

PROLOG:

Ova knjiga posvećena je mojoj nindžilagentici Jodi Reamer. Hvala ti što me čuvaš od ponora. Hvala također mome omiljenom sastavu, vrlo primjerena naziva Muse, na pružanju nadahnuća koje je iznijelo cijelu jednu sagu.

SADRŽAJ:

UVOD

1. ZARUČENA

2. DUGA NOĆ

3. VELIKI DAN

4. GESTA

5. OTOKESME

6. OMETANJA

7. NEOČEKIVANO

Bella

Djetinjstvo nije od rođenja do izvjesne dobi, pa u izvjesnoj dobi dijete odraste i riješi se svega što je djetinjasto. Djetinjstvo je kraljevina u kojoj nitko ne umire.

Edna St. Vincent Millay

UVOD :

Doživjela sam više iskustava bliske smrti nego što bi mi s pravom pripadalo; na takvo se što nikada ne možeš zaista naviknuti.

Ipak, činilo mi se neobično neizbježnim što sam se opet suočila sa smrću. Kao da doista nosim biljeg kobi. Izbjegavala sam je i izbjegavala, ali stalno se vraćala po mene.

Ipak, ovaj put je bilo toliko drugačije nego prije.

Može se bježati od nekoga koga se bojiš, može se pokušati oduprijeti nekome koga mrziš. Sve moje reakcije bile su usmjerene protiv takve vrste ubojica - nemani, neprijatelja.

Kada voliš onoga tko te ubija, ne preostaje ti izbor. Kako da bježiš, kako da se boriš, kada bi time nudila voljenoj osobi? Ako je vlastiti život sve što možeš dati voljenome, kako ga ne bi dala?

Ako je to netko koga istinski voliš?

1. ZARUČENA:

Nitko ne zuri u tebe, uvjerala sam samu sebe. Nitko ne zuri u tebe. Nitko ne zuri u tebe. Ali kako nisam mogla uvjerljivo lagati čak ni samoj sebi, morala sam provjeriti.

Dok sam sjedila i čekala da se na jednom od tri semafora u mjestu upali zeleno, virnula sam udesno - u svome minikombiju, gospoda Weber okrenula se cijelim torzom prema meni.

Prodorno me gledala ravno u oči, pa sam se trgnula, upitavši se zašto ne odmiče pogled, zašto je nije stid. Još uvijek se smatra nepristojnim zuriti u ljude, zar ne? Zar to za mene više ne vrijedi?

Onda sam se sjetila da su ovi prozori toliko zatamnjeni da ona vjerojatno pojma nema kako tu unutra uopće sjedim ja, a kamoli da sam primijetila da me gleda. Pokušala sam se malčice primiriti činjenicom da ona nije to zapravo zurila u mene, nego samo u auto.

U moj auto. Uzdah.

Bacila sam pogled ulijevo i prostenjala. Dvoje pješaka stajalo je skamenjeno na pločniku, od zurenja propuštajući priliku da prijeđu ulicu. Iza njih, gospodin Marshall buljio je kroz izlog svoje male suvenirnice. Barem nije priljubio nos uz staklenu plohu. Zasad.

Upalilo se zeleno, a ja sam, u žurbi da pobjegnem, stala na papučicu gasa bez razmišljanja - onako kako bih je inače nagazila da pokrenem svoj prastari Chevyjev kamionet.

Zarežavši motorom poput pantere u lov, auto je s trzajem krenuo tako brzo da mi je tijelo uronilo u crno kožno sjedalo, a želudac mi se sploštio uz kralježnicu.

"Gah!" propentala sam, napipavajući kočnicu. Zadržavši prisebnost, tek sam pipnula papučicu.

Auto je svejedno stao u mjestu kao ukopan.

Bilo mi je nesnosno osvrnuti se da vidim reakciju. Ako je dosad bilo ikakvih nedoumica o tome tko sjedi za upravljačem ovog automobila, sada su nestale. Vrškom cipele blago sam spustila papučicu gasa za pola milimetra, a auto je ponovno jurnuo.

Uspjela sam stići do cilja, benzinske postaje. Da nisam vozila na isparenjima, ne bih nipošto ni zalazila u mjesto. U današnje vrijeme snalazila sam se bez koječega, poput kolačića PopTarts i vezica za obuću, samo da ne bih morala provoditi vrijeme u javnosti.

Krećući se kao da sam u boksu na auto-utrci, otvorila sam poklopac, odvrnula kapicu, provukla karticu i umetnula crpku u vrh spremnika u roku od nekoliko sekundi. Naravno, ubrzavanje iznosa na brojaču bilo je izvan moje moći. Lijeno je odbrojavao, gotovo kao da me namjerno želi živcirati.

Vani nije bilo vedro - još jedan tipično kišovito dan u mjestu Forks, država Washington - ali svejedno sam imala dojam da je u mene uperen reflektor, ne bi li privukao pozornost na istančani prsten na mojoj lijevoj ruci. U ovakvim prilikama, dok sam osjećala poglede na leđima, činilo mi se kao da prsten pulsira poput neonskog natpisa: Gledajte me, gledajte me. Bilo mi je glupo osjećati toliku tremu, što sam i znala. Izuzev mojih roditelja, je li zaista bitno što se priča o mojim zarukama? O mome novom autu? O mome zagonetnom prijemu na studij u Ivy Leagueu? O sjajnoj, crnoj kreditnoj kartici koja me ovog trena prži kao usijana u stražnjem džepu?

"Ma da, koga briga što oni misle", promrsila sam si u bradu. "Ovaj, gospođice?" pozvao me neki muški glas. Okrenula sam se, i smjesta požalila zbog toga.

Dva muškarca stajala su pokraj šminkerskog terena s netom kupljenim kajacima privezanim za krov. Nijedan od njih nije gledao u mene; obojica su zurila u auto.

Osobno, nije mi to bilo jasno. Ali, s druge strane, ponosila sam se već i samim time što znam raspoznavati ambleme Tovote, Forda i Chevroleta. Ovaj auto je bio sjajno crne boje, elegantan i oku ugodan, ali meni je svejedno to bio samo auto.

"Ispričavam se na smetnji, ali biste li mi mogli reći kakav to auto vozite?" upitao me onaj viši.

"Ovaj, pa Mercedes, je li tako?"

"Da", rekao je čovjek pristojno, dok je njegov niži prijatelj kolutao očima na moj odgovor.

"Znam. Ali pitam se, nije li to... vozite li vi to Mercedes Guardian!" Čovjek je izgovorio to ime sa strahopoštovanjem. Imala sam dojam da bi se ovaj lijepo slagao s Edwardom Cullenom, mojim... mojim zaručnikom (s obzirom na to da je do vjenčanja ostalo tek nekoliko dana, od te se istine stvarno više nije moglo pobjeći). "Navodno ih se još ne može nabaviti niti u Europi," nastavio je čovjek, "a kamoli ovdje."

Dok je pogledom prelazio obrise moga auta - meni nije izgledao naročito drugačije od bilo koje druge Mercedesove limuzine, ali što bih ja tu znala? - nakratko sam razmislila o problemima koje mi stvaraju riječi kao što su zaručnik, vjenčanje, suprug itd.

Jednostavno mi to nije išlo u glavu.

S jedne strane, odgojena sam tako da se grozim na samu predodžbu našušurenih bijelih vjenčanica i buketa. Ali, što je još bitnije, naprosto nisam mogla pomiriti ustaljeni, uzoriti, učmali pojam kakav je suprug sa svojim poimanjem Edwarda. Bilo mi je kao da od arhandela tražim da bude knjigovođa; nisam si ga mogla predočiti u bilo kakvoj svakodnevnoj ulozi. Kao i uvijek, čim sam počela misliti na Edwarda upala sam u vrtoglavi kovitlac maštarija. Neznana se morao nakašljati da mi privuče pozornost; još uvijek je čekao odgovor o vrsti i modelu automobila.

"Ne znam", iskreno sam mu kazala.

"Nećete se ljutiti ako se slikam s njim?"

Trebao mi je trenutak da mi taj zahtjev sjedne. "Stvarno? Želite se slikati s autom?"

"Jasno - nitko mi neće vjerovati ako ne budem imao dokaz."

"Eh. Okej. U redu."

Brzo sam pospremila crpku i uvukla se na prednje sjedalo da se sakrijem dok je entuzijast vadio golem, očito profesionalan fotoaparatus iz naprtnjače. On i njegov prijatelj naizmjenice su krenuli pozirati uz haubu, a onda su se otišli slikati uz stražnji dio auta.

"E, gdje mi je sada moj kamionet", tiho sam se potužila.

Baš se jako, jako zgodno poklopilo - odviše zgodno - što mi je kamionet sipljivo ispustio posljednji dah samo nekoliko tjedana nakon što smo Edvard i ja postigli svoj neuravnoteženi kompromis, u kojem je jedna pojedinost navodila da mi on smije zamijeniti kamionet nakon što izdahne. Edward se kleo da se to samo moglo i očekivati; kamionet mi je proživio ispunjen, bogat život i zatim umro prirodnom smrću. Kako on tvrdi. A ja, naravno, nisam samostalno mogla utvrditi valjanost njegove priče, niti pokušati uzdići svoj kamionet iz mrtvih. Moj najdraži mehaničar

Ugušila sam tu misao u nastanku, ne dopuštajući joj da dopre do zaključka. Umjesto toga, počela sam slušati muške glasove izvana, prigušene stijenkama automobila.

"... gledao sam na netu kako su ga obrađivali plamenikom. Ni da se bubuljica u laku stvorila."

"Jasna stvar. Preko ove puslice možeš prijeći tenkom. Nema ti tu nekog tržišta za njih.

Uglavnom su namijenjeni bliskoistočnim diplomatima, veletrovcima oružjem i narkomafijašima."

"Misliš da je ona nešto takvo?" upitao ga je niži nešto tiše. Pognula sam glavu, zažarenih obraza.

"Ha", rekao je visoki. "Možda. Ne pada mi na pamet zašto bi ti u ovom kraju trebalo staklo otporno na projekte i dvotonska oklopna karoserija. Sigurno ide nekamo gdje je opasnije." Oklopna karoserija. Dvotonska oklopna karoserija. I staklo otporno na projekte? Krasno. A što fali dobroj staroj otpornosti na metke?

Pa, ovo je barem imalo smisla - za one s uvrnutim smislom za humor.

Nije da sam očekivala da Edward neće iskoristiti naš dogovor, da ga neće prevagnuti na svoju stranu tako da mi može pružiti daleko više nego što će primiti. Složila sam se da će mi smjeti zamijeniti kamionet kad ga bude trebalo zamijeniti, ne očekujući da će taj trenutak baš ovoliko brzo doći, naravno. Kad sam bila primorana priznati da od kamioneta nije preostalo više od posvete klasičnim Chevroletima u vidu mrtve prirode na ulici ispred moje kuće, znala sam da će mi njegov pojam zamjene vjerojatno neugodno pasti. Pretvoriti me u žarište buljenja i došaptavanja. U tome nisam pogriješila. Ali čak ni u najmračnijim predodžbama nisam predviđala da će mi nabaviti dva auta.

Auto za "prije" i auto za "poslije", objasnio mi je nakon što sam pošizila.

Ovo je bio samo auto za "prije". Kazao mi je da je posuđen i obećao ga vratiti nakon vjenčanja. Meni sve to nije imalo baš nikakvog smisla. Sve do sada.

Ha ha. Zato što sam tako krhko ljudska, tako sklona nezgodama, tako česta žrtva osebujnih pehova, očito mi treba auto otporan na metke ne bih li sačuvala živu glavu. Ma koja provala. Bila sam sigurna da su se on i njegova braća poprilično naužili te šale meni iza leđa.

Ili možda, možda ipak, prišapnuo mi je glasić u glavi, to nije šala, beno. Možda se on doista toliko brine za tebe. Ovo ne bi bilo prvi put da je malo prekrdašio u nastojanju da te zaštiti. Uzdahnula sam.

Nisam još vidjela auto za "poslije". Bio je skriven ispod cerade u najdubljem kutu garaže Cullenovih. Zнала sam da bi većina ljudi do sada pokušala virnuti, ali stvarno nisam htjela saznati.

Na tom autu vjerojatno nema oklopne karoserije - jer mi nakon medenog mjeseca neće trebati. Praktička neuništivost bila je tek jedna od mnogih povlastica koje sam jedva čekala. Najbolji vidovi pripadanja obitelji Cullen nisu bili skupi automobili i šminkerske kreditne kartice.

"Hej", doviknuo mi je visoki, sklapajući dlanove oko stakla u nastojanju da nešto vidi unutra. "Mi smo tu završili. Puno ti hvala!"

"Nema na čemu", doviknula sam, a onda se napela kad sam upalila motor i nagazila na papučicu - beskrajno blago...

Ma koliko puta da sam se provezla poznatim putem kući, još uvijek nisam uspijevala postići da mi se leci izbljedjeli od kiše stope s pozadinom. Svaki od njih, zaklamani za bandere ili zalijepljeni za putokaze, bio mi je poput svježeg šamara. Itekako zaslužnog šamara. Usisali su mi svijest natrag u razmišljanje koje sam tako odrješito prije prekinula. Nisam ga mogla izbjeći na ovoj cesti. Ne dok mi slike mog najdražeg mehaničara sijekaju pred očima u pravilnim razmacima.

Mog najboljeg prijatelja. Mog Jacoba.

Plakata s natpisom jeste li vidjeli ovog momka? nije se sjetio Jacobov otac. Ne, to je moj otac, Charlie, otisnuo letke i raspačao ih po cijelome mjestu. I ne samo po Forksu, već i po Port Angelesu i Sequimu i Hoquiamu i Aberdeenu i svim ostalim naseljima na Olimpijskom poluotoku. Pobrinuo se i za to da isti takav letak visi na zidovima svih policijskih postaja u državi Washington. U vlastitoj je postaji imao cijelu plutenu ploču posvećenu pronalazačenju Jacoba. Plutenu ploču koja je uglavnom bila prazna, što ga je poprilično razočaravalo i frustriralo.

Nije samo izostanak odgovora razočaravao moga tatu. Najviše se razočarao u Bilh/ju, Jacobovu ocu - i svome najboljem prijatelju.

Zato što se Billy nije više uključio u potragu za svojim šesnaestogodišnjim "odbjeglicom". Zato što je Billy odbio postaviti letke u La Pushu, rezervatu na obali gdje je Jacobu bio dom. Zato što je djelovao pomireno s time da je Jacob nestao, kao da on tu ništa ne može učiniti. Zato što je rekao: "Jacob je sada odrastao. Vratit će se kući bude li sam tako htio."

A frustrirala sam ga i ja, jer sam stala na Billjevju stranu.

Ni ja nisam htjela postavljati plakate. Jer i Billy i ja znali smo gdje se Jacob nalazi, grubo govoreći, kao što smo znali i da nitko nije vidio ovog momka.

Od letaka mi se kao i obično stvorila krupna, tvrda knedla u grlu, uobičajeno su me zapekle suze u očima, i bilo mi je drago što je Edward ove subote otišao u lov. Da je Edward vidio moju reakciju, samo bi se i on osjetio grozno.

Naravno, bilo je i mana u tome što je subota. Kad sam polako i pažljivo skrenula u svoju ulicu, ugledala sam policijsko vozilo moga tate na prilaznom putu pred našom kućom. Danas je opet preskočio pecanje. Još uvijek se duri zbog vjenčanja.

Znači, neću se moći poslužiti kućnim telefonom. Ali moram obaviti poziv...

Parkirala sam se uz rubni kamen iza Chevyja-spomenika i izvadila iz pretinca za rukavice mobitel koji mi je Edward dao za hitne slučajeve. Nazvala sam broj i zadržala prst iznad tipke "prekid" dok je zvonio. Za svaki slučaj.

"Halo?" javio se Seth Cleanvater, a ja sam odahnula. Bila sam prevelika kukavica za razgovor s njegovom starijom sestrom, po imenu Leah. Izraz "odgrizla bi mi glavu" nije bio čista retorička fraza kad je Leah bila u pitanju.

"Hej, Seth, ovdje Bella."

"O, pa zdravo, Bella! Kako si?"

Sva se gušim. Nasušno mi treba utješnih vijesti. "Dobro." "Zoveš da čuješ što ima nova?" "Ma vidovit si."

"Teško. Nisam ti ja Alice - ti si samo predvidiva", našalio se. Od svih članova čopora Ouileutea iz La Pusha, samo Sethu nije teško padao već i sam spomen Cullenovih poimence, a kamoli zbijanje šala oko moje gotovo sveznajuće buduće zaove.

"Znam da jesam." Oklijevala sam na trenutak. "Kako mu je?" Seth je uzdahnuo. "Kao i uvijek. Ne želi govoriti, premda znamo da nas čuje. Nastoji ne razmišljati kao čovjek, znaš. Nego samo slijediti nagone." "Znate li gdje je sada?"

"Negdje na sjeveru Kanade. Ne mogu ti reći u kojoj je provinciji. Ne hajje naročito za administrativna razgraničenja."

"Ima li naznaka da bi mogao..."

"Ne vraća se kući, Bella. Žao mi je."

Progutala sam. "U redu je, Seth. Znala sam to i prije nego što sam pitala. Kad si ne mogu pomoći da ne žudim za time."

20_Stephenie Meyer

Praskozorje

21

"Aha. Svima nam je tako."

"Hvala ti što me trpiš, Seth. Znam da te ostali sigurno tlače zbog toga."

"Nisu baš tvoji najveći obožavatelji", veselo se složio. "Stoje malo jedno, mislim. Jacob je odlučio svoje, ti si odlučila svoje. Jakeu se ne sviđa kako oni na to gledaju. Jasno, nije baš ni izvan sebe od sreće što ti-provjeravaš što je s njim."

Zinula sam u čudu. "Mislila sam da ne govori s vama?"

"Ne može on sve sakriti od nas, ma koliko se trudio."

Dakle, Jacob zna da se brinem. Nisam bila sigurna kako mi se to sviđa. Pa, barem zna da nisam odlepršala u zalazak sunca i posve ga smetnula s uma. Možda je zamišljao da sam sposobna za to.

"Valjda se vidimo na... vjenčanju", rekla sam, tjerajući tu riječ preko jezika.

"Aha, doći ćemo ja i mama. Lijepo od tebe što si nas pozvala."

Osmjehnula sam se oduševljenju u njegovu glasu. Premda se Edward sjetio da pozovemo Clearvwaterove, bilo mi je drago što je to predložio. Bit će dobro što je i Seth tamo - kao spona, ma koliko labava, s djeverom koji mi nedostaje. "Ne bi bilo jednako bez tebe."

"Pozdravi mi Edwarda, može?"

"Jasna stvar."

Odmahnula sam glavom. Prijateljstvo što se razvilo između Edwarda i Setha još uvijek mi nikako nije išlo u glavu. Ipak, davalo je dokaz da stvari ne moraju ovako stajati. Da se vampiri i vukodlaci mogu sasvim lijepo slagati, eto vidite, ako tako odluče.

Nije svima bilo drago zbog toga.

"Ah", rekao je Seth, a glas mu se prepuklo podigao za oktavu. "Ovaj, Leah je stigla doma."

"O! 'Đenja!"

Veza se prekinula. Ostavila sam mobitel na sjedalu i psihički se pripremila za ulazak u kuću, gdje će me čekati Charlie.

Moj siroti tata ovih je dana imao tako pune ruke svega. Odbjeglica Jacob bio je tek jedna kap u njegovoj prepunoj čaši. Gotovo se u jednakoj mjeri brinuo za mene, svoju jedva punoljetnu kćer koja će već za koji dan postati gospođa.

Polako sam hodala kroz laganu kišicu, prisjećajući se večeri kad smo mu to rekli... Kad je zvuk Charliejeva vozila objavio njegov povratak, prsten mi je odjednom postao težak pedeset kila na lijevoj ruci. Došlo mi je da je zabijem u džep, ili možda sjednem na nju, ali Edvard ju je hladnim, čvrstim stiskom zadržao na najvidljivijem mjestu.

"Ne vrpolji se, Bella. Molim te, imaj na umu da nisi krenula priznavati odgovornost za umorstvo."

"Lako je to tebi reći."

Osluškiivala sam zlokobni zvuk teških očevih koraka u čizmama po pločniku. Ključ je zazveckao u već otvorenim vratima. Zvuk me podsjetio na onaj dio u filmovima strave kad žrtva shvati da je zaboravila zaključati sigurnosnu bravu.

"Smiri se, Bella", prošaptao je Edvard, slušajući kako mi bilo ubrzava.

Vrata su tresnula o zid, a ja sam se trgnula kao da sam dobila strujni udar Taserom.

"Hej, Charlie", doviknuo je Edvard, potpuno opušten.

"Ne!" pobunila sam se ispod glasa.

"Sto je bilo?" došapnuo mi je Edvard.

"Čekaj da prvo objesi pištolj na zid!"

Edvard se zahihotao i prošao slobodnom rukom kroz našušurenu brončanu kosu.

Charlie se pojavio iza ugla, još uvijek u uniformi, još uvijek naoružan, i pokušao ne složiti facu kad nas je opazio gdje sjedimo zajedno na dvosjedu. U posljednje je vrijeme ulagao velike napore u to da bude naklonjeniji Edvardu. Naravno, predstojeće će mu otkriće svakako okončati te napore.

"Hej, klinici. Što ima?"

"Htjeli bismo porazgovarati s vama", rekao je Edvard, tako spokojan. "Imamo dobre vijesti." Charliejev izraz u tren oka promijenio se iz usiljene prijaznosti u crnu sumnjičavost.

"Dobre vijesti?" zarežao je Charlie, gledajući me u oči. "Samo sjedni, tata."

Podigao je obrvu, pet sekundi zurio u mene, a onda odmarširao do naslonjača i sjeo na sam rub, držeći se uspravno kao da je progutao metlu.

"Samo bez uzrujavanja, tata", rekla sam nakon trenutka bremenite tišine. "Sve je u redu."

Edward je složio grimasu, a znala sam da je to zato što mu smeta izraz u redu. Da se njega pitalo, vjerojatno bi kazao nešto poput prekrasno ili savršeno ili veličanstveno.

Praskozorje

"Jasna stvar, Bella, jasna stvar. Ako je sve tako sjajno, zašto si onda sva u znoju?"

"Nisam u znoju", slagala sam.

Odmaknula sam se od njegova žestokog mrštenja, privila se uz Edvarda i nagoniski prešla nadlanicom desne ruke preko čela da uklonim dokaze.

"Trudna si!" prasnuo je Charlie. "Trudna si, zar ne?"

Premda je pitanje očito bilo namijenjeno meni, sada je pogledom strijeljao Edwarda, i mogla sam se zakleti da sam opazila kako mu se ruka trgnula prema pištolju.

"Ne! Naravno da nisam!" Došlo mi je da bubnem Edwarda pod rebra, ali znala sam da bih time samo zaradila modricu. A kazala sam Edvardu da će ljudi naprečac to zaključiti! Koji bi inače

razlog normalni ljudi mogli imati za brak s osamnaest godina? (Od njegova sam odgovora prevrnula očima. Ljubav. Baš.)

Charliejevo mrštenje za nijansu se ublažilo. Na licu mi se obično prilično jasno vidjelo govorim li istinu, i sada mi je vjerovao. "O. Ispričavam se."

"Prihvaćam ispriku."

Usljedila je duga stanka. Nakon nekog vremena, shvatila sam da svi čekaju da ja nešto kažem. Podigla sam pogled prema Edvvardu, obuzeta panikom. Nije bilo šanse da izbacim te riječi iz sebe.

Osmjehnuo mi se, a onda se isprasio i obratio mome ocu.

"Charlie, shvaćam da sam ovome pristupio naopako. Običaji nalažu da prvo vas pitam. Uza sve dužno poštovanje, a imajući u vidu da je Bella već pristala i da ne želim umanjiti njezino pravo na odluku po tom pitanju, umjesto da vas zaprosim za njezinu ruku, zamolit ću vas za blagoslov. Vjenčat ćemo se, Charlie. Volim je više od svega na svijetu, više od vlastita života, a - nekim čudom - i ona mene tako voli. Hoćete li nam dati svoj blagoslov?"

Zvučao je tako sigurno, tako smireno. Samo na trenutak, dok sam slušala apsolutno samopouzdanje u njegovu glasu, doživjela sam rijedak trenutak uvida. Načas sam opazila kako svijet njemu izgleda. U trajanju jednog otkucaja srca, ova je vijest imala savršenog smisla.

A onda sam primijetila izraz na Charliejevu licu, pogleda sada čvrsto uprta u prsten.

Zadržavala sam dah dok mu je koža mijenjala boje - iz svijetle u rumenu, iz rumene u purpurnu, iz purpurne u plavu. Krenula sam ustati - nisam sigurna s kojim ciljem; možda sam mislila upotrijebiti Heimlichov zahvat za slučaj da se on to guši - ali Edvvard mi je stisnuo šaku i promrmljao: "Daj mu malo da se zbroji", tako tiho da sam ga samo ja čula. Tišina je ovaj put bila daleko dulja. Zatim se, postupno, nijansu po nijansu, Charliejeva boja vratila u normalu. Stisnuo je usne i skupio obrve; prepoznala sam njegov izraz "duboke zamišljenosti". Dugim je pogledom promotrio nas dvoje, i osjetila sam kako se Edvvard opušta uz mene.

"Rekao bih da me niste pretjerano iznenadili", progundao je Charlie. "Znao sam da ću ubrzo morati imati posla s nečim takvim."

Odahnula sam.

"Sigurno to želiš?" oštro je upitao Charlie, strijeljajući me pogledom.

"Sto posto sam sigurna da želim Edvvarda", kazala sam mu, ne oklijevajući ni trenutka.

"Samo, brak? Čemu žurba?" Ponovno me sumnjičavo odmjerio.

Žurba je potjecala od činjenice da sam svakog nesretnog dana bivala sve bliža devetnaestoj godini života, dok je Edvvard ostajao zaleđen u svome punom sedamnaestogodišnjem savršenstvu, koje je trajalo već više od devedeset godina. Ne kažem da bi ta činjenica nužno tražila brak što se mene tiče, ali vjenčanje se tražilo zbog istančanog i zamršenog kompromisa koji smo Edvvard i ja postigli kako bismo napokon došli do ove točke, prijelomnice moje preobrazbe iz smrtnice u besmrtnicu.

Takve stvari nisam mogla objasniti Charlieju.

"Zajedno idemo najesen na Dartmouth, Charlie", podsjetio ga je Edvvard. "Volio bih to izvesti, eto, na pravi način. Tako su me odgojili." Slegnuo je ramenima.

Nije pretjerivao; tijekom Prvoga svjetskog rata staromodna je moralnost bila vrlo česta pojava.

Charlie je iskrivio kut usana. Tražio je rakurs za protivljenje. Ali što bi mogao reći? Bilo bi mi draže da prije toga malo živite u grijehu? Kao mome ocu, ruke su mu bile vezane.

"Znao sam da se ovo sprema", promrsio si je u bradu, mršteći se. Zatim mu je, odjednom, lice postalo savršeno glatko i prazno.

"Tata?" upitala sam ga zabrinuto. Bacila sam pogled na Edvarda, ali nisam mogla prozreti ni njegovo lice, dok je promatrao Charlieja. "Ha!" prasnuo je Charlie. Poskočila sam na dvosjedu. "Ha, ha, ha!"

Buljila sam u nevjerici u Charlieja dok se grčio od cerekanja, tresući se cijelim tijelom. Pogledom sam zamolila Edvarda da mi to protumači, ali Edvard je čvrsto stiskao usne, kao da se i sam pokušava suzdržati od smijeha.

"Okej, lijepo", uspio je protisnuti Charlie. "Udaj se." Potresla ga je nova salva smijeha. "Ali..." "Ali što?" oštro sam ga upitala.

"Ali ti to trebaš reći svojoj mami! Ja neću reći Renee ni riječi! To je sasvim na tebi!" Iz njega je provalilo glasno kliberenje.

Zastala sam s rukom na kvaki, smješkajući se. Jasno, Charliejeve riječi u tom su me trenutku prestravile. Krajnja kob: javljanje vijesti Renee. Preuranjeni brak zauzimao je istaknutije mjesto na njezinoj crnoj listi nego kuhanje živih psića.

Tko je mogao predvidjeti kako će reagirati? Ja ne. Charlie svakako ne. Možda Alice, ali nije mi palo na pamet da nju pitam.

"Pa, Bella", rekla je Renee nakon što sam se zagrcnula i istrtljala nemoguće riječi: Mama, udat ću se za Edwarda. "Malo me pogađa što si toliko odugovlačila da mi javiš. Avionske karte samo budu skuplje. Uuu", stala se sekirati. "Misliš da će Phil dotada skinuti gips? Slike će ispasti bez veze ako ne bude nosio frak—"

"Pprevrti malo snimku, mama." Zgranula sam se. "Kako to misliš, odugovlačila? Pa upravo sam se zar-zar..." - nisam uspjela iz sebe istjerati riječ zaručila - "dogovorila oko toga, znaš, danas."

"Danas? Stvarno? Pa, to je onda stvarno iznenađenje. Pretpostavila sam.

"Što si pretpostavila? Kad si pretpostavila?"

"Pa, kad ste mi došli u posjet u travnju, stekla sam dojam da su stvari manje-više riješene, ako znaš što želim reći. Nije tebe tako teško pročitati, srećice. Ali nisam ti ništa rekla jer sam znala da od toga ne bi bilo vajde. Potpuno si ista kao Charlie." Uzdahnula je, pomirivši se. "Kad jedanput nešto odlučiš, s tobom nema rasprave. Jasno, isto kao Charlie, ti se svojih odluka čvrsto držiš."

A onda je rekla posljednju stvar koju sam u životu očekivala čuti od svoje majke.

"Ne ponavljaš moje greške, Bella. Zvučiš kao da premireš od straha, a sve mi se čini da je to zato što te je strah mene." Zahihotala se. "Bojiš se moje reakcije. A znam da sam ti svašta rekla o braku i gluposti - i ne mislim to povući - ali moraš shvatiti da se te stvari izričito odnose na mene. Ti si potpuno drugačija osoba od mene. Griješiš na potpuno vlastiti način, i sigurna sam da ćeš imati vlastitih razloga za žaljenje u životu. Ali odanost za tebe nikad nije bila problem, srce. Imaš bolje izgleda da ti ovo uspije

26_Stephenie Meyer_

od većine četrdesetogodišnjaka koje znam." Renee se opet nasmijala. "Malo moje sredovječno dijete. Na svu sreću, izgleda da si našla srodnu staru dušu."

"Ti se ne... ljutiš? Ne misliš da strahovito griješim?"

"Dobro, jasno, bilo bi mi drago da si pričekala još koju godinu. Hoću reći, zar ja tebi izgledam dovoljno staro da postanem punica? Čekaj, ne odgovaraj na to. Ali tu se ne radi o meni. Radi se o tebi. Jesi li sretna?"

"Ne znam. Upravo proživljam izvantjelesno iskustvo."

Renee se tiho zacerekala. "Jesi li sretna s njim, Bella?"

"Da, ali—"

"Hoćeš li ikada poželjeti nekog drugog?" "Ne, ali—" "Ali što?"

"Ali zar mi nećeš reći da zvučim točno kao svaka druga zatelebana tinejdžerica od početka svijeta?"

"Ti nikad nisi bila tinejdžerica, srećo. Ti znaš što je najbolje za tebe."

U proteklih nekoliko tjedana Renee se neočekivano duboko uključila u pripreme vjenčanja. Svaki je dan provodila sate i sate na telefonu s Edwardovom majkom Esme - nije bilo brige da se tazbina neće slagati. Renee je obožavala Esme, ali, s druge strane, sumnjala sam da bi itko mogao tako ne reagirati na moju milu buduću svekrvu.

Skinula mi je sav teret s leđa. Edvardova obitelj i moja obitelj zajedno su se brinule za svadbu, tako da se ni za jednu sitnicu nisam morala brinuti, ni znati za njih, ni previše razmišljati o njima.

Charlie se rasrdio, naravno, ali slatko je bilo to što se nije srdio na mene. Renee je bila izdajnica. Računao je da će ona odigrati ulogu negativke. I što da sada radi, kad se njegova najveća prijateljica - javljanje vijesti mami - pokazala krajnje ispraznom? Ništa mu više nije preostalo, što je i znao. I tako se durio po kući, mrmļajuć i koješta o tome da se više ni u koga na svijetu ne može pouzdati...

"Tata?" pozvala sam ga kad sam otvorila ulazna vrata. "Doma sam."

"Samo malo, Bells, ostani gdje jesi."

"Ha?" upitala sam ga, automatski zastavši.

"Daj mi sekundicu. Jao, jesi me, Alice."

Alice?

"Oprosti, Charlie", odvratio mu je Alicein cvrkutavi glasić. "Kako je sada?"

"Raskrvarila si me."

"Ma ništa ti nije. Nisam probila kožu - kad ti kažem." "Što je sad ovo?" zabrinuto sam ih upitala, oklijevajući na ulazu. "Trideset sekundi, molim te, Bella", kazala mi je Alice. "Strpljivost će ti biti nagrađena."

"Hmf", dodao je Charlie.

Počela sam tapkati nogom, odbrojavajući taktove. Prije tridesetog, Alice je rekla: "Okej, Bella, uđi!"

Krećući se oprezno, zašla sam iza malog ugla u našu dnevnu sobu.

"O", uspuhala sam se. "Ajoj. Tata. Pa stvarno izgledaš—"

"Blesavo?" upao mi je Charlie u riječ.

"Prije sam mislila reći nešto kao otmjeno?"

Charlie je porumenio. Alice ga je primila za lakat i polagano okrenula da pokaže svijetlosivi frak.

"Daj, prekini, Alice. Izgledam kao kreten."

"Nitko koga sam ja obukla nikad ne izgleda kao kreten."

"U pravu je, tata. Izgledaš fenomenalno! Kojim dobrom?"

Alice je prevrnula očima. "Završna provjera kroja. Za vas oboje."

Nekako sam odmaknula pogled od neobično elegantnog Charlieja i tek tada primijetila bijelu vreću za odjeću od koje sam tako strepjela, pažljivo položenu preko kauča.

"Aaah."

"Nađi sretno mjesto u sebi, Bella. Neću dugo."

Duboko sam udahnula kroz stisnute zube i zažmirila. Ne otvarajući oči, oteturala sam stubištem do svoje sobe. Skinula sam se u donje rublje i ispružila ruke ravno u stranu.

"Ljudi bi pomislili da ti zabijam iverje bambusa pod nokte", promrsila je Alice sebi u bradu kad je ušla za mnom.

Nisam hajala za nju. Našla sam se na svome sretnom mjestu.

Na mome sretnom mjestu, cijela ova gungula oko vjenčanja bila je gotova i obavljena. Iza mene. Već potisnuta i zaboravljena.

Nalazili smo se na osami, samo Edvard i ja. Okružje je bilo nejasno i neprestano se mijenjalo - pretapalo iz maglovite šume u grad pod oblacima, u arktičku noć- jer je Edvard čuvao tajnu mjesta našeg medenog mjeseca kako bi me iznenadio. Ali nije me naročito brinulo gdje će to biti.

Edvard i ja bili smo zajedno, a ja sam besprijeckorno ispunila svoju stranu našeg kompromisa. Udala sam se za njega. To je bila ona krupna stvar. Ali također sam prihvatila sve njegove neumjerene darove i prijavila se, ma koliko uzaludno, za pohađanje studija na Dartmouthu najesen. Sada je došao red na njega.

Prije nego što me pretvori u vampira - što je za njega bio krupni kompromis - morao je ispuniti još jedan preduvjet.

Edvard se pomalo opsesivno brinuo oko ljudskih stvari kojih ću se odreći, oko iskustava koja ne bi htio da propustim. Većina njih - poput maturalne, na primjer - meni je djelovala blesavo. Samo sam se brinula oko propuštanja jednog ljudskog iskustva. Nego što, radilo se o onome za koje bi on najradije htio da sam ga potpuno zaboravila.

Samo, evo u čemu je bila stvar. Znala sam nešto malo o tome kakva ću biti nakon što prestanem biti ljudska. Viđala sam novorođene vampire na svoje oči, i čula sam sve priče svoje buduće obitelji o tim divljim, ranim danima. Tijekom nekoliko godina, moja najistaknutija karakterna odlika bit će žeđ. Trebat će neko vrijeme prije nego što uspijem ponovno postati ja. A čak i nakon što se budem ponovno mogla obuzdavati, nikad se neću osjećati točno ovako kao sada.

Ljudski... i strasno zaljubljeno.

Htjela sam doživjeti cjelokupno iskustvo prije nego što zamijenim svoje toplo, lomljivo, feromonima preplavljeno tijelo za nešto prekrasno, čvrsto... i nepoznato. Htjela sam stvarni medeni mjesec s Edvardom. A premda se on bojavao da će me to dovesti u opasnost, pristao je pokušati.

Tek sam nejasno bila svjesna Alice i navlačenja i prevlačenja satena preko svoje kože. Nije me bilo briga, u tom trenutku, što se u cijelome mjestu govorka o meni. Nisam razmišljala o spektaklu u kojem ću morati prebrzo zaigrati glavnu ulogu. Nisam se brinula oko toga da ću nagaziti na šlep svoje vjenčanice, ili se početi hihotati u pogrešnom trenutku, ili što ću biti premlada, ili što će svi uzvanici zuriti u mene, pa čak niti zbog toga što će mjesto na kojem bi trebao sjediti moj najbolji prijatelj biti prazno. Bila sam s Edvardom na svome sretnom mjestu.

2. DUGA NOĆ:

Tako mi nedostaješ." "Ne moram otići. Mogu ostati..."

"Mirim."

Tišina je potrajala jedan dug trenutak, u kojem se čulo samo muklo nabijanje moga srca, neuravnoteženi ritam našeg dahtanja i šapat usklađenih kretnji naših usana.

Katkad mi je bilo tako lako zaboraviti da se ljubim s vampirom. Ne zato što je djelovao obično ili ljudski - nikad nisam ni na trenutak mogla zaboraviti da u naručju držim nekoga sličnijeg anđelu nego čovjeku - već zato što mi se zbog njega činilo kao da uopće nije ništa naročito što imam njegove usne na svojim usnama, svome licu, svome grlu. Tvrdio je da je davno nadvladao kušnje na koje ga je moja krv nekoć stavljala, da ga je shvaćanje da bi me mogao izgubiti izliječilo svake žudnje za njom. Ali znala sam da mu miris moje krvi i dalje nanosi bol - da ga i dalje peče u grlu kao da guta plamenove.

Otvorila sam oči i otkrila da su i njegove otvorene, da mi promatraju lice. Nije mi imalo smisla kad me tako gledao. Kao da sam dobitak, a ne neumjereno sretna dobitnica.

Pogledi su nam se načas sreli; zlaćane su mu oči bile tako duboke da sam zamišljala da mu vidim u dubinu duše. Činilo mi se blesavim da je ta činjenica - postojanje njegove duše - ikada bila u pitanju, sve ako on i jest vampir. Duša mu je bila prelijepa, ljepša i od njegova britkog uma, i njegova neusporedivog lica, i od njegova veličanstvenog tijela.

Uzvratio mi je pogled kao da i on vidi moju dušu, i kao da mu se sviđa to što vidi. Samo, nije mogao vidjeti u moju dušu, onako kako je vidio sve ostale. Tko zna zašto - zbog neke čudne greškice koja je učinila moj mozak imunim na sve one izuzetne i zastrašujuće stvari koje pojedini besmrtnici mogu izvoditi. (Samo mi je mozak bio imun; tijelo mi je i dalje bilo podložno vampirima čije sposobnosti djeluju na način različit od Edvardova.) Ali bila sam ozbiljno zahvalna na tom nedostatku, što god zapravo bio, jer mi je skrivao misli. Alternativa je bila nesnosno nelagodna.

Ponovno sam privukla njegovo lice svojemu.

"Definitivno ostajem", promrmljao je trenutak poslije.

"Ne, ne. To je tvoja momačka večer. Moraš otići."

Izgovorila sam te riječi, ali prstima desne ruke čvrsto sam mu šćepala brončanu kosu, a lijevom čvršće privila njegova križa uza se. Hladnim mi je rukama pomilovao lice.

"Momačke večeri namijenjene su onima koji žale za prolaskom svojih samačkih dana. Ja ne mogu željnije čekati da se riješim svojih. Tako da zaista nema smisla."

"Istina", dahtavo sam kazala uz studenu kožu njegova grla.

Ovo je bilo prilično blizu moga sretnog mjesta. Charlie je obeznanjeno spavao u svojoj sobi, što je bilo maltene jednako dobro kao da smo ostali sami. Ležali smo sklopčani na mome malom krevetu, isprepleteni koliko se dalo, imajući u vidu debeli pokrivač koji me omatao kao čahura. Mrzila sam što je ta deka nužna, ali cvokotanje zuba nekako mi je upropaštavalo romantiku. A Charlie bi primijetio da sam pojačala grijanje u kolovozu...

Ako ništa drugo, sve ako se ja i jesam morala utopiti, Edvard je ostavio košulju na podu.

Nikada se nisam uspijevala naviknuti na šok savršenstva njegova tijela - bijelog, prohladnog i uglačanog poput mramora. Sada sam prešla rukom niz njegovo kamenito poprsje, opipavajući ravne plohe njegova trbuha u čistom divljenju. Protresao ga je blag drhtaj i usnama je ponovno pronašao moje. Oprezno sam pustila da mi se vršak jezika priljubi uz njegovu stakleno glatku usnu, na što je uzdahnuo. Njegov mi je slatki dah - hladan i slastan - zapahnuo lice.

Počeo se odmicati - to mu je bila automatska reakcija svaki put kad bi zaključio da je situacija otišla predaleko, refleks kad god bi najviše želio nastaviti. Edvard je najveći dio života proveo u odbijanju svih vrsta tjelesnih užitaka. Znala sam da mu sadašnje nastojanje da promijeni te navike pada istinski teško.

"Čekaj", rekla sam, primila ga za ramena i privukla u čvrst zagrljaj. Oslobodila sam jednu nogu ispod deke i obavila je oko njegova struka. "Vježbom do savršenstva." Zahihotao se. "Pa, dosad bismo onda već trebali biti prilično blizu savršenstvu, zar ne? Jesi li uopće išta spavala u proteklih mjesec dana?"

"Ali ovo je generalna proba," podsjetila sam ga, "a prošli smo tek neke prizore. Nije vrijeme za igranje na sigurno."

Mislila sam da će se nasmijati, ali nije odgovorio, a tijelo mu je postalo nepomično od iznenadnog stresa. Zlato u njegovim očima kao da se zgusnulo, pretvorilo iz tekućine u krutinu.

Razmislila sam o tome što sam rekla i shvatila što je on zapravo čuo.

"Bella..." prošaptao je.

"Ne počinji opet", rekla sam. "Dogovor je dogovor."

"Ne znam. Preteško mi je usredotočiti se kad si ovakva prema meni. Ne - ne mogu jasno misliti. Neću se moći obuzdavati. Nastradat ćeš."

"Bit će sve u redu sa mnom."

"Bella..."

"Psst!" Pritisnula sam usne uz njegove da mu prekinem napad panike. Već sam to čula. Neće se izvući iz ovog dogovora. Ne nakon stoje uporno tražio da se napokon udam za njega. Načas mi je uzvratio poljubac, ali osjećala sam da nije tako uživljen kao prije. Brine, uvijek brine. Koliko bi samo različito bilo kad se više ne bi morao brinuti za mene. Što bi radio s tolikim slobodnim vremenom? Morao bi smisliti neki novi hobi.

"Kako tvoje noge?" upitao me.

Znajući da ne misli to doslovno, odgovorila sam mu: "Čvrsto mi se drže." "Stvarno? Nisu ti se odrezale? Nije još prekasno da se predomisliš." "Ti to meni misliš dati nogu?"

Zahihotao se. "Samo provjeravam. Ne želim da učiniš ništa u što ne bi bila sigurna."

"Sigurna sam u tebe. Ostatak mogu preživjeti."

Okljevao je, a ja sam se upitala nisam li izvalila nekakvu glupost.

"Možeš li?" tiho me upitao. "Ne mislim na vjenčanje - jer sam siguran da ćeš ga preživjeti, usprkos svojim nedoumicama - ali poslije... kako ćeš bez Renee, kako ćeš bez Charlieja?"

Uzdahnula sam. "Nedostajat će mi." Što je još gore, ja ću nedostajati njima, ali nisam mu željela davati dodatne argumente.

"Angela i Ben i Jessica i Mike."

"Nedostajat će mi i prijatelji." Osmjehnula sam se u mraku. "Naročito Mike. O, Mike! Kako ću ja bez tebe?"

Zarežao je.

Nasmijala sam se, ali onda se uozbiljila. "Edvvarde, pričali smo i pričali o tome. Znam da će biti teško, ali upravo to želim. Želim tebe, i želim te zauvijek. Jedan mi život naprosto nije dovoljan."

"Zauvijek zamrznut u osamnaestoj", prošaptao je.

"Ostvarenje snova svake žene", podrugnula sam se.

"Bez ikakvih promjena... bez ikakvog napredovanja."

"Što ti sad to znači?"

Polako mi je odgovorio. "Sjećaš se kad smo rekli Charlieju da smo se odlučili vjenčati? A on je pomislio da si ti... trudna?"

"I došlo mu je da puca u tebe", pretpostavila sam sa smijehom. "Priznaj - na sekundu je stvarno razmišljao o tome." Nije mi odgovorio. "Što je, Edvvarde?"

"Samo bih volio... pa, volio bih daje imao pravo." "Gah", zgranula sam se.

"Prije utoliko da postoji način da je mogao biti u pravu. Da mi imamo takav potencijal. Mrzim što ti to također moram oduzeti. Trebao mi je časak da se priberem. "Znam ja što radim."

"Kako bi to mogla znati, Bella? Gledaj moju majku, gledaj moju sestru. To žrtvovanje nije tako lako kao što zamišljaš."

"Esme i Rosalie sasvim se dobro snalaze. Postane li nam to kasnije problem, možemo postupiti kao što je Esme postupila - odlučiti se na usvajanje."

Uzdahnuo je, a onda mu je glas postao žestok. "To nije u redu! Ne želim da moraš podnositi žrtve zbog mene. Želim ti davati, ne oduzimati. Ne želim ti krasti budućnost. Kad bih bio čovjek—"

Prekrila sam mu usne dlanom. "Ti si moja budućnost. A sada, dosta. Nema jadikovanja, inače ću ti nazvati braću da dođu po tebe. Možda ti stvarno treba momačka večer."

"Oprosti. Stvarno jadikujem, zar ne? Sigurno je od živaca."

"Da se nisu tebi odsjikle noge?"

"Ne bih rekao. Cijelo stoljeće čekam na vjenčanje s vama, gospođice Swan. Svadba je nešto što mi je iznad svega—" Prekinuo se usred rečenice. "Ma, za ljubav svega svetog!"

"Što je bilo?"

Zaškrgutao je zubima. "Ne moraš zvati moju braću. Emmett i Jasper očito mi nemaju namjeru dopustiti da se večeras izvučem."

Privila sam ga čvršće na trenutak, a onda pustila. Nisam imala nikakvih izgleda da odnesem prevagu u natezanju s Emmettom. "Lijepo se provedi."

S prozora se začulo škripanje - netko je namjerno grebao čeličnim noktima po staklu da stvori grozan zvuk, od kojeg se prekrivaju uši dok ti žmarci prolaze kralježnicom. Zadrhtala sam. "Ako ne pošalješ Edvarda van," prijeteći je prosiktao Emmett - još uvijek nevidljiv u noći - "ući ćemo po njega!"

"Idi", nasmijala sam se. "Prije nego što mi razvale kuću."

Edvard je prevrnuo očima, ali ustao je na noge jednom glatkom kretnjom, te sljedećom navukao košulju na sebe. Sagnuo se i poljubio me u čelo.

"Naspavaj se. Sutra ti je veliki dan."

"Hvala! To će mi sigurno pomoći da se smirim."

"Vidimo se pred oltarom."

"Bit ću ona u bijelom." Osmjehnula sam se savršeno blaziranom tonu svojih riječi.

Zahihotao se, rekao: "Vrlo uvjerljivo", a onda se odjednom spustio u čučanj, mišića napetih poput opruge. Iščežao je - bacivši se kroz moj prozor prebrzo da ga ispratim pogledom.

Vani se začuo prigušen udar, i začula sam kako je Emmett opsovao.

"Bolje da zbog vas ne zakasni", promrmijala sam, znajući da me čuju.

A onda mi je Jasperovo lice provirilo kroz prozor, medene kose srebrn-kaste pod slabašnom mjesecinom što se probijala kroz oblake.

"Bez brige, Bella. Vratit ćemo ga doma itekako na vrijeme."

Odjednom sam postala vrlo smirena, a sve moje nedoumice učinile su mi se nebitnima.

Jasper je, na svoj način, bio nadaren kao i Alice sa svojim nepojmljivo preciznim predviđanjima. Jasperov medij bila su raspoloženja, a ne budućnost, i bilo je nemoguće otići se osjećaju koji je on htio da osjećaš.

Nespretno sam sjela u krevet, i dalje upetljana u deku. "Jasper? Kako izgledaju vampske momačke večeri? Nećete ga odvesti na striptiz, je li?"

"Ništa joj nemoj reći!" zarežao je Emmett odozdo. Začuo se još jedan tup udarac, a onda se Edvard tiho nasmijao.

"Opusti se", rekao mi je Jasper - i opustila sam se. "Mi Cullenovi imamo vlastitu varijantu. Samo nekoliko puma, pokoji grizli. Više-manje uobičajeni večernji izlazak."

Upitala sam se bih li ikada mogla zvučati tako nehajno kad je riječ o "vegetarijanskoj" vampirskoj prehrani.

"Hvala, Jasper."

Namignuo mi je i nestao s vidika.

Vani je zavladao potpuna tišina. Charliejevo prigušeno hrkanje pililo je kroz zidove.

Zavalila sam se na jastuke, odjednom pospana. Zurila sam kroz teške kapke u zidove svoje male sobe, blijede na mjesecini.

Moja posljednja večer u mojoj sobi. Moja posljednja večer kao Isabelle Swan. Sutra navečer bit ću Bella Cullen. Premda mi je cijelo to paćenje s vjenčanjem bilo trn u oku, morala sam priznati da mi se sviđa kako to zvuči.

Pustila sam da mi misli na trenutak dokonu odlutaju, očekujući da me san ponese. Ali nakon nekoliko minuta shvatila sam da sam budnija, da mi se strepnja uvlači natrag u želudac i izvija ga u neudobne položaje. Postelja mije djelovala premekano i pretopio sad kad Edvard više nije bio u njoj. Jasper je bio daleko, a s njim su otišli i svi spokojni, opušteni osjećaji.

Sutra će mi biti vrlo težak dan.

Bila sam svjesna da su mi strahovanja uglavnom glupa - samo se moram zbrojiti. Pozornost je neizbježan dio života. Neću se uvijek moći stapati s okolinom. Međutim, imala sam nekoliko konkretnih briga koje su bile potpuno opravdane.

Prva od njih bio je šlep vjenčanice. Alice je očito pustila da njezin estetski smisao nadvlada praktičnost u tom pogledu. Silazak niza stubište Cullenovih u visokim potpeticama i još sa šlepom zvučalo mi je neizvedivo. Trebala sam vježbati.

Tu je onda bio i popis uzvanika.

Tanvina obitelj, klan iz Denalija, stići će neko vrijeme prije ceremonije.

Bit će pipavo imati Tanyinu obitelj u istoj prostoriji s našim gostima s rezervata Quileutea, Jacobovim ocem i Clearvwaterovima. Denalijevci ne obožavaju vukodlake. Zapravo, Tanyina sestra Irina uopće neće doći na vjenčanje. Još uvijek u sebi gaji vendetu protiv vukodlaka zato što su ubili njezina prijatelja Laurenta (upravo kad je on namjeravao ubiti mene). Zahvaljujući toj kivnji, Denalijevci su ostavili Edvardovu obitelj na cjedilu u najodsudnijem trenutku. Tek je neočekivani savez s vukovima Quileutea spasio živote svih nas kad je napala horda novorođenih vampira...

Edvard mi je obećao da neće biti opasno dovesti Denalijevce blizu Quileutea. Tanyu i cijelu njezinu obitelj - izuzev Irine - strahovito je grizla savjest zbog tog odbijanja. Primirje s vukolacima bilo je mala cijena za nadoknađivanje dijela toga duga, cijena koju su bili spremni platiti.

To je bio veliki problem, ali postojao je i jedan manji problem: moje krhko samopouzdanje. Nikad još nisam vidjela Tanyu, ali bila sam sigurna da upoznavanje s njom neće ugodno djelovati na moj ego. Jednom davno, vjerojatno prije nego što sam se rodila, pokušala je osvojiti Edvarda - makar nisam mogla okriviti ni nju ni bilo koju drugu zato što ga je željela. Ipak, u najmanju ruku bit će lijepa, a u krajnjem slučaju veličanstvena. Premda se Edvard očito - i nepojmljivo - odlučio za mene, neću se uspjeti suzdržati od uspoređivanja sebe s njom.

Malo sam gundala zbog toga, sve dok mi Edvard, koji je znao moje slabosti, nije nabio osjećaj krivnje.

"Mi smo im najbliži ekvivalent rodbine, Bella", podsjetio me. "Još uvijek se osjećaju kao siročad, znaš, čak i nakon svih ovih godina."

I tako sam popustila, skrivajući mrštenje.

Tanya je sada imala veliku obitelj, brojnu gotovo poput Cullenovih. Bilo ih je petero; Tanyi, Kate i Irini pridružili su se Carmen i Eleazar na uvelike sličan način kao što su se Alice i Jasper pridružili Cullenovima, i sve ih je vezivala zajednička želja da žive suosjećajnije nego normalni vampiri.

Ipak, usprkos cijelom tom društvu, Tanya i njezine sestre i dalje su u jednom pogledu bile same. I dalje su bile u koroti. Jer su jednom, vrlo davno, i one imale majku.

Mogla sam zamisliti prazninu koju bi taj gubitak ostavio, čak i nakon tisuću godina; pokušala sam si predočiti obitelj Cullen bez njihova tvorca, njihova središta i njihova vodiča - njihova oca Carlislea. Nisam uspjela.

Carlisle mi je opisao Tanyinu povijest tijekom jedne od mnogih noći u kojima sam dokasna ostajala u domu Cullenovih, učeći što više mogu, pripremajući se što je više moguće za budućnost koju sam izabrala. Priča Tanyine majke bila je jedna od mnogih, upozoravajuća

priča što ilustrira tek jedno od niza pravila koja ću morati poznavati nakon što stupim u svijet besmrtnika. Tek jedno pravilo, zapravo - jedan zakon koji se razlaže u tisuću različitih vidova: Očuvaj tajnu.

Čuvanje tajne značilo je mnogo toga - živjeti neupadljivo poput Cullenovih, seliti se prije nego što ljudi stignu posumnjati u to da oni ne stare. Ili se potpuno kloniti ljudi - izuzev u vrijeme obroka - kao što su živjeli nomadi poput Jamesa i Victorije; kao što Jasperovi prijatelji Peter i Charlotte žive još uvijek. To je značilo držati pod kontrolom sve nove vampire koje stvoriš, kako je to radio Jasper dok je živio s Marijom. Kao što to Victoria nije učinila u slučaju svojih novorođenih.

I značilo je uopće ne stvarati izvjesne stvorove, jer pojedina se stvorenja ne mogu obuzdati. "Ne znam djevojačko ime Tanvine majke", priznao mi je tom prilikom Carlisle, zlaćanih očiju, nijansom gotovo jednakih njegovoj svijetloj kosi, tužnih od spomena na Tanvinu bol. "Nikad je ne spominju ako to mogu izbjeći, nikad je se svojevrijem ne prisjećaju.

Žena koja je stvorila Tanyu, Kate i Irinu - koja ih je, vjerujem, voljela - živjela je mnogo godina prije mog rođenja, u vrijeme pošasti u našem svijetu, pošasti besmrtne djece.

Potpuno mi je nepojmljivo odakle je to palo na pamet tim pradavnima. Stvarali su vampire od ljudskih bića koja jedva da su bila starija od novorođenčadi."

Morala sam potjerati niz grlo žuč koja mi se nadigla kad sam si dočarala to što mi opisuje.

"Bila su izuzetno lijepa", brzo mi je pojasnio Carlisle, opazivši kako sam reagirala. "Tako umilna, tako čarobna, ne možeš to ni zamisliti. Trebalo se samo naći pokraj njih, i već bi ih se zavoljelo; to je bila automatska reakcija.

Međutim, nije ih se moglo podučavati. Bila su zamrznuta na već onom stupnju razvoja koji su dosegla prije ugriza. Preslatka dvogodišnja dječica s jamicama u obrazima i frfljavim govorom koja mogu uništiti polovicu sela u izljevju ljutnje. Kad bi ogladnila, hranila su se, i nije bilo tih riječi upozorenja koje su ih mogle obuzdati. Ljudi su ih vidjeli, počele su kružiti priče, strah se širio poput požara po suhoj makiji...

Tanyina majka stvorila je jedno takvo dijete. Kao i u slučaju drugih pradavnih, ne mogu dokučiti njezine razloge." Duboko je udahnuo da se smiri. "Umiješali su se, naravno, Volturi." Lecnula sam se kao i uvijek na spomen toga imena, ali jasno da je ta legija talijanskih vampira - kraljevske obitelji, prema vlastitom sudu - imala središnju ulogu u ovoj priči. Zakona ne može biti ako nema kazne; kazne ne može biti ako nema onoga tko će je izvršiti. Pradavni Aro, Caius i Marcus vladali su snagama Voltura; vidjela sam ih samo jedanput, ali u tom kratkom susretu stekla sam dojam da je Aro, obdaren moćnom sposobnošću čitanja misli - na jedan je dodir saznavao svaku misao koja je ikada prošla pojedinim umom - njihov istinski vođa.

"Volturi su izučavali besmrtnu djecu, kod kuće u Volterri i diljem svijeta. Caius je zaključio da ti maleni ne mogu očuvati našu tajnu. I tako ih se moralo uništiti.

Kazao sam ti da su dječica bila ljupka. Pa, koveni su se borili do posljednjeg pripadnika - bivali posve iskorijenjeni - samo da ih zaštite. Pokolj nije bio tako raširen kao u slučaju ratova na jugu ovog kontinenta, ali na svoj način bio je razorniji. Davno uspostavljeni koveni, stare tradicije, prijatelji... Izgubilo se štošta. Praksa se na koncu potpuno dokinula. Besmrtna djeca postala su nešto što se ne spominje, postala su tabu.

Dok sam živio s Volturima, upoznao sam dva besmrtna djeteta, tako da sam iz prve ruke znao koliko su privlačna. Aro je proučavao malene još godinama nakon što je prošla katastrofa koju

su izazvali. Znaš kako je znatiželjan po prirodi; nadao se da bi ih se moglo ukrotiti. Ali odluka je na kraju bila jednoglasna: besmrtnoj djeci ne može se dopustiti da postoje."

Maltene sam već bila zaboravila na majku sestara iz Denalija kad se priča vratila njoj.

"Nejasno je što se točno dogodilo s Tanyinom majkom", kazao je tada Carlisle. "Tanya, Kate i Irina pojma nisu imale sve do dana kad su Volturi došli po njih, a njihova majka i stvorenje koje je nezakonito stvorila već su im bili u šakama. Upravo je to neznanje spasilo živote Tanye i njezinih sestara. Aro ih je dotaknuo i vidio kako su potpuno nevine, pa nisu bile kažnjene zajedno s majkom.

Nijedna od njih dotad nije vidjela tog dječaćića, niti je sanjala da on postoji, sve do dana kad su ga promatrale kako gori u naručju njihove majke. Mogu samo pretpostaviti da je njihova majka čuvala svoju tajnu kako bi njih zaštitila upravo od takve sudbine. Ali zbog čega ga je uopće stvorila? Tko je on bio, i što joj je značio kad ju je nagnao da prijeđe crtu koja se nipošto ne smije prijeći? Tanya i ostale nikad nisu primile odgovor ni na jedno od tih pitanja. Ali nisu mogle sumnjati u krivnju svoje majke, a ne mislim niti da su joj ikada istinski oprostile.

"Čak i uz Arovo uvjerenje da su Tanya, Kate i Irina savršeno nedužne, Caius ih je htio spaliti. Smatrao ih je posredno krivima. Imale su sreće što je Aro toga dana bio sklon milostivosti. Tanyi i njezinim sestrama udijeljen je oprost, ali ostala im je rana u srcu koja ne zarasta, kao i vrlo zdravo poštovanje prema zakonu..."

Nisam sigurna u kojem se točno trenutku ta uspomena pretočila u san. Imala sam dojam da sam u jednom trenutku slušala Carlislea u svome sjećanju, a onda sam časak potom gledala sivo, golo polje i osjećala gust smrad paljenog tamjana u zraku. Nisam ondje bila sama. Prilike koje su se tiskale na sredini polja, sve uvijene u pepeljaste ogrtače, trebale su me prestraviti - to su mogli biti samo Volturi, a ja sam, u suprotnosti s odlukom koju su objavili pri našem posljednjem susretu, i dalje bila čovjek. Ali znala sam, kao što mi se to katkad događalo u snovima, da sam im nevidljiva.

Svuda oko mene bile su raštrkane hrpe iz kojih se dimilo. Prepoznala sam slatkastu aromu u zraku i nisam htjela odviše pomno proučavati gomile. Nisam imala želju vidjeti lica vampira koje su pogubili, napola u strahu da bih u tinjajućim lomačama mogla prepoznati nekoga. Vojnici Voltura stajali su u krugu oko nečega ili nekoga, i čula sam kako uzbuđeno podižu svoje šaputave glasove. Primaknula sam se bliže ogrtačima, jer me san primoravao da vidim kakvog oni to stvora ili osobu tako uživljeno proučavaju. Oprezno se promaknuvši između dva visoka, siktava plašta, napokon sam ugledala predmet njihove rasprave, smješten na brdašcu poviše njih.

Bio je prelijep, presladak, baš kao što ga je Carlisle i opisao. Dječaćić je još bio malen, možda tek dvogodišnjak. Svijetlosmeđe kovrče tvorile su okvir njegovu anđeoskom licu buc mastih obrašćića i punih usnica. I drhturio je, sklopivši oči kao da se previše boji promatrati kako mu smrt prilazi sve bliže iz sekunde u sekundu.

Spopala me tako snažna potreba da spasim to milo, prestravljeno djetesce da mi Volturi, usprkos svoj svojoj razornoj prijetnji, više ništa nisu značili. Počela sam se probijati kroz njih, ne hajući za to hoće li opaziti da sam tu. Probivši se u potpunosti kroz njih, pohitala sam prema dječaćiću.

A onda sam teturavo zastala kao ukopana kad sam jasnije uspjela vidjeti brdašce na kojem sjedi. Nije bilo sazdano od zemlje i kamenja, već od naslaganih ljudskih tijela, ispijenih i beživotnih. Bilo je prekasno da ne raspoznam ta lica. Sva su mi bila poznata - Angela, Ben, Jessica, Mike... A točno ispod preslatkog dječaćića ležala su trupla moga oca i moje majke. Djeteta je otvorilo bistre, krvavocrvene oči.

3. VELIKI DAN:

Naglo sam otvorila oči.

Nekoliko minuta samo sam ležala u svome toplom krevetu, dršćući i hvatajući dah, nastojeći se otresti sna. Nebo pred mojim prozorom postalo je sivo, a zatim i blijedoružičasto dok sam čekala da mi se otkucaji srca uspire.

Kad sam se potpuno vratila u stvarnost svoje neuredne, poznate sobe, malo sam se rasrdila na sebe. Kakav san za noć uoči vjenčanja! Tako mi i treba kad se usred noći opterećujem potresnim pričama.

U želji da se što prije riješim more, obukla sam se i sišla u kuhinju mnogo prije nego što sam trebala. Najprije sam pospremila već uredne sobe, a onda ispekla palačinke za Charlieja nakon stoje ustao. Od prevelikog uzbuđenja nisam imala ni najmanjeg zanimanja za to da sama doručujem - dok je on jeo, sjedila sam i poskakivala u stolici.

"Trebaš pokupiti gospodina Webera u tri sata", podsjetila sam ga.

"Nemam danas baš toliko posla izuzev dovoženja svećenika, Bells. Teško da ću zaboraviti svoju jedinu obavezu." Charlie je uzeo cijeli dan slobodno zbog vjenčanja, i sad se osjećao besposleno. Tu i tamo, oči bi mu skrovito odletjele prema ormaru ispod stubišta, gdje je držao opremu za pecanje.

"Nije ti to jedini zadatak. Također moraš biti odjeven i sređen."

Namrštio se u svoj tanjur i promrsio riječi "majmunsko odijelo" sebi u bradu.

S ulaznih se vrata začulo odsječno kucanje.

"A misliš da je tebi teško", rekla sam s grimasom dok sam ustajala. "Alice će cijeli dan raditi na meni." Charlie je zamišljeno kimnuo, priznajući da je njegova muka doista manja. U prolazu sam se na brzinu sagnula da ga poljubim u tjeme - po-rumenio je i neartikulirano progundao - a onda otišla otvoriti vrata svojoj najboljoj prijateljici, a uskoro i sestri.

Aliceina kratka crna kosa nije bila natapirana kao inače - bila je zaglađena u elegantne sitne kovrče oko njezina lica male vile, složenog u kontrastan, angažiran izraz. Odvukla me iz kuće a da je pritom jedva dobacila: "Hej, Charlie", preko ramena.

Alice me odmjerila dok sam sjedala u njezin Porsche.

"Ma, kvragu, gledaj kakve su ti oči!" Prijekorno je coknula jezikom. "Pa što si radila? Da nisi probdjela cijelu noć?"

"Maltene."

Oštro me pogledala. "Imam tek ograničeno vrijeme da te učinim prekrasnom, Bella - mogla si se bolje pobrinuti za moj sirovi materijal."

"Nitko ne očekuje da budem prekrasna. Mislim da je veći problem to što bih mogla zaspati za vrijeme ceremonije i ne uspjeti reći 'uzimam' u pravom trenutku, a onda će Edvard pobjeći." Nasmijala se. "Gađat ću te svojim buketom ako bude tijesno."

"Hvala."

"Barem ćeš sutra imati vremena napretek za spavanje u avionu."

Podigla sam obrvu. Sutra, razmislila sam. Ako krećemo na put večeras nakon pira, a sutra ćemo još uvijek biti u avionu... pa, znači da ne idemo u Boise, država Idaho. Edvard mi nije dao ni najmanju naznaku. Nisam se naročito uzrujavala zbog tajnovitosti, ali doista je bilo neobično ne znati gdje ću spavati sutra navečer. Ili, nadajmo se, gdje neću spavati...

Alice je shvatila da joj je nešto izletjelo, pa se namrštila.

"Sve ti je spakirano i spremno", rekla je da mi odvrati pažnju.

Uspjelo joj je. "Alice, kad bi mi barem dopustila da sama spakiram svoje stvari!"

"Previše bih ti time odala."

"I sebi uskratila priliku za šoping."

"Za deset kratkih sati bit ćeš mi službeno sestra... vrijeme ti je da se riješiš te odbojnosti prema novoj odjeći."

Pospanim sam očima ljutito zurila kroz vjetrobran sve dok nismo stigle gotovo do kuće.

"Je li se već vratio?" upitala sam je.

"Bez brige, stići će prije nego što zasvira glazba. Ali nećeš ga smjeti vidjeti, bez obzira na to kad će se vratiti. Ovo se ima izvesti na tradicionalan način."

Frknula sam. "Tradicionalan!"

"Okej, ako se izuzmu mlada i mladoženja."

"Znaš da je on već virnuo."

"O, ne - zbog toga sam ja jedina koja te vidjela u vjenčanici. Vrlo sam pomno pazila da ne mislim na to dok je on u blizini."

"Pa," rekla sam kad smo skrenule na prilazni put, "vidim da si dobila priliku ponovno upotrijebiti svoje maturalne ukrase." Tri milje puta ponovno su bile obavijene stotinama tisuća treptavih svjetalaca. Ovaj put im je pridodala bijele satenske masnice.

"Tko ne trati, tome ne manjka. Uživaj u ovome, jer nećeš vidjeti unutrašnje ukrase sve dok ne dođe vrijeme." Skrenula je u prostranu garažu sjeverno od glavne kuće; Emmettova velikog Jeepa i dalje nije bilo.

"Otkada se to nevjesti ne dopušta vidjeti ukrase?" pobunila sam se.

"Otkada je ona meni povjerila posao. Želim da stekneš puni dojam dok budeš silazila stubištem."

Stavila mi je ruku preko očiju prije nego što će mi dopustiti da uđem u kuhinju. Miris je smjesta nasrnuo na mene.

"Što je to?" upitala sam se dok me uvodila u kuću.

"Je li prejako?" U Aliceinu glasu naglo se začula zabrinutost. "Prvi si čovjek koji je ušao ovamo; nadam se da sam dobro pogodila."

"Prekrasno miriše!" smirila sam je - mirisalo je gotovo opojno, ali nipošto pretjerano, jer je ravnoteža pojedinih aroma bila istančana i besprijekorna. "Narančin cvijet... jorgovan... i još nešto - jesam li pogodila?"

"Vrlo dobro, Bella. Samo su ti promaknule frezije i ruže."

Nije mi otkrila oči sve dok se nismo našle u njezinoj prostranoj kupaonici. Buljila sam u dugi pult, prekriven cjelokupnim priborom kozmetičkog salona, i počela osjećati posljedice besane noći.

"Je li ovo zaista nužno? Izgledat ću neugledno naspram njega bez obzira na trud."

Posjela me u nisku ružičastu stolicu. "Nitko se neće usuditi reći da si neugledna kad ja završim s tobom."

"Samo zato što se boje da im ne posišeš krv", promrsila sam. Naslonila sam se u stolici i sklopila oči, nadajući se da ću ovo moći prospavati. I doista, uspjela sam malo kunjati dok mi je prekrivala, laštala i glačala svaku tjelesnu površinu. Već je bilo prošlo vrijeme ručka kad je Rosalie meko stigla na vrata kupaonice u svjetlucavoj srebrnoj opravi, zlatne kose podignute u meku krunu na tjemenu. Bila je tako prekrasna da mi je došlo da se rasplačem. Ima li uopće smisla uređivati se dok je Rosalie u blizini?

"Vratili su se", rekla je Rosalie, a moj djetinjasti napad očaja smjesta je prošao. Edvard je stigao.

"Ne daj mu da ulazi ovamo!"

"Neće ti se danas zamjerati", smirila ju je Rosalie. "Previše cijeni vlastiti život. Esme im je dala da pozavršavaju stvari iza kuće. Treba ti pomoć? Mogla bih joj urediti frizuru."

Zgranuto sam zinula. Grozničavo sam se počela nastojati prisjetiti kako da zatvorim usta. Nikad nisam bila Rosaliena najdraža osoba na svijetu. Zatim se ona osobno uvrijedila zbog mog izbora da učinim upravo ovo, što je još više zategnulo naš odnos. Premda je imala svoju nemoguću ljepotu, obitelj koja je voli i srodnu dušu u Emmettu, svega bi se toga drage volje bila odrekla samo da može biti čovjek. A ja sam, evo, odlučila nehajno odbaciti sve za čim ona žudi u životu kao da je riječ o otpadu. Nisam joj se time naročito omilila.

"Samo ti daj", opušteno je rekla Alice. "Prioni na pletenice. Da budu sitne, sitne. Veo ide ovamo, odozdo." Prstima mi je počela češljati kosu, odvagujući je, okrećući je, podrobno opisujući što točno želi. Kad je završila, Rosaliene ruke našle su se na mjestu njezinih i počele mi perolakim dodirrom oblikovati frizuru. Alice se vratila poslu na mome licu.

Nakon što je Rosalie dobila Aliceinu pohvalu za moju frizuru, poslana je da donese moju vjenčanicu i zatim pronađe Jaspera, koji je pak otišao dovesti moju majku i njezina muža Phila iz hotela. Iz prizemlja sam nejasno čula kako se vrata neprestano otvaraju i zatvaraju. Glasovi su počeli dopirati do nas.

Alice mi je rekla da ustanem kako bi mi pažljivo mogla prevući vjenčanicu preko frizure i šminke. Koljena su mi tako snažno klecala dok mi je kopčala dugi niz bisernih gumbića na leđima da je saten treperio u sićušnim valovima sve do poda.

"Duboko diši, Bella", rekla je Alice. "I pokušaj si usporiti bilo. Da ti znoj ne spere novo lice."

Uputila sam joj najsarkastičniju facu koju sam mogla složiti. "Evo, sad ću."

"Moram se otići obući. Možeš ostati pribrana na dvije minute?"

"Ovaj... možda?"

Prevrnula je očima i klisnula kroz vrata.

Usredotočila sam se na disanje, brojeći svaku kretnju svojih pluća i zureći u odsjaje koje su svjetla u kupaonici stvarala na sjajnoj površini mojih skutova. Bojala sam se pogledati u zrcalo - u strahu da me prizor sebe u vjenčanici ne potjera preko ruba u napad panike punih razmjera.

Prije nego što sam stigla udahnuti dvjesto puta, Alice se vratila u haljini što se slijevala niz njezino vitko tijelo poput srebrnkastog slapa.

"Alice - opa."

"Nije to ništa. Nitko danas neće gledati mene. Ne dok si ti u istoj prostoriji." "Ha ha, baš."

"Dakle, možeš li se kontrolirati, ili ti moram ovamo dovesti Jaspera?" "Vratili su se? Je li moja mama ovdje?" "Upravo je ušla. Penje se na kat."

Renee je doletjela prekjucher, a ja sam s njom provodila svaku minutu koju sam mogla odvojiti - svaku minutu u kojoj sam mogla odvojiti nju od Esme i ukrašavanja, drugim riječima. Koliko sam uspijevala razabrati, bilo joj je zabavnije nego klincu kojega su zaboravili u Disneylandu. Na neki način, osjećala sam se izigrano zamalo koliko i Charlie. Sve one uzaludne strepnje oko njezine reakcije...

"O, Bella!" ciknula je sada, topeći se od oduševljenja prije nego što je do kraja prošla kroz vrata. "O, srce, kako si prelijepa! O, rasplakat ću se! Alice, fenomenalna si! Ti i Esme trebale biste otvoriti tvrtku za organiziranje vjenčanja. Gdje si našla ovu vjenčanicu? Prekrasna je! Tako graciozna, tako elegantna. Bella, izgledaš kao da si iskoračila iz filma po Jane Austen." Glas moje majke kao da je dopirao iz izvjesne udaljenosti, a u prostoriji mi se sve pomalo mutilo. "Kako kreativna ideja, oblikovati temu prema Bellinu prstenu. Kako romantično! Kad se sjetim da je u Edvvardovoj obitelji još od devetnaestog stoljeća!"

Alice i ja razmijenile smo kratak zavjerenički pogled. Mama je promašila kroz vjenčanicu za više od stoljeća. Vjenčanje nije zapravo bilo oblikovano prema prstenu, već prema samom Edvvardu.

S vrata se začulo glasno, hrapavo nakašljavanje.

"Renee, Esme kaže da je vrijeme da siđeš na svoje mjesto", rekao je Charlie.

"Ma, Charlie, zar nisi baš elegantan!" rekla je Renee tonom koji je zvučao maltene zgranuto. Zbog toga je, možda, Charliejev odgovor bio tako kiseo.

"Alice me se dočepala."

"Je li stvarno već vrijeme?" upitala se Renee, zvučeći gotovo jednako usplahireno kao što sam se ja osjećala. "Sve se ovo prebrzo dogodilo. Vrta mi se u glavi."

I ne samo njoj.

"Daj me zagrlj prije nego što odem dolje", zatražila je Renee. "Samo oprezno, da ništa ne podrpaš."

Majka me blago primila oko struka, a onda se okrenula prema vratima, te istim pokretom prešla puni krug i ponovno se usmjerila prema meni.

"Za Boga miloga, zamalo sam zaboravila! Charlie, gdje je kutija?"

Moj tata je minutu kopao po džepovima prije nego stoje uspio izvaditi bijelu kutijicu, koju je predao Renee. Ona je podigla poklopac i pružila mi je.

"Nešto plavo", rekla je.

"Također nešto starinsko. Pripadali su tvojoj baki Swan", dodao je Charlie. "Dali smo ih draguljaru, da zamijeni staklene umetke safirima."

U kutiji su se nalazila dva teška srebrna češljica. Grozdovi tamnoplavih safira oblikovali su istančane cvjetne uzorke povrh zubića.

Grlo mi se posve stegnulo. "Mama, tata... niste trebali."

"Alice nam nije dala da išta drugo učinimo", rekla je Renee. "Svaki put kad smo pokušali, malo joj je trebalo da nam zubima ne iščupa grkljan."

Histerično cerekanje otelo mi se s usana.

Alice je priskočila i brzo mi umetnula oba češljica u kosu, pod rub gustih pletenica. "To je nešto staro i nešto plavo", zamišljeno je rekla Alice, odmaknuvši se nekoliko koraka da mi se nadivi. "A vjenčanica ti je nova... dakle, evo—"

Bacila je nešto prema meni. Automatski sam ispružila ruke, i koprenasta bijela podvezica sletjela mi je u dlanove.

"To je moje i želim da mi se vrati", kazala mi je Alice.

Porumenjela sam.

"Eto", rekla je zadovoljno Alice. "Malo boje - samo ti je to trebalo. Sada si službeno savršena." Uz kratak osmijeh čestitanja samoj sebi, obratila se mojim roditeljima. "Renee, trebala bi sići."

"Na zapovijed, gospođice." Renee mi je poslala poljubac i brzo izašla.

"Charlie, bi li donio cvijeće, molim te?"

Nakon što je Charlie izašao iz sobe, Alice je poduhvatila podvezicu, izvadila mi je iz ruke i zavukla se pod moje skute. Zgranuto sam zaglavinjala

kad mi je hladnom šakom primila gležanj; odsječnim je pokretom navukla podvezicu kamo treba.

Ustala je prije nego što se Charlie vratio s dva paperjasta bijela buketa. Miris ruža, narančina cvijeta i frezije obavio me mekom izmaglicom.

Rosalie - najbolja glazbenica u obitelji, nakon Edvarda - počela je svirati glasovir u prizemlju. Pachelbelov Kanon. Počela sam ubrzano disati.

"Samo mirno, Bells", rekao je Charlie. Nervozno se obratio Alice. "Kao da joj je malo pozlilo. Misliš da će izdržati?"

Glas kao da joj je dopro iz daljine. Nisam osjećala noge.

"Bolje bi joj bilo."

Alice je stala ravno preda me, podigavši se na prste da mi lakše može gledati u oči, i primila me tvrdim šakama za zapešća.

"Usredotoči se, Bella. Edvard te tamo dolje čeka."

Duboko sam udahnula, ulažući svu svoju voljnu snagu u to da se priberem.

Glazba se polako pretopila u novu pjesmu. Charlie me gurnuo. "Bells, mi smo na redu."

"Bella?" upitala me Alice, i dalje me netremice gledajući.

"Da", skviknula sam. "Edvard. Okej." Pustila sam da me izvuče iz prostorije, dok me Charlie pratio uz bok.

Glazba je bila glasnija u hodniku. Dopirala je stubištem zajedno s miomirisima milijuna cvjetova. Usmjerala sam sve misli na Edvarda koji me dolje čeka, ne bih li natjerala noge da se kreću.

Glazba je bila poznata, tradicionalna Wagnerova koračnica okružena plimom dodataka.

"Na meni je red", zvonko je rekla Alice. "Nabroji do pet i pođi za mnom." Počela je polako, graciozno i plesno silaziti stubištem. Trebala sam shvatiti da je greška imati Alice kao jedinu djeverušu. Izgledat ću utoliko nezgrapnije kad naiđem iza nje.

Iznenadne fanfare zatrubile su kroz sve poletniju glazbu. Prepoznala sam svoj šlagvort.

"Ne daj da padnem, tata", prošaptala sam. Charlie je provukao ruku kroz moju i čvrsto me primio.

Korak po korak, podsjetila sam se kad smo počeli silaziti u polaganom ritmu koračnice. Nisam podigla pogled sve dok mi se stopala nisu našla na ravnom, sigurnom podu, premda sam čula mrmorenje i šuštanje publike kad sam se pojavila na vidiku. Krv mi je navrla u obraze na taj zvuk; naravno da se od mene moglo i očekivati da budem zajapurena nevjesta.

Čim su mi stopala prošla prijetvorne stube, potražila sam ga pogledom. Na jednu me sekundicu smelo obilje bijelih cvjetova što su visjeli u vijencima sa svega u prostoriji što nije bilo živo biće, orošenih dugim trakama bijelih koprenastih vrpca. Ali silom sam odmaknula pogled od cvjetnog svoda i pošla njime u potragu po redovima stolica presvučenih satenom - rumeneći još jače kad sam opazila mnoštvo lica, svih usredotočenih na mene - sve dok ga nisam napokon ugledala gdje stoji pred lukom nakićenim s još više cvijeća, još više koprena. Jedva sam bila svjesna toga da Carlisle stoji uz njega, a Angelin otac iza obojice. Nisam primijetila svoju majku, koja je zacijelo sjedila u prvom redu, niti svoju novu obitelj, niti jednog jedinog uzvanika - oni će se morati strpjeti da ovo prođe.

Samo sam zapravo vidjela Edvardovo lice; ispunjavalo mi je vidokrug i nadvladavalo svijest. Oči su mu bile goruće zlato, meko poput maslaca; savršeno mu je lice bilo gotovo strogo od uživiljenih osjećaja. A onda, kad mu se pogled susreo s mojim udivljenim očima, na licu mu se raširio ushićen osmijeh koji mi je oduzeo dah.

Odjednom je još samo čvrst stisak Charliejeve ruke sprečavao da bezglavo ne odjurim do oltara.

Koračnica je bila prespora dok sam se trudila odmjeriti korake prema njezinu taktu. Na svu sreću, prolaz između sjedala bio je vrlo kratak. I onda sam, napokon, napokon, stigla. Edvard mi je pružio ruku. Charlie je primio moju ruku i, simboličkom gestom starom poput svijeta, stavio je u Edvardovu. Dotaknula sam studeno čudo njegove kože, i našla se kod kuće. Zavjeti su nam bili cne jednostavne, tradicionalne riječi što su se izgovorile već milijun puta, premda ih nikada nije izgovorio par baš jednak nama. Zatražili smo od gospodina Vvebera da unese tek jednu sitnu preinaku. Susretljivo je zamijenio izraz "dok nas smrt ne rastavi" primjerenijim "dokle god oboje poživimo."

U tom trenu, dok je svećenik izgovarao svoje, moj svijet, dotad već tako dugo postavljen naopačke, kao daje pronašao položaj koji mu doista pripada. Uvidjela sam koliko sam samo blesava bila kad sam se pribojavala ovoga - kao da je riječ o neželjenom rođendanskom poklonu ili nelagodnom paradiranju, poput naturalne. Pogledala sam Edvardove blistave, pobjedonosne oči i spoznala da ja također tu odnosim pobjedu. Jer ništa nije više bitno osim toga što ću sada moći ostati s njim.

Nisam shvatila da plaćem sve dok nije došlo vrijeme da izgovorim obvezujuće riječi.

"Uzimam", uspjela sam protisnuti kroz grlo gotovo nerazumljivim šaptom, trepćući da si razbistrim oči ne bih li mu vidjela lice.

Kad je na njega došao red da prozbori, riječi su mu odjeknule bistro, pune likovanja.

"Uzimam", zavjetovao se.

Gospodin Weber proglasio nas je mužem i ženom, a onda je Edvard podigao ruke da mi prihvati lice, oprezno, kao da je nježno poput bijelih latica što nam se njišu nad glavom. Kroz opnu suza što su mi mutile vid, pokušala sam shvatiti nadrealnu činjenicu da je ova čudesna

osoba moja. Zlačane su mu oči izgledale kao da bi u njima također bilo suza, samo kada takvo što ne bi bilo nemoguće. Sagnuo je glavu prema mojoj, a ja sam se protegnula na vrške prstiju, bacivši ruke - s buketom i svime - njemu oko vrata.

Poljubio me nježno, s obožavanjem; zaboravila sam na uzvanike, na mjesto, na vrijeme, na razlog... imajući na umu samo to da me on voli, da me on želi, da sam njegova.

Započeo je poljubac, pa ga je morao i završiti; privijala sam se uz njega, ne hajući za hihotanje i nakašljavanje u publici.

Napokon, rukama mi je zadržao lice i odmaknuo se - prebrzo - da me pogleda. Na površini, njegov je iznenadni osmijeh bio podrugljiv, gotovo samodopadan. Ali ispod njegova trenutnog zabavljanja mojom predstavom u javnosti ležala je duboka radost stoje odražavala moju.

Među uzvanicima se prolomio pljesak, a on je okrenuo naša tijela prema prijateljima i rodbini. Nisam mogla odmaknuti pogled od njegova lica da ih vidim.

Prve su me pronašle ruke moje majke, prvo sam vidjela njezino suzno lice nakon što sam napokon nevoljko odmaknula pogled od Edvarda. A onda su me počeli dodavati kroz gomilu, predavati iz zagrljaja u zagrljaj, dok sam jedva shvaćala tko me to sada grli, pozornosti usredotočene na Edvardovu ruku koju čvrsto držim. Istina, prepoznavala sam razliku između mekih, toplih zagrljaja svojih ljudskih prijatelja i nježnih, hladnih privijanja uz grudi svoje nove obitelji.

Jedan se vreli zagrljaj isticao između svih ostalih - Seth Clearwater usudio se zaci u vampirsku svjetinu da mi nadomjesti izgubljenog prijatelja vukodlaka.

4. GESTA:

Vjenčanje je glatko prešlo u svadbeni pir - kao dokaz bespriječnosti Aliceina plana. Nad rijekom je upravo bio sumrak; ceremonija je potrajala točno koliko treba, dopustivši da sunce zađe za šumu. Svjetalca na stablima treperila su dok me Edvard vodio prema stražnjim staklenim vratima, tako da je bijelo cvijeće blistalo. Tu vani bilo je daljnjih deset tisuća cvjetova, tvoreći mirisni, prozračni šator nad plesnim podijem uređenim na travnjaku podno dva prastara cedra.

Zbivanja su se usporila i opustila kad nas je okružila blaga kolovoska večer. Mala se publika raširila pod mekim sjajem treptavih svjetalaca, i ponovno su nas pozdravili prijatelji koje smo maloprije izgrlili. Sada je bilo vremena za priču, za smijeh.

"Čestitam, narode", kazao nam je Seth Clearwater, saginjući glavu dok je prolazio ispod ruba cvjetnog vijenca. Njegova majka Sue držala se čvrsto uz njega, mjerkajući uzvanike sumnjičavo i napeto. Lice joj je bilo mršavo i nesmiljeno, a kratka, stroga frizura samo je pojačavala taj dojam; jednako je kratku nosila njezina kći Leah - upitala sam se jesu li se ošišale na isti način iz izraza solidarnosti. Billy Black, s druge Sethove strane, nije bio napet poput Sue.

Kad bih pogledala Jacobova oca, uvijek sam imala dojam da vidim dvije osobe, a ne tek jednu. Tu je bio starac u kolicima, izborana lica i široka osmijeha kojega vide i svi ostali. I tu je bio izravni nasljednik duge loze moćnih, magičnih poglavica, obavijen autoritetom s kojim je rođen. Premda je magija - zbog nedostatka katalizatora - preskočila njegov naraštaj, Billy je svejedno pripadao moći i legendi. Tekle su ravno kroz njega. Istekle su u njegova sina, nasljednika magije, koji im je okrenuo leđa. Tako je na Sama Uleyja sada pala dužnost poglavice iz legendi i magije...

Billy je djelovao neobično opušteno, ako se uzme u obzir društvo i prigoda - crne su mu se oči krijesile kao da je upravo saznao neku dobru vijest. Zadivila me njegova pribranost. Ovo vjenčanje zacijelo mu je djelovalo kao nešto vrlo loše, nešto najgore što bi se, u Bilh/jevim očima, moglo dogoditi kćeri njegova najboljeg prijatelja.

Znala sam da mu nije lako obuzdavati osjećaje, imajući u vidu kakav izazov ovaj događaj naznačuje prдавnom sporazumu između Cullenovih i Quileutea - sporazumu što brani Cullenovima da ikada više stvore novog vampira. Vukovi znaju da se sprema kršenje, ali Cullenovi pojma nemaju kakva će biti njihova reakcija. Prije sklapanja saveza, smjesta bi uslijedio napad. Rat. Ali sada kad su se bolje međusobno upoznali, hoće li umjesto toga doći do oprosta?

Kao u odgovor na tu pomisao, Seth se nagnuo prema Edvvardu, ispruženih ruku. Edvvard mu je slobodnom rukom uzvratio zagrljaj.

Primijetila sam da je Sue prikriveno zadrhtala.

"Drago mi je što vidim da ti je sve tako dobro ispalo, stari", rekao je Seth. "Radujem se zbog tebe."

"Hvala ti, Seth. To mi puno znači." Edvvard se odmaknuo od Setha i pogledao prema Sue i Billju. "Hvala i vama. Zato što ste dopustili Sethu da dođe. Zato što ste danas podržali Bellu." "Nema na čemu", rekao je Billy dubokim, hrapavim glasom, a ja sam se iznenadila koliko mu je ton optimističan. Možda se na vidiku nalazi čvršće primirje.

Pomalo se počeo stvarati red, pa nam je Seth mahnuo i odgurao Billyja prema hrani. Sue je držala po jednu ruku na svakom od njih.

Zatim su nam čestitali Angela i Ben, pa Angelini roditelji, a zatim Mike i Jessica - koji su se, na moje iznenađenje, držali za ruke. Nisam čula da su ponovno zajedno. To je bilo lijepo.

Iza mojih ljudskih prijatelja naišli su moji novi rođaci stečeni udajom, vampirski klan iz Denalija. Shvatila sam da zadržavam dah kad je vampirica na čelu - Tanya, pretpostavila sam zbog crvenkaste nijanse njezinih plavih uvojaka - primila Edvvarda u zagrljaj. Uz nju, još su tri vampira zlaćanih očiju gledala u mene s otvorenom radoznalošću. Jedna je žena imala dugu, blijedoplavu kosu, ravnu poput kukuruzne svile. Druga žena i muškarac pokraj nje bili su crnokosi, a u njihovoj puti boje krede bilo je nečega pomalo maslinastog.

I svi četvero bili su tako lijepi da me želudac zabolio.

Tanya je i dalje grlila Edvvarda.

"E, Edvarde", rekla je. "Nedostajao si mi."

Edvvard se zahihotao i okretno izvukao iz zagrljaja, lagano joj stavivši ruku na rame i odmaknuvši se za korak, kao daje želi bolje vidjeti. "Predugo je vremena prošlo, Tanya. Dobro izgledaš."

"Ti također."

"Dopusti da te upoznam sa svojom suprugom." Bilo je to prvi put daje Edvard izgovorio tu riječ otkako je službeno postala točna; činilo se da će sada prsnuti od zadovoljstva zato što je izgovara. Svi Denalijevci reagirali su vedrim, kratkim smijehom. "Tanya, ovo je moja Bella." Tanya je bila do tančina onoliko ljupka koliko su moje najgore more predviđale. Odmjerila me pogledom u kojem je bilo daleko više kalkuliranja nego pomirenosti s činjenicama, a onda me primila za ruku.

"Dobro došla u obitelj, Bella." Osmjehnula se, pomalo sažalno. "Smatramo se Carlisleovom proširenom obitelji, i doista mi je žao zbog, eh, nedavne prilike u kojoj se nismo ponijeli kao takvi. Trebali smo se ranije upoznati. Možeš li nam oprostiti?"

"Naravno", rekla sam bez daha. "Tako mi je drago što smo se upoznali."

"Cullenovi su sada svi u paru. Možda je na nas došao red, a, Kate?" Široko se osmjehnula plavuši.

"Održimo san na životu", rekla je Kate i prevrnula zlaćanim očima. Preuzela je moju ruku od Tanye i blago je stisnula. "Dobro došla, Bella."

Tamnokosa žena stavila je ruku preko Kateine. "Ja sam Carmen, ovo je Eleazar. Svima nam je najiskrenije drago što smo te napokon upoznali."

"I m-meni je", promucala sam.

Tanya se osvrnula prema ljudima u redu iza sebe - Charliejevu pomoćniku Marku sa suprugom, koji su razrogačenih očiju upijali dojmove o klanu iz Denalija.

"Poslije ćemo se bolje upoznati. Imat ćemo eone vremena za to!" nasmijala se Tanya kad su ona i njezina obitelj krenuli dalje.

Svi su se uvriježeni običaji održali. Zasljepile su me bljeskalice dok smo držali nož nad spektakularnom tortom - odviše velebnom, smatrala sam, za naše razmjerno intimno okupljanje prijatelja i rodbine. Naizmjenice smo jedno drugoga nahranili tortom; Edvard je muški progutao svoj zalogaj dok sam ga gledala u nevjerici. Buket sam bacila atipično vješto, ravno u ruke iznenađene Angele. Emmett i Jasper kidali su se od smijeha na moje crvenjenje dok mi je Edvard skidao posuđenu podvezicu - koju sam uspjela migoljenjem spustiti gotovo do gležnja - vrlo oprezno, zubima.

Kratko mi je namignuo, a onda bacio podvezicu ravno u lice Mikea Nevvtona.

A kad je zaspivala glazba, Edvard me primio u naručje za tradicionalni prvi ples; voljno sam mu se prepustila, usprkos svome strahu od plesa -pogotovo plesa pred publikom - od čiste sreće zato što me on drži. Sve je samostalno obavio, a ja sam se bez napora vrtjela pod sjajem baldahina svjetala i blistavih bljeskanja fotoaparata.

"Godi li vam proslava, gospođo Cullen?" šapnuo mi je u uho.

Nasmijala sam se. "Treat će mi vremena da se naviknem na to."

"Imamo nešto vremena", podsjetio me, s likovanjem u glasu, i prignuo se da me poljubi pri plesu. Aparati su grozničavo škljocali.

Glazba se promijenila, a Charlie je potapšao Edvarda po ramenu.

Ples s Charliejem nije mi bio ni izdaleka tako lak. Nije mu išlo ništa bolje nego meni, tako da smo se za svaki slučaj oprezno kretali lijevo-desno po malom četverokutu podija. Edvard i Esme vrtjeli su se za to vrijeme oko nas kao Fred Astaire i Ginger Rogers.

"Nedostajat ćeš mi u kući, Bella. Već se osjećam osamljeno."

Progovorila sam stisnutim grlom, nastojeći to pretvoriti u šalu. "Da znaš kako mi je grozno što te ostavljam da sam sebi kuhaš - praktički je riječ o kažnjivom zanemarivanju. Mogao bi me uhititi."

Iscerio se. "A valjda ću preživjeti novu prehranu. Samo mi se javi kad god nađeš vremena."
"Obećavam."

Činilo mi se da sam plesala sa svima. Bilo mi je lijepo vidjeti sve stare prijatelje, ali zaista sam nadasve htjela biti s Edvvardom. Obradovao me kad me napokon preuzeo, samo pola minute nakon početka novog plesa.

"Mike ti još uvijek nije drag, a?" prokomentirala sam kad me Edvvard u vrtnji odvuкао od njega.

"Nije, kad mu moram slušati misli. Ima sreće što mu nisam dao nogu odavde. Ili što god još gore."

"Ma baš."

"Jesi li se imala prilike pogledati?" "Eh. Ne, mislim da nisam. Zašto pitaš?"

"Onda mi se čini da ti nije jasno koliko si istinski, nesnosno prelijepa večeras. Ne iznenađuje me što se Mike ne uspijeva othrvati nedoličnim razmišljanjima o udanoj ženi. Iznenađuje me, ipak, što se Alice nije sjetila prisiliti te da se pogledaš u zrcalo."

"Vrlo si pristran, znaš."

Uzdahnua je, a onda zastao i okrenuo me prema kući. Staklena stijenka odražavala je cijelu svadbu poput dugačkog zrcala. Edvvard mi je pokazao odraz para točno prekoputa nas.

"Pristran, je li?"

Opazila sam letimice odraz Edvarda - savršenu presliku njegova savršenog lica - pokraj kojeg je stajala tamnokosa ljepotica. Koža joj je bila poput vrhnja i ruža, oči raširene od uzbuđenja i optočene gustim trepavicama. Uski potez svjetlucave bijele vjenčanice blago se širio u skutima, tako da je gotovo podsjećao na obrnutu časku cvijeta kale, tako vješto skrojen da je njezino tijelo izgledalo elegantno i graciozno - barem dok je stajalo u mjestu, ako ništa drugo.

Prije nego što sam stigla trepnuti i natjerati ljepoticu da se pretvori u mene, Edvvard se odjednom ukrutio i automatski okrenuo u suprotnom smjeru, kao da ga je netko pozvao imenom.

"O!" rekao je. Čelo mu se načas namrštilo, a onda jednakom brzinom izgladilo.

Odjednom mu se na licu raširio blistav osmijeh. "Što je bilo?" upitala sam ga. "Vjenčani dar iznenađenja."

"A?"

Nije mi odgovorio; samo je ponovno zaplesao, vrteći me u smjeru suprotnom od onoga u kojem smo dotad išli, podalje od svjetala, pa u duboki обруč mraka što je opasavao obasjani plesni podij.

Nije zastao sve dok nismo zašli na tamnu stranu jednog od onih golemih cedrova. Zatim je Edvvard pogledao ravno u najcrnju sjenu.

"Hvala ti", rekao je Edvvard sjeni. "To je vrlo... obzirno od tebe."

"Nadimak mi je Obzirni", poznati, promukli glas odgovorio je iz crne noći. "Smijem zamoliti za ples s nevjestom?"

Ruka mi je poletjela prema grlu, a da me Edvvard nije držao, bila bih se srušila na zemlju.

"Jacob!" protisnula sam čim sam ponovno uspjela udahnuti "Jacob!"

"Hej, kako je, Bells."

Zateturala sam prema zvuku njegova glasa. Edvard me nastavio držati ispod lakta sve dok me drugi par snažnih ruku nije primio u tami. Vrelina Jacobove kože počela me pržiti kroz tanku satensku haljinu kad me privukao uza se. Nije niti pokušao zaplesati; samo me grlio dok sam držala glavu zarivenu u njegova prsa. Sagnuo se da pritisne obraz uz moje tjeme.

"Rosalie mi neće oprostiti ako joj ne pružim službenu priliku na plesnom podiju", promrmljao je Edvard, i znala sam da nas napušta, dajući mi time vlastiti dar - ovaj trenutak s Jacobom.

"O, Jacobe." Sada sam već plakala; nisam uspijevala jasno izgovarati riječi. "Hvala ti."

"Ne cmizdri, Bella. Upropastit ćeš si vjenčanicu. Pa to sam samo ja." "Samo? O, Jake! Sada je sve savršeno."

Frknuo je. "Ma da - svadba može početi. Kum je napokon stigao." "Sada su svi koje volim tu."

Osjetila sam kako mi njegove usne lagano dotiču kosu. "Oprosti što kasnim, srce."

"Kad sam tako sretna što si došao!"

"To je i bio povod."

Osvrnula sam se prema svatovima, ali nisam od plesača vidjela mjesto na kome sam posljednji put vidjela Jacobova oca. Nisam znala je li ostao. "Zna li Billy da si tu?" Čim sam ga to upitala, shvatila sam da je zacijelo znao - jedino je to moglo objasniti njegov ozareni izraz maloprije.

"Siguran sam da mu je Sam rekao. Posjetit ću ga kada... kada pir prođe."

"Bit će mu tako drago da si došao kući."

Jacob se malo odmaknuo i ispravio. Zadržao je jednu ruku na mojim križima, a drugom me primio za desnu šaku. Privio nam je ruke uz svoja prsa; osjetila sam kako mu srce kuca pod mojim dlanom, i pretpostavila da mi nije slučajno tako položio šaku.

"Ne znam hoću li dobiti više od samo ovog jednog plesa", rekao je i poveo me u polagano kruženje koje nije odgovaralo ritmu glazbe što je dopirala iza nas. "Pa da ga iskoristim koliko mogu."

Kretali smo se u ritmu njegova srca pod mojim dlanom.

"Drago mi je što sam došao", rekao je Jacob tiho nakon jednog trenutka. "Mislio sam da mi neće biti. Ali drago mi je što sam te vidio... još jedanput. Nije tako tužno kao što sam mislio da će biti."

"Ne želim da budeš tužan."

"Znam ja to. Niti sam večeras došao da bih ti nabijao grižnju savjesti."

"Ne - jako sam sretna zato što si došao. Nisi mi mogao dati bolji dar."

Nasmijao se. "Baš dobro, jer nisam imao vremena kupiti pravi dar."

Oči su mi se polako prilagođavale na mrak, i sad sam mu razaznavala lice, postavljeno više nego što sam očekivala. Je li moguće da on i dalje raste? Prije bih mu dala dva i deset nego metar devedeset. Laknulo mi je

što opet vidim poznate crte njegova lica nakon toliko vremena - duboko usađene oči u sjeni njegovih čupavih crnih obrva, visoke jagodice, pune usne raširene preko bijelih zuba u sarkastičan osmijeh koji odgovara tonu njegovih riječi. Oči su mu u kutovima bile napete - oprezne; razaznavala sam da je večeras vrlo oprezan. Davao je sve od sebe da me usreći, da mu se ne omakne ništa što bi mi otkrilo koliku cijenu za ovo plaća.

Nikad u životu nisam učinila ništa toliko dobro da bih zaslužila prijatelja poput Jacoba.

"Kad si se odlučio vratiti?"

"Svjesno ili podsvjesno?" Duboko je udahnuo prije nego što će odgovoriti na vlastito pitanje.

"Da znaš, nisam siguran. Čini mi se da već neko vrijeme lutam u ovom smjeru, a možda je to zato što sam išao ovamo. Ali tek jutros sam zaista počeo trčati. Nisam bio siguran hoću li stići na vrijeme." Nasmijao se. "Ne bi mi vjerovala koliko mi je ovo sad čudno - hodati ponovno na dvije noge. I još odjeća! A još mi je bizarnije baš zato što mi je čudno. To nisam očekivao. Izgubio sam praksu sa svim tim ljudskim stvarima."

Okretali smo se postojanim tempom.

"Ipak, bilo bi šteta da te nisam uspio vidjeti ovakvu. Već je samo zato vrijedilo prijeći ovoliki put. Izgledaš nevjerovatno, Bella. Stvarno si prelijepa."

"Alice je danas uložila mnogo vremena u mene. A i mrak pomaže." "Meni nije naročito mračno, znaš."

"Točno." Vukodlačka osjetila. Bilo je lako zaboraviti sve što on može, jer mi je djelovao toliko ljudski. Pogotovo sada.

"Ošišao si se", primijetila sam.

"Aha. Lakše je, znaš. Kad sam već imao ruke, rekoh, pa da ih iskoristim." "Dobro ti stoji", slagala sam.

Frknuo je. "Baš. Izveo sam to samostalno, hrdavim kuhinjskim škarama." Načas se široko iscerio, a onda mu se osmijeh istopio s lica. Uozbiljio se. "Jesi li sretna, Bella?"

"Jesam."

"Okej." Osjetila sam kako sliježe ramenima. "To je najhitnije, valjda." "Kako si ti, Jacobe? Stvarno?"

"U redu sam, Bella, stvarno. Više se ne trebaš brinuti oko mene. Možeš prestati gnjaviti Setha."

"Nije da ga gnjavim samo zbog tebe. Seth mi je drag."

"Dobar je to dečko. Bolji je za druženje od nekih. Da ti pravo kažem, kad bih se morao riješiti glasova u glavi, bilo bi mi praktički savršeno biti vuk."

Nasmijala sam se tome kako je to zvučalo. "Aha, ni ja ne mogu natjerati svoje da ušute."

"U tvom slučaju, to bi značilo da nisi normalna. Jasno, ja sam već znao da nisi normalna", zafrkantski je dodao.

"Hvala."

"Vjerojatno je lakše biti mentalno poremećen nego sudjelovati u umu čopora. Glasovi u glavi ne šalju luđacima dadilje da pripaze na njih."

"A?"

"Sam je tamo vani. I još nekoliko njih. Za svaki slučaj, znaš." "Za kakav slučaj?"

"Za slučaj da se ne mogu obuzdati, tako nekako. Za slučaj da odlučim nepozvan uletjeti na tulum." Načas se osmijehnuo na pomisao koja mu je vjerojatno bila privlačna. "Ali nisam ti došao upropastiti vjenčanje, Bella. Došao sam da..." Nije dovršio rečenicu.

"Da mi bude savršeno."

"To ti je visoko očekivanje."

"Sva sreća da si tako visok."

Prosteno je na moju kilavu dosjetku, a onda uzdahnuo. "Samo sam ti došao biti prijatelj. Tvoj najbolji prijatelj, još jedanput, za kraj."

"Sam bi trebao imati više pouzdanja u tebe."

"Pa, možda se ponašam preosjetljivo. Možda bi oni svejedno došli, da drže Setha na oku. Ovdje ima mnogo vampira. Seth to ne shvaća onoliko ozbiljno koliko bi trebao."

"Seth zna da mu ne prijete nikakva opasnost. On bolje razumije Cul-lenove nego Sam."

"Jasno, jasno", rekao je Jacob, izmirujući se prije nego što stigne izbiti svađa.

Bilo mi je čudno vidjeti da se on među nama postavlja kao diplomat.

"Zao mi je zbog tih glasova", rekla sam. "Kad bih ti bar mogla to olakšati." U toliko pogleda.

"Nije tako strašno. Samo ti se malo jadam."

"Tisi... sretan?"

"Praktički. Ali dosta o meni. Ti si zvijezda večeri." Zacerekao se. "Kladim se da to naprosto obožavaš. Biti u žiži pozornosti."

56

Stephenie Meyer

"Ma da. Parnosti nikad dovoljno."

Nasmijao se, a onda se zagledao preko moje glave. Naškubivši usne, počeo je proučavati treperavi sjaj svadbenog pira, elegantnu vrtnju plesača, lelujave latice što padaju iz vijenaca; pogledala sam s njim. Sve mi je to djelovalo vrlo udaljeno od ovog mračnog, mirnog prostora. Gotovo kao da promatram bijele vrtloge dok se kovitlaju u snježnoj kugli.

"Toliko im priznajem", rekao je. "Znaju prirediti pošteno slavlje."

"Alice je nezaustavljiva sila prirode."

Uzdahnuo je. "Pjesma je završila. Misliš da mogu dobiti još jednu? Ili time tražim previše?"

Stisnula sam mu čvršće ruku. "Možeš dobiti koliko god plesova želiš."

Nasmijao se. "To bi bilo zanimljivo. Samo, mislim da bi mi bilo pametnije da se zadovoljim s dva. Da se još ne bi počelo pričati."

Počeli smo se ponovno okretati ukруг.

"Tko bi rekao da se do sada već nisam uspio naviknuti na ristanke s tobom", promrmljao je.

Pokušala sam progutati knedlu, ali nikako mi nije išla niz grlo.

Jacob me pogledao i namrštio se. Prešao mi je prstima preko obraza, loveći suze na njemu.

"Nisi ti ta koja bi tu trebala pustiti suzu, Bella."

"Svatko pusti suzu na vjenčanju", kazala sam kroz stisnuto grlo.

"Ovo si željela, zar ne?"

"Jesam."

"Onda se osmijehni."

Pokušala sam. Nasmijao se mojoj grimasi.

"Pokušat ću te zapamtiti ovakvu. Pretvarati se da si..."

"Da sam što? Umrta?"

Stisnuo je zube. Vodio je borbu sam sa sobom - s odlukom da mi svojim dolaskom ovamo pruži dar, a ne osudu. Mogla sam pretpostaviti stoje želio reći.

"Ne", napokon je odgovorio. "Ali ovakvu ću te vidjeti u sebi. S ružičastim obrazima. Sa srcem što kuca. S dvije lijeve. Svime skupa."

Namjerno sam mu iz sve snage nagazila na nogu.

Osmjehnuo se. "Takvu te volim."

Krenuo je reći još nešto, a onda naglo zatvorio usta. Ponovno se počeo silom obuzdavati, škrgućući zubima da ne kaže riječi koje ne želi reći.

Moj odnos s Jacobom nekada je bio tako lak. Prirodan poput disanja. Ali otkako mi se Edvard vratio u život, pretvorio se u neprestanu napetost. Jer ja sam - u Jacobovim očima - odabirom Edvarda odabrala sudbinu goru od smrti, ili barem ravnu njoj.

"Što je, Jake? Samo mi reci. Meni možeš reći sve."

"Ma - ma... Nema ničega što bih ti htio reći."

"Daj, molim te. Na sunce s tim."

"Istina je. Nije to... to je - to je pitanje. Nešto što bih htio da ti kažeš meni."

"Zatraži."

Mučio se još minutu, te ispustio dah. "Ne bih smio. Nije bitno. Samo me morbidno nešto zanima."

Shvatila sam na što misli, jer sam ga tako dobro znala.

"Nije večeras, Jacobe", prošaptala sam.

Jacob je bio još obuzetiji mojom ljudskošću od Edvarda. Svaki otkucaj moga srca bio mu je dragocjen, jer je znao da su mi odbrojeni.

"O", rekao je, nastojeći prigušiti olakšanje. "O."

Počela je svirati nova pjesma, ali ovaj put nije primijetio promjenu.

"Kad je?" prošaptao je.

"Ne znam točno. Za tjedan-dva, možda."

Glas mu se promijenio, poprimivši obranaški, podrugljivi prizvuk. "Što se čeka?"

"Jednostavno nisam htjela provesti medeni mjesec u previjanju od boli." "A kako bi ga radije provela? U igranju 'Čovječe ne ljuti se'? Ha ha." "Jako smiješno."

"Šalim se, Bells. Ali, ruku na srce, ne vidim smisao. Ne možeš provesti pravi medeni mjesec sa svojim vampirom, pa zašto onda to formalno radiš? Reci bobu bob. Ovo nije prvi put da to odgađaš. Samo, to je dobro", rekao je, odjednom iskren. "Nemoj se toga stidjeti."

"Ništa ja ne odgađam", breknula sam se. "I da, mogu provesti pravi medeni mjesec! Mogu raditi što god hoću! Daj se goni s tim!"

Naglo je prekinuo naše sporo kruženje. Na trenutak, upitala sam se nije li napokon primijetio promjenu glazbe, te se počela brže-bolje domišljati načinu da izgledim našu malu nesuglasicu prije nego što se on oprosti od mene. Ne bismo se smjeli rastati s ovakvim tonom.

A onda su mu se oči iskolačile od nekakvog čudnog, zbunjenog užasa.

"Što?" zgroženo je rekao. "Što si to rekla?" "O čemu...? Jake? Što je bilo?"

"Kako to misliš? Provesti pravi medeni mjesec? Dok si još ljudska? Ti se to šališ? Šala ti je bolesna, Bella!"

Prostrijelila sam ga pogledom. "Kažem ti da se goniš s tim, Jake. To te se totalno ne tiče. Ne bih smjela... ne bismo uopće smjeli razgovarati o tome. To je privatna—"

Golemim me šakama ščepao za ramena, obuhvativši me u cijelosti, tako da su mu se prsti isprepleli.

"Au, Jake! Pusti me!"

Protresao me.

"Bella! Jesi li sišla s uma? Pa ne možeš biti tako glupa! Reci mi da se šališ!"

Ponovno me protresao. Ruke su mu podrhtavale, čvrste kao podvesci, stvarajući vibracije duboko u mojim kostima.

"Jake - prestani!"

U mraku je odjednom nastala velika gužva.

"Miči ruke s nje!" Edvardov glas bio je hladan kao led, oštar poput britve.

Iza Jacoba začulo se potmulo rezanje iz crnog mraka, a zatim još jedno, preklapajući se s prvim.

"Jake, buraz, odmakni se", začula sam nagovaranje Setha Clearvatera. "Pucaš."

Jacob je djelovao ukočeno u svome položaju, dok je užasno buljio izbečenim očima.

"Ozlijedit ćeš je", prošaptao je Seth. "Pusti je."

"Odmah!" zarežao je Edward.

Jacob je naglo spustio ruke uz bokove, a iznenadan nalet krvi u mojim žilama koje su to jedva dočekale bio je gotovo bolan. Prije nego što sam mogla shvatiti više od toga, na mjestu vrelih našle su se hladne šake, a zrak je odjednom strelovito zastrujao oko mene.

Trepnula sam, i našla se na nogama dva metra od mjesta gdje sam dotada stajala. Edvard je napeto stajao preda mnom. Dva pregolema vuka kočila su se između njega i Jacoba, ali nisu mi djelovali agresivno. Prije sam imala dojam da su tu kako bi spriječili borbu.

A Seth - krakati, petnaestogodišnji Seth - držao je duge ruke oko Jacobova tijela koje se treslo i vukao ga odande. Fazira li se Jacob dok je Seth tako blizu...

"Daj, Jake. Idemo."

"Ubit ću te", rekao je Jacob, glasom tako zagušenim bijesom da je bio tih poput šapta.

Njegove oči, usredotočene na Edvarda, plamtjele su od srdžbe. "Ovim rukama ću te ubiti! Ovaj tren!" Grčevito se zatresao.

Najveći vuk, onaj crni, oštro je zarežao.

"Seth, makni mi se", prosiktao je Edvard.

Seth je ponovno povukao Jacoba. Jacob je bio tako izvan sebe od gnjeva da gaje uspio odmaknuti još korak-dva. "Nemoj, Jake. Daj, idemo. Hajde."

Sam - najveći vuk, onaj crni - tada se pridružio Sethu. Prislonio je svoju masivnu glavu Jacobu na prsa i počeo ga gurati.

Njih trojica - Seth koji je vukao, Jake koji se tresao, Sam koji je gurao - brzo su nestali u noći.

Preostali vuk ostao je gledati za njima. Nisam, pri toj slaboj svjetlosti, bila sigurna koje mu je boje krzno - čokoladno smeđe, možda? Je li to onda Quil?

"Žao mi je", prišapnula sam vuku.

"Sve je sada u redu, Bella", promrmljao je Edvard.

Vuk je pogledao Edvarda. Oči mu nisu bile prijateljske. Edvard mu je jedanput hladno kimnuo. Vuk je otpuhnuo i zatim se okrenuo i pošao za ostalima, nestajući kao i oni.

"U redu", kazao je Edvard za sebe, a onda me pogledao. "Vratimo se."

"Ali Jake—"

"Sam pazi na njega. Otišao je."

"Edvarde, tako mi je žao. Bila sam glupa—"

"Nisi učinila ništa pogrešno—"

"Kad imam tako dug jezik! Zašto mi je došlo... Nisam mu smjela dopustiti da me tako pogodi. Sto mi je bilo na pameti?"

"Ne brini." Dotaknuo mi je lice. "Moramo se vratiti na slavlje dok još nisu primijetili da nas nema."

Odmahnula sam glavom ne bih li se iznova orijentirala. Dok još nisu primijetili? Pa ima li ikoga kome je to promaknuto?

Zatim sam, pri razmišljanju, shvatila da je sukob koji je meni djelovao tako katastrofalno u stvarnosti bio vrlo tih i kratak, ovdje u sjenama.

"Daj mi dvije sekunde", usrdno sam ga zamolila.

Utroba mi je bila u kaosu od panike i žalovanja, ali to nije bilo bitno

- u ovom je trenutku samo vanjšina bila važna. Znala sam da moram savladati vještinu igranja očekivane uloge.

"Vjenčanica?"

"Izgled ti je u redu. Ni jedna jedina vlas nije ti se pokvarila."

Dvaput sam duboko udahнула. "Okej. Idemo."

Obgrlio me i odveo natrag na svjetlo. Kad smo prošli ispod treptavih svjetala, nježnim me okretom vratio na plesni podij. Stopili smo se s ostalim plesačima kao da ni trenutka nismo prekinuli ples.

Obazrela sam se prema uzvanicima, ali nitko nije djelovao šokirano ili zastrašeno. Tu se samo na najbljeđim licima dao uočiti najsitniji tračak napetosti, a nju su dobro skrivali. Jasper i Emmett bili su na rubu podija, jedan do drugoga, i pretpostavila sam da su bili u blizini za vrijeme razmirice.

"Jesi li—"

"Dobro sam", obećala sam mu. "Ne mogu vjerovati da sam to učinila. Pa što je sa mnom?"

"Ništa nije s tobom."

A bilo mi je tako drago što sam tu vidjela Jacoba. Znala sam koliku je žrtvu za to morao podnijeti. A onda sam je upropastila, pretvorila njegov dar u katastrofu. Trebalo bi me strpati u karantenu.

Ali moj idiotizam ništa više večeras neće upropastiti. Ovo ću odložiti, strpati u ladicu i zaključati da se naknadno time pozabavim. Imat ću vremena napretek da se bičujem zbog toga, a ništa što bih sada mogla učiniti ne bi moglo biti od koristi.

"Gotovo je", rekla sam. "Nemojmo večeras više ni pomisliti na to."

Očekivala sam da će se Edward brzo složiti, ali ostao je šutjeti.

"Edvarde?"

Sklopio je oči i čelom dotaknuo moje. "Jacob ima pravo", prošaptao je. "Pa što mi je na pameti?"

"Nema." Pokušala sam zadržati mirno lice zbog očiju okupljenih prijatelja. "Jacob je tako opterećen predrasudama da ništa ne može jasno vidjeti."

Promrmljao je nešto prigušeno što je zvučalo gotovo kao: "Trebao bih mu dati da me ubije jer mi je to uopće palo na pamet..."

"Prekini", rekla sam žestoko. Primila sam mu lice dlanovima i pričekala da otvori oči. "Ti i ja.

To je jedino što je bitno. Jedino o čemu sada smiješ razmišljati. Čuješ me?"

"Da", uzdahnuo je.

"Zaboravi da je Jacob dolazio." Ja bih to mogla. Ja ću to i učiniti. "Za mene. Obećaj da ćeš pustiti sve ovo."

Gledao mijе u oči na trenutak prije nego što će odgovoriti. "Obećavam." "Hvala ti. Edvarde, ne bojim se." "Ja se bojim", prošaptao je.

"Nemoj." Duboko sam udahnula i osmjehnula se. "Usput, volim te."

Slabašno mi se osmjehnuo u odgovor. "Zbog toga i jesmo tu."

"Pa ti stvaraš monopol nad nevjestom", rekao je Emmett, prilazeći iza Edvardova ramena.

"Daj mi da zaplešem sa svojom sestricom. Ovo mi je možda posljednja prilika da je natjeram da se zarumeni." Glasno se nasmijao, netaknut kao i inače bilo kakvim ozbiljnim ozračjem. Ispostavilo se da zapravo postoji niz ljudi s kojima još nisam plesala, što mi je pružilo priliku da se istinski pribere i donesem odluku. Kad me Edvard ponovno preuzeo, shvatila sam daje ladica s Jacobom lijepo i čvrsto zatvorena. Dok me primao u naručje, uspjela sam odnekud iskopati svoj prethodni osjećaj radosti, svoju sigurnost u to da mi je večeras sve u životu smješteno kako treba. Osmjehnula sam se i položila glavu uz njegova prsa. Ruke su mu se čvršće stisnule.

"Ovo bi mi moglo prijeći u naviku", rekla sam.

"Nemoj mi reći da si prešla preko svojih problema s plesom."

"Ples nije tako strašan - s tobom. Ali prije sam mislila na nešto drugo" - i tu sam se još čvršće privila uz njega - "na to da te nikad više neću morati pustiti od sebe."

"Nikad", obećao mi je i sagnuo se da me poljubi.

Bio je to posve ozbiljan poljubac - intenzivan, polagan ali sve snažniji...

Više-manje sam zaboravila gdje se nalazim kad sam začula kako mi Alice dovikuje: "Bella! Vrijeme je!"

Osjetila sam kratkotrajan titraj ozlojedenosti na svoju novu zaovu zbog tog prekida.

Edvard ju je zanemario; usne su mu bile tvrde na mojim, žustrije nego prije. Srce mi je pohitalo punim trkom, a dlanovi su mi bili glatki na njegovu mramornom vratu.

"Želiš li propustiti avion?" strogo me upitala Alice, našavši se tik do mene. "Sigurna sam da bi ti bilo baš krasno provoditi medeni mjesec dok kampirate u zračnoj luci i čekate sljedeći let."

Edvard je blago odmaknuo lice da promrmlja: "Bježi, Alice", a onda je opet priljubio usne uz moje.

"Bella, želiš li nositi tu vjenčanicu u zrakoplovu?" oštro me upitala.

Stvarno nisam naročito marila. U tom trenutku, naprosto me nije bilo briga.

Alice je tiho zarežala. "Reći ću joj kamo je vodiš, Edvarde. Tako mi svega, reći ću joj."

Ukipio se. Zatim je odigao lice s mojega i prostrijelio svoju najdražu sestru pogledom. "Grozno si malena da budeš tako nemjerljivo iritantna."

"Nisam izabrala savršenu haljinu za odlazak da mi propadne", poklopila ga je i primila me za ruku. "Dođi sa mnom, Bella."

Pokušala sam se oteti njezinu stisku, protežući se na prste da ga još jedanput poljubim.

Nestrpljivo mijе cimnula ruku i odvukla me od njega. Uzvanici koji su to promatrali tu i tamo su se zacerekali. Tada sam digla ruke i dopustila joj da me odvede u praznu kuću.

Izgledala je srdito.

"Oprosti, Alice", ispričala sam se.

"Ne krivim te, Bella." Uzdahnula je. "Očito je da si ne možeš pomoći."

Zahihotala sam se njezinu mučeničkom izrazu lica, a ona se namrštila.
"Hvala ti, Alice. Bilo je to najljepše vjenčanje koje je itko ikada imao", kazala sam joj iskreno.
"Sve je bilo točno kako treba. Ti si najbolja, najpametnija, najnadarenija sestra u cijelome svijetu."

To je otopilo led u njoj; osmjehnula se od uha do uha. "Drago mi je da ti se svidjelo."
Renee i Esme čekale su nas na katu. Njih tri brzo su me izvukle iz haljine i obukle u Alicein zagasitomodri komplet za odlazak. Bilo mi je drago kad mi je neka od njih izvukla ukosnice i pustila da mi kosa slobodno padne niz leđa, valovita od pletenica, što mi je prištedjelo kasnije glavobolje zbog utegnutosi. Cijelo to vrijeme mojoj je majci suza suzu stizala.

"Nazvat ću te kad budem znala kamo idem", obećala sam joj dok sam je grlila na rastanku.
Znala sam daje sva luda zbog tajne medenog mjeseca; moja majka je mrzila tajne, osim ako nije učestvovala u njima.

"Ja ću ti kazati čim nam nestane s vidika", nadmašila me Alice i zločesto se osmjehnula mome povrijeđenom izrazu. Baš je strašno nepošteno što ću ja to posljednja saznati.

"Morat ćete posjetiti mene i Phila vrlo, vrlo skoro. Na vama je red da pođete na jug - da bar jedanput vidite sunce", rekla je Renee.

"Danas nije padala kiša", podsjetila sam je, izbjegavajući njezin zahtjev.

"Sto je pravo čudo."

"Sve je spremno", rekla je Alice. "Prtljaga vam je u autu - Jasper ga dovozi pred kuću."

Odvukla me natrag prema stubištu dok je Renee išla za nama, i dalje me napola grleći.

"Volim te, mama", šapnula sam joj dok smo silazile. "Tako mi je drago što imaš Phila. Čuvajte se." "Volim i ja tebe, Bella, srećo."

"Dovidenja, mama. Volim te", ponovila sam, dok mi se grlo stezalo.

Edvard je čekao u dnu stuba. Primila sam ga za ispruženu ruku, ali sam se nagnula od njega i počela pogledom prelaziti šačicu uzvanika koji su čekali da nas isprate.

"Tata?" upitala sam, tražeći ga očima.

"Eno", promrmljao je Edvard. Provukao me kroz goste, koji su nam se razmaknuli. Pronašli smo Charlieja gdje nespretno stoji naslonjen uza zid iza svih ostalih, djelujući pomalo kao da se skriva. Crveni kolobari oko njegovih očiju objasnili su i zašto.

"O, tata!"

Obujmila sam ga oko struka, a suze su mi opet briznule - večeras sam toliko plakala.

Potapšao me po leđima.

"Daj, daj. Nemoj samo propustiti let."

S Charliejem je bilo teško razgovarati o ljubavi - bili smo tako slični, uvijek skloni svrtanju teme na nešto trivijalno samo da se izbjegne sramota otkrivanja emocija. Ali ovo nije bilo vrijeme za ukočenost.

"Volim te zauvijek, tata", kazala sam mu. "Da to nisi zaboravio."

"I ja tebe, Bells. Oduvijek, zauvijek."

Poljubila sam ga u obraz u isti mah kad je i on poljubio moj obraz. "Javi se", rekao je.

"Uskoro", obećala sam mu, znajući daje to sve što mogu obećati. Samo telefonski poziv. Ocu i majci ne smije se dopustiti da me ponovno vide; bit ću odviše različita, i daleko, daleko opasnija.

"Hajde, onda", rekao je odrješito. "Da ne zakasniš."

Uzvanici su nam ponovno stvorili prolaz. Edvard me držao čvrsto uza se dok smo odlazili odande.

"Jesi li spremna?" upitao me.

"Jesam", rekla sam, i znala da je to istina.

Svi su zapljeskali kad me Edvard poljubio na pragu. Zatim je otrčao sa mnom u auto kad se prolomio pljusak riže. Uglavnom je pao sa strane, ali netko, vjerojatno Emmett, bacao ju je nepojmljivo precizno, pa me dosta riže zasulo pri odbijanju od Edvardovih leđa.

Auto je bio urešen opet novim cvijećem što se potezalo u trakama cijelom njegovom dužinom, kao i dugim koprenastim vrpčama za koje je

bilo privezano tuče cipela - dizajnerskih cipela koje su izgledale netom kupljene - predviđenih da se vuku iza branika.

Edvard me štiti od riže dok sam sjedala, a onda je i sam ušao, pa smo odjurili odande dok sam mahala kroz prozor i dovikivala: "Volim vas" trijemu, odakle su mi mahale moje obitelji.

Posljednji prizor koji sam primijetila bili su moji roditelji. Phil je objeručke nježno grlio Renee.

Ona je jednu ruku čvrsto držala njemu oko struka, ali slobodnu je ruku ispružila da primi Charliejevu. Toliko različitih vrsta ljubavi, skladnih upravo u ovom trenutku. Slika mi je bila puna nade.

Edvard mi je stisnuo ruku.

"Volim te", rekao je.

Naslonila sam glavu uz njegovu nadlakticu. "Zbog toga i jesmo tu", ponovila sam mu njegove riječi.

Poljubio me u kosu.

Kad smo skrenuli na crnu autocestu, pa je Edvard istinski dodao gas, začula sam buku kroz brujanje motora. Dopirala je iz šume iza nas. Ako sam je ja mogla čuti, onda je to svakako vrijedilo i za njega. Ali ništa nije rekao dok se zvuk polako gubio u daljini. Ni ja ništa nisam rekla.

Prodorno zavijanje slomljena srca bivalo je sve prigušenije, a onda se posve izgubilo.

5. OTOK ESME:

Houston?" upitala sam, podigavši obrve kad smo stigli na ukrcaj u Seattleu.

"Samo jedna od postaja na putu", primirio me Edvard i široko se osmjehnuo.

Imala sam dojam da sam jedva oka sklopila kad me probudio. Vukao me bunovnu kroz terminale dok sam se trudila prisjetiti kako otvoriti oči nakon svakog treptaja. Trebalo mi je nekoliko minuta da pohvatam što se zbiva kad smo za ukrcaj na sljedeći let došli na međunarodni pult.

"Rio de Janeiro?" upitala sam ga s malčice više strepnje.

"Još jedna postaja", kazao mi je.

Let za Južnu Ameriku bio je dug, ali udoban u širokom sjedalu prve klase i mekom Edvardovu naručju. Naspavala sam se i probudila neobično svježa i pozorna dok smo kružili prema zračnoj luci, a svjetlost zalazećeg sunca koso je padala kroz prozore zrakoplova. Nismo se zadržali u zračnoj luci da presjednemo na novi let, kao što sam očekivala. Umjesto toga, odvezli smo se taksijem kroz noćnu vrevu ulica Rija, punih života. Kako nisam uspijevala razumjeti ni riječi Edvardovih uputa vozaču na portugalskom, pretpostavila sam da smo krenuli pronaći hotel prije sljedeće etape svoga putovanja. Oštar ubod nečega vrlo sličnog tremi žacnuo me u dnu želuca dok sam razmišljala o tome. Taksije nastavio kroz rojeve ljudi sve dok se gužva nije donekle prorijedila jer smo se, izgleda, približili krajnjem zapadnom rubu grada, na putu prema oceanu.

Zaustavili smo se na pristaništu.

Edvard me poveo niz dugi red bijelih jahti usidrenih u crnoj noćnoj vodi. Brodica pri kojoj je zastao bila je manja i oštrijih crta, očito namijenjena brzini, a ne prostranosti. Svejedno je bila luksuzna, a i elegantnija od ostalih. Lagano je skočio u nju, usprkos teškoj prtljazi koju je nosio. Odložio ju je na palubu i okrenuo se da mi pažljivo pomogne prijeći ogradu.

Šutke sam promatrala kako priprema brodicu za isplavljanje, iznenađena vještinom i lakoćom kojom je odisao, jer nikad prije nije ni spomenuo da ga plovidba zanima. Ali, s druge strane, njemu je praktički sve išlo od ruke.

Kad smo zaplovili ravno na istok prema oceanskoj pučini, prošla sam kroz elementarne zemljopisne odnose u glavi. Koliko sam se sjećala, istočno od Brazila nema baš nečeg naročitog... sve do Afrike.

Ali Edvard je hitao dalje dok su svjetla Rija bljedjela i napokon nestajala iza nas. Na licu mu je bio poznati, ushićeni osmijeh, kakav bi mu donosio svaki oblik brzine. Brodica je prosijecala valove, a mene je oblijevala morska pjena.

Naposlijetku me nadvladala radoznalost koju sam tako dugo potiskivala.

"Koliko još ima?" upitala sam ga.

Nije bilo njemu slično smetnuti s uma da sam ljudska, ali već sam se pitala planira li on to da mi živimo na ovoj brodici neko značajnije vrijeme.

"Još otprilike pola sata." Primijetio je da su mi šake stisnute na sjedalu, i iscerio se.

A što sad, pomislila sam. Vampir je, napokon. Možda idemo u Atlantidu.

Nakon dvadeset minuta, pozvao me imenom kroz urlik motora.

"Bella, gledaj ono." Pokazao je ravno pred nas.

Isprva sam vidjela samo crnilo, uz bijeli Mjesečev trag na vodi. Ali pregledavala sam prostor koji nije pokazao sve dok nisam ugledala nisko, crno obličje što zasijeca sjaj mjesečine na valovima. Dok sam škiljila u mrak, silueta je postala razgovjetnija. Obličje je izraslo u zdepast, nepravilan trokut, jedne strane istegnutije od druge prije točke poniranja u pučinu. Kad smo mu prišli bliže, opazila sam da mu je silueta paperjasta i njiše se na blagom lahoru.

A onda sam promijenila način gledanja i sve su mi pojedinosti dobile smisla: pred nama se to malen otok uzdizao iz vode i mahao krošnjama palmi, a blijedi mu je žal blistao na Mjesečevoj svjetlosti.

"Gdje smo?" promrmljala sam u čudu dok je mijenjao smjer, obilazeći otok prema sjevernoj strani.

Usprkos buci motora, čuo me i uputio mi širok osmijeh koji je zablistao na mjesecini.

"Ovo je otok Esme."

Brodica je dramatično usporila, precizno prilazeći uz kratak mol sagrađen od greda i dasaka, objeljen svjetlošću Mjeseca. Motor se ugasio, te je zavladała istinska tišina. Nije se čulo ništa osim valova što lagano oplakuju brodicu i šuštanja lahora u palmama. Zrak je bio topao, vlažan i mirisan - poput pare zaostale nakon vrućeg tuša.

"Otok Esme?" Kazala sam to tiho, ali i dalje je zvučalo preglasno kad je proparalo noćnu tišinu.

"Esme gaje dobila na dar od Carlislea - i ponudila nam ga na posudbu."

Na dar. Tko još daje otok na dar? Namrštila sam se. Nije mi dotad bilo jasno da je Edvardova krajnja velikodušnost naučena navika.

Prenio je prtljagu na mol i zatim se opet okrenuo i osmjehnuo svojim savršenim smiješkom kad je ispružio ruke prema meni. Umjesto da me pridrži za ruku, cijelu me podigao u naručje.

"Ne bi li ti možda trebao pričekati prag?" upitala sam ga bez daha kad je lako iskočio iz brodice.

Iscerio se. "U svakom slučaju, temeljit sam."

Primivši jednom rukom drške obaju golemih parobrodskih kovčega i ponijevši mene drugom, odnio me duž mola i ponio blijedom pješčanom stazom kroz tamno raslinje.

Nakratko je u tom prašumskom okružju bilo mračno kao u rogu, a onda sam opazila toplu svjetlost pred nama. Otprilike negdje u trenutku kad sam shvatila da je ta svjetlost kuća - da su ta dva sjajna, savršena kvadrata široki prozori oko ulaznih vrata - ponovno me napala trema, silovitije nego prije, gore nego dok sam mislila da putujemo u hotel.

Srce mi je čujno tuklo o rebra, a dah kao da mi je zapeo u grlu. Osjećala sam Edvardov pogled na svome licu, ali odbijala sam da nam se oči susretnu. Buljila sam ravno preda se, u prazno.

Atipično za njega, nije me upitao što mislim. Pretpostavila sam da to znači kako osjeća nervozu jednaku ovoj koju sam odjednom sama osjetila.

Odložio je kovčege na duboki trijem kako bi otvorio vrata - nisu bila zaključana.

Edvard me pogledao, čekajući da nam se oči susretnu prije nego što će prekoračiti prag.

Oboje smo se vrlo primirili dok me nosio kroz kuću i putem palio svjetla. Moj nejasni dojam o kući bio je da je prilično velika za tako sitan otočić, a i nekako neobično poznata. Već sam se naviknula na Cullenovima najdraži

kolorit blijedoga na blijedom; djelovao mi je poput doma. Samo, nisam se mogla usredotočiti ni na što konkretno. Silovito bilo što mi je tuklo iza ušiju sve je pomalo mutilo.

Zatim je Edvard zastao i upalio posljednje svjetlo.

Prostorija je bila široka i bijela, a suprotni zid bio je uglavnom staklen - standardna dekoracija za moje vampire. Vani je Mjesec blistao na blijedome pijesku i, tek nekoliko metara dalje od kuće, svjetlucavim valovima. Ali taj dio jedva da sam primijetila. Pažnju mi je mnogo više zaokupio apsolutno pregolem bijeli krevet nasred sobe, optočen oblacima mreža protiv kukaca.

Edvard me postavio na noge.

"Ja ću... po prtljagu."

U sobi je bilo pretopio, sparnije nego vani u tropskoj noći. Kapljica znoja skupila mi se na zatiljku. Polaganim sam koracima prišla pjenastim mrežama i dotaknula ih. Iz nekog razloga osjećala sam potrebu da se uvjerim kako je sve to stvarno.

Nisam čula kad se Edvard vratio. Odjednom me njegov zimski hladni prst pomilovao otraga po vratu, obrisavši odande kap znoja.

"Ovdje je malo vruće", rekao je, ispričavajući se. "Mislio sam... da bi tako bilo najbolje."

"Temeljiti si", promrmljala sam ispod glasa, a on se zahihotao. Zvučao je nervozno, što je za Edvarda bila prava rijetkost.

"Nastojao sam se sjetiti svega što bi nam ovo... olakšalo", priznao je.

Glasno sam progutala, i dalje okrenuta leđima njemu. Je li ikad još postojao ovakav medeni mjesec?

Znala sam odgovor na to. Ne. Nije.

"Nešto sam te htio pitati", polako je rekao Edvard. "Bi li... najprije... možda htjela otići sa mnom na ponoćno kupanje?" Duboko je udahnuo, a glas mu je bio opušteniji kad je ponovno progovorio. "Voda će biti vrlo topla. Ovakve su plaže tebi po volji."

"Zvuči lijepo." Glas mi je prepukao.

"Siguran sam da bi voljela dobiti i ljudsku minutu-dvije... Putovanje je dugo trajalo."

Drveno sam kimnula. Jedva da sam se osjećala ljudski; možda bi mi koristila koja minuta samoće.

Usnama mi je dotaknuo vrat, tik ispod uha. Kratko se zahihotao, a njegov me studeni dah pošakljao po pregrijanoj koži. "Nemojtepredugo, gospođo Cullen."

Malčice sam poskočila na zvuk svoga novog imena.

Usnama mi je sišao niz vrat do vrha ramena. "Čekat ću te u vodi."

Otišao je pokraj mene do francuskog prozora koji je vodio ravno na pješčanu plažu. Putem je skinuo košulju i bacio je na pod, te kliznuo u noć punu mjesečine. Sparan, slan zrak puhnuo je u sobu za njim.

Je li mi koža uto planula? Morala sam spustiti pogled da provjerim. Ne, nigdje ne gori. Barem nigdje gdje je vidljivo.

Podsjetila sam se da dišem, a onda oteturala prema divovskom kovčegu koji je Edvard otvorio na niskoj, bijeloj komodi. Zacijelo je pripadao meni, jer je na samom vrhu ležao moj poznati nesecer, a unutra je bilo i obilje ružičastih stvari, ali ni jedan jedini komad odjeće nisam prepoznala. Dok sam prekapala po uredno presavijenim hrpama - tražeći nešto poznato i udobno, možda stari donji dio trenirke - razaznala sam da mi se u rukama vrlo često zatječe glatka čipka i oskudni saten. Izazovno donje rublje. Izuzetno izazovno donje rublje, s francuskim etiketama.

Nisam znala ni kako ni kada, ali Alice će mi jednoga dana platiti za ovo.

Odustavši, otišla sam u kupaonicu i virnula kroz duge prozore s pogledom na istu plažu kao i oni francuski u sobi. Nisam ga ugledala; pretpostavila sam da je tamo negdje u vodi i ne želi se gnjaviti izranjanjem da udahne. Gore, na nebu, Mjesec je bio naopak, gotovo pun, a pijesak se bjelasao pod njegovim sjajem. Malena mi je kretnja zapala za oko - preko pregiba jedne od palmi na obodu žala visio je ostatak njegove odjeće i lelujavao se na laganom lahoru.

Nalet vreline ponovno mi je prožeo kožu.

Par puta sam duboko udahnula i onda prišla zrcalima iznad dugog poteza ormarića. Izgledala sam upravo kao da sam cijeli dan spavala u avionu. Pronašla sam svoju četku i počela je nemilosrdno provlačiti kroz uzlove na potiljku, sve dok ih nisam raspetljala, a četka je ostala puna kose. Oprala sam zube pedantno, dvaput. Zatim sam se umila i pljusnula vodom po zatiljku, koji mi je bio sav u groznici. To mi je bilo tako ugodno da sam si oprala i ruke do ramena, a onda sam na koncu odlučila ipak popustiti i otuširati se. Znala sam da je smiješno tuširati se prije plivanja, ali morala sam se smiriti, a topla voda bila je jedini pouzdan način za to.

Također, učinilo mi se da bi bilo prilično uputno opet obrijati noge.

Kad sam završila, dohvatila sam golemi bijeli ručnik s ormarića i obavila se njime ispod ruku. Zatim sam se suočila s dilemom koja mi prije toga nije pala na pamet. Sto bih trebala obući? Ne kupaći kostim, jasna stvar. Ali djelovalo mi je glupo ponovno obući staru odjeću. A na stvari koje mi je Alice spakirala nisam htjela ni pomisliti.

Disanje mi je ponovno počelo ubrzavati, a ruke podrhtavati - toliko o smirujućem djelovanju tuša. Počela sam osjećati blagu vrtoglavicu, očito zbog toga što mi se sprema sveobuhvatan napad panike. Sjela sam na hladne pločice poda u svome velikom ručniku i stavila glavu među koljena. Usrdno sam se pomolila da on ne odluči svratiti da vidi što je sa mnom prije nego što se uspijem pribрати. Bilo mi je vrlo jasno što bi pomislio kad bi me vidio kako se ovako raspadam. Ne bi mu bilo teško uvjeriti sebe kako je sve ovo jedna velika greška.

A ja nisam šizila zato što sam mislila da nam je ovo greška. Nipošto. Šizila sam zato što pojma nisam imala kako da ovo izvedem, a bojala sam se izaći iz prostorije i suočiti s nepoznatim. Naročito u izazovnom francuskom rublju. Znala sam da za to sigurno nisam spremna.

Dojam mi je bio upravo kao da moram izaći na pozornicu pred kojom sjede tisuće gledatelja, a da nemam ni najblaže veze koji to tekst moram izgovoriti.

Kako ljudima to polazi za rukom - kako uspijevaju progutati sve svoje strahove i tako prešutno povjeriti nekom drugom svako nesavršenstvo i strah koje u sebi nose - dok imaju manje od one apsolutne predanosti koju je Edvard meni podario? Da to tamo vani nije bio Edvard, da nisam svakom stanicom tijela znala da me voli onoliko koliko ja volim njega - bezuvjetno i bespogovorno i, ruku na srce, iracionalno - nikada ne bih uspjela ustati s ovog poda.

Ali to vani je bio Edvard, pa sam prošaptala riječi: "Ne budi kukavica" sebi u bradu i nekako se osovala na noge. Pritegnula sam ručnik čvršće pod rukama i odlučnim korakom otišla iz kupaonice. MIMOŠLA sam kovčeg pun čipke i veliki krevet a da nisam pogledala niti u jedno od toga. Izašla sam kroz otvorena staklena vrata na pijesak sitan poput praška.

Sve je bilo crno-bijelo, lišeno boja podno Mjeseca. Polaganim koracima prošetala sam toplim praškom i zastala pokraj svijena stabla na kojem je ostavio odjeću. Položila sam ruku na grubu koru i provjerila disanje, da se uvjerim kako je ravnomjerno. Ili barem dovoljno ravnomjerno.

Prešla sam pogledom preko niskih valića, crnih u tami, tražeći njega.

Nije ga bilo teško pronaći. Okrenut leđima prema meni, stajao je do struka u ponoćnoj vodi i gledao uvis, u ovalni Mjesec. Pri bljedoju svjetlosti Mjeseca koža mu je bila savršeno bijela,

poput pijeska, poput samoga Mjeseca, a mokra kosa crna poput oceana. Bio je nepomičan, dlanova položenih na površinu vode, a niski su se valovi razbijali o njega kao da je stijena. Stala sam promatrati glatke crte njegovih leđa, njegovih ramena, ruku, vrata, cijelu njegovu besprijekornu priliku...

Plamen mi više nije bio nagli požar na površini kože - sada je gorio sporo i duboko; proždri je svu moju nespretnost, svu stidljivu nesigurnost. Bez oklijevanja skinula sam ručnik, ostavila ga na drvetu pokraj njegove odjeće i krenula prema bijeloj svjetlosti; pod njom sam i ja postala bijela poput snježnoga pijeska.

Nisam čula zvuk svojih koraka dok sam hodala prema rubu vode, ali pretpostavila sam da ih on čuje. Edvard se nije okrenuo. Pustila sam da mi blago mreškanje vode dotakne stopala, i otkrila da je imao pravo u pogledu temperature - bila je vrlo topla, kao u kadi. Ušla sam i oprezno krenula toplim dnom oceana, ali briga mi je bila bespotrebna; pijesak se protezao savršeno ravno, blago se spuštajući prema Edvardu. Gazila sam kroz bestežinsku struju sve dok se nisam našla uz njega, a onda sam blago položila dlan na njegovu hladnu ruku postavljenu na vodu.

"Prelijepo", rekla sam, i sama pogledavši prema Mjesecu.

"U redu je", odgovorio je, ne baš zadivljen. Polako se okrenuo prema meni; mali valovi stvoreni njegovom kretnjom zapljusnuli su mi kožu. Oči su mu izgledale srebrne na licu boje leda. Podigao je šaku naviše tako da nam može ispreplesti prste pod površinom vode. Bila je tako topla da mi se ruke nisu naježile od njegova dodira.

"Ali ne bih upotrijebio riječ prelijepo", nastavio je. "Ne dok mi tu stojiš za usporedbu."

Šturo sam se osmjehnula, a onda podigla slobodnu ruku - više nije drhtala - i stavila je preko njegova srca. Bijela na bijelom; odgovarali smo si, barem ovaj put. Prožeo gaje najsitniji drhtaj na moj topli dodir. Disanje mu je postalo grublje.

"Obećao sam ti da ćemo pokušati", prošaptao je, odjednom napet. "Ako... ako učinim nešto što ne bih trebao, ako te ozlijedim, moraš mi smjesta kazati."

Svečano sam kimnula glavom, ne odmičući oči od njegovih. Primaknula sam mu se korak bliže kroz valiče i naslonila glavu na njegova prsa.

"Ne boj se", promrmljala sam. "Pripadamo jedno drugome."

Odjednom me preplavila istinitost vlastitih riječi. Trenutak je bio tako savršen, tako pravi, da nije bilo načina da posumnjam u njih.

Obujmio me rukama i privio uza se, ljeto uza zimu. Imala sam dojam da mi je svaka živčana stanica u tijelu žica pod naponom.

"Zauvijek", složio se, a onda nas nježno povukao u dublju vodu.

* * *

Vrućina sunca na goljoj koži leda probudila me ujutro. Ili prijepodne, možda čak popodne, nisam bila sigurna. Ipak, bilo mi je jasno sve osim doba dana; znala sam točno gdje se nalazim - ovu svijetlu sobu s velikim bijelim krevetom, blistavo sunce što sja kroz otvorena vrata. Oblaci mreža ponešto su prigušivali svjetlost.

Nisam otvorila oči. Od prevelike sreće ništa nisam htjela promijeniti, ma koliko sitno. Čuli su se jedino valovi izvana, naše disanje, otkucaji mojega srca...

Osjećala sam se ugodno, čak i uz sunčevu žegu. Njegova hladna koža tvorila je savršenu protumjeru vrućini. Bilo mi je vrlo lako i prirodno ležati preko njegovih studenih prsa, dok me

on grli. Dokono sam se upitala zbog čega sam sinoć toliko paničarila. Sva su mi strahovanja sada djelovala blesavo.

Prstima je meko prešao obrisima moje kralježnice, i shvatila sam da zna da sam budna.

Nisam otvorila oči, samo sam ga čvršće objemila oko vrata, privijajući se uz njega.

Ništa nije rekao; prsti su mu prelazili amo-tamo po mojim leđima, jedva ih dodirujući dok je lagano iscrtavao oblike po mojoj koži.

Drage bih volje tako ležala zauvijek i nikad ne pokvarila ovaj trenutak, ali moje tijelo imalo je drugih potreba. Nasmijala sam se svome nestrpljivom želucu. Bilo mi je pomalo prozaično osjetiti glad nakon svega što se sinoć zbilo. Kao da se spuštam natrag na zemlju s neke silne uzvisine.

"Sto je smiješno?" promrmljao je, i dalje mi milujući leđa. Njegov mi je glas, ozbiljan i promukao, donio poplavu prisjećanja na proteklu noć, i osjetila sam kako mi rumenilo oblijeva lice i vrat.

U odgovor na njegovo pitanje, želudac mi je zakrulio. Opet sam se nasmijala. "Čovjek ne može zadugo pobjeći činjenici da je čovjek."

Pričekala sam, ali nije se nasmijao sa mnom. Kroz mnoge slojeve blaženstva što su mi mutili glavu, polako je prodrlo shvaćanje da izvan moje osobne sfere blistave sreće vlada jedno drugačije ozračje.

Otvorila sam oči; prvo sam ugledala blijedu, gotovo srebrnkastu kožu njegova vrata i lučni potez njegove brade iznad mog lica. Čeljust mu je bila napeta. Podigla sam se na lakat da mu vidim lice.

Zurio je u pjenasti baldahin nad nama, i nije me pogledao dok sam mu proučavala ozbiljno lice. Šokirao me njegov izraz - tijelo mi se doslovce protreslo kad sam ga razabrala.

"Edvarde," rekla sam, dok mi se grlo čudno, kratko stezalo, "što je bilo? Što nije u redu?"

"Moraš me to pitati?" Glas mu je bio grub, ciničan.

Moj prvi poriv, plod života provedenog u manjku samopouzdanja, bio je upitati se u čemu sam to pogriješila. Provrtjela sam u glavi sve što se dogodilo, ali nisam mogla pronaći nijedan ružni tren u pamćenju. Sve je prošlo jednostavnije nego što sam očekivala; pristajali smo jedno uz drugo poput sukladnih dijelova, izrađenih tako da se spoje. To mi je pružilo tajno zadovoljstvo - pristajali smo si i tjelesno, kao i na sve druge načine. Vatra i led, nekako sposobni supostojati tako da se međusobno ne potiru. Daljnji dokaz da mi je mjesto uz njega.

Nije mi padalo na pamet ništa zbog čega bi on ovako izgledao - tako strogo i hladno. Što mi je to promaknulo?

Prstom je izgladio bore brige na mome čelu.

"Što sad misliš?" prošaptao je.

"Uzrujan si. Nije mi jasno. Zar sam...?" Nisam mogla dovršiti. Stisnuo je oči. "Koliko si ozbiljno ozlijeđena, Bella? Reci istinu - ne pokušavaj je umanjiti."

"Ozlijeđena?" ponovila sam; glas mi je zvučao više nego inače, jer me ta riječ tako iznenadila. Podigao je obrvu, usana stisnutih u čvrstu crtu.

Na brzinu sam procijenila, automatski protežući tijelo, napinjući i opuštajući mišiće. Istini za volju, bilo je ukočenosti, kao i mnogo tupe boli, ali uglavnom sam imala čudan dojam da su mi se sve kosti rastavile u zglobovima, a moja se gustoća približila tijelu meduze. Osjećaj nije bio neugodan.

A onda sam se malo razljutila, jer mi je svojim pesimističnim pretpostavkama zasjenio ovo najsavršenije jutro u životu.

"Zbog čega naprečac donosiš takve zaključke? Nikad mi nije bilo bolje nego što mi je sada." Sklopio je oči. "Prekini s tim."

"S čim da prekinem?"

"Prekini se ponašati kao da nisam čudovište zato što sam pristao na ovo."

"Edvvarde!" prošaptala sam, sada stvarno uzrujana. Provlačio je moju vedru uspomenu kroz mrak, prljajući je. "Da to nikad nisi rekao."

Nije otvorio oči; bilo je kao da me ne želi vidjeti.

"Prvo se pogledaj, Bella. A onda mi reci da nisam čudovište."

Ranjena, zgranuta, poslušala sam njegov nalog bez razmišljanja, a onda zinula u čudu.

Što mi se to dogodilo? Nisam mogla shvatiti otkud taj našušureni bijeli snijeg što mi se lijepi za kožu. Protresla sam glavom, a slapić bjeline stresao mi se iz kose.

Primila sam jedan od tih mekih bijelih komadića. Bilo je to perce paperja.

"Zašto sam sva prekrivena perjem?" zburnjeno sam ga upitala. Nestrpljivo je izdahnuo.

"Pregrizao sam jastuk. Ili dva. Nisam na to mislio." "Ti si... pregrizao jastuk? Zašto?"

"Gledaj, Bella!" maltene je zarežao. Primio me za ruku - vrlo oprezno - i protegnuo je. "Gledaj to."

Ovaj put sam uočila na što misli.

Pod pokrovom paperja, krupne, ljubičaste modrice počinjale su cvasti po blijedoj koži moje ruke. Oči su mi ispratile trag koji su tvorile sve do moga ramena, a zatim niže, preko rebara.

Izvukla sam ruku da pipnem mjesto na lijevoj podlaktici izmijenjene boje, i gledala kako blijedi na dodir i zatim se ponovno stvara. Osjetila sam blagu, tupu bol.

Tako lako da me jedva dotaknuo, Edvvard je položio ruku preko modrica na mojoj ruci, preko jedne po jedne, prekrivajući njihov oblik svojim dugim prstima.

"O", rekla sam.

Pokušala sam se prisjetiti toga - prisjetiti se boli - ali nisam mogla. Nisam se uspijevala prisjetiti trenutka kad je njegov stisak bio prejak, njegove ruke prečvrste na meni. Samo sam se sjećala kako sam željela da me drži čvršće, i kako mi je bilo drago kad je to i učinio...

"Tako... tako mi je žao, Bella", prošaptao je dok sam zurila u modrice. "Znam da sam bio pametniji. Nisam smio—" Ispustio je potmuo, zgađen zvuk iz dubine grla. "Ne mogu ti reći koliko mi je žao."

Prekrio je lice laktom i potpuno se umirio.

Jedan dugi trenutak samo sam sjedila, krajnje zaprepaštena, i nastojala se saživjeti s njegovim jadom - sad kad sam ga shvatila. Toliko se protivio mojim osjećajima da mi je teško išao u glavu.

Šok je polako kopnio, ostavljajući za sobom ništavilo. Prazninu. Um mi je bio prazan. Nije mi padalo na pamet što bih rekla. Kako da mu to objasnim na pravi način? Kako da mu pružim onoliku sreću koliko sama osjećam - ili sam barem osjećala trenutak prije?

Dotaknula sam mu ruku, a on nije reagirao. Obujmila sam mu zapešće prstima i pokušala odmaknuti njegovu ruku s lica, ali od toga je bilo vajde kao i od potezanja isklesanog kipa.

"Edvvarde."

Nije se pomaknuo.

"Edvvarde?"

Ništa. Znači, ovo će biti monolog.

"Meni nije žao, Edvvarde. Ja sam... ne mogu ti to ni reći. Tako sam sretna. I to je još najblaže rečeno. Ne ljuti se. Nemoj. Stvarno mi je d—"

"Da nisi samo rekla dobro." Glas mu je bio ledeno hladan. "Ako cijeniš moju mentalnu pribranost, nemoj mi reći da ti je dobro."

"Ali dobro mi je", prošaptala sam.

"Bella", gotovo je jauknuo. "Nemoj."

"Ne. Ti nemoj, Edvvarde."

Pomaknuo je ruku; njegove su me zlaćane oči počele oprezno promatrati. "Nemoj mi ovo upropastiti", kazala sam mu. "Ja. Jesam. Sretna." "Već sam ti ovo upropastio", prošaptao je.

"Daj dosta", brećnula sam se. Začula sam kako mu zubi škrguću.

"Gah!" prostenjala sam. "Daj mi više počni čitati misli! Tako je nezgodno biti mentalno nijema!"

Oči su mu se malčice raširile, smetene i preko volje.

"Ovo još nisam čuo. Pa ti obožavaš to što ti ne mogu čitati misli."

"Ne danas."

Zagledao se u mene. "Zašto?"

Podigla sam ruke od nemoći, osjetivši pritom bol u ramenu koju sam zanemarila. Dlanovi su mi pali natrag na njegova prsa s oštrim pljeskom. "Zato što bi sve ove jadikovke bile potpuno nepotrebne kad bi vidio kako se u ovom trenutku osjećam! Ili, u svakom slučaju, prije pet minuta. Bila sam savršeno sretna. Totalno i potpuno blažena. A sad - da ti pravo kažem, zapravo sam pomalo ljuta."

"I trebala bi se ljutiti na mene."

"Pa, ljutim se. Je li ti sada lakše?"

Uzdahnua je. "Ne. Mislim da me sada više ništa ne bi moglo oraspoločiti."

"7b", poklopila sam ga. "Evo, upravo to je razlog moje ljutnje. Ubijaš me u pojam, Edvvarde." Zakolutao je očima i odmahnuo glavom.

Duboko sam udahnuła. Sada sam jače osjećala tupe bolove, ali nisu bili tako strašni. Otprilike kao dan poslije dizanja utega. Radila sam to s Renee u jednoj od njezinih faza opsjednutosti fitnessom. Šezdeset pet iskoraka s pet kila u svakoj ruci. Sutradan nisam mogla hodati. Ovo iskustvo nije bilo ni upola bolno poput tadašnjega.

Progutala sam ozlojedenost i pokušala progovoriti pomirljivim glasom. "Znali smo da će ovo biti pipavo. Mislila sam da se to podrazumijeva. A onda - pa, bilo je daleko lakše nego što sam mislila da će biti. A ovo stvarno nije ništa." Prešla sam prstima duž ruke. "Mislim da nam je za prvi put, kad nismo znali što bismo očekivali, ispalo fenomenalno. Uz malo prakse—"

Lice mu je odjednom poprimilo tako uspijenjen izraz da sam se prekinula u pol rečenice.

"Podrazumijeva? Jesi li ti ovo očekivala, Bella? Jesi li predviđala da ću ti nauditi? Jesi li mislila da će biti gore? Smatraš li pokus uspješnim jer si u stanju sama otići od njega? Nema slomljenih kostiju - to je tebi isto što i pobjeda?"

Čekala sam, puštajući ga da sve to izbací iz sebe. Zatim sam još malo pričekala da mu se disanje ujednači. Kad su mu se oči smirile, odgovorila sam mu, polako i precizno.

"Nisam znala što da očekujem - ali nipošto nisam očekivala da će... da će... biti baš tako čudesno i savršeno." Spustila sam glas do šapta, a oči su mi skliznule s njegova lica na moje šake. "Hoću reći, ne znam kako je bilo tebi, ali meni je bilo tako."

Hladan mi je prst ponovno podigao bradu.

"Zar to tebe brine?" izgovorio je kroz stisnute zube. "Da ja nisam uživao?"

Nisam podigla pogled. "Znam da to nije isto. Ti nisi čovjek. Samo bih ti htjela objasniti da, kad si čovjek, eto, ne mogu zamisliti da život ikako može biti bolji od toga."

Šutio je tako dugo da sam ga napokon morala pogledati. Lice mu je sad bilo mekše, zamišljeno.

"Čini se da ti dugujem još isprika." Namrštio se. "Nisam ni sanjao da bi ti protumačila moj stav prema onome što sam ti učinio kao izraz stava da sinoć nije... pa, da nije bila najbolja noć u mom postojanju. Ali ne želim tako razmišljati o tome, nakon što si ti..."

Blago sam izvila kutove usana uvis. "Stvarno? Najbolja uopće?" upitala sam ga tankim glasićem.

Primio mi je lice dlanovima, i dalje zamišljen. "Razgovarao sam s Carlisleom nakon što smo ti i ja sklopili svoju pogodbu, u nadi da bi mi on mogao pomoći. Naravno, upozorio me da bi ovo moglo biti vrlo opasno po tebe." Sjena mu je prešla preko lica. "Samo, imao je povjerenja u mene - povjerenja koje nisam zaslužio."

Krenula sam prigovoriti, a on mi je stavio dva prsta na usne prije nego što sam stigla išta reći. "Također sam ga upitao što bih ja trebao očekivati. Nisam znao kako će to biti meni... kad sam već vampir." Usiljeno se osmjehnuo. "Carlisle mi je rekao da je to vrlo snažno iskustvo kojemu nema ravna. Kazao mi je da tjelesnu ljubav nipošto ne smijem uzimati olako. S obzirom da nam se naravi tako rijetko mijenjaju, snažni osjećaji mogu nas promijeniti na trajne načine. Ali rekao je da me taj dio ne treba brinuti - kad si me već tako potpuno promijenila." Ovaj put je smiješak bio istinski.

"Razgovarao sam i s braćom. Kazali su mi daje to izuzetno zadovoljstvo. Samo je ispijanje ljudske krvi jače." Na čelu mu se stvorila bora. "Alija sam okusio tvoju krv, a ne može biti krvi jače od te... Ne bih rekao da nisu bili u pravu, znaš. Samo da je nama bilo drugačije. Da je bilo nešto više."

"Bilo je više. Bilo je sve."

"To ne mijenja činjenicu da nije bilo u redu. Čak i ako je moguće da si se doista tako osjećala."

"Što ti sad to znači? Misliš da ja ovo izmišljam? Zašto?"

"Da mi olakšaš grižnju savjesti. Ne mogu zanemariti dokaze, Bella. Kao ni tvoju dokazanu sklonost da me lišavaš krivnje kada nešto pogriješim."

Ščepala sam ga za bradu i unijela mu se u lice, tako da smo se našli na razmaku od svega nekoliko centimetara. "Slušaj ti mene, Edvarde Cullenu. Ništa ja ne izmišljam tebi za ljubav, okej? Nisam ni znala da te imam potrebe tješiti sve dok mi se nisi počeo toliko jadati. Ja u životu nisam bila tako sretna - nisam bila tako sretna kad si odlučio da je tvoja ljubav prema meni jača od tvoje potrebe da me ubiješ, kao ni onog prvog jutra kad sam se probudila, a ti si bio uz mene i čekao... Ni kad sam začula tvoj glas u baletnom studiju" - lecnuo se na staru uspomenu na vampira-lovca koji me zamalo stajao glave, ali nisam zastala - "pa čak ni kad si rekao 'uzimam', a ja sam shvatila da te, nekako, sada smijem imati zauvijek. To su mi najsretnije uspomene koje imam, a ova je bolja od svih njih. Pa si ti misli."

Dotaknuo mi je namrštenu boru između obrva. "Sad sam ti pokvario sreću. Ne bih to želio."
"Onda nemoj ti biti nesretan. To je jedino što ovdje nije kako treba."

Oči su mu se stisnule, a onda je duboko udahnuo i kimnuo glavom. "Imaš pravo. Prošlost je prošlost i nikako je ne mogu promijeniti. Nema smisla da ti moje raspoloženje pokvari ovu prigodu. Učinit ću sve što mogu da te sada usrećim."

Sumnjičavo sam mu odmjerila lice, a on mije uputio spokojan smiješak.

"Sve što možeš da me usrećiš?"

Želudac mi je zakrulio u isti mah kad sam postavila pitanje.

"Gladna si", brzo je rekao. Hitro je izašao iz kreveta, nadižući oblačić perja. Sto me podsjetilo.

"Nego, zašto si zapravo odlučio upropastiti Esmine jastuke?" upitala sam ga, sjedajući uspravno i tresući ostatak paperja iz kose.

Već je navukao na sebe široke kaki hlače i zastao na vratima, mrseći si kosu, izbacujući i sam poneko perce iz nje.

"Ne znam jesam li išta sinoć odlučio", promrmlijao je. "Samo smo imali sreće da su to bili jastuci, a ne ti." Duboko je udahnuo, a onda protresao glavom kao da se želi otresti te mračne misli. Licem mu se raširio vrlo uvjerljiv osmijeh, ali pretpostavila sam da je u njega morao uložiti velik napor.

Pažljivo sam sišla s visokog kreveta i opet se protegnula, sada svjesnija tupih boli i natučenih mjesta. Začula sam njegov zgranuti uzdah. Okrenuo mi se leđima i stisnuo šake tako da su pobijeljale.

"Zar izgledam tako odvratno?" upitala sam ga, nastojeći zadržati opušten ton. Dah mu je zastao, ali nije se okrenuo, vjerojatno da prikrije svoj izraz od mene. Otišla sam u kupaonicu da sama vidim.

Zagledala sam se u svoje golo tijelo u zrcalu do poda iza vrata.

Svakako, znala sam i za gore. Preko jedne jagodice pružala se blaga sjena i usne su mi bile pomalo natečene, ali izuzev toga lice mi je bilo u redu. Ostatak mene resile su modre i ljubičaste mrlje. Usredotočila sam se na modrice koje će biti najteže prikriti - na rukama i ramenima. Nisu bile tako strašne. Koža mi se lako podlijevala. Kad bi se na njoj stvorila modrica, obično bih već zaboravila odakle mi. Jasno, ove su tek izbijale. Sutra ću izgledati još gore. Sto mi neće olakšati život.

Tada sam si pogledala kosu i prostenjala.

"Bella?" Našao se odmah iza mene čim sam isпустиła taj zvuk.

"Nikad neću sve ovo ispetljati iz kose!" Pokazala sam mu svoju frizuru, sličnu kokošnjem gnijezdu. Počela sam cupkati perje iz nje.

"Mogao sam si i misliti da ćeš se uzrujavati zbog kose", promrsio je, ali stao mi je iza leđa i počeo daleko brže vaditi paperje.

"Kako si uspio ne prasnuti u smijeh zbog ovoga? Pa gledaj kakva sam."

Nije mi odgovorio; samo je cupkao i dalje. A ja sam ionako znala odgovor - da nema toga što bi njemu bilo smiješno dok je ovako raspoložen.

"Ništa od ovoga", uzdahnula sam minutu poslije. "Sve se skorilo. Morat ću je pokušati isprati."

Okrenula sam se i objumila ga rukama oko prohladna struka. "Želiš li mi pomoći?"

"Bolje da ti nađem hrane", rekao je tiho i nježno odmaknuo moje ruke sa sebe. Uzdahnula sam kad je nestao s vidika, krećući se prebrzo.

Činilo mi se da je medeni mjesec prošao. Ta mi je pomisao stvorila veliku knedlu u grlu. Kad sam se uglavnom riješila perja i obukla nepoznatu bijelu pamučnu haljinu što mi je prikrila one najgore ljubičaste mrlje, bosa sam otišla prema izvoru mirisa jaja, slanine i tvrdog sira. Edvard je stajao pred štednjakom od nehrdajućeg čelika i prebacivao omlet na svijetloplavi tanjur postavljen na radnu plohu. Ošamutio me miris hrane. Imala sam dojam da bih mogla pojesti i tanjur i tavu; želudac mi je zarežao.

"Evo", rekao je. Okrenuo se s osmijehom na licu i stavio tanjur na popločani stolić.

Sjela sam na jednu od dvije metalne stolice i počela trpati vruća jaja u sebe. Pržila su mi grlo, ali bilo me baš briga.

Sjeo je prekoputa mene. "Ne hranim te dovoljno često."

Progutala sam i zatim ga podsjetila: "Spavala sam. Usput, ovo je jako ukusno. Svaka čast, s obzirom na to da ti ne jedeš."

"Gledam Food Netvork", rekao je i zabljesnuo me onim prekrasnim izvijenim osmijehom.

Razveselilo me što to vidim, što opet djeluje onako kao inače.

"Gdje si nabavio jaja?"

"Zamolio sam spremače da napune kuhinju namirnicama. Sto je presedan u ovoj kući. Morat ću ih zamoliti da počiste perje..." Ušutio je, pogleda uprta u prostor iznad moje glave. Nisam mu odgovorila, ne bih li izbjegla kazati išta što bi ga ponovno moglo uzrujati.

Sve sam pojela, premda je pripremio dovoljno za dvoje.

"Hvala ti", kazala sam mu. Nagnula sam se preko stola da ga poljubim. Automatski mi je uzvratio poljubac, a onda se odjednom ukrutio i odmaknuo.

Zaškrgutala sam zubima, a pitanje koje sam mu mislila postaviti dobilo je prizvuk optužbe. "Ti me više uopće ne misliš dotaknuti dokle god smo tu, je li?"

Oklijevao je, a onda se šturo osmjehnuo i podigao ruku da me pomiluje po obrazu. Prsti su mu se meko zadržali na mojoj koži, a ja se nisam mogla ne osloniti licem na njegov dlan.

"Znaš da nisam tako mislila."

Uzdahnio je i spustio ruku. "Znam. I imaš pravo." Zastao je i blago podigao bradu. Zatim je ponovno progovorio, čvrsto odlučan. "Neću više voditi ljubav s tobom sve dok se ne promijeniš. Nikada te više neću ozlijediti."

6. OMETANJA:

Moj dobar provod postao je prioritet broj jedan na otoku Esme. Ronili smo s dihalicama (dobro, ja sam ronila s dihalicom dok se on razmetao svojom sposobnošću da neograničeno dugo bude bez kisika). Istraživali smo malu džunglu što okružuje nisku, stjenovitu uzvisinu. Obišli smo papagaje što nastavaju krošnje na južnom kraju otoka. Promatrali smo zalazak

sunca s kamenite zapadne uvale. Plivali smo s pliskavicama što se igraju u tamošnjim toplim, plitkim vodama. Ili sam, barem, ja plivala s njima; kad bi Edward bio u vodi, pliskavice bi nestale kao da im se približio morski pas.

Znala sam u čemu je stvar. Nastojao mi je odvlačiti pažnju, ometati me tako da ga ne gnjavim više onim o seksu. Kad god bih ga pokušala nagovoriti da se prestane uživljavati u neki od milijuna DVD-a ispod širokog plazma-televizora, izmamio bi me iz kuće čarobnim riječima poput koraljni greben i podvodne špilje i morske kornjače. Po cijele dane smo nekamo išli, išli, išli, tako da bih ostala krajnje izglednjela i iscrpljena kada bi sunce napokon zašlo.

Svake večeri bih zakunjala nad tanjurom nakon večere; jedanput sam doslovce zaspala za samim stolom, tako da me morao odnijeti u krevet. Dijelom je to bilo zato što je Edward uvijek spremao previše hrane za jednu osobu, ali bila sam tako gladna nakon što sam cijeloga dana plivala i penjala se da bih pojela više-manje sve. Zatim bih, sita i iznurena, jedva mogla držati otvorene oči. Sve je to, bez sumnje, bilo tako i planirano.

Iscrpljenost mi nije naročito pomagala u naporima da ga nagovorim. Ali nisam odustala.

Pokušala sam ga uvjeravati, preklinjati i duriti se, sve bezuspješno. Obično bih se obeznanila prije nego što bih stigla daleko odmaknuti s argumentima. A onda bi mi se snovi doimali tako stvarno

- uglavnom more, još živopisnije, pretpostavljala sam, zbog odviše kričavih boja na otoku - da bih se probudila iscrpljena bez obzira na to koliko sam dugo spavala.

Otprilike tjedan dana nakon što smo stigli na otok, odlučila sam pokušati postići kompromis. U prošlosti smo znali imati uspjeha s tim.

Sada sam spavala u plavoj sobi. Spremači su trebali doći tek sutradan, tako da je bijela soba još uvijek bila prekrivena snježnim slojem paperja. Plava je soba bila manja, a krevet u njoj razumnijih proporcija. Zidovi su bili tamni, obloženi tikovinom, a sva je tkanina bila luksuzna, plava svila.

Noću sam umjesto spavaćica počela nositi rublje iz Aliceine izazovne zbirke - koje nije otkrivalo toliko kao oskudni bikiniji koje mi je spakirala, kad smo već kod toga. Upitala sam se je li imala viziju razloga zbog kojih bi mi takve stvari trebale, a onda sam zadrhtala, postidena tom mišlju.

Počela sam polako, s nedužnim satenima boje bjelokosti, bojeći se da bi većim Otkrivanjem kože samo postigla suprotan učinak, ali ujedno i spremna na sve. Edward se ponašao kao da ništa ne primjećuje, kao da na sebi imam istu onu iznošenu trenirku koju sam nosila kod kuće. Modrice su mi sada bile mnogo bolje - žutjele su na nekim mjestima, a na drugima potpuno nestajale - tako da sam se večeras odlučila za jedan od užasnijih kompletića dok sam se spremala u kupaonici obloženoj panelima. Bio je crn, čipkast i oku nelagodan čak i dok nije bio na meni. Dobro sam pazila da se ne pogledam u zrcalu prije povratka u spavaću sobu. Nisam htjela izgubiti petlju.

Sa zadovoljstvom sam opazila kako su mu se oči načas razrogačile prije nego što je obuzdao lice.

"Sto kažeš?" upitala sam ga i izvela piruetu, da me dobro vidi sa svih strana.

Nakašljao se. "Izgledaš prekrasno. Kao i uvijek." "Baš ti hvala", kazala sam pomalo kiselo.

Od silnog se umora nisam mogla suzdržati da se brzo ne popnem na meku postelju. Obgrlio me i privio sebi uz prsa, ali to je bilo već rutinski - vrućina mi nije dopuštala da zaspim bez njegova proladnog tijela uza se.

"Da ti predložim jednu pogodbu", kazala sam pospano.

"Neću sklapati nikakve pogodbe s tobom", odgovorio mi je.

"Nisi još ni čuo što ti nudim."

"Nije bitno."

Uzdahnula sam. "Ti sumrak. A stvarno sam željela... Ma dobro."

Prevrnuo je očima.

Ja sam svoje sklopila i pustila mamac da čeka. Zijevoj sam. Bila je potrebna samo jedna minuta - nedovoljno da se obeznanim. "Pa dobro. Što si to željela?"

Na trenutak sam čvrsto stisnula zube, susprežući smiješak. Ako je postojala jedna stvar kojoj nikako nije mogao odoljeti, onda je to bila prilika da mi nešto pokloni.

"Pa, mislim si... Znam da bi sve ono s Dartmouthom trebao biti samo paravan, ali, ruku na srce, jedan semestar studija vjerojatno me ne bi ubio", rekla sam, ponavljajući ono što mi je davno rekao kad me nastojao nagovoriti da odgodim pretvaranje u vampira. "Charlieja bi oduševile priče iz Dartmoutha, kladam se. Jasno, možda bi bilo neugodno priznati da ne mogu držati korak sa svim onim lumenima. Svejedno... osamnaest, devetnaest. Nije to tako velika razlika. Nije da ću u sljedećih godinu dana dobiti boriće oko očiju."

Dugi je trenutak samo šutio. Zatim je tiho kazao: "Spremna si čekati. Spremna si ostati ljudska."

Zadržala sam jezik za zubima, puštajući da mu ponuda sjedne.

"Zbog čega mi to radiš?" procijedio je kroz stisnute zube, odjednom ljutitim glasom. "Zar nam nije već dovoljno teško bez svega ovoga?" Zgrabio je šaku našušurene čipke s moga bedra. Na trenutak sam pomislila da će je podrapati u šavu. Zatim mu se ruka opustila. "Nije bitno. Neću sklapati nikakve pogodbe s tobom."

"Želim otići na studij."

"Ne, ne želiš. I nema toga zbog čega bi vrijedilo opet izložiti tvoj život riziku. Zbog čega bi te vrijedilo ozlijediti."

"Ali kad želim otići. Dobro, nije toliko stvar u studiju koliko u tome što bih htjela - htjela bih još barem malo ostati ljudska."

Zažmirio je i izdahnuo na nos. "Sići ću s uma zbog tebe, Bella. Zar nismo vodili ovu raspravu već milijun puta, a ti si me svaki put preklinjala da bez odgode postaneš vampirica?"

"Da, ali... pa, sada imam razlog da budem ljudska koji prije nisam imala."

"Koji to?"

"Pogodi", rekla sam i podigla se s jastuka da ga poljubim.

Uzvratio mi je poljubac, ali ne tako da bih pomislila kako odnosim pobjedu. Prije mi se učinilo kako pazi da mi ne povrijedi osjećaje; potpuno je, nepodnošljivo dobro vladao svojim osjećajima. Nakon jednog trenutka, blago me odmaknuo i prigrlio uz svoja prsa.

"Tako si ljudska, Bella. Potpuno u vlasti svojih hormona." Zahihotao se.

"U tome je cijela poanta, Edvvarde. Sviđa mi se ovaj dio moje ljudskosti. Ne bih ga se još htjela odreći. Ne želim godinama čekati kao novorođena luda za krvlju da mi se vrati neki dio ovoga."

Zijevnula sam, a on se osmjehnuo.

"Umorna si. Spavaj, ljubavi." Počeo je pjevušiti onu uspavanku koju je skladao za mene nakon što smo se tek bili upoznali.

"Pitam se zašto sam tako umorna", promrsila sam sarkastično. "Nije valjda moguće daje riječ o nekom tvom prepredenom planu."

Samo se jedanput zacerekao i nastavio pjevušiti.

"Jer, imajući u vidu koliko sam ovih dana iscrpljena, pomislila bih da ću bolje spavati."

Pjesma je prestala. "Spavaš kao mrtva, Bella. Nisi ni riječi izgovorila u snu otkako smo došli ovamo. Da ne hrčeš, već bih se zabrinuo da ne padaš u komu."

Prešla sam preko podbadanja o hrkanju; znala sam da ne hrčem. "Nisam se vrpoljila? Baš čudno. Obično se valjam po cijelom krevetu kad imam noćne more. I vičem."

"Imaš noćne more?"

"Vrlo živopisne. Strašno me iscrpljuju." Zijevnula sam. "Ne mogu vjerovati da po cijelu noć ne brbljam o njima."

"O čemu su?"

"O raznim stvarima - ali istim, znaš, zbog boja." "Boja?"

"Sve mi je tako jarko i stvarno. Obično znam da sanjam dok sanjam. U ovima pak nisam svjesna toga da spavam. Zbog toga su još strasnije."

Kad je ponovno progovorio, zvučao je zabrinuto. "Što te to straši?"

Blago sam se stresla. "Uglavnom..." Zastala sam, oklijevajući.

"Uglavnom?" potaknuo me da nastavim.

Nisam bila sigurna zašto, ali nisam mu htjela reći za dijete u mori koja mi se neprestano vraćala; bilo je nečega privatnog u tom konkretnom užasu. Zbog toga mu nisam pružila iscrpan opis, već samo jedan sastavni dio. Svakako dovoljan da zastraši mene, a i bilo koga drugog.

"Volturi", prošaptala sam.

Čvršće me zagrlio. "Neće nas više pritiskati. Uskoro ćeš biti besmrtna, pa neće imati razloga." Pustila sam mu da me utješi, osjećajući blagu grižnju savjesti zbog toga što me nije dobro shvatio. More mi nisu baš bile takve. Nije bila stvar u tome da me strah za sebe - bilo me strah za dječaćića.

Nije to više bio isti dječaćić kao u prvome snu - vampirsko dijete krvavocrvenih očiju koje sjedi na hrpi trupala mojih voljenih. Ovaj dječaćić, kojega sam sanjala četiri puta u proteklih tjedan dana, bio je neprijeporno ljudski; obrazi su mu se rumenjeli, a velike su mu oči bile nježne, zelene boje. Ali baš kao i ono drugo dijete tresao se od straha i očaja dok su Volturi zatvarali krug oko nas.

U tom snu, ujedno i novom i starom, naprosto sam morala zaštititi to neznano dijete. Nisam imala izbora. U isti mah, znala sam da neću uspjeti.

Razabrao mi je beznađe na licu. "Kako ti mogu pomoći?"

Otjerala sam taj osjećaj. "To su samo snovi, Edvvarde."

"Bi li htjela da ti pjevam? Pjevat ću ti cijelu noć, ako će te to čuvati od ružnih snova."

"Nisu svi ružni. Neki su lijepi. Tako... šareni. Pod vodom, uz ribe i koralje. Sve mi to izgleda kao da se doista događa - nisam svjesna toga da sanjam. Možda je problem u ovom otoku. Tu je sve tako jarko."

"Bi li htjela otići kući?"

"Ne. Ne, još ne. Zar ne možemo ostati još malo?"

"Možemo ostati koliko god želiš, Bella", obećao mi je.

"Kada počinje semestar? Prije me nije bilo naročito briga za to."

Uzdahnuo je. Možda je i ponovno počeo pjevušiti, ali usnula sam prebrzo da to jasno razaberem.

Kasnije, kad sam se probudila u mraku, bila sam u šoku. San je bio tako izuzetno stvaran... tako živopisan, tako puten... Sada sam glasno zinula, sva dezorijentirana od mraka sobe. Tek sekundu prije, činilo mi se, nalazila sam se pod blistavim suncem.

"Bella?" prošaptao je Edvard, čvrsto me grleći i oprezno tresući. "Jesi li mi dobro, najdraža?"

"O", opet sam zinula. To je samo bio san. A ne stvarnost. Na moje krajnje zaprepaštenje, suze su mi bez upozorenja navrle na oči i stale se slijevati niz moje lice.

"Bella!" rekao je - glasnije, jer se sada već prepao. "Što je bilo?" Obrisao je suze s mojih vrelih obraza hladnim, grozničavim prstima, ali za njima su naišle druge.

"Bio je to samo san." Nisam mogla suspregnuti tihi jecaj koji mi se oteo u glasu. Besmislene suze smetale su me, ali nisam mogla obuzdati zapanjujuću tugu koja me obuzela. Tako sam silovito željela da mi taj san bude stvaran.

"Sve je u redu, ljubavi, na sigurnom si. Tu sam ti." Počeo me ljuljati naprijed-natrag, pomalo prebrzo da bi me primirio. "Jesi li opet imala moru? Nije to bilo stvarno, nije to bilo stvarno."

"Ne moru." Odmahnula sam glavom, trljajući oči nadlanicom. "San mi je bio lijep." Glas mi je ponovno pukao.

"Pa zašto onda plačeš?" zbunjeno me upitao.

"Jer sam se probudila", jauknula sam, obgrlila mu vrat kao da ga želim ugušiti i zajecala mu u grlo.

Kratko se nasmijao mojoj logici, ali zvučao je napeto od brige. "Sve je u redu, Bella. Duboko diši."

"Bilo je tako stvarno", rekla sam kroz plač. "Htjela sam da bude stvarno."

"Ispričaj mi", zamolio me. "Možda to pomogne."

"Bili smo na plaži..." Nisam dovršila, odmičući se da suzno pogledam to lice zabrinutog anđela, nejasno u tami. Zamišljeno sam zurila u njega dok je neobjašnjiva tuga polako kopnjela u meni.

"I?" napokon me potaknuo da nastavim.

Treptajima sam istjerala suze iz očiju, sva razdrta. "O, Edvarde..."

"Reci mi, Bella", usrdno me zamolio, očiju mahnitih od brige zbog boli u mome glasu.

Ali nisam mogla. Umjesto toga, opet sam ga stisnula rukama oko grla i grozničavo spojila usta s njegovima. Nije se uopće radilo o strasti - već o potrebi, tako oštroj da me boljela. Reakcija mu je bila trenutna, ali za njom je smjesta uslijedilo njegovo odbijanje.

Odupirao mi se najnježnije što je mogao u iznenađenju, odmičući me od sebe, držeći me za ramena.

"Ne, Bella", ostao je uporan, gledajući me kao da se brine da nisam sišla s uma.

Poraženo sam spustila ruke, a neobjašnjive suze briznule su mi u novoj bujici niz lice dok mi se novi jecaj otimao iz grla. Imao je pravo - sigurno sam sišla s uma.

Čvrsto me gledao zbunjenim očima, na sto muka. "Ž-ž-žao mi je", promumljala sam.

Ali tada me privukao k sebi i čvrsto zagrlio uz svoja mramorna prsa. "Ne mogu, Bella, ne mogu!" U vapaju mu se čula agonija. "Molim te", zavapila sam, riječi prigušenih njegovom kožom. "Molim te, Edvvarde."

Nisam mogla razabrati je li ga ganulo suzno drhtanje moga glasa, ili nije bio spreman suprotstaviti se mome iznenadnom napadu, ili mu je pak potreba bila jednostavno u tom trenutku nesnosna poput one u meni. Ali, bez obzira na razlog, vratio je moje usne na svoje i predao se, prostenjajući.

I započeli smo na mjestu gdje se moj san prekinuo.

Kad sam se ujutro probudila, ostala sam posve nepomična, nastojeći zadržati ravnomjerno disanje. Bojala sam se otvoriti oči.

Ležala sam Edvvardu preko prsa, ali bio je vrlo miran, a ruke mu nisu bile obavijene oko mene. To je bio loš predznak. Bojala sam se priznati da sam budna i suočiti se s njegovim bijesom - bez obzira na to prema kome je danas usmjeren.

Oprezno sam virnula kroz trepavice. Zurio je uvis, u tamni strop, s rukama iza glave. Pridigla sam se na lakat da mu bolje vidim lice. Bilo je glatko, bezizražajno.

"U kolikoj sam gabuli?" upitala sam ga tankim glasićem.

"Ogromnoj", rekao je, ali okrenuo je glavu i posprdno mi se osmjehnuo.

Odahнула sam. "Stvarno nije žao", rekla sam. "Nisam mislila... Pa, ne znam točno što je to sinoć bilo." Odmahnula sam glavom na spomen iracionalnih suza, nesnosne tuge.

"Samo, nikad mi nisi rekla o čemu si to sanjala."

"Valjda nisam - ali nekako sam ti pokazala o čemu se radilo." Nervozno sam se nasmijala.

"O", rekao je. Oči su mu se raširile, a onda je trepnuo. "Zanimljivo."

"Bio je to vrlo lijep san", promrmljala sam. Nije ništa rekao na to, tako da sam ga nakon nekoliko sekundi upitala: "Jesi li mi oprostio?"

"Razmatram tu mogućnost."

Sjela sam uspravno u namjeri da se pregledam - ako ništa drugo, nisam zapažala paperje. Ali kad sam se pomaknula, opalio me čudan nalet vrtoglavice. Zanimjela sam se i pala natrag na jastuke.

"Opa... zamutilo mi se u glavi."

Njegove su me ruke tada obuhvatile. "Dugo si spavala. Dvanaest sati." "Dvanaest?" Kako čudno.

Dok sam to govorila, na brzinu sam bacila oko na sebe, nastojeći to izvesti neupadljivo.

Izgledala sam u redu. Modrice na rukama još su mi bile tjedan dana stare i žutjele su.

Pokusno sam se protegnula. Osjećala sam se u redu, također. Zapravo, bolje nego u redu, kad smo već kod toga.

"Jesi li završila s inspekcijom?"

Krotko sam kimnula glavom. "Izgleda da su se svi jastuci izvukli netaknuti."

"Nažalost, ne mogu isto to reći za tvoju, ovaj, spavaćicu." Pokazao je glavom prema dnu kreveta, gdje je nekoliko krpica crne čipke bilo razbacano po svilenj posteljini.

"Baš šteta", rekla sam. "Ta mi se sviđala."

"Kao i meni."

"Je li bilo još kakvih žrtava?" upitala sam ga plaho.

"Morat ću kupiti Esme novi okvir kreveta", priznao je, osvrnuvši se. Ispratila sam njegov pogled i zgranuto opazila da su krupni komadi drveta nekako bili izbijeni iz lijeve strane daske na uzglavlju.

"Hmm." Namrštila sam se. "Pa mislila sam da bih barem to uspjela čuti."

"Zapažanje ti je očito iznimno slabo kad ti je pozornost zaokupljena nečim drugim."

"Bila sam se malo uživjela", priznala sam i duboko porumenjela.

Dotaknuo mi je zažareni obraz i uzdahnuo. "To će mi stvarno nedostajati."

Zagledala sam mu se u lice, tragajući za bilo kakvim tragom ljutnje ili kajanja, čega sam se plašila. Uzvratio mijе mirnim pogledom, smirena ali inače nečitljiva izraza lica.

"Kako se ti osjećaš?"

Nasmijao se.

"Što je sad?" oštro sam ga upitala.

"Izgledaš kao da te strahovito peče savjest - kao da si počinila zločin." "Pa peče me", promrsila sam.

"Dakle, zavela si svoga itekako voljnog muža. To nije krupno kazneno djelo."

Činilo mi se da se zafrkava.

Obrazi su mi se jače zažarili. "Riječ zavela podrazumijeva izvjesnu količinu predumišljaja."

"Možda to nije bila prava riječ", priznao je.

"Ne ljutiš se?"

Žalosno se osmjehnuo. "Ne ljutim se." "Kako to?"

"Pa..." Zastao je. "Kao prvo, nisam te ozlijedio. Bilo mijе lakše ovaj put, obuzdati se, preusmjeriti pretjerivanja." Oči su mu opet časkom odletjele prema oštećenom okviru. "Možda zato što sam imao jasnijeg pojma o tome što valja očekivati."

Smiješak pun nade počeo mi se širiti licem. "Rekla sam ti da je cijela poanta u praksi."

Prevrnuo je očima.

Želudac mi je zakrulio, a on se nasmijao. "Bi li ljudsko biće htjelo doručkovati?" upitao me.

"Molim lijepo", rekla sam i skočila iz kreveta. Samo, ustala sam prebrzo, pa sam morala supijano zateturati da ulovim ravnotežu. Uhvatio me prije nego što sam se stigla sudariti s komodom.

"Jesi li dobro?"

"Ako u sljedećem životu ne dobijem bolji osjećaj ravnoteže, tražim da mi se vrati novac."

Jutros sam ja spremila hranu, isprživši nekoliko jaja - jer od gladi nisam imala volje za složenijim jelima. Nestrpljivo sam ih prevrnula na tanjur nakon samo nekoliko minuta.

"Otkada ti to jedeš jaja na oko?" upitao me.

"Odsada."

"Znaš li ti koliko si jaja potamanila u ovih tjedan dana?" Izvadio je koš za smeće ispod sudopera - bio je pun praznih plavih kartona.

"Čudno", rekla sam, progutavši vreli zalogaj. "Tek mi se poremetio otkako sam ovdje." Kao i snovi, a i moj ionako sumnjivi osjet ravnoteže. "Ali tu mi se sviđa. Samo, vjerojatno ćemo uskoro morati otići, zar ne, da stignemo u Dartmouth na vrijeme? Joj, pa očito će još trebati naći smještaj i sve to."

Sjeo je do mene. "Sada se možeš prestati pretvarati da ti je stalo do studija - dobila si što si željela. A nismo sklopili pogodbu, tako da te ništa ne obvezuje."

Frknula sam. "Nije to bilo pretvaranje, Edwarde. Ja ne provodim svoje slobodno vrijeme u kovanju smicalica, za razliku od nekih. Kako bismo danas mogli iscrpiti Bellu?" rekla sam loše oponašajući njegov glas. Nasmijao se, nimalo postiden. "Stvarno bih željela provesti još malo vremena kao čovjek." Nagnula sam se i prešla rukom preko njegovih golih prsa. "Nije mi još dosta."

Sumnjičavo me pogledao. "Zbog ovoga?" upitao me, ulovivši moju ruku dok mu se spuštala niz trbuh. "Cijelo vrijeme je stvar bila u seksu?" Zakolutao je očima. "Zašto meni to nije palo na pamet?" sarkastično je promrsio. "Mogao sam si prištedjeti mnoge rasprave."

Nasmijala sam se. "Aha, vjerojatno."

"Tako si ljudska", ponovio je.

"Znam."

Tračak smiješka podigao mu je kutove usana. "Idemo u Dartmouth? Stvarno?"

"Vjerojatno će me izbaciti u roku od jednog semestra."

"Davat ću ti poduku." Osmijeh se sada raširio. "Uživat ćeš u studiju."

"Misliš da se dade pronaći stan ovako kasno?"

Složio je grimasu krivca. "Pa, eto, mi ti već imamo tamo kuću. Znaš, za svaki slučaj."

"Kupio si kuću?"

"Vrijedi ulagati u nekretnine."

Podigla sam obrvu, a onda prešla preko toga. "Znači da smo spremni, dakle."

"Moram provjeriti smijemo li zadržati tvoj auto za 'prije' još neko vrijeme..."

"Da, Bože sačuvaj da ostanem nezaštićena od tenkova." Iscerio se.

"Koliko još dugo možemo ostati?" upitala sam ga.

"U redu smo s vremenom. Još nekoliko tjedana, ako želiš. A onda možemo posjetiti Charlieja prije nego što odemo u New Hampshire. Mogli bismo Božić provesti s Renee..."

Njegove su riječi oslikavale vrlo sretnu neposrednu budućnost, lišenu boli za sve sudionike. Ladica s Jacobom, praktički zaboravljena, zaštropotala je nato, pa sam ispravila pomisao - gotovo za sve.

Nije mi bivalo ništa lakše. Sad kad sam otkrila u kojoj mjeri može dobro biti čovjek, padala sam u napast pustiti da mi se planovi otegnu. Osamnaest ili devetnaest, devetnaest ili dvadeset godina... Je li to zaista bitno? Neću se toliko promijeniti u godinu dana. A biti ljudska uz Edvarda... Izbor mi je iz dana u dan postajao sve nezgodniji.

"Nekoliko tjedana", složila sam se. A onda sam, budući da vremena očito nikada nema dovoljno, dodala: "Nego, znaš ono što sam maloprije rekla o praksi?"

Nasmijao se. "Možeš li se strpjeti s prijedlogom? Čujem čamac. To sigurno stižu spremači."

Zatražio je da se strpim s prijedlogom. Znači li to, onda, da mi više neće praviti probleme oko prakse? Osmjehnula sam se.

"Daj da objasnim Gustavu nered u bijeloj sobi, a onda možemo van. Postoji jedno mjesto u džungli na jugu—"

"Ne želim van. Ne da mi se danas klipsati preko cijelog otoka. Htjela bih ostati ovdje i pogledati neki film."

Naškubio je usne, nastojeći se ne nasmijati prgavome tonu moga glasa. "Pa dobro, kako god želiš. Hajde, izaberi koji hoćeš, a ja idem otvoriti vrata."

"Nisam čula da netko kuca."

Nakrivio je glavu, osluškujući. Pola sekunde nakon toga začulo se slabašno, plaho kuckanje na vratima. Iscerio se i otišao prema hodniku.

Prošetala sam prema policama ispod velikog televizora i počela pregledavati naslove. Bilo je teško odlučiti odakle početi. Imali su više DVD-a od videoteke.

Čula sam Edvardov duboki, baršunasti glas dok se vraćao hodnikom, lako vodeći razgovor na po svoj prilici savršenom portugalskom. Drugi, grublji, ljudski glas odgovarao mu je istim jezikom.

Edvard ih je odveo u sobu, usput pokazujući prema kuhinji. Dvoje Brazilaca izgledalo je nevjerojatno nisko i tamno u usporedbi s njim. Muškarac je bio trbušast, žena sitna, a oboma su lica bila puna bora. Edvard je mahnuo prema meni s ponosnim smiješkom, i začula sam svoje ime pomiješano s kovitlacem nepoznatih riječi. Blago sam porumenjela, prisjetivši se paperjastog nereda u bijeloj sobi na koji će uskoro naići. Niski čovjek uputio mi je pristojan osmijeh.

Ali sitna žena kože boje kave nije se osmjehnula. Zurila je u mene s mješavinom šoka, zabrinutosti i, nadasve, razrogačenog straha. Prije nego što sam stigla reagirati, Edvard im je dao znak da podu za njim u kokošinjac, i izgubili su se s vidika.

Kad se vratio, bio je sam. Brzo mi je prišao i primio me u zagrljaj.

"Što nju muči?" prošaptala sam s hitnjom, imajući njezinu uspaničenu reakciju na umu.

Slegnuo je ramenima, nimalo zabrinut. "Kaure je dijelom iz plemena Ticuna. Zbog odgoja je sklonija praznovjerju - ili, moglo bi se reći, snažnijoj osjetljivosti - od žitelja suvremenog svijeta. Sluti što sam, barem okvirno." I dalje nije zvučao kao da ga to brine. "Ovdje imaju vlastite legende. O Libishomenu - demonu-krvopiji koji napada isključivo ljepotice." Zlurado mi se iskesio.

Samo ljepotice? Pa, to mi je pomalo laskalo.

"Izgledala je prestravljeno", rekla sam.

"Pa i jest - iako je uglavnom zabrinuta zbog tebe."

"Mene?"

"Plaši se zašto te tu držim, sasvim samu." Mračno se zacerekao, a onda pogledao prema zidu punom filmova. "A čuj, a da nam odabereš nešto za gledanje? To je prihvatljivo ljudsko ponašanje."

"Da, sigurna sam da ćemo je filmom uvjeriti da si čovjek." Nasmijala sam se i čvrsto obavila ruke oko njegova vrata, protežući se na vrhove prstiju. Prignuo se da ga mogu poljubiti, podižući me s poda tako da se ne mora savijati u struku.

"Ma koga briga za film", promrmljala sam kad su mi se njegove usne počele spuštati niz grlo, dok sam mu uplitala prste u brončanu kosu.

Zatim sam začula zgrožen uzdah, a on me naglo spustio. Kaure je ukipljeno stajala u hodniku, s velikom vrećom punom perja u naručju i užasnutim izrazom na licu. Buljila je u mene iskolačenim očima, a ja sam porumenjela i spustila pogled. Zatim se pribrala i promumljala nešto što je, čak i na nepoznatom jeziku, nedvojbeno bila isprika. Edvard se osmjehnuo i odgovorio joj prijaznim tonom. Odmaknula je tamne oči i produžila dalje niz hodnik.

"Pomislila je ono što mislim daje pomislila, zar ne?" promrmljala sam.
Nasmijao se mojoj zaguljenoj rečenici. "Da."
"Evo", rekla sam, nasumce ispružila ruku i dohvatila jedan film. "Pusti ovaj, pa se možemo pretvarati da ga gledamo."
Radilo se o jednom starom mjuziklu s ozarenim licima i našušurenim haljinama na ovitku.
"Baš za medeni mjesec", pohvalio me Edvard.
Dok su glumci na ekranu plesali i pjevali poletnu uvodnu točku, leškarila sam na kauču, uljuljkana u Edvardov zagrljaj.
"Hoćemo li se sada preseliti natrag u bijelu sobu?" dokono sam se upitala.
"Ne znam... Već sam toliko upropastio dasku na uzglavlju u drugoj sobi da se ne može popraviti - ako ograničimo razaranja na jedan dio kuće, možda nas Esme jednog dana opet pozove ovamo."
Široko sam se osmjehnula. "Znači, bit će još razaranja?"
Nasmijao se izrazu mog lica. "Mislim da bi moglo biti sigurnije bude li s predumišljajem, umjesto da čekam da me ponovno zaskočiš."
"Bilo bi to samo pitanje vremena", nehajno sam se složila, ali bilo mi je tuklo u žilama.
"Da nemaš nekakvih problema sa srcem?"
"Nikako. Zdravo mi je kao konjsko." Zastala sam. "Da nisi možda odmah htio obaviti pregled razorene zone?"
"Možda bi bilo pristojnije pričekati da ostanemo sami. Ti možda ne primjećuješ kako razvaljujem namještaj, ali njih bi to vjerojatno preplašilo."
Istini za volju, već sam bila zaboravila ljude u drugoj sobi. "Tako je. Šteta."
Gustavo i Kaure tiho su prolazili kućom dok sam nestrpljivo čekala da dovrše posao i nastojala pratiti sretne svršetke zasnagda na ekranu. Hvatao me san - premda je Edvard tvrdio da sam prospavala pola dana - kad me grub glas prenuo. Edvard je uspravno sjeo, zadržavajući me privijenu uza se, i odgovorio Gustavu na tečnom portugalskom. Gustavo je kimnuo glavom i tiho otišao prema ulaznim vratima.
"Završili su", kazao mi je Edvard.
"Znači li to da smo sada sami?"
"Što kažeš na to da najprije ručaš?" predložio mi je.
Ugrizla sam se za usnu, razdirana dvojbom. Bila sam prilično gladna.
Sa smiješkom me primio za ruku i odveo u kuhinju. Tako je dobro poznavao moje lice da nije bilo bitno što mi ne može čitati misli.
"Ovo se otima kontroli", potužila sam se nakon što sam se napokon najela.
"Želiš li danas popodne plivati s dupinima - da sagoriš kalorije?" upitao me.
"Možda kasnije. Imala sam drugu ideju za sagorijevanje kalorija." "A koja bi to bila?"
"Pa, na uzglavlju je ostalo još strahovito puno daske—"
Ali nisam dovršila. Već me podigao u naručje, a usne su mu ušutkale moje kad me neljudskom brzinom ponio u plavu sobu.

7. NEOČEKIVANO:

Crna vrsta napredovala je prema meni kroz ovojnicu magle. Vidjela sam kako im se oči boje tamnih rubina krijese od žudnje, željne žrtava. Zadigli su usne preko oštih, vlažnih zuba - neki u rezanju, neki u smješkanju.

Začula sam ustrašeni jecaj dječaćića iza sebe, ali nisam se mogla okrenuti da ga pogledam. Premda sam se očajnički željela uvjeriti da je siguran, nisam si mogla dopustiti nikakvo popuštanje pažnje.

Utvarno su se približavali, kretnjama blago nadimajući crne ogrtače. Opazila sam da im se šake izvijaju u kandže boje kosti. Počeli su se razmicati, postavljajući se tako da nasrnu na nas sa svih strana. Otkolili su nas. Suočili smo se sa smrću.

A onda se, poput munjevita bljeska svjetlosti, cijeli prizor izmijenio. A ipak ništa nije bilo drugačije - Volturi su nam se i dalje primicali, spremajući se ubiti. Izmijenilo se samo moje gledanje na taj prizor. Odjednom sam gladno poželjela da se to dogodi. Željela sam da nasrnu. Panika se pretvorila u žeđ za krvlju kad sam čučnula, smješkajući se, a potmulo mi se rezanje otelo s iskešenih zuba.

Naglo sam se uspravila, probuđena šokom.

Soba je bila vrlo mračna. Bila je i vrlo sparna. Znoj mi je lijepio kosu na sljepoočnicama i slijevao mi se niz vrat.

Počela sam pipati po toplim plahtama i otkrila da su prazne.

"Edvvarde?"

Uto su mi prsti nabasali na nešto glatko, ravno i kruto. Jedan list papira, presavinut popola. Ponijela sam poruku i pipanjem otišla kroz sobu do prekidača za svjetlo.

Uzdahnula sam. Tu smo bili već otprilike dva tjedna, tako da sam trebala očekivati da će morati otići, ali nisam razmišljala o vremenu. Ovdje kao da smo postojali izvanvremenski, kao da smo samo obitavali u stanju savršenstva.

Obrisala sam znoj s čela. Osjećala sam se apsolutno budno, premda mi je sat na komodi davao do znanja daje prošlo jedan. Znala sam da nipošto ne bih mogla zaspati dok mi je ovako vruće i sva sam ulijepljena. A da ne spominjem činjenicu da bi me, ako ugasim svjetlo i sklopim oči, sigurno u glavi opet počele vrebati one crne prilike.

Ustala sam i besciljno počela lutati mračnom kućom, paleći svjetla. Djelovala mi je tako krupno i prazno bez Edvvarda. Drugačije.

Završila sam u kuhinji, gdje sam zaključila da bih se možda trebala utješiti hranom.

Kopala sam po hladnjaku sve dok nisam pronašla sve sastojke za pohanu piletinu. Pucketanje i cvrljenje pileta u dubokoj tavi zvučalo mi je ugodno, domaće; manje sam se uzrujavala dok je punilo tišinu.

Pile je mirisalo tako slasno da sam ga počela jesti ravno iz tave, pritom si opekavši jezik. Do petog ili šestog zalogaja se, ipak, tako ohladilo da sam mu osjetila okus. Žvakanje mi se usporilo. Nije li ta aroma pomalo bljutava? Provjerila sam meso i vidjela da je cijelom dubinom bijelo, ali upitala sam se je li posve pečeno. Pokusno sam stavila još jedan zalogaj u usta; dvaput sam ga prožvakala. Ajoj - nema sumnje da je pokvareno. Skočila sam i ispljunula ga u sudoper. Miris piletine i ulja odjednom mi je postao oduran. Uzela sam cijeli tanjur i istresla ga u smeće, a onda otvorila prozore da rastjeram smrad. Vani je puhao prohladan povjetarac. Godio mi je na koži.

Naglo sam se osjetila iscrpljeno, ali nisam se htjela vraćati u vruću sobu. I tako sam otvorila prozore i u sobi s televizorom i legla na kauč odmah ispod njih. Pustila sam isti onaj film koji smo neki dan gledali i ubrzo zaspala uz veselu uvodnu pjesmu.

Kad sam opet otvorila oči, sunce je bilo na pola puta do zenita, ali nije me to probudila svjetlost. Grile su me hladne ruke, privijale uz sebe. U istu mah, želudac mi se stegnuo od iznenadne boli, gotovo poput reakcije na dobivanje udarca šakom u truh.

"Oprosti", prišapnuo mi je Edvard dok je studenim dlanom prelazio preko moga oznojenog čela. "Toliko o temeljitosti. Nije mi palo na pamet koliko će ti vruće biti nakon što odem. Sredit ću da nam se ugradi klima--uredaj prije nego što opet odem."

Nisam se mogla usredotočiti na to što mi govori. "Ispričavam se!" kazala sam bez daha i počela se otimati iz njegovu zagrljaja.

Automatski me pustio iz naručja. "Bella?"

Jurnula sam prema kupaonici, dlanom prekrivši usta. Osjećala sam se tako užasno da me čak nije bilo briga - isprva - što je on uz mene dok se naginjem nad zahodsku školjku i grčevito povraćam.

"Bella? Što je bilo?"

Nisam mu još mogla odgovoriti. Zabrinuto me držao u naručju, odmičući mi kosu s lica, čekajući da ponovno dođem do daha.

"Prokleta pljesnivo pile", jauknula sam.

"Jesi li dobro?" Zvučao je napeto.

"U redu sam", propentala sam. "Samo sam se otrovala hranom. Ne trebaš ovo gledati. Odlazi."

"Teško da ću otići, Bella."

"Odlazi", opet sam jauknula, upinjući se ustati da si mogu isplahnuti usta. Nježno mi je pomogao da se osovim na noge, ne hajući za moja slabašna odgurivanja.

Nakon što sam isprala usnu šupljinu, odnio me u krevet i pažljivo položio, podupirući me rukama.

"Otrovala si se hranom?"

"Da", zakreštala sam. "Sinoć sam si ispekla piletinu. Imala je pokvaren okus, tako da sam je bacila. Ali prije toga sam pojela nekoliko zalogaja."

Stavio mi je hladnu ruku na čelo. To mi je godilo. "Kako ti je sada?"

Porazmislila sam o tome. Mučnina nije prošla jednako brzo kao stoje i naišla, i bilo mi je kao i svakog drugog jutra. "Prilično normalno. Pomalo sam gladna, da ti pravo kažem."

Natjerao me da pričekam sat vremena i iskapim veliku čašu vode prije nego što mi je ispržio jaja. Osjećala sam se savršeno normalno, tek pomalo umorno od buđenja usred noći. Uključio je CNN - bili smo tako izvan toka da je mogao izbiti i treći svjetski rat a da pojma nemamo o tome - dok sam ja pospano leškarila u njegovu krilu.

Dosadile su mi vijesti, pa sam se okrenula da ga poljubim. Baš kao i jutros, oštra bol presjekla mi je želudac kad sam se pomaknula. Grčevito sam se odmaknula od njega, čvrsto pritišćući usta dlanom. Znala sam da ovaj put nikako ne mogu izdržati do kupaonice, pa sam otrčala do sudopera.

Ponovno mi je pridržavao kosu.

"Možda da se vratimo u Rio, odemo do liječnika", zabrinuto mi je predložio dok sam poslije ispirala usta.

Odmahnula sam glavom i krenula prema hodniku. Liječnici znače igle. "Bit će mi dobro čim operem zube."

Nakon što sam se riješila gorčine u ustima, potražila sam u svome kovčegu mali pribor za prvu pomoć koji mi je Alice spakirala, pun ljudskih stvari poput zavoja i lijekova protiv bolova, kao i mog sadašnjeg cilja - tableta Pepto-Bismol. Možda njima smirim želudac i primirim Edvarda. Ali prije nego što sam pronašla Pepto, naišla sam na još nešto što mi je Alice spakirala. Uzela sam tu plavu kutijicu i dugo samo zurila u nju u svojoj ruci, zaboravljajući na sve ostalo.

Zatim sam počela brojiti u glavi. Jedanput. Dvaput. Opet.

Kucanje me zapanjilo; kutijica je pala natrag u kovčeg.

"Je li ti dobro?" upitao me Edvard kroz vrata. "Da ti nije opet pozlilo?"

"I da i ne", rekla sam, ali zvučala sam kao da se gušim.

"Bella? Smijem li ući, molim te?" Sada se već brinuo.

"O... kej?"

Ušao je i procijenio moj položaj, jer sam sjedila prekrštenih nogu na podu pokraj kovčega, i moj izraz lica, jer sam tupo zurila u prazno. Sjeo je do mene i smjesta mi prislonio ruku uz čelo.

"Što je bilo?"

"Koliko je dana prošlo od vjenčanja?" prošaptala sam.

"Sedamnaest", automatski mi je odgovorio. "Bella, što je?"

Ponovno sam počela brojiti. Podigla sam prst, upozoravajući ga da pričeka, i mrmljala tiho brojeve. Već sam se znala zabuniti oko dana. Tu smo bili duže nego što sam mislila. Krenula sam ispočetka.

"Bella!" uzbuđeno je prošaptao. "Pa ja tu silazim s uma."

Pokušala sam progutati. Nije mi uspjelo. Zato sam posegnula u kovčeg i prčkala po njemu sve dok opet nisam pronašla plavu kutijicu tampona. Nijemo sam mu je pokazala.

Zbunjeno je blenuo u mene. "Što je? Ti to pokušavaš prikazati ovu bolest kao PMS?"

"Ne", uspjela sam protisnuti. "Ne, Edvarde. Pokušavam ti reći da mi mjesečnica kasni pet dana."

Izraz lica mu se nije promijenio. Bilo je kao da ništa nisam rekla. "Ne bih rekla da sam se otrovala hranom", dodala sam. Nije odgovorio. Pretvorio se u kip.

"Snovi", promrmljala sam si suho u bradu. "Stalno spavanje. Plakanje. Tolika hrana. Oh. Oh. Oh."

Edvardove oči nekako su se zacaklile, kao da me više uopće ne vidi. Refleksno, gotovo nehotice, ruka mi se spustila na trbuh. "Oh!" ponovno sam ciknula.

Naglo sam ustala, zateturavši, i izvukla se iz Edvardovih nepokretnih ruku. Nisam uopće stigla presvući kratke svilene hlačice i negliže u kojima sam spavala. Cimnula sam plavu tkaninu s trbuha i zagledala se u njega.

"Nemoguće", prošaptala sam.

Nisam imala apsolutno nikakvog iskustva s trudnoćom ili bebama ili bilo kojim dijelom tog svijeta, ali nisam bila ni glupa. Vidjela sam dovoljno filmova i TV-emisija da znam kako to ne

ide ovako. Kasnila mi je samo pet dana. Čak i da jesam trudna, moje tijelo još ne bi ni zapazilo tu činjenicu. Ne bih imala jutarnje mučnine. Ne bih promijenila navike u prehrani ili spavanju. I ni u kom slučaju ne bih imala malu, ali izraženu ispupčinu između kukova.

Okretala sam torzo naprijed-natrag, pregledavajući ga iz svakog kuta, kao da bi ta blaga ispupčina nestala ako je namjestim pod odgovarajuće svjetlo. Prešla sam prstima preko nje, i iznenadila se osjetivši da mi je tvrda kao kamen pod kožom.

"Nemoguće", ponovila sam, jer, bez obzira na ispupčinu, bez obzira na mjesečnicu (a mjesečnice u svakom slučaju nije bilo, premda mi u životu ni dana nije kasnila), nije bilo nikako moguće da sam trudna. Jedina osoba s kojom sam imala tjelesni odnos je vampir, za ime svega.

Vampir koji je i dalje sjedio skamenjeno na podu, bez naznaka da će se ikad više pomaknuti. Dobro, znači da mora postojati neko drugo objašnjenje. Nešto nije u redu sa mnom. Dobila sam čudnu južnoameričku bolest sa svim simptomima trudnoće, samo ubrzanim...

A onda sam se nečeg sjetila - jutro provedenog u internetskom istraživanju od kojega kao da je već prošao cijeli jedan životni vijek. Sjedila

sam za starim radnim stolom u svojoj sobi u Charliejevoj kući, dok je siva svjetlost mutno sjala kroz prozor, i buljila u svoje prastaro, sipljivo računalo, uživljeno čitajući portal po imenu Vampiri A-Z. Manje od dvadeset četiri sata bilo je prošlo otkako mi je Jacob Black, u nastojanju da me zabavi legendama Quileutea u koje sam još nije vjerovao, kazao da je Edvard vampir. Zabrinuto sam pregledala prve stranice portala, posvećenog mitovima o vampirima diljem svijeta. Filipinski danag, hebrejski estrie, rumunjski varacolaci, talijanski stregoni benefici (legenda zapravo temeljena na ranim pothvatima moga novog svekra uz Volture, premda u to vrijeme pojma nisam imala o tome)... Sve sam slabije i slabije pazila, jer su priče postajale sve manje i manje uvjerljive. Pamtila sam tek nejasne sitnice iz kasnijih stavki. Uglavnom su mi djelovale kao isprike iznadene u cilju obrazlaganja stvari poput stope smrtnosti među malom djecom - i bračne nevjere. Ne, draga, nemam ljubavnicu! Ona seksi ženska koju si opazila dok se iskradala iz kuće zapravo je zla sukuba. Sva sreća da sam živu glavu izvukao! (Naravno, s obzirom na to što sam sada znala o Tanyi i njezinim sestrama, slutila sam da je dio tih izgovora bio sušta istina.) Postojala je i varijanta za ženski rod. Kako me možeš optužiti da te varam - samo zato što si se vratio kući s dvogodišnje plovidbe morem i zatekao me trudnu? To je djelo inkubusa. Hipnotizirao me svojim mističnim vampirskim moćima...

To je stajalo u definiciji inkubusa - sposobnost začinjanja djece sa svojim bespomoćnim žrtvama.

Ošamućeno sam protresla glavom. Ali...

Sjetila sam se Esme i pogotovo Rosalie. Vampiri ne mogu imati djecu. Kad bi to bilo moguće, Rosalie bi dosad već pronašla način. Mit o inkubusu puka je bajka.

Osim što... pa, jedna razlika postoji. Naravno da Rosalie ne može zatrudnjeti, jer je skamenjena u stanju u kojem je iz ljudskog bića prešla u neljudsko. Posve je nepromjenjiva. A tijela ljudskih žena moraju se promijeniti da bi rađala djecu. Tu je, prvo, neprestana mijena mjesečnog ciklusa, a onda i krupnije promjene nužne za prilagodbu djetetu koje raste.

Rosalieno se tijelo ne može mijenjati.

Ali moje se može. Moje se i promijenilo. Dotaknula sam ispupčinu na trbuhu koje jučer nije bilo.

A ljudski muškarci - pa, oni ostaju više-manje isti od puberteta do smrti. Prisjetila sam se nevezane, trivijalne činjenice, pokupljene tko zna odakle: Charlie Chaplin već je zagazio u sedamdesete kad je postao otac svoga najmlađeg djeteta. Kod muškaraca nema godina za rađanje, ili ciklusa plodnosti.

Naravno, kako bi itko znao mogu li vampirski muškarci začeti dijete, kad njihove partnerice to ne mogu? Koji bi vampir na svijetu bio toliko suzdržan da iskuša tu teoriju na djelu s ljudskom ženom? Koji bi to uopće htio?

Samo mi je jedan padao na pamet.

Dio moje glave pregledavao je činjenice i prisjećanja i nagađanja, dok je druga polovica - ona koja mi je omogućavala pokretanje čak i najmanjih mišića - od zgranutosti izgubila sposobnost za normalno djelovanje. Nisam mogla pomaknuti usne da progovorim, premda sam htjela lijepo zamoliti Edvarda da mi objasni što se to zbiva. Morala sam se vratiti do njega, dotaknuti ga dok tako sjedi, ali tijelo mi nije htjelo slušati naloge. Mogla sam samo buljiti u svoje ošamućene oči u zrcalu, oprezno prstima pritišćući ispupčinu na svome torzu.

A onda se, kao u mojoj živopisnoj sinočnjoj mori, prizor naprasno preobrazio. Sve što sam vidjela u zrcalu dobilo je potpuno promijenjen izgled, premda se ništa zapravo nije promijenilo. Događaj zbog kojeg je sve postalo drugačije bio je blago, sitno lupkanje koje sam osjetila pod rukom - iz unutrašnjosti moga tijela.

U isti mah, Edvardu je zazvonio mobitel, piskutavo i uporno. Ni on ni ja nismo se pomaknuli. Zvonio je i zvonio. Pokušala sam ga zanemariti dok sam prstima pritiskala trbuh, čekajući. Izraz mi u zrcalu više nije bio zbunjen - sada je bio začuđen. Jedva da sam primijetila kad su mi se čudne, nijeme suze počele slijevati niz obraze.

Mobitel je i dalje zvonio. Poželjela sam da se Edward javi - proživljavala sam intenzivan trenutak. Lako moguće najintenzivniji u životu.

Drini Drini Drini

Iživciranost mi je napokon nadvladala sve ostalo. Kleknula sam uz Edvarda - shvatila sam da se krećem opreznije, tisuću puta svjesnija osjećaja pri svakom svojem pokretu - i prepipavala mu džepove sve dok mu nisam našla mobitel. Napola sam očekivala da će se on odjednom odlediti i sam se javiti, ali ostao je savršeno nepomičan.

Prepoznala sam broj, i lako mogla pretpostaviti zbog čega ona zove.

"Bok, Alice", rekla sam. Glas mi nije bio mnogo bolji nego prije. Na-kašljala sam se.

"Bella? Bella, jesi li dobro?"

"Jesam. Eh. Je li Carlisle s tobom?"

"Je. U čemu je problem?"

"Nisam... sto posto... sigurna..."

"Je li Edvard dobro?" oprezno me upitala. Odmaknula se od telefona, pozvala Carlislea imenom i zatim me strogo upitala: "Zašto se nije javio?" prije nego što sam stigla odgovoriti na prvo pitanje.

"Nisam sigurna."

"Bella, što se zbiva? Upravo sam vidjela—" "Što si vidjela?"

Usljedila je tišina. "Evo Carlislea", napokon je rekla.

Bilo mi je kao da sam dobila injekciju ledene vode u žile. Ako je Alice imala viziju mene sa zelenookim djetetom anđeoskog lica u naručju, to bi mi i rekla, zar ne?

Dok sam čekala djelić sekunde prije nego što je Carlisle progovorio, moja predodžba Aliceine vizije plesala mi je ispod kapaka. Sićušna, prekrasna bebica, čak ljepša i od dječaćića iz moga sna - majušni Edvard u mom naručju. Toplina mi je prostrujala krvotokom, rastjeravajući led. "Bella, ovdje Carlisle. Što se zbiva?"

"Ma—" Nisam bila sigurna kako bih mu odgovorila. Bi li se nasmijao mojim zaključcima, rekao mi da sam luda? Sanjam li ja to samo još jedan živopisan san? "Malo me brine Edvard... Mogu li vampiri pasti u šok?"

"Da nije ozlijeđen?" U Carlisleovu glasu odjednom se začula užurbana briga.

"Ne, ne", smirila sam ga. "Samo je... iznenađen." "Ne shvaćam, Bella."

"Mislim... pa, mislim da... možda... mogla bih biti..." Duboko sam udahnula. "Trudna."

Kao u ime potvrde, osjetila sam još jedno sitno ritanje u abdomenu. Ruka mi je poletjela na trbuh.

Nakon duge stanke, na djelo je stupila Carlisleova medicinska naobrazba.

"Kad je bio prvi dan tvoga posljednjeg menstrualnog ciklusa?"

"Šesnaest dana prije vjenčanja." Netom prije izračunala sam to u glavi dovoljno temeljito da budem posve sigurna u odgovor.

"Kako se osjećaš?"

"Čudno", rekla sam mu, i glas mi je prepukao. Nove suze spuznule su mi niz obraze. "Zvučat će ti ludo - čuj, znam da je posve prerano za išta od toga. Možda i jesam luda. Ali sanjam bizarne snove i cijelo vrijeme jedem i plačem i povraćam i... i... kunem se da se u meni upravo nešto pomaknulo."

Edvard je naglo podigao glavu. Odahnula sam.

Edvard je pružio ruku prema mobitelu, posve bijel i tvrd u licu. "Ovaj, mislim da bi Edvard htio razgovarati s tobom." "Daj mi ga", rekao je Carlisle s naporom.

Ne posve sigurna da Edvard može govoriti, stavila sam mobitel u njegovu ispruženu ruku. Priljubio ga je uz uho. "Je li to moguće?" prošaptao je. Dugo je samo slušao, tupo piljeći u prazno.

"A Bella?" upitao je. Obgrlio me kad je to rekao i privukao čvrsto sebi uz bok.

Slušao je dugo, kako mi se činilo, a onda rekao: "Da. Da, hoću."

Odmaknuo je mobitel od uha i prekinuo vezu. Smještaje utipkao novi broj.

"Što ti je Carlisle rekao?" nestrpljivo sam ga upitala.

Edvard mi je odgovorio beživotnim glasom. "Misli da si trudna."

Te su mi riječi prožele hrbat toplim srsima. Mala ritalica zadrhtala je u meni.

"Koga sada zoveš?" upitala sam ga kad je vratio mobitel na uho. "Zračnu luku. Vraćamo se kući."

Edvard je proveo više od sat vremena na telefonu bez prestanka. Pretpostavljala sam da dogovara naš let kući, ali nisam mogla biti sigurna jer nije govorio engleski. Zvučalo je kao da se svada; često je govorio kroz stisnute zube.

Dok se prepirao, pakirao se. Kovitlao se po sobi kao ljutiti tornado, ostavljajući za sobom red umjesto nereda. Bacio je komplet moje odjeće na krevet i ne pogledavši je, tako da sam

pretpostavila kako je došlo vrijeme da se obučem. Nastavio je raspravljati dok sam se presvlačila, gestikulirajući iznenadnim, uzbuđenim kretnjama.

Kad više nisam mogla trpjeti nasilnu energiju kojom je zračio, tiho sam napustila sobu. Od njegove mi je manične usredotočenosti bilo muka u želucu - ne poput jutarnje mučnine, samo nelagodno. Pričekat ću negdje drugdje da ga ovo raspoloženje prođe. Nisam mogla razgovarati s ovim ledenim, predanim Edvvardom koji me, ruku na srce, pomalo strašio. Ponovno sam završila u kuhinji. U ormariću sam našla vrećicu pereca. Počela sam ih zamišljeno žvakati, zureći kroz prozor u pijesak, stijene, drveće i ocean, sve što svjetluca pod suncem.

Netko me ritnuo.

"Znam", rekla sam. "Ni meni se ne ide."

Na trenutak sam pogledala kroz prozor, ali ritalica nije odgovorila. "Nije mi jasno", prošaptala sam. "Što je to u ovome tako pogrešno?" Iznenadujuće, apsolutno. Dapače, čak i zaprepašćujuće. Alipogrešno? Ne.

Pa zašto se Edvvard onda tako razbjjesnio? On je taj koji je doslovce naglas poželio da nas trudnoća natjera u brak.

Pokušala sam si razložiti argumente.

Možda ne zbunjuje naročito to što Edvvard želi da smjesta odemo kući. Zacijelo želi da me Carlisle pregleda, da provjeri kako je moja pretpostavka točna - premda u ovom trenutku u mojoj glavi više nije bilo ni najmanje sumnje. Vjerojatno će htjeti dokučiti zbog čega sam već toliko trudna, s ispupčinom i ritanjem i svim tim. To nije normalno.

Nakon što sam razmislila o tome, bila sam sigurna da znam odgovor. Sigurno se jako brine za bebu. Ja još nisam stigla pošiziti. Mozak mi funkcionira sporije od njegova - i dalje je zapeo u čudu na slici koju je prije stvorio: na djetesću s Edvvardovim očima - zelenima, kakve su njegove bile dok je bio čovjek - što mi plavokoso i prekrasno leži u naručju. Ponadala sam se da će mu lice biti posve Edvvardovo, bez ikakvih primjesa mojega.

Čudo jedno kako mi je naprasno ta vizija postala krajnje neophodna. Od onog prvog sitnog dodira cijeli mi se svijet presložio. Dok je prije postojalo samo jedno bez čega ne mogu živjeti, sada je nastalo dvoje. Nije bilo diobe - moja se ljubav nije sada podijelila između njih; nije to bilo tako. Prije kao da mi je srce naraslo, nabujalo do dvostruke veličine u tom trenutku. A sav taj dodatni prostor već se ispunio. Od bujanja mi se maltene vrtjelo u glavi.

Nikada prije nisam zaista shvaćala bol i kivnju koje Rosalie trpi. Nikada nisam zamišljala sebe kao majku, nikada to nisam željela. Bila je prava sitnica obećati Edvvardu da me baš briga što se odričem djece zbog njega, jer me doista nije bilo briga. Djeca kao apstraktan pojam nikad mi nisu bila draga. Izgledala su mi kao bučna stvorenja iz kojih često curi nešto sluzavo. Nikad nisam imala naročite veze s njima. Kad sam sanjala o tome da mi Renee daje brata, uvijek sam zamišljala da bi to bio stariji brat. Netko tko bi se brinuo o meni, a ne obrnuto.

Ovo dijete, Edvvardovo dijete, bilo je potpuno druga priča.

Željela sam ga kao što sam željela zrak za disanje. Ne kao izbor - kao nužnost.

Možda mi je naprosto mašta slaba. Možda zato nisam mogla zamisliti da bih voljela biti u braku sve dok se nisam udala - i nisam mogla uvidjeti da ću željeti bebu sve dok se već nije našla u meni...

Kad sam stavila ruku na trbuh, čekajući sljedeće ritanje, suze su mi opet potekle niz obraze.

"Bella?"

Okrenula sam se nepovjerljivo, zbog tona njegova glasa. Bio je odviše hladan, odviše oprezan. Lice mu je odgovaralo glasu, prazno i tvrdo.

A zatim je opazio da plačem.

"Bella!" Za tren okaje prešao sobu i stavio ruke na moje lice. "Boli li te?" "Ne, ne—"

Privio me sebi uz prsa. "Ne boj se. Kod kuće smo za šesnaest sati. Bit ćeš mi dobro. Carlisle će nas dočekati spreman. Pobrinut ćemo se za to, i bit ćeš mi dobro, bit ćeš mi dobro."

"Pobrinut ćete se za to? Kako to misliš?"

Odmaknuo se i pogledao me u oči. "Izvadit ćemo tog stvora iz tebe prije nego što stigne nauditi ijednom dijelu tvoga tijela. Ne boj se. Neću dopustiti da ti naudi."

"Tog stvora?" zgranula sam se.

Naglo je odmaknuo pogled s mene prema ulaznim vratima. "Dovraga! Zaboravio sam da Gustavo danas treba doći. Riješit ću ga se i odmah se vraćam." Klisnuo je iz sobe.

Pridržala sam se za radnu plohu da ne padnem. Koljena su mi klecala.

Edvard je upravo nazvao moju malu ritalicu stvorom. Rekao je da će mi je Carlisle izvaditi.

"Ne", prošaptala sam.

Ne bi mi bilo prvi put da sam se zabunila. On uopće ne mari za bebu. Želi joj nauditi.

Prekrasna slika u mojoj glavi naglo se promijenila, pretvorila u nešto mračno. Moj prekrasni sinčić plače, dok moje slabašne ruke nisu dovoljne da ga zaštite...

Što da radim? Hoću li ih moći nagovoriti da se predomisle? Što ako ne budem mogla?

Objašnjava li to Aliceinu čudnu šutnju na telefonu? Je li to vidjela? Edvarda i Carlislea kako ubijaju to blijedo, savršeno dijete prije nego što uzmogne zaživjeti?

"Ne", opet sam prošaptala, snažnije. To ne može biti. Neću to dopustiti.

Začula sam Edvarda kako opet govori portugalski. Opet se prepire. Glas mu se približio, i čula sam kako iznureno stenje. Zatim sam začula još jedan glas, tih i plah. Ženski glas.

Ušao je u kuhinju prije nje i prišao ravno k meni. Obrisao mi je suze s obraza i počeo mi šaptati na uho kroz tanku, tvrdu crtu svojih usana.

"Uporno želi ostaviti hranu koju je donijela - spremila nam je večeru." Da je bio manje napet, manje bijesan, znala sam da bi prevrnuo očima. "To je izlika - želi se uvjeriti da te još nisam ubio." Glas mu je pri kraju postao hladan kao led.

Kaure se usplahireno pojavila iza ugla, držeći prekrivenu zdjelu u rukama. Poželjela sam da znam portugalski, ili da mi je znanje španjolskoga bolje od rudimentarnog, kako bih barem pokušala zahvaliti ovoj ženi koja se usudila razljutiti vampira samo da provjeri kako mi je.

Oči su mu poletjele između nas dvije. Opazila sam da mi ona mjerka boju lica, vlagu u očima. Promumljavši nešto što nisam shvatila, odložila je jelo na radnu plohu.

Edvard joj je nešto grubo rekao; nikad ga još nisam čula tako nepristojnog. Ona se okrenula poći, a vrtložna kretnja njezine duge suknje puhнула mi je miris hrane u lice. Bio je jak - luk i riba. Došlo mi je da povratim, pa sam se na peti okrenula prema sudoperu. Osjetila sam Edvardove ruke na čelu i začula njegov smirujući mrmor kroz huk u svojim ušima. Ruke su mu na trenutak nestale, i začula sam lupanje vrata hladnjaka. Hvala svemu, miris je nestao zajedno s tim zvukom, a Edvardove ruke ponovno su mi počele hladiti oznojeno lice. Brzo je prošlo.

Isplahnula sam usta pod slavinom, dok me on milovao po obrazu.

Osjetila sam sitno ritanje, puno oklijevanja, u maternici.
U redu je. U redu smo, pomislila sam prema ispupčini.
Edvard me okrenuo prema sebi i privukao u zagrljaj. Položila sam glavu na njegovo rame.
Ruke su mi se nagonski preklopile preko trbuha.
Začula sam kratak, zgranut uzdah i podigla pogled.
Žena je i dalje tu stajala, oklijevajući navratima, napola pružajući ruke kao da pokušava pronaći neki način da mi pomogne. Pogled joj je bio prikovan na moje šake, a oči je iskolačila od šoka. Usta su joj zgroženo zijevala.
Zatim je i Edvard zgranuto uzdahnuo i iznenada se okrenuo prema ženi, odgurujući me malo iza svoga tijela. Rukom mi je prekrio torzo, kao da me zadržava.
Kaure je odjednom počela vikati na njega - glasno, srdito, bacajući nerazumljive riječi preko sobe poput bodeža. Podigla je sićušnu šaku u zrak i približila nam se za dva koraka, prijeteći mu njome. Usprkos srdžbi, bilo je lako razaznati stravu u njezinim očima.
I Edvard je zakoraknuo prema njoj, a ja sam ga ščepala za podlakticu, u strahu za ženu. Ali kad je upao u riječ njezinoj tiradi, iznenadio me, pogotovo s obzirom na to koliko je oštar prema njoj bio dok nije kreštal na njega. Sada je govorio tiho; govorio je molećivo. I ne samo to, već je i zvučao drugačije, grlenije, promijenjenim ritmom. Nisam imala dojam da i dalje govori portugalski.
Žena je načas začuđeno zurila u njega, a onda su joj se oči stisnule i graknula je jedno dugo pitanje na istom tom neznanom jeziku.
Meni naočigled lice mu je postalo tužno i ozbiljno, i jedanput je kimnuo glavom. Ona je na brzinu ustuknula za korak i prekrížila se.
Ispružio je ruku prema njoj, pokazao prema meni i zatim mi položio dlan na obraz. Ponovno mu je odgovorila ljutito, mašući prema njemu puna optužbe, i zatim pokazala na njega. Kad je završila, ponovno ju je usrdno zamolio istim onim tihim glasom, punim žurbe.
Izraz lica joj se promijenio - buljila je u njega s jasnom nedoumicom na licu dok je govorio, a oči su joj neprestano sijevale prema mome zbunjenom izrazu. Prestao je govoriti, a ona kao da se počela premišljati oko nečega. Počela je pogledavati prema njemu i prema meni, a onda nam je, naizgled nesvjesno, prišla korak bliže.
Rukama je izvela pokret, mimikom opisujući oblik sličan balonu što joj izbija iz trbuha. Lecnula sam se - zar njezine legende o grabežljivom krvopiji uključuju i ovo? Je li moguće da ona zna nešto o tome što raste u meni?
Ovaj put je namjerno prišla za još nekoliko koraka i postavila par kratkih pitanja, na koja je on napeto odgovorio. Zatim je on postao ispitivač - jednim kratkim upitom. Oklijevala je, a zatim polagano odmahнула glavom. Kad je on ponovno progovorio, glas mu je bio u tolikoj agoniji da sam ga zgranuto pogledala. Lice mu je bilo istegnuto od boli.
U odgovor se počela polako približavati, sve dok se nije našla dovoljno blizu da položi svoju malu ruku na moju, preko moga trbuha. Izgovorila je jednu riječ na portugalskom.
"Morte", tiho je uzdahnula. Zatim se okrenula pognutih ramena, kao da je ostarjela zbog ovog razgovora, i izašla iz prostorije.
Dovoljno sam dobro znala španjolski da to shvatim.
Edvard se ponovno ukipio. Zurio je za njom izmučena izraza isklesana na licu. Nekoliko trenutaka potom, začula sam kako se motor čamca brektavo pali i zatim gubi u daljini.

Edvard se nije mrdnuo sve dok nisam pošla u kupaonicu. Zatim me njegova šaka ulovila za rame.

"Kamo si krenula?" Glas mu je bio bolan šapat.

"Da opet operem zube."

"Ne brini zbog onoga što je rekla. Sve su to puke legende, stare laži sročene da zabave lakovjerne."

"Ništa nisam razumjela", kazala sam mu, premda to nije bilo potpuno točno. Kao da bih mogla nešto odbaciti samo zato što je to legenda. Legende su mi sa svih strana okruživale život. I sve su bile istinite.

"Spakirao sam ti četkicu za zube. Donijet ću ti je."

Krenuo je ispred mene u spavaću sobu.

"Odlazimo uskoro?" dobacila sam za njim.

"Čim ti budeš spremna."

Nečujno je koračao po spavaćoj sobi dok je čekao da dovršim s četkicom da je ponovno spremi. Pružila sam mu je nakon što sam oprala zube.

"Spremit ću prtljagu u brodicu."

"Edvarde—"

Osvrnuo se. "Da?"

Oklijevala sam, nastojeći smisliti neki način da dobijem nekoliko sekundi nasamo. "Bi li mogao... spakirati nešto hrane? Znaš, za slučaj da opet ogladnim."

"Naravno", rekao je, a oči su mu odjednom postale blage. "Ništa ti ne brini. Stići ćemo do Carlislea za svega nekoliko sati, stvarno. Sve će ovo uskoro proći."

Kimnula sam glavom, ne uzdajući se u svoj glas.

Okrenuo se i izašao iz sobe, noseći u svakoj ruci po jedan veliki kovčeg.

Smjesta sam se okrenula i dohvatila mobitel koji je ostavio na radnoj plohi. Bilo je vrlo atipično za njega da zaboravlja štošta - da smetne s uma da Gustavo treba doći, da ostavi svoj telefon da ovdje leži. Bio je pod tolikim stresom da je jedva sličio sebi.

Otklopila sam ga i prevrtjela brojeve u memoriji. Bilo mi je drago stoje isključio zvuk tipaka, jer sam se bojala da me ne ulovi. Je li sada u brodici? Ili se već vratio? Hoće li me čuti iz kuhinje budem li šaptala?

Pronašla sam željeni broj, broj koji nikad prije u životu nisam nazvala. Pritisnula sam tipku "zovi" i stisnula figu.

"Halo?" javio se glas sličan zlatnim vjetrenim zvoncima.

"Rosalie?" prošaptala sam. "Ovdje Bella. Molim te. Moraš mi pomoći."

DRUGA KNJIGA

Pa ipak, istinu govoreći, malo se dandanas družu razum i ljubav. William Shakespeare

UVOD:

Život je koma, a onda umreš. Baš, još da sam te sreće.

8. DOK ČEKAM DA PROKLETA BORBA VEĆ JEDNOM POČNE:

Bog te neće, Paul, pa zar ti nemaš neku svoju kuću?"

Paul, koji se izvalio preko cijelog mog kauča, i s njega gledao nekakvu glupu utakmicu baseballa na mojoj jednoj telki, samo mi se iscerio i onda - skroz polako - izvadio jedan Dorito iz vrećice u svom krilu i u komadu ga uglavio sebi u usta.

"Za tvoje dobro, nadam se da si taj čips donio sa sobom."

Hrsk. "A, ne", rekao je punih usta. "Tvoja sestra je rekla da se slobodno poslužim svime što hoću."

Potrudio sam se zvučati kao da mi nije došlo da ga kresnem. "Je li Rachel uopće tu?"

Nije mi upalilo. Čuo je što smjeram i trpnuo si vrećicu iza leđa. Zahrskala je kad je odalamio njome po jastuku. Čips se zdrobio. Paul je podigao šake pred lice, kao boksač.

"Samo ti daj, mali. Ne treba mi Rachel da me štiti."

Frknuo sam. "Ma baš. Kao da joj ne bi otišao cmizdriti čim bi dobio priliku."

Nasmijao se i razbaškario na kauču, spuštajući gard. "Ne idem ja cinkariti ženskama. Ako ti se posreći pa me nabiješ, to će biti samo između nas dvojice. A i u obratnom slučaju, je 1' tako?"

Lijepo od njega što mi je dao pozivnicu. Otromboljio sam se, kao da odustajem. "Tako je."

Ponovno se posvetio gledanju televizije. Bacio sam se na njega.

Vrlo mi je godilo uhu kad sam čuo kako mu i nos hrska od sraza s mojom šakom. Pokušao me zgrabiti, ali ja sam mu se elegantno izmaknuo prije nego što me stigao uloviti, i lijevom rukom pritom mrknuo vrećicu upropaštenih Doritosa.

"Razbio si mi nos, kretenu."

"To je samo između nas, je 1' tako, Paul?"

Otišao sam spremiti čips. Kad sam se okrenuo, Paul je vraćao nos na mjesto dok mu nije zarastao ukrivo. Krvarenje je već prestalo; izgledalo je kao da mu krv curi niotkuda niz usne i kapa s brade. Opsovao je i načas se zgrčio dok je navlačio hrskavicu.

"Koja si ti tlaka, Jacobe. Kunem ti se, radije bih se družio s Leom."

"Joj. Opa, kladim se da će Leah biti presretna kad čuje da bi htio provoditi ugodne trenutke s njom. Da znaš kako će joj to zagrijati srce."

"Da si zaboravio da sam to rekao."

"Ma jasno. Siguran sam da mi neće izletjeti."

"Gah", progundao je, a onda se opet zavalio na kauč, brišući zaostalu krv s ovratnika majice.

"Brz si, mali. Toliko ti priznajem." Ponovno se posvetio gledanju prijenosa punog šuma.

Sekundu sam samo tamo stajao, a onda sam se vratio u svoju sobu, mrmljajući sebi u bradu nešto o tome kako bih volio da ga otmu izvan-zemaljci.

Svojedobno se na Paula više-manje uvijek moglo računati kad bi ti došlo do borbe. Tada ga se nije moralo ni udariti - svaka sitna uvreda bila bi dovoljna. Nije i mu trebalo puno da pukne.

Sada, jasno, kad sam stvarno htio dobar okršaj pun rezanja, trganja i lomljenja drveća, morao je postati papčina.

Zar nije već dovoljno loše što se još jedan član čopora otisnuo - jer, stvarno, već ih je bila četvorica od nas desetorice! Ima li tome kraja? Glupi mit navodno bi trebao biti rijetkost, za Boga miloga! Stvarno mi je bilo muka od sve te prinudne ljubavi na prvi pogled!

Je 1' to baš morala biti moja sestra? Je 1' to baš morao biti Paul?

Kad se Rachel vratila doma sa studija na Washington Stateu nakon ljetnog semestra - diplomirala je prije roka, štreberica jedna - najviše me brinulo to da će biti teško čuvati tajnu pred njom. Nisam imao naviku prikrivati stvari u vlastitoj kući. Tu sam stvarno stekao razumijevanje za dečke kao što su Embry i Collin, čiji roditelji nisu znali da su vukodlaci. Embryjeva mama mislila je da on to prolazi nekakvu buntovničku fazu. Stalno je dobivao zabrane izlaska jer je stalno bježao iz kuće, ali, jasno, nisu tu oni mogli ne znam što učiniti. Svake noći mu je gledala u sobu i svake noći mu je opet bila prazna. Vikala je na njega, a on je to šutke prihvaćao i sutradan opet sve to ponavljao. Pokušali smo nagovoriti Sama da olakša život Embryju i uputi njegovu mamu u šemu, ali Embry je rekao da mu nije bed. Tajna je bila bitnija od svega ostalog.

I tako sam ja bio sav našpanan da sačuvam tu tajnu. A onda, dva dana nakon što se Rachel vratila doma, Paul naleti na nju na plaži. Bada bing, bada bum - prava ljubav! Čemu tajne kad si pronašao svoju drugu polovicu, i sve to ostalo smeće koje ide uz vukodlačko otiskivanje. Rachel je saznala cijelu priču. A ja sam dobio Paula kao budućeg šurjaka. Znao sam da ni Billy nije baš presretan zbog toga. Ali bolje se ponio nego ja. Jasno, u današnje vrijeme češće je znao pobjeći do Clearvaterovih. Nisam uviđao zašto bi to bilo bolje. Nema Paula, ali Leah je itekako tamo.

Zanimalo me - bi li me metak u čelo stvarno ubio, ili mi samo ostavio hrpu posla oko oporavka?

Bacio sam se na krevet. Bio sam umoran - nisam spavao od prethodne ophodnje - ali znao sam da neću zaspati. Glava mi je bila presluđena. Misli su mi frcale po lubanji kao roj dezorijentiranih pčela. Bučno. Tu i tamo su me bole. Sigurno su stršljeni, a ne pčele. Pčele uginu nakon jednog uboda. A mene su jedne te iste misli uzastopce bole.

Silazio sam s uma od ovog čekanja. Prošla su gotovo četiri tjedna. Očekivao sam da će vijest dosad već stići, ovako ili onako. Noćima nisam spavao od razmišljanja o obliku koji će poprimiti.

Charlie plače na telefonu - Bella i njezin suprug stradali su u nesreći. U padu aviona? To bi bilo teško fingirati. Osim ako pijavicama ne smeta ubiti hrpu namjernika da sve djeluje autentično, a zašto bi im smetalo? Možda samo neki manji zrakoplov. Vjerojatno imaju jedan takav viška.

Ili bi ubojica možda došao sam kući, nakon neuspješnog pokušaja da je privede svome jatu? Ili čak ničega tako bitnog. Možda ju je samo zdrobio kao vrećicu čipsa u pohotnoj želji daje dobije? Jer njezin mu je život manje bitan od vlastite naslade...

Priča bi bila baš tragična - Bella, žrtva grozne nesreće: Ulične pljačke koja je pošla po zlu. Gušenja nasmrt za večerom. Prometne nesreće, kao moja mama. Vrlo učestale pojave. Stalno se događaju.

Bi li je donio kući? Sahrnio je ovdje za Charlieja? Pogreb bi bio u zatvorenom lijesu, naravno. Lijes moje mame bio je čvrsto zabijen čavlima...

Samo sam se mogao nadati da će se vratiti ovamo, da mi može pasti šaka.

Možda uopće neće prodavati priču. Možda će Charlie nazvati moga tatu da ga pita ima li kakvih vijesti o doktoru Cullenu, koji se jednostavno jednog dana nije pojavio na poslu. Kuća je napuštena. Nitko se ne javlja ni na jedan od brojeva Cullenovih. Zagonetku je popratila nekakva drugorazredna emisija vijesti, sumnja se na prljavu igru...

Možda će velika bijela kuća izgorjeti do temelja, sa svima njima zarobljenim u njoj. Naravno, za tu fintu bi im trebala trupla. Osmero ljudskih, otprilike prave veličine. Izgorjelih do neprepoznatljivosti - da ih se ni po zubalima ne da identificirati.

Bilo bi teško naći njih osmero - meni, točnije. Bilo bi ih teško naći ako ne žele da ih se nađe. Jasno, mogu ih tražiti dovijeka. A kad se može tražiti dovijeka, stigne se pregledati svaku slamku u plastu sijena, jednu po jednu, da se vidi je li to igla.

U ovom trenutku ne bih imao ništa protiv rasturanja plasta sijena. Barem bih nekog posla imao. Grozna mije bila spoznaja daje lako moguće da gubim svoju priliku. Da dajem krvopijama vremena da pobjegnu, ako su tako naumili.

Mogli bismo otići noćas. Mogli bismo ubiti svakoga od njih koga uspijemo naći.

Taj mi se plan sviđao, jer sam dovoljno poznavao Edvarda da znam kako bih, kad bih ubio bilo koga iz njegova koveni, dobio priliku ubiti i njega. Došao bi se osvetiti. I pružio bih mu priliku - ne bih pustio braći da ga srede kao čopor. Ne, tukli bismo se samo on i ja. Pa neka bolji pobijedi.

Ali Sam nije htio ni čuti za to. Nećemo prekršiti sporazum. Neka ga oni prvi prekrše. Samo zato što nismo imali dokaza da su Cullenovi učinili nešto loše. Zasad. Moralo se dodati zasad, jer svi smo znali da je to neizbježno. Bella će se vratiti kao jedna od njih, ili se neće vratiti.

Kako god bilo, jedan će se ljudski život izgubiti. A to će značiti da okršaj počinje.

Paul je u drugoj sobi počeo revati kao mazga. Možda se prebacio na neku komediju. Možda mu je neka reklama bila smiješna. Nije bitno. Išao mi je na živce.

Došlo ini je da mu opet razbijem nos. Ali nisam se s Paulom htio tući. Ne s njim.

Pokušao sam osluhnuti druge zvukove, vjetar u krošnjama. Nije to bilo isto kroz ljudske uši. U vjetru ima milijun glasova koje u ovom tijelu nisam mogao čuti.

Ali i ove su mi uši bile sasvim osjetljive. Kroz šumu sam čuo cestu, zvuk automobila dok obilaze zadnji zavoj s kojeg se napokon ugleda plaža -panorama otoka i hridi i plave oceanske pučine što se proteže do obzorja.

Murja iz La Pusha voljela je tu vrebati. Turisti nikad ne bi primijetili znak za smanjivanje brzine na suprotnoj strani ceste.

Čuo sam glasove pred suvenirnicom na plaži. Čuo sam kako klepetuša zvoni pri otvaranju i zatvaranju vrata. Čuo sam kako Embryjeva mama za kasom printa račun.

Čuo sam kako plima kotrlja kamenje na plaži. Čuo sam kako klinci ciče jer ne uspijevaju pobjeći naletu ledene vode. Čuo sam kako im mame prigovaraju jer su se smočili. I čuo sam poznat glas...

Slušao sam tako napeto da me iznenadni prasak Paulova magarećeg smijeha zamalo bacio s kreveta.

"Gubi se iz moje kuće", progundao sam. Znajući da će me prečuti, poslušao sam vlastiti savjet. Trzajem sam otvorio prozor i izvukao se sa stražnje strane, da ne moram opet vidjeti Paula. Došao bih u preveliku napast. Znao sam da bih ga opet opalio, a Rachel će ionako već biti dovoljno ljuta. Vidjet će mu krv na majici i odmah okriviti mene, ne čekajući dokaz. Jasno, bit će u pravu, ali ipak.

Prošetao sam do plaže, stišćući šake u džepovima. Nitko me nije dvaput pogledao dok sam prolazio zemljanim parkiralištem pri Prvoj plaži. Zato volim ljeto - koga briga što nosiš samo kratke hlače.

Pošao sam za jednim poznatim glasom koji sam čuo i sasvim lako pronašao Crnila. Bio je na južnom kraju polumjeseca, da izbjegne glavninu mase turista. Neprestano je davao upozorenja.

"Ne idi u vodu, Claire. Ma daj. Ne, nemoj. O! Lijepo, mala. Ozbiljno, hoćeš da Emily viče na mene? Neću te više voditi na plažu ako se ne - Ma je li? Nemoj - gah. Tebi je to smiješno, je li? Ha! Tko se sada smije, a?"

Curica se cerekala što je drži za nogu u zraku kad sam stigao do njih. Držala je kanticu u jednoj ruci, a traperice su joj bile sve mokre. On je sprijeda na majici imao veliku mokru mrlju. "Kladim se u pet dolara da će malo dijete pobijediti", rekao sam.

"Hej, Jake."

Claire je zacičala i bacila kanticu Ouilu u koljena. "Spusti, spusti!"

Pažljivo ju je osovio na noge, pa je dotrčala do mene i čvrsto mi obujmila nogu.

"Stjiko Đej!"

"Kako si mi, Claire?"

Zahihotala se. "Kuij je sada skjoooooz mokaj."

"Kao što vidim. Gdje ti je mama?"

"Nema, nema, nema", zapjevala je Claire. "Kjej se igja s Kuijom cijeeeeji dan. Kjej nikad neće doma." Pustila me i otrčala Quilu. Podigao ju je u zrak i stavio sebi na ramena.

"Zvuči kao da je netko navršio dinamične dvije godine."

"Tri, zapravo", ispravio me Quil. "Propustio si proslavu. S temom princeze. Natjerala me da nosim krunu, a onda je Emily predložila da svi iskušaju njezinu šminku za igranje na meni."

"Opa, stvarno mi je žao što me nije bilo da to vidim."

"Bez brige, Emily ima slike. Da znaš, izgledam zapravo kao pravi komad."

"Koja si ti šmizla."

Quil je slegnuo ramenima. "Claire se sjajno provela. A to je bila poanta."

Prevrnuo sam očima. Teško je biti s otisnutim ljudima. Bez obzira na to u kojem su stadiju - tik prije braka, kao Sam, ili tek ispaćene dadilje, kao Quil - uvijek zrače tolikim spokojem i sigurnošću da čovjeka neizbježno tjeraju na povraćanje.

Claire mu je ciknula na ramenima i pokazala na zemlju. "Jepi kamen, Kuij! Meni, meni!"

"Koji, malena? Crveni?"

"Ne cjveni!"

Quil je kleknuo - Claire je vrisnula i potegnula mu kosu kao konjske uzde.

"Ovaj plavi?"

"Ne, ne, ne..." zapjevala je djevojčica, oduševljena novom igrom.

Najčudnije je bilo to što je Quilu sve to bilo jednako zabavno kao i njoj. Nije imao onaj izraz lica koji su nosili toliki tate i mame među turistima - onaj u stilu "kad ćeš više zaspati". Kod pravih se roditelja nikad ne vidi toliko oduševljenje prema sudjelovanju u nekakvoj blesavoj igri za bebe koja je njihovu klicu upravo pala na pamet. Vidio sam već Quila kako se punih sat vremena igra skrivača a da mu uopće nije dosadilo.

A nisam se mogao sprdati s njim zbog toga - od prevelike zavisti.

Ipak, smatrao sam da je koma što ga čeka još dobrih četrnaest godina redovničkog života prije nego što Claire dođe u njegovu dob - Quilu je, barem, išla na ruku činjenica da vukodlaci ne stare. Ali čak ga ni toliko čekanje po svemu sudeći nije naročito uzrujavalo.

"Quil, pomisliš li ikada na druge cure?" upitao sam ga.

"A?"

"Ne, ne juti!" zakreštalala je Claire.

"Ma znaš. Na prave djevojke. Ono, samo za sada, znaš? Kad ne moraš biti bejbisiter."

Quil je blenuo u mene, zinuovši.

"Jepi kamen! Jepi kamen!" počela je vrištati Claire kad joj nije ponudio drugi na uvid. Opalila ga je šačicom po glavi.

"Oprosti, Claire-propeler. Što kažeš na ovaj lijepi ljubičasti?"

"Ne", zahihotala se. "Neću jubišasti."

"Daj mi pomozi. Kumim te, dijete."

Claire je mućnula glavom. "Zejeni", napokon je rekla.

Quil je stao proučavati kamenčiće. Uzeo je četiri komada različite nijanse zelene i pokazao ih joj.

"Jesam li uspio?"

"Jej!"

"Koji hoćeš?" "Sveeee.T

Sastavila je dlanove, a on je u njih presuo kamenčiće. Nasmijala se i smjesta ga njima zveknula po glavi. On se teatralno zgrčio, a onda uspravio i počeo hodati natrag prema parkiralištu. Vjerojatno u strahu da se ona ne prehladi u mokroj odjeći. Bio je gori od svake paranoične, prebrižne majke.

"Oprosti što sam te maloprije davio, stari, oko djevojaka", rekao sam.

"Ma pusti, sve pet", rekao je Quil. "Malo si me iznenadio, to je sve. Nije mi to palo na pamet."

"Kladim se da bi ona imala razumijevanja. Znaš, nakon što odraste. Ne bi se ljutila što si si našao neku dok je ona još bila u pelenama."

"Ne, znam ja to. Siguran sam da bi imala razumijevanja."

Ništa više nije rekao.

"Ali nećeš to učiniti, je li?" pretpostavio sam.

"Ne mogu to zamisliti", rekao je tiho. "Ne ide mi u glavu. Jednostavno... nijednu ne gledam tako. Više ne zapažam djevojke, znaš. Ne zapažam im lica."

"Kad to zbrojiš s tijarom i šminkom, možda će se Claire morati brinuti oko drugačije konkurencije."

Quil se nasmijao i počeo cmakati u prazno prema meni. "Što radiš u petak navečer, Jacobe?"

"Samo se ti nadaj", rekao sam, a onda složio facu. "A čuj, mislim da ništa ne radim."

Oklijevao je sekundu, a onda rekao: "Pomisliš li ti ikada na druge cure?" Uzdahnuo sam. Tako mi i treba.

"Znaš, Jake, možda bi trebao razmisliti o tome da si nađeš neku." Nije to rekao kao šalu. Glas mu je bio pun razumijevanja. Zbog čega mi je to još teže palo.

"Ni ja ih ne vidim, Quil. Ne vidim njihova lica." I Quil je uzdahnuo.

Izdaleka, pretiho da ga itko osim nas dvojice čuje uz šum valova, začulo se zavijanje iz šume.

"Kvragu, to je Sam", rekao je Quil. Ruke su mu makinalno poletjele da opipaju Claire, kao da se želi uvjeriti da je ona još uvijek na njemu. "Ne znam gdje joj je mama!"

"Idem ja vidjeti što je. Ako te trebamo, javit ću ti." Strelovito sam izgovorio riječi, tako da su se sve stopile u nerazgovijetan slijed. "Hej, a da je odneseš gore do Clearvwaterovih? Sue i Billy mogu je pričuvati ako zatreba. A oni ionako možda znaju o čemu se radi."

"Okej - idi ti, Jake!"

Potrčao sam, ne prema zemljanom putu kroz zaraslu živicu, već najkraćom crtom prema šumi. Preskočio sam prvu naplavinu debala, a onda prosjekao put kroz trnjak, ne prekidajući trk. Osjetio sam sitna grebanja kad mi je trnje počelo zasijecati kožu, ali nisam hajao za njih. Ogrebotine će mi zarasti prije nego što stignem do drveća.

Zamaknuo sam za trgovinu i odjurio preko autoceste. Netko mi je potrubio. Kad sam se dočepao zaklona drveća, počeo sam trčati brže, produljujući korake. Ljudi bi buljili u mene da sam to izveo na otvorenom. Normalni ljudi ne mogu ovako trčati. Ponekad pomislim da bi moglo biti zabavno prijaviti se za utrku - ono, nešto poput kvalifikacija za Olimpijadu. Bilo bi fora gledati izraze na licima tih slavni sportaša kad prohujim pokraj njih. Samo, bio sam prilično siguran da bi obavezno testiranje na steroide po svoj prilici otkrilo kojekakve stvarno bizarne gadarije u mojoj krvi.

Čim sam se našao u stvarnoj šumi, daleko od cesta i kuća, zaustavio sam se u mjestu i skinuo hlače. Smotao sam ih brzim, uvježbanim kretnjama i privezao kožnom uzicom oko gležnja. Još dok sam zatezao čvor, počeo sam se mijenjati. Vatra mi je zadrhtala niz kralježnicu, tjerajući čvrste grčeve niz ruke i noge. Sve je prošlo u sekundi. Jara me preplavila i osjetio sam nečujan drhtaj koji me preinačio. Bacio sam teške šape na zaraslu zemlju i protegnuo leđa dugim, kružnim pokretom.

Faziranje mi je bilo vrlo lako kad bih se ovako usredotočio. Više nisam imao problema s gubljenjem živaca. Osim kad bi mi zasmetalo.

"Kao što vidim. Gdje ti je mama?"

"Nema, nema, nema", zapjevala je Claire. "Kkej se igja s Kujjom cijeeeeji dan. Kkej nikad neće doma." Pustila me i otrčala Quilu. Podigao ju je u zrak i stavio sebi na ramena.

"Zvuči kao da je netko navršio dinamične dvije godine."

"Tri, zapravo", ispravio me Quil. "Propustio si proslavu. S temom princeze. Natjerala me da nosim krunu, a onda je Emily predložila da svi iskušaju njezinu šminku za igranje na meni."

"Opa, stvarno mi je žao što me nije bilo da to vidim."

"Bez brige, Emily ima slike. Da znaš, izgledam zapravo kao pravi komad."

"Koja si ti šmizla."

Quil je slegnuo ramenima. "Claire se sjajno provela. A to je bila poanta."

Prevrnuo sam očima. Teško je biti s otisnutim ljudima. Bez obzira na to u kojem su stadiju - tik prije braka, kao Sam, ili tek ispaćene dadilje, kao Guil - uvijek zrače tolikim spokojem i sigurnošću da čovjeka neizbježno tjeraju na povraćanje.

Claire mu je ciknula na ramenima i pokazala na zemlju. "Jepi kamen, Kujj! Meni, meni!"

"Koji, malena? Crveni?"

"Ne cjveni!"

Quil je kleknuo - Claire je vrisnula i potegnula mu kosu kao konjske uzde. "Ovaj plavi?"

"Ne, ne, ne..." zapjevala je djevojčica, oduševljena novom igrom.

Najčudnije je bilo to što je Quilu sve to bilo jednako zabavno kao i njoj. Nije imao onaj izraz lica koji su nosili toliki tate i mame među turistima - onaj u stilu "kad ćeš više zaspati". Kod

pravih se roditelja nikad ne vidi toliko oduševljenje prema sudjelovanju u nekakvoj blesavoj igri za bebe koja je njihovu klincu upravo pala na pamet. Vidio sam već Quila kako se punih sat vremena igra skrivača a da mu uopće nije dosadilo.

A nisam se mogao sprdati s njim zbog toga - od prevelike zavisti.

Ipak, smatrao sam da je koma što ga čeka još dobrih četrnaest godina redovničkog života prije nego što Claire dođe u njegovu dob - Quilu je, barem, išla na ruku činjenica da vukodlaci ne stare. Ali čak ga ni toliko čekanje po svemu sudeći nije naročito uzrujavalo.

"Quil, pomisliš li ikada na druge cure?" upitao sam ga.

"A?"

"Ne, ne juti!" zakreštalala je Claire.

"Ma znaš. Na prave djevojke. Ono, samo za sada, znaš? Kad ne moraš biti bejbisiter."

Quil je blenuo u mene, zinuviši.

"Jepi kamen! Jepi kamen!" počela je vrištati Claire kad joj nije ponudio drugi na uvid. Opalila ga je šačicom po glavi.

"Oprosti, Claire-propeler. Sto kažeš na ovaj lijepi ljubičasti?"

"Ne", zahihotala se. "Neću jubišasti."

"Daj mi pomozi. Kumim te, dijete."

Claire je mućnula glavom. "Zejeni", napokon je rekla.

Quil je stao proučavati kamenčiće. Uzeo je četiri komada različite nijanse zelene i pokazao ih joj.

"Jesam li uspio?"

"Jej!"

"Koji hoćeš?" "Sveeeeir

Sastavila je dlanove, a on je u njih presuo kamenčiće. Nasmijala se i smjesta ga njima zveknula po glavi. On se teatralno zgrčio, a onda uspravio i počeo hodati natrag prema parkiralištu. Vjerojatno u strahu da se ona ne prehladi u mokroj odjeći. Bio je gori od svake paranoične, prebrižne majke.

"Oprosti što sam te maloprije davio, stari, oko djevojaka", rekao sam.

"Ma pusti, sve pet", rekao je Quil. "Malo si me iznenadio, to je sve. Nije mi to palo na pamet."

"Kladim se da bi ona imala razumijevanja. Znaš, nakon što odraste. Ne bi se ljutila što si si našao neku dok je ona još bila u pelenama."

"Ne, znam ja to. Siguran sam da bi imala razumijevanja."

Ništa više nije rekao.

"Ali nećeš to učiniti, je li?" pretpostavio sam.

"Ne mogu to zamisliti", rekao je tiho. "Ne ide mi u glavu. Jednostavno... nijednu ne gledam tako. Više ne zapažam djevojke, znaš. Ne zapažam im lica."

"Kad to zbrojiš s tijarom i šminkom, možda će se Claire morati brinuti oko drugačije konkurencije."

Quil se nasmijao i počeo cmakati u prazno prema meni. "Što radiš u petak navečer, Jacobe?"

"Samo se ti nadaj", rekao sam, a onda složio facu. "A čuj, mislim da ništa ne radim."

Oklijevao je sekundu, a onda rekao: "Pomisliš li ti ikada na druge cure?" Uzdahnuo sam. Tako mi i treba.

"Znaš, Jake, možda bi trebao razmisliti o tome da si nadeš neku." Nije to rekao kao šalu. Glas mu je bio pun razumijevanja. Zbog čega mi je to još teže palo.

"Ni ja ih ne vidim, Quil. Ne vidim njihova lica." I Quil je uzdahnuo.

Izdaleka, pretiho da ga itko osim nas dvojice čuje uz šum valova, začulo se zavijanje iz šume.

"Kvragu, to je Sam", rekao je Ouil. Ruke su mu makinalno poletjele da opipaju Claire, kao da se želi uvjeriti da je ona još uvijek na njemu. "Ne znam gdje joj je mama!"

"Idem ja vidjeti što je. Ako te trebamo, javit ću ti." Strelovito sam izgovorio riječi, tako da su se sve stopile u nerazgovijetan slijed. "Hej, a da je odneseš gore do Cleanvaterovih? Sue i Billy mogu je pričuvati ako zatreba. A oni ionako možda znaju o čemu se radi."

"Okej - idi ti, Jake!"

Potrčao sam, ne prema zemljanom putu kroz zaraslu živicu, već najkraćom crtom prema šumi. Preskočio sam prvu naplavinu debala, a onda prosjekao put kroz trnjak, ne prekidajući trk. Osjetio sam sitna grebanja kad mi je trnje počelo zasijecati kožu, ali nisam hajao za njih. Ogrebotine će mi zarasti prije nego što stignem do drveća.

Zamaknuo sam za trgovinu i odjurio preko autoceste. Netko mi je potrubio. Kad sam se dočepao zaklona drveća, počeo sam trčati brže, produljujući korake. Ljudi bi buljili u mene da sam to izveo na otvorenom. Normalni ljudi ne mogu ovako trčati. Ponekad pomislim da bi moglo biti zabavno prijaviti se za utrku - ono, nešto poput kvalifikacija za Olimpijadu. Bilo bi fora gledati izraze na licima tih slavni sportaša kad prohujim pokraj njih. Samo, bio sam prilično siguran da bi obavezno testiranje na steroide po svoj prilici otkrilo kojekakve stvarno bizarne gadarije u mojoj krvi.

Čim sam se našao u stvarnoj šumi, daleko od cesta i kuća, zaustavio sam se u mjestu i skinuo hlače. Smotao sam ih brzim, uvježbanim kretnjama i privezao kožnom uzicom oko gležnja. Još dok sam zatezao čvor, počeo sam se mijenjati. Vatra mi je zadrhtala niz kralježnicu, tjerajući čvrste grčeve niz ruke i noge. Sve je prošlo u sekundi. Jara me preplavila i osjetio sam nečujan drhtaj koji me preinačio. Bacio sam teške šape na zaraslu zemlju i protegnuo leđa dugim, kružnim pokretom.

Faziranje mi je bilo vrlo lako kad bih se ovako usredotočio. Više nisam imao problema s gubljenjem živaca. Osim kad bi mi zasmetalo.

Na pola sekunde prisjetio sam se onog groznog trenutka na onoj nepojmljivoj sprdačini od svadbe. Bio sam tako sluden od bijesa da nisam mogao natjerati tijelo da me sluša. Onako zarobljen, tresao sam se i gorio, ali nisam se mogao promijeniti da ubijem čudovište samo korak-dva od mene. Sav sam se izbezumio. Umirao sam od želje da ga ubijem. Bojao sam se da ona ne nastrada. Prijatelji su mi se ispriječili na putu. A onda, nakon što sam napokon uspio poprimiti željeni oblik, dobio sam naredbu vođe. Zapovijed Alfe. Da su uz mene te noći bili samo Embry i Quil, bez Sama... bih li u tom slučaju bio u stanju ubiti ubojicu?

Mrzio sam kad Sam tako dade zapovijed. Mrzio sam osjećaj da nemam izbora. Da moram slušati.

A onda sam shvatio da je tu i publika. Nisam bio sam u svojim mislima.

Cijelo vrijeme si tako obuzet samim sobom, pomislila je Leah.

Da, ti uopće nisi licemjerna, Leah, uzvratio sam joj mišlju.

Dosta, dečki, kazao nam je Sam.

Ušutjeli smo, i osjetio sam kako se Leah lecnula na riječ dečki. Osjetljiva kao i uvijek.

Sam se pretvarao da nije primijetio. Gdje su Quil i Jared? Quil je s Claire. Vodi je do Cleanwaterovih. Dobro je. Sue će je preuzeti.

Jared je išao do Kim, pomislio je Embry. Lako je moguće da te nije čuo.

Čopor je tiho progundao. Jauknuo sam zajedno s njima. Kad se Jared napokon pojavi, bez sumnje će i dalje razmišljati o Kim. A nitko nije htio slušati prepričavanje onoga što upravo sada rade.

Sam se podigao u čučnju i ispustio još jedno glasno zavijanje, u isti mah i znak i naredbu.

Čopor se okupljao nekoliko milja istočno od moga sadašnjeg položaja. Grabio sam gustom šumom prema njima. Leah, Embry i Paul također su jurili prema ostalima. Leah je bila blizu - uskoro sam joj začuo korake nedaleko u šumi. Nastavili smo ići naporedo, odabravši ne trčati zajedno.

Pa, nećemo ga čekati cijeli dan. Što se može, morat će naknadno pokopčati što je bilo.

A što ima, šefe? zanimalo je Paula.

Moramo razgovarati. Nešto se dogodilo.

Osjetio sam kako je Sam načas pomislio na mene - i ne samo Sam, već i Seth i Collin i Brady. Collin i Brady - novi klinici - trčali su danas ophodnje sa Samom, tako da zacijelo znaju to što i on zna. Nisam znao kako to da je Seth već tamo, kako to da je upućen. Na njega nije bio red. Seth, ispričaj im što si čuo.

Ubrzao sam, jedva čekajući da stignem. Začuo sam kako i Leah ubrzava. Mrzila je kad bi je netko pretekao. Tvrdnja da je najbrža bila joj je jedina navodna prednost pred ostalima.

Dam ti ja navodno, debilu, prosiktala je, a onda zaista dala petama vjetra. Zario sam kandže u rahlu zemlju i pohitao koliko me noge nose.

Sam očito nije bio raspoložen trpjeti naša uobičajena prepucavanja. Jake, Leah, prekinite.

Ni ona ni ja nismo usporili.

Sam je zarežao, ali prešao je preko toga. Seth?

Charlie je obilazio kuće sve dok nije našao Billyja kod mojih.

Da, razgovarao sam s njim, dodao je Paul.

Naglo sam se trgnuo kad se Charliejevo ime našlo u Sethovim mislima. Evo ga. Čekanje je gotovo. Potrčao sam brže, sileći se da dišem, iako su mi pluća odjednom postala nekako ukrućena.

Koju su mu priču prodali?

/ eto, čovjek šizi. Izgleda da je Edvard prošli tjedan doveo Bellu doma, i... Prsa su mi se opustila.

Živa je. Ili, u najmanju ruku, nije mrtva mrtva.

Nisam dosad shvatio koliko će mi to biti bitno. Cijelo ovo vrijeme smatrao sam je mrtvom, što sam tek sada shvatio. Uvidio sam da nikad nisam vjerovao da će je on vratiti ovamo živu. Sto ne bi trebalo biti bitno, jer sam znao što slijedi.

Aha, buraz, i evo loše vijesti. Charlie je razgovarao s njom, i zvučala je loše. Rekla mu je da je bolesna. Carlisle je preuzeo telefon i rekao Charlieju da je Bella pokupila neku rijetku bolest u Južnoj Americi. Da je u karanteni. Charlie je sav izvan sebe, jer čak ni njemu ne daju da je vidi. Kaže da ga nije briga hoće li se i on razboljeti, ali Carlisle ne popušta. Nema posjeta.

Rekao je Charlieju da je stvar prilično ozbiljna, ali da daje sve od sebe. Charlie već danima kipi zbog toga, ali tek se sada javio Billyju. Kaže da mu je danas zvučala još gore.

Sethovu je poruku popratila duboka mentalna šutnja. Svima nam je bilo jasno. Znači, ona će umrijeti od ove bolesti, što se Charlieja tiče. Hoće li mu dati daję vidi mrtvu? Njezino blijedo, savršeno mirno, bijelo truplo što ne diše? Neće mu moći dopustiti da takne hladnu kožu - da ne bi primijetio kako je tvrda. Morat će pričekati da ona bude u stanju mirovati, suzdržavati se da ne ubije Charlieja i ostale ožalošćene. A koliko će vremena dotad proći? Hoće li je pokopati? Hoće li se ona sama iskopati, ili će krvopije doći po nju? Ostali su šutke slušali moja nagađanja. Mnogo sam više razmišljao o tome nego itko od njih. Leah i ja izbili smo na čistinu praktički u isto vrijeme. Samo što se ona pobrinula za to da bude za dužinu nosa ispred mene. Spustila se u čučanj pokraj svoga brata, dok sam ja otkasao do Sama i stao njemu zdesna. Paul se odmaknuo u polukrugu da mogu stati na svoje mjesto. Opet sam te, pomislila je Leah, ali jedva da sam je čuo. Upitao sam se zbog čega ja jedini stojim. Krzno mi se nestrpljivo na-kostriješilo na ramenima. Dobro, što se još čeka? upitao sam ih. Nitko ništa nije rekao, ali čuo sam im osjećaje oklijevanja. Ma, dajte! Sporazum je prekršen! Nemamo dokaza - možda je stvarno bolesna... DAJ, MOLIM TE! Okej, dobro, neizravni su dokazi prilično jaki. Ipak... Jacob. Sam je polako razvijao misao, oklijevajući. Jesi li siguran da baš to želiš? Je li to stvarno pravi način? Svi znamo što je željela. Sporazum ne uzima u obzir privatne želje žrtve, Sam! Je li ona zaista žrtva? Ti bije tako nazvao? Da! Jake, pomislio je Seth, oni nam nisu neprijatelji. Kuš, mali! To što ti gajiš nekakav bolesni fetiš prema tom krvopiji kao junaku ne znači da će se zakon promijeniti. Oni su nam neprijatelji. Oni su na našem teritoriju. Likvidirat ćemo ih. Briga me što ti je jednom davno bilo zabavno boriti se rame uz rame s Edwardom Cullenom. A što ćemo onda učiniti kad se Bella bude borila uz njih, Jacobe? A? priupitao me Seth. Ona više nije Bella. Ti ćeš biti taj koji će nju likvidirati? Nisam se mogao suzdržati od grožnje nad tim. Ne, nećeš. Onda, što? Natjerat ćeš nekoga od nas da to učini? I onda mu to dovijeka zamjerati? Ne bih ja... Ma sigurno ne bi. Nisi ti spreman za ovu borbu, Jacobe. Nagoni su prevladali i propeo sam se u čučnju, režeći na krakatog vuka boje pijeska na suprotnoj strani kruga. Jacobe! upozorio me Sam. Seth, ušuti na sekundu. Seth je kimnuo glavurdom. Dovraga, što sam propustio? pomislio je Quil. Trčao je punom brzinom prema mjestu okupljanja. Cuo sam da je Charlie svratio...

Spremamo se za pokret, rekao sam mu. A da skokneš do Kim i izvučeš Jareda zubima odande? Trebat će nam svi.

Dolazi ravno ovamo, Quil, naredio mu je Sam. Još uvijek ništa nismo odlučili.

Zarežao sam.

Jacobe, ja moram imati na umu ono što je najbolje za ovaj čopor. Moram izabrati smjer koji će sve vas najbolje zaštititi. Vremena su se promijenila otkako su naši preci sklopili taj sporazum. Ja... pa, ruku na srce, ne vjerujem da su nam Cullenovi prijatnija. I znamo da neće još dugo ostati ovdje. Sigurno će se izgubiti nakon što ispričaju svoju priču. Životi će nam se moći vratiti u normalu.

U normalu?

Ako im se usprotivimo, Jacobe, dobro će se braniti. Ti se to bojiš?

Ti si to tako spreman izgubiti brata? Zastao je. Ili sestru? dodao je, naknadno se sjetivši.

Ne bojim se smrti.

Znam to, Jacobe. Upravo zbog toga i nemam povjerenja u tvoje rasuđivanje po ovom pitanju.

Zagledao sam se u njegove crne oči. Misliš ti ispoštovati sporazum naših očeva ili ne?

Poštujem svoj čopor. Postupam kako je najbolje za njega. Kukavico.

Njuška mu se napela, otkrivši mu zube.

Dosta, Jacobe. Oduzimam ti riječ. Samov se mentalni glas promijenio, poprimivši onu čudnu dvostruku boju koju nismo mogli ne poslušati. Boju Alfe. Svakog vuka u krugu pogledao je u oči.

Čopor neće napasti Cullenove bez provokacije. Duh sporazuma živi i dalje. Oni nisu prijatnija našem narodu, niti su prijatnija žiteljima Forksa.

Bella Swan dobro zna što je odabrala, i nećemo kazniti naše bivše suradnike zbog njezina odabira.

Upravo tako, pomislio je Seth, pun entuzijazma.

Zar ti nisam rekao da šutiš, Seth.

Ups. Oprosti, Sam.

Jacobe, a kamo si ti sad krenuo?

Izašao sam iz kruga i krenuo prema zapadu, da mu mogu okrenuti leđa. Idem se oprostiti s ocem. Očito nije imalo smisla što sam se tako dugo zadržao.

Joj, Jake - nemoj nam to opet raditi!

Daj šuti, Seth, pomislilo je više glasova u isti mah.

Ne bismo htjeli da odeš, kazao mi je Sam, mišlju blažom od prijašnjih.

Onda me prisili da ostanem, Sam. Oduzmi mi slobodnu volju. Pretvori me u roba.

Znaš da to ne bih učinio. Onda se tu više nema što reći.

Otrčao sam od njih, dajući sve od sebe da ne mislim na ono što slijedi. Umjesto toga, usredotočio sam se na svoje uspomene na duge vučje mjesece, na puštanje da ljudskost curi iz mene sve dok nisam postao više životinja nego čovjek. Živio sam u trenutku, jeo kad sam bio gladan, spavao kad sam bio umoran, pio kad sam bio žedan, i trčao - trčao kad mi se trčalo. Jednostavne želje, jednostavni odgovori na te želje. Bol je stizala u lako svarljivim oblicima. Bol gladi. Bol hladna leda pod mojim šapama. Bol kandži što grebu kad je večera prgava. Za svaku je bol postojao jednostavan odgovor, jednostavan postupak za dokidanje te boli.

Ne kao kad sam čovjek.

Pa ipak, čim sam se našao u dometu kratkog trka do kuće, vratio sam se u svoje ljudsko tijelo. Morao sam dobiti priliku da nasamo razmislim.

Odvezao sam kratke hlače s noge i navukao ih, već trčeći prema kući.

Uspjelo mi je. Uspio sam prikriti svoje misli, a Sam više nije imao vremena da me spriječi. Više me nije mogao čuti.

Sam je donio vrlo jasnu odluku. Čopor neće napasti Cullenove. Okej.

Nije spomenuo samostalno djelovanje pojedinca.

Ne, čopor danas neće nikoga napasti.

Ali ja hoću.

9. VRAG TE NEĆE, TO STVARNO NISAM OČEKIVAO:

Nisam se zaista namjeravao oprostiti s ocem.

Napokon, provalio bi me jednim kratkim telefonskim razgovorom sa Samom. Presjekli bi mi put i odbili me. Vjerojatno bi me i pokušali razljutiti, ili čak povrijediti - natjerati me kako god znaju da se faziram, kako bi mi Sam mogao izdati novu zapovijed.

Ali Billy me očekivao, znajući da ću biti u nekakvoj bedari. Bio je u dvorištu, samo je sjedio u svojim kolicima očiju uprtih točno u mjesto gdje sam izašao iz drveća. Primijetio sam kako procjenjuje moj smjer - išao sam ravno pokraj kuće prema svojoj priručnoj garaži.

"Imaš malo vremena, Jake?"

Zaustavio sam se u mjestu. Pogledao sam njega, a onda garažu. "Daj, mali. Barem mi pomoz da uđem."

Zaškrgutao sam zubima, ali zaključio sam da postoji veća vjerojatnost da mi on stvori nevolje sa Samom ako mu ne budem nekoliko minuta lagao.

"Otkad to tebi treba pomoć, stari?"

Nasmijao se onim svojim tipičnim grohotom. "Ruke su mi umorne. Gurao sam se dovde cijelim putem od Sue."

"Nizbrdo je. Samo si se pustio cijelim putem."

Odgurao sam mu kolica malom rampom koju sam mu napravio, sve do dnevne sobe.

"Pročitao si me. Mislim da sam dostigao brzinu od preko četrdeset na sat. Bilo je super."

"Upropastit ćeš ta kolica, znaš. A onda ćeš se morati svugdje vući laktovima."

"Nipošto. Ti ćeš imati zadatak da me nosiš." "Onda se nećeš baš naputovati."

Billy je stavio ruke na kotače i odvezao se do hladnjaka. "Ima li još išta hrane?"

"Ne bih znao. Makar, danas je Paul bio tu cijeli dan, tako da vjerojatno nema."

Billy je uzdahnuo. "Moramo početi skrivati namirnice ako mislimo izbjeći gladovanje."

"Reci Rachel da ode živjeti s njim."

Billyjev šaljivi ton nestao je, a oči su mu postale blage. "S nama je u kući tek nekoliko tjedana. A već tako dugo nije bila tu. Teško je - djevojčice su bile starije od tebe kad smo izgubili vašu mamu. Njima je teže biti u ovoj kući."

"Znam."

Rebecca se nije vratila doma otkako se udala, premda je imala dobru izliku. Avionske karte s Havaja prilično su skupe. Sveučilište Washington State dovoljno je blizu da se Rachel nije mogla tako opravdati. Pohađala je predavanja cijelim trajanjem ljetnih semestara, radila u dvije smjene u nekakvom kafiću na kampusu preko ljetnih praznika. Da joj se nije dogodio Paul, vjerojatno bi brže-bolje opet otišla. Možda ga zbog toga Billy nije htio izbaciti.

"Dobro, onda, idem ja raditi nešto svoje..." Krenuo sam prema stražnjim vratima.

"Čekaj malo, Jake. Zar mi nećeš reći što je bilo? Zar moram zvati Sama da saznam vijesti?" Zastao sam leđima okrenut njemu, da si prikrijem lice.

"Ništa nije bilo. Sam im misli reći pa-pa. Očito smo se izrodili u hrpetinu krvopijoljubaca."

"Jake..."

"Ne bih o tome."

"Odlaziš li, sine?"

U sobi je dugo vladao muk dok sam nastojao smisliti kako da mu to kažem.

"Rachel može opet dobiti svoju sobu. Znam da joj je grozno spavati na luftiću."

"Radije će spavati na podu nego da te izgubi. Kao i ja." Frknuo sam.

"Jacobe, molim te. Ako ti treba... odmor. Pa, uzmi ga. Ali ne više toliko dug. Vрати se."

"Možda. Možda mi vjenčanja budu gaža. S nastupom na Samovu, pa na Rachelinu. Samo, Jared i Kim možda budu prvi. Vjerojatno bih trebao imati, ne znam, nekakvo odijelo."

"Jake, pogledaj me."

Polako sam se okrenuo. "Sto je?"

Jednu dugu minutu zurio mi je u oči. "Kamo si pošao?"

"Nemam baš neko konkretno mjesto na umu."

Nakrivio je glavu i stisnuo oči. "Je li?"

Uhvatili smo se u koštac pogledima. Sekunde su otkucavale.

"Jacobe", rekao je. Glas mu je bio napet. "Jacobe, nemoj. Nije to vrijedno toga."

"Ne znam o čemu ti to."

"Ostavi Bellu i Cullenove na miru. Sam ima pravo."

Na trenutak sam zurio u njega, a onda sam u dva duga koraka prešao sobu. Dohvatio sam telefon i iskopčao kabel iz aparata i utičnice. Sklupčao sam sivu žnuru u dlanu.

"Bok, tata."

"Jake, čekaj—" dobacio je za mnom, ali već sam bio vani, u trku.

Motocikl nije bio brz kao trčanje, ali bio je diskretniji. Upitao sam se koliko će dugo trebati Billju da se odveze do trgovine i zatim dobije na telefon nekoga tko može prenijeti poruku Samu. Kladio bih se da je Sam još uvijek u vučjem obliku. Problem bi nastao kad bi se Paul u iole skorije vrijeme vratio do nas. Mogao bi se fazirati za tren oka i dati Samu do znanja što sam krenuo učiniti...

Nisam se mislio zabrinjavati zbog toga. Ići ću što brže mogu, a ako me ulove, onda ćemo o tome.

Opalio sam nogom po pedali i jurnuo blatnjavim putem. Nisam se osvrnuo kad sam prošao kuću.

Autocesta je bila prepuna turista; zamicao sam između automobila i preticao ih, zaslužujući time hrpu trubljenja i poneki srednji prst. Skrenuo sam na cestu 101 pri sto dvadeset pet, ne trudeći se pogledati u zavoj. Morao sam se jednu minutu voziti po crti da me jedan minikombi ne spljeska.

Nije da bi me to ubilo, ali usporilo bi me. Slomljenim kostima - barem onim velikim - trebaju dani da potpuno zarastu, kao što sam pouzdano znao.

Državna se cesta pomalo raščistila, pa sam potjerao motor do sto četrdeset. Nisam ni pipnuo kočnicu sve dok se nisam približio uskom prilaznom putu; računao sam da sam tu sad već na sigurnom. Sam ne bi otišao ovako daleko da me zaustavi. Bilo je prekasno.

Tek sam u tom trenutku - kad sam bio siguran da sam stigao - počeo razmišljati o tome što ću sada zapravo učiniti. Usporio sam do trideset, krivudajući šumom opreznije nego što sam morao.

Znao sam da će čuti da stižem, bez obzira na motor, tako da iznenađenje ne dolazi u obzir. Nije bilo načina da prikrijem svoje namjere. Edvard će čuti moj plan čim se dovoljno približim. Možda bi ga već mogao čuti. Ali smatrao sam da bi to svejedno upalilo, jer je njegov ego na mojoj strani. On će se htjeti samostalno boriti protiv mene.

Znači, samo ću ući, vidjeti Samov velebitni dokaz vlastitim očima, te izazvati Edvarda na dvoboj.

Frknuo sam. Parazitu će vjerojatno takva teatralna gesta biti totalni zakon.

Nakon što ga dokrajčim, razvalit ću koliko god ostalih budem mogao prije nego što me srede. Ha - baš me zanima hoće li Sam moju smrt smatrati provokacijom. Vjerojatno će reći da sam dobio što sam i zaslužio. Samo da ne uvrijedi te krvopije, svoje najbolje frendove za sva vremena.

Put je izbio na livadu, a vonj me opalio kao trula rajčica u njonju. Gah. Smrdljivi vampiri.

Želudac mi se počeo okretati. Bit će mi teško izdržati taj zapah ovako - nerazrijeđen mirisom ljudi, kao kad sam prethodni put došao ovamo - premda će biti lakše nego da ga njušim vučjim nosom.

Nisam bio siguran što točno očekujem, ali oko velike bijele kripe nije bilo znakova života.

Jasno da znaju da sam tu.

Ugasio sam motor i osluhnuo tišinu. Sad sam čuo napet, ljutit šapat odmah sa suprotne strane širokih, dvostrukih vrata. Nekoga ipak ima doma. Začuo sam svoje ime i osmjehnuo se, sretan zbog pomisli da su se bar malo uzrujali zbog mene.

Udahnuo sam zrak punim ustima - unutra će biti samo još gore - i jednim skokom preskočio stubište pred trijemom.

Vrata su se otvorila prije nego što ih je moja šaka stigla dotaknuti, i na njima se pojavio doktor, ozbiljnih očiju.

"Zdravo, Jacobe", rekao je, smirenije nego što bih očekivao. "Kako si?"

Duboko sam udahnuo na usta. Ošamutio me smrad koji je nahrupio kroz vrata.

Razočaralo me što mi je otvorio upravo Carlisle. Bilo bi mi draže daje Edvard izašao kroz vrata, keseći očnjake. Carlisle je bio tako... naprosto ljudski, ne znam. Možda mi je to bilo od

svih onih kućnih posjeta prošlog proljeća, kad sam bio sav razvaljen. Ali bilo mi je nelagodno gledati ga u lice i znati da ga namjeravam ubiti ako ikako budem mogao.

"Čuo sam da se Bella uspjela živa vratiti", rekao sam.

"Ovaj, Jacobe, stvarno nije najbolje vrijeme." Doktor mi je također djelovao kao da mu nije ugodno, ali ne onako kako sam očekivao. "Možemo li ovo odgoditi?"

Zbunjeno sam blenuo u njega. Pita li on to mene da odgodimo ovaj okršaj na smrt za neko pogodnije vrijeme?

A onda sam začuo Bellin glas, prepukao i hrapav, i više ni na što drugo nisam mogao misliti.

"Zašto da ne?" upitala je nekoga. "Sad i od Jacoba čuvamo tajne? Čemu?"

Glas joj nije bio onakav kakav sam očekivao. Pokušao sam se prisjetiti glasova mladih vampira s kojima smo se borili prolijetos, ali upamtio sam jedino rezanje. Možda ti novorođeni ni nisu zvučali onako prodorno, ječno kao stariji. Možda svi novi vampiri zvuče promuklo.

"Uđi, Jacobe, molim te", glasnije je zakreštala Bella.

Carlisle je stisnuo oči.

Upitao sam se je li Bella žedna. I moje su se oči stisnule.

"Ispričavam se", rekao sam doktoru i obišao ga. Bilo mi je teško - svi su mi nagoni branili da jednom od njih okrenem leđa. Ipak, nije mi bilo nemoguće. Ako uopće postoji vampir koji bi bio bezopasan, onda je to bio njihov neobično blagi vođa.

Držat ću se podalje od Carlislea kad borba počne. Ima ih dovoljno za ubijanje i bez njega.

Bočno sam' ušao u kuću, držeći leđa uza zid. Prešao sam pogledom po sobi - nije mi djelovala poznato. Kad sam prošli put tu bio, bila je sva skockana za tulum. Sada je sve imalo svijetle i blijede nijanse. Uključujući šestoricu vampira koji su stajali na okupu pokraj bijelog kauča.

Svi su tu bili, svi zajedno, ali nisam se zato ukipio u mjestu i zinuo do poda.

Bilo je to zbog Edvarda. Bilo je to zbog izraza njegova lica.

Već sam ga vidio ljutitog, vidio sam ga bahatog, a jedanput sam ga vidio i kako pati. Ali ovo - ovo je bilo gore od agonije. Oči su mu bile sluđene.

Nije podigao pogled da me prostrijeli njima. Samo je zurio u kauč pokraj sebe s izrazom lica kao da ga je netko zapalio. Ruke je držao uz bok kao ukrućene kandže.

Nisam se čak mogao ni sladiti njegovom patnjom. Na pamet mi je padalo samo jedno što bi ga moglo dovesti u takvo stanje, i pogled mi je pošao za njegovim.

Ugledao sam je u istom trenutku kad sam osjetio njezin miris.

Njezin topli, čisti, ljudski miris.

Bella je bila napola skrivena iza naslona za ruku kauča, blago sklupčana u fetusni položaj, ruku obavijenih oko koljena. Jednu dugu sekundu vidio sam jedino da je to i dalje ona Bella koju volim, da joj je koža i dalje one meke boje breskve, da su joj oči i dalje onako čokoladno smeđe. Srce mi je počelo tući čudnim, razlomljenim ritmom, i upitao sam se nije li ovo samo nekakav lažljiv san iz kojega ću se svaki čas probuditi.

Zatim sam je zaista ugledao.

Imala je duboke podočnjake, tamne podočnjake koji su se isticali jer joj je lice bilo sasvim oronulo. Je li ona to smršavjela? Koža joj je djelovala napeto - kao da bi je jagodične kosti lako mogle probiti. Tamna joj je kosa najvećim dijelom bila povučena s lica u neuredan čvor, ali nekoliko pramenova mlitavo joj se lijepilo za čelo i vrat, za preljev znoja koji joj je prekrivao kožu. Bilo je nečega tako krhkog u njezinim prstima i zapešćima da sam se uplašio.

Bila je bolesna. Vrlo bolesna.

Nisu lagali. Priča koju je Charlie ispričao Billyju nije bila priča. Dok sam tako zurio, izbečenih očiju, koža joj je poprimila zelenkastu nijansu.

Plavokosa krvopija - ona razmetljiva, Rosalie - nagnula se nad nju, zaklanjajući mi pogled, baveći se njome na nekakav čudan, zaštitnički način.

To nije bilo u redu. Znao sam kako Bella gleda na manje-više sve - misli su joj bile tako očite; koji put sam imao dojam da su joj otisnute na čelu. Tako da mi nije morala objašnjavati svaku pojedinost situacije da bih je skužio. Znao sam da Bella ne voli Rosalie. Vidio sam to u stiskanju njezinih usnica kad ju je spominjala. I ne samo da je ne voli. Bila je u strahu od Rosalie. Barem je prije bila.

Sad, kad ju je Bella pogledala, straha više nije bilo. Lice joj je imalo izraz... ne znam, isprike. Onda je Rosalie podigla lavor s poda i prinijela ga Belli pod bradu taman na vrijeme da se Bella stigne bučno ispovraćati u njega.

Edvard je pao na koljena uz Bellu - potpuno izmučenih očiju - a Rosalie je ispružila ruku, upozoravajući ga da ne prilazi bliže. Ništa mi od toga nije imalo smisla.

Kad je uspjela podići glavu, Bella mi se slabašno osmjehnula, pomalo postidjeno. "Oprosti zbog ovoga", šapnula mi je.

Edvard je jauknuo, vrlo tiho. Glava mu se svalila Belli na koljena. Ona mu je stavila jednu ruku na obraz. Kao da to ona tješi njega.

Nisam shvatio da su me noge ponijele sve dok Rosalie nije zasiktala na mene, odjednom se pojavivši između mene i kauča. Bila je kao osoba s televizijskog ekrana. Nije me bilo briga je li ona tu ili nije. Nije mi djelovala stvarno.

"Rose, nemoj", prošaptala je Bella. "U redu je."

Blondinka mi se maknula s puta, iako joj je to očito teško palo. Strijeljajući me pogledom, čučnula je uz Bellino uzglavlje, spremna na skok. Nisam ni sanjao da ću je tako lako moći ignorirati.

"Bella, što je bilo?" prošaptao sam. Bez razmišljanja, i ja sam se našao na koljenima, naslonjen na stražnju stranu kauča prekoputa njezina... muža. On kao da me nije ni primijetio, a ja jedva da sam bacio pogled na njega. Primio sam je za slobodnu ruku i sklopio šake oko nje. Koža joj je bila led ledeni. "Jesi li dobro?"

Glupo pitanje. Nije mi odgovorila.

"Tako mi je drago da si mi danas došao u posjet, Jacobe", rekla je.

Iako sam znao da joj Edvard ne može čuti misli, kao da je razabrao neko značenje koje ja nisam. Opet je jauknuo, u deku kojom je bila pokrivena, a ona ga je pomilovala po obrazu.

"Sto je, Bella?" uporno sam ponovio, čvrsto rukama obuhvaćajući njezine hladne, krhke prste. Umjesto odgovora, obazrela se po sobi kao da nešto traži, u isti mah i s molbom i upozorenjem u očima. Šest pari zabrinutih žutih očiju uzvratilo joj je pogledom. Napokon se obratila Rosalie.

"Pomozi mi da ustanem, Rose", zamolila ju je.

Rosalie je iskezila zube i ošinula me pogledom, kao da bi mi najradije iščupala grkljan. Bio sam siguran da je upravo to i točno.

"Molim te, Rose."

Plavuša je složila facu, ali opet se nagnula nad nju, do Edvarda, koji se nije pomaknuo ni za milimetar. Pažljivo je podvukla ruku pod Bellina ramena.

"Ne", prošaptao sam. "Ne ustaj..." Izgledala mi je tako slabo.

"Dajem ti odgovor na pitanje", poklopila me, što je zvučao nešto sličnije njezinu uobičajenom načinu ophođenja prema meni.

Rosalie je digla Bellu s kauča. Edward je ostao gdje je i bio, samo se dublje svalio, tako da mu se lice žarilo u jastučice. Deko je pala na pod Belli pred noge.

Bellino tijelo bilo je nabreklo, torza ispučenog na čudan, bolestan način. Napinjao joj je izlisanu, debelu sivu majicu, preveliku za njezina ramena i ruke. Ostatak nje djelovao je mršavije, kao da je velika izbočina izrasla od onoga stoje isisala iz nje. Trebao mi je trenutak da shvatim što je zapravo taj izobličeni dio - nije mi bilo jasno sve dok ona nije pažljivo rukama obujmila svoj nabubrela trbuh, stavivši jednu gore, a jednu dolje. Kao da ga nježno pridržava. Tada sam shvatio, ali još uvijek nisam mogao vjerovati. Pa vidio sam je prije samo mjesec dana. Nema teorije da je već trudna. Ne ovoliko trudna.

Osim što očito je.

Nisam to htio vidjeti, nisam htio o tome razmišljati. Nisam htio zamišljati njega u njoj. Nisam htio znati da se nešto što toliko mrzim usadilo u tijelo koje volim. Želudac mi se okrenuo, i morao sam zadržati povraćanje u grlu.

Ali bilo je gore od toga, nemjerljivo gore. Njezino izobličeno tijelo, kosti što joj strše pod kožom lica. Mogao sam samo pretpostaviti da izgleda ovako - tako trudno, tako bolesno - zbog toga što to što se već nalazi u njoj oduzima njezin život kako bi nahranilo svoj...

Zbog toga što je to čudovište. Baš kao i njegov otac.

Oduvijek sam znao da će je on ubiti.

Naglo je podigao glavu kad je začuo riječi u mojoj. Jedne smo sekunde obojica klečali, a onda se on u hipu osovio na noge. Nadvio se nad mene, mutnocrnih očiju, tamnoljubičastih podočnjaka.

"Idemo van, Jacobe", zarezao je.

I ja sam se našao na nogama. Sad sam ga gledao svisoka. Zbog toga sam i došao amo.

"Hajdemo, onda", složio sam se.

Onaj krupni, Emmett, progurao se s Edvardove suprotne strane, s onim gladnog izgleda, Jasperom, odmah iza sebe. Stvarno me nije bilo briga. Možda će moj čopor počistiti ostatke nakon što me dokrajče. Možda i neće. Nije bitno.

Na najkraći dio sekunde pogled mi je pao na one dvije u pozadini. Esme. Alice. Male i nelagodno ženstvene. Pa, bio sam siguran da će me ostali ubiti prije nego što stignem imati išta s njima. Nisam htio ubijati djevojke... čak ni vampirske djevojke.

Premda bi mi ona plavuša mogla biti iznimka.

"Ne", propentala je Bella i zaglavinjala, gubeći ravnotežu, da ščepa Edvarda za ruku. Rosalie se pokrenula zajedno s njom, kao da ih međusobno veže nekakav lanac.

"Samo moram porazgovarati s njim, Bella", rekao je Edvard ispod glasa, obraćajući se jedino njoj. Podigao je ruku da joj dodirne lice, da je pomiluje. Od toga mi je cijela soba pocrvenjela, buknilo mi je pred očima - od toga što je on, nakon svega što joj je učinio, još uvijek smije tako dirati. "Ne napreži se", nastavio je, preklinjući je. "Odmori se, molim te. Obojica ćemo se vratiti već za koju minutu."

Promatrala mu je lice, pažljivo ga iščitavajući. Zatim je kimnula i svalila se prema kauču. Rosalie joj je pomogla da legne na jastučice. Bella je buljila u mene, nastojeći zadržati moj pogled.

"Pristojno se ponašajte", naredila je. "I onda se vratite."

Nisam joj odgovorio. Nisam danas mislio davati nikakva obećanja. Pogledao sam u stranu i zatim otišao za Edvvardom kroz glavna vrata.

Nasumičan, neočekivan glas u mojoj glavi zamijetio je da ga nije bilo baš naročito teško odvojiti od ostatka koveni, zar ne?

Samo je hodao, uopće ne provjeravajući spremam li mu se skočiti na nezaštićena leđa. Valjda i nije trebao provjeravati. Znat će kad odlučim napasti. Sto znači da ću odluku morati donijeti vrlo brzo.

"Nisam još spreman na to da me ubiješ, Jacobe Blacku", prošaptao je dok je brzim koracima odmicao od kuće. "Morat ćeš se malo strpjati."

Kao da me briga za njegov raspored. Zarežao sam sebi u bradu. "Strpljivost mi nije jača strana."

Nastavio je hodati, odmaknuvši od kuće možda stotinjak metara prilaznim putem, sa mnom tik za petama. Bio sam sav u jari, prsti su mi podrhtavali. Na rubu, spreman, samo sam čekao. Stao je bez upozorenja i okrenuo se na peti prema meni. Opet sam se ukipio od njegova izraza.

Na sekundu sam bio samo klinac - klinac koji je cijeli život proveo u jednom te istom mjestu. Još dijete. Jer znao sam da ću morati proživjeti mnogo više, pretrpjati mnogo više, da iole shvatim razdiruću agoniju u Edvvardovim očima.

Podigao je ruku kao da će obrisati znoj s čela, ali prsti su mu zagrebali po licu kao da će ostrugati granitnu kožu s njega. Crne su mu oči gorjele u dupljama, mutne, ili zagledane u nešto čega tu nema. Otvorio je usta kao da će vrisnuti, ali iz njih ništa nije izašlo.

Takvo bi lice imao čovjek koji gori na lomači.

Na trenutak nisam mogao progovoriti. To lice, to je bilo previše stvarno - vidio sam mu sjenu u kući, vidio sam ga u njezinim i njegovim očima, ali ovim je postalo konačno. Zabijen je zadnji čavao u poklopac njezina lijesa.

"Ubija je, je 1' tako? Ona umire." A dok sam to govorio, znao sam da mi je lice razvodnjena verzija njegova. Slabija, drugačija, jer sam i dalje u šoku. Nije mi to još sjelo u glavu - sve mi se zbivalo prebrzo. On je imao vremena doći do ove točke. Drugačije mi je bilo i zato što sam je već toliko puta, na toliko načina, izgubio u sebi. Drugačije i zato što nikad nije bila moja, da je izgubim.

Drugačije i zato što ja za ovo nisam bio kriv.

"Ja sam kriv", prošaptao je Edvvard, i koljena su ga izdala. Svalio se na zemlju preda mnom, ranjiv, kao najlakša zamisliva meta.

Ali bio sam hladan kao led - u meni više nije bilo jare.

"Da", prostenjao je u prašinu, kao da se ispovijeda zemlji. "Da, ubija je."

Išla mi je na živce njegova slomljena bespomoćnost. Htio sam borbu, ne smaknuće. Gdje mu je sada nestala ona prepotentna nadmoćnost?

"Zašto onda Carlisle ništa nije učinio?" zarežao sam. "Doktor je, zar ne? Neka joj to izvadi."

Tada me pogledao i odgovorio mi umornim glasom. Kao da to objašnjava vrtićnjaku po deseti put. "Ona nam ne dopušta."

Trebala mi je minuta da svarim što je rekao. Joj, čovječe, stvarno je ostala vjerna sebi.

Naravno da bi umrla za taj čudovišni nakot. Tako tipično za Bellu.

"Dobro je poznaješ", prošaptao je. "Kako brzo shvaćaš... Ja to nisam shvatio. Ne na vrijeme. Nije htjela razgovarati sa mnom na putu kući, barem ne ozbiljno. Mislio sam da se boji - što bi bilo prirodno. Mislio sam da se ljuti na mene jer sam joj to prouzročio, jer sam joj ugrozio život. Opet. Ni nakraj pameti nije mi bilo što ona zaista misli, što ona odlučuje učiniti. Sve dok nas moja obitelj nije dočekala u zračnoj luci, kad je otrčala ravno Rosalie u naručje. Rosalie! A onda sam začuo što Rosalie misli. Nije mi bilo jasno sve dok to nisam čuo. No ti razumiješ nakon jedne sekunde..." Ispustio je nešto što je napola zvučalo kao uzdah, a napola kao stenjanje.

"Vrati se mrvicu. Ona vam ne dopušta." Sarkazam mi je jetko tekao s jezika. "Niste li već opazili da je ona snažna upravo kao i svaka prosječna ljudska cura od pedeset kila? Koliko ste vi vampovi zapravo glupi? Obuzdajte je i ošamutite je narkoticima."

"Ja sam to i htio", prošaptao je. "Carlisle je bio spreman..."

Što, bili ste preplemeniti, je li?

"Ne. Ne plemeniti. Njezina nam je tjelohraniteljica zakomplicirala situaciju."

O. Njegova mi priča prije nije imala naročitog smisla, ali sad mi se sve složilo. Dakle, takvu igru Blondinka igra. Samo, koje koristi ona ima od toga? Zar mišica tako žarko želi da Bella umre?

"Možda", rekao je. "Rosalie na to ne gleda baš na takav način."

"Pa onda prvo sredite plavušu. Vaša se vrsta dade ponovno sastaviti, je 1' tako? Pretvorite je u slagalicu i onda se pobrinite za Bellu."

"Emmett i Esme na njezinoj su strani. Emmett nam nipošto ne bi dopustio... a Carlisle mi ne želi pomoći dok se Esme protivi..." Nije dovršio rečenicu. Glas mu je umuknuo.

"Trebao si ostaviti Bellu sa mnom."

"Jesam."

Samo, sad je bilo malo prekasno za to. Možda je trebao razmisliti o svemu tome prije nego što ju je napumpao tim čudovištancem koje isisava život iz nje.

Zagledao se u mene iz utrobe svog osobnog pakla, i bilo mi je jasno da se slaže sa mnom.

"Nismo znali", rekao je riječima tihim kao dah. "Ni nakraj pameti mi nije bilo. Nikad još nije postojao par poput mene i Belle. Kako smo mogli znati da ljudska žena može začeti dijete s jednim od nas—"

"Kad bi ljudska žena trebala pritom biti rastrgana na komadiće?"

"Da", složio se napetim šaptom. "Ima njih, sadista, inkuba, sukuba. Postoje oni. Ali zavođenje im je tek uvod u gozbu. Nitko ga ne preživi." Odmahnuo je glavom kao da mu je cijeli taj pojam oduran. Kao da je on išta bolji.

"Nisam znao da postoji posebno ime za to što si", procijedio sam.

Zagledao se uvis u mene, a lice mu je izgledalo tisuću godina staro.

"Čak me ni ti, Jacobe Blacku, ne možeš mrziti onoliko koliko ja mrzim sebe."

Varaš se, pomislio sam, nijem od srdžbe.

"Nećeš je spasiti ako mene sada ubiješ", tiho je rekao.

"A kako ću je onda spasiti?" "Jacobe, moraš mi nešto učiniti." "Ma da ne bi, parazitu!" Samo me gledao tim svojim napola umornim, napola sluđenim očima. "Za nju?" Čvrsto sam stisnuo zube. "Dao sam sve od sebe daje sačuvam od tebe. Baš sve što sam mogao. Prekasno je."

"Poznaješ je, Jacobe. Nalazite se na način koji meni uopće nije jasan. Dio si nje, a ona je dio tebe. Ne želi me slušati, jer misli da je podcjenjujem. Misli da je dovoljno jaka za ovo..." Zagrcnuo se, pa progutao. "Možda će tebe htjeti poslušati."
"Zašto bi?"

Naglo je ustao, očiju zažarenijih nego prije, mahnitijih. Upitao sam se ne silazi li on to zaista s uma. Mogu li vampiri poludjeti?

"Možda", odgovorio je mojoj pomisli. "Ne znam. Takav je osjećaj." Protresao je glavom.

"Moram to nastojati prikrivati pred njom, jer joj se od uzrujavanja samo pogoršava. I ovako ne može zadržati nikakvu hranu u sebi. Moram biti pribran; ne mogu joj otežavati muke. Ali to sada nije bitno. Mora te poslušati!"

"Ne mogu joj reći ništa što joj ti već nisi rekao. Što bi ti htio? Da joj kažem da je glupa? Vjerojatno to već zna. Da joj kažem da će umrijeti? Kladam se da i to zna."

"Možeš joj ponuditi to što ona želi."

E sad mi više uopće nije bio jasan. Je 1' i to od ludila?

"Nije me briga ni za što osim da joj sačuvam život", rekao je, odjednom usredotočen. "Ako želi imati dijete, neka ga slobodno ima. Po jedno dijete na svaki prst na ruci. Što god želi."

Napravio je jedan takt stanke. "Može imati i štenad, ako ne bude drugog načina."

Pogled mu se na trenutak susreo s mojim, i lice mu je mahitalo pod tankim slojem obuzdavanja. Tvrdo mi se mrštenje raspalo kad sam shvatio što je rekao, i osjetio sam da su mi se usta zgranuto objesila.

"Ali ne ovako!" prosiktao je prije nego što sam uspio doći k sebi. "Ne da taj st\or isisava život iz nje dok ja tu bespomoćno stojim! Dok je gledam kako kopni i propada. Dok gledam kako je muči." Brzo je usisao dah, kao da ga je netko kresnuo u trbuh. "Moraš je natjerati da prestane biti nerazumna, Jacobe. Više me uopće ne želi slušati. Rosalie je stalno uz nju, puni joj glavu ludostima - štiti je. Ne, štiti stvora. Bellin život ništa joj ne znači."

Iz grla mi je doprlo krkljanje, kao da se gušim.

Što on to meni govori? Da bi Bella trebala, što? Imati bebu? Sa mnom? Što? Kako? Zar se on to nje odriče? Ili možda misli da ne bi imala ništa protiv da je dijelimo?

"Kako god. Nije bitno, samo da ostane živa."

"To ti je najluđa stvar koju si dosada rekao", promumljao sam.

"Ona te voli."

"Nedovoljno."

"Sprema je dati život da bi imala dijete. Možda bi prihvatila malo manje ekstremno rješenje."

"Zar ti nju uopće ne poznaješ?"

"Znam, znam. Neće je biti lako nagovoriti. Zato mi trebaš ti. Znaš kako razmišlja. Urazumi je." Nisam mogao ni pomisliti na to što mi on predlaže. Bilo mi je previše. Nemoguće. Pogrešno. Bolesno. Posuditi Bellu za vikend i onda je vratiti u ponedjeljak, kao film u videoteku? Tako spigano.

Tako primamljivo.

Nisam htio razmišljati, nisam si htio stvarati predodžbe, ali slike su mi svejedno došle. Prečesto sam na taj način snatrio o Belli, u vrijeme dok smo nas dvoje još možda mogli biti par, a i dugo nakon što je postalo jasno da će mi od tih snatrenja ostati samo gnojne rane, jer načina nema, nikakvog. Tada si nisam mogao pomoći. Sada se nisam mogao spriječiti. Bella u mom zagrljaju, Bella uzdiše moje ime...

Još mi je gora bila ova nova slika koja mi nikad još nije izašla pred oči, slika koja po pravdi nije ni trebala postojati za mene. Ne još. Slika za koju sam znao da me ne bi morila godinama da mi je on nije sada pokazao u glavi. Ali zadržala mi se, puštajući vitice kroz moj mozak kao korov -otrovan i neuništiv. Bella, zdrava i blistava, tako drugačija nego sada, ali u nečemu ista: u tijelu, ne izobličenom, promijenjenom na prirodniji način. Zaobljenom zbog moga djeteta. Pokušao sam pobjeći od tog otrovnog korova mozgojedca. "Da Bellu urazumim? U kojem ti to svemiru živiš?"

"Barem pokušaj."

Brzo sam odmahnuo glavom. Čekao je, zanemarivši negativni odgovor jer je čuo da se dvoumim.

"Odakle ti sad ti psihopatski idiotizmi? Ti to smišljaš u hodu?"

"Mislim jedino o načinima da je spasim otkako sam shvatio što je naumila. Za što je voljna umrijeti. Ali nisam znao kako da ti se javim. Znao sam da me nećeš saslušati ako te nazovem. Otišao bih te uskoro potražiti, da nisi danas došao. Ali teško mi ju je napustiti, čak i na nekoliko minuta. Njezino stanje... tako se brzo mijenja. Stvor... raste. Brzo. Ne mogu je sada ostaviti." "Kakav je to stvor?"

"Nitko od nas pojma nema. Ali snažniji je od nje. Već sada."

Odjednom sam ga vidio - u glavi mi se stvorilo to nabreklo čudovište koje ju razdire iznutra.

"Pomozi mi da ga spriječim", prošaptao je. "Pomozi mi spriječiti da se to dogodi."

"Kako? Davanjem usluga pastuha?" Nije se ni trznuo kad sam to rekao, ali ja se jesam.

"Stvarno si poremećen. Neće joj biti ni nakraj pameti da to poslušaju."

"Pokušaj. Više se nema što izgubiti. Kakve štete tu može biti?"

Može, na meni. Zar nisam i bez ovoga već pretrpio dovoljno Bellinih odbijanja?

"Malo boli da je spasiš? Zar je to tako visoka cijena?" "Ali neće upaliti."

"Možda neće. Samo, možda je zbuni. Možda joj se odlučnost pokoleba. Meni je potreban samo jedan trenutak nedoumice."

"A onda ćeš joj oduzeti ponudu pod nosom? 'Samo sam se šalio, Bella'?"

"Ako želi dijete, to će i dobiti. Neću povući svoju odluku."

Nisam mogao vjerovati da uopće razmišljam o tome. Bella bi me opalila u facu - nije da bi mene to naročito pogodilo, ali vjerojatno bi si opet slomila šaku. Ne bih mu smio dopustiti da razgovara sa mnom, da mi muti glavu. Trebao bih ga jednostavno ubiti odmah sada.

"Ne sada", šapnuo je. "Ne još. Bilo to ispravno ili ne, to bi je uništilo, što i sam znaš. Nema potrebe za žurbom. Ako te neće poslušati, dobit ćeš svoju priliku. U trenutku kad Bellino srce prestane kucati, preklinjat ću te da me ubiješ."

"Nećeš me dugo morati preklinjati."

Natruha iznurena osmijeha podigla mu je kutak usana. "Na to itekako računam."

"Onda smo se dogovorili."

Kimnuo je glavom i pružio mi svoju hladnu, kamenu ruku.

Progutao sam gađenje i prihvatio njegovu ruku. Prsti su mi se sklopili oko kamena i jedanput smo se rukovali.

"Dogovorili smo se", složio se.

10. ZAŠTO NISAM SAMO OTIŠAO? A, DA, ZATO ŠTO SAM DEBIL:

Bilo mi je kao - ne znam kao što. Kao da ovo nije stvarno. Kao da sam u nekakvoj darkerskoj verziji loše sapunice. Umjesto da sam frik za audio/video koji se sprema pozvati glavnu navijačicu da s njim ode na maturanu, bio sam drugoplasirani vukodlak koji se sprema pozvati vampirovu ženu da ode s njim pod plahte i malo se pari. Divota.

Ne, neću to učiniti. To nije normalno i nije u redu. Potpuno ću zaboraviti sve što mi je rekao.

Ali razgovarat ću s njom. Pokušat ću je natjerati da me sasluša.

A ona neće. Baš kao i uvijek.

Edvvard nije davao ni odgovore ni komentare na moje misli dok me vodio natrag u kuću.

Upitao sam se zašto se baš ondje odlučio zaustaviti. Je li tamo bio dovoljno daleko od kuće da ostali ne čuju njegov šapat? Je li u tome bila poanta?

Možda. Kad smo prošli kroz vrata, oči ostalih Cullenovih bile su sumnjičave i zbunjene. Nitko od njih nije izgledao zgađeno ili uvrijeđeno. Znači da očito nisu čuli nijednu od dvije molbe koje mi je Edvvard uputio.

Zastao sam na otvorenim vratima, ne znajući točno što bih sada. Bilo mi je bolje na tom mjestu, gdje je još mrvica podnošljiva zraka puhala izvana.

Edvvard je ušao u sredinu skupine, kruto držeći ramena. Bella ga je zabrinuto promatrala, a onda joj se pogled na trenutak susreo s mojim. Zatim je ponovno krenula gledati njega.

Lice joj je poprimilo sivkasto blijedu boju, i vidio sam na što je mislio kad je rekao da joj se od uzrujanja pogoršava.

"Pustit ćemo Jacoba i Bellu da razgovaraju nasamo", rekao je Edvvard. U glasu mu uopće nije bilo izražajnosti. Zvučao je robotski.

"Preko moga pepela", uzvratila mu je Rosalie siktajem. Još uvijek se motala Belli oko glave, jedne hladne ruke zaštitnički postavljene na Bellin bljedunjavi obraz.

Edvvard je nije pogledao. "Bella", rekao je istim onim praznim tonom. "Jacob bi htio porazgovarati s tobom. Bojiš li se ostati sama s njim?"

Bella me zbunjeno pogledala. Zatim je pogledala Rosalie.

"U redu je, Rose. Jake nam neće ništa. Idi s Edvvardom."

"Možda je to neka smicalica", upozorila je plavuša.

"Ne vidim kako", rekla je Bella.

"Carlisle i ja uvijek ćemo ti biti na vidiku, Rosalie", rekao je Edvvard. Njegov je bezosjećajni glas pucao, otkrivajući bijes u dubini. "Nas dvojice se ona boji."

"Ne", prošaptala je Bella. Oči su joj svjetlucale, mokrih trepavica. "Ne, Edvarde, ne bojim se..."

Odmahnuo je glavom, blago se osmjehnuvši. Bilo je bolno vidjeti taj osmijeh. "Nisam to tako mislio, Bella. Dobro sam ja. Ne brini zbog mene."

Odušno. Imao je pravo - ona se grize zato što je njemu teško. Cura je klasična mučenica. Rodila se totalno u pogrešnom stoljeću. Trebala je živjeti u ona vremena kad se još moglo srediti da je bace lavovima s nekim plemenitim ciljem.

"Sve vas molim", rekao je Edvard, kruto pokazavši prema vratima. "Idemo."

Pribranost koju se trudio zadržati zbog Belle bila mu je na izmaku snaga. Vidio sam koliko je blizu onome čovjeku na lomači u kojega se vani pretvorio. I ostali su to opazili. Šutke su izašli kroz vrata, a ja sam im se maknuo s puta. Kretali su se brzo; srce mi je dvaput lupilo, i tu više nije bilo nikoga osim Rosalie, koja je oklijevala nasred sobe, i Edvarda, koji je i dalje čekao na vratima.

"Rose", rekla je Bella tiho. "Htjela bih da odeš."

Plavuša je prostrijelila Edvarda pogledom, te mu mahнула da izađe prvi. Izgubio se kroz vrata. Uputila mi je dug, prijeteći pogled, a onda i sama nestala.

Kad smo ostali sami, prešao sam sobu i sjeo na pod do Belle. Primio sam joj obje hladne ruke i počeo ih oprezno trljati.

"Hvala, Jake. To mi godi."

"Neću ti lagati, Bells. Izgledaš odurno."

"Znam", uzdahnula je. "Strašno me je vidjeti."

"Strašno kao čudovište iz močvare", složio sam se.

Nasmijala se. "Tako mi je drago što si tu. Ugodno mi je smijati se. Ne znam koliko još teških drama mogu izdržati."

Prevrnuo sam očima.

"Okej, okej", složila se. "Sama ih izazivam."

"Da, upravo tako. Pa kako si mogla, Bells? Stvarno!"

"Je li to on tražio da se dereš na mene?"

"Recimo. Premda mi ne ide u glavu zašto misli da bi me ti poslušala. Nikad dosad nisi."

Uzdahnula je.

"A lijepo sam ti rekao—" zaustio sam.

"Jesi li znao da '« lijepo sam ti rekao' ima brata, Jacobe?" upala mi je potpitanjem u riječ.

"Zove se 'drži jezik za zubima'."

"Dobra fora."

Iscerila mi se. Koža joj se rastegnula preko kostiju. "Nije moja - čula sam je na reprizi Simpsona."

"Ta mi je promaknula."

"Bila je smiješna."

Jednu minutu ništa nismo rekli. Ruke su joj polako postajale nešto toplije.

"Je li te zaista zamolio da razgovaraš sa mnom?"

Kimnuo sam glavom. "Da te malo urazumim. Eto bitke koja je izgubljena prije početka."

"Pa zašto si onda pristao?"

Nisam joj odgovorio. Nisam ni sam točno znao.

Znao sam jedno - svaka sekunda koju provedem s njom samo će pojačati patnju od boli koja me poslije čeka. Kao kod narkića s ograničenom zalihom, slijedi mi suočavanje s ružnom istinom. Što više šutova sada uzmem, to će mi teže biti kad mi se zaliha istroši.

"Izaći će to na dobro, znaš", rekla je nakon minute tišine. "Vjerujem u to."

Na to mi je opet došlo crveno pred oči. "Medu simptomima ti je i poremećaj uma?" brecnuo sam se.

Nasmijala se, premda mi je bijes bio tako stvaran da su mi se ruke tresle na njezinima.

"Možda", rekla je. "Ne kažem da će se situacija lako razriješiti, Jake. Ali kako sam mogla preživjeti sve što sam preživjela a da sada već ne vjerujem u čuda?"

"Cucla?"

"Pogotovo za tebe", rekla je. Smiješila se. Izvukla je jednu ruku iz mojih i pritisnula mi je uz obraz. Bila je toplija nego prije, ali na dodir mi je djelovala proladno, kao i većina ostaloga.

"Više nego na bilo koga drugog, neko čudo čeka na tebe da ti postavi sve kako treba."

"O čemu ti to blebećeš?"

I dalje se smiješila. "Edvard mi je jedanput rekao kako je to kod vas - to s otiskivanjem.

Rekao je daje kao u Snu ivanjske noći, kao čarolija. Otkrit ćeš koja tebe zapravo čeka, a onda će ti možda sve ovo imati smisla."

Da nije izgledala tako krhko, počeo bih vrištati.

Ovako sam ipak zarežao na nju.

"Ako misliš da bi otiskivanje ikada moglo dati smisla ovom bezumlju..." Nastojao sam naći prave riječi. "Stvarno misliš da bi ovo moglo postati u redu samo zato što bih se ja jednoga dana mogao otisnuti na neku neznanku?" Upro sam prstom u njezino nabreknuo tijelo. "Reci mi kojeg je to onda smisla imalo, Bella! Kojeg je smisla imala moja ljubav prema tebi? Kojeg je smisla imala tvoja ljubav prema njemu? Kada umreš" - riječi su mi režale - "kako će to ikada više biti u redu? Kojeg je smisla imala sva ova bol? Moja, tvoja, njegova! Ubit ćeš i njega, makar me nije briga za to." Lecnula se, ali nastavio sam. "Onda, kojeg je smisla imala tvoja izopačena ljubavna priča, na kraju krajeva? Ako ima ikakvog smisla, molim te, pokaži mi ga, Bella, jer ja ga ne vidim."

Uzdahnula je. "Ne znam još, Jake. Ali jednostavno... osjećam... da sve ovo ide prema nekom dobru, ma koliko ga je sada teško vidjeti. To bi se valjda moglo nazvati vjerom."

"Umireš nizašto, Bella! Nizašto!"

Spustila je ruku s moga lica na svoj nabrekli trbuh i pomilovala ga. Nije morala to kazati riječima da bih znao što misli. Umirala je zbog stvora.

"Neću umrijeti", rekla je kroza zube, i bilo mi je jasno da ponavlja stvari koje je već rekla.

"Voljom ću natjerati svoje srce da kuca i dalje. Imam dovoljno snage za to."

"Pričaš čiste gluposti, Bella. Predugo već nastojiš održati korak s natprirodnim. Nijedna normalna osoba ne može to izvesti. Nemaš dovoljno snage." Primio sam joj lice rukom. Nisam se morao pritom podsjećati da budem pažljiv. Sve je na njoj glasno izvikivalo lomljivo.

"Mogu ja. Mogu ja", mrmijala je, zvučeći baš kao ona dječja knjiga o lokomotivici koja je mogla.

"Ne izgleda mi baš tako. Onda, kakav ti je plan? Nadam se da imaš nekakav."

Kimnula je, ne gledajući me u oči. "Jesi li znao da je Esme skočila s litice? Još dok je bila ljudska, hoću reći." "Pa?"

"Pa, bila je tako blizu smrti da se nisu čak ni trudili odnijeti je u hitnu službu - odnijeli su je ravno u mrtvačnicu. Samo, srce joj je i dalje kucalo kad ju je Carlisle pronašao..."

Na to je prije mislila, kad je rekla da će natjerati svoje srce da kuca i dalje.

"Nisi naumila preživjeti ovo kao čovjek", tupo sam izjavio. "Ne. Nisam glupa." Tada me pogledala u oči. "Samo, ti vjerojatno imaš svoje mišljenje o tome."

"Hitna vampirizacija", promumljao sam.

"Kod Esme je uspjela. Kao i kod Emmetta, i Rosalie, čak i kod Edvarda. Nijedno od njih nije bilo u naročito dobrom stanju. Carlisle ih je izmijenio samo zato što je bilo ili to ili smrt. On ne okončava živote, on ih spašava."

Iznenada me žacnula grižnja savjesti zbog dobrog vampirskog doktora, kao i prije. Otjerao sam tu misao i prionuo na preklinjanje.

"Slušaj me, Bells. Nemoj tako." Kao i prije, kad je stigao Charliejev poziv, uvidio sam koliko je to meni zaista bitno. Shvatio sam da mi je potrebno da ona ostane na životu, u nekom obliku. U bilo kakvom obliku. Duboko sam udahnuo. "Ne čekaj da bude prekasno, Bella. Ne tako. Živi. Okej? Samo živi. Nemoj mi to raditi. Nemoj to njemu raditi." Glas mi je postao grublji, glasniji.

"Znaš što će on učiniti kad umreš. Već si to vidjela. Hoćeš da se vrati onim talijanskim ubojicama?" Zgroženo se skvrčila na kauču.

Izostavio sam spomenuti da ovaj put neće biti potrebe za tim.

Nastojeći zvučati blaže, upitao sam je: "Sjećaš se kad su me oni novorođeni razvalili? Sto si mi tada rekla?"

Pričekao sam, ali nije mi htjela odgovoriti. Stisnula je usne.

"Rekla si mi da budem dobar i poslušam Carlislea", podsjetio sam je. "A što sam ja učinio?"

Poslušao sam vampira. Zbog tebe."

"Poslušao si ga zato što je tako bilo najbolje."

"Okej - izaberi koji god hoćeš razlog od ta dva."

Duboko je udahnula. "Sada tako nije najbolje." Pogled joj je pao na njezin veliki, okrugli trbuh, i prošaptala je ispod glasa: "Neću ga ubiti."

Ruke su mi se ponovno počele tresti. "O, nisam čuo veliku vijest. Novorođenče je slatki mali dečkić, je li? Trebao sam donijeti par plavih balona."

Lice joj je porumenjelo. Boja je bila tako prekrasna - zavrnila mi se u želucu poput noža.

Nazubljenog noža, zahrđalog i hrapavog.

Neću pobijediti u raspravi. Još jedanput.

"Ne znam je li dečkić", priznala je, pomalo plaho. "Ultrazvuk ne funkcionira. Membrana oko bebe je pretvrda - kao njihova koža. Tako da je on mala zagonetka. Ali u glavi uvijek vidim dječaćića."

"To u tebi nije nekakva slatka mala beba, Bella."

"Vidjet ćemo", rekla je. Gotovo samodopadno.

"77 nećeš", zarežao sam.

"Veliki si pesimist, Jacobe. Svakako postoji mogućnost da sačuvam glavu."

Nisam joj mogao odgovoriti. Spustio sam pogled i duboko, polako disao, ne bih li obuzdao srdžbu.

"Jake", rekla je i potapšala me po kosi, pomilovala po obrazu. "Bit će u redu. Sšš. U redu je."

Nisam podigao pogled. "Ne. Neće biti u redu."

Obrisala mi je nešto mokro s obraza. "Ššš."

"Koja ti je to fora, Bella?" Buljio sam u svijetli tepih. Ostavljao sam mrlje prijavim, bosim nogama. Baš dobro. "Mislio sam daje cijela poanta u tome da želiš svoga vampira više od ičega. A sad ćeš ga se samo odreći? To mi uopće nema smisla. Odakle ti sad odjednom ta očajnička potreba da budeš mama? Ako si to već toliko željela, zašto si se udala za vampira?" Bio sam opasno blizu ponuditi joj ono stoje tražio od mene. Vidio sam da me riječi vuku prema tome, ali nisam im mogao promijeniti smjer.

Uzdahnula je. "Nije to tako. Nije mi zapravo bilo stalo do rađanja. Nisam ni razmišljala o tome. Nije tu samo stvar u tome da rodim bebu. Nego... eto, baš... ovu bebu."

"To je ubojica, Bella. Pogledaj se."

"Nije. Stvar je u meni. Samo sam krhka i ljudska. Ali mogu ja to izdurati, Jake, mogu—"

"Joj, daj! Začepi, Bella. Ta sranja pričaj svome krvopiji, ali mene nećeš prevariti. Dobro znaš da se nećeš izvući."

Prostrijelila me pogledom. "Ne mogu to znati. To me brine, jasno."

"Brine te", ponovio sam kroza zube.

Tada je nijemo jauknula i primila se za trbuh. Srdžba mi se ugasila kao isključena prekidačem.

"Dobro sam", produhtala je. "Nije to ništa."

Ali nisam je čuo; ruke su joj odmaknule debelu majicu u stranu, pa sam zgroženo blenuo u kožu koju sam ugledao. Trbuh joj je izgledao kao uprljan velikim mrljama modrikastocrne tinte. Opazila je što gledam, pa se naglo opet prekrila.

"Snažan je, to je sve", krenula ga je pravdati.

Te mrlje tinte bile su modrice.

Gotovo sam povratio, i shvatio sam ono što mi je Edward rekao o gledanju nje kako pati od tog stvora. Odjednom sam se i sam osjetio pomalo sluđen.

"Bella", rekao sam.

Osjetila je promjenu u mome glasu. Podigla je pogled, i dalje teško dišući, zbunjenih očiju.

"Bella, nemoj."

"Jake—"

"Slušaj me. Nemoj se odmah nakostriješiti. Okej? Samo me slušaj. Što ako...?"

"Što ako što?"

"Što ako ti ovo nije jedina prilika? Što ako to nije sve ili ništa? Što ako samo poslušaj Carlislea kao dobra djevojčica i zadržiš se na životu?"

"Neću—"

"Nisam još završio. Ostala bi živa. Onda možeš ispočetka. Ovo nije uspjelo. Pokušat ćeš ponovno."

Namrštila se. Podigla je ruku i dotaknula me na mjestu gdje su mi se obrve stiskale. Prstima mi je na trenutak izgledila čelo dok je nastojala shvatiti što joj govorim.

"Ne razumijem... Kako to misliš, da pokušam ponovno? Ne misliš valjda da bi mi Edward dopustio...? I kakve bi tu razlike bilo? Sigurna sam da bi svaka beba—"

"Da", poklopio sam je. "Svako njegovo dijete bilo bi isto." Umorno joj se lice samo još više zbunilo. "Sto?" Ali nisam mogao reći ništa više. Nije bilo smisla. Nikada je neću moći spasiti od sebe same. Nikada to nisam ni mogao. Zatim je trepnula, i vidio sam da je shvatila.

"O. Gah. Molim te, Jacobe. Misliš da bih trebala ubiti svoju bebu i zamijeniti je nekim generičkim nadomjestkom? Umjetnom oplodnjom?" Sad je bila već ljuta. "Zbog čega bih htjela imati bebu nekog neznanca? Što, tebi je to svejedno? Beba kao beba?"

"Nisam to htio reći", promrsio sam. "Ne neznanca."

Nagnula se prema meni. "Pa što mi onda hoćeš reći?"

"Ništa. Ništa ti neću reći. Isto kao i uvijek."

"Odakle ti to?"

"Pusti, Bella."

Sumnjičavo se namrštila. "Je li ti on rekao da mi to kažeš?" Oklijevao sam, iznenađen što je tako brzo pokopčala stvari. "Nije." "Rekao ti je, zar ne?"

"Nije, stvarno. Uopće nije spomenuo nikakvu umjetnu oplodnju."

Lice joj se tada smekšalo, i legla je natrag na jastučice, sva iscrpljena. Kad je progovorila, gledala je u stranu, uopće se ne obraćajući meni. "On bi za mene sve učinio. A ja mu nanosim toliku bol... Ali što si on misli? Da bih mijenjala ovo" - prešla je rukom preko trbuha - "za nečije tuđe..." Ove posljednje riječi je promumljala, a onda je utihnula. Oči su joj bile vlažne.

"Ne moraš mu nanijeti bol", prošaptao sam. Moljakanje u njegovu korist peklo me u ustima poput otrova, ali znao sam da mi je ovaj pristup vjerojatno najbolja mogućnost daje zadržim na životu. A izgledi su i dalje bili tisuću prema jedan. "Mogla bi ga opet usrećiti, Bella. A stvarno mislim da on polako puca po šavovima. Ozbiljno ti kažem."

Kao da nije slušala; rukom je pravila male kružnice na izmučenom trbuhu i grizla se za usnu. Dugo je vladala tišina. Upitao sam se jesu li Cullenovi naročito daleko. Slušaju li oni moja bijedna nastojanja da je urazumim?

"Ne tuđe?" promrmljala je sebi u bradu. Trgnuo sam se. "Što ti je to Edvard točno rekao?" upitala me ispod glasa.

"Ništa. Samo je mislio da bi mene možda htjela poslušati."

"Ne to. O ponovnom pokušaju."

Čvrsto je uprla oči u moje, i uvidio sam da sam joj već previše toga odao. "Ništa."

Blago je zinula. "Opa."

Šutjeli smo nekoliko otkucaja srca. Opet sam se zagledao sebi pod noge, jer nisam mogao izdržati njezin pogled.

"On je stvarno sve u stanju učiniti, zar ne?" prošaptala je.

"Rekao sam ti da silazi s uma. Doslovce, Bells."

"Čudi me da ga nisi smjesta ocinkao. Da ga uvališ u gabulu."

Kad sam je pogledao, cerila se.

"Palo mi je to na pamet." Pokušao sam se i ja isceriti, ali osjetio sam da mi osmijeh propada na licu.

Znala je što joj nudim, i nije namjeravala uopće ozbiljno to razmotriti. Znao sam da neće. Ali svejedno me zapeklo.

"Nema ni mnogo toga što ti ne bi učinio za mene, zar ne?" prošaptala je. "Stvarno ne znam zašto se trudiš. Ne zaslužujem nijednoga od vas."

"Samo, zbog toga se nećeš predomisлити, zar ne?"

"Ne ovaj put." Uzdahnula je. "Kad bih ti to barem mogla objasniti kako treba, da shvatiš. Ne mogu nauditi njemu" - pokazala je na trbuh - "kao što ne mogu ni uzeti pištolj i pucati u tebe. Volim ga."

"Zašto ti uvijek moraš voljeti ono što ne treba, Bella?"

"Ne bih rekla da je tako."

Istjerao sam knedlu iz grla da mi glas zvuči čvrsto kao što želim. "Vjeruj mi na riječ."
Počeo sam ustajati.

"Kamo ćeš?"

"Nema koristi od toga što sam tu."

Molećivo je ispružila mršavu ruku. "Ne idi."

Osjetio sam kako me ovisnost usisava, nastoji me zadržati blizu nje.

"Nije mi ovdje mjesto. Moram se vratiti."

"Zašto si danas došao?" upitala me, i dalje mlitavo pružajući ruku.

"Samo da vidim jesi li zaista živa. Nisam vjerovao da si bolesna, kao što je Charlie rekao."

Iz izraza njezina lica nije mi bilo jasno je li to popušila ili ne.

"Hoćeš li se opet vratiti? Prije nego što..."

"Nemam namjeru sjediti ovdje i gledati te kako umireš, Bella."

Lecnula se. "Imaš pravo, imaš pravo. Trebao bi otići."

Krenuo sam prema vratima.

"Đenja", prošaptala je za mnom. "Volim te, Jake."

Zamalo sam se vratio. Zamalo sam se okrenuo, pao na koljena i počeo je opet preklinjati. Ali znao sam da se moram riješiti Belle, riješiti ovisničke krize, dok nije ubila mene kao što će ubiti njega.

"Jasno, jasno", promrmeljao sam na izlasku.

Nisam vidio one vampire. Zanimario sam svoj motor, koji je osamljeno stajao nasred livade. Sada mi nije bio dovoljno brz. Tata mi sigurno već šizi - kao i Sam. Kako će čopor protumačiti to što nisu čuli moje faziranje? Hoće li misliti da su me Cullenovi sredili prije nego što sam dobio priliku? Skinuo sam se, ne hajući za to hoće li me tko vidjeti, i potrčao. U skoku sam prešao u vuka.

Čekali su me. Pa jasno da su me čekali.

Jacob, Jake, uglas je prozborilo osam glasova s olakšanjem.

Da si odmah došao doma, naredio mi je glas Alfe. Sam je bio bijesan.

Osjetio sam kako se Paul gubi, i znao da Billy i Rachel čekaju da čuju što je bilo sa mnom.

Paul je tako nestrpljivo htio javiti im sretnu vijest da nisam vampirima postao kost za glodanje da nije imao vremena pričekati da čuje cijelu priču.

Nisam morao kazati čoporu da stižem - vidjeli su kako šuma mutno prolazi oko mene dok sam jurio kući. Nisam im morao ni reći da sam napola sluden. Mučne su mi se stvari jasno vidjele u glavi.

Vidjeli su sav onaj užas - Bellin prošarani trbuh, njezin hrapavi glas: snažan je, to je sve, čovjeka na lomači u Edvardovu licu: dok je gledam kako kopni i propada...dok gledam kako je muči, Rosalie u čučnju nad Bellinim mlitavim tijelom: Bellin život ništa joj ne znači - i, iznimno, nitko nije imao ništa za reći.

Njihov je šok bio tek nijemi povik u mojoj glavi. Lišen riječi.

////

Stigao sam na pola puta do kuće prije nego što je itko došao k sebi. Zatim su mi svi potrčali ususret.

Bio je gotovo mrak - oblaci su potpuno prekrivali zalazak sunca. Usudio sam se jurnuti preko autoceste i uspio je neopaženo prijeći.

Našli smo se desetak milja dalje od La Pusha, na čistini stvorenoj sječom stabala. Bila je izvan ruke, utisnuta između dva gorska vrhunca, gdje nas nitko neće vidjeti. Paul ih je pronašao istodobno kad i ja, tako da se cijeli čopor našao na broju.

Graja u mojoj glavi bila je potpuni kaos. Svi su se derali uglas.

Sam je bio potpuno nakostriješen, i režao je bez prestanka dok je koračao amo-tamo na čelu kruga. Paul i Jared kretali su se kao sjene iza njega, ušiju priljubljenih uz glavu. Cijeli je обруč bio potpuno uzrujan i na nogama, i potmulo je režao na mahove.

Bijes im je ispočetka bio neodređen, pa sam pomislio da mi se crno piše. Samo, tako sam bio spigan da me nije bilo briga. Neka mi zbog oglušivanja na naredbe rade što žele.

A onda se neusredotočena zbunjenost misli počela kretati u istom smjeru.

Kako je to moguće? Sto to znači? Kako će to izgledati? Nije sigurno. Nije ispravno. Opasno je. Neprirodno. Čudovišno. Nakazno. Ne smijemo to dopustiti.

Čopor se sada sinkronizirao, svi su sinkronizirano mislili, izuzev mene i još jednog. Sjeo sam do tog brata, koji god da je to bio, previše ošamućen da se osvrnem bilo očima bilo umom i pogledam tko je to pokraj mene, dok je čopor kružio oko nas.

Sporazum ovo ne predviđa.

Ovo sve dovodi u opasnost.

Pokušao sam razumjeti spiralu glasova, pokušao poći zavojitim putem koji su misli stvarale ne bih li vidio kamo vode, ali nije mi imalo smisla. Prizori u središtu njihovih misli bili su moji prizori - i to upravo oni najgori. Beline modrice, Edvardovo lice na lomači.

/ oni ga se boje.

Ali oni neće tu ništa poduzeti.

Štite Bellu Swan.

Ne smijemo dopustiti da to utječe na nas.

Sigurnost naših obitelji, svih u ovom kraju, važnija je od jedne ljudske žene.

Ako oni ne žele ubiti stvora, morat ćemo mi.

Da zaštitimo pleme.

Da zaštitimo obitelji.

Moramo ga ubiti dok nije prekasno.

Još jedna moja uspomena, ovaj put Edvardove riječi: Stvor raste. Brzo. Trudio sam se usredotočiti, razabrati glasove pojedinaca.

Nemamo što čekati, pomislio je Jared.

To bi značilo okršaj, upozorio je Embry. I to gadan.

Spremni smo, ostao je ustrajan Paul.

Iznenađenje će morati biti na našoj strani, pomislio je Sam.

Ako ih ulovimo razdvojene, možemo ih svakog zasebno napasti. To bi nam uvećalo izgleda za pobjedu, pomislio je Jared, već prelazeći na strategiju.

Protresao sam glavom i polako se digao na noge. Osjećao sam se nesigurno među njima - kao da me zbog kruženja vukova obuzimala vrtoglavica. Vuk do mene također je ustao. Osjetio sam da me gurka ramenom, pomažući mi da se pridignem.

Čekajte, pomislio sam.

Kruženje je zastalo na jedan takt, a onda su se ponovno ushodali. Vremena je malo, rekao je Sam.

Ali - što vam je došlo? Danas popodne niste ih htjeli napasti zato što su prekršili sporazum. A sada planirate zasjedu, dok se još drže sporazuma?

Ovakvu situaciju naš sporazum ne predviđa, rekao je Sam. Ovo je opasnost za svako ljudsko biće u kraju. Ne znamo kakvo su to stvorenje Cullenovi začeli, ali znamo da je snažno i da brzo raste. I bit će premlado da sluša bilo kakav sporazum. Sjećaš se novorođenih vampira s kojima smo se borili? Divljih, nasilnih, izvan dosega razuma i obzira. Zamisli takvog, ali pod zaštitom Cullenovih.

Ne znamo— pokušao sam mu upasti u riječ.

To je točno, ne znamo, složio se. I u ovom slučaju ne možemo riskirati s neznanim. Možemo dopustiti Cullenovima da postoje samo dok smo apsolutno sigurni da se u njih može pouzdati da nikome neće nauditi. U ovog se... stvora ne može pouzdati.

Nije im ništa draže zbog toga nego nama.

Sam je izvukao Rosalieno lice, njezin zaštitnički čučanj, iz moga uma i pokazao ga svima.

Neki su spremni na borbu za stvora, ma kakav on bio.

Ma daj, molim te, to je samo beba

Ne zadugo, prošaptala je Leah.

Jake, stari, ovo je veliki problem, rekao je Quil. Ne možemo ga tek tako zanemariti.

Preuveličavate ga, usprotivio sam im se. Tu je u opasnosti jedino Bella.

Ponovno vlastitim izborom, rekao je Sam. Ali njezin izbor ovaj put se tiče svih nas. Ne bih rekao.

Ne možemo se izložiti tom riziku. Nećemo dopustiti krvopiji da lovi na našem zemljištu.

Onda im reci da odu, rekao je vuk koji me i dalje pridržavao. Bio je to Seth. Mogao sam si i misliti.

Pa da postanu prijetnja drugima? Kad krvopije zadu na naše zemljište, uništimo ih, bez obzira na to gdje namjeravaju loviti. Štitimo svakoga kog možemo.

Ovo je suludo, rekao sam. Danas popodne bojao si se dovesti čopor u opasnost.

Danas popodne nisam znao da su nam obitelji u opasnosti.

Ne mogu vjerovati! Kako ćeš ubiti to stvorenje a da pritom ne ubiješ i Bellu?

Nije bilo riječi, ali šutnja je bila bremenita značenjem.

Zatulio sam. I ona je ljudsko biće! Zar se naša zaštita ne odnosi na nju?

Tako i tako umire, pomislila je Leah. Samo ćemo ubrzati proces.

Nato sam pukao. Skočio sam od Seta prema njegovoj sestri, iskeženih zuba. Samo što je nisam ščepao za stražnju nogu kad sam osjetio kako mi se Samovi zubi zarivaju u bok i odvlače me.

Zauriao sam od boli i bijesa i okomio se na njega.

Stoj! naredio mi je dvostrukim glasom Alfe.

Kao da su mi se noge odsjekle. Zastao sam u hipu i zadržao se na nogama tek čistom snagom volje.

Pogledao je u stranu od mene. Nećeš biti okrutna prema njemu, Leah, zapovjedio joj je. Bellina je žrtva visoka cijena, koju ćemo svi znati cijeniti. Oduzimanje ljudskog života protivi se svemu za što se zalažemo. Mračno je napraviti izuzetak u tom kodeksu časti. Svi ćemo žalovati zbog našeg noćasnog djela.

Noćasnog? ponovio je zgranuto Seth. Sam - mislim da bismo trebali još malo razgovarati o ovome. Posavjetovati se sa starješinama, ako ništa drugo. Ne možeš ozbiljno misliti da bismo—

Ne možemo si sada dopustiti da budemo tolerantni prema Cullenovima kao ti. Nema vremena za raspravu. Slušat ćeš što ti se kaže, Seth.

Sethova prednja koljena klecnula su, a glava mu se pognula pod težinom zapovijedi Alfe. Sam je počeo obilaziti nas dvojicu u uskom krugu.

Za ovo nam treba cijeli čopor. Jacobe, ti si naš najsnažniji borac. Borit ćeš se noćas s nama.

Jasno nije da ti to teško pada, pa ćeš se usredotočiti na njihove borce - Emmetta i Jaspera Cullena. Ne moraš sudjelovati u... onom drugom. Quil i Embry borit će se s tobom.

Koljena su mi zadrhtala; s mukom sam se zadržao na nogama dok mi je glas Alfe bičevao volju.

Paul, Jared i ja idemo na Edwarda i Rosalie. Prema informacijama koje nam je Jacob donio, mislim da će njih dvoje čuvati Bellu. Carlisle i Alice također će biti blizu, moguće i Esme. Brady, Collin, Seth i Leah okomit će se na njih. Tko god dobije izravnu priliku za napad na - svi smo ga čuli kako u mislima zamuckuje Bellino ime - stvorenje, uništiti će ga. Uništavanje stvorenja prvi nam je prioritet.

Čopor je zažagorio, nervozno izražavajući pristanak. Od napetosti se svima krzno nakostriješilo. Koraci su se ubrzali, a šape na tlu punom paprati oštrije su strugale, zarivajući nokte u zemlju.

Samo smo Seth i ja bili nepomični, oko u sredini oluje iskeženih zubi i pognutih ušiju. Seth je nosom gotovo doticao tlo, pognut Samovim zapovijedima. Osjetio sam koliko ga boli nevjera na koju se sprema. Za njega je ovo bilo izdajstvo - dok se tijekom onog jednodnevnog saveza borio uz Edvarda, Seth se istinski sprijateljio s tim vampirom.

Međutim, u njemu nije bilo otpora. Slušat će, ma koliko ga to boljelo. Nije imao izbora.

A kakav sam izbor ja imao? Kad Alfa nešto kaže, čopor ga slijedi.

Sam nikad još nije do ove mjere tjerao svoj autoritet; znao sam da mu je istinski mrsko vidjeti Seta kako kleči pred njim, kao rob pod nogama gospodara. Ne bi silom ovo radio da ne vjeruje kako mu nema druge. Ne može nam lagati kad smo ovako umno povezani. Stvarno je vjerovao da nam je dužnost uništiti Bellu i čudovište koje ona nosi. Stvarno je vjerovao da ne smijemo gubiti vrijeme. Vjerovao je u to dovoljno da zbog toga izgubi život.

Uvidio sam da će se sam suočiti s Edvardom, jer je Edvard za Sama najveća prijetnja zbog svoje sposobnosti čitanja naših misli. Sam neće dopustiti nekom drugom da se izloži toj opasnosti.

Smatrao je Jaspera drugim protivnikom po snazi, zbog čega gaje povjerio meni. Znao je da između svih u čoporu imam najboljih izgleda da iz te borbe izađem kao pobjednik. Najlakše je

mete povjerio mlađim vukovima i Lei. Lišena naputaka svojih vizija budućnosti, mala Alice neće biti prijatna,

a iz doba saveza s njima znali smo da Esmé nije borac. Carlisle će biti veći izazov, ali sputavat će ga njegova mržnja prema nasilju.

Osjećao sam goru mučninu nego Seth dok sam promatrao kako Sam to planira, nastoji sagledati sve rakurse kako bi svakome članu čopora pružio najveće izgleda za preživljavanje. Sve je bilo naglavce. Danas popodne, ja sam izgarao od želje za napadom na njih. Ali Seth je imao pravo - nisam bio spreman za tu borbu. Zaslijepio sam samoga sebe tom mržnjom.

Nisam si dopustio daje pažljivo sagledam, jer sam zacijelo znao što bih u tom slučaju vidio. Carlislea Cullena. Kad bih ga pogledao bez mreže te mržnje preko svojih očiju, nisam mogao poreći da bi bilo umorstvo usmrtniti ga. Bio je dobar. Dobar kao bilo koji čovjek kojega štitimo. Možda i bolji. Sto je, valjda, vrijedilo i za druge, ali nisam gajio tako snažne osjećaje prema njima. Upravo će Carlisleu biti mrsko uzvratiti udarac, čak i da spasi vlastiti život. Zbog toga ćemo ga moći ubiti - zbog toga što on neće htjeti da mi, njegovi neprijatelji, stradamo.

Ovo nije bilo u redu.

I ne samo zbog toga što mi je ubiti Bellu bilo kao da ubijam sebe, kao samoubojstvo.

Saberu se, Jacobe, naredio mi je Sam. Pleme je iznad svega. Danas nisam imao pravo, Sam. Tada su ti razlozi bili pogrešni. Ali sada moramo izvršiti svoju dužnost. Napeo sam se. Ne. Sam je kriknuo i prestao koračati preda mnom. Zagledao mi se u oči, dok mu je potmulo rezanje dopiralo kroza zube.

Da, odredio je Alfa, dok mu je dvostruki glas prštao vrelinom autoriteta. Noćas neće biti nikakvih iznimaka. Ti ćeš se, Jacobe, boriti s nama protiv Cullenovih. Ti ćeš se, zajedno s Quilom i Embryjem, pobrinuti za Jaspera i Emmetta. Dužnost ti je štititi pleme. Zbog toga postojiš. I tu ćeš dužnost bespogovorno ispuniti.

Ramena su mi se zgrbila kad me njegova odredba dotukla. Noge su mi se odsjekle, i pao sam na trbuh pred njega.

Nijedan član plemena nije se mogao usprotiviti Alfi.

11. DVIJE STAVKE IZ SAMOG VRHA MOGA POPISA STVARI KOJE NIKAD NE BIH HTIO UČINITI:

Sam je počeo svrstavati ostale u formaciju još dok sam bio na zemlji. Embry i Quil nalazili su mi se uz bok, čekajući da se oporavim i stanem na čelo.

Osjećao sam poriv, potrebu da stanem na noge i povedem ih. Nagon je jačao u meni, dok sam mu se bezuspješno odupirao, grozeći se dok sam ležao na tlu.

Embry mi je tiho zatulio u uho. Nije htio sročiti misao riječima, bojeći se da opet ne svrne Samovu pozornost na mene. Osjećao sam kako me nijemo moli da ustanem, da samo krenem i obavim to.

Čoporom je vladao strah, ne toliko za pojedince koliko za cjelinu. Nismo mogli zamisliti da ćemo svi preživjeti noć. Koju ćemo braću izgubiti? Koji će nas umovi zauvijek napustiti? Koju ćemo ožalošćene obitelji ujutro tješiti?

Svijest mi je počela sudjelovati u njihovima, usuglašeno razmišljati dok smo se nosili s tim strahovima. Automatski sam se otisnuo na noge i protresao krzno.

Embry i Quil otpuhnuhli su s olakšanjem. Quil mi je jedanput nosom dotaknuo bok.

Umovi su im bili puni našeg izazova, našeg zadatka. Zajedno smo se prisjetili noći u kojima smo gledali Cullenove kako vježbaju za bitku s

novorođenima. Emmett Cullen bio je najjači, ali Jasper će nam biti veća prepreka. Kreće se kao udar munje - objedinjuje snagu, brzinu i smrt. Koliko stoljeća iskustva nosi u sebi?

Dovoljno da svi ostali Cullenovi očekuju da ih on predvodi.

Ja ću na čelo, ako hoćeš na bok, ponudio mi je Quil. Um mu je bio uzbuđeniji nego u većine drugih. Dok je Quil tih noći gledao Jasperove instrukcije, izgarao je od želje da svoju vještinu okuša naspram vampirove. Za njega bi to bilo nadmetanje. Čak i kad zna da mu se radi o glavi, tako će na to gledati. I Paul je dijelio takav stav, kao i klinici koji nikad još nisu bili u okršaju, Collin i Brady. Seth bi vjerojatno jednako razmišljao - da mu suparnici nisu bili prijatelji.

Jake? blago me gurnuo Quil. Kako hoćeš da krenemo?

Samo sam odmahnuo glavom. Nisam se mogao usredotočiti - poriv da slijedim naredbe zakvačio mi se u sve mišiće poput konaca marionete. Nogu pred nogu, pa nogu pred nogu.

Seth se vukao iza Collina i Bradvja - Leah je tamo zauzela čelni položaj. Zanimarivala je Seta dok je planirala s ostalima, i uviđao sam da bi ga radije izostavila iz borbe. U njezinu držanju prema mlađem bratu bilo je tračka majčinskih osjećaja. Bilo bi joj drago da ga je Sam poslao kući. Na Sethu se nisu vidjele Leine nedoumice. I on se prilagođavao koncima marionete.

Možda da se prestaneš odupirati... prošaptao je Embry.

Samo imaj našu ulogu na umu. Idemo na one Jake. Možemo mi njih srediti. Jači smo! Quil se hrustio - kao da se nagovara prije velike utakmice.

Razabirao sam koliko bi to bilo lako - ne misliti ni na što povrh svoje uloge. Nije bilo teško zamisliti napad na Jaspera i Emmetta. Već smo znali biti nadomak toga. Vrlo sam ih dugo smatrao neprijateljima. Mogao bih ih tako i sada doživjeti.

Samo bih morao zaboraviti da oni štite isto ono što bih i ja štitio. Morao bih zaboraviti razlog iz kojeg bih možda želio da oni odnesu pobjedu...

Jake, upozorio me Embry. Zadrži naš cilj na umu.

Stopala su mi se tromo pomaknula, odupirući se zatezanju konaca.

Nema smisla odupirati se, ponovno mi je prišapnuo Embry.

Bio je u pravu. Na kraju ću učiniti ono što Sam želi, odluči li se nametnuti. A odlučio je. Očito. Postoji dobar razlog za autoritet Alfe. Čak i čopor snažan poput našega nije naročita bojna sila bez predvodnika. Moramo se kretati zajedno, razmišljati zajedno, kako bismo bili djelotvorni. A to traži da tijelo ima glavu.

Što onda ako Sam sada griješi? Nitko tu ništa ne može. Nitko ne može poreći njegovu odluku. Izuzev.

I eto je - misli koju nikad, baš nikad nisam htio pomisliti. Ali sada, nogu potpuno sapetih koncima, prepoznao sam taj izuzetak s olakšanjem - s više od olakšanja, sa žestokim radovanjem.

Nitko ne može poreći odluku Alfe - izuzev mene.

Ništa nisam zaslužio. Ali s nekim sam se stvarima rodio, a na te stvari nisam htio položiti pravo.

Nikad nisam htio predvoditi čopor. Nisam to ni sada htio. Nisam htio da odgovornost za sudbine svih nas padne na moja pleća. Sam je u tome bio bolji nego što bih ja ikada mogao biti.

Ali večeras je pogriješio.

A ja se nisam rodio da klečim pred njim.

Spone su pale s moga tijela istog trena kad sam se prisjetio svoga prirođenog prava.

Osjetio sam kako se skuplja u meni, i kao sloboda i kao neobična, isprazna moć. Isprazna zbog toga što moć Alfe potječe iz njegova čopora, a ja čopora nemam. Osamljenost me načas smoždila.

Više nisam imao čopora.

Ali bio sam uspravan i snažan dok sam hodao prema Samu, prema mjestu gdje je kovao planove s Paulom i Jaredom. Okrenuo se na zvuk moga prilaženja i stisnuo crne oči.

Ne, kazao sam mu opet.

Smjesta je to začuo, smjesta je začuo moj izbor u zvuku glasa Alfe kojim sam razmišljao.

Odskočio je pola koraka i zgranuto šteknuo.

Jacobe? Sto si to učinio?

Neću te slijediti, Sam. Ne s tako pogrešnim ciljem.

Zgranuto je zurio u mene. Ti bi... ti bi stao uz svoje neprijatelje protiv svoje obitelji?

Oni nisu - odmahnuo sam glavom, da je razbistrim - oni nam nisu neprijatelji. Nikad nisu ni bili.

Samo što mi to nije bilo jasno sve dok stvarno nisam razmislio o njihovu uništavanju, dok nisam razmislio o svemu.

Ne radi se tu o njima, zarežao je na mene. Tu se radi o Belli. Ona nikad nije bila za tebe, nikada te nije odabrala, ali ti nastavljaš uništavati svoj život za nju!

Bile su to grube riječi, ali istinite. Usisao sam zrak punim ustima, udišući ih.

Možda imaš pravo. Ali ti ćeš zbog nje uništiti čopor, Sam. Bez obzira na to koliko ih noćas preživi, zauvijek će okaljati ruke krvlju kao ubojice.

Moramo zaštititi svoje obitelji!

Znam što si ti odlučio, Sam. Ali ti ne odlučuješ u moje ime. Ne više. Jacobe - ne možeš okrenuti leda plemenu.

Čuo sam dvostruki odjek njegove zapovijedi Alfe, ali ovaj put u njoj nije bilo težine. Više se nije odnosila na mene. Stisnuo je čeljust, ne bi li me prisilio da odgovorim na njegove riječi.

Zagledao sam mu se u ljutite oči. Sin Ephraima Blacka nije rođen da slijedi sina Levija Uleyja.

Jacobe Blacku, to je to, dakle? Nakostriješio se, a njuška mu se zadigla nad zube. Paul i

Jared zarežali su i napeli se njemu uz bok. Čak i ako me možeš poraziti, čopor te nikad neće slijediti!

Sad sam ja naglo ustuknuo, a iz grla mi se otelo iznenađeno cviljenje.

Poraziti te? Ne mislim se boriti s tobom, Sam.

Pa što si onda naumio? Neću odstupiti samo da ti možeš štititi vampirski nakot na štetu plemena.

Ne govorim ti da odstupiš.

Ako im narediš da te slijede—

Ja nikad neću nikome oduzeti vlastitu volju.

Rep mu je stao šibati tamo-amo kad se lecnuo od osude u mojim riječima. Zatim je zakoraknuo prema meni, tako da smo se našli nogu uz nogu, a njegovi su se iskeženi zubi našli svega nekoliko centimetara od mojih. Sve do tog trenutka nisam primijetio da sam ga nadrastao.

Ne može biti više od jednog Alfe. Čopor je izabrao mene. Hoćeš li nas večeras raskoliti? Hoćeš li se okomiti na vlastitu braću ? Ili ćeš stati nakraj ovoj ludosti i ponovno nam se pridružiti? Svaka je riječ bila prožeta zapovjednim tonom, ali nije me mogla dotaknuti. U mojim je žilama tekla nerazrijeđena krv Alfe.

Shvaćao sam zbog čega u čoporu nikad nema više od jednog Alfa mužjaka. Tijelo mi je odgovaralo na izazov. Osjećao sam kako u meni raste nagon da obranim status na koji polažem pravo. Primitivna jezgra moga vučjeg bića napela se u očekivanju bitke za primat. Svu sam energiju usredotočio na obuzdavanje te reakcije. Neću pasti u besciljni, razorni obračun sa Samom. On mi je i dalje brat, premda sam ga odbacio.

Bile su to grube riječi, ali istinite. Usisao sam zrak punim ustima, udišući ih.

Možda imaš pravo. Ali ti ćeš zbog nje uništiti čopor, Sam. Bez obzira na to koliko ih noćas preživi, zauvijek će okaljati ruke krvlju kao ubojice.

Moramo zaštititi svoje obitelji!

Znam što si ti odlučio, Sam. Ali ti ne odlučuješ u moje ime. Ne više. Jacobe - ne možeš okrenuti leđa plemenu.

Čuo sam dvostruki odjek njegove zapovijedi Alfe, ali ovaj put u njoj nije bilo težine. Više se nije odnosila na mene. Stisnuo je čeljust, ne bi li me prisilio da odgovorim na njegove riječi.

Zagledao sam mu se u ljutite oči. Sin Ephraima Blacka nije rođen da slijedi sina Levija Uleyja. Jacobe Blacku, to je to, dakle? Nakostriješio se, a njuška mu se zadigla nad zube. Paul i Jared zarežali su i napeli se njemu uz bok. Čak i ako me možeš poraziti, čopor te nikad neće slijediti!

Sad sam ja naglo ustuknuo, a iz grla mi se otelo iznenađeno cviljenje.

Poraziti te? Ne mislim se boriti s tobom, Sam.

Pa što si onda naumio? Neću odstupiti samo da ti možeš štititi vampirski nakot na štetu plemena.

Ne govorim ti da odstupiš.

Ako im narediš da te slijede—

Ja nikad neću nikome oduzeti vlastitu volju.

Rep mu je stao šibati tamo-amo kad se lecnuo od osude u mojim riječima. Zatim je zakoraknuo prema meni, tako da smo se našli nogu uz nogu, a njegovi su se iskeženi zubi našli svega nekoliko centimetara od mojih. Sve do tog trenutka nisam primijetio da sam ga nadrastao.

Ne može biti više od jednog Alfe. Čopor je izabrao mene. Hoćeš li nas večeras raskoliti? Hoćeš li se okomiti na vlastitu braću ? Ili ćeš stati nakraj ovoj ludosti i ponovno nam se pridružiti? Svaka je riječ bila prožeta zapovjednim tonom, ali nije me mogla dotaknuti. U mojim je žilama tekla nerazrijeđena krv Alfe.

Shvaćao sam zbog čega u čoporu nikad nema više od jednog Alfa mužjaka. Tijelo mi je odgovaralo na izazov. Osjećao sam kako u meni raste nagon da obranim status na koji polažem pravo. Primitivna jezgra moga vučjeg bića napela se u očekivanju bitke za primat. Svu sam energiju usredotočio na obuzdavanje te reakcije. Neću pasti u besciljni, razorni obračun sa Samom. On mi je i dalje brat, premda sam ga odbacio.

Ovaj čopor ima samo jednog Alfu. Ne sporim to. Samo izabirem poći vlastitim putem.

Zar ti to sada pripadaš kovenu, Jacobe? Lecnuo sam se.

Ne znam, Sam. Ali dobro znam jedno—

Ustuknuo je kad je osjetio težinu Alfe u mom glasu. Utjecala je na njega jače nego što je njegova dirnula mene. Jer ja jesam bio rođen da njega vodim.

Ja ću stati između vas i Cullenovih. Neću samo mirno gledati kako čopor ubija nedužne - bilo mi je teško primijeniti tu riječ na vampire, ali bila je točna - ljude. To je ispod časti ovog čopora. Vodi ih u pravom smjeru, Sam.

Okrenuo sam mu leđa, a tuljenje uglas rasparalo je zrak oko mene.

Zarivajući nokte u zemlju, odjurio sam od halabuke koju sam izazvao. Nisam imao mnogo vremena. Barem me jedino Leah uopće možda mogla preteći, a imao sam prednost u trku.

Tuljenje se stišavalo s razdaljinom, a manje godilo što taj zvuk još uvijek para mirnu noć.

Davao mi je do znanja da još nisu krenuli za mnom.

Morao sam upozoriti Cullenove prije nego što se čopor pribere i spriječi me. Budu li Cullenovi spremni, to možda daje Samu razlog da ponovno promisli o svemu ovom dok ne bude prekasno. Hitao sam prema bijeloj kući koju sam i dalje mrzio, ostavljajući svoj dom iza sebe. Dom mi više nije pripadao. Okrenuo sam mu leđa.

A današnji mi je dan počeo kao svaki drugi. Vratio sam se kući iz ophodnje u kišno svitanje, doručkovao s Bilh/jem i Rachel, gledao bezvezne emisije, koškao se s Paulom... Kako se uspio tako potpuno promijeniti, postati tako nadrealan? Kako se sve zbrkalo i izopačilo do te mjere da sam, eto, sada tu sasvim sam, kao nehomični Alfa odsječen od braće, jer je izabrao vampire, a ne njih?

Zvuk kojeg sam se pribojavao prekinuo me u ošamućenim mislima -meki topot širokih šapa po zemlji, u potjeri za mnom. Bacio sam se u trk, u bjesomučnu jurnjavu crnom šumom. Morao sam stići tek toliko blizu da mi Edvard čuje upozorenje u glavi. Leah me neće moći sama zaustaviti.

A onda sam razaznao raspoloženje misli iza sebe. Nisu bile bijesne, već poletne. Nisu me progonile... slijedile su me.

Noge su mi izgubile ritam. Dva sam koraka glavinjao prije nego što sam ga opet ulovio.

Daj me čekaj. Noge mi nisu duge kao tvoje.

SETH! Pa što ti to IZVODIŠ? BJEŽI KUĆI!

Nije mi odgovorio, ali osjećao sam njegovo oduševljenje dok me uporno pokušavao sustići.

Vidio sam što vide njegove oči, kao što je on vidio što vide moje. Noćni je prizor meni bio sumoran - pun beznađa. Za njega je, s druge strane, bio pun nade.

Nisam shvatio da sam usporio, ali on mi se odjednom stvorio uz bok, trčeći u formaciji uz mene.

Ne šalim se, Seth! Nije ti tu mjesto. Gubi se.

Krakati svijetlo smeđi vuk samo je frknuo na to. Čuvam ti leđa, Jacobe. Mislim da si u pravu. A neću stajati iza Sama kad—

Ma nego što da ćeš stajati iza Sama, vrug te odnio! Goni tu svoju dlakavu guzicu natrag u La Push i slušaj što ti Sam kaže.

Ne.

Bježi, Seth!

Je li to naredba, Jacobe?

Prenerazio me tim pitanjem. Naglo sam se zaustavio, a nokti su mi zabrazdili po blatu.

Nikome ništa ne naređujem. Samo ti govorim što znaš i sam.

Čučnuo je do mene. Da ti kažem što ja znam - znam da je grozno tiho. Nisi još primijetio?

Trepnuo sam. Rep mi je uzrujano počeo mahati kad sam shvatio na što misli uz te riječi. Nije bilo tiho u jednom smislu. Tuljenje je i dalje paralo zrak, daleko zapadnije odavde.

Nisufazirali u ljudski lik, rekao je Seth.

To sam znao. Čopor je sada sigurno u stanju crvene pripravnosti. Služe se umnom vezom da sve strane jasno sagledaju. Ali nisam čuo što misle. Čuo sam jedino Setha. Nikoga drugog. Meni to izgleda kao da zasebni čopori nisu povezani. Vidi ti to. Valjda nije bilo povoda da to naši praoci prije doznaju. Jer prije nije bilo povoda za zasebne čopore. Nikad nije bilo dovoljno vukova za dva. Opa. Stvarno je tiho. Baš onako jezivo. Ali u isti mah je i nekako zgodno, zar ne? Kladam se da je ovako bilo lakše Ephraimu i Quilu i Leviju. Nije takva graja s trojicom. Ili samo dvojicom.

Daj šuti, Seth.

Na zapovijed.

Daj dosta! Ne postoje dva čopora. Postoji ČOPOR, i postojim ja. To je sve. Znači, sad možeš doma.

Ako ne postoje dva čopora, zašto onda ti i ja čujemo jedan drugoga, ali ne i ostale? Mislim da je to što si okrenuo leđa Samu bio prilično značajan potez. Promjena. A kad sam ja otišao za tobom, mislim da je i to bilo značajno.

To što kažeš ima smisla, priznao sam mu. Ali sve što se promijeni lako se može vratiti na staro.

Ustao je i laganim koracima krenuo na istok. Nemamo sad vremena raspravljati o tome.

Trebali bismo samo ići svojim putem prije nego što Sam...

Tu je bio u pravu. Nije bilo vremena za ovu raspravu. Ponovno sam se dao u trk, ne tjerajući se baš onoliko kao prije. Seth mi je ostao za petama, na uvriježenom položaju Drugog uz moj desni bok.

Mogu ja otrčati drugamo, pomislio je i malo spustio nos. Ne slijedim te jer bih htio promaknuće.

Trči kamo god hoćeš. Uopće me ne zanima.

Nije se čula nikakva potjera, ali obojica smo malo ubrzali u isti mah. Sad sam se zabrinuo. Ako ne mogu pristupiti umu čopora, ovo će mi biti teže. Neću saznati za napad ništa ranije od Cullenovih.

Trčat ćemo u ophodnjama, predložio je Seth.

A što ćemo ako nam se čopor suprotstavi? Stisnuo sam oči. Napasti svoju braću? Tvoju sestru?

Ne - dat ćemo znak za uzbunu i povući se.

Dobar odgovor. Ali što ćemo onda? Ne bih rekao...

Znam, složio se. S manje samopouzdanja. Mislim da se ni ja ne bih mogao boriti protiv njih. Ali ni njima neće biti ništa draže napasti nas nego što je nama napasti njih. Već bi to moglo biti dovoljno da ih natjera da odustanu. K tome, sada ih je samo osmero.

Daj prestani biti tako... Trebala mi je minuta da nađem pravu riječ. Optimističan. Ideš mi na živce.

Nema problema. Hoćeš da budem pun teške depre, ili da samo šutim?

Samo ušuti.

Nema beda.

Ma je li? Ne zvuči mi tako. Napokon je ušutio.

A onda smo prešli cestu i zašli u šumu oko kuće Cullenovih. Čuje li nas Edvard već odavde? Možda bi nam bilo pametno da mislimo nešto u stilu: "Dolazimo u miru".

Samo ti daj.

Edwarde? Oprezno ga je pozvao imenom. Edvarde, jesi li tu? Okej, sad se osjećam pomalo glupo.

A i zvučiš glupo.

Misliš da nas čuje?

Ostalo nam je još tek nešto više od kilometra. Mislim da nas čuje. Hej, Edvarde. Ako me čuješ - spremite se za opsadu, krvopije. Imate problem.

Mi imamo problem, ispravio me Seth.

Zatim smo izbili iz šume na široku livadu. Kuća je bila zamračena, ali ne i prazna. Edvard je stajao na trijemu između Emmetta i Jaspera. Bili su snježnobijeli pod blijedim svjetlom.

"Jacobe? Seth? Što je bilo?"

Usporio sam, a onda se vratio nekoliko koraka. Smrad mi je kroz ovaj nos bio tako rezak da sam imao dojam da me istinski peče. Seth je tiho zatulio, oklijevajući, a onda se svrstao iza mene.

U odgovor na Edvardovo pitanje, pustio sam da mi kroz misli prođe sukob sa Samom, unatraške. Seth je razmišljao uz mene, dopunjavajući nedostatke, prikazujući prizor iz drugog kuta. Zaustavili smo se kad smo došli do onoga o "nakaznom", jer je Edvard bijesno prosiktao i skočio s trijema.

"Žele ubiti Bellu?" suho je zarežao.

Emmett i Jasper, koji nisu čuli prvi dio razgovora, shvatili su njegovo nenaglašeno pitanje kao izjavu. U tren oka našli su se do njega, kezeći zube dok su nam prilazili.

Hej, samo malo, pomislio je Seth, uzmičući.

"Em, Jazz - ne oni! Ostali. Čopor dolazi."

Emmett i Jasper zaljuljali su se unatrag na petama; Emmett se okrenuo prema Edvardu, dok nas je Jasper nastavio netremice promatrati. "Što sad njih muči?" strogo je upitao Emmett.

"Isto što i mene", oštro je prošaptao Edvard. "Ali oni imaju vlastiti plan izlaženja nakraj s time. Dovedite ostale. Zovite Carlislea! On i Esme moraju se smjesta vratiti ovamo."

Tiho sam zatulio od nelagode. Doista su razdvojeni.

"Nisu daleko", rekao je Edvard istim onim mrtvim glasom kao i prije.

Idem baciti oko, rekao je Seth. Oprčati zapadni obod.

"Hoće li ti prijetiti opasnost, Seth?" upitao ga je Edvard.

Seth i ja smo se pogledali.

Ne bih rekao, pomislili smo u isti mah. Ja sam još dodao: Ali možda da ja pođem. Za svaki slučaj...

Manje je vjerojatno da će se suprotstaviti meni, istaknuo je Seth. Ja sam za njih samo klinac. Ti si za mene samo klinac, klinac.

Idem ja. Ti se moraš dogovoriti s Cullenovima kako ćete dalje.

Okrenuo se u suprotnom smjeru i jurnuo u mrak. Nisam htio naređivati Sethu, pa sam ga pustio.

Edvard i ja ostali smo stajati jedan naspram drugoga na mračnoj livadi. Čuo sam kako Emmett nešto mrmlija u mobitel. Jasper je motrio mjesto gdje je Seth iščezao u šumi. Alice se pojavila na trijemu, odmjerila me dugim, zabrinutim pogledom, te dolepršala do Jaspera. Pretpostavio sam da je Rosalie unutra s Bellom. Da je i dalje čuva - od pogrešnih opasnosti. "Ovo nije prvi put da ti dugujem zahvalnost, Jacobe", prošaptao je Edward. "Nikada se to ne bih usudio zatražiti od tebe."

Prisjetio sam se što je ranije tijekom dana zatražio od mene. Kad je u pitanju bila Bella, nije bilo te granice koju nije bio voljan prijeći. Da, nego što da bi.

Razmislio je o tome i kimnuo glavom. "Sve mi se čini da si tu u pravu." Teško sam uzdahnuo. Pa, ovo nije prvi put da to ne radim zbog tebe. "Točno", promrmlija je.

Zao mi je što danas nisam uspio pomoći. Rekao sam ti da me ona neće htjeti poslušati.

"Znam. Nikada nisam zaista vjerovao da hoće. Ali..."

Morao si pokušati. Kužim. Je li joj išta bolje?

Glas i oči postali su mu šuplji. "Gore", kazao je bezglasno.

Nisam htio dopustiti da mi ta riječ sjedne. Bio sam zahvalan Alice kad je progovorila.

"Jacobe, bi li ti bilo teško da promijeniš oblik?" upitala me Alice. "Htjela bih znati što se zbiva."

Odmahnuo sam glavom u isti mah kad joj je Edvard odgovorio.

"Mora ostati povezan sa Sethom."

"Dobro, bi li onda ti bio ljubazan pa mi rekao što se zbiva?"

Objasnio joj je odsječnim rečenicama, lišenim emocija. "Čopor smatra daje Bella postala problem. Predviđaju moguću opasnost od... od onoga

što nosi. Drže da su dužni ukloniti tu opasnost. Jacob i Seth istupili su iz čopora kako bi upozorili nas. Ostali nas namjeravaju noćas napasti."

Alice je prosiktala i odmaknula se od mene. Emmett i Jasper razmijenili su pogled, a onda su očima počeli pregledavati drveće.

Tu vani nema nikoga, izvijestio me Seth. Na zapadu ništa novo.

Možda krenu unaokolo.

Obići ću puni krug.

"Carlisle i Esme stižu", rekao je Emmett. "Dvadeset minuta, uvrh glave." "Trebali bismo zauzeti obrambene položaje", rekao je Jasper. Edvard je kimnuo. "Idemo unutra."

Ja idem optrčavati obod sa Sethom. Ako se previše udaljim da mi čuješ misli, nastoj čuti moj zov.

"Hoću."

Vratili su se unatraske u kuću, zvjerajući očima posvuda. Prije nego što su ušli, okrenuo sam se i potrčao prema zapadu.

Još uvijek ne nalazim ništa naročito, kazao mi je Seth. Preuzet ću pola kruga. Kreći se brzo - da ne dobiju priliku krišom se provući pokraj nas.

Seth je jurnuo u iznenadnom naletu brzine.

Trčali smo šutke dok su minute promicale. Osluškivao sam šumove oko njega, provjeravajući njegovu procjenu.

Hej - nešto brzo nailazi! upozorio me nakon petnaest minuta tišine.

Stižem!

Ostani gdje si - mislim da to nije čopor. Drugačije mi zvuči. Seth—

Ali povjetarac je donio miris nailazećih do njega, a ja sam ga osjetio u njegovu umu.

Vampir. Kladam se da je Carlisle.

Seth, povuci se. Možda je netko drugi.

Ne, to su oni. Prepoznajem ih po mirisu. Pričekaj, fazirat ću se da im objasnim što je bilo.

Seth, mislim da ne—

Ali već sam ga izgubio.

Zabrinuto sam nastavio trčati zapadnom međom. Zar ne bi bilo baš krasno da ne uspijem sačuvati Seta ni jednu jedinu munjenu noć? Što da mu se nešto dogodi dok sam odgovoran za njega? Leah bi me živog rastrancirala.

Mali barem nije duljio. Nisu prošle ni dvije minute kad sam ga opet začuo u glavi.

Aha, Carlisle i Esme. Čovječe, kako su se iznenadili što me vide! Vjerojatno su dosad već stigli u kuću. Carlisle ti zahvaljuje.

Dobar je on.

Je. Što je jedan od razloga zašto je ovo što radimo ispravno. Nadajmo se.

Zašto si tako potišten, Jake? Kladam se da Sam neće noćas dovesti čopor. Neće ih potjerati u samoubilačku misiju.

Uzdahnuo sam. Više mi nije bilo bitno hoće li to ispasti ovako ili onako.

O. Ovdje se ne radi toliko o Samu, je li?

Okrenuo sam se na kraju trase svoje ophodnje. Nanjušio sam Seta na mjestu gdje se posljednji put okrenuo. Nismo ostavljali nijedan procjep.

Misliš da će Bella tako i tako umrijeti, prošaptao je Seth.

Da, hoće.

Siroti Edvard. Sigurno silazi s uma. Doslovce.

Spomen Edwardova imena prizvao mi je druge uspomene u svijest. Seth ih je zgranuto sagledao.

A zatim je počeo tuliti. Ma, čovječe! Nema šanse! Pa nisi valjda! Ma to je stvarno totalna koma, Jacobe! Sto dobro znaš! Ne mogu vjerovati da si mu rekao da bi ga ubio! Ma kakve su ti to fore? Moraš mu reći da nećeš.

Daj šuti, šuti, debilu jedan! Mislić će da čopor stiže!

Ups! Prekinuo se usred tuljenja.

Okrenuo sam se na peti i počeo dugim koracima grabiti prema kući. Samo se ne miješaj u ovo, Seth. Preuzmi cijeli krug dok se ne vratim.

Seth se počeo pjeniti, a ja sam ga zanemario.

Lažna uzbuna, lažna uzbuna, počeo sam misliti dok sam im se trkom približavao. Ispričavam se. Seth je mlad. Zna se zaboraviti. Nitko ne napada. Lažna uzbuna. Kad sam stigao do livade, opazio sam Edwarda kako zuri kroz zamračen prozor. Dotrčao sam do njega, kako bih se uvjerio da je dobio poruku. Tamo nema ničega - jesi li me čuo? Kratko mi je kimnuo. Ovo bi išlo daleko lakše da se komuniciranje ne odvija jednosmjerno. S druge strane, bilo mi je pomalo drago što ne čujem njegove misli. Osvrnuo se natrag, u kuću, i primijetio sam da mu je cijelo tijelo zadrhtalo. Mahnuo mi je da odem ne pogledavši opet prema meni, a onda mi je nestao s vidika. Što se zbiva? Baš, kao da mi namjerava odgovoriti. Sjeo sam vrlo mirno na livadu i počeo osluškiivati. Ovim sam ušima gotovo čuo meke Sethove korake, kilometrima dalje u šumi. Lako sam razaznavao svaki zvuk u mračnoj kući. "Bila je to lažna uzbuna", objašnjavao je Edvard onim mrtvim glasom, samo ponavljajući ono što sam mu rekao. "Setha je uzrujalo nešto drugo, pa je zaboravio da očekujemo znak. Vrlo je mlad." "Lijepo je što nam dječurlija čuva utvrdu", progundao je dublji glas. Emmettov, pretpostavio sam. "Večeras su nam učinili veliku uslugu, Emmette", rekao je Carlisle. "Po cijenu velike osobne žrtve." "Ma da, znam. Samo sam ljubomoran. Volio bih biti na njihovu mjestu." "Seth smatra da Sam neće sada napasti", mehanički je rekao Edvard. "S obzirom na to da smo mi unaprijed upozoreni, a njemu nedostaju dva člana čopora." "Što misli Jacob?" upitao gaje Carlisle. "Ne dijeli njegov optimizam." Nitko ništa nije rekao. Čulo se nekakvo tiho kapanje koje nisam mogao prepoznati. Čuo sam kako tiho dišu - i uspio razlučiti Bellu od ostalih. Disala je dublje, s većim naporom. Dah joj je zapinjao i prekidao se u čudnim ritmovima. Čuo sam joj srce. Kao daje kucalo... prebrzo. Počeo sam ga ravnati prema vlastitom bilu, ali nisam siguran je li to pravo mjerilo. Nije da je moje baš normalno. "Ne diraj je! Probudit ćeš je", prošaptala je Rosalie. Nitko je uzdahnuo. "Rosalie", promrmrljao je Carlisle. "Da nisi opet počeo, Carlisle. Prije smo dale da bude po tvome, ali to je sve što ćemo ti dopustiti." Činilo se da i Rosalie i Bella sada o sebi govore u množini. Kao da su stvorile vlastiti čopor. Tiho sam koračao pred kućom. Svakim sam prolaskom prilazio nešto bliže. Mračni su prozori bili poput uključenog televizora u nekoj dosadnoj čekaonici - bilo je nemoguće na dulje vrijeme odmaknuti pogled s njih. Još nekoliko minuta, još nekoliko prolazaka, i krzno mi je pri hodu počelo doticati rub trijema.

Vidio sam uvis kroz prozore - razaznavao vrhove zidova i strop, ugašeni luster koji ondje visi. Bio sam dovoljno visok da bi mi bilo potrebno samo da malo protegnem vrat... i možda stavim jednu šapu na rub trijema...

Virnuo sam u veliku, otvorenu ulaznu sobu, očekujući vidjeti nešto vrlo slično prizoru od danas popodne. Ali toliko se promijenio da sam se isprva zbunio. Na sekundu sam pomislio da gledam u pogrešnu prostoriju.

Staklenog zida više nije bilo - sada je izgledao metalno. A sav su namještaj razmaknuli, dok se Bella nespreno skvrčila na uskom krevetu u sredini otvorenog prostora. Ne na normalnom krevetu - na postelji s ogradom, kao u bolnici. Na bolnicu su također podsjećali monitori prikopčani na njezino tijelo, kao i cjevčice zabodene u njezinu kožu. Lampice na monitorima bljeskale su, ali ništa se nije čulo. Ono kapanje bilo je intravenozni drip zaboden u pregib njezina lakta - nekakva gusta i bijela, a ne bistra tekućina.

Malo se zagrcnula u nespokojnom snu, pa su i Edvvard i Rosalie zabrinuto stali nad nju.

Trznula se tijelom i tiho jauknula. Rosalie je prešla dlanom Belli preko čela. Edvvardovo se tijelo ukrotilo - bio mi je okrenut leđima, ali izraz lica sigurno mu je bio upečatljiv, jer se Emmett ugurao između njih prije nego što sam imao vremena trepnuti. Podigao je ruke prema Edvvardu.

"Ne večeras, Edvvarde. Imamo drugih briga."

Edvvard se okrenuo od njih, i vidio sam da je opet čovjek na lomači. Pogled mu se na trenutak susreo s mojim, a onda sam se spustio natrag na sve četiri.

Otrčao sam natrag u mračnu šumu, hitajući da se pridružim Sethu, hitajući što dalje od onoga iza.

Gore. Da, bilo joj je gore.

12. IMA LJUDI KOJIMA NE IDE U GLAVU DA NISU DOBRODOŠLI:

Bližio sam na samome rubu sna.

Sunce je prije sat vremena svanulo iza oblaka - šuma je sada bila siva, a ne više crna. Seth se sklupčao i utonuo u san oko jedan, a probudio sam ga u zoru da se zamijenimo. Čak i nakon što sam cijelu noć trčao, bilo mi je teško prisiliti mozak da ušuti dovoljno dugo da mogu zaspati, ali pomagali su mi Sethovi ritmični koraci. Jedan, dva-tri, četiri, jedan, dva-tri, četiri - dam dam-dam dam - tupi topot šapa po vlažnoj zemlji, u stalnom ponavljanju oprčavanja široka kruga oko zemlje Cullenovih. Već smo polako utirali stazicu u tlu. Sethove su misli bile prazne, tek mrlja zelenih i sivih nijansi dok je šuma prelijetala oko njega. To me smirivalo. Pomagalo mi je ispuniti glavu onime što on vidi, umjesto da mi vlastiti prizori preuzmu glavnu riječ.

A onda je Sethovo prodorno tuljenje proparalo mir ranog jutra.

Naglo sam ustao sa zemlje, a prednje su me noge povukle u trk prije nego što su mi se stražnje odigle s tla. Jurnuo sam prema mjestu gdje je Seth zastao kao ukopan, slušajući zajedno s njim grabljenje šapa u trku prema nama.

Jutro, dečki.

Zgranuto cviljenje otelo se Sethu kroza zube. A onda smo obojica zarezali kad smo dublje iščitali misli novopridošlice.

Ma, čovječe! Daj se gubi, Leah! prostenjao je Seth.

Zastao sam stigavši do Setha, koji je zabacio glavu, spreman opet zatuliti - ovaj put kao prigovor.

Daj se stišaj, Seth.

Točno. Gah! Gahl Gahf Cvilio je i grebao po tlu, rujući duboke brazde u zemlji.

Leah je lagano izašla na vidik, promičući malim sivim tijelom kroz nisko raslinje.

Prestani cendрати, Seth. Koja si ti mala beba.

Zarezao sam na nju, priljubivši uši uz lubanju. Automatski je odskočila za korak.

Sto ti to sad izvodiš, Leah?

Otpuhnula je težak udah. Pa to bi bar trebalo biti očito, zar ne? Prilazim vašem malom, šugavom čoporu odmetnika. Vampirskim psima čuvarima. Nasmijala se tihim, sarkastičnim lavežom.

Ne, nećeš. Okreni se i odlazi dok ti nisam iščupao tetivu na nozi.

Baš, kao da bi me mogao uloviti. Iscerila se i napela tijelo za skok. Jesi li za utrku, o, dični vodo?

Duboko sam udahnuo, ispunjavajući pluća sve dok mi bokovi nisu nabrekli. Zatim sam, kad sam bio siguran da neću vrisnuti, naglo ispuhnuo taj zrak iz sebe.

Seth, idi javi Cullenovima da je to samo tvoja glupa sestra— Pomislio sam te riječi što sam grublje mogao. Ja ću to riješiti.

Samo reci! Seth je drage volje otišao. Izgubio se u pravcu kuće.

Leah je zacviljela i nagnula se za njim, dok joj se krzno na ramenima kostriješilo. I ti ćeš dopustiti da on sam otrči vampirima?

Prilično sam siguran da bi mu bilo draže da ga oni srede nego da još i minutu provede s tobom.

Daj šuti, Jacobe. Ups, ispričavam se - htjela sam reći, daj šuti, uzvišeni Alfa.

Zašto si dovraga došla?

Misliš da ću samo sjediti doma dok mi mlađi brat dobrovoljno služi vampirima kao grickalica?

Seth ne želi tvoju zaštitu, niti mu je potrebna. Zapravo, nitko te ovdje ne želi.

Uuu, au, to će me baš jako pogoditi. Ha, zalajala je. Reci mi želi li me itko, pa smjesta odlazim.

Znači, ovdje se uopće ne radi o Sethu, je li?

Naravno da se radi. Samo te podsjećam na to da mi nije prvi put da me ne žele. Sto mi ne pruža baš naročitu motivaciju, ako shvaćaš što ti želim reći.

Zaškrgutao sam zubima i pokušao razbistriti misli. Je li te Sam poslao?

Da sam došla amo po Samovu nalogu, ne biste me mogli čuti. Više nisam odana njemu.

Pažljivo sam osluhnuo misli pomiješane s riječima. Ako je ovo varka ili smicalica, moram biti dovoljno pozoran da je razobličim. Ali nije bilo ničega. Njezina izjava bila je posve istinita.

Preko volje, gotovo zdvojno istinita.

Ti si to meni sada odana? upitao sam je s dubokim sarkazmom. Ma da. Baš.

Nemam baš neki izbor. Snalazim se s mogućnostima koje imam. Vjeruj mi kad ti kažem da mi ovo nije ništa ugodnije nego tebi.

To nije bilo točno. U svijesti joj je bilo pomalo napetog uzbuđenja. Nije bila sretna zbog ovoga, ali u isti mah je bila nekako čudno ushićena. Počeo sam joj pretraživati svijest, ne bih li shvatio.

Narogušila se, ljuteći se što zadirem u nju. Obično sam nastojao ne hajati za Leu - nikad je prije nisam pokušao dokučiti.

Prekinuo nas je Seth, dok je mislima prenosio objašnjenje Edvardu. Leah je zabrinuto zacviljela. Edvardovo lice, uokvireno istim prozorom kao i sinoć, nije otkrivalo reakciju na vijest. Bilo je to prazno, mrtvo lice.

Opa, baš loše izgleda, promrmljao je Seth za sebe. Vampir nije pokazao reakciju ni na tu pomisao. Izgubio se u kući. Seth se okrenuo i pošao natrag prema nama. Leah se malo opustila.

Sto se zbiva? upitala me Leah. Reci mi što ima nova.

Cemu, kad nećeš ostati s nama.

Zapravo, hoću, gospon Alfa, hoću. Jer budući da očito moram pripadati nekome - a nemoj misliti da se nisam pokušala osamostaliti, i sam dobro znaš kako to ne ide - odlučila sam se za tebe.

Leah, ja ti nisam drag. Ti meni nisi draga.

Dobro jutro, hvala najljepša. To mi nije bitno. Ostat ću sa Sethom.

Nisu ti dragi ni vampiri. Zar nemaš dojam da već tu imaš mali sukob interesa?

Vampiri nisu dragi ni tebi.

Alija sam se obavezao održati ovaj savez. Ti nisi.

Držat ću se podalje od njih. Mogu oprčavati ophodnje tu, na razdaljini, baš kao i Seth.

I htjela bi da pritom imam povjerenja u tebe?

Istegnula je vrat i protegnula se na prste, ne bi li bila visoka poput mene kad mi se zagledala u oči. Ja neću izdati svoj čopor.

Došlo mi je da zabacim glavu i zatulim, kao Seth maloprije. Ovo nije tvoj čopor! Ovo uopće nije čopor. To sam samo ja, koji djelujem na svoju ruku! Što je s vama Cleanvaterovima?

Zašto me nikako ne možete pustiti na miru?

Seth, koji nam je upravo prilazio otraga, zacvilio je; uvrijedio sam ga. Super.

Pa ja sam ti od koristi, zar ne, Jake?

Nisi mi prenaporan, mali, ali ako ti i Leah dolazite u paketu - ako se nje jedino mogu riješiti tako što ćeš ti otići doma... Pa, možeš li me kriviti za to što želim da odeš?

Gah, Leah. uvijek sve upropastiš!

Ma da, znam, kazala mu je, a misao je bila teška od bremena njezina beznađa.

Osjetio sam bol u te tri male riječi, snažniju nego što bih pretpostavio. Nisam to htio osjetiti. Nisam htio da mi bude teško zbog nje. Jasno, čopor je bio grub prema njoj, ali sama si je to zaradila gorčinom koja joj je prljala svaku misao i pretvarala boravak u njezinoj glavi u noćnu moru.

I Setha je grizla savjest. Jake... Nećeš me stvarno otjerati, je li? Nije Leah tako strašna. Stvarno. Ono, mislim, kad je ona već tu, možemo proširiti obod. A Samu ih tako ostaje svega sedam. Nema šanse da krene u napad kad su tako malobrojni. Sto je vjerojatno i bolje... Znaš da ne želim predvoditi čopor, Seth. Onda nas nemoj predvoditi, predložila je Leah. Frknuo sam. Savršen prijedlog. Hajde sada, bježite kući. Jake, pomislio je Seth. Menije tu mjesto. Meni su vampiri dragi Cullenovi, harem. Oni su za mene ljudi, i ja ću ih štiti, jer tako treba.

Tebi je možda tu mjesto, mali, ali tvojoj sestri nije. A ona će ići kamo god ti—

Prekinuo sam se, jer sam na te riječi nešto ugledao. Nešto o čemu je Leah nastojala ne misliti. Leah nije imala namjeru otići.

Mislio sam da se ovdje radi o Sethu, kiselo sam pomislio. Lecnula se. Naravno da sam došla zbog Setha. I da se makneš od Sama.

Stisnula je čeljust. Ne moram se ja tebi pravdati. Samo moram postupati kako mi se kaže.

Pripadam tvome čoporu, Jacobe. Kraj priče.

Udaljio sam se od nje, gundajući.

Drek. Nikad je se neću riješiti. Ma koliko ja njoj ne bio drag, ma koliko joj Cullenovi bili mrski, ma koliko da bi sretna bila da može ovaj čas pobiti sve vampire, ma koliko da je jedi što ih umjesto toga mora štiti - ništa od toga nije ni blizu njezina olakšanja zato što se riješila Sama. Ja Lei nisam drag, tako da je ne tišti naročito to što bih radije da je nema.

Ona voli Sama. I dalje. A nije bila voljna živjeti s bolnom spoznajom da bi on radije da je nema, naročito sad kad je dobila izbor. Radije bi pristala na bilo što drugo. Čak i ako to znači da se mora doseliti Cullenovima i postati njihov pas-čuvar.

Ne znam baš da bih išla dotle, pomislila je. Pokušala je zvučati čvrsto, agresivno, ali u nastupu joj je bilo krupnih pukotina. Sigurna sam da bih se prije toga dobrih par puta pokušala ubiti.

Slušaj, Leah...

Ne, ti slušaj, Jacobe. Prestani raspravljati sa mnom, jer nećeš imati ništa od toga. Klonit ću ti se s puta, okej? Radit ću što mi god kažeš. Samo se neću vratiti u Samov čopor i biti mu jedna bivša cura koju si ne može skinuti s vrata. Ako želiš da odem - čučnula je i zagledala mi se ravno u oči - morat ćeš me natjerati.

Jednu dugu minutu samo sam ljutito režao. Polako sam počinjao osjećati izvjesno razumijevanje prema Samu, usprkos svemu što je učinio meni, a i Sethu. Nije ni čudo da cijelo vrijeme naređuje čoporu. Kako bi inače ikada uspio postići da se išta obavi?

Seth, hoćeš li se jako ljutiti na mene ako ti ubijem sestru?

Pretvarao se da malo razmišlja o tome. Pa, čuj... da, vjerojatno hoću.

Uzdahnuo sam.

Pa dobro, milostiva "Radim Što Mi Se God Svidi". A da budeš korisna i kažeš nam što znaš? Sto se dogodilo nakon što smo sinoć otišli?

Naveliko se zavijalo. Ali vjerojatno ste to čuli. Tulili su tako glasno da nam je trebalo neko vrijeme da shvatimo da više ne čujemo ni tebe ni njega. Sam se... Riječi su je izdale, ali u glavi smo vidjeli što je bilo. I Seth i ja smo se lecnuli. Zatim je vrlo brzo postalo jasno da se plan mora promijeniti. Sam je odlučio otići na razgovor s ostalim starješinama čim svane. Mi smo se trebali naći i smisliti strategiju. Ipak, bilo mi je jasno da neće smjesta pokrenuti novi napad. U ovom trenutku to bi bilo samoubojstvo, nakon što ste se ti i Seth

odvojili i upozorili krvopije. Nisam sigurna što će učiniti, ali ne bih sama lutala šumom da sam na mjestu pijavica. Otvorena je sezona lova na vampove.

Odlučila si propustiti jutrošnji sastanak? upitao sam je.

Kad smo se sinoć dijelili na ophodnje, zatražila sam dopuštenje da odem kući i kažem majci što se dogodilo—

Kvragu! Rekla si mami? zarežao je Seth.

Seth, daj se malo strpi s tim bratskim prepucavanjima. Leah, nastavi.

Znači, nakon što sam se vratila u ljudski lik, uzela sam si malo vremena da razmislim. Dobro, istini za volju, uzela sam si cijelu noć. Kladim se da ostali misle da sam zaspala. Ali sve to s dva zasebna čopora i dva zasebna uma čopora dalo mi je hrpu materijala za mozganje. Na kraju sam odvagula Sethovu sigurnost i, eh, ostale prednosti naspram pretvaranja u izdajicu i njušenja vampirskog smrada tko zna koliko dugo. Znaš što sam odlučila. Mami sam ostavila poruku. Sve mi se čini da ćemo čuti kad Sam sazna za to...

Leah je naćulila uho prema zapadu.

Aha, i meni se čini, složio sam se.

Dakle, to bi bilo sve. Sto ćemo sada? upitala je.

I ona i Seth pogledali su me s iščekivanjem.

Upravo sam takve situacije htio izbjeći.

Valjda ćemo zasad samo biti na oprezu. Ništa drugo i ne možemo učiniti. Vjerojatno bi trebala malo odspavati, Leah.

Nisi spavao ništa više od mene.

Zar nisi rekla da ćeš slušati što ti se kaže?

Baš. Ta će ti se fora brzo izlizati, progundala je, a onda zijevnula. Dobro, što je, tu je. Briga me.

Ja ću oprčati granicu, Jake. Ja uopće nisam umoran. Sethu je bilo tako drago što ih nisam otjerao kući daje praktički skakutao od uzbuđenja.

Jasno, jasno. Ja idem vidjeti što je s Cullenovima.

Seth se zaputio novom stazom utabanom u vlažnoj zemlji. Leah je zamišljeno pogledala za njim.

Možda krug-dva prije ćorke... Hej, Seth, hoćeš vidjeti koliko puta te mogu oprčati u krugu? NE!

Cerekajući se tihim lavežom, Leah je jurnula u šumu za njim.

Beskorisno sam zarežao. Toliko o miru i tišini.

Leah je ulagala napor - za svoje pojmove. Zadržala je podbadanja na minimumu dok je oprčavala krug, ali bilo je nemoguće ne osjetiti

samodopadnost kojom odiše. Sjetio sam se onog starog izraza "dvoje je već društvo". Nije bio stvarno primjenjiv, jer je meni već i jedan bio sasvim dovoljan. Ali ako nas već mora biti troje, teško sam se mogao sjetiti nekoga za koga je ne bih zamijenio.

Paul? predložila je.

Možda, dopustio sam joj.

Nasmijala se sebi u bradu, odviše ustreptala i nabrijana da bi se uvrijedila. Upitao sam se koliko će dugo potrajati njezin polet zbog toga što je izbjegla Samovo sažaljenje.

Onda će mi to biti cilj - da budem manje iritantna od Paula.

Da, samo se ti trudi.

Pretvorio sam se u svoje drugo obličje na nekoliko metara od livade. Nisam namjeravao da ovdje provedem naročito mnogo vremena kao čovjek. Ali nisam namjeravao ni imati Leu u glavi. Navukao sam izlizane kratke hlače i krenuo travnjakom.

Vrata su se otvorila prije nego što sam došao do stubišta, i iznenadilo me što Carlisle, a ne Edvard izlazi da me dočeka - lice mu je izgledalo iscrpljeno i poraženo. Srce mi se na trenutak sledilo. Posustao sam i stao, nesposoban išta reći.

"Je li ti dobro, Jacobe?" upitao me Carlisle.

"Je li Belli?" protisnuo sam nekako.

"Njoj je... uglavnom isto kao sinoć. Jesam li te prepao? Oprosti. Edvard je rekao da dolaziš u svom ljudskom liku, pa sam te izašao pozdraviti, jer on nije htio otići od nje. Budna je."

A Edvard nije htio izgubiti ni trenutka uz nju, jer mu nije preostalo još dugo. Carlisle nije to naglas kazao, ali kao da jest.

Prošlo je već neko vrijeme otkako sam spavao - prije svoje posljednje ophodnje. Sad sam to stvarno osjećao. Zakoraknuo sam, sjeo na stubište trijema i svalio se na rukohvat.

Kretnjama tihim poput šapta, kakve samo vampir može izvesti, Carlisle je sjeo na istu stubu, pokraj rukohvata sa suprotne strane.

"Sinoć ti nisam imao prilike zahvaliti, Jacobe. Ne znaš koliko cijenim tvoju... suosjećajnost.

Znam da ti je cilj bio zaštititi Bellu, ali dugujem ti i sigurnost ostatka svoje obitelji. Edvard mi je rekao što si morao učiniti..."

"Nećemo o tome", promrsio sam.

"Ako tako želiš."

Šutjeli smo i sjedili. Čuo sam ostale u kući. Emmett, Alice i Jasper razgovarali su prigušenim, ozbiljnim glasovima na katu. Esme je pjevušila bez melodije u drugoj sobi. Rosalie i Edvard disali su u blizini - nisam uspijevaio razaznati tko je tko, ali čuo sam razliku Bellina napornog dahtanja. Čuo sam joj i srce. Djelovalo mi je... neravnomjerno.

Kao da se sudbina urotila da me natjera da učinim sve ono što sam se zakleo da nikad neću učiniti u tijeku dvadeset četiri sata. I evo, sad sam samo dokono sjedio i čekao da ona umre.

Nisam to više htio slušati. Razgovaranje je bilo bolje od slušanja.

"Smatraš je članom svoje obitelji?" upitao sam Carlislea. To sam prije zapazio, kad je rekao da sam pomogao i ostatku njegove obitelji.

"Da. Bella je već moja kći. Voljena kći."

"Ali pustit ćeš je da umre."

Tako je dugo šutio da sam ga pogledao. Lice mu je bilo vrlo, vrlo umorno. Znao sam kako mu je.

"Mogu zamisliti što misliš o meni zbog toga", napokon je rekao. "Ali ne mogu prijeći preko onoga što sama želi. Ne bi bilo u redu donijeti takvu odluku u njezino ime, prisiliti je."

Htio sam biti ljut na njega, ali nije mi to baš olakšavao. Kao da mi je uzvrćao mojim riječima, samo zbrkanim. Prije su mi zvučale ispravno, ali sad nisu mogle biti ispravne. Ne kad Bella umire. Ipak... Sjetio sam se kakav je osjećaj biti slomljen na zemlji pred Samom - nemati izbora nego postati uključen u ubojstvo voljene osobe. Samo, ovo nije bilo jednako. Sam nije bio u pravu. A Bella je voljela osobe koje nije trebala.

"Misliš da ima ikakvih izgleda da se izvuče? Mislim, ono, kao vampirica i sve to. Kazala mi je što je bilo... što je bilo s Esme."

"Rekao bih da su u ovom trenutku izgledi izjednačeni", tiho je odgovorio. "Vidio sam vampirski otrov kako čudotvorno djeluje, ali ima okolnosti koje čak ni otrov ne može nadvladati. Srce joj je sada pod pretjeranim naporom; ako je izda... nikako joj neću moći pomoći."

Bellino bilo zabubnjalo je i posustalo, pružajući nesnosan naglasak njegovim riječima.

Možda se planet počeo okretati unatrag. Možda bi to moglo objasniti zašto je sve sada suprotno od onoga kakvo je jučer bilo - kako se sada mogu nadati u ono što mi je svojedobno djelovalo kao upravo najgora stvar na svijetu.

"Što taj stvor njoj radi?" prošaptao sam. "Sinoć joj je bilo daleko gore. Vidio sam... cjevčice i sve to. Kroz prozor."

"Fetus ne odgovara njezinu tijelu. Presnažan je, kao prvo, ali to bi vjerojatno mogla neko vrijeme izdržati. Veći problem leži u tome što joj ne dopušta da dođe do potrebnih hranjivih tvari. Tijelo joj odbija svaki oblik ishrane. Pokušavam je hraniti intravenozno, ali ona to jednostavno ne upija. Sve je u njezinu stanju ubrzano. Promatram je - i ne samo nju, nego i fetus - kako iz sata u sat umire od gladi. Ne mogu to prekinuti, a ne mogu ni usporiti. Ne mogu dokučiti što to stvorenje želi." Umorni mu je glas prepukao na kraju.

Osjetio sam se jednako jučer, kad sam joj vidio crne mrlje na trbuhu - ljutito, i pomalo sluđeno. Čvrsto sam stisnuo šake kako bih im obuzdao drhtanje. Mrzio sam tog stvora koji joj nanosi bol. Čudovištu nije dovoljno što je iznutra tuče. Ne, još je i izgladnjuje. Vjerojatno samo traži nešto u što bi žarilo zube - grlo koje bi isisalo. Budući da još nije dovoljno veliko da ubije nekog drugog, zadovoljava se time što isisava život iz Belle.

Mogao sam im reći točno što ono želi: smrt i krv, krv i smrt.

Koža mi se sva zažarila i počela me svrbjeti. Duboko sam udahnuo i izdahnuo, usredotočujući se na to ne bih li se smirio.

"Kad bih bar stekao bolji pojam o tome što je to točno", promrmljao je Carlisle. "Fetus je dobro zaštićen. Ne uspijevam dobiti ultrazvučnu sliku. Sumnjam da postoji način da se posteljica probije iglom, ali Rosalie mi ionako ne želi dopustiti da to pokušam."

"Iglom?" promumljao sam. "Kakve bi koristi od toga bilo?"

"Što više znam o fetusu, to bolje mogu procijeniti za što je sve sposoban. Sto ne bih dao za barem malo plodne vode. Kad bih znao broj kromosoma..."

"Ne pratim te više, doktore. Može li to malo jednostavnijim rječnikom?"

Kratko se zahihotao - čak mu je i smijeh zvučao iscrpljeno.

"Pa dobro. Koji si stupanj biologije odslušao? Jeste li učili o kromo-zomskim parovima?"

"Mislim da da. Mi imamo dvadeset tri, je 1' tako?"

"Toliko ljudi imaju."

Trepnuo sam. "A koliko ih vi imate?"

"Dvadeset pet."

Na sekundu sam se namrštio prema svojim šakama. "Što to znači?"

"Mislio sam da znači to da su naše vrste gotovo potpuno različite. Manje srodne od lava i kućne mačke. Ali ovaj novi život - pa, navodi na zaključak

da smo genetski kompatibilniji nego što sam mislio." Tužno je uzdahnuo. "Nisam znao da ih treba upozoriti."

I ja sam uzdahnuo. Bilo mi je lako mrziti Edvarda zbog istog tog neznanja. Još uvijek sam ga mrzio zbog toga. Ali bilo mi je jednostavno teško gajiti jednak stav prema Carlisleu. Možda zato što nisam gajio deset vrsti ljubomore u slučaju Carlislea.

"Moglo bi koristiti da im saznamo broj - da vidimo je li fetus bliži nama ili njoj. Da znamo što valja očekivati." Zatim je slegnuo ramenima. "A možda to uopće ne bi koristilo. Valjda bih samo htio dobiti nešto što se dade izučavati, naći si bilo kakvog posla."

"Pitam se kakvi su moji kromosomi", promrmljao sam onako usput. Opet mi je palo na pamet ono olimpijsko testiranje na steroide. Obavljaju li se tamo i pretrage DNK?

Carlisle se napadno nakašljao. "Ti imaš dvadeset četiri para, Jacobe."

Polako sam se okrenuo i blenuo u njega podignutih obrva.

Bilo mu je vidljivo nelagodno. "Kad me... zanimalo. Dopustio sam si tu slobodu kad sam te liječio prošli lipanj."

Razmislio sam načas o tome. "Mislim da bi me to trebalo razljutiti. Ali zapravo me nije briga."

"Ispričavam se. Trebao sam pitati."

"Sve pet, doktore. Nisi mislio ništa loše."

"Nisam. Obećavam ti da nisam mislio ništa loše. Kad mi je samo... tvoja vrsta fascinantna.

Valjda sam sastavnice vampirske prirode tijekom stoljeća počeo doživljavati kao nešto svakodnevno. Odmak tvoje obitelji od ljudskosti daleko mi je zanimljiviji. Maltene magičan."

"Ciribu-ćiriba", promumljao sam. Bio je isti kao Bella sa svim tim bljezgarijama o magiji.

Carlisle se ponovno umorno nasmijao.

Zatim smo začuli Edvardov glas iz kuće, pa smo obojica zastali i osluhnuli.

"Odmah se vraćam, Bella. Htio bih popričati s Carlisleom. Zapravo, Rosalie, bi li htjela poći sa mnom?" Edvard je zvučao drugačije. U mrtvome mu se glasu čula natruha života. Iskrice nečega. Ne baš nadanja, ali možda želje za nadanjem.

"Sto je, Edvarde?" promuklo ga je upitala Bella.

"Ništa što bi te trebalo brinuti, ljubavi. Gotov sam za sekundu. Rose, molim te?"

"Esme?" pozvala je Rosalie. "Možeš li mi malo pripaziti na Bellu?"

Začuo sam huk vjetra kad je Esme dolepršala stubištem. "Naravno", rekla je.

Carlisle se premjestio, okrećući se da pogleda vrata s iščekivanjem. Edward je prvi izašao, s Rosalie tik za petama. Lice mu, kao i glas, više nije bilo mrtvo. Djelovao je napeto usredotočeno. Rosalie je izgledala sumnjičavo.

Edward je zatvorio vrata za njom.

"Carlisle", promrmljao je.

"Što je, Edwarde?"

"Možda cijelo vrijeme imamo pogrešan pristup. Maloprije sam slušao tebe i Jacoba, a kad ste razgovarali o tome što... fetus želi, Jacob je pomislio nešto zanimljivo."

Ja? Što sam ja to pomislio? Po strani od moje očite mržnje prema stvoru? Barem u njoj nisam bio jedini. Bilo mi je jasno da je Edvardu teško služiti se tako blagim pojmom kao što je fetus.

"Zapravo nismo primijenili taj pristup", nastavio je Edvard. "Nastojimo dati Belli ono što njoj treba. A njezino tijelo to prihvaća otprilike jednako uspješno kao što bi i naša. Možda bismo prvo trebali ispuniti potrebe... fetusa. Kad bismo njega zadovoljili, možda bismo joj mogli uspješnije pružiti pomoć."

"Ne uspijevam te pratiti, Edvarde", rekao je Carlisle.

"Razmisli malo, Carlisle. Ako je to stvorenje više vampirsko negoli ljudsko, zar ne možeš pogoditi za čim žudi - i što ne dobiva? Jacob je pogodio."

Jesam li? Prevratio sam si razgovor u glavi, nastojeći se sjetiti koje sam misli zadržao za sebe. Sjetio sam se u isti mah kad je Carlisle shvatio.

"O", rekao je iznenađenim tonom. "Misliš daje... žedan?"

Rosalie je prosiktala sebi u bradu. Više nije bila sumnjičava. Njezino odurno savršeno lice posve je blistalo, očiju raširenih od uzbuđenja. "Pa jasno", promrmljala je. "Carlisle, imamo svu onu nula negativnu koju smo nabavili za Bellu. To si se dobro sjetio", dodala je, ne gledajući mene.

"Hmm." Carlisle se primio za bradu, duboko zamišljen. "Pitam se... I povrh toga, koji bi bio najbolji način davanja..."

Rosalie je odmahнула glavom. "Nemamo vremena za kreativne ideje. Rekla bih da nam je najpametnije početi na tradicionalan način."

"Samo tren", prošaptao sam. "Stani malo. Ti to - ti to predlažeš da natjeramo Bellu da pije krvi"

"Ti si se toga sjetio, pseto", rekla je Rosalie i namrštila se na mene, a da me nije zapravo pogledala.

Zanemario sam je i samo držao Carlislea na oku. Ista ona utvarna nada koja se vidjela na Edwardovu licu sada je bila u doktorovim očima. Stisnuo je usne, razmatrajući.

"To je baš ono..." Nisam se mogao sjetiti prave riječi.

"Čudovišno?" predložio je Edvard. "Odurno?"

"Otrprilike."

"Ali što ako joj pomogne?" prošaptao je.

Ljutito sam odmahnuo glavom. "Kako ćete to izvesti? Zabiti joj cijev niz grkljan?"

"Namjeravam je pitati za mišljenje. Samo sam se prije toga htio posa-vjetovati s Carlisleom."

Rosalie je kimnula. "Ako joj kažeš da bi to moglo pomoći bebi, bit će voljna pristati na sve. Čak i ako ih stvarno budemo morali hraniti kroz cijev."

U tom trenutku - kad sam čuo kako joj se glas sav raspekmezio pri izgovaranju riječi beba - shvatio sam da će Blondinka biti za sve što bi pomoglo malom čudovišnom životopijcu. Zar je u tome stvar, je li to taj zagonetni čimbenik koji spaja njih dvije? Zar Rosalie želi klinca?

Krajičkom oka opazio sam kako Edvard kratko kima glavom, odsutno, ne gledajući prema meni. Ali znao sam da odgovara na moja pitanja.

Ma vidi ti to. Tko bi rekao da ledenohladna Barbika ima majčinsku stranu. Toliko o tome kako ona štiti Bellu - Rosalie će vjerojatno svojim rukama zabiti cijev Belli niz grkljan.

Edvardova su se usta stisnula u tvrdnu crtu, i znao sam da sam ponovno pogodio.

"Pa, nemamo vremena za dokone rasprave o tome", rekla je Rosalie nestrpljivo. "Što kažeš, Carlisle? Da pokušamo?"

Carlisle je duboko udahnuo, a onda ustao. "Pitat ćemo Bellu."

Blondinka se prepredeno osmjehnula - sigurna u to da će, ako se Bellu pita, biti po njezinom. Podigao sam se sa stubišta i otišao za njima kad su počeli ulaziti u kuću. Nisam točno znao zašto. Samo iz morbidne radoznalosti, možda. Bilo je kao u filmu strave. Krvi i čudovišta posvuda.

Možda se naprosto nisam mogao oduprijeti još jednom šutu svoje sve mršavije zalihe droge.

Bella je ispruženo ležala na bolničkom krevetu, a trbuh joj je stršao kao planina pod plahtom. Bila je sva voštana - bezbojna i nekako prozirna. Činilo bi se da je već mrtva, osim što su joj se prsa blago nadimala od plitka disanja. A i oči su joj slijedile nas četvero pune iscrpljene sumnjičavosti.

Ostali su već bili uz nju, lepršajući prostorijom iznenadnim, hitrim kretnjama. Bilo ih je jezovito gledati. Vukao sam se sporim koracima za njima.

"Što je sada?" oštro ih je upitala Bella hrapavim šaptom. Voštana joj se ruka trgnula uvis - kao da želi zaštititi svoj balon od trbuha.

"Jacobu je na pamet palo nešto što bi ti moglo pomoći", rekao joj je Carlisle.

Bilo bi mi drago da me nije umiješao u ovo. Nisam ja ništa predložio. Zasluge treba pripisati, njezinu mužu-krvopiji, na pravu adresu. "Neće ti biti... ugodno, ali—"

"Ali pomoći će bebi", gorljivo mu je upala u riječ Rosalie. "Smislili smo bolji način da ga nahranimo. Možda."

Bellini su kapci zatitrali. Zatim se nasmijala slabašnim kašljem. "Neće mi biti ugodno?" prošaptala je. "Jao meni, koja će to promjena biti." Bacila je pogled na cjevčicu utaknutu u pregib svoga lakta i ponovno zakašljala.

Blondinka se nasmijala s njom.

Djevojka je izgledala kao da joj je preostalo tek nekoliko sati, i sigurno je trpjela bolove, ali zbijala je šale. Tako tipično za Bellu. Nastoji smanjiti napetost, olakšati situaciju svima ostalima.

Edvard je zaobišao Rosalie, a ni tračak osmijeha nije mu dotaknuo napeto lice. Bilo mi je drago zbog toga. Pomagalo mi je, bar malčice, to što on pati više od mene. Primio ju je za ruku, ne onu kojom je i dalje štitila nabrekli trbuh.

"Bella, ljubavi, zatražili bismo od tebe da učiniš nešto čudovišno", rekao je, služeći se istim pridjevima koje je predložio meni. "Odušno."

Pa, barem joj je neuvijeno objasnio.

Plitko je, treperavo udahnula. "Koliko ružno?"

Odgovorio joj je Carlisle. "Mislimo da bi fetus mogao imati prehrambene potrebe sličnije našima nego tvojima. Mislimo daje žedan."

Trepnula je. "O. O."

"Tvoje stanje - stanje vas oboje - naglo se pogoršava. Ne smijemo gubiti vrijeme, ne stignemo smisliti prihvatljivije načine da to izvedemo. Najbrži način iskušavanja teorije—"

"Moram je popiti", prošaptala je. Odsječno je kimnula-imala je jedva dovoljno energije da blago zanjžiše glavom. "Mogu ja to. Praksa za budućnost, je 1' tako?" Bezbojne su joj se usne blijedo iscerile kad je pogledala Edvarda. Nije joj uzvratio osmijehom.

Rosalie je počela nestrpljivo tapkati nogom. Taj zvuk mi je istinski išao na živce. Upitao sam se kako bi reagirala kad bih je ovog trenutka bacio kroza zid.

"Dakle, tko će mi uloviti grizlija?" prošaptala je Bella.

Carlisle i Edvard razmijenili su kratak pogled. Rosalie je prestala tapkati.

"Što je?" upitala ih je Bella.

"Pokus će biti djelotvorniji ako ne budemo škrtarili, Bella", rekao je Carlisle.

"Ako fetus žudi za krvlju," pojasnio joj je Edvard, "onda ne žudi za životinjskom krvlju."

"Nećeš osjetiti nikakvu razliku, Bella. Ne razmišljaj o tome", dala joj je Rosalie podstrek.

Bella je razrogačila oči. "Čiju?" bezglasno je kazala, a pogled joj je načas pao na mene. "Nisam došao kao donator, Bells", progundao sam. "Uostalom, tom stvoru je stalo do ljudske krvi, a ne bih rekao da se moja ubraja u—"

"Imamo krvi pri ruci", kazala joj je Rosalie, upadajući mi u riječ prije nego što sam završio, kao da ne postojim. "Za tebe - za svaki slučaj. Nemoj se ti uopće brinuti ni oko čega. Bit će sve u redu. Imam dobar predosjećaj, Bella. Mislim da će to bebi itekako pogodovati."

Bella je prešla rukom preko trbuha.

"Pa", kazala je hrapavo, jedva čujno. "Ja gladujem, pa se kladim da isto vrijedi i za njega." Opet u pokušaju zbijanja šale. "Hajdemo, onda. Moj prvi vampirski postupak."

13. SVA SREĆA DA IMAM SNAŽAN ŽELUDAC:

Carlisle i Rosalie krenuli su za tren oka, odjurivši na kat. Čuo sam ih kako raspravljaju o tome bi lije možda trebalo zagrijati za nju. Gah. Upitao sam se kakav još rekvizitarij kuće strave imaju ovdje. Hladnjak pun krvi, tu je. Što još? Tamnica za mučenje? Soba s lijesovima? Edvard je ostao, držeći Bellinu ruku. Lice mu je opet bilo mrtvo. Kao da nije imao energije da zadrži čak ni onaj tračak nade koji je prije imao. Gledali su se u oči, ali ne onako sladunjavo. Bilo je kao da vode razgovor. Pomalo su me podsjećali na Sama i Emily.

Ne, nisu bili sladunjavi, ali zbog toga mi ih je samo bilo teže gledati.

Znao sam kako je Lei, koja je to stalno morala gledati. Slušati u Samovoj glavi. Jasno, svima nam je bio bed zbog nje, nismo bili neljudi - dobro, bar u tom smislu. Ali mislim da smo joj zamjerali kako se postavlja. Kako se breca na svakoga, nastoji da se svi zajedno osjećamo jednako jadno kao ona.

Nikad joj više neću to zamjeriti. Kako se itko može spriječiti od širenja ovakve ojadnosti?

Kako bi se itko mogao ne pokušati riješiti bar djelića tereta prebacivanjem trunčice na nekoga drugog?

A ako to znači da moram imati čopor, kako da joj zamjerim to što je narušavala moju slobodu? I ja bih jednako postupio. Kad bi se nekako moglo pobjeći od ove boli, to bih također učinio.

Rosalie je za sekundu jurnula natrag u prizemlje, prohujala sobom kao oštar povjetarac, nadižući smrad paljevine. Zastala je u kuhinji, a ja sam začuo škripanje vrata ormarića.

"Ne prozirnui, Rosalie", promrmljao je Edvard. Prevrnuo je očima.

Bella gaje radoznalo pogledala, ali Edvard joj je samo odmahnuo glavom.

Rosalie je odjurila natrag kroz prostoriju i ponovno se izgubila.

"Ti si se ovoga sjetio?" prošaptala je Bella, zvučeći oporo dok se trudila biti dovoljno glasna daje čujem. Zaboravljala je daje čujem sasvim dobro. Nekako mi je godilo kako očito često zaboravlja da nisam posve ljudsko biće. Približio sam joj se, da se ne mora toliko naprezati.

"Nemoj na mene svaljivati krivnju. Tvoj vampir je samo probrao zlude opaske iz moje glave." Slabašno se osmjehnula. "Nisam te više očekivala vidjeti."

"Aha, ni ja tebe", rekao sam.

Bilo mi je čudno samo tu stajati, ali vampiri su razmaknuli sav namještaj da postave medicinsku opremu. Slutio sam da im to ne smeta - nema neke razlike između sjedenja i stajanja kad si kamenit. Ne bi ni mene naročito smetalo, samo da nisam bio tako iscrpljen.

"Edvard mi je rekao što si morao učiniti. Žao mi je."

"Nema frke. Prije ili poslije, morao sam puknuti zbog nekog Samova zahtjeva", slagao sam joj.

"I Seth", prošaptala je.

"Njemu je zapravo drago što je od pomoći."

"Mrzim ti stvarati probleme."

Kratko sam se nasmijao - zvučalo je prije kao lavež negoli smijeh. Tiho je uzdahnula. "Valjda to nije ništa novo, zar ne?" "Pa ne, baš i nije."

"Ne moraš ostati da ovo gledaš", rekla je, jedva oblikujući riječi ustima.

Mogao sam otići. Vjerojatno bi mi to bilo pametno. Ali ako odem, s obzirom na to kako ona sada izgleda, mogao bih propustiti posljednjih petnaest minuta njezina života.

"Stvarno nemam kamo", rekao sam joj, nastojeći suspregnuti emocije u glasu. "Daleko mi je manje ugodno biti vuk otkako nam se Leah pridružila."

"Leah?" zgranula se.

"Nisi joj rekao?" upitao sam Edvarda.

Samo je slegnuo ramenima ne odmičući oči s njezina lica. Bilo mi je jasno da ga ta vijest nije naročito uzbudila, da je ne smatra vrijednom prenošenja dok se odvijaju značajnija zbivanja.

Bella to nije tako olako primila. Djelovalo mi je kao da je za nju to loša vijest.

"Zašto?" dahnula je.

Nisam htio ulaziti u podroban prozni prikaz.

"Da drži Setha na oku."

"Ali Leah nas mrzi", prošaptala je.

Nas. Krasno. Samo, bilo mi je očito da se boji.

"Leah nikoga neće gnjaviti." Osim mene. "U mom je čoporu" - mrštio sam se na te riječi - "tako da sluša što joj ja kažem." Gah.

Nisam imao dojam da je Bella prihvatila to objašnjenje.

"Tebe plaši Leah, ali plavokosa psihopatica ti je najbolja frendica?"

S kata se začulo tiho siktanje. Super, čula me.

Bella me mrko pogledala. "Nemoj. Rose... razumije."

"Ma da", progundao sam. "Razumije da ćeš umrijeti i baš je briga, samo ako na kraju bude mogla dobiti svoj mutantni nakot."

"Prestani biti kreten, Jacobe", prošaptala je.

Nisam se mogao ljutiti na nju dok je ovako slaba. Umjesto toga, pokušao sam joj se nasmiješiti. "Ti to kažeš kao da je to moguće."

Bella je na trenutak pokušala ne uzvratiti mi smiješkom, ali na koncu si nije mogla pomoći; usnice boje krede razvukle su joj se u kutovima.

A onda su se uz nas našli Carlisle i spomenuta psihopatica. Carlisle je donio bijelu plastičnu šalicu - s poklopcem i savitljivom slamkom. A, tako -ne prozirn; sad sam shvatio. Edvard nije htio bez potrebe podsjećati Bellu na to što radi. Sadržaj šalice nije se vidio. Ali ja sam mu osjećao miris.

Carlisle je oklijevao, napola ispruživši ruku sa šalicom. Bella ju je pogledala, ponovno u strahu.

"Mogli bismo pokušati nekom drugom metodom", rekao je Carlisle tiho.

"Ne", prošaptala je Bella. "Ne, najprije ću pokušati ovako. Nemamo vremena..."

Isprva sam pomislio da joj je napokon došlo iz pete u glavu da bi se trebala brinuti za sebe, ali onda joj je šaka slabašno zalepršala nad trbuhom.

Bella je ispružila ruku i uzela šalicu od njega. Šaka joj je pomalo drhtala, i začuo sam bućkanje iznutra. Pokušala se pridići na lakat, ali jedva da je mogla dići glavu. Tračak jare liznuo mi je hrptom kad sam opazio koliko je krhkija postala za manje od jednog dana.

Rosalie je pridržala Bellu ispod ramena, a i glavu, kao novorođenče. Blondinka je bila sva u bebama.

"Hvala", prošaptala je Bella. Prešla je drhtavim pogledom preko nas. Još uvijek je bila dovoljno pri sebi da joj bude neugodno. Da nije bila tako iscrpljena, kladam se da bi porumenjela.

"Pusti njih", promrmljala je Rosalie.

Postalo mi je nelagodno. Trebao sam otići kad mi je Bella dala priliku. Nije mi tu bilo mjesto, nisam tu pripadao. Došlo mi je da klisnem, ali onda sam shvatio da bi tada samo bilo teže Belli - da bi još teže izašla nakraj s ovim. Pomislila bi da ne mogu ostati jer mi se gadi. Sto je zamalo i bilo točno.

Svejedno. Premda nisam htio preuzeti odgovornost za ovu ideju, nisam je htio ni zacoprati.

Bella je prinijela šalicu licu i onjušila vrh slamke. Lecnula se, a onda složila facu.

"Bella, srce, možemo naći neki lakši način", rekao je Edvard, pružajući ruku prema šalici.

"Začepi nos", predložila joj je Rosalie. Prostrijelila je Edvardovu ruku pogledom kao da nije mogla zagristi. Da ju je bar. Kladam se da Edvard ne bi to podnio samo tako, a bilo bi mi silno drago vidjeti ga kako Blondinki čupa ud iz ramena.

"Ne, nije u tome stvar. Nego samo što mi—" Bella je duboko usisala zrak u pluća. "Dobro mi miriše", priznala je sličnim glasom.

Teško sam progutao, dajući sve od sebe da mi se gađenje ne primijeti na licu.

"To je dobro", gorljivo je rekla Rosalie Belli. "Znači da smo na pravom putu. Samo ti pokušaj."

S obzirom na novi izraz lica Blondinke, čudilo me što nije počela skakati kao da je zabila gol.

Bella je tutnula slamku među usne, zažmirila i digla nos. Opet sam začuo bućkanje krvi u šalici, jer joj se ruka tresla. Srknula je malo, a onda tiho jauknula, ne otvarajući oči.

Edvard i ja prišli smo joj u isti mah. On joj je dotaknuo lice. Ja sam stisnuo šake iza leđa.

"Bella, ljubavi—"

"Okej mi je", prošaptala je. Otvorila je oči i zagledala se u njega. Na licu je imala izraz... isprike. Molećivosti. Straha. "Još mi je i ukusna."

Kiselina mi je bubrila u želucu, prijeteći da će se prelititi. Zaškrgutao sam zubima.

"To je dobro", ponovila je Blondinka, i dalje napaljena. "Dobar znak."

188

Stephenie Meyer

Edvard joj je samo prislonio dlan uz obraz, svijajući prste uz njezine krhke kosti.

Bella je uzdahnula i vratila usne na slamku. Ovaj put je pošteno srknula. Ta gesta nije bila slaba kao sve ostalo na njoj. Kao da ju je nadvladao neki nagon.

"Kako ti je želudac? Osjećaš li mučninu?" upitao ju je Carlisle. Bella je odmahнула glavom.

"Ne, nije mi muka", prošaptala je. "I to smo dočekali, a?"

Rosalie se ozarila. "Izvršno."

"Ne trčimo pred rudo, Rose", promrmljao je Carlisle.

Bella je srknula još jedan gutljaj krvi. Zatim je iznenada pogledala Edvarda. "Hoće li mi ovo pokvariti zbroj?" prošaptala je. "Ili se broji tek nakon što postanem vampirica?"

"Nitko ti ne broji, Bella. U svakom slučaju, ovo nitko nije platio glavom." Beživotno se osmjehnuo. "Dosje ti je i dalje čist."

Više mi ništa nije bilo jasno.

"Poslije ću ti objasniti", rekao je Edvard, tako tiho da su mu riječi bile tek dah.

"Sto?" prošaptala je Bella.

"Samo pričam sam sa sobom", elegantno joj je slagao.

Ako mu ovo uspije, ako Bella preživi, Edvard neće više moći izvoditi te finte, jer će njezina osjetila biti britka poput njegovih. Morat će poraditi na vlastitoj iskrenosti.

Edvardu su usne zatitrale, odupirući se osmijehu.

Bella je strusila još nekoliko decilitara, gledajući pokraj nas, prema prozoru. Vjerojatno se pretvarala da nas nema. Ili možda samo mene. Nikom drugom u ovom društvu ne bi se gadilo to što ona radi. Baš naprotiv - vjerojatno su se jedva suzdržavali da joj ne otmu šalicu iz ruke. Edvard je zakolutao očima.

Pobogu, kako itko može podnijeti život s njim? Baš je šteta što ne može čuti Belline misli.

Onda bi i njoj počeo totalno ići na jetra, pa bi joj dojadio život s njim.

Edvard se kratko zahihotao. Bella je smjesta svrnula pogled prema njemu i blago se osmjehnula kad je vidjela da se smješka. Pretpostavio bih da takvo što već dosta dugo nije vidjela.

"Nešto je smiješno?" kazala je tiho.

"Jacob", odgovorio joj je.

Pogledala je ovamo s novim umornim smiješkom za mene. "Jake je prava provala", složila se. Super, sad sam i dvorska luda. "Bada bing", promrsio sam, slabašno oponašajući poetiranje gega.

Opet se osmjehnula, a onda opet potegnula iz šalice. Lecnuo sam se kad je slamka počela usisavati prazni zrak, stvarajući glasan zvuk srkanja.

"Uspjela sam", rekla je, ponosna na sebe! Glas joj je bio jasniji - i dalje promukao, ali prvi put danas nije bio puki šapat. "Ako zadržim ovo u sebi, Carlisle, hoćeš li izvaditi igle iz mene?"

"Čim bude moguće", obećao joj je. "Da ti pravo kažem, ionako nemaš neke koristi od njih."

Rosalie je pomilovala Bellu po čelu, i njih dvije su razmijenile pogled pun nade.

I svakome je to bilo očito - šalica ljudske krvi smjesta je donijela promjenu. Boja joj se vraćala - u voštanim joj se obrazima naslućivala natruha rumenila. Već se činilo da joj Rosalieno podupiranje ne treba toliko. Disala je lakše, a zakleo bih se i da joj je srce kucalo snažnije i ravnomjernije.

Sve joj se ubrzalo.

Ona utvarna nada u Edwardovim očima pretvorila se u stvarnu. "Bi li htjela još?" usrdno je rekla Rosalie. Belli su se objesila ramena.

Edvard je prostrijelio Rosalie pogledom prije nego što se obratio Belli. "Ne moraš odmah piti još."

"Ma da, znam. Ali... htjela bih", tmurno je priznala.

Rosalie je tankim, oštrim prstima prošla kroz Bellinu mlitavu kosu. "Nemoj da ti bude neugodno zbog toga, Bella. Tvoje tijelo ima prohtjeve. Svi to razumijemo." Ton joj je isprva bio smirujući, ali onda je oštro dodala: "Svatko kome to nije jasno ne bi trebao biti tu."

To je očito bilo upućeno meni, ali nisam dopuštao da me Blondinka uzruja. Bilo mi je drago što je Belli bolje. Pa što onda ako mi je razlog tome oduran? Nije da sam išta rekao.

Carlisle je uzeo šalicu Belli iz ruke. "Odmah se vraćam."

Bella je zurila u mene nakon što se on izgubio.

"Jake, grozno izgledaš", zaškripala je.

"Gle tko se javlja."

"Ozbiljno ti kažem - koliko već ima da nisi spavao?"

Razmislio sam malo o tome. "Ha. Nisam baš siguran."

"Ajoj, Jake. Sad još i tebi kvarim zdravlje. Ne budi blesav."

Zaškrgutao sam zubima. Ona ima pravo ubiti sebe zbog jednog čudovišta, ali ja nemam pravo propustiti nekoliko noći sna da je gledam kako to radi?

"Odmori se, molim te", nastavila je. "Na katu imaš nekoliko kreveta - slobodno uzmi koji hoćeš."

Izraz Rosaliena lica jasno mi je davao do znanja da barem jedan ne mogu slobodno uzeti. Upitao sam se zbog toga zašto Besanoj Ljepotici uopće treba krevet. Zar joj je toliko stalo do rekvizita?

"Hvala ti, Bells, ali radije bih spavao na zemlji. Da se maknem od smrada, znaš."

Složila je grimasu. "Točno."

Carlisle se uto vratio, a Bella je odsutno posegnula prema krvi, kao da joj je nešto drugo na umu. S istim zamišljenim izrazom lica počela ju je i srkati.

Stvarno je izgledala bolje. Pridigla se, pazeći na cjevčice, i odgurnula u sjedeći položaj. Rosalie je bdjela nad njom, ruku spremnih da pridrže Bellu u slučaju da klone. Ali Belli nije trebala. Duboko udišući između gutljaja, Bella je brzo iskapila drugu šalicu.

"Kako ti je sada?" upitao ju je Carlisle.

"Nije mi zlo. Nekako sam gladna... samo nisam sigurna jesam li gladna ili žedna, znaš?"

"Carlisle, samo je pogledaj", promrmljala je Rosalie, puna sebe kao mačka koja je upravo proždrla kanarinca. "Ovo je očito to što joj tijelo traži. Trebala bi popiti još."

"Još uvijek je ljudsko biće, Rosalie. Treba joj i hrana. Pričekajmo malo da vidimo kako će ovo djelovati na nju, pa možda možemo opet pokušati s hranom. Jede li ti se nešto konkretno, Bella?"

"Jaja", smjesta je rekla, a onda razmijenila pogled i smiješak s Edvvardom. Njegov je osmijeh bio krhak, ali u licu mu je bilo više života nego prije.

Tada sam trepnuo, i zamalo zaboravio kako da opet otvorim oči.

"Jacobe", promrmljao je Edvard. "Stvarno ti treba sna. Kao što Bella kaže, svakako slobodno možeš uzeti bilo koji prostor kod nas, premda bi ti vjerojatno vani bilo udobnije. Ne brini ni zbog čega - obećavam ti da ću te naći, bude li potrebe."

"Jasno, jasno", promumljao sam. Sad kad se činilo da Bella ima još koji sat pred sobom, mogao bih pobjeći. Naći neko drvo i sklupčati se pod njim... Dovoljno daleko odavde da miris ne dopre do mene. Krvopija će me probuditi pode li nešto ukrivo. Toliko mi duguje.

"Točno", složio se Edvard.

Kimnuo sam glavom, te stavio ruku na Bellinu. Njezina je bila ledeno hladna.

"Da ti barem bude bolje", rekao sam.

"Hvala, Jacobe." Okrenula je svoju šaku i stisnula moju. Osjetio sam kako joj tanki vjenčani prsten labavo landra na koščatom prstu.

"Dajte joj, ne znam, nekakvu deku", promrmljao sam kad sam krenuo prema vratima.

Prije nego što sam stigao donde, dva su urlikanja proparala mirni jutarnji zrak. Nije se moglo ne čuti neodložnost u njihovu tonu. Ovaj put nije moglo biti nesporazuma.

"Kvragu", zarežao sam i bacio se kroz vrata. Bacio sam se tijelom s trijema, puštajući plamenu da me rastrga usred skoka. Začulo se oštro drapanje kad mi se odjeća rasparala. Drek. To mi je bila jedina odjeća koju imam. A što sad. Sletio sam na šape i pojurio prema zapadu.

Sto je bilo? viknuo sam u glavi.

Stižu, odgovorio mi je Seth. Barem trojica.

Jesu li razdvojeni?

Trčim pravocrtno prema Sethu brzinom svjetlosti, obećala mi je Leah. Osjetio sam kako joj zrak puše kroz pluća dok se tjera do nevjerojatnog ubrzanja. Suma je šibala oko nje. Zasad nema drugih točaka napada.

Seth, da ih nisi izazivao. Pričekaj me.

Usporavaju. Gah - totalno mi je čudno što ih ne mogu čuti. Mislim da... Što?

Mislim da su se zaustavili. Čekaju ostatak čopora? Psst. Osjećaš to?

Upio sam njegove dojmove. Slab, bešuman treptaj u zraku.

Netko se fazira ?

Takav mi je dojam, složio se Seth.

Leah je uletjela na malu čistinu gdje nas je čekao Seth. Proparala je kandžama po zemlji, okrećući se u mjestu kao trkaći auto.

Čuvam ti leđa, buraz.

Stižu, rekao je Seth usplahireno. Polako. Iščekuju.

Samo što nisam, rekao sam im. Nastojao sam letjeti kao Leah. Bilo mi je grozno biti razdvojen od Seta i Lee dok je potencijalna opasnost bliža njima nego meni. Loše. Trebao bih biti s njima, između njih i toga što već nailazi.

Ma gle tko je sav pun očinskih osjećaja, oporo je pomislila Leah. Drži situaciju na umu, Leah.

Četvorica, zaključio je Seth. Mali je imao dobre uši. Trojica kao vukovi, jedan kao čovjek.

Tada sam izbio na malu čistinu i smjesta stao na čelo. Seth je odahnuo i zatim se uspravio, već zauzevši mjesto pri mome desnom ramenu. Leah mi se svrstala uz lijevo s malo manje oduševljenja.

Znači, sad sam po činu niža od Seta, progundala je sebi u bradu.

Tko prvi, uzima, pomislio je Seth, pun sebe. Uostalom, nisi još bila Alfina Treća. Ipak napreduješ.

Ne napredujem kad sam niža po položaju od svoga balavog brata.

Psst! potužio sam se. Baš me briga gdje stojite. Začepite i pripremite se.

Izbili su na vidik nekoliko sekundi nakon toga, hodom, kao što je Seth i mislio. Jared prvi, kao čovjek, podignutih ruku. Paul, Quil i Collin četveronoške iza njega. U držanju im nije bilo agresivnosti. Zadržali su se iza Jareda, načuljenih ušiju, pozorni ali smireni.

Samo... bilo mi je čudno da je Sam poslao Collina, a ne Embryja. Ja to ne bih učinio da šaljem diplomatsko izaslanstvo na neprijateljski teritorij. Ne bih poslao klinca. Poslao bih iskusnog borca.

Finta? pomislila je Leah.

Jesu li Sam, Embry i Brady samostalno krenuli u napad? To mi se nije činilo izglednim.

Hoćeš da provjerim? Mogu oprčati crtu i vratiti se za dvije minute.

Da upozorim Cullenove? upitao se Seth.

Čemu, ako su nas htjeli razdvojiti? upitao sam ih. Cullenovi znaju da se nešto zbiva. Spremni su.

Sam ne bi bio tako glup... prošaptala je Leah, uma rastrgana strahom. Zamišljala je kako Sam napada Cullenove sa samo još dvojjicom uza se.

Ne, ne bi, primirio sam je, premda je i meni došlo pomalo mučno od prizora u njezinoj glavi.

Cijelo to vrijeme, Jared i tri vuka samo su nas gledali i čekali. Bilo mi je jezovito ne čuti što

Quil, Paul i Collin govore jedan drugome. Izrazi su im bili prazni - nečitljivi.

Jared se nakašljao, te kimnuo prema meni.

"Bijela zastava primirja, Jake. Došli smo na razgovor."

Misliš da je to istina? upitao me Seth.

Imalo bi smisla, ali...

Upravo tako, složila se Leah. Ali.

Nismo se opustili.

Jared se namrštio. "Bilo bi nam lakše razgovarati kad bih i ja vas čuo."

Odupro sam mu se pogledom. Nisam se namjeravao fazirati sve dok mi situacija ne postane ugodnija. Sve dok mi ne bude imala smisla. Čemu Collin? Taj me dio najviše zabrinjavao.

"Okej. Onda ću samo ja govoriti, valjda", rekao je Jared. "Jake, htjeli bismo da nam se vratiš."

Quil je iza njega tiho zacvilio. Podržavajući tu izjavu.

"Rastrgao si našu obitelj. Ne bi tako trebalo biti."

Nije da se nisam baš slagao s tim, ali teško da je u tome bila stvar. Između Sama i mene trenutačno je postojao izvjestan broj nerazriješenih razlika u stavovima.

"Znamo da imaš... stav o situaciji s Cullenovima. Znamo da je to problem. Ali ovo je pretjerano."

Seth je zarežao. Pretjerano? A napasti naše saveznike bez upozorenja ne bi bilo pretjerano?

Seth, jesi li ikada čuo za pokerašku facu? Smanji doživljaj.

Oprosti.

Jared je načas pogledao u Setha, pa opet u mene. "Sam je voljan ne žuriti, Jacobe. Smirio se, razgovarao s drugim starješinama. Odlučili su da izravna reakcija više nikom nije u interesu."

U prijevodu: Već su izgubili faktor iznenađenja, pomislila je Leah.

Čudilo me koliko su nam zajedničke misli zasebne. Čopor nam je već postao Samov čopor, već su nam se pretvorili u "njih". U nešto izvanjsko i tuđe. Naročito mi je čudno bilo čuti kako Leah razmišlja na taj način -kako se čvrsto svrstala uz "nas".

"Billy i Sue slažu se s tobom, Jacobe, da možemo pričekati da se Bella... izdvoji iz problema.

Nikome od nas ne bi bilo ugodno da je mora ubiti."

Premda sam upravo oprao Setha zbog toga, nisam se mogao suzdržati da sada i sam tiho ne zarežim. Znači, njima baš ne bi bilo ugodno počinuti umorstvo, a?

Jared je opet podigao ruke. "Mir, Jake. Znaš što hoću reći. Stvar je u tome da ćemo pričekati i vidjeti kako se situacija mijenja. Naknadno odlučiti postoji li problem sa... stvorom."

Ha, pomislila je Leah. Kako kenja.

Ne vjeruješ mu?

Znam što misle, Jake. Sto Sam misli. Klade se na to da će Bella ionako umrijeti. A računaju da ćeš se onda tako razljutiti da...

Da ću sam biti na čelu napada. Uši su mi se stisnule uz lubanju. Leina pretpostavka zvučala mi je prilično uvjerljivo. A i vrlo moguće. Kada... ako taj stvor ubije Bellu, bit će mi lako smetnuti s uma svoje sadašnje držanje prema Carlisleovoj obitelji. Oni će mi vjerojatno ponovno početi izgledati kao neprijatelji - kao ništa više od pijavica i krvopija.

Podsjetit ću te, prišapnuo mi je Seth.

Znam da hoćeš, mali. Pitanje je samo hoću li te htjeti čuti.

"Jake?" oslovio me Jared.

Teško sam uzdahnuo.

Leah, pođi u obilazak - za svaki slučaj. Ja ću morati porazgovarati s njim, a hoću biti siguran da se ništa drugo ne zbiva dok sam u fazi.

Daj, molim te, Jacobe. Možeš fazirati preda mnom. Usprkos mojim krajnjim naporima, već sam te vidjela golog - što mi nije naročito zanimljivo, pa bez brige.

Ne nastojim zaštititi nevinost tvojih očiju, nego naša leđa. Briši.

Leah je kratko frknula i jurnula u šumu. Čuo sam kako joj se kandže zarivaju u tlo, tjeraju je brže.

Golotinja je bila nezgodan, ali i neizbježan dio života čopora. Nikome od nas nije smetala prije nego što nam se Leah pridružila. Tada je postalo nezgodno. Leah je imala prosječnu sposobnost vladanja svojom naravi -trebalo joj je uobičajeno vrijeme da prestane frcati iz odjeće kad god zbog nečega pošizi. Svi smo je imali priliku vidjeti. A nije da nije bila vrijedna gledanja; samo totalno nije bilo vrijedno naći se naknadno u situaciji da te ona ulovi kako razmišljaš o tome.

Jared i ostali opreznih su lica zurili u mjesto na kojem se izgubila u raslinju.

"Kamo je pošla?" upitao je Jared.

Prečuo sam ga, zažmirio i opet se pribrao. Bilo mi je kao da zrak drhti oko mene, trese se s mene u malim valovima. Pridigao sam se na stražnje noge i ulovio trenutak točno tako da sam se našao u posve uspravnom položaju kad sam se istitrao u ljudski lik.

"O", rekao je Jared. "Hej, Jake."

"Hej, Jared."

"Hvala što razgovaraš sa mnom." "Aha."

"Htjeli bismo da nam se vratiš, čovječe." Quil je opet zacvilio.

"Ne znam baš mogu li samo tako, Jared."

"Vrati se doma", rekao je, naginjući se prema meni. Moleći me. "Možemo to riješiti. Nije ti ovdje mjesto. Pusti i da se Seth i Leah vrate doma."

Nasmijao sam se. "Baš. Kao da ih od prvog trenutka ne preklinjem da to učine."

Seth je frknuo iza mene.

Jared je razmislio o tome, ponovno me gledajući s oprezom. "Onda, što ćemo sada?"

Razmišljao sam o tome više od minute dok je čekao.

"Ne znam. Ali ionako nisam siguran da bi se to moglo vratiti na staro, Jared. Ne znam kako to ide - nemam dojam da mogu samo biti ili ne biti Alfa kako mi se sviđa. Čini mi se da je to trajno."

"Svejedno ti je mjesto uz nas."

Podigao sam obrve. "Dvama Alfama ne može biti mjesto u istom čoporu, Jared. Sjećaš se kako nam je sinoć malo falilo? Suparnički nagon je prejak."

"Znači, ostatak života ćete se samo družiti s parazitima?" oštro je upitao. "Ovdje nemate dom. Već ste ostali bez odjeće", napomenuo je. "Cijelo vrijeme ćeš biti vuk? Znaš da Leah ne voli tako jesti."

"Leah može raditi što god hoće kad ogladni. Došla je svojom voljom. Ja nikome ne naređujem."

Jared je uzdahnuo. "Samu je žao zbog onoga što ti je učinio."

Kimnuo sam. "Ne ljutim se više."

"Ali?"

"Ali neću se vratiti, ne sada. Pričekat ćemo i mi da vidimo kako će biti. I čuvat ćemo Cullenove koliko god budemo smatrali da treba. Jer ovdje nije samo stvar u Belli, što god vi mislili. Čuvamo one koje treba čuvati. A to se odnosi i na Cullenove." Barem za dobar broj njih, u svakom slučaju.

Seth je tiho zaštektao, dajući do znanja da se slaže.

Jared se namrštio. "Onda ti očito ništa ne mogu reći."

"Ne sada. Vidjet ćemo kako će biti."

Jared se okrenuo prema Sethu, posvetivši se sada njemu po strani od mene. "Sue me zamolila da ti kažem - ne, da te kumim - da se vratiš kući. Srce joj je slomljeno, Seth. Sasvim je sama. Ne znam kako joj ti i Leah to možete raditi. Ostaviti je ovako, netom nakon što vam je tata umro—"

Seth je zacvilio.

"Lakše malo, Jared", upozorio sam ga.

"Samo mu dajem do znanja kako stvari stoje."

Frknuo sam visoka. "Baš." Sue je bila najjača osoba koju znam. Jača od moga tate, jača od mene. Dovoljno jaka da igra na kartu osjećaja svoje djece ako će se zato vratiti doma. Ali nije bilo fer tako se poigravati sa Sethom. "Koliko ono sati Sue zna za ovo? A većinu tog vremena bila je uz Billyja i Starog Quila i Sama? Ma da, siguran sam da naprosto premire od samoće. Jasno da slobodno smiješ otići ako tako želiš. Kao što dobro znaš."

Seth je šmrknuo.

Zatim je, sekundu poslije, naćulio uho prema sjeveru. Leah je sigurno blizu. Pobogu, brza je. Dva takta potom, Leah se naglo zaustavila u grmlju nekoliko metara od nas. Došetala je i zauzela mjesto ispred Setha. Zadržala je nos u zraku, napadno ne gledajući prema meni. Bio sam joj zahvalan.

"Leah?" upitao ju je Jared.

Pogledala ga je u oči i malčice iskezila zube.

Jareda njezino neprijateljsko držanje nije iznenadilo. "Leah, znaš da radije ne bi bila ovdje."

Zarežala je na njega. Nije opazila moj pogled upozorenja. Seth je zacvilio i bubnuo je ramenom.

"Oprosti", rekao je Jared. "Neću te uzimati zdravo za gotovo. Ali tebe ništa ne veže uz krvopije."

Leah je vrlo upadljivo pogledala svoga brata, a zatim mene.

"Znači, želiš paziti na Setha, to kužim", rekao je Jared. Oči su mu prešle preko moga lica, a onda se vratile na njezino. Vjerojatno se pitao što joj taj drugi pogled znači - baš kao i ja. "Ali Jake neće dopustiti da mu se išta dogodi, a on se ne boji biti tu." Jared je složio facu.

"Uglavnom, molim te, Leah. Htjeli bismo da nam se vratiš. Sam bi htio da nam se vratiš."

Leah je trznula repom.

"Sam mi je rekao da te preklinjem. Rekao mi je da doslovce kleknem ako budem morao. On bi želio da se vratiš doma, Lee-lee, gdje ti je mjesto."

Opazio sam kako se Leah trgnula kad ju je Jared oslovio starim nadimkom kojim ju je Sam zvao. A onda, kad je dodao te četiri riječi na kraju, nakostriješila se i počela urlati kojekakva rezanja kroza zube. Nisam joj morao biti u glavi da čujem psovke kojima ga obasipa, a to je vrijedilo i za njega. Praktički su se čule konkretne pogrde koje mu upućuje.

Pričekao sam da završi. "Usudit ću se pretpostaviti da je Lei mjesto gdje god sama želi biti."

Leah je zarežala, ali kako je strijeljala pogledom Jareda, procijenio sam da se slažemo.

"Čuj, Jared, još uvijek smo obitelj, okej? Ova će razmirica proći, ali dok još traje, vjerojatno bi vam bolje bilo da se držite svoga teritorija. Čisto zato da ne bi bilo nesporazuma. Nitko ne želi okršaj u obitelji, je 1' tako? To ni Sam ne želi, zar ne?"

"Jasno da ne želi", breкнуo se Jared. "Držat ćemo se svoga teritorija. Ali koji je to tvoj teritorij, Jacobe? Da nije možda vampirski teritorij?"

"Ne, Jared. Zasad sam beskućnik. Ali bez brige - neće ni to trajati dugo." Morao sam udahnuti. "Nije još dugo... preostalo. Okej? Onda će Cullenovi vjerojatno otići, a Seth i Leah se vratiti doma."

Leah i Seth zatulili su uglas, usklađeno okrećući nosove prema meni.

"A ti, Jake?"

"Vraćam se u šumu, mislim. Stvarno se ne mogu zadržati blizu La Pusha. Dva Alfe značila bi previše napetosti. Uostalom, ionako sam već išao svojim putem. Prije ove nevolje."

"Što ako budemo htjeli razgovor?" upitao me Jared.

"Zatulite - ali pazite na crtu, okej? Doći ćemo mi vama. A Sam vas ne mora slati u tolikom broju. Nije nam do borbe."

Jared se namrštio, ali kimnuo je glavom. Nije mu se sviđalo što postavljam Samu uvjete.

"Vidimo se još, Jake. Ili se ne vidimo." Mahnuo mi je preko volje.

"Čekaj malo, Jared. Je li Embry dobro?"

Iznenaden izraz prešao mu je licem. "Embry? Jasno, dobro je. Zašto?" "Samo se pitam zašto je Sam poslao Collina."

Pazio sam kako će reagirati, još uvijek sumnjajući da se nešto zbiva. Vidio sam bljesak znanja u njegovim očima, ali izraz im nije bio onakav kakav sam očekivao.

"To te se stvarno više ne tiče, Jake." "Očito. Samo me zanimalo."

Krajikom oka zapazio sam trzaj, ali nisam dao do znanja da sam ga vidio, jer nisam htio odati Quila. Reagirao je na spomenutu temu.

"Prenijet ću Samu tvoje... upute. Doviđenja, Jacobe." Uzdahnuo sam. "Aha. Bok, Jared. Hej, reci mome tati da sam dobro, može? I da se ispričavam, i da ga volim."

"I to ću prenijeti." "Hvala."

"Idemo, dečki", rekao je Jared. Okrenuo se i maknuo s vidika da se fazira jer je Leah bila tu. Paul i Collin otišli su mu za petama, ali Quil je oklijevao. Tiho je ciknuo, a ja sam mu prišao korak bliže.

"Ma da, i ti meni fališ, buraz."

Quil je doskakutao do mene potišteno spuštene glave. Potapšao sam ga po ramenu.

"Bit ću ja dobro."

Zacvilio je.

"Reci Embryju da mi vas dvojica nedostajete uz bok."

Kimnuo je i zatim pritisnuo nos na moje čelo. Leah je frknula. Quil je podigao pogled, ali ne prema njoj. Osvrnuo se prema mjestu kuda su ostali otišli.

"Ma da, idi doma", rekao sam mu.

Quil je opet ciknuo i pošao za ostalima. Kladam se da ga Jared nije krajnje strpljivo čekao. Čim je otišao, povukao sam toplinu iz sredine tijela i pustio je da mi navre kroz udove. U bljesku jare opet sam se našao na sve četiri.

Mislila sam da ćete vas dvojica zabrljati, podsmjehnula se Leah. Prešao sam preko toga.

Je li to bilo okej? upitao sam ih. Brinulo me govoriti tako u njihovo ime, kad nisam mogao čuti što točno misle. Ništa nisam htio uzimati zdravo za gotovo. Nisam u tom pogledu htio biti kao Jared. Jesam li rekao išta što niste htjeli? Jesam li propustio reći nešto što sam trebao?

Super si bio, Jake! podupro me Seth.

Mogao si kresnuti Jareda, pomislila je Leah. Ne bih se bunila. Sad znamo zašto Embry nije smio doći, pomislio je Seth. Nisam ga shvatio. Nije smio?

Jake, jesi vidio Quila? Prilično je rastrgan, je V tako? Kladam se u deset prema jedan da je Embry još više potresen. A Embry nema svoju Claire. Nema šanse da Quil samo tako ode iz La Pusha. Embry bi mogao. Zato Sam ne želi nimalo riskirati da ga nagovoriš da dezertira. Ne želi da naš čopor postane išta veći nego što već je.

Stvarno? Misliš da je tako? Sumnjam da bi se Embry protivio komadanju pokojeg Cullena.

Ali on ti je najbolji prijatelj, Jake. On i Quil radije bi stajali uz tebe nego se borili protiv tebe.

Pa, onda mi je drago što ga je Sam zadržao doma. Ovaj čopor je već dovoljno velik.

Uzdahnuo sam. Dobro, onda. Znači, zasad je sve okej. Seth, bi mogao malo držati situaciju na oku? I Leah i ja trebamo malo ubiti oko. Ovo je djelovalo pošteno, ali tko zna? Možda je bila pinta.

Nisam uvijek bio tako paranoičan, ali sjećao sam se kako je Sam predan. Kako je posve isključivo usmjeren na uništavanje opasnosti koju vidi. Hoće li iskoristiti činjenicu da nam sada može lagati?

Nema problema¹. Seth je jedva čekao učiniti sve što može. Hoćeš da objasnim Cullenovima što je bilo? Vjerojatno su još uvijek pomalo napeti.

Ja ću. Ionako bih htio vidjeti kako stoje stvari.

Primijetili su kovitlac prizora u mom sprženom mozgu.

Seth je iznenađeno zacvilio. Fuj.

Leah je počela mahati glavom, kao da želi istresti prizor iz svijesti. Vrag te neće, to je svakako najodumija stvar koju sam u životu čula. Bljak. Da imam išta u želucu, sad bih se izbljuvala.

Pa oni jesu vampiri, valjda, prihvatio je Seth nakon jedne minute, nastojeći potrti Leinu reakciju. Hoću reći, to mi ima smisla. A ako će pomoći Belli, onda je to dobro, je l' tako? I Leah i ja zagledali smo se u njega.

Sto je sad?

Mami je često ispadao iz ruke dok je bio beba, rekla mi je Leah. Na glavu, očito.

A i znao je glodati rešetku kolijevke. Premazanu olovnom bojom? Sudeći po priloženom, pomislila je.

Seth je frknuo. Baš duhovito. A da vas dvoje začepite i zaspate?

14. ZNAS DA STVARI LOSE STOJE KAD TE SAVJEST PEČE JER SI BIO BEZOBRAZAN PREMA VAMPIRIMA

Kad sam se vratio do kuće, nitko me nije dočekaao vani da čuje moj izvještaj. Još su pod uzbunom?

Sve je kako treba, umorno sam pomislio.

Oči su mi brzo opazile sitnu promjenu u već poznatom prizoru. Na donjoj stubi trijema ležao je zavežljaj svijetlih tkanina. Prišao sam dugim koracima da vidim što je to. Zadržavši dah, jer ne bi se vjerovalo koliko jak smrad vampira ostaje u tkanini, gurnuo sam zavežljaj nosom.

Netko mi je ostavio odjeću. Ha. Edvard je očito opazio moj trenutak srditosti kad sam izjurio kroz vrata. Eto. To je bilo... lijepo od njih. I čudno.

Oprezno sam uzeo odjeću ustima - gah - i odnio je natrag u drveće. Čisto za slučaj da to nije neka šala plavokose psihopaticice, pa sada tu imam hrpu ženske robe. Kladim se da bi obožavala ugledati izraz moga ljudskog lica dok stojim gol s ljetnom haljinicom u rukama.

Pod okriljem šume ispustio sam smrdljivi zavežljaj i vratio se u ljudski lik. Istresao sam odjeću i izlupao je o deblo da istjeram bar dio smrada. Definitivno se radilo o muškoj robi - drap hlačama i bijeloj košulji. Oboje mi je bilo prekratko, ali činilo mi se da ću stati u njih. Sigurno su Emmettove. Podvrnuo sam rukave, ali s hlačama se ništa konkretno nije dalo učiniti. A što sad.

Morao sam priznati da se ugodnije osjećam kad imam nešto vlastite odjeće, pa makar i smrdljive i ne baš pravog broja. Bilo mi je teško što ne mogu samo trknuti doma i uzeti par starih hlača od trenirke kad mi zatrebaju. Opet to beskućništvo - kad se nemaš kamo vratiti. Nemaš ni imovine, što me sada nije naročito tištalo, ali vjerojatno će mi uskoro početi ići na živce.

Sav iscrpljen, polako sam se popeo na trijem Cullenovih u svojoj novoj šminkerskoj odjeći iz druge ruke, ali zastao sam s oklijevanjem pred vratima. Jesam li pokucao? Glupo, kad znaju da sam tu. Upitao sam se zašto nitko to ne otkriva - ne govori mi ili da uđem ili da se gubim. A što sad. Slegnuo sam ramenima i sam ušao u kuću.

Nove promjene. Soba se vratila u normalno stanje - zamalo - u proteklih dvadeset minuta. Veliki ravni ekran prikazivao je, ali stišan, neku romantičnu komediju koju nitko nije gledao. Carlisle i Esme stajali su uz stražnje prozore, opet otvorene prema rijeci. Alice, Jasper i Emmett nisu bili na vidiku, ali čuo sam kako se došaptavaju na katu. Bella je bila na kauču kao jučer, s još samo jednom cjevčicom zataknutom u sebe i intravenoznim dripom obješenim iza naslona trosjeda. Umotali su je kao sarmu u par debelih pokrivača, što znači da su barem poslušali što sam im prije rekao. Rosalie je sjedila prekriženih nogu na podu do njezine glave. Edward je sjedio na suprotnom kraju kauča i držao sarmu od Bellinih nogu u krilu. Pogledao je prema meni kad sam ušao i osmjehnuo mi se - tek sitnim trzajem usana - kao da mu je drago zbog nečega.

Bella me nije čula. Pogledala me tek kada i on, a onda se i sama osmjehnula. Cijelo joj se lice obasjalo stvarnom energijom. Nisam se sjećao kad joj je posljednji put bilo tako drago što me vidi.

Pa što je njoj? Za ime svega, u braku je! I to u sretnom braku - nije bilo spora oko toga da voli svoga vampira preko granica zdravog razuma. I, povrh svega, još ima trudnički trbuh do zuba. Zašto onda mora biti tako prokleta presretna što me vidi? Kao da sam joj uljepšao cijeli nesretni dan kad sam ušao u kuću.

Kad joj samo ne bi bilo stalo... Ili više od toga - kad stvarno ne bi htjela da budem u blizini. Tada bi mi bilo nemjerljivo lakše držati se po strani.

Edvard kao da se slagao s mojim mislima - u posljednje vrijeme smo umobolno često bili na istoj valnoj duljini. Sada se mrštio, iščitavajući izraz njezina lica dok me ozareno gledala.

"Samo su htjeli razgovor", promrmljao sam otegnuto od iscrpljenosti. "Nema napada na vidiku."

"Da", odgovorio mi je Edvard. "Čuo sam najveći dio."

To me malo probudilo. Bili smo dobrih pet kilometara odavde. "Kako?"

"Jasnije te čujem - to je pitanje bliskosti i usredotočenosti. Također, misli ti je malčice lakše čuti kad si u ljudskom liku. Tako da sam uspio pohvatati većinu onoga što se tamo zbilo."

"O." Zasmetalo me, ali bez jačeg razloga, pa sam prešao preko toga. "Dobro. Mrzim se ponavljati."

"Rekla bih ti da odeš spavati," rekla je Bella, "ali sve mi se čini da ćeš se skljojati na pod za otprilike šest sekundi, tako da vjerojatno nema potrebe."

Nisam mogao vjerovati koliko bolje zvuči, koliko snažnije izgleda. Osjetio sam miris svježje krvi i opazio da joj je šalica opet u rukama. Koliko će joj krvi trebati da nastavi ovako? Hoće li doći vrijeme kad će početi pozivati susjede da svrate?

Krenuo sam prema vratima, brojeći joj sekunde u hodu. "Jedan, Mississippi... dva, Mississippi..."

"Gdje je poplava, mješanac?" promrsila je Rosalie.

"Znaš kako ćeš utopiti plavušu, Rosalie?" upitao sam je, ne zastajkujući i ne osvrćući se prema njoj. "Zalijepi zrcalo na dno bazena."

Začuo sam Edwardov hihot dok sam zatvarao vrata za sobom. Raspoloženje kao da mu se popravljalo u izravnom omjeru s poboljšanjem Bellina zdravlja.

"Već sam čula tu foru", dobacila je Rosalie za mnom.

Odvukao sam se niza stube, želeći se jedino odvući dovoljno daleko u šumu da mi zrak opet bude čist. Namjeravao sam odbaciti odjeću na praktičnoj razdaljini od kuće za naknadnu uporabu umjesto daje zavežem za nogu, tako da mi ni ona neće smrdjeti. Dok sam se baktao otkopčavanjem svoje nove košulje, palo mi je na pamet da među vukodlacima gumbi nikad neće doći u modu.

Začuo sam glasove dok sam umorno prelazio livadu.

"Kamo ćeš?" upitala je Bella.

"Zaboravio sam mu nešto reći."

"Pusti Jacoba da spava - nije hitno."

Da, molim te, pusti Jacoba da spava.

"Odmah sam gotov."

Polako sam se okrenuo. Edward je već izašao iz kuće. Prilazio mi je s isprikom na licu.

"Pobogu, što je sada?"

"Ispričavam se", rekao je, a onda stao oklijevati, kao da ne zna pretočiti u riječi to što mu je na umu.

Što ti je u mislima, čitatelju misli?

"Kad si prije razgovarao sa Samovim izaslanstvom," promrmljao je, "prenosio sam vaše riječi Carlisleu i Esme i ostalima. Zabrinuli su se—"

"Slušaj, nećemo spustiti gard. Ne morate imati povjerenja u Sama kao mi. Bez obzira na to, ostat ćemo pozorni."

"Ne, ne, Jacobe. Ne radi se o tome. Pouzdajemo se u tvoju prosudbu. Nego, Esme je žalosna zbog muka koje tvoj čopor zbog ovoga trpi. Zamolila me da nasamo popričam s tobom o tome."

To me ulovilo na prepad. "Muka?"

"Naročito zbog beskućništva. Jako je nesretna zato što ste svi tako... u oskudici."

Podsmjehnuo sam se. Vampiriska majka kvočka - bizarno. "Čvrsti smo mi. Reci joj da se ne brine."

"Svejedno, htjela bi učiniti koliko može. Stekao sam dojam da se Leah ne voli naročito hraniti u svome vučjem liku?"

"Pa?" priupitao sam ga.

"Znaš, mi ovdje imamo normalne ljudske hrane, Jacobe. Zbog drugih ljudi, kao i, naravno, zbog Belle. Leah slobodno može uzeti što god želi. Kao i svi vi."

"Prenijet ću im to."

"Leah nas mrzi."

"Pa?"

"Pa, pokušaj joj prenijeti ponudu tako je da ozbiljno uzme u obzir, ako ti nije teško."

"Potrudit ću se."

"A tu je onda i pitanje odjeće."

Pogledao sam onu na sebi. "A, da. Hvala." Vjerojatno ne bi bilo pristojno spomenuti koliko bazdi.

Osmjehnuo se, tek malo. "Pa, lako vam možemo pomoći oko svih potreba te vrste. Alice nam rijetko kad dopušta da istu stvar obučemo dvaput. Imamo hrpe potpuno nove odjeće predviđene za dobrotvorne svrhe, a imam dojam da Leah nosi prilično sličan broj kao Esme..."

"Ne znam baš što će reći na rabljenu robu krvopija. Nije ona tako praktične naravi kao ja."

"Uvjeren sam da možeš predstaviti ponudu u najboljem mogućem svjetlu. Kao i ponudu svakog materijalnog dobra koje vam zatreba, ili prijevoza, ili baš bilo čega drugog. Pa i tuširanja, budući da vam je draže spavati vani. Molim te... nemojte smatrati da ste lišeni dobrobiti doma."

Ovo posljednje rekao je tiho - ovaj put ne zato da ga se ne bi čulo, već s nekim stvarnim osjećajem.

Načas sam se zagledao u njega, pospano trepćući. "To je, ovaj, lijepo od vas. Reci Esme da smo joj zahvalni što se, eh, sjetila. Ali naša ophodnja na nekoliko mjesta siječe rijeku, tako da se stalno peremo, hvala."

"Svejedno, ako ti ne bi bilo teško prenijeti ponudu."

"Jasno, jasno."

"Hvala ti."

Okrenuo sam se od njega, te odmah zastao kao ukopan, jer sam začuo tih, bolan krik iz kuće. Kad sam se stigao osvrnuti, njega više nije bilo.

Sto sad?

Pošao sam za njim, vukući noge kao zombi. Služio sam se i otprilike istim brojem moždanih stanica. Nije mi se činilo da imam izbor. Nešto nije bilo u redu. Otići ću vidjeti o čemu se radi. Neće biti ničega što bih mogao učiniti da pomognem. Pa će mi samo biti još gore.

Činilo mi se neizbježno da će tako biti.

Opet sam sam ušao. Bella je dahtala, zgrčena oko ispupčine nasred svoga tijela. Rosalie ju je držala, dok su Edward, Carlisle i Esme zabrinuto stajali. Opazio sam treptaj kretnje; Alice je bila na vrhu stuba i zurila u sobu, čvrsto držeći ruke na sljepoočnicama. Čudno - kao da joj nešto brani ulazak.

"Daj mi sekundu, Carlisle", propentala je Bella.

"Bella," zabrinuto je rekao doktor, "čuo sam daje nešto puklo. Moram pogledati."

"Prilično sam sigurna" - puf - "da je bilo rebro. Au. Aha. Točno tu." Pokazala je svoj lijevi bok, dobro pazeći da ga ne dotakne.

Stvor joj sada lomi kosti.

"Moram te snimiti rendgenom. Možda ima krhotina. Ne bi bilo dobro da išta probiju."

Bella je duboko udahнула. "Okej."

Rosalie je pažljivo podigla Bellu. Edvard je djelovao kao da će se pobuniti, ali Rosalie je iskežila zube prema njemu i zarežala: "Već je držim."

Znači, Bella je sada ojačala, ali ojačao je i stvor. Jedno se nije moglo izgladniti a da se ne izgladni i drugo, a s oporavkom je situacija bila jednaka. Nije bilo dobitne kombinacije.

Blondinka je brzo odnijela Bellu velikim stubištem, s Carlisleom i Edvardom odmah za petama. Nitko od njih nije ni primijetio da ošamućeno stojim na vratima.

Dakle, imaju / zalihu krvi / rendgen? Doktor očito voli raditi svoj posao kod kuće.

Bio sam preumoran da odem za njima, preumoran da se mrdnem. Naslonio sam se na zid, a zatim spuznuo na pod. Vrata su ostala otvorena, pa sam okrenuo nos prema njima, zahvalno udišući svjež propuh. Oslonio sam glavu na dovratnik i počeo osluškivati.

Čuo sam rendgensku aparaturu s kata. Ili sam barem pretpostavio da se o tome radi. A onda su se stubište spustili najlakši zamislivi koraci. Nisam se osvrnuo da vidim koji bi to vampir bio.

"Hoćeš jastuk?" upitala me Alice.

"Ne", promrmljao sam. Kakve su im to napadno domaćinske fore? Ježio sam se od njih.

"Ne čini mi se da ti je udobno", primijetila je.

"I nije."

"Zašto se onda ne premjestiš?"

"Umoran sam. Zašto ti nisi na katu s ostalima?" otpovrnuo sam joj. "Boli me glava", odgovorila mi je. Okrenuo sam glavu da je pogledam.

Alice je bila sitno stvorenjce. Otprilike veličine jedne moje ruke. Sada mi je djelovala još sitnije, jer se nekako sva zgurila. Maleno joj se lice stisnulo.

"Vampire boli glava?"

"Ne one normalne."

Podsmjehnuo sam se. Normalne vampire.

"Onda, kako to da više nikad nisi s Bellom?" upitao sam je, pretvarajući pitanje u optužbu. Nije mi to prije palo na pamet, jer mi je glava bila puna drugih gluposti, ali čudilo me što Alice nikad nije uz Bellu, cijelo vrijeme otkako sam došao. Da je Alice uz nju, možda Rosalie ne bi bila.

"Mislio sam da ste si vas dvije ovakve." Isprepleo sam dva prsta.

"Kao što sam rekla" - sklupčala se na pločicama na korak-dva od mene i obujmila mršava koljena mršavim rukama - "boli me glava."

"Boli te glava zbog Belle?" "Da."

Namrštio sam se. Bio sam prilično siguran da sam preumoran za zagonetke. Pustio sam da mi se glava prevrne natrag prema svježem zraku i sklopio oči.

"Ne zbog Belle, zapravo", ispravila se. "Zbog... fetusa."

Ah, još netko kome je kao meni. Lako se to dalo opaziti. Rekla je tu riječ preko volje, kao i Edvard.

"Ne vidim ga", kazala mi je, premda je možda govorila samoj sebi. Nije mogla znati da nisam već zaspao. "Ne vidim ništa vezano uz njega. Isto mi je kao i s tobom."

Lecnuo sam se, a onda zaškrgutao zubima. Nije mi bilo po volji što me uspoređuje sa stvorenjem.

"Bella mi smeta. Sva se omotala oko njega, pa mi je... mutna. Kao loš prijem na televizoru - kao kad se pokušavaš usredotočiti na one zamučene ljude koji se trzaju po ekranu. Ubija mi glavu kad je gledam. A ionako ne mogu vidjeti više od nekoliko minuta unaprijed. Taj... fetus je preveliki dio njezine budućnosti. U trenutku kad je odlučila... kad je shvatila da ga želi, zamutila mi se i smjesta mi nestala s vidika. Premrla sam od straha."

Poštjela je trenutak, te dodala: "Moram priznati, lakše mi je kad si mi blizu - premda smrdiš kao mokr pas. Sve mi se izgubi. Kao da žmirim. Glavobolja mi otupi."

"Na službi, gospodična", promumljao sam.

"Pitam se što mu je to zajedničko s tobom... zašto ste mi u tom pogledu isti."

Iznenadna jara bljesnula mi je u srži kostiju. Stisnuo sam šake da su-spregnem drhtaje.

"Nemam ja ništa zajedničko s tim životopijcem", procijedio sam kroza zube.

"Pa, tu ima nečega."

Nisam odgovorio. Jara je već izgarala. Bio sam previše krepan od umora da ostanem ljutit.

"Nećeš se ljutiti ako sjedim tu do tebe, je li?" upitala me.

"Valjda neću. Ionako smrdi."

"Hvala", rekla je. "Ovo mi je najbolji lijek, čini mi se, kad već ne mogu uzimati Aspirin."

"Može to malo tiše? Ima nas koji spavamo."

Nije mi odgovorila, smjesta ušutjevši. Začorio sam za sekundu-dvije.

* * *

Sanjao sam da sam stvarno žedan. A preda mnom je bila velika čaša vode - vrlo hladne, vidjelo se kako niz nju cure kondenzirane kapljice. Dohvatio sam čašu i otpio golem gutljaj, te vrlo brzo otkrio da to uopće nije voda - nego čisti klor. Naglo sam ga povratio, bljujući posvuda, a dosta mi je i izletjelo na nos. Peklo me. Nos mi je gorio...

Bol u nosu dovoljno me razbudila da se sjetim gdje sam zaspao. Smrad je bio prilično žestok, imajući u vidu da mi nos nije doslovce bio u kući. Gah. I još je bilo bučno. Netko se preglasno smijao. Smijeh mije bio poznat, ali nije mi išao uz taj smrad. Nije pristajao uz njega.

Prostenjao sam i otvorio oči. Nebo je bilo mutnosivo - bio je dan, ali nije se dalo zaključiti koje je doba. Možda blizu zalaska sunca - bilo je dosta mračno.

"Bilo je i vrijeme", promumljala je Blondinka odnekud nedaleko. "Već me pomalo zamaralo to oponašanje motorne pile."

Prevrnuo sam se i pridigao u sjedeći položaj. Pritom sam otkrio izvor smrada. Netko mi je tutnuo široki pernati jastuk pod lice. Vjerojatno s dobrom namjerom, valjda. Osim ako to nije bila Rosalie.

Nakon što sam izvadio lice iz smrdljivog perja, osjetio sam i druge mirise. Poput slanine i cimeta, potpuno izmiješanih s vampirskim vonjem.

Zatreptao sam, promatrajući sobu.

Situacija se nije previše promijenila, osim stoje sada Bella sjedila nasred kauča, a intravenozne više nije bilo. Blondinka joj je sjedila pri nogama, položivši glavu Belli na koljena. Još sam se ježio kad sam vidio kako je nehajno dotiču, premda je to bilo prilično idiotski od mene, rekao bih, ako se sve ima u vidu. Edward joj je bio s jedne strane, držao ju je za ruku. I Alice je bila na podu, kao Rosalie. Lice joj sada nije bilo stisnuto. A lako se vidjelo i zašto - pronašla je drugo sredstvo protiv bolova.

"Hej, Jake dolazi sebi!" kukuriknuo je Seth.

Sjedio je Belli s druge strane, nehajno je obgrlivši rukom, s tanjurom prepunim hrane u krilu.

Koji je sad ovo vrag?

"Došao te potražiti", rekao mi je Edward dok sam ustajao. "A Esme gaje nagovorila da ostane na doručku."

Seth je opazio izraz mog lica, pa je brže-bolje objasnio. "Ma da, Jake - samo sam došao vidjeti jesi li dobro, jer se poslije više nisi fazirao. Leah

se zabrinula. Rekao sam joj da si sigurno samo zaspao u ljudskom liku, ali znaš kakva je.

Nego, tu su imali svu ovu hranu, a, da znaš" - tu se obratio Edwardu - "čovječe, ti stvarno znaš kuhati."

"Hvala", promrmljao je Edvard.

Polako sam udahnuo, nastojeći razdvojiti zube. Nisam mogao odvojiti pogled od Sethove ruke.

"Belli je bilo hladno", tiho je rekao Edvard.

Baš. Ne tiče me se, ionako. Ona mi ne pripada.

Seth je čuo Edvardov komentar i pogledao moje lice, i odjednom su mu obje ruke zatrebale za jelo. Maknuo je ruku s Belle i založio. Prišao sam kauču na nekoliko koraka, i dalje nastojeći doći sebi.

"Leah trči ophodnju?" upitao sam Seta. Glas mi je još uvijek bio mutan od sna.

"Aha", rekao je punim ustima. I Seth je nosio novu odjeću. Pristajala mu je bolje nego moja meni. "Drži sve pod kontrolom. Bez brige. Zaurlat će ako bude nešto. Zamijenili smo se oko ponoći. Ja sam trčao dvanaest sati." Ponosio se time, što mu se čulo u glasu.

"Ponoći? Samo malo - koliko je sada sati?"

"Otprilike je zora." Bacio je pogled prema prozoru, da provjeri.

Pa, kvragu. Prespavao sam ostatak dana i cijelu noć - zaribao sam. "Drek. Ispričavam ti se zbog toga, Seth. Stvarno. Trebao si me kresnuti nogom i probuditi."

"Ma ne, stari, trebao si se naspavati. Kad si se prije toga odmorio? Noć uoči svoje zadnje ophodnje za Sama? Prije četrdesetak sati? Pedesetak? Nisi ti stroj, Jake. Uostalom, baš ništa nisi propustio."

Baš ništa? Na trenutak sam pogledao Bellu. Opet je imala boju koju sam pamtio. Blijedu, ali s rumenom podlogom. Usne su joj opet bile ružičaste. Čak joj je i kosa izgledala bolje - sjajnije. Primijetila je da je mjerkam i iscerila mi se.

"Kako rebro?" upitao sam je.

"Imam čvrst flaster preko njega. Uopće ga ne osjećam."

Prevrnuo sam očima. Začuo sam kako Edvard škrguće zubima, i procijenio da ga njezino olako prelaženje preko problema pogađa jednako kao i mene.

"Sto ima za doručak?" upitao sam pomalo sarkastično. "0 negativna ili AB pozitivna?"

Isplazila mi je jezik. Potpuno je bila ona stara. "Omlet", rekla je, ali načas je spustila pogled, i primijetio sam da joj šalica krvi stoji ugurana između njezine i Edvardove noge.

"Idi uzmi nešto za doručak, Jake", rekao je Seth. "Imaš hrpu u kuhinji. Sigurno crkavaš od gladi."

Pogledao sam kakva mu je to hrana u krilu. Izgledalo mi je kao pola omleta sa sirom i zadnja četvrtina žemlje s cimetom veličine frizbija. Želudac mi je zakrulio, ali zanemario sam ga.

"Što će Leah doručkovati?" kritički sam upitao Seta.

"Čekaj malo, odnio sam joj hranu prije nego što sam išta pojeo", obranio se. "Rekla je da bi radije jela strvine, ali kladim se da će popustiti. Ove žemlje s cimetom..." Kao da mu je ponestalo riječi.

"Idem onda loviti s njom."

Seth je udahnuo kad sam se okrenuo da odem.

"Imaš trenutak, Jacobe?"

To me Carlisle upitao, pa mi je, kad sam se opet okrenuo, izraz vjerojatno bio manje prgav nego da je u pitanju bilo tko drugi.

"Da?"

Carlisle mi je prišao, dok je Esme kliznula prema drugoj sobi. Zastao je korak-dva od mene, tek nešto dalje nego što to rade ljudi kad započinju razgovor. Bio sam mu zahvalan što mi daje prostora.

"Kad smo kod lova", progovorio je ozbiljno. "To će biti problem mojoj obitelji. Jasno mi je da naše ranije primirje trenutačno nije na snazi, pa sam te htio pitati za savjet. Hoće li nas Sam loviti izvan oboda kruga koji si stvorio? Ne želimo se izlagati riziku nanošenja ozljeda nikome iz tvoje obitelji - ili gubitka nekoga iz naše. Da si na našem mjestu, kako bi postupio?"

Odmaknuo sam se, pomalo iznenađen tako izravnim pitanjem. Odakle da znam kako je biti na prebogatom mjestu ovih krvopija? S druge strane, ipak, znao sam Sama.

"Rizično je", rekao sam, nastojeći zanemariti ostale oči koje sam osjećao na sebi i govoriti samo njemu. "Sam se pomalo smirio, ali prilično sam siguran da sporazum više ne vrijedi, što se njega tiče. Dokle god bude smatrao da je pleme, ili bilo koji drugi čovjek, u stvarnoj opasnosti, neće prvo postavljati pitanja, ako znaš što hoću reći. Ali, imajući to u vidu, La Push će mu biti najvažniji. Stvarno ih nema dovoljno da kako treba paze na stanovnike i istovremeno šalju lovce u dovoljno velikom broju da nanesu ozbiljniju štetu. Kladim se da se drži blizu kuće."

Carlisle je zamišljeno kimnuo glavom.

"Znači, valjda bih rekao da odete zajedno, za svaki slučaj. I po mogućnosti danju, jer bi se očekivalo da ćete ići noću. Tradicionalno po vampirski. Brzi ste - prijedite planine i lovite dovoljno daleko odavde da ne bude nikakve mogućnosti da pošalje nekoga tako daleko od kuće."

"I da ostavimo Bellu za sobom, nezaštićenu?"

Frknuo sam. "Što smo mi, luk i voda?"

Carlisle se nasmijao, a onda opet uozbiljio. "Jacobe, ne možeš se boriti protiv vlastite braće." Stisnuo sam oči. "Ne kažem da ne bi bilo teško, ali kad bi stvarno došli u namjeri da je ubiju - mogao bih ih zaustaviti."

Carlisle je zabrinuto odmahnuo glavom. "Ne, nisam htio reći da bi bio... nesposoban. Ali to ne bi nipošto bilo kako treba. Ne mogu to nositi na duši."

"Ne bi to ti nosio, doktore. Meni bi to išlo na dušu. A ja to mogu podnijeti."

"Ne, Jacobe. Pobrinut ćemo se za to da svojim postupcima ne učinimo to neizbježnim."

Zamišljeno se namršti. "Ići ćemo troje po troje", odlučio je trenutak potom. "Vjerojatno bolje ne možemo."

"Ne znam baš, doktore. Nije najpametnija strategija podijeliti se popola."

"Imamo izvjesnih dodatnih sposobnosti koje će izravnati odnose. Ako je Edvvard jedan od njih troje, moći će nam pružiti promjer sigurnosti dug nekoliko kilometara."

Obojica smo se osvrnuli prema Edvardu. Carlisle je od njegova izraza smjesta promijenio priču.

"Siguran sam da ima i drugih načina", rekao je Carlisle. Očito, nije bilo te tjelesne potrebe koja bi bila dovoljno jaka da sada odvoji Edvarda od Belle. "Alice, usudio bih se pretpostaviti da vidiš koji bi smjerovi kretanja bili pogrešni?"

"Oni koji mi nestaju", rekla je Alice, kimajući glavom. "To je bar lako."

Edvvard, koji se sav napeo zbog Carlisleova prvog plana, nato se opustio. Bella je nesretno gledala u Alice, s onom malom borom između očiju koju je dobivala kad se uzrujava.

"Pa dobro", rekao sam. "To smo riješili. Idem ja onda. Seth, očekujem te da se vratiš predvečer, pa se sjeti malo ubiti oko dok si tu, u redu?"

"Jasno, Jake. Fazirat ću se čim malo odspavam. Osim ako..." Oklijevao je, gledajući Bellu.

"Jesam li ti potreban?"

"Ima ona deke", poklopio sam ga.

"Dobro mi je, Seth, hvala", brzo je rekla Bella.

A onda je Esme ulepršala natrag u sobu s velikom, poklopljenom zdjelom u rukama. Zastala je s oklijevanjem tik iza Carlisleova lakta, krupnih, tamnozlatnih očiju uperenih u moje lice.

Pružila mi je zdjelu i stidljivo mi prišla za korak.

"Jacobe", rekla je tiho. Glas joj nije bio baš tako prodoran kao u ostalih. "Znam da tebi... ne prija pojam objedovanja ovdje, gdje ti je miris tako neugodan. Ali bilo bi mi mnogo lakše da poneseš malo hrane sa sobom kad odeš. Znam da ne možeš kući, a to je zbog nas. Molim te - olakšaj mi malo grižnju savjesti. Uzmi nešto za jelo." Pružila mi je hranu, sva meka i molećiva u licu. Nisam znao kako joj to uspijeva, jer nije djelovala starije od otprilike dvadeset pet, i još je bila blijeda kao krpa, ali nešto u izrazu njezina lica odjednom me podsjetilo na moju mamu. Zaboga.

"Ovaj, jasno, jasno", promumljao sam. "Valjda. Možda je Leah još gladna, ne znam."

Ispružio sam ruku, njome uzeo hranu i zadržao je ispruženu, što dalje od sebe. Otići ću je baciti pod neko drvo, ne znam. Nisam htio rastužiti Esme.

Onda sam se sjetio Edvarda.

Da joj nisi ništa rekao! Pusti je da misli da sam pojeo.

Nisam ga pogledao da vidim slaže li se. Bolje bi mu bilo da se slaže. Krvopija mi je dužnik.

"Hvala, Jacobe", rekla mi je Esme sa smiješkom. Kako to kameno lice uspijeva imati jamice, za ime svega?

"Ovaj, hvala tebi", rekao sam. Lice mi se žarilo - jače nego inače. U tome je problem kod druženja s vampirima - navikneš se na njih. Počnu ti brkati gledanje na svijet. Počnu ti djelovati kao prijatelji.

"Hoćeš li se vratiti kasnije, Jake?" upitala me Bella kad sam pokušao klisnuti.

"Ovaj, ne znam."

Stisnula je usne, kao da se pokušava ne osmjehnuti. "Molim te? Možda mi bude hladno."

Duboko sam udahnuo kroz nos, a onda, prekasno, shvatio da mi to nije bilo pametno. Lecnuo sam se. "Možda."

"Jacobe?" oslovila me Esme. Ustuknuo sam prema vratima kad je nastavila; prišla mi je za nekoliko koraka. "Ostavila sam košaru odjeće na trijemu. Za Leu je. Netom sam je oprala - nastojala sam je dirati što manje." Namrštila se. "Bi li ti bilo teško odnijeti joj odjeću?"

"Nema frke", promrsio sam, a onda šmugnuo kroz vrata dok me netko od njih nije uspio još na nešto natjerati igranjem na kartu grižnje savjesti.

15. TIK-TAK-TIK--TAK-TIK-TAK

Hej, Jake, mislio sam da si mi rekao da hoćeš da dođem predvečer. Kako to da nisi rekao Lei da me probudi prije nego što je zaspala?

Jer mi nisi trebao. Mogu ja još.

Već je krenuo preuzeti sjevernu polovicu kruga. Ima li čega? Ne. Isključivo ništa. Išao si malo u izviđanje?

Opazio je rub jednog od mojih skretanja s oboda. Pošao je novim putem.

Ma da - otišao sam u nekoliko strelica. Znaš, čisto zbog provjere. Ako Cullenovi misle u lov...

Dobro si se sjetio.

Seth se vratio u petlji na glavni krug obilaska.

Bilo mi je lakše trčati s njim nego s Leom. Premda se trudila - i to svojski - stalno je gajila primisli. Nije htjela biti tu. Nije htjela osjećati smekšavanje prema vampirima koje mi se odvija u glavi. Nije se htjela baviti Sethovim frendovskim zblizavanjem s njima, prijateljstvom koje samo jača.

Ipak, to mi je bilo čudno, jer sam mislio da ću joj najveći problem biti naprosto ja. Uvijek smo si išli na živce dok smo bili u Samovu čoporu. Ali sad uopće nije osjećala antagonizam prema meni, samo prema Culle-novima i Belli. Upitao sam se zašto. Možda iz čiste zahvalnosti na tome što je ne tjeram da ode. Možda zbog toga što sada bolje shvaćam njezinu neprijaznost. Kako god bilo, trčanje s Leom nije izdaleka bilo onako teško kako sam očekivao.

Jasna stvar, nije se baš toliko opustila. Hrana i odjeća koje joj je Esme poslala upravo su putovale niz rijeku. Čak i nakon što sam pojeo svoj dio - ne zato što mi je mirisalo iole neodoljivo nakon što sam se odmaknuo od reskog vampirskog smrada, već zato da primjerom pokažem Lei što znači žrtvovati se za ljubav snošljivosti - odbila je. Mali jelen kojeg je ulovila oko podneva nije joj potpuno utažio glad. Samo, još joj je više pokvario raspoloženje. Leah je mrzila sirovu hranu.

Možda da otrčimo pregledati istočnu stranu? predložio je Seth. Da odemo duboko, da vidimo čekaju li nas možda tamo.

Palo mi je to na pamet, složio sam se. Ali pričekajmo dok ne budemo svi budni. Ne bih htio da nam zaštita popusti. Samo, trebali bismo poći prije nego što Cullenovi pokušaju. Uskoro. Točno.

To me natjeralo na razmišljanje.

Uspiju li Cullenovi sigurno izaći iz neposrednog okružja, stvarno bi trebali samo nastaviti.

Vjerojatno su trebali oputovati istog trenutka kad smo ih došli upozoriti. Sigurno su si u stanju priuštiti drugi stan. A imaju i prijatelje na sjeveru, je 1' tako? Neka onda povedu Bellu i pobjegnu. Činilo mi se da bi to bio očit odgovor na njihove probleme.

Vjerojatno bih im to trebao predložiti, ali bojao sam se da će me poslušati. A nisam htio da mi Bella nestane - da nikad ne saznam je li se uspjela izvući ili nije.

Ne, to bi bilo glupo. Reći ću im da krenu. Nema smisla da ostaju, a za mene bi bilo bolje - ne manje bolno, ali zdravije - kad bi Bella otišla.

Što je lako reći sada, dok Bella nije preda mnom, dok nije sva presretna što me vidi i u isti mah se noktima održava na golom životu...

O, već sam ja to pitao Edvvarda, pomislio je Seth.

Sto si rekao?

Pitao sam ga zašto već nisu otišli. Otputovali Tanyi ili na neko takvo mjesto. Gdje bi bilo predaleko da ih Sam ode tražiti.

Morao sam se podsjetiti da sam upravo sam odlučio dati upravo taj savjet Cullenovima. Daje tako najbolje. Pa se ne bih trebao ljutiti na Setha zato što me riješio tog zadatka. Uopće ne bih.

I što ti je rekao? Čekaju Upravu priliku?

Ne. Ne misle otići.

A ovo mi ne bi trebalo zvučati kao dobra vijest. Zašto da ne? To je baš glupo.

Pa i nije, rekao je Seth, sada ih braneci. Treba vremena da se stekne takva dostupnost medicinske opreme i usluga kakvu Carlisle ovdje uživa. Ima sve što mu je potrebno da se brine za Bellu, kao i ovlasti da dobije još. To im je jedan od razloga za odlazak u lov. Carlisle smatra da će im uskoro zatrebati još krvi za Bellu. Troši svu 0 negativnu koju su spremili za nju. Nije mu drago što ostaje bez zaliha. Namjerava kupiti još. Jesi znao da se krv može kupiti? Ako si doktor.

Nisam još bio spreman za logiku. Svejedno mi je glupo. Mogli bi glavninu ponijeti sa sobom, je li tako? I ukrasti što im treba, kamo god otišli. Koga briga za glupe propise kad spadaš u neumrle?

Edvard je ne želi izlagati riziku selidbe.

Bolje joj je nego prije.

I to što kažeš, složio se Seth. U glavi je uspoređivao moja sjećanja na Bellu prikopčanu na cjevčice s posljednjim putom kad ju je vidio na odlasku iz kuće. Osmjehnula mu se i mahnula. Ali ne može se baš naročito kretati, znaš. Taj stvor je mrcvari ritanjem.

Progutao sam kiselinu koja mi se nadigla u grlu. Ma znam.

Slomio joj je još jedno rebro, ozbiljno mi je kazao.

Koraci su mi posustali i načas sam zateturao prije nego što sam opet ulovio ritam.

Carlisle ju je opet zalijepio. Samo još jedno naprsnuće, rekao je. Onda je Rosalie spomenula kako se zna da i obične ljudske bebe znaju slomiti rebra. Edvard je izgledao kao da će joj otrgnuti glavu.

Šteta što nije.

Seth je sada podnosio pravi izvještaj - znajući da me sve to životno zanima, premda nikad ne bih tražio da mi to ispriča. Bella cijeli dan malo ima, pa malo nema groznicu. Ništa ozbiljno - hvata je vrućica, pa zimica. Carlisle ne zna kako bi to protumačio - možda je samo bolesna. Teško da bi joj imunološki sistem mogao ovih dana biti u punoj formi.

Ma da, siguran sam da je to čista koincidencija.

Samo, dobre je volje. Čavrljala je s Charliejem, smijala se i sve to—

Charlie! Što?! Kako to misliš da je razgovarala s Charliejem?!

Sad je Seth zateturao; iznenadio ga je moj bijes. Izgleda da je svaki dan nazove da popričaju.

Kojiput je nazove i mama. Bella sad zvuči puno bolje, pa ga uvjerava da se oporavlja—

Da se oporavlja? Koga vraga misle time postići?! Zar žele u Charlieju pobuditi nade samo da ga njezina smrt zatim još gore smoždi? Mislio sam da ga pripremaju na to! Da ga nastoje pripremiti! Zašto mu ona sad to smješta?

Možda neće umrijeti, tiho je pomislio Seth.

Duboko sam udahnuo, ne bih li se smirio. Seth. Čak i ako se izvuče, neće više biti ljudska. Sto ona dobro zna, kao i ostali. Ako ne umre, morat će prilično uvjerljivo oponašati truplo, mali. Ili to, ili će morati nestati. Mislio sam da pokušavaju olakšati Charlieju da to prebodi. Zašto... ? Mislim da se Bella toga sjetila. Nitko joj ništa nije rekao, ali Edvardu je na licu nekako bilo baš to što ti sada misliš.

I opet sam na istoj valnoj duljini s krvopijom.

Šutke smo trčali nekoliko minuta. Zaputio sam se novim smjerom, prodirući na jug.

Ne udaljavaj se previše. Zašto?

Bella me zamolila da te pitam bi li svratio. Zubi su mi se stisnuli.

I Alice bi htjela da dođeš. Kaže da joj je dojadilo visjeti na tavanu kao vampirski šišmiš u zvoniku. Seth se roktavo nasmijao. Prije sam se mijenjao s Edwardom. Nastojali smo uravnotežiti Bellinu temperaturu. Hladno pa vruće, prema potrebi. Ako ne želiš, valjda bih se ja mogao vratiti—

Ne. Mogu ja, poklopio sam ga.

Okej. Seth ništa više nije prokomentirao. Čvrsto se usredotočio na praznu šumu.

Nastavio sam prema jugu, gledajući ima li što novo. Okrenuo sam se kad sam se primaknuo prvim tragovima nastambi. Nisam još bio blizu mjesta, ali htio sam izbjeći ponovno stvaranje glasina o vukovima. Već smo ugodno dugo bili lijepo nevidljivi.

Prošao sam ravno kroz obod na povratku, krećući se prema kući. Ma koliko da sam znao kako mi je to glupo, nisam se mogao zaustaviti. Sigurno sam nekakav mazohist.

Ništa tebi ne fali, Jake. Ovo nije sasvim normalna situacija.

Daj začepi, molim te, Seth.

Cepim.

Ovaj put nisam zastao na vratima; samo sam ušao kao gazda. Računao sam da ću time

razljutiti Rosalie, ali trud mi je bio uzaludan. Ni Rosalie ni Bella nisu bile nigdje na vidiku.

Mahnito sam se počeo osvrutati, u nadi da sam ih nekako uspio ne primijetiti, dok mi se srce čudno, nelagodno tiskalo uz rebra.

"Dobro joj je", prošaptao je Edvard. "Ili, trebao bih reći, isto joj je."

Edvard je sjedio na kauču s licem u rukama; nije podigao glavu kad je progovorio. Esme je sjedila do njega, čvrsto ga grleći jednom rukom oko ramena.

"Zdravo, Jacobe", rekla je. "Tako mi je drago što si se vratio."

"I meni", rekla je Alice s dubokim uzdahom. Gizdavim je koracima sišla niza stube, slažući facu. Kao da kasnim na dogovor.

"Hej, bok", rekao sam. Bilo mi je čudno nastojati biti pristojan. "Gdje je Bella?"

"U kupaonici", rekla mi je Alice. "Znaš već, hrani se uglavnom tekućinom. K tome, čujem da tako bude kad si u drugom stanju."

"Ah."

Samo sam nespretno stajao, ljuljajući se tamo-amo na petama.

"Ma prekrasno", progundala je Rosalie. Naglo sam okrenuo glavu i ugledao je kako izlazi iz hodnika, napola skrivena iza stubišta. Nježno je nosila Bellu u naručju, gledajući me s grubim prezirom na licu. "Znala sam da mi tu nešto gadno smrdi."

A Bellino se lice, baš kao prije, ozarilo kao u malog djeteta na božično jutro. Kao da sam joj donio najljepši poklon u životu.

Kako to nije bilo fer.

"Jacobe", kazala je bez daha. "Došao si."

"Bok, Bells."

Esme i Edvard ustali su s kauča. Gledao sam kako Rosalie s velikom pažnjom poliježe Bellu. Gledao sam kako Bella, usprkos tome, postaje sva blijeda i zadržava dah - kao da je čvrsto odlučila ne ispustiti ni glasa, bez obzira na to koliko je boli.

Edvard joj je prešao rukom preko čela, pa niz vrat. Pokušao se pretvarati kao da joj samo odmiče kosu, ali menije to izgledalo kao liječnički pregled.

"Je li ti hladno?" promrmljao je. "Dobro mi je."

"Bella, znaš što ti je Carlisle kazao", rekla je Rosalie. "Nemoj ništa umanjivati. To nam neće pomoći da se pobrinemo ni za jedno od vas."

"Okej, malo mi je hladno. Možeš mi dodati onu deku, Edvarde?"

Prevrnuo sam očima. "Zar to nije, ono, razlog zašto sam došao?"

"Upravo si ušao", rekla je Bella. "I to nakon što si cijeli dan trčao, kladim se. Odmori se malo, digni noge. Vjerojatno ću se opet ugrijati za tili čas."

Zanemario sam je i otišao sjesti na pod do kauča još dok mi je govorila što da radim. Doduše, u tom trenutku nisam znao kako... Izgledala je prilično krhko, i bojao sam se pomaknuti je, čak i zagrliti. I tako sam se samo oprezno naslonio uz nju, pustivši da mi ruka cijelom dužinom padne uz njezinu i primio joj šaku. Zatim sam drugi dlan prislonio uz njezino lice. Bilo mi je teško odrediti na dodir je li hladnija nego inače.

"Hvala, Jake", rekla je, i osjetio sam kako se stresla.

"Aha", rekao sam.

Edward je sjeo na naslon za ruke kauča uz Beline noge, ne odmičući pogled s njezina lica. Nije imalo smisla nadati se, uza sav supersluh u ovoj prostoriji, da nitko neće opaziti kako mi kruli u želucu.

"Rosalie, a da odeš donijeti Jacobu nešto iz kuhinje?" rekla je Alice. Sada je nisam mogao vidjeti, jer je mirno sjedila iza naslona kauča.

Rosalie se s nevjericom zagledala prema mjestu odakle je dopro Alicein glas.

"Neka, hvala, Alice, ali mislim da mi se ne jede nešto u stoje Blondinka pljunula. Kladim se da mi organizam ne bi baš blagonaklono reagirao na vampirski otrov."

"Rosalie nikada ne bi posramila Esme iskazivanjem takve neprijaznosti prema gostu."

"Ma naravno da ne bih", rekla je Blondinka sladunjavim glasićem koji mi je smjesta bio sumnjiv. Ustala je i lako poput lahora nestala iz prostorije.

Edward je uzdahnuo.

"Reći ćeš mi ako mi donese otrov, je 1' tako?" upitao sam ga.

"Hoću", obećao mi je Edvard.

A ja sam mu, ne znam ni sam zašto, povjerovao.

Iz kuhinje se začulo silno lupanje, kao i - čemu sam se baš čudio -zvuk metala koji nesretno škripi, kao da ga se zlostavlja. Edvard je opet uzdahnuo, ali malčice se i osmjehnuo. Zatim se Rosalie vratila prije nego što sam stigao dodatno razmisliti o tome. Smješkajući se puna sebe, položila je srebrnu zdjelu na pod pokraj mene.

"Dobar tek, mješanac."

To je prethodno vjerojatno bila duboka zdjela za miješanje, ali savi-nula joj je stijenke tako da je dobila gotovo točan oblik zdjele za pseću hranu. Nisam se mogao ne zadiviti ručnom radu koji je na brzinu izvela.

Kao i njezinoj brizi za detalje. Sa strane je ugrebala riječ Fido. Izvrsnim rukopisom.

Budući da mi je hrana izgledala dosta dobro - odrezak, ni više ni manje, s velikim pečenim krumpirom i svim priložima - rekao sam joj: "Hvala, Blondinka."

Otfrknula je.

"Hej, znaš kako se zove plavuša s mozgom?" upitao sam je, te istim dahom dodao: "Zlatni retriever."

"Znam i tu foru", rekla je, ne smješkajući se više.

"Trudit ću se ja i dalje", obećao sam joj, te prionuo na jelo.

Složila je zgađenu facu i zakolutala očima. Zatim je sjela u jedan od naslonjača i počela vrtjeti kanale na velikom televizoru tako brzo da nije bilo moguće da zaista traži nešto što bi gledala.

Hrana mi je godila, čak i uz vampirski smrad u zraku. Stvarno sam se već navikavao na to.

Ha. Nije baš da mi je to bila namjera...

Kad sam pojeo - premda mi je došlo da polizem zdjelu, čisto da Rosalie ima razloga prigovoriti - osjetio sam kako mi se Bellini hladni prsti nježno provlače kroz kosu. Zagladila mi ju je uz zatiljak.

"Vrijeme je za šišanje, a?"

"Malo si se zapustio", rekla je. "Možda da—"

"Pusti da pogodim, netko od ukućana svojedobno je bio frizer u salonu u Parizu?"

Zahihotala se. "Lako moguće."

"Ne, hvala", rekao sam prije nego što mi je zaista stigla ponuditi. "Izdržat ću još koji tjedan."

Nato sam se upitao koliko će ona još izdržati. Pokušao sam smisliti pristojan način da je to upitam.

"Onda... ovaj... kada je, je li, datum? Znaš, datum kad bi nam trebalo stići to tvoje čudovištanje."

Cušnula me otprilike jednako jako kao perce nošeno vjetrom, ali nije mi odgovorila.

"Ozbiljno te pitam", rekao sam joj. "Zanima me kako ću dugo morati biti tu." Kako ćeš dugo ti još biti tu, dodao sam u mislima. Zatim sam se okrenuo daje pogledam. Oči su joj bile zamišljene; borića briga ponovno joj se pojavila između vjeđa.

"Ne znam", promrmljala je. "Bar ne točno. Ovdje očito nije u pitanju devetomjesečni model, a ultrazvuk nam ne pomaže, tako da Carlisle samo

nagađa u kojem sam stadiju. Normalne žene trebale bi biti duge četrdesetak centimetara ovdje" - prešla je prstom po sredini svoga ispupčenog trbuha - "kad je beba spremna za porođaj. Po jedan centimetar za svaki tjedan. Jutros sam bila duga trideset, a dobivam oko dva centimetra dnevno, ponekad i više..."

Dva tjedna po danu, a dani lete. Život joj hita u ubrzanom premotavanju. Koliko joj je, znači, dana preostalo, ako broji do četrdeset? Četiri? Trebala mi je minuta da se sjetim kako se guta knedla.

"Jesi dobro?" upitala me.

Kimnuo sam, ne znajući baš točno kako bi mi glas zvučao.

Edvardovo lice bilo je okrenuto od nas dok mi je slušao misli, ali vidio sam mu odraz u staklenom zidu. Ponovno je bio čovjek na lomači.

Čudo jedno kako mi je saznavanje roka otežalo razmišljanje o odlasku, svome ili njezinu. Bilo mi je drago što im je Seth to spomenuo, tako da sam znao da ostaju. Bilo bi nesnosno pitati se spremaju li se otići, oduzeti mi jedan, ili dva, ili tri od ta četiri dana. Moja četiri dana.

Također mi je bilo čudno kako je, čak i kad sam saznao da je kraj blizu, njezina snaga nada mnom samo bivala sve teže raskidiva. Gotovo kao da je bila vezana uz njezin sve veći trbuh - kao da je širenjem stjecala sve snažniju gravitacijsku silu.

Načas sam je pokušao sagledati s razdaljine, odvojiti se od njezine sile teže. Znao sam da mi se ne čini da imam snažniju potrebom za njom nego ikada. Zbog čega? Zato što ona umire? Ili zato što znam da sve i da ne umre, ipak će se - u najboljem slučaju - promijeniti u nešto drugo što neću ni prepoznavati ni shvaćati?

Prešla je prstima po jagodici moga obraza, a koža mi je bila vlažna tamo gdje ju je dotaknula. "Bit će sve u redu", rekla je nekako pjevno. Nije bilo bitno što te riječi ništa ne znače. Kazala je to onako kako ljudi pjevaju besmislene pjesmice djeci. Buji-paji.

"Baš", promrsio sam.

Sklopčala mi se uz ruku i položila glavu na moje rame. "Mislila sam da nećeš doći. Seth je rekao da hoćeš, kao i Edvard, ali nisam im vjerovala." "Zašto nisi?" upitao sam je otresito.

"Nisi sretan kad si tu. Ali svejedno si došao." "Htjela si da budem tu."

"Znam. Ali nisi morao doći, jer nije fer da tražim da dolaziš amo. A ja bih imala razumijevanja." Zavladao je kratka tišina. Edward je pribrao izraz svoga lica. Gledao je u televizor dok je Rosalie i dalje vrtjela kanale. Već je prešla šestoti. Upitao sam se koliko joj još treba da se vrati na početak.

"Hvala ti što si došao", prošaptala je Bella.

"Mogu te nešto pitati?" zamolio sam je.

"Naravno."

Edvard je izgledao kao da uopće ne haje za nas, ali znao je koje joj pitanje namjeravam postaviti, tako da me nije uspio zavarati.

"Zašto uopće hoćeš da budem tu? Seth te može grijati, a vjerojatno ti je i lakše družiti se s tim balavim veselim skotom. Ali kad se ja pojavim na vratima, osmjehneš se kao da sam ti najdraži čovjek na svijetu."

"Jedan si od njih."

"Što je koma, znaš."

"Znam." Uzdahnula je. "Oprosti."

"Ali, zašto? Nisi mi na to odgovorila."

Edvard je opet pogledao u stranu, kao da gleda kroz prozore. Lice mu je u odrazu bilo prazno.

"Osjećam se... potpuno kad si tu, Jacobe. Kao da mi je cijela obitelj na broju. Hoću reći, valjda mi je tako - nikad prije nisam imala veliku obitelj. Lijepo mi je." Osmjehnula se na pola sekunde. "Ali jednostavno nije cjelovito dok ti nisi tu."

"Nikad neću pripadati tvojoj obitelji, Bella."

A mogao sam. Bio bih dobar u toj ulozi. Ali to je bila tek daleka budućnost koja je zamrla davno prije nego što je dobila priliku zaživjeti.

"Oduvijek si pripadao mojoj obitelji", usprotivila se.

Zubi su mi zaškrgutali. "Taj odgovor ti ništa ne valja."

"A koji bi valjao?"

"Recimo: 'Jacobe, baš mi je super kada patiš.'"

Osjetio sam kako se lecnula.

"To bi ti bilo draže?" prošaptala je.

"Lakše, u svakom slučaju. To bi mi još nekako išlo u glavu. S tim bih se mogao nositi."

Tada sam ponovno spustio pogled na njezino lice, tako blizu mojem. Žmirila je i mrštila se.

"Skrenuli smo s puta, Jake. Izgubili smo ravnotežu. Ti bi trebao biti dio mog života - ja to osjećam, a osjećaš i ti." Zastala je na trenutak ne otvarajući oči - kao da čeka da to poreknem.

Kad ništa nisam

rekao, nastavila je. "Ali ne ovako. Negdje smo pogriješili. Ne. Ja sam. Ja sam negdje pogriješila, pa smo skrenuli s puta..."

Glas joj je utihnuo, a mrštenje u licu opustilo se u puko malo škubljenje usana. Pričekao sam da mi ulije još malo limunova soka u sitne posjekotine, ali onda joj je iz dubine grla doprlo tiho hrkanje.

"Iscripljena je", promrmljao je Edvard. "Dan joj je bio dug. Naporan. Mislim da bi već prije bila zaspala, ali čekala je tebe."

Nisam ga pogledao.

"Seth kaže da joj je stvor slomio još jedno rebro."

"Da. To joj otežava disanje."

"Super."

"Javi mi kad je opet obuzme vrućica." "Aha."

Ruka kojom nije dodirivala moju i dalje joj je bila naježena. Jedva da sam podigao glavu da pogledom potražim deku kad je Edvard dohvatio onu prebačenu preko naslona za ruku kauča i bacio je tako da je legla preko nje.

Tu i tamo, to njegovo čitanje misli znalo je uštedjeti vrijeme. Na primjer, možda ne bih trebao praviti veliku predstavu od optužbe zbog toga što se zbiva s Charliejem. Zbog te nevolje.

Edvard bi čuo do koje mjere sam bijesan—

"Da", složio se. "To nije pametno."

"Pa zašto, onda?" Zašto Bella govori ocu da se oporavlja kad će mu zbog toga biti samo još teže?

"Ne može podnositi njegovu strepnju."

"Pa je onda bolje da—"

"Ne. Nije bolje. Ali neću je više siliti da radi bilo što zbog čega bi bila nesretna. Kako god bude, od ovoga joj je lakše. S ostalim ću poslije izaći na kraj."

To mi nije zvučalo kako treba. Bella ne bi samo prebacila Charliejevu bol za neki kasniji datum, za nečiju tuđu muku suočavanja. Čak ni na samrti. Nije ona bila takva. Ako sam iole poznavao Bellu, znao sam da sigurno ima nekakav drugi naum.

"Vrlo je sigurna u to da će preživjeti", rekao je Edvard.

"Ali ne kao ljudsko biće", pobunio sam se.

"Ne, ne kao ljudsko biće. Ali svejedno se nada da će opet vidjeti Charlieja."

Ma, ovo je baš sve bolje i bolje.

"Vidjeti. Charlieja." Napokon sam ga pogledao, iskolačenih očiju. "Poslije. Da će vidjeti Charlieja kad bude sva svjetlucavo bijela, kričavo-crvenih očiju. Nisam krvopija, tako da mi neke stvari možda nisu jasne, ali Charlie mi djeluje kao pomalo čudan odabir prvoga obroka." Edvard je uzdahnio. "Zna da mu barem godinu dana neće moći ni prići. Misli da može odugovlačiti. Reći Charlieju da mora u posebnu bolnicu na drugom kraju svijeta. Da će telefonskim pozivima ostati u vezi..."

"To je suludo."

"Je."

"Charlie nije glup. Čak i ako ga ona ne ubije, primijetit će razliku." "Recimo da ona upravo s tim i računa." Nastavio sam zuriti, čekajući da mi objasni.

"Ona neće starjeti, naravno, tako da bi to postavilo vremensko ograničenje, čak i ako Charlie prihvati izgovor koji ona već smisli za promjene." Blijedo se osmjehnuo. "Sjećaš se kad si joj pokušao povjeriti svoj preobražaj? Kako si je natjerao da pogađa?"

Stisnuo sam slobodnu šaku. "Pričala ti je o tome?"

"Da. Dok mi je objašnjavala svoju... ideju. Znaš, ne smije kazati Charlieju istinu - za njega bi to bilo vrlo opasno. Ali pametan je, praktičan čovjek. Ona smatra da će sam smisliti objašnjenje. I pretpostavlja da neće biti točno." Edvard je frknuo. "Napokon, teško da odgovaramo uvriježenom pojmu vampira. On će nešto netočno zaključiti o nama, poput nje u početku, a mi ćemo se toga držati. Ona smatra da će se moći viđati s njim... s vremena na vrijeme."

"Suludo", ponovio sam.

"Je", opet se složio.

Ponio se kao slabić kad joj je dopustio da u ovome bude po njezinom, samo da bi sada ostala sretna. Neće to izaći na dobro.

To me pak navelo na pomisao da on vjerojatno ne očekuje od nje da doživi iskušavanje svoga ludog plana. Dodvorava joj se, kako bi bar još malo bila sretna.

Recimo, još četiri dana.

"Podnijet ću što god bude", prošaptao je, okrenuvši lice naniže i u stranu, tako da mu nisam mogao opaziti čak ni izraz. "Neću joj sada izazivati bol."

"Četiri dana?" upitao sam ga.

Nije podigao pogled. "Otprilike." "A što nakon toga?" "Kako to točno misliš?"

Pomislio sam na ono što je Bella rekla. O tome kako je stvor čvrsto umotan u nešto snažno, nešto slično vampirskoj koži. Kako onda to ide? Kako će izaći iz nje?

"Iz ono malo informacija koje smo uspjeli prikupiti, čini se da se stvorenja služe vlastitim zubima za bijeg iz maternice", prošaptao je.

Morao sam zastati da potisnem kiselinu natrag niz jednjak.

"Informacija?" slabašno sam ga upitao.

"Zbog toga ne viđaš Jaspera i Emmetta. Time se Carlisle sada bavi. Nastoje dešifrirati prastare priče i mitove, koliko god mogu iz one grade kojom raspolažemo, ne bi li našli išta što bi nam pomoglo pri predviđanju ponašanja stvorenja."

Priče? Ako postoje mitovi, onda...

"Onda, znači, ovaj stvor nije prvi takav?" preduhitrio je Edvard moje pitanje. "Možda. Sve je vrlo općenito. Lako je moguće da su mitovi tek plod straha i mašte. Premda..." - zastao je,

oklijevajući - "vaši mitovi su točni, zar ne? Možda su i ovi. Dapače, čini se da su lokalni, međusobno povezani..."

"Kako ste otkrili...?"

"Naišli smo na jednu ženu u Južnoj Americi. Odrasla je uz predaju svoga naroda. Čula je upozorenja o takvim stvorenjima, stare priče što se prenose s koljena na koljeno."

"Kakva to upozorenja?" prošaptao sam.

"Da se stvorenje mora smjesta ubiti. Prije nego što stigne steći previše snage."

Baš kao što je Sam mislio. Je li bio u pravu?

"Naravno, njihove legende isto to kažu i za nas. Da nas se mora uništiti. Da smo bešćutni ubojice."

I u tome se slažu.

Edvard se kratko, tvrdo nasmijao.

"Sto njihove priče govore o... majkama?"

Agonija mu je proparala lice, a ja sam, kad sam se trgnuo i odmaknuo od njegove boli, znao da mi neće odgovoriti. Nisam bio siguran u to da uopće može govoriti.

Odgovor sam dobio od Rosalie - koja je bila tako mirna i tiha otkako je Bella zaspala da sam zamalo zaboravio da je tu.

Ispustila je preziran zvuk iz dubine grla. "Naravno da nijedna nije preživjela", rekla je. Nijedna nije preživjela, izravno i bešćutno. "Rađanje usred močvare prepune zaraza, dok ti šaman maže slinu ljenivca po licu kako bi otjerao zle duhove, nikad nije bila najsigurnija metoda. Čak su i normalni porođaji polovicu vremena polazili po zlu. Nitko od njih nije imao to što ova beba ima - skrbnike koji znaju koje su bebine potrebe, koji nastoje ispuniti te potrebe. Doktora s posve jedinstvenim poznavanjem prirode vampira. Smišljen plan za najsigurniji mogući porođaj. Vampirski otrov koji će popraviti sve što pođe po krivu. Beba će biti dobro. A te druge majke vjerojatno bi preživjele da su to imale - ako su uopće postojale. U što nisam posve uvjerena." Šmrknula je svisoka.

Beba pa beba. Kao da je to jedino bitno. Bellin život za nju je bio minorna pojedinost - preko koje se lako može prijeći.

Edvardovo lice postalo je bijelo kao snijeg. Šake su mu se savile u kandže. Potpuno egoistično i nehajno, Rosalie se premjestila u stolici, okrenuvši mu leđa. Nagnuo se, prelazeći u čučanj.

Dopusti meni, predložio sam mu.

Zastao je i podigao obrvu.

Nečujno sam podigao svoju pseću zdjelicu s poda. Zatim sam je hitrim, snažnim trzajem zapešća bacio u zatiljak Blondinkine glave tako silovito da se - s nesnosno glasnim praskom - spljoštila prije nego što će se odbiti na suprotnu stranu sobe i odrubiti kuglasti vrh početnog stupa rukohvata na dnu stubišta.

Bella se trgnula, ali nije se probudila.

"Glupa plavuša", promrsio sam.

Rosalie je polako okrenula glavu, a oči su joj plamtjele.

"Bacio. Si. Mi. Hranu. U. Kosu."

Tad više nisam mogao izdržati.

Prasnulo sam u smijeh. Odmaknuo sam se od Belle da je ne tresem i tako se kliberio da su mi suze potekle niz obraze. Čuo sam kako mi se Alicein zvonki smijeh pridružuje s druge strane kauča.

Upitao sam se zašto Rosalie nije skočila. Nekako sam to očekivao. Ali onda sam shvatio daje moj smijeh probudio Bellu, premda je pravu buku prespavala.

"Što je tako smiješno?" promumljala je.

"Bacio sam joj hranu u kosu", kazao sam joj i opet se počeo gušiti od smijeha.

"Neću ti to zaboraviti, pseto", prosiktala je Rosalie. "Plavuši nije teško izbrisati pamćenje", otpovrnuo sam. "Samo joj puhneš u uho."

"Nadi nove šale", poklopila me.

"Daj, hajde, Jake. Pusti Rose na m—" Bella je ušutjela usred rečenice i oštro udahnula. Istog trena, Edward se nadnio preko mene i trzajem zbacio deku s nje. Grčila se tako snažno da su joj se leđa odizala s kauča.

"Samo se", propentala je, "rasteže."

Usne su joj bile bijele, a zubi čvrsto stisnuti, kao da pokušava zadržati vrisak u sebi.

Edward joj je obujmio lice dlanovima.

"Carlisle?" pozvao ga je napetim, prigušenim glasom.

"Tu sam", rekao je doktor. Nisam čuo kad je ušao.

"Okej", rekla je Bella, i dalje dišući teško i plitko. "Mislim daje prošlo. Mali siromašak nema dovoljno mjesta, to je sve. Tako je već velik."

Bilo mi je stvarno teško podnositi taj ton obožavanja kojim opisuje stvora koji je razdire iznutra. Naročito nakon Rosaliene bezosjećajnosti. Došlo mi je da nešto bacim i u Bellu.

Nije opazila moju promjenu raspoloženja. "Znaš, Jake, podsjeća me na tebe" rekla je - privrženim tonom - i dalje daščući.

"Da me nisi uspoređivala s tim stvorom", procijedio sam.

"Samo mislim na tvoj nagli rast", rekla je, djelujući kao da sam joj povrijedio osjećaje. Neka. "Ti si strelovito rastao. Naočigled si iz minute u minutu postajao sve viši. I on je takav. Raste tako brzo."

Pregrizao sam jezik da ne kažem ono što sam htio reći - doslovce sam ga pregrizao, tako da sam osjetio okus krvi u ustima. Naravno, zarast će prije nego što stignem progutati. To bi Belli trebalo. Da bude snažna poput mene, da može zarastati...

Lakše je udahnula, a onda se ispružila na kanču i opustila cijelim tijelom.

"Hmm", promrmaljao je Carlisle. Podigao sam pogled i vidio da me gleda.

"Što je?" priupitao sam.

Edward je nakrivio glavu, razmišljajući o onome stoje Carlisleu upravo u glavi.

"Znaš da sam se pitao o genetici fetusa, Jacobe. O njegovim kromosomima."

"Što s njima?"

"Pa, ako uzmemo u obzir vaše sličnosti—" "Sličnost/?" zarežao sam, zamjerajući mu na množini. "Ubrzani rast, kao i činjenica da Alice ne vidi nijedno od vas." Osjetio sam kako mi se lice skamenilo. Potpuno sam smetnuo s uma to drugo.

"Eto, pitam se znači li to da imamo odgovor. Ako su vam sličnosti na genetskoj dubini."

"Dvadeset pet parova", promrmaljao je Edward ispod glasa.

"Ne možeš to znati."

"Ne. Ali zanimljivo je nagađati", rekao je Carlisle smirujućim glasom. "Ma da. Baš fascinantno." Bella je ponovno tiho zahrkala, što je lijepo naglasilo moj sarkazam. Zatim su se uživjeli u razgovor, brzo dovodeći genetička pitanja do razine na kojoj sam u rečenicama uspijevao još razumjeti samo članove i veznike. Kao i vlastito ime, jasno. Pridružila im se i Alice, dajući tu i tamo komentare svojim ptičjim cvrkutom. Premda su razgovarali o meni, nisam nastojao dokučiti zaključke koje izvode. Imao sam drugih stvari na pameti, nekoliko činjenica koje sam pokušavao izmiriti. Prva činjenica: Bella je rekla da stvorenje štiti nešto stoje snažno poput vampirske kože, nešto kroza što ne može prodrijeti ultrazvuk, što ne mogu probiti igle. Druga činjenica: Rosalie je rekla da imaju plan za sigurno porađanje stvorenja. Treća činjenica: Edvard je rekao da - u mitovima - druga ovakva čudovišta progrizu sebi put iz vlastitih majki. Zadrhtao sam. A to mi je imalo nekakvog bolesnog smisla, zbog četvrte činjenice: nema mnogo stvorova koji su u stanju probiti nešto tako tvrdo kao što je vampirska koža. Zubi toga polustvorenja dovoljno su snažni - barem tako tvrdi mit. Moji su zubi dovoljno snažni. I vampirski su zubi dovoljno snažni. Bilo je teško ne zapaziti ono očigledno, ali bilo bi mi svakako drago da mi je promaknulo. Jer imao sam prilično dobar pojam o tome kako to točno Rosalie namjerava "sigurno" poroditi stvora.

16. POZOR, NEŽELJENE INFORMACIJE:

Krenuo sam rano, mnogo prije izlaska sunca. Uspio sam tek malčice nespokojno ubiti oko, oslonjen uz stranicu kauča. Edvard me probudio kad se Bella zajapurila u licu i preuzeo moje mjesto da je opet ohladi. Protegnuo sam se i zaključio da sam se odmorio dovoljno da krenem na posao.

"Hvala ti", rekao je tiho Edvard, uvidjevši moje nakane. "Ako je put čist, otići će danas."

"Dat ću ti do znanja."

Godilo mi je vratiti se u svoj životinjski lik. Sav sam bio ukočen od tolikog sjedenja u mjestu.

Produžio sam korak, da se razgibam.

Jutro, Jacobe, pozdravila me Leah.

Dobro je, budna si. Kako dugo Seth već spava?

Ne spavam još, pospano je pomislio Seth. Samo što nisam. Sto ti treba?

Misliš da bi mogao izdržati još sat vremena?

Svakako. Nema problema. Seth je smjesta ustao i protresao krzno.

Daj da otrčimo u dubinu, kazao sam Lei. Seth, preuzmi obod.

Može. Seth je potrčao laganim korakom.

Opet smo na vampirskom poslu, progundala je Leah.

Imaš nešto protiv?

Ma jasno da nemam. Baš obožavam tetošiti te mile pijavice. Dobro. Da vidimo koliko brzo možemo trčati. Okej, za to sam svakako!

Leah je bila na suprotnom, zapadnom kraju oboda. Umjesto da presiječe put blizu kuće Cullenovih, zadržala se na krugu dok gaje optrčavala prema meni. Ja sam pohitao ravno na istok, znajući da će me usprkos prednosti uskoro preteći ako makar i na sekundu ublažim tempo.

Drži nos uz zemlju, Leah. Ovo nije utrka, nego izviđački zadatak.

Mogu ja raditi ijedno i drugo, i svejedno ću te rasturiti.

To sam joj morao priznati. Znam.

Nasmijala se.

Krenuli smo zavojitim putem kroz istočne planine. Poznavali smo tu trasu. Trčali smo ovim planinama kad su vampiri bili otišli prije godinu dana, uključivši ih u prostor naše ophodnje kako bismo bolje zaštitili mjesne stanovnike. Nakon povratka Cullenovih vratili smo se na stare granice. Ova je zemlja sporazumom pripala njima.

Ali ta činjenica Samu sada vjerojatno ništa neće značiti. Sporazum je mrtav. Današnje pitanje glasi do koje je mjere voljan razrijediti svoje snage. Očekuje li da će poneki Cullen zabasati u krivolov na njihovoj zemlji ili ne? Je li Jared rekao istinu ili je zloupotrijebio tišinu koja među nama vlada?

Zalazili smo sve dublje u planine, ne nailazeći ni na kakav trag čopora. Starih vampirskih staza bilo je posvuda, ali njihovi su nam mirisi sada bili poznati. Udisao sam ih po cijele dane.

Pronašao sam gustu, donekle nedavnu koncentraciju na jednoj konkretnoj stazi - svi su tuda dolazili i odlazili, izuzev Edwarda. Imali su neki razlog za okupljanje koji su zacijelo zaboravili nakon stoje Edvard doveo kući svoju trudnu ženu na samrti. Zaškrgutao sam zubima. O čemu god da se radilo, to nije imalo nikakve veze sa mnom.

Leah se nije probila pokraj mene na čelo, premda je sada mogla. Više sam pazio na svaki novi miris nego na brzinsku utrku. Držala se moje desne strane i trčala sa mnom, umjesto da se utruje.

Sad smo već dosta daleko odmaknuti, prokomentirala je.

Aha. Da Sam lovi odbjegli Cullenove, sad bismo već naišli na njegov trag.

Sada mu je pametnije utaboriti se u La Pushu, pomislila je Leah. Zna da smo krvopijama pružili tri dodatna skupa očiju i nogu. Neće ih moći uloviti na prepad.

Ovo je bila samo predostrožnost, znaš.

Ne bismo htjeli da se naši predragi paraziti izlažu nepotrebnom riziku. Ne bismo, složio sam se, prelazeći preko sarkazma.

Jako si se promijenio, Jacobe. Stvarno za punih sto osamdeset.

Pa nisi ni ti baš ista ona Leah koju sam oduvijek znao i volio.

Istina. Idem li ti sada manje na živce od Paula?

Za divno čudo... da.

Ah, slatka li uspjeha.

Čestitam.

Nastavili smo opet trčati šutke. Vjerojatno je bilo vrijeme da se okrenemo, ali ni ona ni ja nismo to htjeli. Godilo nam je ovo trčanje. Već smo predugo zurili u jedan te isti mali, kružni put. Bilo

nam je ugodno protegnuti mišiće i zaputiti se neutabanim stazama. Nije nam se pretjerano žurilo, pa mi je palo na pamet da možda odemo u lov na povratku. Leah je bila prilično gladna. Njam-njam, kiselo je pomislila.

Sve ti je to u glavi, kazao sam joj. Tako se hrane vukovi. To je prirodno. Okus je u redu. Da ne misliš na to iz ljudske perspektive—

Pusti nagovaranje, Jacobe. Lovit ću. Sto ne znači da mi to mora biti drago.

Jasno, jasno, lako sam se složio. Ako sama sebi želi otežati situaciju, to me se ne tiče.

Nekoliko minuta ništa više nije dodala; počeo sam razmišljati o povratku.

Hvala ti, odjednom mi je kazala Leah mnogo drugačijim tonom.

Na čemu?

Na tome što me puštaš. Na tome što mi daješ da ostanem. Ljubazniji si nego što sam ikako imala prava očekivati, Jacobe.

Eh, nije problem. Zapravo, ozbiljno ti to kažem. Ne smeta me što si tu, premda sam to očekivao.

Frknula je, ali zvučala je vedro. Ma kako svesrdna pohvala!

Ne daj da ti udari u glavu.

Okej - ako ti ne budeš dao da tebi ovo udari u glavu. Načas je zastala. Mislim da si dobar kao Alfa. Ne na isti način kao što je Sam dobar, nego na vlastiti. Zaslužuješ da te se slijedi, Jacobe.

Svijest mi se ispraznila od iznenađenja. Trebao mi je trenutak da dođem k sebi i uspijem odgovoriti.

Ovaj, hvala. Makar ne znam baš hoću li moći spriječiti da mi to ne udari u glavu. Otkud sad to? Nije mi smjesta odgovorila, pa sam počeo slijediti nijemi smjer njezinih misli. Razmišljala je o budućnosti - o onome što sam na onom jutarnjem sastanku rekao Jaredu. O tome kako će uskoro doći vrijeme da se vratim u šumu. O tome kako sam obećao da će se ona i Seth vratiti u čopor nakon što Cullenovi odu...

Htjela bih ostati s tobom, kazala mi je.

Šok mi je sijevnuo kroz noge i ukočio zglobove. Projurila je pokraj mene i zatim tvrdo zakočila. Polako se vratila do mjesta gdje sam stajao kao ukopan.

Neću te gnjaviti, kunem se. Neću te stalno slijediti. Slobodno idi kamo god hoćeš, a i ja ću kamo ja hoću. Morat ćeš me trpjeti samo dok smo oboje vukovi. Koračala je amo-tamo preda mnom, mašući uzrujano dugim, sivim repom. A kako imam namjeru prekinuti s ovim čim budem mogla... možda to i neće biti tako često.

Nisam znao što da kažem.

Već godinama nisam bila tako sretna kao sada, kao pripadnica tvoga čopora.

I ja bih ostao, tiho je pomislio Seth. Nisam shvatio da nas sluša dok oprčava krug. Volim ovaj čopor.

Čekaj malo! Seth, ovo neće još dugo biti čopor. Pokušao sam pribitati misli ne bi li mu bile uvjerljive. Sada imamo svrhu, ali kada... nakon što to prođe, ja jednostavno prelazim u vuka. Seth, tebi treba cilj. Dobar si dečko. Jedan od onih ljudi koji uvijek imaju neku misiju. I nema šanse da sada napustiš La Push. Maturirat ćeš u gimnaziji i stvoriti nešto od svoga života.

Brinut ćeš se za Sue. Moji problemi neće osujetiti tvoju budućnost.

Ali—

Jacob ima pravo, poduprla me Leah. Slažeš se sa mnom?

Naravno. Ali ništa od toga ne vrijedi za mene. Ionako sam bila na odlasku. Zaposlit ću se negdje daleko od La Pusha. Možda ići na tečajeve u večernjoj školi. Baviti se jogom i meditiranjem da si obuzdam karakterne probleme... 1 ostati u ovom čoporu zbog vlastite mentalne dobrobiti. Jacobe - jasno ti je da to ima smisla, zar ne? Ja te neću gnjaviti, nećeš ni ti mene, i svi će biti sretni.

Okrenuo sam se i počeo polagano grabiti prema zapadu. Malo mi je teško to svariti, Leah. Daj mi da razmislim, okej? Jasno. Samo ti daj.

Trebalo nam je više vremena da dotrčimo natrag. Nije mi bilo do brzine. Samo sam nastojao biti dovoljno pozoran da se ne zaletim glavom u drvo. Seth mi je malo gundao u dnu misli, ali uspijevao sam ga zanemariti. Znao je da imam pravo. Nije imao namjeru napustiti svoju mamu. Vratit će se on u La Push i štiti pleme, kao što i treba.

Ali nisam si mogao predočiti da bi Leah tako postupila. A to mi je naprosto bilo strašno. Čopor od nas dvoje? Bez obzira na tjelesni razmak, nisam mogao zamisliti... intimu takvog odnosa. Upitao sam se je li ona zaista razmislila o tome ili samo očajnički želi zadržati slobodu. Leah je samo šutjela dok sam mozgao. Kao da mi je time upravo htjela dokazati kako bi bilo posve lako da smo samo nas dvoje.

Naletjeli smo na krdo crnorepih jelena baš kad je svanulo, tako da su se oblaci iza nas donekle rasvijetlili. Leah je uzdahnula u sebi, ali nije oklijevala. Skočila je čisto i sposobno - čak graciozno. Oborila je najkrupnijega, predvodnika, dok zapanjena životinja nije posve ni shvatila opasnost.

Da ne bih ispaao gori od nje, obrušio sam se na najveću košutu i brzo joj čeljustima slomio vrat, da ne trpi nepotrebnu bol. Osjećao sam kako se gađenje bori s gladi u Lei i pokušao joj olakšati stanje tako što sam dopustio da vuk u meni preuzme moje misli. Toliko sam dugo živio samo kao vuk da sam znao kako potpuno biti životinja, životinjskih nazora i životinjskih misli. Pustio sam da me obuzmu praktični nagoni pa dopustio i njoj da to osjeti. Načas je oklijevala, ali onda kao da mi je oprezno prišla umom i pokušala podijeliti moje motrište. Osjećaj je bio vrlo čudan - umovi su nam bili bliskije povezani nego ikada prije, jer smo oboje nastojali razmišljati zajedno.

Čudan, ali pomogao joj je. Zubi su joj zasjekli krzno i kožu ramena plijena, te otrgnuli debeo komad krvava mesa. Umjesto da se zgrozi, kako su htjele njezine ljudske misli, pustila je da joj vučja narav reagira nagonski. Sto ju je nekako otupjelo, umrtvilo joj misli. Tako da je mogla jesti na miru.

Meni je bilo lako izvesti isto. I bilo mi je drago što to nisam zaboravio. Uskoro ću opet tako živjeti.

Hoće li Leah biti dio takvog življenja? Prije tjedan dana, sama pomisao na to bila bi mi više nego užasna. Ne bih je mogao podnijeti. Ali sada sam je bolje poznavao. A nakon što se riješila neprestane boli, nije više bila ista vučica. Niti ista djevojka.

Jeli smo zajedno sve dok se oboje nismo nasitili.

Hvala, kazala mi je kasnije dok si je čistila njušku i šape o mokru travu. Ja si nisam dao truda; kišica je upravo počela, a u povratku ćemo k tome morati opet preplivati rijeku. Dovoljno ću se očistiti. Nije bilo tako strašno dok sam mislila kao ti.

Nema na čemu.

Seth se vukao kad smo izbili na obod kruga. Kazao sam mu da ode spavati; Leah i ja preuzet ćemo ophodnju. Sethov um obesvijestio se već nekoliko sekundi nakon toga.

Ideš natrag do krvopija? upitala me Leah.

Možda.

Teško ti je biti kod njih, ali teško ti je i ne biti kod njih. Znam kako je to.

Znaš, Leah, možda ne bi bilo loše da malo razmisliš o budućnosti, o svojim stvarnim željama. Moja ti glava neće biti najsretnije mjesto na svijetu. I morat ćeš sve to propatiti zajedno sa mnom.

Razmislila je o odgovoru. Joj, ovo će zvučati baš loše. Ali, ruku na srce, lakše ću se nositi s tvojom boli nego se suočiti sa svojom.

Pošteno.

Znam da će ti biti teško, Jacobe. Shvaćam to - možda i bolje nego što misliš. Ona mi nije draga, ali... ona je tvoj Sam. Ona je sve što želiš i sve što ne možeš imati.

Nisam joj mogao odgovoriti.

Znam da je tebi teže. Sam je barem sretan. Barem jeziv i zdrav. Dovoljnoga volim da mu to i želim. Htjela bih da ima što je najbolje za njega. Uzdahnula je. Samo ne bih htjela da to moram gledati.

Baš moramo o tome?

Mislim da moramo. Jer htjela bih da znaš da ti neću otežavati situaciju. Kvragu, možda ti čak i pomognem. Nisam rođena kao bešćutna goropadnica. Nekada sam bila pomalo draga, znaš. Sjećanje mi ne seže toliko davno.

Oboje smo se kratko nasmijali.

Zao mi je zbog ovoga, Jacobe. Zao mi je što trpiš. Zao mi je što ti je sve gore, a ne bolje.

Hvala, Leah.

Razmišljala je o stvarima koje su sve gore, o crnim prizorima u mojoj glavi, dok sam je nastojao ne pratiti, bez naročita uspjeha. Mogla ih je sagledati s izvjesne distance, iz izvjesne perspektive, a ja sam morao

priznati da to pomaže. Mogao sam zamisliti da ću ih i ja tako vidjeti, za koju godinu.

Ona je vidjela smiješnu stranu svakodnevnih iritiranja koja stvara druženje s vampirima.

Svidalo joj se moje prepucavanje s Rosalie, pa se hihotala u sebi, te je čak odvrtjela nekoliko viceva o plavušama koje bih mogao ubaciti. Ali zatim su joj se misli uozbiljile, i zbunilo me kad su se zadržale na Rosalienu licu.

Znaš jednu ludu stvar? upitala me.

Pa, ovih dana je praktički sve ludo. Na što konkretno misliš? Ta plavokosa vampirica koju tako mrziš - potpuno shvaćam njezino gledište.

Na trenutak sam pomislio da ona to zbija vrlo neukusnu šalu. A onda, kad sam shvatio da je ozbiljna, bilo mi je teško obuzdati srdžbu koja je sijevnula kroza me. Sva sreća da smo se razišli pri oprčavanju svoje smjene. Da je bila u dometu ugriza...

Smiri se! Daj da ti objasnim!

Ne zanima me. Idem ja odavde.

Čekaj! Čekaj! kumila me dok sam se nastojao dovoljno primiriti za faziranje. Ma daj, Jake!

Leah, ovo stvarno nije najbolji način da me nagovoriš da ubuduće provodim više vremena s tobom.

Ajoo! Kako pretjeruješ. A nisi još ni čuo što ti hoću reći.

Pa što mi hoćeš reći?

A onda je odjednom postala ona prijašnja, patnjom prekaljena Leah. Hoću ti reći da sam genetska slijepa ulica, Jacobe.

Zatekla me nota žestine u njezinim riječima. Nisam očekivao od nje da nadmaši moju ljutnju. Nije mi jasno.

Bilo bi ti, da nisi isti kao svi ostali. Da od mojih "ženskih stvari" - pomislila je te riječi tvrdim, sarkastičnim tonom - ne bježiš u zaklon kao svako drugo glupo muško, možda bi i mogao zaista obratiti pažnju na stvarno značenje svega toga.

O.

Da, dobro, nitko od nas ne voli razmišljati o tim stvarima s njom. Tko i bi? Naravno da sam se sjećao Leine panike u onih prvih mjesec dana nakon što je pristupila čoporu - kao što sam se sjećao da sam je se zbog toga klonio, baš kao i svi ostali. Jer shvatila je da nije mogla biti trudna - osim stvarno bizarnim bezgrešnim začecem. Nije bila ni s kim nakon Sama. A onda, kad su se tjedni rastegli, a ništa se pretopilo u daljnje ništa, shvatila je da joj tijelo više ne slijedi ustaljene obrasce. Koji užas - u što se ona to pretvorila? Je li joj se tijelo promijenilo zato što je postala vukodlak? Ili je postala vukodlak zato što joj tijelo nije u redu? Jedini ženski vukodlak od pamtivijeka. Je li to zato što nerria one ženske osobine koje bi trebala imati? Nijedan od nas nije se htio baviti tim slomom. Iz očitih razloga nismo baš mogli suosjećati s njom.

Znaš zašto Sam misli da se otiskujemo, pomislila je, primirivši se.

Jasno. Zbog produljivanja loze.

Tako je. Zbog rađanja hrpe novih malih vukodlaka. Preživljavanje vrste, genetski imperativ. Privuče te osoba koja ti pruža najbolju priliku za prenošenje vučjeg gena.

Čekao sam da mi kaže kamo sve ovo vodi.

Da sam išta valjala u tom pogledu, Sam bi bio naveden na mene.

Bol joj je bila tako snažna da su mi koraci posustali.

Ali nisam. Nešto nije u redu sa mnom. Izgleda da nemam sposobnost prenošenja toga gena, usprkos svojim vrhunskim lozama. I tako sam postala nakaza - vukodlačica, od koje nema nikakve druge koristi. Ja sam genetska slijepa ulica, što oboje dobro znamo.

Ne znamo, usprotivio sam joj se. Tako samo Sam tvrdi. Otiskivanje se događa, ali ne znamo razlog. Billy smatra da je stvar u nečem drugom.

Znam, znam. Misli da se otiskujete da biste stvorili snažnije vukove. Jer ti i Sam tako ste ogromne nemani - veći ste od naših otaca. Ali kako god bilo, ja svejedno nisam među kandidatima. Ja sam... ja sam u menopauzi. Dvadeset mije godina i u menopauzi sam.

Gah. Tako mi se nije dalo razgovarati o tome. Ne možeš to znati, Leah. Vjerojatno je stvar samo u tom cijelom našem zamrzavanju u vremenu. Kad prestaneš biti vuk i ponovno počneš stariti, siguran sam da će stvari... eh... smjesta krenuti po starome.

U to bih možda i mogla vjerovati - samo što se nitko ne otiskuje na mene, bez obzira na moje vrlo rodoslovlje. Znaš, zamišljeno je dodala, kad tebe ne bi bilo, Seth bi vjerojatno polagao najviše prava na status Alfe - barem temeljem krvi. Naravno, mene nitko nikad ne bi uzeo u obzir...

Ti bi se stvarno htjela otisnuti, ili da se netko utisne u tebe, kako već bude? oštro sam je upitao. Sto fali načinu na koji se normalni ljudi zaljubljuju, Leah? Otiskivanje je samo još jedan način gubljenja mogućnosti izbora.

Sam, Jared, Paul, Quil... nemam dojam da to njima smeta. Kad nitko od njih nema vlastitu volju. Ti se ne bi htio otisnuti? Ne, dovraga!

Samo zato što već voliš nju. To bi se izgubilo, znaš, da se otisneš. Ne bi više morao patiti zbog nje.

Želiš li ti zaboraviti svoje osjećaje prema Samu?

Na trenutak je razmislila. Mislim da želim.

Uzdahnuo sam. Bila je u zdravijem stanju nego ja.

Ali, vratimo se na moju prvotnu poantu, Jacobe. Shvaćam zašto je tvoja plavokosa vampirica tako hladna - u prenesenom smislu. Usredotočena je. Samo joj je krajnji cilj bitan, je V tako? Jer uvijek se upravo najviše želi ono što se nikad, baš nikad ne može dobiti.

Bi li ti postupila kao Rosalie? Bi li ti ubila nekoga - jer ona upravo to radi, pazi da nitko ne stane na put Bellinoj smrti - samo da dobiješ bebu? Otkada je tebi razmnožavanje tako bitno? Samo želim prilike koje nemam, Jacobe. Da je sve u redu sa mnom, možda ne bih ni pomislila na to.

Bila bi spremna ubiti zbog toga? ponovio sam pitanje, ne dopuštajući joj da se izvuče.

Ne možeš tako opisati njezine postupke. Prije bih rekla da se ona projicira na Bellu. A... kad bi Bella mene zamolila da joj pomognem u ovome... Zastala je, razmišljajući. Premda nemam neko naročito mišljenje o njoj, vjerojatno bih postupila jednako kao krvopija.

Glasno rezanje otelo mi se kroza zube.

Jer kad bi bilo obratno, htjela bih da Bella pomogne meni. Kao i Rosalie. Obje bismo tako učinile.

Gah! Nisi ništa bolja od njih!

Bude to tako kada znaš da nešto ne možeš imati. Obuzme te očaj. I... to je moja granica.

Upravo to. Razgovor je završen. Pa dobro.

Nije bilo dovoljno što je pristala na prekid. Htio sam čvršći završetak.

Nalazio sam se samo kilometar i pol od mjesta gdje sam ostavio odjeću, pa sam se fazirao natrag u čovjeka i otišao pješice. Nisam razmišljao o našem razgovoru. Ne zato što nije bio vrijedan razmišljanja, nego zato što mi je bio nesnosan. Neću tako na to gledati - ali teže sam odbijao takve nazore nakon što mi je Leah stavila misli i osjećaje izravno u glavu.

Ma da, neću trčati s njom nakon što ovo prođe. Neka slobodno ode patiti u La Push. Jedna kratka zapovijed Alfe prije nego što zasnava odem neće nikoga doći glave.

Bilo je vrlo rano kad sam došao do kuće. Bella je vjerojatno još spavala. Namjeravao sam virnuti unutra, vidjeti što se zbiva, dati im zeleno svjetlo za odlazak u lov i zatim pronaći komad dovoljno meke trave za spavanje u ljudskom liku. Neću se opet fazirati prije nego što Leah ne zaspi.

Ali u kući se naveliko mrmijalo ispod glasa, pa možda Bella nije više spavala. A onda sam opet s kata začuo aparaturu - rendgen? Ma super. Četvrti dan odbrojavanja očito počinje bombastično.

Alice mi je otvorila vrata prije nego što sam stigao ući.

Kimnula mi je glavom. "Hej, vučko."

"Hej, mrvice. Što se zbiva na katu?" Velika soba bila je prazna - sav mramor dopirao je s kata. Slegnula je malim, oštrim ramenima. "Možda novi lom." Pokušala je nehajno to reći, ali opazio sam joj plamen u samom dnu očiju. Nismo samo Edvard i ja gorjeli zbog ovoga. I Alice je voljela Bellu.

"Opet rebra?" promuklo sam je upitao.

"Ne. Ovaj put zdjelice."

Čudno kako me to stalno lupalo, kao da je svaki novi incident iznenađenje. Kad ću se već jednom prestati tome čuditi? Retrospektivno mi je svaka nova nesreća djelovala prilično očekivano.

Alice mi je zurila u šake, gledajući kako dršću.

Zatim smo počeli slušati što Rosalie govori na katu.

"Vidiš, rekla sam ti da nisam čula pucanje. Trebao bi si pregledati uši, Edvarde."

Nije dobila odgovor.

Alice je složila facu. "Mislim da će Edvard na kraju rastrgati Rose na komadiće. Čudim se što ona to ne uviđa. Ili možda misli da će ga Emmett uspjeti spriječiti."

"Ja ću se pobrinuti za Emmetta", ponudio sam se. "A ti slobodno pomoz Edvardu oko trganja."

Alice se blijedo osmjehnula.

Povorka je uto sišla stubištem - ovaj put je Edvard nosio Bellu. Ona je, sasvim blijeda, objeručke čvrsto držala svoju šalicu krvi. Vidio sam da je pomicanje boli, premda je on nastojao ublažiti čak i najsitniju kretnju svoga tijela kako je ne bi drmao.

"Jake", prošaptala je i nasmiješila mi se kroz bol. Samo sam je šutke gledao.

Edvard je pažljivo položio Bellu na kauč i sjeo na pod do njezine glave. Načas sam se upitao zašto je nisu ostavili na katu, te smjesta zaključio da je sigurno Bella tako tražila. Stalo joj je ponašati se kao da je situacija normalna, izbjeći bolničko okruženje. A on joj ide niz dlaku. Naravno.

Carlisle je polako sišao na začelju, lica izborana od brige. Zbog toga je prvi put izgledao dovoljno staro da bude doktor.

"Carlisle", rekao sam. "Otišli smo na pola puta do Seattlea. Ni traga čoporu. Možete krenuti."

"Hvala, Jacobe. Baš u pravi trenutak. Štošta nam treba." Crne su mu oči načas pobjegle prema šalici koju je Bella tako čvrsto držala.

"Iskreno rečeno, mislim da bi vas bez problema moglo otići više nego troje. Prilično sam siguran da se Sam potpuno usredotočio na La Push."

Carlisle je kimnuo, slažući se. Iznenadio sam se koliko spremno prihvaća moje savjete. "Ako ti tako kažeš. Poći ćemo Alice, Esme, Jasper i ja. Zatim Alice može povesti Emmetta i Rosa—"

"Nema šanse", prosikala je Rosalie. "Emmett može sada s vama."

"Trebala bi u lov", rekao je Carlisle blago.

Nije uspio smekšati i njezin ton. "Idem u lov kada i on ode", zarežala je, mahnula glavom prema Edvardu i zatim zabacila kosu.

Carlisle je uzdahnuo.

Jasper i Emmett su u tren oka sišli stubištem, a Alice im se iste sekunde pridružila pokraj stražnjih staklenih vrata. Esme je dolepršala do Alice.

Carlisle mi je položio ruku na podlakticu. Ledeni dodir mi nije godio, ali nisam odmaknuo ruku. Ostao sam miran, dijelom zbog iznenađenja, a dijelom zato što ga nisam htio uvrijediti. "Hvala", ponovio je, a onda naglo izletio kroz vrata s ostalih četvero. Gledao sam za njima dok su hitali livadom. Nestali su prije nego što sam stigao opet udahnuti. Očito osjećaju snažniju potrebu nego što sam mislio.

Jednu je minutu vladala tišina. Osjećao sam da me netko strijelja pogledom, i znao tko. Namjeravao sam se maknuti i malo ubiti oko, ali prilika da Rosalie upropastim jutro bila mi je neodoljiva.

I tako sam prošetao do naslonjača pokraj onoga u kojem se Rosalie smjestila, te zavalio tako da mi je glava bila nagnuta prema Belli, a lijevo se stopalo našlo blizu Rosaliena lica.

"Fuj. Dajte izbacite pseto iz kuće", promrmljala je, dižući nos.

"Jesi li čula ovu, Psihopatice? Kako plavuši umiru moždane stanice?"

Ništa nije rekla.

"Pa?" upitao sam je. "Znaš kako ide fora ili ne?" Napadno je gledala televiziju i pretvarala se da me nema. "Zna li kako ide?" upitao sam Edvarda.

Na napetom mu licu nije bilo smiješka - nije odmaknuo pogled od Belle. Ali rekao je: "Ne."

"Super. Znači da će ti baš lijepo leći, krvopijo - plavuši moždane stanice umiru u samoći."

Rosalie me se i dalje nije udostojila pogledati. "Ubila sam ih stoput više nego ti, zvijeri jedna odvratna. Da to nisi zaboravio."

"Jednoga dana, Mišice, umorit ćeš se od praznih prijetnji. Da znaš da jedva čekam."

"Dosta, Jacobe", rekla je Bella.

Pogledao sam je i vidio da se mršti na mene. Jučerašnje raspoloženje kao da joj je davno nestalo.

Pa, nisam joj htio ići na živce. "Bi li htjela da odem?" predložio sam joj.

Prije nego što sam se stigao ponadati - ili pobojati - da sam joj napokon dojadio, trepnula je, a mrštenje joj je nestalo. Posve se zgranula što sam došao do takvog zaključka. "Ne! Naravno da ne."

Uzdahnuo sam i čuo da Edvard također vrlo tiho uzdiše. Znao sam da i on želi da ona odustane od mene. Šteta što nikad ne bi od nje zatražio ništa što bi je moglo rastužiti.

"Izgledaš mi umorno", prokomentirala je Bella.

"Mrtav sam umoran", priznao sam joj.

"Bio bi ti mrtav, da meni padneš šaka", promrsila je Rosalie, pretiho da bi je Bella čula.

Samo sam se opuštenije razbaškario u naslonjaču. Bosu nogu smjestio sam bliže Rosalie, koja se ukrotila. Nakon nekoliko minuta, Bella je zamolila Rosalie da joj dopuni šalicu. Osjetio sam vjetar kad je Rosalie jurnula na kat po još krvi. Zavladao je potpuna tišina. Došlo mi je da zadrijemam.

A onda je Edvard zbunjeno kazao: "Nešto si rekla?" Čudno. Jer nitko ništa nije rekao, a kako je Edvardov sluh bio jednako dobar kao i moj, to je trebao znati.

Zurio je u Bellu, a ona je zurila u njega. Oboje su izgledali smeteno.

"Ja?" upitala ga je trenutak potom. "Ništa nisam rekla." Kleknuo je i nagnuo se nad nju, iznenada napet na posve drugačiji način. Upro joj je crne oči u lice.

"Što upravo sada misliš?" Blijedo ga je pogledala. "Ništa. Što je bilo?" "Što si maloprije mislila?" upitao ju je. "Samo na... Esmin otok. I perje."

To mi nije imalo nikakvog smisla, ali onda je porumenjela, pa sam zaključio da je bolje da ne znam. "Reci još nešto", prošaptao je. "Što, na primjer? Edvvarde, što je bilo?"

Izraz mu se opet promijenio i izveo je nešto od čega su mi se usta čujno objesila. Začuo sam zgranut uzdah iza sebe, i znao da se Rosalie vratila, i da je ošamućena baš kao i ja.

Edvvard je vrlo nježno prislonio obje ruke na Bellin golemi, okrugli trbuh.

"Tvoj f—" Progutao je. "To u... tvoja beba voli zvuk tvoga glasa."

Usljedio je kratak takt krajnje tišine. Nisam mogao ni mrdnuti, čak ni da trepnem. A onda—

"Majko mila, pa ti ga čuješ!" viknula je Bella. Sekundu potom, zgrčila se od boli.

Edvvard je premjestio dlan na vrh njezina trbuha i pomilovao je po mjestu gdje se stvor očito ritnuo.

"Psst", promrmljao je. "Prepala si... ga."

Oči su joj se razrogačile u čudu. Potapšala se sa strane po trbuhu. "Oprosti, bebice."

Edvvard je napeto osluškivao, glave nakrivljene prema ispupčini.

"Što sada misli?" gorljivo ga je upitala.

"On... ili ona... dijete je..." Zastao je i pogledao je u oči. Slično se udivljenje vidjelo i u njegovim očima - samo što su bile opreznije i suzdržanije. "Sretno", rekao je Edvvard, sav u nevjerici.

Riječi su ga izdale, a njoj se u očima nije mogao ne opaziti fanatičan sjaj. Obožavanje i predanost. Krupne, teške suze navrle su joj na oči i šutke se slile niz njezine obraze i nasmiješene usne.

Dok je gledao u nju, u licu mu nije bilo ni straha, ni ljutnje, ni lomače, ni nijednog od onih izraza koje je imao otkako su se vratili. Dijelio je njezino divljenje.

"Naravno da si sretna, bebice slatka, naravno da jesi", pjevušila je, trljajući trbuh dok su joj suze oblijevale lice. "Kako da ne budeš, kad si tako siguran, na toplom, okružen ljubavlju? Tako te volim, mali E. J., pa jasno da si sretan."

"Kako si ga to nazvala?" znatiželjno ju je upitao Edward.

Opet je porumenjela. "Ma znaš, dala sam mu ime. Mislila sam da ti ne bi htio... ma, znaš." "E. J.?"

"I tvoj se otac zvao Edward."

"Da, zvao se. Što—?" Zastao je, a onda rekao: "Hmm." "Što je?"

"Sviđa mu se i moj glas."

"Pa jasno." Maltene je zvučala kao da likuje. "Imaš najljepši glas u svemiru. Tko ga ne bi volio?"

"Imaš li pričuvni plan?" upitala ih je tada Rosalie, sagnuvši se preko naslona kauča s jednakim izrazom čuđenja i likovanja kakav je imala Bella. "Što ako bude žensko?"

Bella je nadlanicom otrla vlažne podočnjake. "Nekoliko mije imena palo na pamet. Poigravala sam se s Renee i Esme. Mislila sam... Re-«ez-mej."

"Renezmej?"

"R-e-n-e-s-m-e-e. Previše čudno?"

"Ne, sviđa mi se", potvrdila joj je Rosalie. Glave su im bile jedna uz drugu, boja zlata i mahagonija. "Prekrasno ime. A i jedinstveno, tako da u tom pogledu odgovara."

"Još uvijek mislim da je to mali Edvvard."

Edvvard je zurio u prazno, osluškujući bezizražajna lica.

"Stoje?" upitala gaje Bella, dok joj je lice samo blistalo. "Što sada misli?"

Isprva joj nije odgovorio, a onda je - tako da smo svi mi ostali opet ispustili tri zasebna i odvojena zgranuta uzdaha - nježno položio uho na njezin trbuh.

"Voli te", prošaptao je Edvard, zvučeći ošamućeno. "Apsolutno te obožava."

U tom trenutku znao sam da sam sam. Potpuno sam.

Došlo mi je da se ugrizem kad sam shvatio kolike sam nade polagao u tog odurnog vampira. Kako glupo - kao da se pijavici ikada može vjerovati? Jasna stvar da će me na koncu izdati. Računao sam s tim da će biti na mojoj strani. Računao sam s tim da će patiti više od mene. I, više od svega, računao sam s tim da će mrziti tog odbojnog stvora koji ubija Bellu više nego ja.

Polagao sam svu svoju nadu u to.

No sada su bili zajedno, oboje nagnuti blistavih očiju nad tu nerođenu, nevidljivu neman, kao prava sretna obitelj.

A ja sam bio sasvim sam sa svojom mržnjom i boli, što mi je bilo kao da sam na mukama. Kao da me polagano povlače po strunjači od britvi. Tako me boljelo da bih sa smiješkom prihvatio smrt, samo da mi prođe.

Vrelina mi je otpustila ukočene mišiće, i našao sam se na nogama.

Sve tri njihove glave naglo su se podigle, i vidio sam kako moja bol titrajem prelazi preko Edvardova lica kad mi je opet neovlašteno pro-njuškao po glavi.

"Ahh", zagrcnuo se.

Nisam znao što radim; samo sam stajao i drhtao, spreman klisnuti prema prvome izlazu kojemu se uspijem domisliti.

Pokrenuvši se poput zmije u napadu, Edvard je priskočio do malog, rubnog stolića i naglo izvadio nešto iz ladice. Dobacio mi je taj predmet, a ja sam ga refleksno ulovio.

"Idi, Jacobe. Makni se odavde." Nije to rekao grubo - dobacio mi je riječi kao da su pojas za spašavanje. Pomagao mi je pronaći taj izlaz koji mi je nasušno trebao.

Predmet u mojoj ruci bio je komplet ključeva za automobil.

17. KAKO TI JA IZGLE DAM? KAO ČAROB NJAK IZ OZA? TREBA TI MOZAK? TREBA TI SRCE? SAMO DAJ. UZMI MOJE. UZMI SVE ŠTO IMAM:

Imao sam svojevrstan plan dok sam trčao prema garaži Cullenovih. Drugi mu se dio sastojao od toga da pri povratku napravim totalku na krvopijinu autu.

Zato sam se smeo kad sam stisnuo tipku na daljinskom bez ključa, te opazio da mi to nije njegov Volvo zapištao i bljesnuo farovima. Radilo se o drugom automobilu - jedinstvenom čak i u dugom nizu vozila koja su uglavnom svako na svoj način zasluživala da se nad njima slini. Zar mi je on zaista htio dati ključeve Aston Martin Vanquisha, ili je to bilo slučajno?

Nisam zastao da razmislim o tome, kao ni o utjecaju te geste na drugi dio moga plana. Samo sam se bacio na svilenkasto kožno sjedalo i upalio motor još dok su mi koljena bila skvrčena

pod upravljačem. Na zvuk pređenja motora u drugoj bih prilici možda proštenjao od zadovoljstva, ali sada sam se jedva uspijevao usredotočiti toliko da ga stavim u brzinu. Pronašao sam polugu sjedala i odmaknuo ga kad mi je stopalo nagazilo na papučicu. Automobil kao da se vinuo u zrak kad je poskočio.

Trebale su mi samo sekunde da projurim uskim, zavojitim prilaznim putem. Auto je reagirao kao da ga vozim mislima, a ne rukama. Kad sam izletio iz zelenog tunela na autocestu, na trenutak sam opazio Leino sivo lice gdje s nelagodnom viri iz paprati.

Na djelić sekunde upitao sam se što će ona pomisliti, a onda shvatio da me nije briga. Skrenuo sam na jug, jer danas nisam imao živaca za trajekte ili prometnu gužvu ili bilo što drugo što bi značilo da moram podignuti nogu s papučice.

Na neki bolestan način, bio mi je sretan dan. Ako se pod pojmom sretnog misli na vožnju od tristo na sat prometnom autocestom a da se i ne primijeti ijedan jedini murjak, čak i u mjestošćima gdje je brzina lukavo ograničena na pedeset. Možda bi bilo zgodno da dođe do male potjere, da i ne spominjem kako bi prijava registracijskih tablica donijela malo frke pijavici za vrat. Jasno, izvukao bi se novcem, ali svejedno bi mu bilo malčice nezgodno.

Jedini trag nadzora na koji sam naišao bio je puki tračak tamnosmedeg krzna što je trčao kroz šumu usporedno sa mnom nekoliko kilometara s južne strane Forksa. Quil, kako mi se činilo. Sigurno je i on mene vidio, jer nestao je nakon minute a da nije digao uzbunu. Ponovno sam se zamalo upitao kakva će njegova priča biti prije nego što sam se prisjetio da me nije briga. Jurio sam dugom, zavojitom autocestom prema najvećem gradu koji sam mogao pronaći. To je bio prvi dio moga plana.

Činilo mi se da put traje dovijeka, vjerojatno zato što sam još bio na britvama, ali zapravo sam za manje od dva sata zašao u predgrađa na sjeveru, nejasno podijeljena između Tacoma i Seattlea. Tu sam usporio, jer zapravo nisam namjeravao pregaziti nekog nedužnog prolaznika.

Baš mi je plan bio glup. Nije imao izgleda za uspjeh. Ali kad sam se počeo domišljati bilo kakvom načinu da pobjegnem od boli, palo mi je na pamet ono što mi je Leah danas rekla. To bi se izgubilo, znaš, da se otisneš. Ne bi više morao patiti zbog nje.

Činilo mi se da oduzimanje mogućnosti izbora možda i nije baš najgora stvar na svijetu. Možda je osjećati se ovako baš najgora stvar na svijetu.

Ali vidio sam već sve cure u La Pushu i u rezervatu Makaha i u Forksu. Trebalo mi je šire lovište.

Onda, kako se nasumce traži srodna duša u gomili? Pa, prije svega mi je trebala gomila. I tako sam se vozikao u potrazi za izglednim mjestom. Prošao sam par shopping centara, koji bi vjerojatno bili prilično dobra mjesta za nalaženje djevojaka moje dobi, ali nisam se mogao natjerati

da stanem. Zar se želim otisnuti na neku curu koja po cijele dane visi u shopping centru? Nastavio sam ići na sjever, a gužva je bivala sve veća. Naposljetku sam pronašao veliki park pun klinaca i obitelji i skejtera i biciklista i zmajeva i izletnika, svega zajedno. Tek sam sada primijetio - lijep je dan. Sunčano i to. Ljudi su izašli naužiti se vedra neba.

Parkirao sam preko dva mjesta za hendikepirane - moleći da me se kazni - i ušao u gomilu.

Činilo mi se da sam satima šetao onuda. Dovoljno dugo da je sunce promijenilo stranu neba. Buljio sam u lice svake djevojke koja bi mi prošla iole blizu, tjerajući se da ih zaista gledam, vidim koja je zgodna i koja ima plave oči i kojoj dobro stoji ortodontski aparatić i koja nosi daleko previše šminke. Nastojao sam u licu svake pronaći nešto zanimljivo, da bih bez dvojbe znao da sam zaista pokušao. Nešto kao: ova ima stvarno ravan nos, ona bi trebala maknuti kosu s očiju, ova bi mogla snimati reklame za ruževe za usne kad bi joj ostatak lica bio savršen poput usta...

Ponekad su mi uzvraćale pogled. Katkad su djelovale preplašeno - kao da misle: Tko je ovaj krupni manijak koji bulji u mene? Kojiput mi se učinilo da izgledaju pomalo zainteresirano, ali možda je tu samo bila stvar u mome nesputanom egu.

Kako god bilo, ništa. Čak i kad mi je pogled pao na djevojku koja je - bespogovorno - bila najbolji komad u parku, a vjerojatno i u gradu, a ona mi ga je uzvratila s nagađanjem koje je izgledalo kao interes, ništa nisam osjetio. Samo jednu te istu očajničku potrebu da pronađem izlaz iz ove boli.

Kako je vrijeme odmicalo, počinjao sam primjećivati sve što ne treba. Sve što me podsjeća na Bellu. Ova ima kosu iste boje. Ona ima oči otprilike istog oblika. Ovoj jagodice sijeku lice baš na isti način. Onoj se između očiju stvara jednaka bora - pa sam se upitao što je to tako brine...

U tom sam trenutku digao ruke. Jer bilo je više nego glupo misliti da sam izabrao baš pravo mjesto i vrijeme, pa ću naprosto nabasati na srodnu dušu samo zato što to tako očajnički želim.

Ionako ne bi imalo smisla da je nađem ovdje. Ako Sam ima pravo, najbolje mjesto za pronalaženje moga genetskog para bio bi La Push. A tamo, očito, nijedna ne odgovara uvjetima. Ako Billy ima pravo, onda tko zna? Što čini jačeg vuka?

Prošetao sam natrag do auta, a onda se naslonio na haubu i počeo se poigravati ključevima. Možda sam ono što Leah misli da je. Nekakav atavizam koji ne bi trebao prijeći na novi naraštaj. Ili je možda stvar samo u tome da mi je život veliki, okrutni vic čijoj se poanti ne može pobjeći.

"Hej, jesi dobro? Ahoj? Hej ti, s ukradenim autom."

Trebao mi je trenutak da shvatim da se glas obraća meni, i još jedan da odlučim podići glavu. Djevojka koju sam odnekud znao gledala me pomalo zabrinuto. Shvatio sam zašto mi je poznata - već sam joj klasificirao lice. Svijetla crvenka-stozlatna kosa, blijeda put, obrazi i nos posuti pokojom pjegicom zlatne boje, i oči boje cimeta.

"Ako te već toliko grize savjest zbog mažnjavanja auta," rekla je, osmijeh-uvuši se tako da joj se u bradi pojavila jamica, "lako se možeš predati vlastima."

"Posuđen je, a ne ukraden", obrecnuo sam se. Glas mi je zvučao grozno - kao da sam plakao, ili nešto slično. Sramota.

"Ma da, to će sud svakako uvažiti."

Prostrijelio sam je pogledom. "Trebaš nešto?"

"Ne baš. Šalim se za auto, znaš. Samo ti hoću reći da... izgledaš kao da te nešto jako pogodilo. E da, hej, ja sam Lizzie." Pružila mi je ruku.

Gledao sam je sve dok nije pustila da joj padne.

"Uglavnom..." nespretno je rekla, "samo me zanima mogu li ti nekako pomoći. Prije sam imala dojam da tražiš nekoga." Mahnula je prema parku i slegnula ramenima.

"Aha."

Pričekala je.

Uzdahnuo sam. "Ne treba mi pomoć. Ona nije tu."

"O. Žao mi je."

"I meni", promrsio sam.

Ponovno sam pogledao djevojku. Lizze. Bila je zgodna. Dovoljno draga da pokuša pomoći čangrizavom neznanцу koji sigurno djeluje munjeno. Zašto ona ne može biti prava? Zašto sve mora biti tako prokleta komplicirano? Draga cura, zgodna, pa još duhovita. Zašto ne?

"Ovo je prekrasan auto", rekla je. "Stvarno je sramota da se više ne proizvode. Hoću reći, i Vantage ima prekrasno dizajniranu karoseriju, ali u Vanquishu jednostavno ima nečega..."

Draga cura koja se razumije u aute. Opa. Jače sam se zagledao u njezino lice, svesrdno htijući znati kako da to izvedem. Ma daj, Jake - otisni se već jednom.

"Kakav je u vožnji?" upitala me. "Ne bi vjerovala", kazao sam joj.

Uputila mi je onaj svoj osmijeh s jednom jamicom, očito zadovoljna što je iz mene uspjela izvući barem donekle pristojan odgovor, a ja sam joj nevoljko uzvratilo smiješkom.

Ali njezin osmijeh nimalo nije pomogao britkim, parajućim oštricama koje su mi grebale tijelo uzduž i poprijeko. Ma koliko da sam to želio, život mi se neće pribrati na takav način.

Nisam bio u onom zdravijem stanju prema kojem Leah ide. Neću se moći zaljubiti kao normalna osoba. Ne, sve dok krvarim zbog druge. Možda bih - da je prošlo deset godina, da je Bellino srce već odavno mrtvo, da sam se provukao kroz cijeli proces tugovanja i nekako uspio izvući čitav - možda bih tada mogao ponuditi Lizzie vožnju u brzom autu i pričati s njom o markama i modelima i doznati nešto o njoj i otkriti sviđa li mi se kao osoba. Ali to se sada neće dogoditi.

Magija me neće spasiti. Jednostavno ću morati muški podnijeti mučenje. Pa što bude, bude.

Lizzie je čekala, možda u nadi da ću joj ponuditi tu vožnju. A možda i nije.

"Bolje da ja vratim ovaj auto tipu od koga sam ga posudio", promrmlija sam.

Opet se osmjehnula. "Drago mi je čuti da si odabrao ispravan put." "Aha, uvjerala si me."

Gledala je kako ulazim u auto, i dalje s izvjesnom brigom. Vjerojatno sam izgledao kao osoba koja se sprema sjuriti s litice. Što bih možda i učinio, kad bi takav potez djelovao na vukodlacima. Jedanput mi je mahnula, prateći auto pogledom.

Isprva sam na povratku pribраниje vozio. Nije mi se žurilo. Nisam htio ići tamo kamo idem.

Natrag u onu kuću, natrag u onu šumu. Natrag u bol od koje sam pobjegao. Natrag u potpuno samovanje u njoj.

Okej, to je bilo melodramatično. Neću biti potpuno sam, ali to je loše. Leah i Seth morat će patiti sa mnom. Bilo mi je drago što Seth neće morati dugo patiti, Mali ne zaslužuje da mu se upropasti duševni mir. Ne zaslužuje to ni Leah, ali barem shvaća takve stvari. Bol nije ništa novo za Leu.

Teško sam uzdahnuo kad sam se sjetio što Leah želi od mene, jer sad sam znao da će to i dobiti. Još uvijek sam se ljutio na nju, ali nisam mogao prijeći preko činjenice da bih joj mogao olakšati život. A - sad

kad sam je bolje upoznao - mislio sam da bi i ona to učinila za mene, da je na mojem mjestu.

Bilo bi zanimljivo, u najmanju ruku, a i čudno, imati Leu za družicu - za prijatelja. Stalno ćemo si ulaziti pod kožu, to sigurno. Ona mi prva neće dopustiti da grcam u svojoj boli, ali bilo mi je drago zbog toga. Vjerojatno će me tu i tamo netko morati ispljuskati. Ali kad se sve zbroji i oduzme, ona je stvarno bila jedini prijatelj koji bi uopće mogao shvatiti što u ovim trenucima proživljam.

Sjetio sam se jutrošnjeg lova, velike bliskosti naših umova u tom jednom odsječku vremena. To nije bilo loše. Samo drugačije. Pomalo strašno, pomalo nezgodno. Ali na neki čudan način i lijepo.

Ne moram biti potpuno sam.

A znao sam da je Leah dovoljno jaka da se sa mnom suoči s mjesecima koji dolaze.

Mjesecima i godinama. Zamarala me sama pomisao na to. Imao sam dojam da gledam u pučinu oceana koji ću morati preplivati od obale do obale prije nego što se opet budem mogao odmoriti.

Toliko vremena sam čekao, a sad imam tako malo vremena prije nego što počne. Prije nego što budem bačen u taj ocean. Još tri i pol dana, a ja, evo, tratim tu mrvicu vremena koju imam. Opet sam počeo prebrzo voziti.

Vidio sam Sama i Jareda, svakog s jedne strane ceste poput mrtve straže, dok sam jurio prema Forksu. Dobro su se sakrili u gustom granju, ali očekivao sam ih i znao na što treba paziti. Kimnuo sam glavom kad sam prohujao pokraj njih, ne trudeći se upitati kako tumače moj jednodnevni izlet.

Kimnuo sam i Lei i Sethu kad sam zašao na prilaz Cullenovih. Polako se mračilo, a oblaci su bili gusti na ovoj strani zaljeva, ali primijetio sam kako su im oči zasvjetlucale pod snopom farova. Poslije ću im objasniti. Bit će napretek vremena za to.

Iznenadilo me što sam zatekao Edvarda kako me čeka u garaži. Već danima ga nisam vidio podalje od Belle. Iz njegova mi je lica bilo jasno da joj se ništa loše nije dogodilo. Zapravo, djelovao mi je smirenije nego prije. Želudac mi se stisnuo kad sam se sjetio odakle taj mir dolazi.

Šteta što sam - od silnih crnih misli - zaboravio slupati auto. A što sad. Sva je prilika da bi mi ionako nanošenje ozljeda ovom autu bilo nepodnošljivo. Možda je on to i uspio pogoditi, pa mi ga je zbog toga i posudio.

"Nekoliko stvari, Jacobe", rekao je čim sam ugasio motor.

Duboko sam udahnuo i zadržao dah minutu. Zatim sam polako izašao iz auta i bacio mu ključeve.

"Hvala na posudbi", kiselo sam rekao. Očito ću je morati uzvratiti. "Što sada hoćeš?"

"Prije svega... Znam da nisi nimalo sklon služenju autoritetom u svome čoporu, ali..."

Zatreptao sam, zaprepašten što mu je uopće palo na pamet to spomenuti. "Što?"

"Ako ne možeš ili ne želiš obuzdati Leu, onda ću—"

"Leu?" upao sam mu u riječ, govoreći kroza zube. "Što se dogodilo?"

Edvardu je lice bilo tvrdo. "Svratila je da vidi zašto si tako naglo otišao. Pokušao sam joj objasniti. Sve mi se čini da mi to baš nije uspjelo."

"Što je učinila?"

"Fazirala se u ljudski lik i—"

"Stvarno?" ponovno sam mu upao u riječ, ovaj put od šoka. Nije mi to išlo u glavu. Da je Leah spustila gard u samom grotlu neprijateljske jazbine?

"Htjela je... razgovarati s Bellom." "S Bellom?"

Edvard je opet počeo siktati. "Ne dopuštam da se Bella opet tako uzruja. Baš me briga koje sije Leah opravdanje zamislila! Nisam joj naudio - naravno da ne bih - ali izbacit ću je iz kuće ako se to ponovi. Bacit ću je skroz na suprotnu stranu rijeke—"

"Samo malo. Što je ona rekla?" Ništa od ovoga nije mi imalo nikakvog smisla.

Edvard je duboko udahnuo da se pribere. "Leah je bila nepotrebno gruba. Neću se pretvarati da shvaćam zbog čega te Bella ne može pustiti, ali dobro znam da se ne ponaša tako zato što te želi povrijediti. Ona jako pati zbog boli koju nanosi tebi, kao i meni, time što traži da ostaneš. To što je Leah rekla nije bilo primjereno. Bella je plakala punih—"

"Samo malo - Leah se izderala na Bellu zbog mene?"

Kratko je, odsječno kimnuo. "Itekako te gorljivo zagovarala."

Opala. "Nisam to tražio od nje."

"Znam da nisi."

Prevrnuo sam očima. Naravno da zna. Sve on zna.

Ali to je zaista bila velika gesta od Lee. Tko bi povjerovao u to? U to da će Leah u ljudskom liku ušetati u nastambu krvopija ne bi li im prigovorila na ponašanje prema meni.

"Ne mogu ti obećati da ću obuzdati Leu", rekao sam mu. "To neću učiniti. Ali razgovarat ću s njom, okej? A mislim da se to neće ponoviti. Leah se ne voli suzdržavati, pa joj je danas po svoj prilici rekla sve što ju je tištalo."

"Imao sam takav dojam."

"Uglavnom, razgovarat ću i s Bellom o tome. Ne treba joj biti neugodno. To se tiče mene."

"To sam joj već rekao."

"Pa naravno da jesi. Je li ona okej?"

"Sada spava. Rose je s njom."

Znači, psihopatica je sada "Rose". Potpuno je prešao na tamnu stranu.

Zanemario je tu moju misao i nastavio mi upotpunjavati odgovor na pitanje. "Njoj je... bolje u nekim pogledima. Bez obzira na Leinu tiradu i grižnju savjesti koju je time izazvala u njoj."

Bolje. Jer Edvard sad čuje čudovištanice, pa je sve opet medeno i šećerno. Ma fantastično.

"Stvar je mrvicu krupnija", promrmlijao je. "Sad kad mogu razabrati djetetove misli, jasno mi je da on ili ona ima izuzetno razvijene mentalne sposobnosti. Može nas razumjeti, u izvjesnoj mjeri."

Zinuo sam u čudu. "Ti to ozbiljno?"

"Da. Čini se da sada ima nejasan pojam o tome što joj nanosi bol. Nastoji to izbjeći koliko god može. On je... voli. Već je voli."

Zurio sam u Edvarda, osjećajući kao da bi mi oči mogle ispasti iz duplji. Podno te nevjerice, smjestam sam uviđao daje ovo presudni čimbenik. Zbog ovoga se Edvard promijenio - zbog toga što ga je čudovište uvjerilo u tu ljubav. On ne može mrziti nešto što voli Bellu. Vjerojatno zbog toga ne može mrziti ni mene. Samo, tu postoji jedna velika razlika. Ja nju ne ubijam.

Edvard je nastavio, ponašajući se kao da nije sve to čuo. "Napredak je, vjerujem, veći nego što smo bili prosudili. Kad se Carlisle vrati—"

"Nisu se još vratili?" oštro sam ga prekinuo. Sjetio sam se kako Sam i Jared stražare nad cestom. Hoće li ih početi zanimati što se zbiva?

"Vratili su se Alice i Jasper. Carlisle je poslao svu krv koju je uspio nabaviti, ali nije je bilo koliko se nadao - kako joj potrebe rastu, Bella će potrošiti tu zalihu za jedan dan. Carlisle je ostao ne bi li nekako pronašao drugi izvor. Mislim da to više nije nužno, ali on bi htio pokriti svaku mogućnost."

"Zbog čega to nije nužno? Ako joj zatreba još?"

Bilo mi je jasno da pažljivo motri i sluša moju reakciju dok mi je pojašnjavao. "Pokušavam nagovoriti Carlislea da porodi bebu čim se vrati."

"Što?"

"Čini se da dijete nastoji izbjegavati grube kretnje, ali teško mu je. Postalo je preveliko. Suludo je čekati, kad se očito razvilo povrh Carlisleovih očekivanja. Bella je krhka, ne smijemo odgađati."

Tlo mi je stalno propadalo pod nogama. Prvo zato što sam toliko nade polagao u Edvardovu mržnju prema stvoru. A sad zato što sam shvatio da sam smatrao ta četiri dana sigurnom činjenicom. Sve sam uložio u njih.

Beskrajna pučina oceana tuge prostrla se preda mnom.

Pokušao sam doći do daha.

Edvard je čekao. Buljio sam u njegovo lice dok sam dolazio k sebi, i opazio da se opet promijenilo.

"Misliš da će se ona izvući", prošaptao sam.

"Da. To je druga stvar o kojoj sam htio razgovarati s tobom."

Ništa nisam mogao reći. Malo je pričekao, pa nastavio.

"Da", ponovio je. "Naš postupak, čekanje da dijete bude spremno, bio je suludo opasan. U svakom je trenutku moglo biti prekasno. Ali budemo li se postavili poduzetno i brzo reagirali, ne vidim zašto sve ne bi dobro prošlo. Ne možeš vjerovati od kolike je koristi uvid u svijest djeteta. Na svu sreću, Bella i Rose slažu se sa mnom. Sada, kad sam ih uvjerio da dijete neće doći u opasnost ako to poduzmemo, nema više razloga da ne uspijemo."

"Kad će se Carlisle vratiti?" upitao sam ga, šapćući i dalje. Još uvijek nisam uspio povratiti dah.

"Do sutra u podne."

Koljena su me izdala. Morao sam se primiti za auto da se ne srušim. Edvard je ispružio ruke kao da me želi pridržati, ali onda se predomislio i spustio ih.

"Zao mi je", prošaptao je. "Istinski mi je žao zbog boli koju osjećaš zbog ovoga, Jacobe.

Premda me mrziš, moram ti priznati da ne osjećam isto prema tebi. Doživljavam te kao... kao brata u mnogo pogleda. Kao suborca, u najmanju ruku. Žalim zbog tvoje patnje više nego što shvaćaš. Ali Bella će doista preživjeti" - kazao je to žestokim, čak nasilnim tonom - "a znam da je tebi to najvažnije."

Vjerojatno je bio u pravu. Teško sam to mogao odrediti. U glavi mi se vrtjelo.

"Zato mi je grozno ovo što ću učiniti, dok te već toliko toga tišti, ali bjelodano je da nema vremena. Moram te nešto zamoliti - na koljenima, ako treba."

"Ništa mi više nije ostalo", nekako sam uspio izreći.

Opet je podigao ruku, kao mi je želi staviti na rame, ali onda ju je pustio da padne kao i prošli put, te uzdahnuo.

"Znam koliko si dao", tiho je rekao. "Ali ovo je nešto što ti, i samo ti, ipak imaš. Molim te to kao istinskoga Alfu, Jacobe. Molim te to kao Ephraimova nasljednika."

Bio sam već daleko od mogućnosti da mu odgovorim.

"Htio bih tvoje dopuštenje za otklon od onoga što smo dogovorili u sporazumu s Ephraimom. Htio bih da nam dopustiš jednu iznimku. Htio bih tvoje dopuštenje da spasim njezin život. Znaš da ću to tako i tako učiniti, ali ne bih htio iznevjeriti tvoje povjerenje ako se to ikako može izbjeći. Nikada nam nije bila namjera pogaziti danu riječ, što ni sada nećemo olako učiniti. Htio bih da ti to shvatiš, Jacobe, jer točno znaš zbog čega to radimo. Htio bih da savez naših obitelji preživi ovaj događaj."

Pokušao sam progutati. Sam, pomislio sam. Obrati se Samu.

"Ne. Sam je svoj autoritet prisvojio. Zapravo pripada tebi. Nikad mu ga nećeš oduzeti, ali nitko nema istinsko pravo dopustiti to što tražim, izuzev tebe."

Ne odlučujem ja o tome.

"Odlučuješ, Jacobe, i ti to znaš. Tvoj pravorijek će nas ili osuditi ili osloboditi. Samo mi ti to možeš dati."

Ne mogu misliti. Ne znam.

"Nemamo mnogo vremena." Osvrnuo se prema kući.

Ne, uopće nema vremena. Mojih nekoliko dana postalo je nekoliko sati.

Ne znam. Pusti me da razmislim. Daj mi jednu minutu, dobro?

"Dobro."

Krenuo sam prema kući, a on je pošao za mnom. Kako mi je samo suludo lako bilo hodati kroz mrak rame uz rame s vampirom. Nisam se zapravo osjećao nesigurno, pa čak ni nelagodno. Bilo mi je kao da hodam rame uz rame s bilo kim. Dobro, s bilo kim tko smrdi.

Nešto se pomaknulo u grmlju na rubu velike livade, a onda se začulo prigušeno cviljenje. Seth se provukao kroz paprat i dotrčao do nas.

"Hej, mali", promrmljao sam.

Pognuo je glavu, a ja sam ga potapšao po ramenu.

"Ma sve je u redu", slagao sam mu. "Poslije ću ti ispričati. Oprosti što sam vam onako klisnuo." Široko mi se osmjehnuo.

"Nego, reci sestri da smiri živce, okej? Bilo je dosta." Seth je kratko kimnuo.

Sad sam mu odgurnuo rame. "Vrati se na posao. Uskoro ću te zamijeniti."

Seth se naslonio na mene, uzvraćajući mi guranje, a zatim je otrčao u šumu.

"On ima jedan od najčišćih, najiskrenijih, najdobročudnijih umova koje sam u životu čuo", promrmljao je Edvard kad nam je Seth nestao s vidika. "Imaš sreće što možeš dijeliti njegove misli."

"Znam ja to", progundao sam.

Krenuli smo prema kući, i obojica naglo podigli glave kad smo začuli zvuk srkanja kroz slamku. Edvarda je tada obuzela žurba. Odjurio je preko stuba na trijemu i nestao s vidika.

"Bella, ljubavi, mislio sam da spavaš", čuo sam ga kako govori. "Oprosti, inače ne bih otišao."
"Bez brige. Samo me obuzela strašna žeđ - probudila me. Sva sreća da mi Carlisle donosi još. Trebat će ovome malcu kad izađe iz mene."

"Točno. To dobro kažeš."

"Pitam se hoće li htjeti još nešto", kazala je zamišljeno. "Rekao bih da će se to otkriti." Pojavio sam se na vratima.

Alice je rekla: "Napokon", a Belline oči poletjele su prema meni. Lice joj se na trenutak raširilo u onaj nenasnosni, neodoljivi osmijeh. Ali nije ga mogla zadržati, i sva se snuždila. Usnice su joj se stisnule kao da pokušava suspregnuti plač.

Došlo mi je da kresnem Leu u njezinu glupu gubicu.

"Hej, Bells", brzo sam rekao. "Kako je?"

"Dobro mije", rekla je.

"Baš je danas veliki dan, a? Svašta se novo dogodilo." "Ne moraš to izvoditi, Jacobe."

"Ne znam što hoćeš reći", kazao sam i otišao sjesti na naslon za ruke kauča pokraj njezine glave. Edvard je tamo već zauzeo mjesto na podu.

Priekorno me pogledala. "Tako mi je ž—" počela je govoriti.

Stisnuo sam joj usne palcem i kažiprstom.

"Jake", promumljala je, nastojeći odmaknuti moju ruku. Pokušaj joj je bio tako slabašan da sam teško mogao vjerovati da joj je namjera ozbiljna.

Odmahnuo sam glavom. "Smiješ govoriti kad ne budeš htjela pričati gluposti."

"Pa dobro, onda neću", učinilo mi se da je promumljala.

Odmaknuo sam ruku.

"Zao!" brzo je dovršila, a onda se iscerila.

Zakolutao sam očima i uzvratio joj smiješkom.

Kad sam je pogledao u oči, vidio sam sve za čim sam tragao u parku.

Ona će sutra biti netko drugi. Ali nadajmo se živa, a to je jedino bitno, je P tako? Gledat će me istim ovim očima, manje-više. Smiješit će se istim ovim usnama, više-manje. I dalje će me poznavati bolje od bilo koga tko nema potpuni pristup unutrašnjosti moje glave.

Leah bi mogla biti zanimljiva družbenica, možda čak i prava prijateljica - koja bi držala moju stranu. Ali ona mi nije najbolja prijateljica, kao što mi je Bella. Po strani od nemoguće ljubavi koju gajim prema Belli, postoji i ta druga spona, a ona mi seže do koštane srži.

Sutra će mi biti neprijateljica. Ili saveznica. A, po svemu sudeći, odluka o tome je moja.

Uzdahnuo sam.

Pa dobro! pomislio sam, odričući se onoga zadnjeg što sam još mogao dati. Osjetio sam se prazno. Samo izvoli. Spasi je. Kao Ephraimov nasljednik, dajem ti svoje dopuštenje, svoju riječ da ovime nećeš prekršiti sporazum. Ostali će jednostavno morati svaliti krivnju na mene. Imao si pravo - oni ne mogu osporiti moje pravo da na to pristanem.

"Hvala." Edvard je to prošaptao tako tiho da Bella ništa nije čula. Ali riječi su mu bile tako usrdne da sam, krajčičkom oka, vidio kako se ostali vampiri okreću i bulje.

"Onda", upitala me Bella, trudeći se zvučati nehajno. "Kako ti je prošao dan?"

"Super. Otišao sam u vožnju. Motao sam se po parku." "Zvuči lijepo." "Jasno, jasno."

Odjednom je složila facu. "Rose?" oslovila ju je. Začuo sam Blondinkin hihot. "Opet?"

"Čini mi se da sam u ovih sat vremena popila osam litara", pojasnila mije Bella.

Edvard i ja maknuli smo se kad je Rosalie došla dići Bellu s kauča i odnijeti je u kupaonicu. "Smijem hodati?" zamolila ju je Bella. "Noge su mi strašno ukočene." "Jesi li sigurna?" upitao ju je Edvard.

"Rose će me uloviti ako se spotaknem. A to je lako moguće, s obzirom na to da ih ne vidim." Rosalie je pažljivo osovala Bellu na noge, zadržavši ruke tik uz njezina ramena. Bella je ispružila ruke preda se i malo se lecnula.

"To mi godi", uzdahnula je. "Ajoj, kako sam golema."

Stvarno je bila. Trbuh joj je bio zaseban kontinent.

"Još jedan dan", kazala je i potapšala se po truhu.

Nisam mogao spriječiti bol koja je iznenada, oštro sijevnula kroza me, ali pokušao sam je spriječiti da mi ne dođe do lica. Pa mogu je još jedan dan prikrivati, je 1' tako?

"Eto, onda, u redu. Ups - o, ne!"

Šalica koju je Bella ostavila na kauču prevrnula se u stranu, a tamnocrvena krv prolila se po blijedoj tkanini.

Bella se automatski sagnula, premda su je tri tuđe ruke pretekle, pokušavajući je uloviti.

Začuo se silno čudan, prigušen zvuk drapanja iz sredine njezina tijela. "O!" zgranuto je zinula. A onda se potpuno otromboljila i počela rušiti na pod. Rosalie ju je pri-držala u istom trenutku, prije nego što je stigla pasti. Tu se našao i Edvard, ispruženih ruku, ne mareći više za nered koji se stvorio na kauču.

"Bella?" oslovio ju je, a onda su mu se oči zamutile i lice mu je oblila panika.

Pola sekunde nakon toga, Bella je vrisnula.

Nije to bio tek vrisak, već jezoviti krik krajnje agonije. Užasni se zvuk prekinuo krkljanjem, a oči su joj se okrenule uvis u duplje. Tijelo joj se trgnulo i iskrivilo unatrag u Rosalienu naručju, a onda je Bella povratila mlaz krvi.

18. NEMA RIJECI ZA OVO:

Bellino tijelo, zaliveno crvenilom, počelo se trzati i otimati u Rosalienu naručju, kao da se tresu na električnoj stolici. Lice joj je pritom cijelo vrijeme bilo prazno - u nesvijesti. Gibala se od onog mahnitog koprca-nja iz sredine tijela. Njezine je grčeve pratilo oštro unutarnje pucanje i lomljenje.

Rosalie i Edvard ostali su ukipljeni na najkraćih pola sekunde, a onda su sijevnuli. Rosalie je smjesta podigla Bellino tijelo u naručje, te su se ona i Edvard vinuli stubištem na kat, vičući tako brzo da sam teško uspijevao razabrati pojedine riječi.

Jurnuo sam za njima.

"Morfija!" urliknuo je Edvard prema Rosalie.

"Alice - nazovi Carlislea!" graknula je Rosalie.

Soba u koju sam ušao za njima izgledala je kao hitna služba postavljena usred knjižnice.

Rasvjeta je bila jarka i bijela. Bella je ležala na bolničkom stolu pod tim sjajem, kože utvarne pod reflektorima. Tijelo joj se koprvalo poput ribe na pijesku. Rosalie je pritisnula Bellu na ležaj i trzanjem i drapanjem smaknula odjeću s nje, dok joj je Edvard zabijao injekciju u nadlakticu.

Koliko sam je puta zamišljao голу? Sad nisam mogao gledati. Bojao sam se sjećanja koje bi mi se zadržalo u glavi.

"Pa što se zbiva, Edvvarde?"

"Dijete se guši!"

"Posteljica se sigurno odvojila!"

Tu je negdje Bella došla k sebi. Reagirala je na njihove riječi krikom koji mi je proparao bubnjiće.

"VADI ga!" vrisnula je. "Ne može DISATI! Vadi ga ODMAH!"

Vidio sam kako se stvaraju crvene točkice kad su joj od vriska popucale kapilare u očnim jabučicama.

"Morfij—" zarežao je Edvvard.

"NE! ODMAH— !" Novi nalet krvi iz grla ugušio je ostale riječi koje je htjela kriknuti. Podigao joj je glavu, očajnički joj nastojeći očistiti usnu šupljinu kako bi ponovno mogla disati.

Alice je uletjela u sobu i zakvačila malu plavu slušalicu Rosalie pod kosu. Zatim se Alice odmaknula, razrogačenih, gorućih zlatnih očiju, dok je Rosalie mahnito siktala u telefon.

Pod jarkom svjetlošću, Bellina je koža djelovala prije modrikasto i crno negoli bijelo. Zagasito je crvenilo istjecalo pod kožom preko goleme, uz-drhtale ispupčine njezina trbuha. Rosalie je prinijela ruku sa skalpelom.

"Pusti da morfij počne djelovati!" viknuo je Edvvard na nju.

"Nema vremena", prosiktala je Rosalie. "On umire!"

Spustila je ruku na Bellin trbuh, i jarko je rumenilo briznulo iz prosječene kože. Kao da je izlila vjedro, odvrnula slavinu do kraja. Bella se trznula, ali nije vrisnula. Još uvijek se gušila.

A nato se Rosalie pomutilo u glavi. Primijetio sam kako joj se izraz lica mijenja, opazio kako joj se usne zadižu nad zube, a crne se oči krijese od žeđi.

"Ne, Rose!" urliknuo je Edvvard, ali ruke su mu bile potpuno zauzete pridržavanjem Belline glave, kako bi mogla disati.

Bacio sam se na Rosalie, preskočivši stol a da se nisam pritom potrudio fazirati. Kad sam udario u njezino kamenito tijelo i odbacio je prema vratima, osjetio sam kako mi se skalpel u njezinoj ruci zabija duboko u lijevu mišicu. Desnim sam je dlanom opalio po licu, što joj je ukliještilo čeljust i prekinulo dišne putove.

Kad sam joj već primio lice, odmaknuo sam joj tijelo da je mogu kako treba kresnuti nogom u drob; bilo mi je kao da sam šutnuo beton. Rosalie je odletjela u dovratk i razvalila mu jednu stranu. Mali zvučnik u uhu raspao joj se u komadiće. Zatim se tu našla Alice i odvukla je za grkljan u hodnik.

I morao sam skinuti kapu Blondinki - nije se oduprla ni malim prstom. Htjela je daje pobijedimo. Pustila mijе daje tako izdevetam kako bi spasila Bellu. Dobro, kako bi spasila stvora.

Iščupao sam si oštricu iz ruke.

"Alice, vodi je odavde!" viknuo je Edvvard. "Vodi je Jasperu i drži je tamo! Jacobe, trebaš mi!"

Nisam gledao kako Alice dovršava posao. Okrenuo sam se na peti prema operacijskom stolu, gdje je Bella postajala sva plava, iskolačenih očiju.

"Reanimacija?" zarežao je Edvvard prema meni, zahtijevajući brzi odgovor.

"Da!"

Na brzinu sam procijenio izraz njegova lica, tražeći bilo kakvu naznaku da bi mogao reagirati kao Rosalie. Nisam vidio ništa osim potpuno usredotočene žestine.

"Riješi joj disanje! Moram ga izvući prije nego što—"

Još jedan prodoran lom u njezinu tijelu, najglasniji dosad, tako glasan da smo se obojica zgranuto ukipila, čekajući da ona odgovori krikom. Ništa. Njezine noge, koje su joj dosad bile skvrčene od agonije, sada su se objesile i raširile u neprirodan položaj.

"Njezina kralježnica", užasnuto je protisnuo.

"Vadi to iz nje!" zarežao sam i dobacio mu skalpel. "Više ništa neće osjetiti!"

I onda sam se nagnuo nad njezinu glavu. Usna joj je šupljina izgledala čisto, pa sam prisionio svoja usta na njezina i puhnuo zrak punim plućima. Osjetio sam kako joj se drhtavo tijelo širi, tako da sam zaključio da joj u grlu nema prepreka.

Usne su joj imale okus krvi.

Čuo sam kako joj srce neravnomjerno lupa. Samo tako, uputio sam joj usrdnu misao i puhnuo još jedan nalet zraka u njezino tijelo. Obećala si mi. Samo neka ti srce i dalje kuca.

Začuo sam tih, vlažan potez skalpela preko njezina trbuha. Još se krvi izlilo na pod.

Sljedeći me zvuk ošinuo, neočekivan, stravičan. Rezak poput paranja metala. Podsjetio me na borbu na čistini prije toliko mjeseci, na reski zvuk komadanja novorođenih. Bacio sam pogled i vidio daje Edvard prisionio lice na ispupčinu. Vampirski zubi - siguran način paranja vampirske kože.

Stresao sam se i puhnuo još zraka u Bellu.

Uz vratila mi je kašljem, trepćući, obnevidjelo prevrćući očima.

"Da si ostala sa mnom, Bella!" viknuo sam na nju. "Čuješ me? Ostani! Da me nisi ostavila.

Samo neka ti srce kuca!"

Oči su joj kolutale, nastojeći pronaći mene, ili njega, ali ništa ne za-pažajući.

Svejedno sam zurio u njih, ne odmićući pogled.

A onda joj se tijelo odjednom ukočilo pod mojim dlanovima, premda joj se disanje grubo vratilo, a srce joj je nastavilo lupati. Shvatio sam da ta ukočenost znači da je gotovo.

Unutarnjeg udaranja više nije bilo. Stvor je sigurno izvađen iz nje.

I bio je.

Edvard je prošaptao: "Renesmee."

Znači, Bella je pogriješila. Nije to bio dječak kojeg je zamišljala. Što me nije naročito iznenadilo. U čemu to uopće ona dosad nije pogriješila?

Nisam odmaknuo pogled s njezinih podlivenih očiju, ali osjetio sam kako slabašno diže ruke.

"Daj mi..." zakreštala je prepuklim šaptom. "Daj mi da je primim."

Valjda sam trebao znati da će joj on uvijek dati ono što traži, bez obzira na to koliko glup njezin zahtjev bio. Ali nisam ni sanjao da će je sada poslušati. Pa mi nije palo na pamet da ga spriječim.

Nešto toplo dotaklo mi je ruku. Već mi je to trebalo privući pozornost. Meni ništa nije bilo toplo. Ali nisam mogao odmaknuti pogled od Bellina lica. Zatreptala je i zatim se zagledala, jer su joj oči napokon progledale. Prostenjala je čudnim, slabašnim tepanjem.

"Renes... mee. Tako je... prekrasna."

A onda je zinula - zinula od boli.

Kad sam je napokon pogledao, bilo je prekasno. Edvard joj je oteo toplo, krvavo stvorenje iz onemoćalih ruku. Oči su mi preletjele preko njezine kože. Bila je crvena od krvi - krvi koja joj je istekla iz usta, krvi kojom je cijeli stvor bio premazan, kao i svježje krvi koja je navirala iz ranice od ugriza u obliku dvostrukog polumjeseca, tik iznad njezine lijeve dojke.

"Ne, Renesmee", promrmljao je Edvard, kao da uči čudovištanice bontonu.

Nisam pogledao ni njega ni stvora. Gledao sam samo Bellu dok su joj se oči obrtale u dupljama.

Sa završnim, tupim ga-hamp, srce joj je posustalo i utihnulo.

Promaknulo je možda pola jednog otkucaja, a onda su mi se ruke našle na njezinim grudima, dajući joj reanimaciju. Brojio sam u glavi, nastojeći zadržati ravnomjeran ritam. Jedan. Dva. Tri. Četiri.

Odmaknuo sam se na trenutak i opet puhnuo puna pluća zraka u nju.

Više ništa nisam vidio. Oči su mi bile suzne i mutne. Ali bio sam hipersvjestan zvukova u prostoriji. Nevoljkoga glu-glu njezina srca pod

usrdnim pritiskom mojih ruku, nabijanja moga vlastitog srca, te još jednog - treperavih otkucaja koji su bili prebrzi i prelagani. Nisam ih uspijevaio prepoznati.

Upuhnuo sam još zraka Belli niz grlo.

"Pa što čekaš?" zadihano sam procijedio, ponovno joj tiskajući srce. Jedan. Dva. Tri. Četiri.

"Preuzmi bebu", užurbano je rekao Edvard. "Baci je kroz prozor." Jedan. Dva. Tri. Četiri. "Daj je meni", zvonko je prošaptao glas s vrata. Edvard i ja zarežali smo u isti mah. Jedan. Dva. Tri. Četiri.

"Obuzdala sam se", obećala je Rosalie. "Daj mi bebu, Edvarde. Brinut ću se za nju dok Bella ne..."

Ponovno sam pružio dah Belli dok se odvijala primopredaja. Treperavo tumpa-tumpa-tumpa izgubilo se u daljini.

"Odmakni ruke, Jacobe."

Podigao sam pogled s Bellinih bijelih očiju, i dalje joj pumpajući srce. Edvard je u ruci držao injekciju - sasvim srebrnkastu, kao da je izrađena od čelika.

"Što ti je to?"

Kamenom je rukom odbio moju od sebe. Začulo se tiho hrskanje kad mi je udarcem slomio mali prst. Iste je sekunde zabio iglu ravno u njezino srce.

"Moj otrov", odgovorio mi je i utisnuo klip do kraja.

Začuo sam trzaj u njezinu srcu, kao da joj je dao elektrošok.

"Pumpaj dalje", naredio mi je. Zvučao je ledeno, mrtvo. Gorljivo, lišen misli. Kao daje stroj.

Zanemario sam bolove u prstu koji mi je zarastao i počeo joj opet tiskati srce. Išlo mi je teže, kao da joj se u njemu grušava krv - sve gušća i sporija. Dok sam joj tjerao sada viskoznu krv kroz arterije, promatrao sam što on radi.

Izgledalo je kao da je ljubi, prelazi joj usnama preko grla, preko zapešća, preko pregiba s unutarnje strane lakta. Ali čuo sam sočno drapanje njezine kože dok ju je probijao i probijao zubima, tjerajući joj otrov u organizam na što je moguće više mjesta. Vidio sam kako mu blijedi jezik prelazi preko posjeklina koje krvare, ali prije nego što me zbog toga stigla obuzeti muka ili ljutnja, shvatio sam što radi. Na mjestima gdje je jezikom premazao otrov preko njezine kože, čvrsto ju je zalijepio. Time je zadržao i otrov i krv u njezinu tijelu.

I dalje sam joj puhao zrak u usta, ali tu više nije bilo ničega. Samo odgovora u vidu beživotna podizanja njezinih prsa. Nastavio sam joj pumpati srce i brojiti, dok je on bjesomučno radio na njoj, nastojeći je ponovno sastaviti. Ali što sudbina rastavi...

Jer tu više nije bilo ničega, samo on, samo ja. Trudili smo se oko trupla.

Jer samo je to ostalo od djevojke koju smo obojica voljeli. Ovo slomljeno, iskrvareno, izmoždjeno truplo. Nismo više mogli sastaviti Bellu.

Znao sam da je prekasno. Znao sam da je mrtva. Znao sam to sa sigurnošću, jer me ništa više nije vuklo prema njoj. Nisam osjećao nikakav razlog da budem tu uz nju. Ona više nije bila tu. Zato me ovo tijelo više nije privlačilo. Bezumna potreba da budem blizu nje sada je iščezla.

Ili se, točnije rečeno, možda preselila. Kao da sam sada osjećao privlačenje iz suprotnog smjera. S druge strane vrata, iz prizemlja. Žudnju da odem odavde i nikad se, baš nikad, više ne vratim.

"Idi, onda", podviknuo je i ponovno mi udarcem odmaknuo ruke, preuzimajući ovaj put moje mjesto. Sudeći prema osjećaju, slomio mi je tri prsta.

Otupjelo sam ih izravnao, ne hajući za tupu bol. Tjerao joj je mrtvo srce brže nego ja do maloprije. "Nije ona mrtva", zarežao je. "Bit će ona dobro." Nisam bio siguran da se i dalje obraća meni.

Okrenuvši se, ostavljajući ga sa svojom mrtvom ženom, polako sam prošetao do vrata. Tako polako. Nisam mogao natjerati noge da se brže kreću.

To je to, znači. Ocean boli. Druga obala tako daleka sa suprotne strane uskovitlane pučine da je ne mogu niti zamisliti, a kamoli vidjeti.

Opet sam se osjetio prazno, sad kad sam izgubio svoju svrhu. Spašavanje Belle već je tako dugo bila moja borba. A ona neće biti spašena. Dobrovoljno se žrtvovala da je rastrga to čudovišno mladunče, i tako je borba bila izgubljena. Sve je bilo gotovo.

Zadrhtao sam na zvuk koji je dopirao iza mene dok sam teškim koracima silazio stubištem - zvuk mrtva srca koje se silom tjera da kuca.

Došlo mi je da si nekako ulijem klor u glavu i pustim da mi sprži mozak. Da mi spali slike zaostale za Bellinim završnim minutama. Pristajem na

trajno oštećenje mozga ako se uspijem toga riješiti - vrištanja, krvarenja, nesusnog pucanja i lomljenja dok ju je novorođena neman razdirala iznutra...

Došlo mi je da otrčim odande, da preskačem deset po deset stuba i izjurim iz kuće, ali stopala su mi bila teška kao željezo, a tijelo umornije nego što je ikada prije bilo. Vukao sam se niz stubište poput starog bogalja.

Zadržao sam se na najnižoj stubi, prikupljajući snagu da prođem kroz vrata.

Rosalie je sjedila na neumrljanom kraju bijeloga kauča, okrenuta leđima prema meni, i tepala je i mrmorila stvoru umotanom u dekiću u svome naručju. Sigurno je čula kako sam zastao, ali nije marila za mene, zaokupljena svojim trenutkom izgubljenog majčinstva. Možda će sada biti sretna. Rosalie je dobila što je htjela, a Bella se više nikad neće vratiti da joj oduzme to stvorenje. Upitao sam se nije li se ova otrovna plavuša upravo tome cijelo vrijeme nadala. Držala je nešto tamno u rukama, a slični ubojica u njezinu naručju ispuštao je zvukove pohlepnog sisanja.

Miris krvi u zraku. Ljudske krvi. Rosalie ju je time hranila. Pa jasno da želi krv. Čime li se drugim može hraniti neman koja je u stanju brutalno unakaziti vlastitu majku? Jednako je tako slobodno mogla piti Bellinu krv. Možda je tako i bilo.

Snaga mi se vratila dok sam slušao kako se mala krvnica hrani.

Snaga i mržnja i jara - rumena jara koja mi je oblila glavu, pekući me, ali ništa ne brišući. Prizori u mojoj glavi bili su joj gorivo, koje je respirivalo požar, ali odbijalo izgorjeti. Osjećao sam kako me podrhtavanje potresa od glave do pete, i nisam ga pokušao zaustaviti.

Rosalie je bila potpuno zaokupljena stvorenjem i uopće nije obraćala pažnju na mene. Tako obuzeta, neće biti dovoljno brza da me zaustavi.

Sam je imao pravo. Stvor je bio protuprirodan - samo se njegovo postojanje protivilo prirodi.

Bio je crn, bezdušan demon. Nešto što nema pravo postojati.

Nešto što se mora uništiti.

Učinilo mi se da me ono privlačenje ipak nije vodilo prema vratima. Sada sam ga osjetio, kako me bodri, kako me tjera dalje. Kako me sili da dovršim ovo, da očistim svijet od ove nakaze.

Rosalie će me pokušati ubiti nakon što ubijem stvorenje, a ja ću joj se oduprijeti. Nisam bio siguran hoću li je stići dokrajčiti prije nego što joj ostali priteknu u pomoć. Možda hoću, a možda i neću. Kako god ispadne, bilo me baš briga.

Bilo me baš briga hoće li vukovi, bez obzira na čopor, osvetiti moju pogibiju, ili prozvati pravdu Cullenovih poštenom. Ništa od toga nije mi bilo bitno. Jedino mi je bilo stalo do moje vlastite pravde. Do moje osвете. Stvor koji je ubio Bellu neće živjeti ni minute dulje.

Da je Bella preživjela, mrzila bi me zbog ovoga. Htjela bi me ubiti vlastitim rukama.

Ali bilo me baš briga. Nju nije bilo briga zbog onoga što je meni učinila

- što je dopustila da bude preklana kao životinja. Zašto da onda uzimam njezine osjećaje u obzir?

Tu je onda bio i Edvard. Sigurno je sada previše zauzet - previše izgubljen u svome suludom nijekanju i pokušajima da reanimira tijelo - da bi oslušivao moje namjere.

I tako neću dobiti priliku da održim obećanje koje sam mu dao, osim ako - a u tu okladu ja ne bih uložio novac - ne uspijem pobijediti u okršaju protiv Rosalie, Jaspera i Alice, troje na jednoga. Ali čak i ako odnesem pobjedu, nisam vjerovao da bih bio u stanju ubiti Edvarda.

Jer nisam imao dovoljno suosjećanja za to. Zašto da mu omogućim bijeg od onoga što je učinio? Zar ne bi bilo poštenije - i meni prihvatljivije

- pustiti ga da živi bez ičega, bez upravo ičega?

Zamalo sam se osmjehnuo, bez obzira na mržnju koja me ispunjavala, kad sam si to predočio.

Bez Belle. Bez ubilačkog nakota. Pa još i bez onoliko članova obitelji koliko budem uspio posmicati. Naravno, njih će vjerojatno moći ponovno sastaviti, jer neću biti u prilici da ih spalim. Za razliku od Belle, koja više nikada neće biti cijela.

Upitao sam se može li se stvor opet sastaviti. Sumnjao sam u to. Dijelom je potjecao od Belle - pa je sigurno naslijedio dio njezine ranjivosti. Čuo sam to u sitnom, ritmičnom kucanju njegova srca.

Stvoru je srce kucalo. Njoj nije.

Protekla je samo sekunda dok sam donosio te lake odluke.

Drhtanje mi je bivalo sve žešće i jače. Napeo sam se, pripremajući se skočiti na plavokosu vampiricu i zubima joj istrgnuti ubitačno stvorenje iz naručja.

Rosalie je opet nešto zatepala stvorenju, odložila praznu metalnu nazovi-bočicu i podigla nakazu u zrak da joj licem pomiluje obraz.

Savršeno. Taj novi položaj bio mi je savršen za napad. Nagnuo sam se i osjetio kako me jara počinje mijenjati, dok je privlačenje prema ubojici jačalo - bilo je snažnije nego ikada prije, tako snažno da me podsjetilo na zapovijed Alfe, kao da će me smožditi ako ga ne poslušam.

Ovaj put sam ga htio poslušati.

Ubojica je pogledala preko Rosaliena ramena u mene, očima usredotočenim onako kako oči nijednog novorođenog stvorenja ne bi smjele biti.

Toplim, smeđim očima, boje mliječne čokolade - upravo iste boje koju su imale Belline.

Drhtanje mi se naglo prekinulo; oblila me vrućina, snažnija nego prije, ali više to nije bila ona jara - više nisam izgarao.

Blistao sam.

Sve se u meni rastavljalo dok sam gledao u porculansko lišće napola vampirske, napola ljudske bebe. Sve spone koje su me spajale s dotadašnjim životom raskinule su se u brzim rezovima, kao kad se sijeku uzice što drže hrpu balona. Sve zbog čega sam bio to što sam bio - moja ljubav prema mrtvoj djevojci kat više, moja ljubav prema ocu, moja ljubav prema novome čoporu, ljubav prema ostaloj braći, mržnja prema mojim neprijateljima, moj dom, moje ime, moje ja - u tom se trenutku odvojilo od mene - rec, rec, rec - i odlebdjelo u prazninu.

Nisam odlebdio sa svim tim. Nova me uzica zadržala u mjestu.

I to ne jedna, već milijun njih. Ne uzica, već čeličnih kabela. Milijun čeličnih kabela zajedno me vezivalo za jedno stvorenje - za samo središte svemira.

Sada sam to uvidio - kako se svemir okreće oko upravo ove točke. Nikad prije još nisam razaznao simetriju svega što postoji, ali sada mi je bila bjelodana.

Zemljina sila teža više me nije vezivala za mjesto na kojem stojim.

Ne, to me majušna djevojčica u naručju plavokose vampirice sada držala ovdje.

Renesmee.

Odozgo je dopro nov zvuk. Jedini zvuk koji me mogao dirnuti u ovom beskrajnom trenutku.

Mahnito lupanje, žustro kucanje...

Srce što se mijenja.

TREĆA KNJIGA

SADRŽAJ

UVOD

19. IZGARANJE

20. NOVA

21. PRVI LOV

22. OBEĆANO

23. PRISJEĆANJA

24. IZNENAĐENJE

25. USLUGA

26. ZABLISTATI

27. PUTNE PRIPREME

28. BUDUĆNOST

29. PREBJEG

30. NEODOLJIVA

31. NADARENA

32. DRUŽINA

33. KRIVOTVORINA

34. OČITOVANJE

35. ROK

36. POMAMA

37. LUKAVŠTINE

38. MOĆ

39. SRETNI ZASVAGDA

Osobna privrženost je luksuz koji si možete priuštiti tek nakon što su vam svi neprijatelji uklonjeni. Do tada je svatko koga volite talac, oduzima vam hrabrost i kviri moć rasuđivanja.

Orson Scott Card

UVOD:

Crna vrsta nije više bila puka noćna mora dok je napredovala prema nama kroz ledenu izmaglicu, nadižući je nogama.

Stradat ćemo, uspaničeno sam pomislila. Očajnički sam se bojala za dragocjeno stvorenje koje sam štitila, ali nisam si mogla dopustiti čak ni samu pomisao na to, da mi ne osujeti pozornost.

Utvarno su se približavali, a tamni su im se ogrtači blago nadimali od kretanja. Vidjela sam kako im se šake svijaju u kandže boje kosti.

Razmicali su se, postavljajući se tako da nas napadnu sa svih strana. Bili su brojčano premoćniji. Sve je bilo gotovo.

A onda je, kao u naglom bljesku svjetlosti, cijeli prizor postao drugačiji. No ipak se ništa nije promijenilo - Volturi su nam se i dalje prikradali, spremni ubiti. Zapravo se samo promijenilo moje gledanje na prizor. Odjednom sam postala gladna za tim. Poželjela sam da nasrnu. Panika se promijenila u krvožednost kad sam se prignula u čučnju, s osmijehom na licu, a rezanje mi se otelo kroz iskežene zube.

19. IZGARANJE:

Bol me potpuno zbunila.

Upravo tako - bila sam u potpunom čudu. Nisam mogla shvatiti, nisam mogla dokučiti što se zbiva.

Tijelo mi je nastojalo odbiti bol, pa me iznova i iznova uvlačilo u crnilo koje mi je dokidalo cijele sekunde ili možda čak minute agonije, što mi je pak samo dodatno otežavalo praćenje stvarnosti.

Pokušala sam ih razlučiti.

Nestvarnost je bila crna i nije me tako boljela.

Stvarnost je bila crvena i boljela me kao da me pile popola, kao da padam pod autobus, kao da me mlati boksački prvak, kao da me gaze bikovi, kao da me uranjaju u kiselinu, a sve to u isti mah.

Stvarnost je bila osjećaj kako mi se tijelo izvija i prevrće dok se ne mogu ni mrdnuti zbog boli.

Stvarnost je bila spoznaja da postoji nešto daleko važnije od sve ove muke, i nesposobnost da se prisjetim što bi to moglo biti.

Stvarnost je naišla tako brzo.

U jednom trenutku sve je bilo kako treba. Okruživali su me voljeni. Smiješili smo se. Imala sam dojam da ću nekako, ma koliko to nevjerojatno bilo, dobiti sve za što sam se cijelo vrijeme borila.

A onda je jedna sitna, sporedna stvar pošla krivo.

Gledala sam kako mi se šalica naginje, kako se tamna krv razlijeva u mrlju na savršenoj bjelini i refleksno sam se nagnula prema nezgodi. Primijetila sam tuđe, brže ruke, ali tijelo mi se nastavilo pružati, protezati...

U meni je nešto naglo potegnulo u suprotnom smjeru. Rastrgalo. Slomilo. Stvorilo agoniju.

Mrak me nadvladao, a onda se povukao pred valom muka. Nisam mogla disati - već sam se jedanput utapala, a ovo je bilo drugačije; u grlu mi je bilo previše vrelo.

Komadi mene razbijali su se, pucali, komadali...

Opet crnilo.

Bol se vratila, ovaj put uz glasove, uz povike. "Posteljica se sigurno odvojila!"

Proparalo me nešto oštrije od noževa - te riječi, jer sam ih shvatila usprkos svim drugim mukama. Odvojena posteljica - znala sam što to znači. Znači da moja beba umire u meni.

"Vadi ga!" vrisnula sam na Edvarda. Zašto to još nije učinio? "Ne može disati! Vadi ga odmah!"

"Morfij—"

"Ne! Odmah—" Zagrcnula sam se i nisam mogla dovršiti.

Crne točke prekrivale su svjetlo u sobi kad mi se hladna točka nove boli ledeno zabila u trbuh.

To me zabrinulo - automatski sam pokušala zaštititi svoju maternicu, svoju bebu, svoga maloga Edvarda Jacoba, ali bila sam slaba. Pluća su me zaboljela, kisik je izgarao.

Bol je opet jenjala, premda sam se sada držala za nju. Moja beba, moja beba, umire...

Koliko je prošlo? Sekunde ili minute? Boli više nije bilo. Otupjela sam. Ništa više nisam osjećala. Još uvijek nisam ništa više ni vidjela, ali mogla sam čuti. U plućima mi je opet bilo zraka, grebao me grubim mjehurićima uz grlo i niz grlo.

"Da si ostala sa mnom, Bella! Čuješ me? Ostani! Da me nisi ostavila. Samo neka ti srce kuca!" Jacob? Jacob, još je tu, još me nastoji spasiti.

Pa jasno, htjela sam mu reći. Pa jasno da će mi srce i dalje kucati. Zar to nisam obojici obećala?

Pokušala sam napipati svoje srce, pronaći ga, ali bila sam tako izgubljena u vlastitom tijelu.

Nisam osjećala ono što sam trebala i ništa mi nije bilo gdje bi trebalo biti. Zatreptala sam i pronašla svoje oči. Ugledala sam svjetlost. Nisam to tražila, ali bolje išta nego ništa.

Dok su mi se oči upinjale prilagoditi, Edvard je prošaptao: "Renesmee."

Renesmee?

Ne onaj blijedi, savršeni sinčić kojeg sam zamišljala? Načas me obuzeo šok. A zatim nalet topline.

Renesmee.

Primorala sam usne da mi se pokrenu, primorala sam mjehuriće zraka da mi se pretvore u šapat na jeziku. Prisilila sam otupjele ruke da mi se ispruže.

"Daj mi... Daj mi daje primim."

Svjetlost je plesala u odbljescima s Edvardovih kristalnih ruku. Svjetalca su imala nijansu crvene, nijansu krvi koja mu je prekrivala kožu. A u rukama mu je bilo još nešto crveno. Nešto malo, što se upinjalo, obliveno krvlju. Prinio je toplo tjelešće mojim slabim rukama, gotovo kao da je ja držim. Mokra joj je koža bila vrelo - vrelo poput Jacobove.

Oči su mi se fokusirale; odjednom mi je sve postalo apsolutno bistro.

Renesmee nije zaplakala, već je disala brzim, zapanjenim dahtajima. Oči su joj bile otvorene, a lice joj je bilo tako zgranuto da je izgledala maltene smiješno. Savršeno okruglu glavicu prekrivao joj je gust sloj slijepljenih, krvavih kovrčica. Šarenice su joj bile poznate - ali meni zaprepašćujuće - čokoladno smeđe boje. Koža joj je kroz krv djelovala blijedo, kremaste boje bjelokosti. Svuda osim na obraščićima, koji su se žarili bojom.

To majušno lice bilo je tako apsolutno savršeno da me ošamutilo. Bila je ljepša čak i od svoga oca. Nevjerojatno. Nemoguće.

"Renesmee", prošaptala sam. "Tako je... prekrasna."

To nemoguće lišće odjednom se raširilo - u širok, hotimičan smiješak. Ispod usnica boje račjeg mesa nalazila su se puna usta snježnobijelih mliječnih zubića.

Sagnula je glavicu i naslonila mi je na prsa, uvlačeći se prema toplini. Koža joj je bila topla i svilenkasta, ali nije popuštala na pritisak kao moja.

Zatim sam opet osjetila bol - samo u jednom toplom ubodu. Zinula sam.

A onda je nestala. Moje bebice anđeoskog lica nije bilo nigdje. Nisam je ni vidjela ni osjećala.

Ne! došlo mi je da vrisnem. Vratite mi je!

Ali slabost me nadvladala. Ruke su mi na trenutak bile poput praznih gumenih crijeva, a onda više u njima nisam imala nikakav osjećaj. Nisam ih osjećala. Nisam osjećala sebe.

Gušće nego prije, crnilo mi je preplavilo oči. Poput debelog poveza, neprozirnog i čvrstog. Nije mi prekrilo samo oči, već i mene samu, težinom

koja me zdrobila. Bilo mi je prenaporno odgurivati je. Znala sam da bi mi bilo nemjerljivo lakše popustiti. Dopustiti da me crnilo tjera sve niže i niže i niže, prema mjestu gdje nema boli i nema umora i nema briga i nema straha.

Da se radilo samo o meni, ne bih se mogla dugo opirati. Bila sam samo ljudska, snage ne veće od ljudske. Predugo sam se nastojala nositi s natprirodnim, kao što je Jacob rekao.

Ali tu se nije radilo samo o meni.

Kad bih sada pošla lakšim putem, pustila da me crno ništavilo izbriše, nanijela bih im bol.

Edvvardu. Edvvardu. Moj i njegov život upleteni su u jednu nit. Presijeci jedno, presjeći ćeš nas oboje. Da njega nema, ne bih to mogla preživjeti. Da mene nema, ni on to ne bi mogao preživjeti. A svijet bez Edvarda djelovao mi je potpuno besmisleno. Edvard mora postojati.

Jacobi - koji se opet i opet opraštao sa mnom, ali stalno se vraćao kad mi je trebao. Jacobi, kojega sam ranila toliko puta da sam zaslužila robiju. Hoću li ga opet ozlijediti, teže nego ikada prije? Ostao je zbog mene, usprkos svemu. A sada samo traži da ja ostanem zbog njega.

Ali tu nije bilo tako mračno da nijednom od njih nisam mogla vidjeti lice. Ništa mi nije izgledalo stvarno. A zbog toga mi je bilo teško ne predati se.

Ipak, i dalje sam odgurivala crnila, gotovo refleksno. Nisam ga nastojala odmaknuti. Samo sam mu se odupirala. Nisam mu dopuštala da me potpuno zdrobi. Nisam bila Atlas, a crnilo mi je djelovalo teško poput planeta; nisam ga mogla prebaciti na pleća. Samo sam mogla priječiti da me ne smrska.

To mi je bio svojevrsan lajtmotiv u životu - nikad nisam bila dovoljno snažna da se nosim sa stvarima izvan svoje moći, da napadam ili pretječem neprijatelje. Da izbjegnem bol. Uvijek sam bila ljudska i slaba, pa sam jedino još mogla ići dalje. Izdržavati. Preživljavati.

To je bilo dovoljno do ovog trena. I danas će morati biti dovoljno. Izdržat ću dok ne stigne pomoć.

Znala sam da Edvard sada daje sve od sebe. On neće odustati. Pa neću ni ja.

Zadržavala sam crnilo nepostojanja na centimetar-dva od sebe.

Samo, to nije bilo dovoljno - ta odlučnost. Kako se vrijeme otezalo i otezalo, a mrak mi se bližio milimetrić po milimetrić, trebalo mi je nešto jače iz čega bih crpila snagu.

Nisam si čak mogla predočiti Edvardovo lice. Ni Jacobovo, ni Aliceino ni Rosalieno ni Charliejevo ni Reneeino ni Carlisleovo ni Esmينو... Nijedno. To me prestravilo, i upitala sam se nije li prekasno.

Osjećala sam kako proklizavam - ni za što se više nisam uspijevala primiti.

Ne! Moram ovo preživjeti. Edvard ovisi o meni. Kao i Jacob. I Charlie Alice Rosalie Carlisle Renee Esme...

Renesmee.

A onda, premda i dalje ništa nisam vidjela, odjednom sam nešto osjetila. Poput fantomskih udova, zamislila sam da opet osjećam ruke. A u njima, nešto maleno i tvrdo i vrlo, vrlo toplo. Moju bebu. Moju malu ritalicu.

Uspjelo mi je. Usprkos svemu, bila sam dovoljno snažna da preživim Renesmee, da je zadržim sve dok nije postala dovoljno snažna za život bez mene.

To vrelo mjesto u mojim fantomskim rukama djelovalo mi je tako stvarno. Čvršće sam ga prigrllila. Nalazilo se točno na mjestu gdje bi mi srce trebalo biti. Dok sam se čvrsto držala za toplu uspomenu na svoju kćer, znala sam da ću se moći odupirati mraku dokle god bude trebalo.

Toplina uz moje srce bivala je sve stvarnija, sve toplija. Vrela. Vrelina je bila tako stvarna da mi je bilo teško vjerovati da mi se samo pričinjava.

Još vrelija.

Postala je neugodna. Prevrela. Pre, pre prevrela.

Kao da sam primila električni uvijač za kosu s pogrešne strane - automatska reakcija bila mi je da ispustim to što mi peče ruke. Ali ništa nisam imala u rukama. Ruke mi nisu bile privijene uz prsa. Ruke su mi bile mrtvo meso što leži negdje pokraj mene. Vrelina je potjecala iz mene. Peklo me još jače - raslo je do vrhunca, pa opet raslo, sve dok nije nadišlo sve što sam ikad osjetila.

Osjetila sam kucanje kroz požar što mi je sada buktao u prsima i shvatila da sam ponovno našla svoje srce, upravo na vrijeme da poželim da nisam. Da poželim da sam prigrllila crnilo dok sam još imala tu mogućnost. Došlo mi je da podignem ruke i rastrgam si prsa i iščupam srce iz njih - bilo što, samo da se riješim ove muke. Ali nisam osjećala ruke, nisam mogla pomaknuti ni jedan jedini iščezli prst.

James, dok mi je stopalom slamao nogu. To nije bilo ništa. To je bila meka počivaljka na prostirci od perja. Sada bih to prihvatila, stoput radije. Stotinu lomova. Prihvatila bih ih sa zahvalnošću.

Beba, dok mi je nogama lomila rebra, probijala se kroz mene kost po kost. To nije bilo ništa. To je bilo plutanje u bazenu svježe vode. Tisuću bih puta to radije prihvatila. Prihvatila sa zahvalnošću.

Požar se razbuktao i došlo mi je da zaurlam. Da preklinjem da me ubiju, da ne moram proživjeti više ni sekunde u ovoj boli. Ali nisam mogla pomaknuti usne. Težina je još bila tu, tištala me.

Shvatila sam da me to ne pritišće mrak, već vlastito tijelo. Tako teško. Da me pokapa u plamenu što mi se sada proždrljivo širi iz srca, progara mi ramena i trbuh uz nemoguću bol, vrelo mi paluca uz grlo, oblizuje mi lice.

Zašto se ne mogu ni mrdnuti? Zašto ne mogu vrisnuti? Priče ovo nisu spominjale.

Svijest mi je bila nesnosno bistra - izoštrena žestokom boli - i uvidjela sam odgovor gotovo u isti mah kad sam uspjela uobličiti pitanje.

Zbog morfija.

Činilo mi se da je milijun smrti prošlo otkako smo razgovarali o tome - Edvard, Carlisle i ja. Edvard i Carlisle nadali su se da bi dovoljna količina sedativa pomogla u borbi protiv boli otrova. Carlisle je to pokušao s Emmettom, ali požar otrova proširio se prije lijeka i hermetički mu zatvorio žile. Nije bilo vremena da se proširi.

A ja sam zadržala mirno lice i kimnula glavom i zahvalila svojim nimalo često sretnim zvijezdama da mi Edvard ne može čitati misli.

Jer imala sam već morfij i otrov u organizmu u isti mah, i znala sam istinu. Znala sam da je tupost od lijeka potpuno beznačajna dok otrov prži kroz žile. Ali nije bilo šanse da spomenem tu činjenicu. Da ne bih rekla nešto zbog čega bi postao još manje voljan da me promijeni. Nisam pretpostavila da će morfij djelovati ovako - da će me sapeti i ugušiti. Da će me držati u paralizi dok gorim.

Znala sam sve priče. Znala sam daje Carlisle ostao tako tih da ga nisu otkrili dok je gorio. Znala sam da, kako je tvrdila Rosalie, nema koristi od vrištanja. I nadala sam se da ću možda moći biti poput Carlislea. Da ću vjerovati Rosalienim riječima i zadržati jezik za zubima. Jer znala sam da bi svaki vrisak koji mi se otme s usana Edwardu bio nesnosan.

A sad mi je ispunjavanje vlastite želje izgledalo kao grozomorna šala.

Ako ne mogu vrištati, kako da im kažem da me ubiju?

Samo sam htjela skončati. Željela sam da se nikad nisam ni rodila. Moje cijelo postojanje nije pretegnulo spram ove boli. Nije vrijedilo proživjeti više ni jedan jedini otkucaj srca ovako.

Daj da umrem, daj da umrem, daj da umrem.

I tijekom beskrajnog razmaka, samo je to postojalo. Samo plamena muka i moji bezglasni krici, dok sam kumila smrt da dođe. Ničeg drugog nije bilo, čak ni vremena. Tako da je bilo beskonačno, bez početka i bez kraja. Jedan bezgraničan trenutak boli.

Jedina je promjena nastala kad mi se odjednom, nepojmljivo, bol udvostručila. Donji dio moga tijela, umrtvljen još i prije morfija, odjednom je također planuo. Neka slomljena spona mi je zacijeljena - plameni prsti požara ponovno su je svezali.

Beskrajno izgaranje palilo me dalje.

Možda su protekle sekunde ili dani, tjedni ili godine, ali vrijeme mi je napokon opet dobilo smisla.

Tri su se stvari zbile u isti mah, izrasle jedna iz druge tako da znala nisam koja je bila prva: vrijeme je ponovno poteklo, težina morfija jenjala je, a ja sam postala snažnija.

Osjećala sam kako mi se sposobnost upravljanja tijelom vraća u sitnim razmacima, a ti razmaci su mi bili prvi tragovi prolaska vremena. Spoznala sam to kad sam uspjela trgnuti nožnim prstima i stisnuti šake. Spoznala sam to, ali nisam ništa poduzela.

Premda se plamen nije smanjio ni za najmanji stupanj - zapravo, počela sam stjecati novu sposobnost doživljavanja boli, novu osjetljivost razabi-ranja, zasebnog, svakog vrelog plamenog jezika što mi je palucao kroz žile - otkrila sam da mogu razmišljati bez obzira na to. Mogla sam se sjetiti zašto ne bih smjela vrisnuti. Mogla sam se prisjetiti razloga zašto sam odlučila istrpjeti ovu nepodnošljivu agoniju. Mogla sam se prisjetiti da, premda mi je to sada djelovalo nemoguće, postoji nešto vrijedno ovih muka.

To se dogodilo taman na vrijeme da se obuzdam kad su mi se utezi maknuli s tijela. Da me netko promatrao, ne bi opazio nikakvu promjenu. Ali ja sam, dok sam s naporom susprezala vrištanje i koprcanje zarobljeno u tijelu, gdje nije moglo nikome drugom nanijeti bol, imala dojam da više nisam zavezana za lomaču na kojoj gorim, nego se sad držim za lomaču ne bih li ostala u vatri.

Imala sam tek toliko snage da nepomično ležim i dalje dok se živa pržim.

Sluh mi je bivao sve bistriji i bistriji, pa sam se mogla poslužiti mahnitim, teškim otkucajima svoga srca za mjerenje vremena.

Mogla sam brojiti plitke udisaje koji su mi na mahove prolazili kroza zube.

Mogla sam brojiti duboke, ravnomjerne udisaje što su dopirali odnekud blizu mene. Oni su prolazili najsporije, pa sam se usredotočila na njih. Oni su označavali najveći protok vremena. Dulji čak i od njihanja klatna zidnog sata, ti su me udisaji držali dok sam prolazila kroz plamene sekunde prema kraju.

Tijelo mi je bivalo sve jače, misli sve bistrije. Kad su nastali novi šumovi, mogla sam ih slušati. Začula sam lake korake, šapat zraka poremećenog otvaranjem vrata. Koraci su prišli bliže i osjetila sam pritisak na unutarnoj strani zglavka. Nisam mogla osjetiti hladnoću tih prstiju. Plamen mijе spržio svaku uspomenu na hladnoću.

"Još nema promjene?"

"Nikakve."

Najslabiji mogući pritisak, dah na mojoj spaljenoj koži.

"Nije preostao ni tračak mirisa morfija."

"Znam."

"Bella? Čuješ li me?"

Znala sam, izvan svake sumnje, da bih pukla kad bih razdvojila zube - kričala bih i kreštalala i koprcala se i bacakala. Kad bih otvorila oči, kad bih makar trgnula prstom - bilo kakva promjena značila bi kraj moje sposobnosti obuzdavanja.

"Bella? Bella, ljubavi? Možeš li otvoriti oči? Možeš li mi stisnuti ruku?"

Stisak mojih prstiju. Bilo mijе teže ne odgovoriti ovom glasu, ali ostala sam paralizirana. Znala sam da ova sadašnja bol u njegovu glasu nije ništa u usporedbi s onom koju bi mogao osjetiti. U ovom trenutku samo se bojao da patim.

"Možda... Carlisle, možda sam zakasnio." Glas mu je bio prigušen; prepukao je na riječi zakasnio.

Odlučnost mi se poljuljala na trenutak.

"Osluhni joj srce, Edvarde. Snažnije je nego što je čak i Emmettovo bilo. Nikada nisam čuo ništa tako vitalno. Bit će ona savršena."

Aha, dobro da nisam reagirala. Carlisle će ga primiriti. Nije potrebno da on pati sa mnom.

"A njezina - njezina kralježnica?"

"Ozljede joj nisu bile mnogo gore od Esminih. Otrov će je izliječiti, kao što je izliječio Esme."

"Ali tako je nepomična. Sigurno sam negdje pogriješio."

"Ili si nešto pogodio, Edvvarde. Sine, učinio si sve što sam ja mogao, i više. Ne znam baš bih li ja imao upornosti i vjere nužne da je se spasi. Prestani se gristi. S Bellom će sve biti u redu."

Slomljeni šapat. "Sigurno je u agoniji."

"Ne možemo to znati. Dobila je toliko morfija u organizam. Ne znam kakav će učinak to imati na njezino iskustvo."

Blagi pritisak na unutrašnjost moga lakta. Opet šapat. "Bella, volim te. Bella, oprosti mi."

Toliko sam mu htjela odgovoriti, ali nisam dala da mu se bol pogorša. Dokle god budem imala snage da ostanem nepomična.

Cijelo to vrijeme plamene su me muke nemilosrdno pekle. Ali u glavi mi je sada bio toliki prostor. Bilo je mjesta za razmišljanje o njihovu razgovoru, mjesta za prisjećanje na ono što se dogodilo, mjesta za promišljanje budućnosti, uz još nemjerljivo mnogo preostalog mjesta za patnje.

Kao i mjesta za brige.

Gdje mi je bebica? Zašto nije ovdje? Zašto je ne spominju?

"Ne, ostat ću upravo tu", prošaptao je Edvvard u odgovor na neizrečenu misao. "Riješit će to oni."

"Zanimljiva situacija", odvratio mu je Carlisle. "A ja sam mislio da sam već praktički sve vidio."

"Poslije ću to riješiti. Poslije ćemo to riješiti." Nešto mi je nježno dotaknulo dlan pun plikova.

"Siguran sam da nas petero zajedničkim snagama možemo spriječiti izbijanje krvoprolića."

Edvvard je uzdahnuo. "Ne znam na čiju bih stranu stao. Volio bih ih oboje izbičevati. No, kasnije."

"Pitam se što će Bella misliti - na čiju će stranu stati", zamišljeno je rekao Carlisle.

Jedan prigušen, usiljen hihot. "Siguran sam da će me iznenaditi. Uvijek me iznenadi."

Carlisleovi koraci opet su se izgubili u daljini, a ja sam ostala frustrirana nedostatkom daljnjeg objašnjenja. Jesu li vodili tako zagonetan razgovor samo zato da bi meni išli na živce?

Vratila sam se mjerenju vremena brojenjem Edvvardovih udisaja.

Nakon deset tisuća devetsto četrdeset tri udisaja, drugačiji par koraka šaptom je ušao u sobu.

Bili su lakši. Nekako... ritmičniji.

Čudo jedno kako sam mogla razaznati najsitnije razlike između koraka, koje nikada prije današnjeg dana nisam uopće uspijevala čuti.

"Koliko još?" upitao je Edvvard.

"Neće još dugo", rekla mu je Alice. "Vidiš kako mi bistra postaje? Čujem je daleko bolje."

Uzdahnula je.

"Još uvijek si malo ogorčena?"

"Da, hvala ti najljepša što si to spomenuo", progundala je. "I ti bi se smrtno prestravio da

shvatiš kako te vlastita priroda sapela. Najbolje vidim vampire, jer im pripadam; ljude vidim

sasvim dobro, jer sam im pripadala. Ali te čudne polutane uopće ne vidim, jer nikad još nisam imala posla ni sa čim sličnim njima. Bah!"

"Priberi se, Alice."

"Točno. Bellu sada gotovo prelako vidim."

Nastala je duga šutnja, a onda je Edvvard uzdahnuo. Bio je to nov, sretniji zvuk.

"Stvarno će joj biti dobro", odahnuo je.

"Pa naravno da hoće."

"Prekjučer nisi bila tako staložena."

"Prekjučer je nisam vidjela. Ali sad kad su mi se s nje maknule sve slijepe točke, to je mačji kašalj."

"Možeš li mi se malo usredotočiti? Prema satu - daj mi procjenu."

Alice je uzdahnula. "Kako si nestrpljiv. Pa dobro. Daj mi tren—"

Tiho disanje.

"Hvala, Alice." Zvučao je vedrije.

Koliko još? Zar mi to nisu bar mogli kazati naglas? Zar previše tražim? Koliko ću još sekundi gorjeti? Deset tisuća? Dvadeset? Još jedan dan -osamdeset šest tisuća četiristo? Dulje od toga?

"Bit će zasljepljujuće lijepa."

Edvard je tiho zarežao. "Oduvijek je bila."

Alice je frknula. "Znaš što hoću reći. Ma gledaj je."

Edvard joj nije odgovorio, ali Aliceine riječi dale su mi nadu da možda ne sličim ugljenom briketu, kako sam se osjećala. Činilo mi se da bih sada već morala biti puka hrpa spaljenih kostiju. Svaka stanica u mom tijelu bila je spržena u pepeo.

Čula sam kako Alice u dašku vjetra izlazi iz sobe. Čula sam sušanj njezine odjeće dok se trljala uz nju. Čula sam tiho zujanje svjetiljke obješene sa stropa. Čula sam slabašni povjetarac što je puhnuo uz pročelje kuće. Čula sam sve.

U prizemlju je netko gledao utakmicu baseballa. Marinersi su vodili za dva runa.

"Ja sam na redu", čula sam kako se Rosalie breca na nekoga i zauzvrat dobiva potmulo rezanje.

"Dajte, ono", upozorio ih je Emmett. Netko je prosiktao.

Osluškivala sam dalje, ali nisam čula ništa osim utakmice. Baseball mi nije bio dovoljno zanimljiv da smetnem bol s uma, pa sam opet počela slušati Edvardove udisaje i odbrojavati sekunde.

Nakon dvadeset jednu tisuću devetsto sedamnaest i pol sekundi, bol se promijenila.

Gledano s dobre strane, počela mi se gubiti iz vrhova prstiju na rukama i nogama. Gubiti se polako, ali barem se događalo nešto novo s njom. Sigurno je to to. Bol je počela uzmicati...

A tu je bila i loša strana. Požar u mom grlu nije bio isti kao prije. Ne samo da sam gorjela nego sam sada i skapavala. Bila sam suha kao kost. Tako žedna. Sparušena od vatre i sparušena od žeđi...

Još jedna loša strana: požar u mom srcu se razbuktao.

Kako je to uopće moguće?

Otkucaji moga srca, ionako prebrzi, ubrzali su se - požar ih je ubrzao u novi, mahniti ritam.

"Carlisle", pozvao je Edvard. Glas mu je bio prigušen, ali jasan. Znala sam da će ga Carlisle čuti ako se nalazi u kući ili blizu nje.

Vatra mi se povukla iz dlanova, ostavljajući ih blaženo lišene boli, hladne. Ali povukla mi se u srce, koje je buknuo vrelo poput sunca i zabunjalalo sumanutom novom brzinom.

Carlisle je ušao u sobu s Alice uza se. Koraci su im se tako razlikovali da sam čak mogla odrediti kako je Carlisle s desne strane i korak ispred Alice.

"Slušajte", rekao im je Edvard.

U sobi se najglasnije čulo mahnitanje moga srca, dok je tuklo ritmom požara.

"Ah", rekao je Carlisle. "Samo što nije."

Olakšanje koje me oblilo na njegove riječi zasjenila mi je nesnosna bol u srcu.

Ipak, zapešća su mi bila slobodna, kao i gležnjevi. Vatra se u njima potpuno ugasila.

"Uskoro", žustro se složila Alice. "Idem po ostale. Da kažem Rosalie da...?"

"Da - neka ne donosi bebu."

Što? Ne. Ne! Kako to misli, da ne donosi moju bebu? Kako može to reći?

Prsti su mi se trznuli - ljutnja mi je probila savršenu vanjštinu. U sobi je zavladao muk, izuzev tutnjave moga srca, kad su svi reagirali tako što su na sekundu prestali disati.

Nečija mi je ruka stisnula zločeste prste. "Bella? Bella, ljubavi?"

Mogu li mu odgovoriti a da ne završim? Razmislila sam načas o tome, a onda mi se požar još vrelije proširio prsima, uvlačeći mi se iz laktova i koljena. Bolje da ne riskiram.

"Odmah ću ih dovesti", rekla je Alice s tračkom žurbe, i začula sam huk vjetra kad je šmugnula.

A onda - o!

Srce mi je provalilo, šibajući kao elisa helikoptera, stvarajući gotovo jednu jedinu, cjelovitu notu; imala sam dojam da će mi preparati rebra. Vatra mije buknila u sredini prsa, usisavajući posljednje preostatke požara iz ostatka tijela kako bi potpalila dosad najžešću buktinju. Bol je bila dovoljna da me ošamuti, da slomi željezni stisak kojim sam se držala za lomaču. Leda su mi se izvila, i iskrivila sam se kao da me požar drži za srce i povlači naviše.

Nisam dopustila nijednom drugom dijelu svoga tijela da se pomakne kad mi se torzo svalio natrag na operacijski stol.

U meni se povela bitka - užurbano srce nadmetalo se s napadima plamena. Obje strane su gubile. Požar je bio osuđen na propast, jer je proždoro sve što je moglo izgorjeti; moje srce je pak strelovito jurilo prema svome završnom otkucaju.

Vatra se sabila, usredotočivši se u tom jedinom preostalom ljudskom organu u konačnom, nesnosnom naletu. Tom je naletu odgovorio dubok, nekako šupalj udarac. Srce mi je dvaput štucnulo, a onda je opet tiho lupilo samo još jedanput.

Više nije bilo zvuka. Nije bilo disanja. Čak ni mojeg.

Na trenutak sam samo mogla shvatiti da boli više nema.

A onda sam otvorila oči i puna divljenja pogledala uvis.

20. NOVA:

Sve mi je bilo tako bistro. Oštro. Razlučeno.

Blistavo svjetlo nada mnom i dalje je zasljepljujuće sjalo, a ipak sam bjelodano vidjela užarene niti unutar žarulje. Vidjela sam svaku duginu boju u bijeloj svjetlosti, kao i, na samome rubu spektra, osmu boju kojoj nisam znala ime.

Iza te svjetlosti mogla sam razaznati pojedine godove u tamnoj drvenoj oplati stropa. Ispred nje vidjela sam trunke prašine u zraku, strane koje im svjetlost dotiče i strane koje su u mraku, jasne i razdvojene. Vrtjele su se kao mali planeti, kružeći jedne oko drugih u nebeskom plesu.

Prašina je bila tako prekrasna da sam zgranuto udahnula; zrak mi je fijuknuo niz grlo, stvarajući vrtlog među trunkama. Nešto mi tu nije bilo u redu. Razmislila sam i shvatila da si tim potezom nisam donijela olakšanje. Zrak mi nije trebao. Pluća mi ga nisu iščekivala. Nezainteresirano su reagirala na dotok.

Zrak mi nije trebao, ali sviđao mi se. U njemu sam osjećala okus sobe oko sebe - okus ljupkih trunaka prašine, mješavinu ustajala zraka i pritoka nešto svježijega kroz otvorena vrata. Okus bogata daška svile. Okus blage natruhe nečega toplog i poželjnog, nečega što bi trebalo biti vlažno, ali nije... Od te arome grlo me suho zapeklo, slabim odjekom izgaranja od otrova, premda je aromu kvarilo nagrizanje klora i amonijaka. A iznad svega bio je okus što me aromom gotovo podsjetio na med, ljiljane i sunce, snažniji od svega, bliži od svega ostaloga. Čula sam zvuk ostalih, koji su ponovno disali sada kad sam i ja disala. Dah im se miješao s aromom koja je bila tek malčice drugačija od meda, ljiljana i sunca, unoseći nove okuse. Cimeta, zumbula, kruške, morske vode, krušnog tijesta, borovine, vanilije, kože, mahovine, lavande, čokolade... u glavi sam imala desetke usporedbi, ali nijednoj nije posve odgovarala. Tako slatka i ugodna.

Televizor u prizemlju se stišao i čula sam kako netko - Rosalie? - premješta težinu na prvi kat. Također sam čula nejasni, nabijajući ritam, s glasom koji je ljutito vikao u taktu. Rap glazba? Načas sam se potpuno zbunila, a onda se zvuk izgubio, kao da je prošao auto spuštenih prozora.

Prenula sam se, shativši da je možda upravo tako bilo. Zar mogu čuti sve do autoceste? Nisam shvatila da me netko drži za ruku sve dok mi je ta osoba nije lagano stisnula. Kao i prije, kad je prikivalo bol, moje se tijelo ponovno ukočilo od iznenađenja. Nisam očekivala takav dodir. Koža je bila savršeno glatka, ali temperatura joj je bila pogrešna. Nije bila hladna. Nakon te prve skamenjene sekunde šoka, tijelo mi je na taj nepoznati dodir reagiralo na način koji me još više zgranuo.

Zrak mi je šiknuo uz grlo i procijedio mi se kroz stisnute zube s potmulim, prijetećim zvukom, poput roja pčela. Prije nego što je zvuk prošao, mišići su mi se zgrčili i napeli, odmičući se od neznanoga. Skočila sam s leđa u tako naglom okretu da mi je soba trebala izgledati nepojmljivo mutno - ali nije. Vidjela sam svaku trunku prašine, svaki iver u drvenoj oplati zidova, svako zasebno vlakno mikroskopski precizno dok su mi u vrtnji prolazili pred očima. I tako, kad sam se našla u obrambenom čučnju uza zid - otprilike šesnaestinku sekunde kasnije - već mi je bilo jasno što me to prepalo, kao i da sam pretjerano reagirala.

O. Pa jasno. Edvard mi ne bi bio hladan na dodir. Sada smo oboje iste temperature.

Zadržala sam se u stavu još osminu sekunde, navikavajući se na prizor pred sobom.

Edvard je stajao nagnut preko operacijskog stola koji mi je bio lomača, ruke ispružene prema meni, zabrinuta izraza lica.

Edvardovo je lice bilo najvažnije, ali um mi je popisao sve ostalo na rubu vidnog polja, za svaki slučaj. Pokrenuo mi se neki nagon za obranu, pa sam automatski tražila bilo kakav znak opasnosti.

Moja vampirska obitelj oprezno je čekala uza suprotni zid pokraj vrata, s Emmettom i Jasperom na čelu. Kao da opasnosti ima. Raširila sam nosnice, tražeći prijatnju. Nisam osjetila nikakav neprimjeren miris. Ona

nejasna aroma nečega slasnog - ali nagrđenog reskim kemikalijama - opet mi je pošakljala grlo, tako da me zaboljelo i zapeklo.

Alice je virnula iza Jasperova lakta s golemim osmijehom na licu; svjetlo se odblijesnulo od njezinih zuba u još jednoj osmobjojnoj dugi.

Osmijeh me smirio, a onda su mi se sastavnice složile. Jasper i Emmett postavili su se na čelo da zaštite ostale, kao što sam i pretpostavila. Ali nije mi smjesta bilo jasno to da sam ja ta opasnost.

Sve je to bilo usputno. Veći dio mojih osjećaja i moga uma i dalje je bio posvećen Edvardovu licu.

Nikad ga nisam vidjela do ove sekunde.

Koliko sam puta zurila u Edvarda i divila se njegovoj ljepoti? Koliko sam sati - dana, tjedana - svoga života provela u snivanju o onome što sam tada smatrala savršenstvom? Mislila sam da mu lice poznajem bolje nego vlastito. Bila sam uvjerena da je to jedina sigurna tjelesna stvar u cijelom mojem svijetu: besprijekornost Edvardova lica.

Jednako sam tako mogla biti slijepa.

Prvi put sam mu vidjela lice sada, kad su mi koprena sjena i sputava-juća slabost ljudskosti spale s očiju. Zinula sam, a onda se počela mučiti s rječnikom, jer nisam mogla pronaći prave izraze. Trebale su mi bolje riječi.

U tom trenutku onaj drugi dio moje pozornosti ustvrdio je da tu nema nikakve opasnosti osim mene, pa sam se automatski uspravila iz čučnja; prošla je gotovo puna sekunda otkako sam bila na stolu.

Načas sam se zauzela načinom pokretanja svojega tijela. U trenutku kad sam odlučila uspravno stati, već sam se ispravila. Nije postojao kratak odsječak vremena u kojem se ta radnja zbila; promjena se dogodila trenutno, kao da pokreta nije ni bilo.

Nastavila sam zuriti u Edvardovo lice, ponovno nepomična.

Polako je pošao oko stola - za svaki korak trebalo mu je gotovo pola sekunde, svaki mu je korak tekao gipko kao prelijevanje riječne vode preko glatkog kamenja - nastavljaajući pružati ruke.

Gledala sam eleganciju njegova prilaženja, upijala je svojim novim očima.

"Bella?" oslovio me tihim, smirujućim tonom, ali briga u njegovu glasu prožela je moje ime napetošću.

Nisam mu smjesta mogla odgovoriti, onako izgubljena u baršunastim pregibima njegova glasa. Bila je to najsavršenija simfonija, simfonija u jednom glazbalu, najprofinjenijem koje je ljudska ruka stvorila...

"Bella, ljubavi? Oprosti, znam da si dezorijentirana. Ali s tobom je sve u redu. Sve je kako treba."

Sve? Misli su mi se odvrtele, zavojito se vraćajući na moj zadnji ljudski sat. Uspomena mi je već djelovala mutno, kao da gledam kroz gusti, tamni veo - jer su moje ljudske oči bile poluslijepa. Sve mi je bilo tako zamućeno.

Kad je rekao da je sve kako treba, je li u to uključio i Renesmee? Gdje je ona? S Rosalie?

Pokušala sam se sjetiti njezina lica - znala sam da mi je bila prekrasna - ali jedilo me nastojanje da vidim kroz svoje ljudske uspomene. Lice joj je bilo obavijeno tamom, tako loše osvjetljeno...

Što je s Jacobom? Je li on kako treba? Mrzi li me sada moj napaćeni najbolji prijatelj? Je li se vratio u Samov čopor? Jesu li se i Seth i Leah?

Jesu li Cullenovi sigurni, ili je moja preobrazba raspirila rat s čoporom? Pokriva li Edvardova općenita izjava sve to? Ili me on samo hoće primiriti?

A Charlie? Što ću mu sada reći? Sigurno je zvao dok sam gorjela. Što su mu kazali? Što on misli da mi se dogodilo?

Dok sam u sićušnom odsječku sekunde razmišljala koje pitanje da prvo postavim, Edvard je oprezno ispružio ruku i vršcima prstiju prešao po mome obrazu. Glatkima poput satena, mekima poput pera, a sada i potpuno usklađenima s temperaturom moje kože.

Kao da mi je njegov dodir prošao ispod površine kože, kroz same kosti moga lica. Osjećaj je bio pucketav, električan - sijevnuo mi je kroz kosti, pa niz kralježnicu, i zadržtao mi u želucu. Čekaj, pomislila sam kad mi se drhtanje rascvalo u toplinu, u žudnju. Zar nisam trebala to izgubiti? Zar nije odricanje od ovog osjećaja bilo uključeno u pogodbu?

Bila sam novorođena vampirica. Suha, vrela bol u grlu to mi je dokazivala. A znala sam što znači pripadati novorođenima. Ljudske emocije i žudnje vratit će mi se kasnije u nekom obliku, ali već sam prihvatila da ih isprva neću osjećati. Samo žeđ. To je bio dogovor, cijena. Pristala sam je platiti.

Ali kad se Edvardova ruka oblikovala prema konturama mojeg lica poput čelika presvučenog satenom, strast je pohitala mojim isušenim žilama, pjevajući mi od vrha glave do dna pete.

Podigao je savršenu obrvu, čekajući da progovorim.

Bacila sam mu se u zagrljaj.

Ponovno nije bilo pokreta. U jednom trenutku stajala sam uspravno i mirno kao kip; u istom tom trenutku, on mi se našao u zagrljaju.

Topao - ili sam ga barem ja tako doživjela. Sa slatkim slasnim mirisom koji nikad nisam zapravo mogla opaziti svojim tupim ljudskim osjetilima, ali koji je bio stopostotno Edvardov. Pritisnula sam lice uz njegova glatka prsa.

A onda je nelagodno premjestio težinu. Odmaknuo se od mog zagrljaja. Podigla sam pogled prema njegovu licu, zbunjena i preplašena tim odbijanjem.

"Ovaj... pripazi, Bella. Au."

Naglo sam odmaknula ruke i sklopila ih iza leđa čim sam shvatila.

Bila sam presnažna.

"Ups", bezglasno sam izgovorila.

Uputio mi je osmijeh kakav bi mi zaustavio srce, da je još kucalo.

"Bez panike, ljubavi", rekao je i podigao ruku da mi dotakne usne, razmaknute od užasa.

"Samo si trenutačno mrvicu snažnija od mene."

Obrve su mi se skupile. I to sam znala, ali to mi je bilo nadrealnije od svih ostalih dijelova ovoga vrhunski nadrealnog trenutka. Bila sam snažnija od Edvarda. Natjerala sam ga da kaže au.

Njegova mi je ruka opet pomilovala obraz, a ja sam zamalo zaboravila svoju zgranutost kad mi je još jedan val strasti prostrujao nepomičnim tijelom.

Ove su emocije bile toliko snažnije od dosadašnjih da mi je bilo teško zadržati čvrst slijed misli, usprkos dodatnom prostoru u glavi. Nadjačavao me svaki novi osjet. Sjetila sam se da je Edvard jednom rekao - njegov mi je glas u glavi bio slabašna sjena naspram kristalne,

glazbene bistrine koju sam sada čula - da njegovu soju, našem soju, lako odluta pažnja. Bilo mi je jasno i zašto.

Najozbiljnije sam se usredotočila. Nešto sam mu morala reći. Ono najvažnije.

Vrlo oprezno, tako oprezno da mi se kretnja čak dala razabrati, izvukla sam desnu ruku iza leđa i primaknula je njegovu obrazu da ga dotaknem. Nisam dopustila da mi pažnju odvuče ni biserna boja moje šake, ni glatka svila njegove kože, ni promjena koja mi je zujala u vršcima prstiju.

Zagledala sam mu se u oči i prvi put začula vlastiti glas.

"Volim te", rekla sam, ali zvučalo je kao pjesma. Glas mi je ječao i treperio poput zvona.

Osmijeh kojim mi je odgovorio zabljesnuo me više nego ikada dok sam bila ljudska; sada sam ga zaista mogla vidjeti.

"Kao što ja volim tebe", kazao mi je.

Primio mi je lice dlanovima i primaknuo mi svoje - dovoljno polagano da me podsjeti na to da budem oprezna. Poljubio me, isprva paperjasto meko, a onda odjednom snažnije, žešće.

Pokušala sam se podsjetiti da budem pažljiva prema njemu, ali bilo mi je vrlo teško sjetiti se bilo čega u naletu dojmova, vrlo teško zadržati bilo kakvu suvislu misao.

Bilo mi je kao da me nikad prije nije poljubio - kao da nam je ovo prvi poljubac. A, istini za volju, nikad me prije nije ovako poljubio.

Gotovo da me obuzela grižnja savjesti zbog toga. Pa sigurno ovime kršim ugovor. Nije moguće da mi je dopušteno imati i ovo.

Premda mi kisik nije trebao, disanje mi se ubrzalo, pojurilo jednako brzo kao i dok sam izgarala. Ovo je bila drugačija vrsta plamena.

Netko se nakašljao. Emmett. Smjesta sam prepoznala taj duboki zvuk, u isti mah i šaljiv i srdit. Bila sam smetnula s uma da nismo sami. A onda sam shvatila da način na koji sam se sada oplela oko Edwarda nije baš pristojan u društvu.

Od sramote sam se odmaknula za pola koraka još jednom trenutnom kretnjom.

Edvard se zahihotao i zakoraknuo sa mnom, nastavljajući me čvrsto držati oko struka. Lice mu je blistalo - kao da mu je bijeli plamen gorio ispod dijamantne kože.

Nepotrebno sam udahнула da se primirim.

Kako je drugačije bilo ovo ljubljenje! Iščitavala sam izraz njegova lica dok sam uspoređivala svoje nejasne ljudske uspomene s ovim bistrim, snažnim osjećajem. Izgledao je... pomalo samodopadno.

"Pa ti si se sve dosad suzdržavao sa mnom", optužila sam ga pjevnim glasom i malčice stisnula oči.

Prasnulo je u smijeh, zračeci olakšanjem zbog toga što je sve prošlo -strah, bol, neizvjesnosti, čekanje, što je sve to sada iza nas. "Recimo da je tada to bilo nužno", podsjetio me. "Sada je na tebi red da ne slomiš mene." Ponovno se nasmijao.

Namrštila sam se dok sam razmišljala o tome, a onda Edvard više nije bio jedini koji se smije. Carlisle je obišao Emmetta i prišao mi hitrim koracima; oči su mu bile tek mrvicu oprezne, ali Jasper ga je pratio ukorak. Nikada prije nisam vidjela ni Carlisleovo lice, ne zaista. Dobila sam čudnu potrebu da trepnem - kao da sam pogledala u Sunce.

"Kako se osjećaš, Bella?" upitao me Carlisle.

Razmislila sam o tome na šezdesetčetvrtinku sekunde.

"Prepuna dojmova. Ima ih toliko..." Ušutjela sam, opet osluškajući zvonki zvuk svoga glasa. "Da, može to prilično zbuniti."

Kratko sam, trzavo kimnula glavom. "Ali osjećam se kao ja. Recimo. Nisam to očekivala." Edvardove ruke lagano su me stisnule oko struka. "Rekao sam ti", prišapnuo mi je.

"Prilično dobro vladaš sobom", zamišljeno je rekao Carlisle. "Više nego što sam ja očekivao, čak i ako se uzme u obzir vrijeme koje si imala da se mentalno pripremiš za ovo."

Sjetila sam se divljih promjena raspoloženja i teškoća s pribranošću, te šapnula: "Ne znam baš."

Ozbiljno je kimnuo glavom, a onda su mu dragulji od očiju zasjali sa zanimanjem. "Čini se da smo ovaj put učinili nešto kako treba s morfijem. Reci, čega se sjećaš iz procesa preobrazbe?"

Okljevala sam, silno svjesna kako mi Edvardov dah dodiruje obraz i šalje mi trnce kroz kožu. "Sve mi je... prije bilo vrlo nejasno. Sjećam se da beba nije mogla disati..."

Pogledala sam Edvarda, načas prestrašena tim sjećanjem.

"Renesmee je zdrava i dobro se osjeća", obećao mi je sa sjajem u očima koji nikad prije nisam vidjela. Izgovorio je njezino ime sa suzdržanim žarom. Sa strahopoštovanjem. Onako kako vjernici govore o svojim bogovima. "Čega se sjećaš nakon toga?"

Usredotočila sam se na svoje pokeraško lice. Laganje mi nikad nije naročito išlo. "Teško mi se sjetiti. Prije mi je bilo tako mračno. A onda... otvorila sam oči i sve sam vidjela."

"Čudesno", kazao je Carlisle ispod glasa, a oči su mu se zakrijesile.

Obuzela me nelagoda, pa sam pričekala da mi se obrazi zažare i izdaju me. A onda sam se sjetila da više nikada neću porumenjeti. Možda će to zaštititi Edvarda od istine.

Samo, morat ću naći načina da dadem to Carlisleu do znanja. Jednog dana. Ako opet bude morao stvoriti vampira. Mogućnost za to bila je vrlo mala, zbog čega mi je bilo manje neugodno lagati.

"Htio bih da razmisliš - da mi kažeš sve čega se sjećaš", uzbuđeno je ostao uporan Carlisle, a ja nisam mogla spriječiti grimasu koja mi je načas prešla licem. Nisam htjela samo lagati i lagati, jer bi mi nešto moglo pobjeći. A nisam htjela ni razmišljati o izgaranju. Za razliku od ljudskih sjećanja, taj mi je dio bio savršeno bistar i otkrila sam da ga se mogu prisjetiti nesnosno precizno.

"O, tako mi je žao, Bella", smjesta se ispričao Carlisle. "Pa jasno da ti je žeđ sada vrlo neugodna. Možemo mi o tome i naknadno."

Sve dok to nije spomenuo, žeđ mi zapravo nije bila nepodnošljiva. U glavi mi je bilo toliko prostora. Zaseban dio mojega mozga gotovo je refleksno pratio što se zbiva s grlom koje me peče. Onako kako se moj bivši mozak bavio disanjem i treptanjem.

Ali Carlisleova pretpostavka podsjetila me na to koliko me peče. Odjednom više nisam mogla misliti ni o čemu drugome osim o toj suhoj boli, a što sam više mislila na nju, više me boljelo. Ruka mi je poletjela prema grlu da ga primi, kao da mogu izvana utrnuti vatru. Koža na vratu bila mi je čudna pod prstima. Tako glatka da je bila nekako meka, premda je također bila tvrda kao kamen.

Edvard je spustio ruke i primio me za drugu šaku, nježno me povlačeći. "Idemo u lov, Bella." Jače sam raširila oči, a bol žeđanja mi se povukla, nadomještena šokom. Ja? U lov? S Edvardom? Ali... kako? Nisam znala kako.

Primijetio mi je na licu da sam se prepala, pa me obodrio smiješkom. "Sasvim je lako, ljubavi. Ide to nagonski. Bez brige, pokazat ću ti." Kad se nisam pomaknula, uputio mi je svoj izvijeni osmijeh i podigao obrve. "A imao sam dojam da si oduvijek željela vidjeti kako lovim." Kratko sam se nasmijala (dio mene u čudu je čuo taj zvonki zvuk) jer mi je bilo smiješno kad me tim riječima podsjetio na naše maglovite ljudske razgovore. A onda mi je trebala cijela sekunda da u glavi na brzinu odvrtime te prve dane s Edvardom - pravi početak moga života - kako ih nikada ne bih zaboravila. Nisam očekivala da će mi prisjećanja biti tako nelagodna. Kao da škiljim ne bih li nešto vidjela kroz posve mutnu vodu. Iz Rosaliena iskustva znala sam da neću postupno izgubiti svoje ljudske uspomene budem li dovoljno mislila na njih. Nisam htjela zaboraviti ni minutu provedenu uz Edvarda, čak ni sada, kad se vječnost prostrla ispred nas. Morat ću se pobrinuti za to da mi se te ljudske uspomene čvrsto usijeku u nepogrešivi vampirski um.

"Hoćemo li?" upitao me Edvard. Primio mi je ruku koju sam još držala na vratu. Prstima je prešao preko stupa moga vrata, gladeći ga. "Ne bih želio da trpiš", tiho mi je prišapnuo. Tako tiho da ga prije ne bih uopće mogla čuti.

"Dobro mi je", rekla sam od zaostale ljudske navike. "Čekaj. Najprije." Bilo je toliko toga. Nisam ni stigla postaviti pitanja. Bilo je bitnijih stvari od ove žeđi.

Sada se oglasio Carlisle. "Da?" "Htjela bih vidjeti nju. Renesmee."

Bilo mi je neobično teško izgovoriti njezino ime. Moju kćer, te mi je riječi bilo još teže pomisliti. Sve mi je to djelovalo tako daleko. Pokušala sam se sjetiti kako mi je bilo prije tri dana i ruke su mi se automatski istrgnule iz Edvardovih i spustile na trbuh.

Ravan. Prazan. Zgrabila sam blijedu svilu što mi je prekrivala kožu, ponovno uspaničena, dok je beznačajan dio moje svijesti zapažao kako me to sigurno Alice odjenula.

Znala sam da ništa nije preostalo u meni, i nejasno sam se sjećala krvavog prizora porođaja, ali fizički dokaz i dalje mi je teško išao u glavu. Malu sam ritualicu samo znala voljeti u sebi.

Izvan mene, činila mi se kao nešto što sam sigurno izmislila. San koji blijedi - san koji je napola bio mora.

Dok sam se pokušavala nositi sa zbunjenošću, opazila sam da su Edvard i Carlisle suzdržano razmijenili poglede.

"Što?" oštro sam ih upitala.

"Bella", rekao mi je Edvard smirujućim tonom. "To ne bi baš bilo pametno. Napola je ljudska, ljubavi. Srce joj kuca, a žilama joj teče krv. Sve dok ne budemo posve sigurni da si obuzdala žeđ... Ne bi je željela dovesti u opasnost, zar ne?"

Namrštila sam se. Pa jasno da to sigurno ne želim.

Zar ne mogu obuzdavati samu sebe? Zbunjena sam, da. Lako izgubim pozornost, da. Ali opasna? Za nju? Za svoju kćer?

Nisam mogla biti sigurna da je odgovor niječan. Zato ću se morati strpjeti. To mi je zvučalo teško. Jer, sve dok je ponovno ne vidim, neće biti stvarna. Samo sve blijedi san... o neznanki...

"Gdje je?" Naćulila sam uši, te razabrala srce koje kuca kat ispod mene. Čula sam disanje više od jedne osobe - i to tiho, kao da i oni oslušuju. Također se čuo neki treperav zvuk, neko prebiranje koje nisam uspijevala prepoznati...

A zvuk kucanja srca bio je tako sočan i privlačan da mi je slina potekla na usta.

Znači, svakako ću morati naučiti loviti prije nego što vidim nju. Svoju bebicu neznanku.

"Je li Rosalie s njom?"

"Da", odsječno mi je odgovorio Edvard, i uvidjela sam da mu smeta nešto na što je pomislio. Mislio sam da su on i Rose prešli preko svoje razmirice. Zar je neprijateljstvo opet planulo? Prije nego što sam stigla pitati, odmaknuo mi je ruke sa spljoštenog trbuha i opet ih blago povukao.

"Čekaj", ponovno sam se pobunila, nastojeći se usredotočiti. "Sto je s Jacobom? I Charliejem? Reci mi sve što sam propustila. Koliko sam dugo bila... u nesvijesti?"

Edvard kao da nije primijetio moje oklijevanje s tom završnom riječi. Umjesto toga, razmijenio je još jedan oprezan pogled s Carlisleom.

"U čemu je problem?" prošaptala sam.

"Ni u čemu nije problem", kazao mi je Carlisle, neobično naglasivši zadnju riječ. "Ništa se nije naročito promijenilo, zapravo - nisi bila pri svijesti tek nešto više od dva dana. Prošlo je vrlo brzo, kako to inače zna biti. Edvard je izvrsno obavio posao. Vrlo inovativno - sam se sjetio dati ti otrov injekcijom ravno u srce." Zastao je da uputi ponosan osmijeh sinu, a onda je uzdahnuo. "Jacob je još uvijek tu, a Charlie vjeruje da si bolesna. Misli da si u ovom trenutku na pretragama u CDC-u u Atlanti. Dali smo mu netočan broj telefona, što ga frustrira. Često razgovara s Esme."

"Trebala bih ga nazvati..." promrmijala sam sebi u bradu, ali dok sam slušala vlastiti glas, shvatila sam nove poteškoće. Njemu ovaj glas neće biti poznat. Neće ga smiriti. A onda sam se sjetila što me prije toga iznenadilo. "Samo malo - Jacob je još uvijek tu?"

Razmijenili su još jedan letimičan pogled.

"Bella", brzo je rekao Edvard. "Mnogo toga valja raspraviti, ali najprije bismo se trebali pobrinuti za tebe. Sigurno trpiš bolove..."

Kad mi je to spomenuo, prisjetila sam se kako me grlo peče i grčevito progutala. "Ali Jacob—" "Imamo sve vrijeme svijeta za objašnjenja, ljubavi", nježno me podsjetio.

Naravno. Mogu još malo pričekati na odgovor; bit će mi lakše slušati nakon što mi silovita bol plamene žedi više ne bude raspršivala pozornost. "Okej."

"Čekaj, čekaj, čekaj", zacvrkutala je Alice s vrata. Plesno je prešla prostoriju, sneno elegantna. Kao i kod Edvarda i Carlislea, osjetila sam izvjestan šok kad sam joj prvi put zaista vidjela lice. Kako krasno. "Obećala si da ću biti uz tebe prvi put! Sto ako vas dvoje protrčite pokraj svoga odraza?"

"Alice—", pobunio se Edvard.

"Za sekundu sam gotova!" I s tim je riječima Alice šmugnula iz sobe. Edvard je uzdahnuo. "O čemu ona to govori?"

Ali Alice se već vratila, donoseći golemo zrcalo u pozlaćenom okviru iz Rosaliene sobe, gotovo dvostruko više od sebe, a i nekoliko puta šire.

Jasper je cijelo to vrijeme bio tako miran i tih da ga nisam zapazila otkako je ušao iza Carlislea. Sad se opet pomaknuo, da zaštitnički stane nad Alice, netremice promatrajući izraz mojega lica. Jer ja sam ovdje bila opasnost.

Znala sam da zacijelo provjerava i raspoloženje koje me okružuje, tako da je zacijelo osjetio kako sam se naglo zgranula pri pogledu na njegovo lice, kad sam ga prvi put istinski promotrila.

Ožiljci preostali iz njegova prethodnog života s vojskama novorođenih na Jugu bili su uglavnom nevidljivi mojim ćoravim ljudskim očima. Uspijevala sam razaznati da uopće postoje tek pri jarkom svjetlu, koje je reljefno isticalo njihove blago izbočene oblike.

Sad kad sam progledala, ti su mi ožiljci bili najistaknutija Jasperova osobina. Bilo mi je teško odmaknuti pogled s njegova izmrcvarena vrata i čeljusti - teško povjerovati da bi čak i vampir mogao preživjeti ugrize tolikih zubala na svome grkljanu.

Nagonski sam se obrambeno napela. Svaki vampir koji bi vidio Jaspera jednako bi reagirao. Ti su ožiljci bili poput obasjana jumbo-plakata. Opasan je, izvikivali su. Koliko je vampira pokušalo ubiti Jaspera? Stotine? Tisuće? Jednako onoliko koliko ih je u tom pokušaju poginulo.

Jasper je i vidio i osjetio moje procjenjivanje, moj oprez, i oporo se osmjehnuo.

"Edvard mi je spočitao što te nisam stavila pred zrcalo prije vjenčanja", rekla je Alice, odvrćući mi pažnju od svoga zastrašujućeg ljubavnika. "Neću da mi opet dade takve jezikove juhe."

"Jezikove juhe?" sumnjičavo je upitao Edvard, zadižući obrvu.

"Možda malo preuveličavam", odsutno je promrmljala i okrenula zrcalo prema meni.

"A možda i ovime isključivo udovoljavaš svojim voajerskim potrebama", otpovrnuo joj je. Alice mu je namignula.

Bila sam svjesna ovog prepucavanja samo manjim dijelom svoje pozornosti. Veći dio je potpuno zaokupila prilika u odrazu.

Prva reakcija bila mi je zadovoljstvo bez razmišljanja. Tuđinsko stvorenje u ogledalu neprijeporno je bilo prekrasno, u svakom pogledu lijepo poput Alice ili Esme. Bila je gipka čak i dok je stajala nepomično, a bespriječno joj je lice bilo blijedo kao Mjesec spram okvira tamne, teške kose. Udovi su joj bili glatki i snažni, a koža joj se blago ljeskala, svjetlacava poput bisera.

Druga mi je reakcija bila užasnutost.

Pa tko je ona? Na prvi pogled nisam uspjela pronaći svoje lice bilo gdje u glatkim, savršenim površinama koje su tvorile njezino.

A tek oči! Iako sam znala da ih valja očekivati, od njezinih sam se očiju svejedno stresla od straha.

Cijelo vrijeme dok sam je proučavala i reagirala, lice joj je bilo savršeno pribrano, skulptura božice na kojoj se nije vidio ni tračak previranja u meni. A onda su joj se pune usne pomaknule.

"Oči?" prošaptala sam, ne želeći reći moje oči. "Koliko još?"

"Promijenit će se za nekoliko mjeseci", rekao mi je Edvard tihim, smi-rujućim glasom.

"Životinjska krv razblaži boju brže od prehrane ljudskom krvlju. Prvo će postati jantarne, a zatim zlatne."

Oči će mi plamtjeti poput svirepih crvenih plamenova još nekoliko mjeseci?

"Mjeseci?" Glas mi se sada pojačao od stresa. Onoj u odrazu, pak, savršene obrve podigle su se u nevjerici nad zažarenim, žestokocrvenim očima - jarkijim od svih koje sam dotad vidjela.

Jasper je koraknuo prema meni, ustrašen snagom moje iznenadne tjeskobe. I predobro je poznao mlade vampire; je li ova emocija pretkazivala neki pogrešan korak koji ću učiniti?

Nitko mi nije odgovorio na pitanje. Pogledala sam u stranu, prema Edvvardu i Alice. Oboma su oči bile blago nefokusirane - zbog reakcije na Jasperovu nelagodu. Osluškivali su koji joj je uzrok, predviđali neposredan razvoj zbivanja.

Još jedanput sam duboko, nepotrebno udahnula.

"Ne, dobro mi je", obećala sam im. Oči su mi načas pale na neznanku u zrcalu. "Samo kad... moram puno toga prihvatiti u isti mah."

Jasperu se čelo naboralo, što mu je istaknulo dva ožiljka iznad lijevog oka.

"Ne znam", promrmljao je Edvvard.

Žena u zrcalu se namrštila. "Koje mi je to pitanje promaknulo?" Edvvard se iscerio. "Jasperu nije jasno kako to izvodiš."

"Kako što izvodim?"

"Kako obuzdavaš svoje emocije, Bella", odgovorio mi je Jasper. "Nikad nisam vidio nijednog novorođenog koji bi mogao to izvesti - tako zaustaviti emociju u punom jeku. Bila si uzrujana, ali kad si opazila da smo se zabrinuli, zauzdala si taj osjećaj i iznova ovladala sobom. Bio sam spreman pružiti ti pomoć, ali nije ti trebala."

"To nije u redu?" upitala sam. Tijelo mi se automatski ukipilo dok sam čekala njegovu presudu.

"Ma ne", rekao je, ali zvučao je nesigurno.

Edward me pomilovao niz ruku, kao da me potiče da prestanem biti ukočena. "Jako nas se dojmilo, Bella, ali ne shvaćamo o čemu je riječ. Ne znamo koliko to može istrajati."

Razmislila sam o tome na djelić sekunde. Hoću li svaki čas puknuti? Pretvoriti se u čudovište? Nisam osjećala da to nailazi... Možda nema načina da se takvo što predvidi.

"Ali, što kažeš?" upitala me Alice, sada pomalo nestrpljivo, i pokazala prema zrcalu.

"Nisam sigurna", odvagnula sam odgovor, ne želeći priznati koliko sam se zaista prestrašila. Zurila sam u tu ljepoticu stravičnih očiju, ne bih li ugledala neki dio sebe. Bilo je nečega u obliku njezinih usana - kad bi se zanemarila zapanjujuća ljepota, stajala je tvrdnja da joj je gornja usnica pomalo neuravnotežena, mrvicu previše puna da bi odgovarala donjoj. Malčice mi je laknulo kad sam pronašla taj poznati sitni nedostatak. Možda je i ostatak mene tu negdje.

Pokusno sam podigla ruku, a žena u odrazu izvela je isti pokret i također dotaknula svoje lice. Oprezno me gledala grimiznim očima.

Edvvard je uzdahnuo.

Okrenula sam se od nje da pogledam njega, podigavši obrvu. "Razočaran si?" upitala sam ga. Zvonki mi je glas zvučao suzdržano. Nasmijao se. "Da", priznao je.

Osjetila sam šok kroz krinku pribranosti na svome licu, a smjesta za njim i povrijeđenost.

Alice je zarežala. Jasper se opet nagnuo, samo čekajući da puknem.

Ali Edvvard ih je zanemario, rukama čvrsto obujmio moje onedavna ukipljeno tijelo i pritisnuo usne na moj obraz. "Da znaš da sam se nadao

298

Stephenie Mever

da ću moći čuti tvoj um, sad kad je sličniji mome", prišapnuo mi je. "A evo, osujećen sam kao i uvijek, i pitam se što li se to tebi mota po glavi."

Smjesta mi je laknulo.

"A čuj", kazala sam vedro, s olakšanjem zbog toga što su moje misli i dalje moje. "Izgleda da mi mozak nikada neće raditi kako treba. Barem sam zgodna."

Kako sam se prilagođavala, bivalo mi je sve lakše šaliti se s njim, razmišljati pravocrtno. Biti svoja.

Edvard mi je zarežao na uho. "Bella, ti nikad nisi bila samo zgodna."

Zatim je odmaknuo lice od mogega i uzdahnuo. "Da, dobro, dobro", rekao je nekome.

"Što je?" upitala sam ga.

"Jasper je zbog tebe iz sekunde u sekundu sve napetiji. Možda se malo opusti kad se vratiš iz lova."

Pogledala sam Jasperovo zabrinuto lice i kimnula. Nisam htjela puknuti ovdje, ako mi se to sprema. Bolje da sam okružena drvećem nego obitelji.

"Okej. Idemo u lov", složila sam se, a želudac mije zadrhtao od napetosti živaca i iščekivanja.

Odmaknula sam Edvardove ruke sa sebe, zadržavši jednu njegovu ruku, i okrenula leđa toj čudnoj ljepotici u zrcalu.

21. PRVI LOV:

Kroz prozor?" upitala sam ga, gledajući s prvog kata.

Nikada me ozbiljno nije plašila visina kao takva, ali mogućnost mi je sada djelovala manje privlačno, jer sam svaku sitnicu vidjela tako jasno. Rubovi kamenja tamo dolje bili su oštrij nego što sam mislila.

Edvard se osmjehnuo. "To je najpraktičniji izlaz. Ako se bojiš, mogu te ponijeti."

"Imamo cijelu vječnost, a ti se brineš zbog vremena koje bismo utrošili na odlazak do stražnjih vrata?"

Blago se namrštio. "Renesmee i Jacob su u prizemlju..."

"O."

Točno. Sada sam ja čudovište. Moram se kloniti mirisa koji bi mogli probuditi moju divlju stranu. Naročito ljudi koje volim. Uključujući čak i one koje zapravo još ne poznajem.

"Je li Renesmee... okej... dok je Jacob tamo?" prošaptala sam. Sa zakašnjenjem sam shvatila da je ono što sam čula odozdo zacijelo bilo Jacobovo srce. Opet sam pažljivo osluhnula, ali čula sam samo to jedno, postojano bilo. "Njemu ona nije baš draga."

Edvard je nekako čudno stisnuo usne. "Vjeruj mi, posve je sigurna. Znam točno što Jacob misli."

"Naravno", promrmljala sam i opet pogledala prema zemlji.

"Odugovlačiš?" izazvao me.

"Malo. Ne znam kako..."

I postala sam vrlo svjesna obitelji koja me šutke gleda odostraga. Uglavnom šutke. Emmett se već jedanput zahihotao sebi u bradu. Pogriješim li

jedan jedini put, počeo će se valjati po podu. A onda će početi podbadanja

0 jedinjoj nespretnoj vampirici na svijetu...

A ova haljina - u koju me Alice obukla bez moga znanja, sigurno negdje u vrijeme dok sam bila izgubljena u izgaranju - nije bila odjeća koju bih izabrala ni za skakanje ni za lov. Pripijena ledenoplava svila? Odakle joj pomisao da bi mi takvo što trebalo? Zar je poslije cocktail-party? "Gledaj mene", rekao je Edvard. A onda je vrlo opušteno iskoračio kroz visoki, otvoreni prozor i propao.

Pažljivo sam ga promatrala, analizirajući kut pod kojim je savio koljena da ublaži doskok. Zvuk njegova slijetanja bio je vrlo slab - prigušeni tresak koji je mogao potjecati od tihog zatvaranja vrata, ili nježna odlaganja knjige na stol.

Nije mi izgledalo teško.

Stišćući zube od koncentriranja, pokušala sam oponašati njegov nehajan iskorak u prazninu.

Ha! Zemlja kao da mi se približila tako sporo da mi nije bio nikakav problem namjestiti stopala - u kakve me to cipele Alice obula? U stiletice? Pa sišla je s uma - tako da moje blesave cipele zauzmu točno pravi položaj

1 da mi doskok ne bude ništa drugačiji od koraka na ravnoj površini.

Primila sam udar prednjim dijelom stopala, da mi tanke potpetice ne puknu. Imala sam dojam da sam sletjela jednako tiho kao on. Široko sam mu se osmjehnula.

"Imaš pravo. Baš lako."

Uzvratio mi je osmijehom. "Bella?"

"Da?"

"To je bilo vrlo graciozno - čak i za vampirske pojmove."

Razmislila sam načas o tome, a onda se osmjehnula od uha do uha. Daje to rekao tek tako, Emmett bi prasnuo u smijeh. Ali njegova opaska nikom nije bila smiješna, pa je očito bila točna. Mene je to prvi put netko opisao riječju graciozno u cijelom životu... ili, dobro, postojanju, uglavnom.

"Hvala ti", rekla sam mu.

A onda sam izula srebrnkaste satenske cipelice jednu po jednu i zajedno ih bacila natrag kroz otvoreni prozor. Možda malčice prejako, ali čula sam da ih je netko ulovio prije nego što su stigle oštetiti drvene panele.

Alice je progundala: "Smisao za modu nije joj se poboljšao toliko koliko smisao za ravnotežu."

Praskozorje

301

Edvard me primio za ruku - nisam se mogla prestati diviti glatkoći, ugodnoj temperaturi njegove kože - i jurnuo stražnjim dvorištem prema obali rijeke. Bez napora sam pratila njegov korak.

Sve što ima veze s tjelesnošću djelovalo mi je vrlo jednostavno.

"Preplivat ćemo je?" upitala sam ga kad smo zastali pred vodom.

"Pa da ti upropastimo tu lijepu haljinu? Ne. Preskočit ćemo je."

Stisnula sam usne, razmišljajući. Rijeka je na ovome mjestu bila široka pedesetak metara.

"Idi prvi", rekla sam.

Dotaknuo mi je obraz, brzo se vratio za dva koraka, te pretrčao ta dva koraka i odrazio se s plosnata kamena čvrsto usađena u obalu. Pažljivo sam pratila bljesak pokreta dok je u luku letio preko vode, prevrnuvši se na kraju preko glave prije nego što će nestati u gustom drveću na drugoj strani rijeke.

"Pravi se važan", promrsila sam i začula njegov nevidljivi smijeh.

Uzmaknula sam pet koraka, za svaki slučaj, i duboko udahnula.

Odjednom me opet obuzela strepnja. Ne zato što bih mogla pasti i ozlijediti se - više me brinulo to što bih mogla ozlijediti šumu.

Polako mi je naišla, ali sada sam je osjećala - sirovu, masivnu snagu što mi pršti u udovima.

Iznenada sam bila sigurna da kad bih poželjela prokopati tunel ispod rijeke, rovanjem ili nabijanjem probiti put sve do stijene, ne bih na to utrošila previše vremena. Predmeti oko mene - drveće, grmlje, kamenje... kuća - svi su mi počeli djelovati vrlo lomljivo.

Usrdno se nadajući da Esmé nije naročito privržena nijednom konkretnom stablu na suprotnoj strani rijeke, zakoraknula sam. A onda sam naglo zastala kad mi se napeti saten rasparao za više od pedlja uz bedro. Alice!

Pa, Alice se uvijek odnosila prema odjeći kao da je to potrošna roba, namijenjena jednokratnoj uporabi, tako da joj ovo ne bi trebalo smetati. Sagnula sam se da oprezno vršcima prstiju primim porub na neoštećenom desnom šavu, te najslabijim mogućim povlačenjem rastrgnula haljinu sve do vrha bedra. Zatim sam popravila suprotnu stranu da pristaje.

Mnogo bolje.

Čula sam prigušeni smijeh iz kuće, čak i nekoga tko škrguće zubima. Smijeh je dopirao i s kata i iz prizemlja, a vrlo sam lako prepoznala i mnogo drugačiji, grubi, grleni hihot s donje razine.

Znači, i Jacob me promatra? Nisam si mogla predočiti što on sada misli, ili što još uvijek tu radi. Dosad sam zamišljala kako će se naš ponovni

sastanak - bude li mi on ikada mogao oprostiti - zbiti u nekom dalekom trenutku u budućnosti, kad postanem stabilnija, a vrijeme izliječi rane koje sam nanijela njegovu srcu.

Nisam se okrenula da ga sada pogledam, na oprezu zbog mogućeg hira. Ne bi valjalo da dopustim bilo kojoj emociji da mi presnažno obuzme raspoloženje. I zbog Jasperovih strahovanja bila sam sva napeta. Morat ću u lov prije bavljenja bilo čim drugim. Htjela sam smetnuti sve ostalo s uma kako bih se mogla usredotočiti.

"Bella?" pozvao me Edvard iz šume, sve bližim glasom. "Bi li htjela opet vidjeti?"

Ali svega sam se savršeno sjećala, naravno, a nisam htjela pružiti Em-mettu razlog da mu moje obrazovanje bude još smešnije. Ovo je bilo tjelesno - pa bi trebalo ići nagonski. I tako sam duboko udahnula i potrčala prema rijeci.

Kako mi haljina više nije smetala, trebao mi je samo jedan dug odskok da stignem do obale vode. Tek osamdesetčetvrtinka sekunde, a vremena je ipak bilo napretek - oči i misli kretale su mi se tako brzo da mi je jedan korak bio dovoljan. Bilo mi je jednostavno postaviti desno stopalo baš kako treba na plosnati kamen i uložiti primjeren pritisak da mi se tijelo vine u zrak. Više sam marila za ciljanje nego za silu, pa sam pogriješila u količini potrebne sile - ali barem nisam pogriješila u smislu koji bi značio pljusak u vodu. Širina od pedeset metara bila mi je malčiceprelaka...

Osjetila sam se čudno, ushićeno, nabijeno energijom, ali trajalo je kratko. Morala je proći još cijela jedna sekunda, a onda sam se našla na suprotnoj strani.

Očekivala sam da će mi gusto drveće biti problematično, ali neočekivano mi je pomoglo. Bilo mi je jednostavno ispružiti jednu sigurnu ruku kad sam počela padati natrag prema zemlji duboko u šumi i uloviti se za zgodno postavljenu granu; lagano sam se prebacila s grane na

granu i sletjela na vrške prstiju, još uvijek udaljena pet metara od tla na širokom izboju debela sitkine smreke.

Bilo je fenomenalno.

Kroz odzvanjanje moga oduševljenog smijeha čula sam kako Edvard hita da me pronade. Skok mi je bio dvostruko dulji od njegovoga. Kad je stigao do moga stabla, oči su mu bile razrogačene. Vješto sam skočila s grane do njega i opet se bešumno dočekala prednjim dijelom stopala.

"Je li bilo dobro?" zanimalo me, dok sam od uzbuđenja ubrzano disala.

"Vrlo dobro." Uputio mi je pohvalan osmijeh, ali tako nehajan ton nije odgovarao iznenađenom izrazu njegovih očiju.

"Hoćemo opet?"

"Usredotoči se, Bella - krenuli smo u lov." "A da, točno." Kimnula sam glavom. "Lov."

"Slijedi me... ako možeš." Iscerio se, odjednom me podrugljivo pogledao i naglo potrčao.

Bio je brži od mene. Pojma nemam kako je uspijevaio pokretati noge tako zasljepljujućom brzinom, ali bila je nadmoćna mojoj. Međutim, bila sam snažnija, pa sam svakim svojim korakom prelazila koliko on sa svoja tri. I tako sam letjela s njim kroz mrežu živoga zelenila, njemu uz bok, nipošto ga ne slijedeći. Nisam si mogla pomoći a da se tiho ne nasmijem od uzbuđenja kojim me to proželo; smijeh me nije usporio, niti mi je poremetio usredotočenost. Napokon sam mogla shvatiti zašto se Edvard nikad nije sudarao s drvećem u trku - a to me pitanje oduvijek kopkalo. Radilo se o osebnom osjećaju, o ravnoteži brzine i bistrine. Jer, dok sam jezdila gustim labirintom boje zada, preko njega, ispod njega i kroz njega tempom koji je trebao svesti sve oko mene na razmazanu mrlju zelenila, jasno sam razabirala svaki listić na svakoj grančici svakog nebitnog grma pokraj kojeg sam prolazila.

Brzina mi je stvarala vjetar na kojem su mi vijorile kosa i podrapana haljina, i koji mi je djelovao toplo na koži, premda sam znala da ne bi trebao. Baš kao što mi neravno šumsko tlo ne bi trebalo djelovati meko kao baršun pod bosim tabanima, a šibanje granja po koži ne bi trebalo djelovati poput milovanja perjem.

U šumi je bilo daleko više života nego što sam pojma imala - kojekakva stvorenjca za koja nisam ni slutila da postoje vrvjela su lišćem oko mene. Sva bi utihnula od našeg prolaska, dišući brže u strahu. Životinje očito daleko mudrije reagiraju na naš miris nego ljudi. Na mene je svakako djelovao upravo suprotno.

Stalno sam čekala da ostanem bez daha, ali disala sam bez napora. Čekala sam i da me mišići počnu peći, ali snaga kao da mi se samo povećavala kako sam se privikavala na ovaj korak. Sve sam dulje grabila u trku, pa se on uskoro počeo truditi da održi moj tempo. Opet sam se ushićeno nasmijala kad sam čula kako zaostaje. Sad su mi bose noge tako rijetko doticale zemlju da sam imala dojam prije da letim negoli da trčim.

"Bella", suho me pozvao ravnim, lijenim glasom. Ništa drugo nisam više čula; stao je.

Na trenutak sam razmislila o pobuni.

Ali okrenula sam se, s uzdahom, i lagano skoknula do njega, stotinjak metara otraga.

Pogledala sam ga s iščekivanjem. Smješкао se, podignute obrve. Bio je tako lijep da sam samo mogla buljiti.

"Jesi li mislila ostati u ovoj zemlji?" upitao me zabavljeno. "Ili si mislila danas produžiti u Kanadu?"

"Ovdje je u redu", složila sam se, obraćajući manje pozornosti na ono što mi govori, a više na hipnotičko gibanje njegovih usana pri govoru. Bilo mi je teško spriječiti da me snažne nove oči stalno ne zbunjuju svježim pogledima. "Sto lovimo?"

"Sjeverne jelene. Mislio sam da za prvi put izaberemo nešto lagano..." Ušutio je kad su mi se oči stisnule na riječ lagano.

Ali nisam mislila raspravljati; bila sam odviše žedna. Čim sam počela misliti na to kako me grlo suho peče, samo sam na to mogla misliti. Nema sumnje, pogoršava mi se. Osjećaj u ustima bio mi je kao četiri popodne vrućeg lipanjskog dana u Dolini smrti.

"Gdje?" upitala sam ga, nestrpljivo pregledavajući drveće. Sad kad sam se posvetila žeđi, kao da mi se svaka misao u glavi prožela njome, kao da mi je prožela ugodnije pomisli na trčanje i Edvardove usne i ljubljenje i... žestoku žeđ. Nisam je se mogla riješiti.

"Umiri se na trenutak", rekao je i lagano mi položio ruke na ramena. Neodgodivost moje žeđi trenutno se povukla od njegova dodira.

"Sada sklopi oči", prošaptao je. Kad sam ga poslušala, prinio je ruke mome licu i počeo mi milovati jagodice. Osjetila sam kako mi se disanje ubrzava i opet načas pričekala rumenilo koje neće doći.

"Osluhni", dao mi je Edvard naputak. "Sto čuješ?"

Sve, mogla sam mu reći; njegov savršeni glas, njegov dah, doticanje njegovih usana pri govoru, ptice što šapatno bišću perje u krošnjama, njihovo treperavo bilo, sušanj javorova lišća dok se tare, tiho kuckanje koraka mrava što slijede jedan drugoga u dugoj vrsti uz koru najbližeg stabla. Ali znala sam da misli na nešto konkretno, pa sam osluhнула u daljinu, tražeći nešto drugačije od sitnih šumova života što me okružuju. Blizu nas se nalazila čistina - vjetar je drugačije mrmorio kroz travu na otvorenom - s potočićem, kamenita korita. I tu, blizu klokotanja vode, čulo se bućkanje jezika što lapću, glasno nabijanje teških srdaca što pumpaju guste mlazove krvi...

Bilo mi je kao da su se stijenke moga grla slijepile usisavanjem.

"Uz potok, prema sjeveroistoku?" upitala sam, ne otvarajući oči.

"Da." Ton mu je bio pohvalan. "A sad... pričekaj novi dah povjetarca i... koji miris osjećaš?"

Uglavnom njegov - njegov čudni miomiris meda, ljiljana i sunca. Ali i bogat, zemljani vonj truleži i mahovine, smole u zimzelenom drveću, toplu, gotovo orašastu aromu malih glodavaca što su se šćućurili pod korijenjem stabala. A onda, opet pomirisavši u daljinu, čisti miris vode, neobično neprivlačne usprkos mojoj žeđi. Usmjerila sam se prema vodi i pronašla miris koji zacijelo prati zvuk laptanja i nabijanje srdaca. Još jedan topao miris, bogat i rezak, snažniji od ostalih. Pa ipak, gotovo jednako neprivlačan kao i miris potočića. Namreškala sam nos.

Zahihotao se. "Znam - treba vremena da se na to navikneš."

"Tri su?" pokušala sam pogoditi.

"Pet. Još dva su u drveću iza njih."

"Što da sada radim?"

Glas mu je zvučao kao da se smiješi. "Što ti se radi?"

Razmislila sam o tome, ne otvarajući oči dok sam osluškivala i mirisala. Još jedan nalet goruće žeđi nametnuo se mojoj svijesti, i odjednom mi taj topli, reski vonj nije bio tako

neprihvatljiv. Barem će biti nešto toplo i vlažno u mojim sparušanim ustima. Oči su mi se naglo otvorile.

"Ne razmišljaj o tome", predložio mi je, odmaknuo ruke s moga lica i ustuknuo za korak.

"Samo slijedi nagone."

Pustila sam se da otplovim prema mirisu, jedva svjesna svoga kretanja dok sam utvarno klizila niz kosinu prema uskome proplanku kroz koji je tekao potocić. Tijelo mi se automatski prignilo u niski čučanj dok sam oklijevala na rubu šume, obraslom paprati. Vidjela sam kapitalca na rubu potoka, s krunom od dvaput po dvanaest parožaka, kao i sjenama umrljane prilike još četiriju košuta kako opuštenim koracima idu na istok u šumu.

Usredotočila sam se na miris mužjaka, na vruću točku u njegovu kuš-travom vratu odakle je toplina najsnažnije pulsirala. Dijelilo nas je tek trideset metara - dva-tri skoka. Napela sam se za prvi.

Ali kad su mi se mišići zgrčili u pripremi, vjetar je promijenio smjer i sada puhnuo jače, i s juga. Nisam zastala razmisliti, već sam se bacila iz šume smjerom okomitim na onaj koji sam prvotno odredila, prestrašivši krdo u šumu i pohitavši za novom aromom, tako privlačnom da mi nije ostavila mogućnost izbora. Bila je prinudna.

Ta aroma je posve ovladala mnome. Nisam imala drugih misli dok sam je pratila, svjesna samo žeđi i tog novog mirisa koji ju je obećavao utažiti. Žeđanje mi se pogoršalo, postalo je sada tako bolno da mi je zbrkalo sve ostale misli i počelo me podsjećati na ono kako me otrov pekao u žilama.

Samo je jedna stvar iole imala mogućnost da sada prodre kroz moju žudnju, nagon jači i iskonskiji od potrebe da ugasim tu vatru - nagon da se zaštitim od opasnosti. Samoobrana. Odjednom sam postala svjesna da me netko prati. Privlačenje neodoljivog mirisa uhvatilo se u meni u koštac s porivom da se okrenem i obranim svoje pravo na lovinu. Mjehur zvuka stvorio mi se u prsima, usne su mi se zadigle same od sebe da mi otkriju zube kao upozorenje. Stopala su mi se usporila, a potreba da zaštitim leđa počela se nadmetati sa žudnjom da utažim žeđ.

A onda sam začula kako mi se progonitelj približava, pa je samoobrana prevagnula. Kad sam se okrenula na peti, nabubrela zvuk probio mi se iz grla i odjeknuo.

Životinjsko rezanje što je doprlo iz mojih vlastitih usta bilo je tako neočekivano da me zgranulo. Smelo me i razbistrilo mi načas glavu - smućenost od žeđi povukla se, iako je žeđ gorjela i dalje.

Vjetar je ponovno promijenio smjer, zapuhnuvši mi lice mirisima zemlje i nadolazeće kiše, što mi je dodatno oslobodilo svijest plamenog stiska drugog mirisa - arome tako slasne da je mogla biti isključivo ljudska.

Edvard je oklijevao na nekoliko koraka od mene, ruku podignutih kao da me želi zagrliti - ili sputati. Lice mu je bilo napeto i oprezno kad sam se zgroženo ukočila.

Shvatila sam da sam se spremala napasti ga. Tvrdim trzajem ispravila sam se iz obrambenog čučnja. Zadržala sam dah dok sam se pribirala, u strahu od moći mirisa što nadire s juga.

Vidio je da mi se razboritost vraća u lice i prišao mi za korak, spuštajući ruke.

"Moram odavde", procijedila sam kroza zube, služeći se onim dahom koji sam imala u sebi. Sok mu je prešao licem. "Možeš li se udaljiti?"

Nisam imala vremena da ga pitam što time misli. Znala sam da će mi sposobnost uračunljivog razmišljanja potrajati tek toliko dok se budem mogla sprečavati da ne mislim na—

Opet sam se nadala u trk, u žestoki sprint ravno na sjever, misleći tek na neugodan osjećaj izostanka dojmova, očito jedinu reakciju svoga tijela na manjak zraka. Isključivi mi je cilj bio otrčati dovoljno daleko da se miris iza mene posve izgubi. Da ga nikako ne mogu naći čak i ako se predomislim...

I ponovno sam shvatila da me netko slijedi, ali ovaj put sam bila pri sebi. Oduprla sam se nagonskoj potrebi da udahnem - da aromama u zraku provjerim je li to Edvard. Nisam se morala dugo opirati; premda sam trčala brže nego ikada prije, sijevala kao komet najizravijim putem kroz drveće koji sam mogla pronaći, Edvard me sustigao ni za minutu.

Na pamet mi je pala nova pomisao, pa sam zastala u mjestu, čvrsto osovljena na noge. Bila sam sigurna da ovdje svakako ne prijete opasnost, ali zadržala sam dah za svaki slučaj.

Edvard je prohujao pokraj mene, iznenađen mojim iznenadnim zaustavljanjem. Okrenuo se na peti i našao u sekundi pokraj mene. Stavio mi je ruke na ramena i zagledao mi se u oči, dok mu je zgranutost i dalje bila glavna emocija na licu.

"Kako si to izvela?" usrdno me upitao.

"Prije si me pustio da te pobijedim, je 1' tako?" usrdno sam i ja upitala njega, zanemarujući njegovo pitanje. A već sam mislila da mi tako dobro ide!

Kad sam otvorila usta, osjetila sam okus zraka - sada više nije bio onečišćen, nije imao ni tračka one nesnosno privlačne arome koja bi mi mučila žed. Oprezno sam udahnula.

Slegnuo je ramenima i odmahnuo glavom, odbijajući promijeniti temu. "Bella, kako si to izvela?"

"Kako sam pobjegla? Zadržala sam dah."

"Ali kako si prestala loviti?"

"Kad si mi prišao s leđa... strašno mi je žao zbog toga."

"Zašto se ispričavaš meni? Ja sam taj koji je bio grozno nesmotren. Pretpostavio sam da nikoga neće biti ovako daleko od planinarskih staza, ali trebao sam najprije provjeriti. Glupe li greške! Ti se nemaš na čemu ispričavati."

"Ali zarežala sam na tebe!" I dalje sam se užasavala što sam uopće bila sposobna za takvo svetogrđe.

"Pa naravno da jesi. To je posve prirodna reakcija. Ali ne mogu shvatiti kako si pobjegla."

"Što sam drugo mogla?" upitala sam ga. Njegovo me držanje zbunilo - pa što je htio da se dogodi? "Mogao je to biti netko koga znam!"

Zapanjio me, odjednom prasnuvši u glasan, grčevit smijeh, zabacivši glavu i puštajući da se taj zvuk odbija od krošanja.

"Zašto mi se smiješ?"

Smjesta je prestao i vidjela sam da je opet oprezan.

Samo se obuzdavajući, opomenula sam se. Morala sam paziti na svoje izljeve bijesa. Baš kao da sam mlada vukodlačica, a ne vampirica.

"Ne smijem se tebi, Bella. Smijem se zato što sam u šoku. A u šoku sam zbog toga što sam potpuno zaprepašten."

"Zašto?"

"Ne bi smjela biti u stanju izvesti išta od ovoga. Ne bi smjela biti tako... tako racionalna. Ne bi smjela biti u stanju stajati tu i tako smireno i staloženo raspravljati o ovome sa mnom. I, iznad svega toga, ne bi smjela biti u stanju prekinuti lov dok traje, a miris ljudske krvi je u zraku. Čak i zrelim vampirima to nije lako - uvijek pazimo gdje lovimo, da se ne bismo doveli u iskušenje. Bella, ponašaš se kao da su iza tebe desetljeća, a ne dani."

"O." Ali znala sam da će biti teško. Zato sam se tako i čuvala. Unaprijed sam očekivala da mi neće biti lako.

Ponovno mi je stavio ruke na lice, a oči su mu bile u čudu. "Sto ne bih dao da samo ovog trenutka budem u stanju prozreti tvoj um."

Tako moćni osjećaji. Bila sam pripravna na ono žedanje, ali ne i na ovo. Bila sam tako sigurna da mi neće biti isto kad me dotakne. Pa, istini za volju, i nije mi bilo isto.

Bilo mi je jače.

Podigla sam ruku da prijedem preko površina njegova lica; prsti su mi zastali na njegovim usnama.

"Mislila sam da se još dugo neću ovako osjećati?" Nesigurnost mi je pretvorila te riječi u pitanje. "Ali još uvijek te želim."

Zgranuto je zatrepao. "Kako uopće možeš misliti na to? Zar nisi nepodnošljivo žedna?"

Naravno da sam sada bila, sada kad je to opet spomenuo!

Pokušala sam progutati, a onda uzdahnula, sklapajući oči kao prije ne bih li se usredotočila.

Pustila sam da mi osjetila pregledaju sve uokolo, ovaj put napeta za slučaj ponovnog naleta te neodoljive, zabranjene arome.

Edvard je spustio ruke, niti ne dišući dok sam osluškivala sve dalje i dalje u mrežu zelenog života, prosijavajući mirise i zvukove ne bih li našla nešto što ne bi bilo posve odbojno mojoj žeđi. Našla sam natruhu nečega drugačijeg, nejasni put na istočnoj strani...

Naglo sam otvorila oči, ali ostala sam usredotočena na oštrija osjetila kad sam se okrenula i nečujno šmugnula na istok. Zemlja se gotovo smjesta počela strmo uzdizati, a ja sam trčala u lovačkom čučnju, nisko nad tlom, prelazeći u krošnje kad je to bilo lakše. Više sam osjećala nego čula Edvarda uza sebe, kako tiho lebdi šumama, kako me pušta da vodim.

Raslinje se rijedilo što smo se više uspinjali; miris sokova i smole bivao je sve snažniji, kao i trag koji sam slijedila - bio je to topao miris, oštrije od vonja jelena, a i primamljiviji. Nakon još nekoliko sekundi, začula sam prigušeno gibanje golemih šapa, itekako suptilnije od drobljenja koje stvaraju papci. Zvuk je stizao odozgo - iz krošanja, a ne sa zemlje. Automatski sam se i sama uspela u granje i strateški zauzela viši položaj na polovici debla orijaške srebrne jele.

Meki topot šapa nastavio se sada prikradati poda mnom; izdašnije miris bio vrlo blizu. Uočila sam kretanju vezanu uz taj zvuk i ugledala smečkastu kožu mužjaka pume koji se gipko kreće širokom granom omorike tek nešto niže lijevo od moga položaja. Bio je krupan - barem četiri puta teži od mene. Oči su mu bile uprte prema dolje, prema zemlji; velika je mačka također bila u lovu. Nanjušila sam nešto manje, bljutavo spram arome moga plijena, skriveno u grmlju ispod stabla. Mužjak pume grčevito je trzao repom dok se pripremao da zaskoči žrtvu.

S laganim odrazom vinula sam se u zrak i sletjela na puminu granu. Osjetio je drhtaj drveta i naglo se okrenuo, zašištavši od iznenađenja i prkosa. Zamahnuo je kandžom kroz prostor između nas, očiju jarkih od bijesa. Napola sluđena od žeđi, zanemarila sam iskežene očnjake i svinute kandže i bacila se na njega, tako da smo se oboje strmoglavili na šumsko tlo.

Borba nije bila naročita.

Grebanje njegovih kandži slobodno je moglo biti milovanje jagodica prstiju, s obzirom na učinak koji je imalo na mojoj koži. Zubi mu nisu uspijevali naći uporište na mojim ramenima ili grlu. Težina mu je bila ništavna. Moji su zubi nepogrešivo tragali za njegovim vratom, a nagonski otpor koji je pružao bio je žalosno slabašan u usporedbi s mojom snagom. Čeljust mi se s lakoćom sklopila točno oko mjesta na kojemu se stapao protok vrućine.

Bilo mi je lako kao da sam zagrizla u maslac. Zubi su mi bili čelične britve; progrizli su krzno i mast i ligamente kao da ih nema.

Okus mi nije baš odgovarao, ali krv je bila vrela i vlažna, i utažila je paranje i svrbež moje žedi kad sam je počela piti željnom žustrinom. Opiranje velike mačke sve je više slabjelo, i krici mužjaka ugušili su se u krkljanju. Toplina krvi proširila mi se cijelim tijelom, zagrijavajući mi čak vrške prstiju na rukama i nogama.

Dokrajčila sam pumu prije nego svoju žed. Potreba mije opet bukula kad je presušio, pa sam zgađeno zbacila njegovu lešinu sa svoga tijela. Kako to da sam i dalje žedna nakon svega toga?

Brzim sam se pokretom naglo uspravila. Stojeći na nogama, shvatila sam da sam se malčice uneredila. Obrisala sam lice podlakticom i pokušala popraviti haljinu. Kandže koje su bile tako nedjelotvorne na mojoj koži imale su većeg uspjeha s tankim satenom.

"Hmm", rekao je Edward. Podigla sam glavu i ugledala ga gdje opušteno stoji naslonjen na obližnje deblo i zamišljeno me promatra.

"Rekla bih da sam to mogla i bolje izvesti." Bila sam sva puna zemlje, raščupana, haljine pune krvavih mrlja i razderane u krpe. Edward se nije vraćao iz lova u ovakvom izdanju.

"Savršeno si dobro to izvela", primirio me. "Stvar je samo u tome... bilo mi je daleko teže dok sam te gledao nego što mi je trebalo biti."

Zbunjeno sam podigla obrve.

"Neprirodno mi je", pojasnio je, "puštati te da se hrvaš s pumama. Cijelo vrijeme sam proživljavao napad tjeskobe."

"Baš si blesav."

"Znam. Stare navike teško zamiru. Premda mi se sviđaju poboljšanja tvoje haljine."

Da sam mogla porumenjeti, porumenjela bih. Promijenila sam temu. "Zašto sam i dalje žedna?" "Zato što si mlada."

Uzdahnula sam. "A slutim da u blizini nema drugih puma."

"Ali jelena ima u izobilju."

Složila sam facu. "Oni mi ne mirišu tako dobro."

"Biljojedi su. Miris mesojeda sličniji je ljudskom", objasnio je.

"Nije baš toliko sličan ljudskom", usprotivila sam se, nastojeći se ne prisjećati.

"Mogli bismo se vratiti", ozbiljno je rekao, ali oko mu se zakrijesilo zadirkivanjem. "Ma tko da je bio taj pokraj kojega smo prošli, ako je muškarac, vjerojatno se baš i ne bi protivio smrti kad bi mu je ti donijela." Pogledom je ponovno prešao preko moje upropaštene haljine. "Zapravo, čim bi te ugledao, pomislio bi da je već umro i otišao na sedmo nebo."

Prevrnula sam očima i frknula. "Daj, idemo u lov na smrdljive biljojede."

Pronašli smo veliko krdo mazgolikih jelena dok smo se trkom vraćali kući. Ovaj put je lovio sa mnom, jer sam sada pokopčala kako se to radi. Oborila sam krupnog mužjaka, gotovo se

jednako pritom uneredivši kao i s pumom. On je dokrajčio dva komada prije nego što sam ja privela kraju prvoga, a da mu se ni vlas nije zamrsila, da mu ni mrljica nije nastala na bijeloj košulji. Tjerali smo raštrkano i prestravljeno krdo, ali umjesto da se opet bacim na hranjenje, ovaj put sam pažljivo promatrala, da vidim kako mu tako uredan lov polazi za rukom. Svaki put dosad kad sam poželjela da me Edvard ne mora ostavljati pri odlasku u lov, potajice sam osjećala sasvim malo olakšanje. Jer bila sam sigurna da bih se prestravila da to vidim svojim očima. Da bih se užasnula. Da bi mi napokon izgledao kao vampir kad bih ga vidjela kako lovi.

Naravno, to je bilo daleko drugačije s ovog motrišta, nakon što sam i sama postala vampirica. Ali nisam bila sigurna da bi ljepota ovoga pro-maknula čak i mojim bivšim, ljudskim očima. Promatranje Edvarda pri lovu bilo mi je iznenađujuće senzualno iskustvo. Gipki odrazi bili su mu poput vijugavih napada zmije; ruke su mu bile tako sigurne, tako snažne, tako potpuno neizbježne; pune su mu usne bile savršene dok su se graciozno širile preko blistavih zuba. Bio je veličanstven. Iznenada sam se trgnula, osjetivši ponos i požudu u isti mah. On je moj. Ništa ga više nikada neće moći odvojiti od mene. Odviše sam snažna da bi me se moglo otrgnuti od njega.

Bio je vrlo hitar. Okrenuo se prema meni i začuđeno gledao u moj izraz naslade.

"Nisi više žedna?" upitao me.

Slegnula sam ramenima. "Odvratio si mi pozornost. To ti ide mnogo bolje nego meni."

"Kad imam stoljeća prakse." Osmjehnuo se. Oči su mu sada imale tako krasnu nijansu medeno zlatne boje da sam se sva pogubila.

"Samo jedno", ispravila sam ga.

Nasmijao se. "Jesi li gotova za danas? Ili si mislila nastaviti?"

"Gotova sam, mislim." Bila sam vrlo sita, čak mi se malo bućkalo u želucu. Nisam bila sigurna koliko bi mi još tekućine stalo u tijelo. Ali izgaranje u grlu samo mi se prigušilo. S druge strane, otprije sam znala da je žeđ samo neizbježan dio ovoga života.

I da ga vrijedi trpjeti.

Osjećala sam da mogu vladati sobom. Možda moj pojam sigurnosti nije bio najbolji, ali zaista mi je bilo prilično drago zbog toga što danas nikoga nisam ubila. Ako se već mogu oduprijeti potpuno ljudskim neznancima, zar neću uspjeti izaći na kraj s vukodlakom i poluvampirskim djetetom koje volim?

"Htjela bih vidjeti Renesmee", rekla sam. Sad kad sam ukrotila žeđ (ako je već nipošto nisam i dokinula), teže sam mogla zaboraviti svoje prijašnje brige. Htjela sam poistovjetiti tu neznanku koja mi je kći sa stvorenjem koje sam voljela prije tri dana. Bilo mi je tako čudno, tako pogrešno što je više nemam u sebi. Odjednom sam se osjetila prazno i nelagodno.

Ispružio je ruku prema meni. Prihvatila sam ga, i osjetila da mu je koža toplija nego prije.

Obrazi su mu se blago rumenjeli, a podočnjaci su mu praktički iščezli.

Nisam se mogla suzdržati da mu opet ne pomilujem lice. I opet.

Recimo da sam zaboravila kako čekam na odgovor na svoj zahtjev dok sam netremice promatrala njegove treperavo zlatne oči.

Bilo mi je gotovo jednako teško kao i kad sam se okrenula od mirisa ljudske krvi, ali nekako sam zadržala potrebu za oprezom čvrsto u glavi kad sam se protegnula na nožne prste i obujmila ga rukama. Nježno.

Njegove kretnje nisu bile tako prožete oklijevanjem; ruke su mu se neraskidivo sklopile oko moga struka i čvrsto me privukle uz svoje tijelo. Pritisnuo je usne o moje, ali bile su mi mekane na dodir. Moje se usne više nisu ugibale pod njegovima; čvrsto su se držale u srazu.

Kao i prije, bilo mi je kao da dodir njegove kože, njegovih usana, njegovih dlanova prodire ravno kroz moju glatku, tvrdu kožu, sve do mojih novih kostiju. Do same srži mogega tijela. Ni na kraj pameti nije mi bilo da bih ga mogla voljeti više nego dosad.

U moj dosadašnji um jednostavno nije moglo stati ovoliko ljubavi. Moje dosadašnje srce nije bilo dovoljno snažno da je podnese.

Možda je to bio dio mene koji sam iznijela u prvi plan, koji će mi se pojačati u novome životu. Poput suosjećanja kod Carlislea, ili predanosti kod Esme. Vjerojatno nikada neću biti u stanju raditi bilo što zanimljivo ili posebno, kao što to mogu Edvard, Alice i Jednooki. Možda ću samo voljeti Edvarda više nego što je itko ikoga volio otkako je svijeta.

Mogla bih živjeti s time.

Sjećala sam se ponekih dijelova ovoga - uplitanja prstiju u njegovu kosu, prelaženja dlanovima po plohama njegovih prsa - ali drugi su mi dijelovi bili potpuno novi. On mi je bio nov. Iskustvo mi je bilo potpuno drugačije sada kad me Edvard ljubio tako neustrašivo, tako silovito.

Odgovorila sam na njegovu gorljivost istom mjerom, a onda smo odjednom oboje pali.

"Ups", rekla sam, a on se nasmijao poda mnom. "Nisam te namjerno oborila. Jesi okej?"

Pomilovao me po licu. "Malčice bolje nego okej." A onda mu je zbunjen izraz prešao licem.

"Renesmee?" upitao me nesigurno, pokušavajući utvrditi što bih u ovome trenutku najviše željela. Bilo mi je vrlo teško odgovoriti na to pitanje, jer sam toliko toga željela u isti mah.

Uviđala sam da nije baš nesklon odugovlačenju s povratkom, a i bilo mi je teško razmišljati o bilo čemu drugome doli o njegovoj koži na svojoj - od

haljine stvarno nije više mnogo ostalo. Ali uspomena na Renesmee, i prije i poslije njezina rođenja, postajala mi je sve sličnija i sličnija snu. Sve manje uvjerljiva. Sve su mi uspomene na nju bile ljudske uspomene; obavijala ih je aura patvorenosti. Ništa što nisam vidjela ovim očima i dotaknula ovim rukama nije mi djelovalo stvarno.

Iz minute u minutu, stvarnost postojanja te male neznanke bivala mi je sve nedohvatljivija.

"Renesmee", složila sam se, sažalno, i skočila natrag na noge, povukavši ga za sobom.

22. OBEĆANO:

Razmišljanje o Renesmee dovelo ju je na središnje mjesto u mome čudnom, novom i prostranom, ali ne baš pretjerano usredotočenom umu. Toliko pitanja.

"Pričaj mi o njoj", usrdno sam zamolila kad me primio. Držanje za ruke jedva da nas je usporilo.

"Na svijetu joj nema ravne", kazao mi je, a u glasu mu se opet začulo gotovo vjersko štovanje.

Osjetila sam oštar ubod ljubomore zbog te neznanke. On je poznaje, a ja ne. Nije fer.

"Koliko ti sličí? Koliko sličí meni? Ili, barem, onoj nekadašnjoj meni." "Čini se da je prilično ravnomjerno podijeljena." "Toplokrvna je", prisjetila sam se.

"Da. Ima bilo, premda nešto brže od ljudskog. I temperatura joj je nešto viša od normalne. Spava."

"Stvarno?"

"Prilično dobro, za novorođenče. Jedini smo roditelji na svijetu kojima san ne treba, a naše dijete već uspjeva prospavati cijelu noć." Zahihotao se.

Svidjelo mi se kako je rekao naše dijete. Od tih mi je riječi bila stvarnija.

"Oči su joj baš tvoje boje - tako da se to ipak nije izgubilo." Osmjehnuo mi se. "Kako su krasne."

"A vampirska polovica?" upitala sam ga.

"Koža joj je neprobojna otprilike kao i naša, čini se. Jasno, nikom ne pada na pamet da to provjeri."

Zatreptala sam prema njemu, u blagom šoku.

"Naravno da to nitko ne bi pokušao", opet me primirio. "Što se prehrane tiče... pa, najviše voli piti krv. Carlisle je i dalje uporno nagovara da kuša i umjetno mlijeko, ali nije joj naročito po volji. Ne mogu reći da je krivim - stvarno smrdljiva tekućina, čak i za mjerila ljudske hrane." Sada sam otvoreno blenula u njega. Rekao je to kao da razgovaraju s njom. "Uporno je nagovara?"

"Inteligentna je, u zapanjujućoj mjeri, a napreduje pregolemom brzinom. Premda ne govori - zasad - sasvim učinkovito komunicira."

"Ne govori. Zasad."

Dodatno je usporio naše korake, puštajući me da to upijem.

"Kako to misliš da učinkovito komunicira?" priupitala sam ga.

"Mislim da će ti biti lakše shvatiti ako to... sama vidiš. Nije to baš lako opisati."

Razmislila sam o tome. Znala sam da štošta moram vidjeti vlastitim očima prije nego što mi postane stvarno. Nisam bila sigurna za koliko sam još toga spremna, pa sam promijenila temu.

"Zašto je Jacob i dalje tu?" upitala sam ga. "Kako to može izdržati? A i zašto bi?" Moj zvonki glas blago je zadrhtao. "Zašto bi on morao još više patiti?"

"Jacob ne pati", rekao je čudnim novim tonom. "Premda ne bih imao ništa protiv da mu promijenim stanje", dodao je Edvard kroza zube.

"Edvarde!" prosiktala sam, zaustavivši ga trzajem (i osjetivši sitan ushit likovanja jer to mogu). "Kakve su ti to riječi? Jacob se svega odrekao da nas zaštiti! Što je sve pretrpio zbog mene—!" Zgrozila sam se od nejasne uspomene na sramotu i grižnju savjesti. Sada me čudilo što mi je tada tako trebao. Izgubio mi se onaj pojam manjka dok njega nema; zacijelo se radilo o ljudskoj slabosti.

"Vidjet ćeš točno kakve su mi to riječi", promrsio je Edvard. "Obećao sam mu da ću mu pustiti da ti objasni, ali sumnjam da ćeš zauzeti bitno drugačiji stav od mojega. Naravno, često se prevarim u pogledu toga što misliš, zar ne?" Stisnuo je usne i odmjerio me pogledom.

"Što da mi objasni?"

Edvard je odmahnuo glavom. "Obećao sam mu. Premda ne znam dugujem li ja njemu više išta..." Zubi su mu zaškrgutali.

"Edvarde, nije mi jasno." Frustracija i zgražanje ovladali su mi glavom.

Pomilovao me po obrazu i onda se blago nasmiješio kad mi se lice u odgovor izravnalo, jer mi je strast načas nadvladala srditost. "Teže ti je nego što daješ naslutiti, znam. Sjećam se."

"Ne volim biti zbunjena."

"Znam. Da mi tebe zato odvedemo kući, pa da sve lijepo sama vidiš." Pogled mu je prešao preko ostataka moje haljine kad je spomenuo odlazak kući, i namrštio se. "Hmm." Nakon pola sekunde razmišljanja, otkopčao je bijelu košulju i pridržao mi je da je obučem.

"Zar je tako strašno?"

Iscerio se.

Uvukla sam ruke u njegove rukave i onda je hitro zakopčala preko rasparane potkošulje. Naravno, time je ostao gol do pojasa, što mi nije moglo ne odvući pažnju.

"Da se utrkujemo," rekla sam, a onda ga upozorila, "da mi ovaj put nisi popuštao!"

Ispustio mi je ruku i opet se iscerio. "Priprema..."

Bilo mi je lakše pronaći put do mog novog doma nego otpješačiti Charliejevom ulicom do moga starog. Naš je miris ostavio jasan trag koji mi je bilo lako pratiti, čak i dok sam trčala iz sve snage.

Edvard je prednjačio sve dok nismo izbili na rijeku. Riskirala sam i ranije skočila, pokušavajući iskoristiti prednost u snazi kako bih pobijedila.

"Ha!" ushićeno sam kliknula kad sam čula da su moja stopala prva dotaknula travu.

Osluškujući njegovo prizemljenje, čula sam nešto neočekivano. Nešto glasno i uvelike preblisko. Srce koje snažno kuca.

Edvard se našao do mene iste te sekunde, i čvrsto mi položio ruke na vrh nadlaktica.

"Ne udiši", upozorio me u hitnji.

Pokušala sam se ne uspaničiti kad sam se skamenila usred udisaja. Na meni su se još samo micale oči, nagoni se okrećući ne bi li pronašle odakle taj zvuk dopire.

Jacob je stajao na crti gdje šuma dotiče travnjak Cullenovih, ruku prekriženih preko tijela, čvrsto stisnute čeljusti. Sada sam iz drveća iza njega začula dva krupnija srca, zakrivena od pogleda, i tiho gnječenje paprati pod koračanjem golemih šapa.

"Oprezno, Jacobe", rekao je Edvard. Rezanje iz šume odisalo je istom zabrinutošću. "Možda ovo nije najbolji način—"

"Misliš da bi bilo bolje prvo je pripustiti bebi?" upao mu je Jacob u riječ. "Sigurnije je vidjeti kako će Bella izaći na kraj sa mnom. Ja brzo zarastam."

Ovo je kušnja? Da se vidi hoću li uspjeti ne ubiti Jacoba prije nego što pokušam ne ubiti Renesmee? Smučilo mi se na krajnje čudan način - nije to imalo veze s mojim želucem, samo s mojom glavom. Je li se Edvard sjetio ovoga?

Bacila sam zabrinut pogled na njegovo lice; Edvard kao da se načas premišljao, a onda mu se izraz promijenio iz zabrinutosti u nešto drugo. Slegnuo je ramenima, a u glasu mu se čula natruha neprijateljstva kad je rekao: "Pa, o tvojoj se glavi radi, valjda."

Rezanje iz šume ovaj put je bilo ljutito; Leah, nisam ni najmanje sumnjala.

Što je došlo Edvardu? Nakon svega što smo prošli, zar ne bi trebao osjećati barem malo naklonosti prema mome najboljem prijatelju? Mislila sam - možda glupo - da je i Edvard sada nekako postao Jacobov prijatelj. Sigurno sam ih pogrešno protumačila.

Ali što to Jacob radi? Zbog čega nudi sebe kao kušnju kako bi zaštitio Renesmee?

To mi uopće nije imalo smisla. Čak i ako je naše prijateljstvo uspjelo preživjeti...

A kad mi se pogled susreo s Jacobovim, pomislila sam da možda i jest tako. I dalje mi je izgledao kao najbolji prijatelj. Ali nije on taj koji se promijenio. Kako ja izgledam njemu? Zatim mi se onako poznato osmjehnuo, kao srodna duša, i bila sam sigurna da nam je prijateljstvo ostalo netaknuto. Bilo je baš kao i prije, kad smo se družili u njegovoj sklepanoj garaži, kao dvoje prijatelja koji samo ubijaju vrijeme. Lako i normalno. Opet sam opazila da je mi ona čudna potreba za njim koju sam imala prije promjene posve nestala. Bio mi je samo prijatelj, kao što i treba biti.

Samo, još mi nije imalo smisla to što sada radi. Zar je zaista tako nesebičan da bi me zaštitio - i to životom - od nesmotrenih poteza u djeliću sekunde zbog kojeg bih zauvijek gorko žalila u agoniji? To bi daleko nadilazilo puko podnošenje ovoga što sam postala, a i čudo što mi je ostao prijatelj. Jacob je jedna od najboljih osoba koje poznajem, ali ni od koga ne bih mogla prihvatiti baš ovoliko.

Osmijeh mu se raširio, i blago je zadrhtao. "Moram ti to reći, Bells. Izgledaš stvarno čudovišno."

Uzvratila sam mu širokim osmijehom, lako se vraćajući na staro. Ovu sam njegovu stranu shvaćala.

Edvard je zarežao. "Pazi što govoriš, mješanac."

Vjetar mi je puhnuo s leđa, pa sam na brzinu udahnula siguran zrak punim plućima da mogu progovoriti. "Ne, u pravu je. Oči su stvarno totalno spaljene, je 1' tako?"

"Totalno jezive. Ali nisi tako grozna kao što sam mislio da ćeš biti."

"Ma joj - hvala na prekrasnom komplimentu!"

Prevrnuo je očima. "Znaš što hoću reći. I dalje izgledaš kao ti - otprilike. Možda nije stvar toliko u izgledu koliko u tome što... jesi Bella. Nisam mislio da ću imati dojam da si i dalje tu."

Ponovno mi se osmjehnuo bez i najmanjeg tračka gorčine ili zamjeranja u licu. Zatim se zahihotao i rekao: "Uglavnom, mislim da ću se sasvim brzo naviknuti i na te oči."

"Hoćeš?" zbunjeno sam ga upitala. Bilo mi je prekrasno što smo i dalje prijatelji, ali to ne znači da ćemo ne znam koliko vremena provoditi zajedno.

Krajnje čudan izraz prešao mu je licem, izbrisavši osmijeh. Gotovo sličan... priznavanju krivnje? Zatim mu je pogled prešao na Edvarda.

"Hvala", rekao je. "Nisam znao hoćeš li to moći tajiti od nje, bez obzira na obećanje. Obično joj samo daješ sve što poželi."

"Možda se nadam da će se razljutiti i otrgnuti ti glavu s ramena", predložio je Edvard.

Jacob je frknuo.

"Što je sad ovo? Zar vas dvojica čuvate neke tajne od mene?" oštro sam ih upitala u nevjerici.

"Poslije ću ti objasniti", rekao je Jacob napadno - kao da zapravo i neće. Onda je promijenio temu. "Prvo, počnimo s predstavom." Osmijeh mu je postao izazovan kad je polako krenuo prema nama.

Iza njega se začulo cviljenje negodovanja, a onda je Leino sivo tijelo bešumno izašlo iz drveća iza njega. Viši, krzna boje pijeska, Seth je naišao odmah iza nje.

"Mir, narode", rekao je Jacob. "Ne miješajte se u ovo."

Bilo mi je drago da ga nisu poslušali, nego su ga samo nastavili malo sporije slijediti.

Vjetar je sada utihnuo; neće otpuhati njegov miris od mene.

Prišao je dovoljno blizu da mi je zrak prenio jaru njegova tijela. Grlo me zapeklo u odgovor.

"Hajde, Bells. Ne štedi se."

Leah je prosiktala.

Nisam htjela disati. Nije bilo u redu iskoristiti tako opasnu prednost nad Jacobom, čak i ako je sam nudi. Ali nisam mogla poreći tu logiku. Kako bih inače bila sigurna da neću nauditi Renesmee?

"Daj više, Bella, starim", izazivao me Jacob. "Dobro, formalno ne, ali kužiš me. Hajde, onjuši me."

"Pridrži me", rekla sam Edvvardu i grčevito mu se privila natrag uz prsa. Čvršće mi je stisnuo nadlaktice.

Ukočila sam mišiće, nadajući se da ću ih moći zadržati nepomičnima. Odlučila sam se pokazati barem u jednako dobrom izdanju kao i pri lovu. U najgorem slučaju, prestat ću disati i dati se u bijeg. Plaho sam udahnula najmanji dah na nos, pripravna na sve.

Malo me zaboljelo, ali grlo me ionako otprije tupo peklo. Jacob mi nije mirisao naročito ljudskije od pume. U krvi mu je bilo životinjske arome koja me smjesta odbijala. Premda me mamilo glasno, sočno kucanje njegova srca, od vonja koji gaje pratio nos mi se namreškao. Od mirisa mi je zapravo postalo lakše ublažiti svoju reakciju na zvuk i vrućinu njegova snažnog krvotoka.

Opet sam udahnula i opustila se. "Ha. Sada vidim zašto svi to stalno govore. Smrdiš, Jacobe." Edvvard je prasnuo u smijeh; spustio je ruke s mojih ramena i obujmio me oko struka. Seth se počeo kliberiti tihim lavežom zajedno s Edvvardom; malo nam je prišao, dok se Leah povukla za nekoliko koraka. A onda sam shvatila da publike ima još, jer sam začula Emmettovo tiho, prepoznatljivo cerekanje, tek blago prigušeno staklenim zidom koji nas dijeli.

"Gle tko se javlja", rekao je Jacob i teatralno začepio nos. Uopće se nije skiselio kad me Edvvard zagrlio, čak ni kad se Edvvard pribrao i šapnuo mi "Volim te" u uho. Jacob se i dalje samo smješkao. Od toga sam osjetila nadu da će između nas ipak biti sve kako treba, onako kako već dugo nije bilo. Možda sada uspijem zaista biti njegova prijateljica, kad sam mu već fizički toliko odurna da me ne može više voljeti onako kao prije. Možda je samo to bilo potrebno.

"Okej, znači prošla sam, je 1' tako?" rekla sam. "Hoćeš li mi sada reći u čemu je ta velika tajna?"

Jacobovo je lice prožela teška uzrujanost. "Ne moraš se baš ove sekunde zamarati time..." Ponovno sam začula Emmettov hihot - zvuk iščekivanja.

Ostala bih uporna, ali dok sam slušala Emmetta začula sam i druge zvukove. Disanje sedmero ljudi. Jedan par pluća gibao se brže od ostalih. Samo je jedno srce titralo kao krila ptičice, lagano i hitro.

To mi je potpuno odvratilo pozornost. Moja se kći nalazila odmah sa suprotne strane te tanke staklene stijenke. Nisam je mogla vidjeti - svjetlost se zrcalno odbijala s prozorskih površina. Samo sam vidjela sebe, kako izgledam vrlo čudno - tako bijela i nepokretna - u usporedbi s Jacobom. Ili kako, u usporedbi s Edvvardom, izgledam upravo kako treba.

"Renesmee", prošaptala sam. Od stresa sam se opet pretvorila u kip. Renesmee mi neće smrdjeti kao životinja. Hoću li je dovesti u opasnost?

"Dođi da vidiš", prišapnuo mi je Edvard. "Znam da ti to možeš." "Pomoći ćeš mi?" prošaptala sam kroz nepomične usne. "Naravno da hoću." "A Emmett i Jasper - za svaki slučaj?"

"Pobrinut ćemo se mi za tebe, Bella. Bez brige, bit ćemo pripravnici. Nitko od nas ne bi izložio Renesmee opasnosti. Mislim da ćeš se iznenaditi kad vidiš do koje je mjere sve nas već smotala oko malog prsta. Bit će savršeno sigurna, ma što da se dogodi."

Žudnja da je vidim, da shvatim odakle potječe to obožavanje u njegovu glasu, slomila mi je skamenjenu pozu. Prišla sam mu korak bliže.

A onda mi se Jacob našao na putu, lica pretvorana u masku brige.

"Jesi li siguran, krvopijo?" napeto je upitao Edvarda, gotovo molećivim glasom. Nikad ga još nisam čula da se tako obraća Edvardu. "Ne sviđa mi se to. Možda bi bilo bolje da pričeka—"

"Dobio si svoju kušnju, Jacobe."

To je bila Jacobova kušnja?

"Ali—" zaustio je Jacob.

"Ništa ali", rekao je Edvard, odjednom izgubivši strpljenje s njim. "Bella mora vidjeti našu kćer. Mići joj se s puta."

Jacob mi je uputio čudan, mahnit pogled, a onda se okrenuo i gotovo odjurio u kuću prije nas. Edvard je zarežao.

Njihov mi sukob nije imao smisla, a nisam se mogla ni usredotočiti na njega. U glavi mi je jedino bilo ono mutno dijete iz uspomena i borba protiv nejasnog pamćenja, u nastojanju da se točno prisjetim njezina lica.

"Hoćemo li?" upitao me Edvard, ponovno zvučeći blago.

Nervozno sam kimnula glavom.

Primio me za ruku i poveo u kuću. Čekali su me poredani u nasmiješenu vrstu, ujedno i pozdravnu i obrambenu. Rosalie je stajala nekoliko koraka iza ostalih, blizu ulaznih vrata. Bila je sama sve dok joj se Jacob nije

pridružio i postavio se ispred nje, bliže nego što bi bilo normalno. U toj bliskosti se nije naslućivala nikakva ugodnost; činilo mi se da se oboje groze zbog premalog razmaka.

Netko vrlo majušan naginjao se iz Rosaliena naručja, vireći pokraj Jacoba. Smjesta mi je apsolutno zaokupila pozornost i svaku moju misao, ovladavši njima kao nitko i ništa od trenutka u kojem sam otvorila oči.

"Nisam bila pri sebi samo dva dana?" zabezegnuto sam rekla.

Maloj neznanici u Rosalienu naručju moralo je biti nekoliko tjedana, ako već ne i mjeseci. Bila je možda dvostruko veća od bebe koje sam se nejasno sjećala, i činilo se da s lakoćom drži svoje tjelešce u uspravnom položaju dok se protezala prema meni. Sjajna kosa brončane boje padala joj je u kovrčicama niže od ramena. Čokoladno smeđe oči proučavale su me sa zanimanjem koje nije bilo ni najmanje dječje; bile su zrele, svjesne i inteligentne. Podigla je jednu ručicu, pružila je na trenutak prema meni, a onda je vratila i dodirnula Rosalieno grlo. Da joj lice nije bilo nevjerojatno lijepo i savršeno, ne bih mogla povjerovati da je to isto ono dijete. Moje dijete.

Ali Edvarda je bilo u crtama tog lica, kao i mene u boji njezinih očiju i obraza. Čak se i za Charlieja našlo mjesta u njezinim gustim kovrčama, premda su bojom odgovarale Edvardovim. Sigurno je naša. Nemoguće, ali svejedno točno.

Samo, ta neočekivana malena djevojčica nije mi postala manje stvarna nakon što sam je ugledala. Dapače, samo mi je postala fantastičnija.

Rosalie ju je primila za ručicu, potapšala se njome po vratu i prošaptala: "Da, to je ona." Renesmee me nastavila netremice promatrati. Zatim mi se, kao i svega nekoliko sekundi nakon svoga krvavog porođaja, osmjehnula. Blistavim bljeskom sićušnih, savršeno bijelih zuba.

Sva ošamućena, nesigurno sam zakoraknula prema njoj.

Svi su se vrlo brzo pokrenuli.

Emmett i Jasper našli su se točno preda mnom, rame uz rame, spremno podignutih ruku. Edvard me primio odostraga, ponovno mi stisnuvši vrhove ramena prstima. Čak su se i Carlisle i Esme postavili tako da čuvaju bokove Emmetta i Jaspera, dok je Rosalie uzmaknula prema vratima, čvrsto privijajući Renesmee uza se. I Jacob se premjestio, zauzevši zaštitnički stav pred njima.

Alice je jedina ostala na mjestu.

"Ma dajte, nemojte je toliko podcjenjivati", podsmjehnula im se. "Nije imala nikakve zle namjere. I vi biste je na njezinu mjestu htjeli malo bolje pogledati."

Alice je imala pravo. Znala sam što radim. Bila sam pripravna na sve - na miris koji me mami onoliko nenasno kao ljudska aroma u šumi. Ovo iskušenje nije se zapravo dalo usporediti. Miomiris kojim je odisala Renesmee bio je savršeno uravnotežen na samoj razdjelnici mirisa najdivnijeg parfema i arome najslasnije hrane. Bilo je dovoljno slatkog vampirskog mirisa da mi ljudska polovica ne bi bila nepodnošljiva.

Mogla sam ga podnijeti. Bila sam sigurna u to.

"Dobro mi je", obećala sam i potapšala Edvardovu ruku na svojoj nadlaktici. Zatim sam, u nedoumici, dodala: "Ostanite ipak blizu, za svaki slučaj."

Jasperove oči bile su čvrste, usredotočene. Znala sam da provjerava moje emocionalno ozračje, pa sam se potrudila dovesti se u stanje postojane smirenosti. Osjetila sam kako mi Edvard pušta ruke kad je iščitao Jasperovu procjenu. Ali Jasper nije bio baš tako siguran, iako ju je primao iz prve ruke.

Kad je začulo moj glas, pretjerano svjesno djetesce počelo se koprcati u Rosalienu naručju, pružajući ručice prema meni. Uspjela je nekako postići da joj lice poprimi nestropljiv izraz.

"Jazz, Em, pustite nas da prođemo. Bella ima sve pod kontrolom."

"Edvarde, rizik je—" rekao je Jasper.

"Minimalan. Slušaj, Jaspere - dok smo bili u lovu, osjetila je miris nekih planinara koji su se našli na pogrešnom mjestu u pogrešno vrijeme..."

Čula sam kako je Carlisle zgranuto uskrnuo dah. Esmino lice odjednom je preplavila zabrinutost pomiješana sa suosjećajnošću. Jasper je raširio oči, ali malčice je kimnuo, kao da su Edvardove riječi odgovorile na neko pitanje u njegovoj glavi. Jacob je iskrivio usta u grimasu gađenja. Emmett je slegnuo ramenima. Rosalie je djelovala još manje zabrinuto od Emmetta dok je nastojala zadržati u naručju dijete koje joj se otimalo.

Na Aliceinu sam licu vidjela da ju nije prevario. Stisnute su joj oči, žestoko usredotočene na moju posuđenu košulju, iznad svega bile zabrinute oko toga što sam učinila sa svojom haljinom.

"Edvarde!" prekorio ga je Carlisle. "Kako si mogao biti tako neodgovoran?"

"Znam, Carlisle, znam. Bio sam baš potpuno glup. Trebao sam uzeti vremena da provjerim jesmo li u sigurnoj zoni prije nego što ću joj dopustiti da se razmaše."

"Edvvarde", promumljala sam, puna nelagode zbog njihova zurenja u mene. Bilo mi je kao da baš nastoje uočiti žarkije crvenilo u mojim očima.

"Apsolutno je u pravu što me kori, Bella", rekao je Edvard i iscerio se. "Strašno sam pogriješio. Činjenica da si snažnija od svih koje sam ikada poznavao ništa tu ne mijenja na stvari."

Alice je zakolotala očima. "Vrlo ukusna šala, Edvvarde."

"Nisam se šalio. Samo hoću objasniti Jasperu zašto mislim da Bella može izaći na kraj s ovim. Nisam ja kriv što su svi naprečac donijeli zaključak."

"Čekaj malo", zgranuo se Jasper. "Nije krenula u lov na ljude?"

"Krenula je", kazao je Edvard, očito uživajući u poigravanju njima. Zaškrgutala sam zubima.

"Bila je potpuno usredotočena na lov."

"Što je onda bilo?" ubacio se Carlisle. Oči su mu odjednom zasjale, a na licu mu se počeo stvarati zaprepašten osmijeh. Podsjetio me na izraz koji je imao prije, kad je htio saznati sve o mome iskustvu preobražavanja. Na ushit zbog stjecanja novih informacija.

Edvard se uživiljeno nagnuo prema njemu. "Čula me iza sebe i obrambeno je reagirala. Čim sam joj svojim progonom poremetio usredotočenost, smjesta se prenula. Nikad nisam vidio ništa ravno njoj. Isti čas je shvatila što se dogodilo, a onda je... zadržala dah i pobjegla odande."

"Opa", prošaptao je Emmett. "Ozbiljno?"

"Ne priča on to kako treba", promrsila sam. Bilo mi je još neugodnije nego prije. "Propustio je spomenuti da sam zarežala na njega."

"Jesi ga uspjela i kojiput pošteno potkvačiti?" živahno me upitao Emmett.

"Ne! Naravno da nisam."

"Ne, stvarno nisi? Zaista ga nisi napala?"

"Emmette!" pobunila sam se.

"Ajoj, koja šteta", prostenjao je Emmett. "A vjerojatno si jedina od svih nas ovdje koja bi ga mogla srediti - jer ti ne može prodrijeti u glavu da bi varao - i još si imala savršen izgovor."

Uzdahnua je. "A umirem od želje da vidim kako bi se snašao bez te prednosti."

Ošinula sam ga ledenim pogledom. "Ne bih ja nikad."

Jasperovo mrštenje privuklo mi je pozornost; djelovao je još uzrujanije nego prije.

Edvard je lagano bubnuo Jaspera šakom u rame, onako iz fore. "Vidiš što ti hoću reći?"

"Nije to prirodno", promrsio je Jasper.

"Mogla se okomiti na tebe - stara je tek nekoliko sati!" prekorila gaje Esme, stavljajući si ruku na srce. "O, trebali smo ići s vama."

Nisam više naročito obraćala pozornost, sad kad je Edvard dovršio poantu svoje šale. Zurila sam u prekrasno dijete pokraj vrata, koje je i dalje zurilo u mene. Pružala je bucmaste ručice prema meni kao da zna točno tko sam. Ruke su mi se automatski podigle, oponašajući njezinu gestu.

"Edvvarde", rekla sam, nagnjući se oko Jaspera da je bolje vidim. "Molim te."

Jasper je čvrsto stisnuo zube; nije se ni mrdnuo.

"Jazz, nije to ni najmanje slično bilo čemu što si već vidio", rekla je Alice tiho. "Vjeruj mi."

Pogledi su im se susreli na djelić sekunde, a onda je Jasper kimnuo glavom. Maknuo mi se s puta, ali stavio mi je jednu ruku na rame i kretao se ukorak sa mnom dok sam polako prilazila. Razmišljala sam o svakom koraku unaprijed, proučavajući svoje raspoloženje, goruću žeđ u grlu, položaj ostalih oko sebe. Koliko se snažnom osjećam nasuprot tome koliko bi me uspješno oni mogli obuzdati. Bila je to polagana procesija.

A onda je beba u Rosalienu naručju, koja se cijelo ovo vrijeme upinjala i protezala dok joj je lice postajalo sve ozlojedenije, prodorno, zvonko zaječala. Svi su reagirali kao da - poput mene - nikad prije nisu čuli njezin glas.

U tren oka sjatili su se oko nje i ostavili me samu, skamenjenu u mjestu. Zvuk Renesmeeina plača probio me cijelu i pribio uz pod. Oči su me nevjerojatno čudno zapekle, kao da žele zaplakati.

Činilo mi se kao da su svi stavili ruku na nju, da je tapšu i smiruju. Svi osim mene.

"Što je bilo? Je li ozlijeđena? Što se dogodilo?"

Jacobov je glas najglasnije odjeknuo, zabrinuto preglasavši ostale. Zgranuto sam ga gledala kako poseže za Renesmee, a onda me obuzeo krajnji užas kad mu ju je Rosalie predala bez borbe.

"Ne, dobro je ona", umirila ga je Rosalie.

Rosalie je umirila Jacoba?

Renesmee je sasvim voljno pristala da je Jacob primi, gurnula mu obraz ručicom i onda se obrnula koprcanjem da se može opet ispružiti prema meni.

"Vidiš?" rekla mu je Rosalie. "Ona bi samo htjela Bellu."

"Htjela bi mene?" prošaptala sam.

Renesmeeine oči - moje oči - nestrpljivo su buljile u mene. Edvard je skočio natrag do mene. Lagano mi je stavio ruke na nadlaktice i gurnuo me naprijed.

"Čeka te već gotovo puna tri dana", kazao mi je.

Sada smo bili samo nekoliko pedalja od nje. Kao da je drhtajima oda-šiljala vrelinu da me dotakne.

Ili je to možda Jacob drhtao. Vidjela sam kako mu ruke dršću kad sam se primaknula. A ipak, usprkos njegovoj očitoj strepnji, već dugo nisam primijetila da mu je lice ovoliko spokojno.

"Jake - dobro mi je", kazala sam mu. Pri pogledu na Renesmee u njegovim drhtavim rukama obuzimala me panika, ali davala sam sve od sebe da ostanem pribrana.

Pogledao me mrko i čvrsto, kao da ga jednako toliko straši pomisao na Renesmee u mome naručju.

Renesmee je željno zacviljela i nastavila se pružati, stišćući i stišćući ručice u šake.

Nešto je u meni tada sjelo kako treba. Kako mi je zvučao njezin plač, kako su mi poznato djelovale njezine oči, kako je još nestrpljivije od mene htjela da se napokon opet dodirnemo - sve se to isplelo u najprirodniji mogući odnos dok je grabila po zraku između nas. Odjednom mi je postala apsolutno stvarna, i naravno da sam je poznavala. Bilo je savršeno prirodno da prijedem taj zadnji, laki korak i primim je, stavim ruke točno tamo gdje najbolje pristaju i nježno je povučem prema sebi.

Jacob je protegnuo duge ruke kako bih je mogla priviti uza se, ali nije ju pustio. Kad smo se dotakli kožom, blago se stresao. Njegova koža i prije mi je bila vrlo topla, a sad mi je bila vrela

kao otvoren plamen. Bila je gotovo iste temperature kao i Renesmeeina. Možda stupanj-dva drugačija.

Renesmee nije hajala za hladnoću moje kože, ili je barem bila vrlo naviknuta na nju.

Podigla je pogled i opet mi se nasmiješila, otkrivajući četvrtaste zubiće i dvije jamice. Zatim je, vrlo promišljeno, ispružila ruke prema mom licu.

Čim je to učinila, sve su se ruke na meni stisnule, iščekujući moju reakciju. Jedva da sam to opazila.

Zijevala sam u čudu, ošamućena i preplašena čudnim, zastrašujućim prizorom koji mi se našao u svijesti. Činio mi se kao vrlo snažna uspomena

- oči su mi i dalje vidjele dok sam ga promatrala u glavi - ali bio mi je potpuno nepoznat. Zurila sam kroz njega u Renesmeeino lice puno očekivanja, nastojeći shvatiti što mi se to zbiva, očajnički nastojeći zadržati smirenost.

Uz to što je bio šokantan i nepoznat, prizor mi je bio i nekako pogrešan - zamalo da sam u njemu prepoznala vlastito lice, bivše lice, ali krivo, naopako. Brzo sam dokučila da ja to gledam svoje lice onako kako ga drugi vide, a ne obrnuto u zrcalnom odrazu.

Moje je lice u uspomeni bilo izvijeno, izmučeno, prekriveno znojem i krvlju. Usprkos tome, izraz mu se u viziji pretvorio u osmijeh obožavanja; smeđe su mi oči sjale iznad dubokih podočnjaka. Prizor se uvećao, lice mi je prišlo bliže neprikazanome motrištu, a onda je iznenada nestalo.

Renesmee je spustila ruku s moga obraza. Sire se nasmiješila, ponovno s jamicama.

U prostoriji je zavladao potpun tajac, izuzev kucanja srđaca. Nitko osim Jacoba i Renesmee nije ni disao. Muk je potrajao; stekla sam dojam da oni to čekaju da ja prva nešto kažem.

"Stoje... bilo... to?" uspjela sam nekako propentati.

"Što si vidjela?" znatiželjno me upitala Rosalie, nagnjući se iza Jacoba, koji mi je trenutačno itekako smetao i djelovao kao da mu tu nije mjesto. "Što ti je pokazala?"

"Ona mi je to pokazala?" prošaptala sam.

"Kažem ti da je teško objasniti", promrmlijao mi je Edvard na uho. "Ali vrlo je djelotvorno kao način komuniciranja."

"Što si vidjela?" upitao me Jacob.

Brzo sam nekoliko puta trepnula. "Ovaj. Sebe. Mislim. Ali užasno sam izgledala."

"To joj je jedina uspomena na tebe", pojasnio mi je Edvard. Bilo je očito da je vidio ono što mi je pokazivala dok joj je to bilo u mislima. Još se grozilo; glas mu je bio hrapav dok se toga prisjećao. "Daje ti do znanja da te prepoznala iz tog prizora, da zna tko si."

"Ali kako je to izvela?"

Renesmee očito nije hajala za moje iskolačene oči. S blagim mi je smiješkom natezala uvojak kose.

"Kako ja čujem misli? Kako Alice vidi budućnost?" retorički je upitao Edvard, te slegnuo ramenima. "Darovita je."

"Zanimljiv obrat", kazao je Carlisle Edvardu. "Kao da joj je umijeće upravo suprotno od tvojega."

"Zanimljivo", složio se Edvard. "Pitam se..."

Znala sam da oni tako nagađaju, ali nije me bilo briga. Gledala sam najljepše lice na svijetu. Bila mi je vrela u naručju, što me podsjetilo na trenutak kad je crnilo gotovo odnijelo pobjedu,

kad mi više na svijetu nije ostalo ništa za što bih se držala. Ništa dovoljno snažno da me provuče kroz drobljenje mraka. Na trenutak kad sam se sjetila Renesmee i pronašla nešto što nikad ne bih pustila.

"Sjećam se i ja tebe", tiho sam joj kazala.

Bilo mi je vrlo prirodno nagnuti se i priljubiti usne uz njezino čelo. Mirisala je prekrasno. Grlo me zapeklo od arome njezine kože, ali to mi je bilo lako zanemariti. Nije mi oduzelo radost trenutka. Renesmee je bila stvarna i poznavala sam je. Bila je ista ona za koju sam se borila od samog početka. Moja mala ritalica, ona koja me i iznutra voljela. Napola Edvvard, savršena i krasna. I napola ja - što ju je začudno unaprijedilo, umjesto da je unazadi.

Cijelo ovo vrijeme imala sam pravo. Vrijedilo je boriti se za nju.

"Dobro je ona", prišapnula je Alice, vjerojatno Jasperu. Osjećala sam kako se nadvijaju nad nas, jer nemaju povjerenja u mene.

"Zar nije bilo dovoljno eksperimentiranja za danas?" upitao je Jacob mrvicu piskutavijim glasom nego inače, od uzrujavanja. "Okej, Bella ide super, ali bolje da ne pretjerujemo."

Prostrijelila sam ga istinski ozlojeđenim pogledom. Jasper se nelagodno promeškoltio pokraj mene. Svi smo se tako natisnuli jedni uz druge da je svaki sitni pokret djelovao vrlo krupno.

"Što tebe muči, Jacobe?" oštro sam ga upitala. Blago sam povukla Renesmee prema sebi, ali nije ju pustio, samo se primaknuo bliže. Sada se priljubio sasvim uz mene, tako da je Renesmee dodirivala i moja i njegova prsa.

Edvvard je prosiktao na njega. "Samo zato što te shvaćam, ne znači da te neću izbaciti, Jacobe. Bella se izuzetno dobro drži. Nemoj joj upropastiti ovaj trenutak."

"Pomoći ću mu da te izbaci, pseto", obećala mu je Rosalie glasom koji je kiptio. "Dužna sam ti dobar pogodak nogom u trbuh." U tom odnosu očito nije bilo promjene, osim ako se nije pogoršao.

Ljutito sam buljila u Jacobovo zabrinuto, napola ljutito lice. Netremice je promatrao Renesmeeino lice. S obzirom na to koliko smo se stiskali, zacijelo je u tom trenutku dodirivao bar šest različitih vampira, a činilo se da mu to čak niti ne ide na jetra.

Zar bi on zaista trpio sve to samo da me zaštiti od mene same? Što se to moglo dogoditi u vrijeme moga preobražaja - moga mijenjanja u nešto što mu je mrsko - da tako smekša njegovo držanje prema razlogu te promjene?

Razbijala sam time glavu, gledajući kako zuri u moju kćer. Kako zuri u nju kao... kao da je slijepac koji prvi put u životu vidi sunce.

"Ne!" zgranula sam se.

Jasperu su se stisnuli zubi, a Edvvardove su mi se ruke omotale oko prsa, stišćući me kao udavi. U istom trenu Jacob mi je oduzeo Renesmee iz naručja, a ja je nisam pokušala zadržati. Jer osjećala sam kako to stiže - to pucanje na koje su svi samo čekali.

"Rose", procijedila sam, vrlo polako i vrlo razgovijetno. "Uzmi Renesmee."

Rosalie je ispružila ruke, a Jacob joj je smjesta predao moju kćer. Oboje su ustuknuli od mene.

"Edvvarde, ne bih te htjela ozlijediti, tako da bih te molila da me pustiš." Oklijevao je.

"Idi stani pred Renesmee", predložila sam mu. Razmislio je o tome, a onda me pustio.

Prignula sam se u lovački čučanj i polako prišla Jacobu za dva koraka. "Nisi valjda", zarežala sam na njega.

Odmicao se podignutih dlanova, nastojeći me urazumjeti. "Znaš daje to jače od mene."
"Pseto jedno šugavo! Kako si mogao? Na moju bebu!" Primicala sam mu se i dalje, pa je ustuknuo kroz glavna vrata i napola strčao stubama unatraske. "Nisam ja to tako htio, Bella!"
"Držala sam je u naručju jedan jedini put, a ti već misliš da imaš nekakvo debilno vučje pravo na nju? Ona je moja."

"Možemo je dijeliti", molećivo je rekao dok se povlačio travnjakom.

"Hajde, plati", čula sam kako kaže Emmett iza mene. Djelić moga mozga upitao se tko se to kladio da ishod neće biti ovakav. Nisam utrošila previše misli na to. Osjećala sam preveliku srdžbu.

"Kako se usuđuješ otisnuti na moju bebu? Zar si sišao s uma?"

"Nije bilo namjerno!" branio se, uzmičući među drveće.

Zatim odjednom više nije bio sam. Ponovno su se pojavila ona dva golema vuka i postavila njemu s lijeve i desne strane. Leah je škljocnula zubima prema meni.

Uzvrtila sam joj strahovitim rezanjem koje mi se otelo kroza zube. Zabrinuo me taj zvuk, ali ne toliko da bi mi spriječio napredovanje.

"Bella, bi li me pokušala saslušati na jednu jedinu sekundu? Molim te?" kumio me Jacob.

"Leah, daj se makni", dodao je.

Leah je iskrivila gornju usnu prema meni i ostala na mjestu.

"Zašto da te saslušam?" prosiktala sam. Srdžba mi je vladala glavom. Sve mi je ostalo bilo mutno.

"Zato što si ti ta koja mi je to kazala. Sjećaš se? Rekla si mi da pripadamo jedno drugome u život, je 1' tako? Da smo si rod. Rekla si da tako to između tebe i mene mora biti. Eto... sada i jesmo. Tako si i htjela da bude."

Ošinula sam ga bijesnim pogledom. Zaista, nejasno sam se sjećala tih riječi. Ali moj novi, brzi mozak bio je dva koraka ispred njegovih besmislica.

"Pa ti mi misliš postati rod kao zet!" zakreštala sam. Moj zvonki glas strelovito se uzdigao za dvije oktave i svejedno uspio zvučati melodično.

Emmett je prasnuo u smijeh.

"Zaustavi je, Edvvarde", prošaptala je Esme. "Bit će nesretna ako mu učini nešto nažao."

Ali nisam osjetila da mi se itko primiče odostraga.

"Ne!" uporno je kazao Jacob u isti mah. "Kako uopće možeš tako na to gledati? Pa ona je još mala beba, za ime svega!"

"Pa to ti i kažem!" zauriala sam.

"Znaš da ne gledam tako na nju! Zar misliš da bi mi Edvvard dopustio da ostanem na životu kad bi bilo tako? Ja samo želim da ona bude sigurna i sretna - zar je to tako loše? Tako različito od onoga što ti želiš?" Sad je i on meni odgovarao vikanjem.

Više nisam bila u stanju ništa reći, pa sam resko zarežala na njega.

"Zar nije fenomenalna?" čula sam kako je promrmljao Edvvard.

"Ni jedan jedini put nije krenula ščepati ga za grkljan", složio se Carlisle, zvučeći ošamućeno.

"Pa dobro, u tome ti pobjeđuješ", preko volje je rekao Emmett.

"Više joj nećeš prići ni blizu", prosiktala sam Jacobu u njušku.

"Pa ne mogu!"

Kroza zube: "Trudi se. Počevši od ovog trenu."

"To nije moguće. Sjećaš se koliko si žarko željela da budem uz tebe prije tri dana? Kako ti je bilo teško kad nismo bili jedno uz drugo? To ti se sada izgubilo, je F tako?"

Strijeljala sam ga pogledom, ne znajući što time želi reći.

"To je bilo zbog nje", kazao mi je. "Od samog početka. Morali smo biti zajedno, čak i tada."

Prisjetila sam se, a onda sam shvatila; malenom dijelu mene laknulo je što se to ludilo objasnilo. Ali od tog olakšanja samo sam se nekako još više razljutila. Zar je očekivao da će mi to biti dovoljno? Da će mi zbog jednog malog pojašnjenja sve ovo postati normalno?

"Bježi dok još možeš", priprijetila sam mu.

"Ma daj, Bells! Da znaš da sam i ja drag Nessie", ostao je uporan.

Skamenila sam se. Prestala sam disati. Odostraga sam začula nestanak svih zvukova, način na koji su zabrinuto reagirali.

"Kako... sije to nazvao?"

Jacob je ustuknuo još za korak, uspijevajući izgledati postideno. "Pa," promumljao je, "to ime koje si joj dala ne ide baš lako preko jezika, pa sam—"

"Dao si mojoj kćeri nadimak po čudovištu iz Loch Nessa?" n vrisnula sam. A onda sam mu se bacila na grkljan.

23. PRISJEĆANJA:

Strašno mi je žao, Seth. Trebao sam biti bliži."

Edvard se i dalje ispričavao, što mi nije bilo ni pošteno ni primjereno. Napokon, nije Edward potpuno i nedopustivo izgubio živce. Nije Edvard pokušao otrgnuti Jacobu glavu s ramena - Jacobu, koji se nije čak ni htio fazirati da se zaštiti - i onda slučajno slomio Sethu ramenu i ključnu kost kad se ovaj umiješao. Nije Edvard zamalo ubio svog najboljeg prijatelja.

Ne kažem da dotični najbolji prijatelj nije imao nekoliko razloga za polaganje računa, ali, očito, ništa stoje Jacob učinio ne bi moglo opravdati način na koji sam se ponijela.

Znači, ne bih li se ja sada trebala ispričavati? Pokušala sam ponovno.

"Seth, ja—"

"Budi bez brige, Bella, potpuno mi je dobro", kazao je Seth u isti mah kad je Edvard rekao:

"Bella, ljubavi, nitko te ne osuđuje. Tako ti dobro ide."

Dosad mi nisu dopustili da dovršim ni jednu jedinu rečenicu.

Bilo mi je još teže jer se Edvard jedva suzdržavao od smješkanja. Znala sam da Jacob nije zaslužio moju pretjeranu reakciju, ali Edvardu je u njoj očito nešto odgovaralo. Možda bi mu samo bilo drago da i sam ima izgovor da je novorođeni, pa da može fizički dati Jacobu do znanja kako ga ljuti.

Pokušala sam posve izbrisati ljutnju iz organizma, ali bilo mi je teško, jer sam znala da je Jacob u ovom trenutku vani s Renesmee. Da je čuva od mene, sluđene novorođene.

Carlisle je pričvrstio još jedan komad udlage Sethu uz ruku, a Seth se lecnuo od boli.

"Oprosti, oprosti!" promumljala sam, znajući da nikad neću stići izgovoriti cjelovitu ispriku.

"Ne šizi, Bella", rekao je Seth i potapšao me po koljenu dobrom rukom, dok me Edvard s druge strane dragao po ruci.

Sethu kao da nije bilo odbojno to što sjedim pokraj njega na kauču dok ga Carlisle povija. "Zarast će mi u roku od pola sata", nastavio je, tapšući me i dalje po koljenu kao da ne osjeća koliko je hladno i tvrdo. "Svatko bi tako postupio da vidi kako Jake i Ness—" Ušutio je u pola riječi i brže-bolje promijenio temu. "Hoću reći, barem me nisi ugrizla, ono. To bi baš bilo koma."

Zarila sam lice u dlanove i stresla se na tu pomisao, na tu vrlo stvarnu mogućnost. Do toga je tako lako moglo doći. A vukodlaci ne reaguju na vampirski otrov kao ljudi, što su mi tek sada kazali. Njih on istinski truje.

"Ne vrijedim kao osoba."

"Naravno da vrijediš. Nisam smio—" započeo je Edvard.

"Prekini", uzdahnula sam. Nisam htjela da krivnju i za ovo svali na sebe, kao što to uvijek radi.

"Sva sreća da Ness - Renesmee nije otrovna", rekao je Seth nakon sekunde nelagodne tišine.

"Jer Jakea grize cijelo vrijeme."

Ruke su mi se objesile. "Stvarno?"

"Nego što. Kad god joj on i Rose ne tutnu obrok u usta na vrijeme. Rose se drapa od smijeha na to."

Blenula sam u njega od šoka, a i od grižnje savjesti, jer sam morala priznati da mi je to malčice smiješno, i to u zluradom smislu.

Jasno, već sam znala da Renesmee nije otrovna. Bila sam prva osoba koju je ugrizla. Nisam naglas iznijela tu opasku, jer sam se pretvarala da se uopće ne sjećam tih nedavnih događaja.

"Eto, Seth", rekao je Carlisle, uspravio se i odmaknuo od nas. "Mislim da je to sve što mogu učiniti. Nastoj se ne micati, eh, sat-dva, valjda." Carlisle se zahihotao. "Kad bi bar liječenje ljudi tako brzo urodilo plodom." Načas je položio dlan Sethu na crnu kosu. "Miruj", naredio mu je i nestao na katu. Čula sam kako se vrata ordinacije zatvaraju, i upitala se jesu li već uklonili dokaze moga boravka.

"Čini mi se da bih mogao malo mirovati", složio se Seth nakon što je Carlisle već otišao, a onda široko zijevnuo. Oprezno, pazeći na to da si ne iskrivi rame, spustio je glavu na naslon kauča i sklopio oči. Nekoliko sekundi nakon toga, usta su mu se objesila.

Još sam se minutu mrštila na njegovo spokojno lice. Kao i Jacob, Seth je očito bio u stanju zaspati kad poželi. Znajući da se još neko vrijeme neću moći ponovno ispričati, ustala sam; kretnja nije ni najmanje zaljuljala kauč. Sve što ima veze s tjelesnošću bilo mi je tako lako. Ali ostalo...

Edvard je otišao za mnom do stražnjih prozora i primio me za ruku.

Leah je koračala uz rijeku, zastajkujući svako malo da pogleda kuću. Lako se vidjelo kad nastoji ugledati brata, a kad mene. Oči su joj zabrinuto pogledavale, pa ubitačno strijeljale. Čula sam kako se Jacob i Rosalie tiho prepiru vani na ulaznim stubama oko toga tko je na redu da nahrani Renesmee. Antagonizam im je bio nepromijenjen; sada su se slagali jedino oko toga da me se treba držati podalje od moje bebe sve dok se sto posto ne oporavim od živčanog ispada. Edvard se protivio njihovoj presudi, ali ja nisam. I sama sam htjela biti sigurna. Samo, brinula sam se da bi mojih sto posto sigurnosti i njihovih sto posto sigurnosti mogle biti dva vrlo različita pojma.

Po strani od njihova prepucavanja, Sethova spora disanja i Leina živčanog dahtanja, bilo je vrlo tiho. Emmett, Alice i Esme bili su u lovu. Jasper je ostao kod kuće, da me drži na oku. Sada je neupadljivo stajao uz početni stup rukohvata, nastojeći ne biti iritantan. Iskoristila sam mir da razmislim o svemu što su mi Edvard i Seth ispričali dok je Carlisle stavljao Sethu udlagu. Svašta sam propustila dok sam izgarala, a tek sam sada dobila priliku uloviti korak.

Glavna vijest bila je kraj razmirice sa Samovim čoporom - zbog čega su ostali smatrali da je opet sigurno dolaziti i odlaziti po volji. Primirje je bilo čvršće nego ikad. Ili ih je, moglo bi se reći, snažnije obavezivalo, ovisno o točki gledišta.

Obavezivalo, jer najapsolutniji zakon čopora glasi da nijedan vuk nikad ne smije ubiti onu na koju se drugi vuk otisnuo. Bol nečega takvog bila bi nesnosna cijelome čoporu. Odgovornost se, bila namjerna ili slučajna, ne bi mogla oprostiti; ti bi se vukovi borili do smrti - druge mogućnosti ne bi bilo. To se dogodilo jedanput u davni, kazao mi je Seth, ali posve slučajno. Nijedan vuk nikada ne bi namjerno na taj način uništio brata.

I tako je Renesmee postala nedodirljiva zbog toga što Jacob sad prema njoj osjeća. Pokušala sam se usredotočiti na olakšanje sadržano u toj činjenici, a ne na odbojnost, ali nije mi bilo lako. U glavi mi je bilo dovoljno mjesta da intenzivno osjećam obje emocije u isti mah.

A ni Sam se nije mogao ljutiti zbog mog preobražaja, jer ga je dopustio Jacob - u svojstvu Alfe po pravu. Jedilo me stalno shvaćati koliko toga dugujem Jacobu kad sam se samo htjela ljutiti na njega.

Namjerno sam preusmjerila misli kako bih ovladala osjećajima. Razmislila sam o još jednom zanimljivom fenomenu; premda se zatišje između zasebnih čopora nastavilo, Jacob i Sam otkrili su da se Alfe mogu obraćati jedan drugome u vučjem obličju. Nije to bilo kao prije; nisu si čuli svaku misao, kao prije raskola. Seth je objasnio da je to sličnije razgovoru naglas. Sam sad čuje samo one misli koje Jacob želi podijeliti s njim, i obratno. Otkrili su i to da mogu uspostaviti komunikaciju na većoj udaljenosti, sad kad su ponovno počeli razgovarati. Sve to su otkrili tek nakon što je Jacob otišao sam - uz prigovore Setha i Lee - da objasni Samu što mu se dogodilo s Renesmee; jedino je tada napustio Renesmee otkako ju je prvi put ugledao.

Nakon što je Sam shvatio koliko se korjenito sve promijenilo, vratio se s Jacobom porazgovarati s Carlisleom. Razgovor su vodili u ljudskom liku (Edvard je odbio napustiti me da bi im prevodio) i obnovili sporazum. Odnos im, doduše, možda nikad više neće odisati onakvim prijateljstvom.

Jedna krupna briga manje.

Ali postojala je još jedna koja mi je, premda fizički ne tako opasna kao čopor bijesnih vukova, svejedno djelovala neodgovidije.

Charlie.

Ranije jutros razgovarao je s Esme, ali to ga nije spriječilo da opet nazove, dvaput, prije samo nekoliko minuta dok je Carlisle stavljao udlagu Sethu. Carlisle i Edvard pustili su telefon da zvoni.

Što bi mu bilo ispravno reći? Jesu li Cullenovi u pravu? Bi li bilo najbolje i najobzirnije reći mu da sam umrla? Bih li mogla nepomično ležati u lijesu dok on i moja majka plaču nada mnom?

Nije mi to djelovalo ispravno. Ali dovesti Charlieja ili Renee u opasnost zbog opsjednutosti Voltura tajnovitošću bjelodano nije dolazilo u obzir.

Tu je i dalje bila moja ideja - pustiti Charlieja da me vidi, kad budem spremna za to, i dopustiti mu da sam donese netočne zaključke. Formalno, vampirska pravila ostala bi netaknuta. Ne bi li bilo bolje za Charlieja da zna kako sam živa - recimo - i sretna? Sve i ako sam čudna i drugačija i, lako moguće, stravična u njegovim očima?

Moje su oči pogotovo u ovom trenutku bile itekako prestravične. Koliko će još proći prije nego što mi sposobnost obuzdavanja same sebe i boja očiju budu spremne za Charlieja?

"Što je, Bella?" tiho me upitao Jasper, iščitavajući moju sve veću napetost. "Nitko nije ljut na tebe" - nato mu se usprotivilo potmulo rezanje s rijeke, ali zanemario ga je - "niti je zaista iznenađen. No dobro, moglo

bi se reći da se jesmo iznenadili. Iznenadili što si tako brzo uspjela doći sebi. Bila si dobra. Bolja nego stoje itko očekivao."

Dok je govorio, u prostoriji je zavladala velika smirenost. Sethovo disanje prešlo je u prigušeno hrkanje. Osjetila sam se smirenije, ali nisam zaboravila na svoje strepnje.

"Razmišljala sam o Charlieju, da ti pravo kažem."

Rasprava pred kućom naglo se prekinula.

"Ah", promrmljao je Jasper.

"Stvarno moramo otići, zar ne?" upitala sam ga. "Na neko vrijeme, u najmanju ruku. Pretvarati se da smo, ne znam, u Atlanti."

Osjećala sam da me Edvard netremice promatra, ali pogledala sam Jaspера. Upravo mi je on i odgovorio, ozbiljnim tonom.

"Da. Jedino se tako može zaštititi tvoj otac."

Načas sam se snuždila. "Tako će mi nedostajati. Svi će mi odavde nedostajati."

Jacob, pomislila sam i preko volje. Premda mi je ta čežnja i iščeznula i objasnila se - zbog čega mi je silno laknulo - i dalje mi je bio prijatelj. Koji zna pravu mene i prihvaća je. Čak i kao čudovište.

Sjetila sam se onoga što je Jacob rekao dok me kumio prije nego što sam ga napala. Rekla si mi da pripadamo jedno drugome u život, je /' tako? Da smo si rod. Rekla si da tako to između tebe i mene mora biti. Eto... sada i jesmo. Tako si i htjela da bude.

Ali osjećaj mi nije bio onakav kakav sam htjela. Ne sasvim. Prisjetila sam se nečega davnijeg, mutnih, slabih uspomena na svoj ljudski život. Prisjetila sam se upravo najtežih uspomena - vremena bez Edvarda, vremena tako mračnog da sam ga htjela pokopati u glavi. Nisam se doslovce sjećala riječi; samo sam pamtila kako sam htjela da mi je Jacob brat, pa da se možemo voljeti bez ikakve zbrke ili boli. Da smo si rod. Ali nikad prije u tu jednadžbu nisam uvrstila kćer.

Sjetila sam se nečega mrvicu kasnijeg - jedne od mnogih prilika u kojoj sam rekla Jacobu zbogom i naglas se upitala s kojom će završiti, koja će mu ispraviti život nakon onoga što sam mu učinila. Rekla sam nešto u stilu da koja god to bude bila, neće biti dovoljno dobra za njega. Podsmjehnula sam se, a Edvard je upitno podigao obrvu. Samo sam mu odmahнула glavom. Ali ma koliko će mi prijatelj možda nedostajati, znala sam da postoji veći problem. Jesu li Sam, Jared ili Quil ikada proveli cijeli dan a da nisu vidjeli

predmet svoje fiksacije, Emily, Kim ili Claire? Mogu li? Što bi odvojenost od Renesmee učinila Jacobu? Bi li mu nanijela bol?

U meni je još uvijek bilo dovoljno sitne pakosti da bi mi bilo drago, ne zato što on pati, nego zbog toga što Renesmee neće biti uz njega. Kako bih ja trebala podnositi to što ona pripada Jacobu kad jedva da bi se moglo reći da pripada meni?

Zvuk pokreta na prednjem trijemu prenuo me iz razmišljanja. Čula sam kako ustaju, a onda su ušli. U upravo istom trenutku Carlisle je sišao s kata, ruku punih čudnih stvari - vrpce za mjerenje, vage. Jasper mi je priskočio. Kao na neki signal koji mije promaknuo, čak je i Leah vani sjela i počela gledati kroz prozor, izgledajući kao da očekuje nešto u isti mah i poznato i potpuno nezanimljivo.

"Sigurno je šest sati", rekao je Edward.

"Pa?" upitala sam ga, netremice gledajući Rosalie, Jacoba i Renesmee. Stajali su na vratima, dok je Rosalie nosila Renesmee. Rose je izgledala nepovjerljivo. Jacob je izgledao zabrinuto. Renesmee je izgledala prelijepo i nestrpljivo.

"Vrijeme je da izmjerimo Ness - ovaj, Renesmee", pojasnio mi je Carlisle.

"O. To svaki dan radite?"

"Četiri puta dnevno", ispravio me usput Carlisle dok je pokazivao ostalima da odu na kauč. Učinilo mi se da sam primijetila kako je Renesmee uzdahnula.

"Četiri puta? Svakodnevno? Zašto?"

"I dalje brzo raste", prišapnuo mi je Edvard, tiho i napeto. Stisnuo mi je šaku, a drugom me rukom čvrsto obgrlio oko struka, gotovo kao da mu treba potpora.

Nisam mogla odvojiti oči od Renesmee da provjerim kakav mu je izraz lica.

Izgledala je savršeno, apsolutno zdravo. Koža joj je sjala poput alaba-steru u kontrastu; obrašćići su joj spram nje imali boju ružinih latica. Nije moguće da nešto s tako blistavom ljepotom nije u redu. Pa valjda u njezinu životu ne postoji ništa opasnije od njezine majke. Postoji li?

Razlika između djeteta koje sam rodila i djeteta koje sam ponovno upoznala prije sat vremena bila bi očigledna svakome. Razlika između Renesmee otprije sat vremena i Renesmee sada bila je nešto istančanija. Ljudske je oči nikada ne bi opazile. Ali postojala je.

Tijelo joj je bilo nešto dulje. Tek mrvicu vitkije. Lice joj nije bilo toliko bucmasto; bilo je ovalnije za djelić stupnja. Koverčice su joj visjele milimetar

i pol niže niz ramena. Susretljivo se protegnula u Rosalienu naručju dok je Carlisle rastezao vrpce za mjerenje niz nju i zatim joj njome obavijao glavu. Nije ništa zapisivao; savršeno pamćenje.

Bila sam svjesna da Jacob drži prekrižene ruke na prstima jednako čvrsto kao i Edvard svoje oko mene. Teške su mu se obrve sabile u jednu crtu nad duboko usađenim očima.

Razvila se iz jedne stanice u bebu normalne veličine tijekom nekoliko tjedana. Već par dana nakon rođenja činilo se da bi uskoro mogla prohodati. Zadrži li takav tempo rasta...

Mome vampirskom umu nije bilo teško obaviti proračun.

"Što da radimo?" užasnuto sam prošaptala.

Edvard me primio još čvršće. Shvatio je točno što ga pitam. "Ne znam." "Usporava se", promrsio je Jacob kroza zube.

"Treat će nam još nekoliko dana mjerenja da utvrdimo trend, Jacobe. Ništa ne mogu obećati."

"Jučer je porasla za pet centimetara. Danas je manje."

"Tričetvrt milimetra manje, ako su moja mjerenja savršena", tiho je rekao Carlisle.

"Budite savršeni, doktore", rekao je Jacob, izgovarajući to gotovo kao prijetnju. Rosalie se ukrotila.

"Znaš da ću dati sve od sebe", zajamčio mu je Carlisle.

Jacob je uzdahnuo. "Valjda više od toga ne mogu tražiti."

Opet sam osjetila ljutnju, kao da Jacob krade moj tekst - i potpuno ga pogrešno izgovara.

Kao da se i Renesmee ljutila. Počela se meškoljiti, a zatim je zapovjedno ispružila ručicu prema Rosalie. Rosalie se nagnula da joj Renesmee dotakne lice. Trenutak potom, Rose je uzdahnula.

"Što hoće?" smjesta je upitao Jacob, opet prisvojivši moj tekst.

"Bellu, naravno", kazala mu je Rosalie, a od njezinih riječi utroba mi se malčice ugrijala. Zatim me pogledala. "Kako se osjećaš?"

"Zabrinuto", priznala sam joj, a Edvard me stisnuo.

"Svi smo zabrinuti. Ali nisam na to mislila."

"Vladam sobom", obećala sam joj. Žeđ mi je u ovom trenutku bila vrlo nisko na popisu potreba. K tome, Renesmee mi je lijepo mirisala u nimalo prehrambenom smislu.

Jacob se ugrizao za usnu, ali nije ni pokušao spriječiti Rosalie kad mi je ponudila Renesmee. Jasper i Edvard nadvili su se nad nas, ali dopustili

su to. Vidjela sam kako je Rose napeta, pa sam se upitala kako je Jasperu ovog trenutka u prostoriji. Ili je toliko usredotočen na mene da ostale ne može osjetiti?

Renesmee je posegnula prema meni kada i ja prema njoj, a lice joj je obasjao zasljepljujuće sjajan osmijeh. Lako se smjestila u moje naručje, kao da je oblikovano baš za nju. Smjesta je stavila vrelu ručicu na moj obraz.

Premda sam bila pripravna, svejedno sam zinula u čudu kad sam ugledala to sjećanje kao viziju u glavi. Tako živopisnu i šarenu, a ipak potpuno prozirnu.

Sjećala se kako sam gonila Jacoba preko tratine, sjećala se kako je Seth skočio između nas. Sve je to savršeno jasno vidjela i čula. Ta graciozna grabežljivica koja skače na plijen kao strijela odapeta iz luka nije sličila meni. Morala je to biti neka druga. Zbog toga mi se griznja savjesti mrvicu umanjila dok je Jacob samo nezaštićeno stajao s rukama ispred sebe. Ruke mu nisu drhtale.

Edvard se zahihotao, promatrajući Renesmeeeine misli zajedno sa mnom. A onda smo se oboje lecnuli kad se začulo pucanje Sethovih kostiju.

Renesmee se blistavo osmjehnula, a njezine oči u uspomeni nisu silazile s Jacoba kroz cijelu gungulu koja je uslijedila. Osjetila sam novi okus u sjećanju - ne posve zaštitnički, prije posjednički - dok je promatrala Jacoba. Stekla sam izričit dojam da joj je drago što se Seth ispriječio na putu mojega skoka. Nije htjela da Jacob nastrada. Jer je njezin.

"Ma, prekrasno", prostenjala sam. "Savršeno."

"Samo zato što joj je ukusniji od nas ostalih", primirio me Edvard, zvučeći kruto, jer se i sam jedio.

"Kažem ti da sam i ja njoj drag", podbo me Jacob s druge strane sobe, očiju uprtih u Renesmee. Nije bio sasvim uživljen u šalu; obrve su mu zadržale napeti položaj. Renesmee me nestrpljivo potapšala po licu, tražeći da pazim. Još jedno sjećanje: Rosalie joj nježno provlači četku kroz svaki kovrčavi uvojak. To joj je bilo lijepo. Carlisle i vrpca za mjerenje, kad je znala da se treba rastegnuti i mirno ležati. To ju nije zanimalo.

"Izgleda da će ti dati sažetak svega što si propustila", prokomentirao mi je Edvard na uho. Nos mi se naborao kad me lupila sljedećom. Od vonja poteklog iz čudne metalne šalice - dovoljno tvrde da se ne može lako progristi - munjevito me zapeklo cijelo grlo. Jao. A onda sam izgubila Renesmee iz ruku, koje su mi se našle sputane iza leđa. Nisam se odupirala Jasperu; samo sam gledala Edvarda u prestrašeno lice.

"Što sam učinila?"

Edvard je pogledao Jaspera iza mene, a zatim ponovno mene.

"Ali prisjećala se žeđi", promrsio je Edvard, a čelo mu se naboralo. "Sjećala se okusa ljudske krvi."

Jasper mi je čvršće sputao ruke. Dijelom svijesti zamijetila sam da mi to nije naročito neugodno, a kamoli bolno, kao što bi bilo čovjeku. Samo mi je išlo na živce. Bila sam sigurna da se mogu oteti njegovu stisku, ali nisam mu se oduprla.

"Da", složila sam se. "I?"

Edvard se još sekundu mrštio na mene, a onda mu se lice opustilo. Kratko se nasmijao. "I baš ništa, prema svemu sudeći. Ja sam taj koji je ovaj put pretjerano reagirao. Pusti je, Jazz." Nestalo je stiska koji me sputavao. Posegnula sam prema Renesmee čim me oslobodio. Edvard mi ju je uručio bez oklijevanja.

"Nije mi to jasno", rekao je Jasper. "Ne mogu ja to podnijeti."

Iznenadeno sam vidjela kako Jasper išetava kroz stražnja vrata. Leah se odmaknula da mu pruži širok razmak dok je koračao do rijeke i zatim se jednim skokom bacio na suprotnu stranu.

Renesmee mije dotaknula vrat i smjesta mi ponovila taj prizor odlaska, kao daje prevrtjela snimku. Osjetila sam pitanja u njezinim mislima, odjek mojega.

Već me bio prošao šok zbog njezina čudnog malog dara. Činio mi se posve prirodnim dijelom nje, nečim što bi se gotovo trebalo i očekivati. Možda sad, nakon što sam i sama postala dio natprirodnog, nikad više neću biti skeptik.

Ali što je bilo Jasperu da onako ode?

"Vratit će se on", rekao je Edvard, možda meni, možda Renesmee. "Samo mu treba trenutak samoće da si prilagodi gledanje na život." Kutovi usana prijetili su razvući mu se u osmijeh. Još jedna ljudska uspomena - Edvard mi govori kako će Jasperu biti lakše u vlastitoj koži "ako se budem teško navikavala" na vampirski bitak. Kazao je to u kontekstu rasprave o tome koliko ću ljudi ubiti u prvih godinu dana kao novorođena.

"Ljuti se na mene?" tiho sam upitala.

Edvard je raširio oči. "Ne. Zašto bi se ljutio?"

"Što mu je, onda?"

"Ljut je na sebe, ne na tebe, Bella. Brine ga... što je odgovoran za ostvarivanje vlastitih crnih slutnji, kako bi se valjda moglo reći."

"U kom smislu?" upitao ga je Carlisle prije nego što sam ja stigla.

"Pita se je li ludilo novorođenih zaista tako teško kao što smo oduvijek mislili, ili bi se svatko, uz prave nazore i stav, mogao snaći jednako dobro kao Bella. Čak i sada - možda mu je tako teško samo zato što vjeruje da je to prirodno i neizbježno. Možda bi, kad bi više očekivao od sebe, uspio i udovoljiti tim očekivanjima. Tjeraš ga na preispitivanje niza duboko usađenih predrasuda, Bella."

"Ali to nije fer", rekao je Carlisle. "Svatko je drugačiji; svatko ima vlastite izazove. Možda to što Bella postiže nadilazi prirodne sposobnosti. Možda u tome leži njezin dar, da tako kažem." Skamenila sam se od iznenađenja. Renesmee je osjetila tu promjenu i dotaknula me. Prisjetila se prethodne sekunde i zanimao ju je razlog.

"To je zanimljiva teorija, i posve vjerojatna", rekao je Edvard.

Na sitan sam se trenutak razočarala. Što? Ni magičnih vizija, ni strašnih umijeća napadanja poput, ma, sijevanja munjama iz očiju ili nečeg takvog? Nemam baš ništa što bi bilo korisno ili cool?

A onda sam shvatila što bi moglo značiti da moja "supermoć" nije više od iznimne samokontrole.

Prije svega, barem imam sebi svojstven dar. Mogla sam ne imati nikakav.

Ali, što je mnogo bitnije, ako je Edvard u pravu, onda mogu smjesta preskočiti onaj dio koji me strašio daleko više od svih ostalih.

Što ako ne moram biti novorođena? Barem ne u smislu sluđenog stroja za ubijanje. Što ako bih se mogla od prvoga dana normalno uklopiti među Cullenove? Što ako se nećemo morati godinu dana skrivati u nekoj zabit dok "sazrijevam"? Što ako, poput Carlislea, nikad ne budem morala ubiti ni jednu jedinu osobu? Što ako bih od samog početka mogla biti dobra vampirica? Mogla bih se vidjeti s Charliejem.

Uzdahnula sam čim mi se stvarnost probila kroz nadu. Ne mogu se smjesta vidjeti s Charliejem. Oči, glas, usavršeno lice. Što bih mu zapravo mogla reći; kako bih uopće počela? Potajice mi je bilo drago što imam određenu izliku da to odgodim na neko vrijeme; ma koliko da sam htjela pronaći neki način da zadržim Charlieja u svome životu, stravično sam se bojala tog prvog susreta. Vidjeti kako će iskolačiti oči pri pogledu na moje novo lice, moju novu kožu. Znati da je prestrašen. Pitati se kakvo će mu se mračno objašnjenje oblikovati u glavi.

Bila sam dovoljno velika kukavica da pričekam godinu dana da mi oči prestanu gorjeti. A baš sam mislila da ću biti potpuno neustrašiva nakon što postanem neuništiva.

"Jesi li ikada vidio dar usporediv sa samokontrolom?" upitao je Edvard Carlislea. "Misliš li stvarno da je to dar, ili tek plod svih njezinih priprema?"

Carlisle je slegnuo ramenima. "Donekle je sličan onome stoje Siobhan oduvijek bila u stanju izvoditi, premda ona to ne bi nazvala darom."

"Siobhan, tvoja prijateljica iz onog irskog koveni?" upitala gaje Rosalie. "Nisam znala da ona može išta posebno. Mislila sam da je u toj ekipi Maggie ta koja je nadarena."

"Da, Siobhan dijeli to mišljenje. Ali ona je u stanju odlučiti što joj je cilj i zatim ga gotovo... voljno pretvoriti u stvarnost. Pripisuje to dobrom planiranju, ali oduvijek se pitam nije li to i nešto više. Na primjer, kad je prihvatila Maggie. Liam je vrlo ljubomorno čuvao svoj posjed, ali Siobhan je htjela da se to razriješi, pa se i razriješilo."

Edvard, Carlisle i Rosalie smjestili su se u naslonjače kad su nastavili s raspravom. Jacob je zaštitnički sjeo pokraj Setha, djelujući kao da mu je dosadno. Vjede su mu se tako objesile da sam bila sigurna da će se začas obeznaniti.

Slušala sam, ali podijeljene pažnje. Renesmee mi je i dalje prepričavala svoj dan. Držala sam je uz prozorsku stijenku, automatski je ljuljajući u naručju dok smo se netremice gledale u oči. Shvatila sam da ostali nemaju razloga sjesti. Stajanje mi je bilo savršeno ugodno. Jednako sam se odmarala kao i da ležim protegnuta na krevetu. Znala sam da bih tjedan dana mogla ovako stajati i ne pomaknuti se, a po isteku tih sedam dana osjećala bih se jednako odmorno kao i na početku.

Sigurno sjede iz navike. Ljudi bi zapazili nekoga tko satima stoji a da i ne prebaci težinu na drugu nogu. Čak i sad, primijetila sam kako Rosalie prstima popravlja kosu, a Carlisle križa noge. Sitne kretnje da ne bi djelovali premirno, prevampirski. Morat ću promatrati što oni rade i početi vježbati.

Premjestila sam težinu natrag na lijevu nogu. Bilo mi je pomalo glupo.

Možda mi samo žele dati da malo budem sama sa svojom bebom -odnosno sama koliko je sigurno.

Renesmee mi je prepričala svaki, najsitniji događaj u danu, a iz tona njezinih malih priča stekla sam osjećaj da joj je stalo da ih saznam u istoj mjeri u kojoj sam i ja to željela. Brinula se da su mi neke stvari promaknule

- poput vrabaca koji su skakutali sve bliže i bliže dok ju je Jacob nosio, a oboje su stajali vrlo mirno pokraj jedne od onih velikih jela; ptičice nisu htjele prići Rosalie. Ili one odurno bljak bijele tekućine - umjetnog mlijeka - koju joj je Carlisle stavio u šalicu; smrdjela je po kiseloj prašini. Ili pjesme koju joj je Edvard pjevušio, tako savršene da mi ju je Renesmee dvaput odvtjela; iznenadilo me što se nalazim u pozadini te uspomene, savršeno nepokretna ali još prilično izubijana. Stresla sam se, sjetivši se tog vremena sa svog motrišta. One grozomorne vatre...

Nakon gotovo sat vremena - ostali su još bili duboko uživljeni u razgovor, Seth i Jacob uglas su hrkali na kauču - Renesmeeine priče iz uspomena počele su se usporavati. Blago su se zamutile oko rubova i izgubile čvrsto žarište prije nego što su došle na izmak. Namjeravala sam u panici upasti Edvardu u riječ - zar nešto nije u redu s njom? - kad su joj kapci zatreperili i sklopili se. Zijevnula je, rastegnuvši rumene, bucmaste usnice u okruglo O, i oči joj se više nisu otvorile.

Ručica joj je spala s moga lica kad je utonula u san - poledina kapaka bila joj je blijede boje lavande, poput rijetkih oblaka prije svitanja. Pazeći da je ne probudim, vratila sam tu ručicu sebi na kožu i znatiželjno je tu zadržala. Isprva nije bilo ničega, a onda, nakon nekoliko minuta, zatreptale su boje, kao da joj se šaka leptira razlijeće iz svijesti.

Opčinjeno sam gledala njezine snove. Nisu imale nikakva smisla. Samo boje, oblici i lica. Bilo mi je drago kako se često moje lice - oba moja lica, odvratno ljudsko i prelijepo besmrtničko - javlja u njezinim nesvjesnim mislima. Češće nego Edvard ili Rosalie. Bila sam rame uz rame s Jacobom; nastojala sam ne dopustiti da me to pogodi.

Tad sam prvi put shvatila kako me Edvard mogao promatrati dok spavam iz noći u dosadnu noć, samo da me čuje kako govorim u snu. Mogla bih dovijeka gledati Renesmee kako sanja.

Promjena u Edvardovu tonu privukla mi je pažnju kad je rekao: "Napokon" i okrenuo se baciti pogled kroz prozor. Vani je bila duboka, zagasitoljubičasta noć, ali pogled mi je sezao jednako daleko kao prije. Mrak mi ništa nije skrivao; sve mi je samo promijenilo boju.

Leah je, i dalje strijeljajući pogledom, ustala i prikrla se u grmlju upravo kad je Alice izbila na vidik sa suprotne strane rijeke. Alice se zaljuljala tamo-amo s grane kao artist na trapezu, nožnim prstima dodirujući šake, prije nego što će se baciti tijelom u graciozan salto preko rijeke. Esmee je izvela tradicionalniji skok, dok je Emmett jurnuo ravno kroz rijeku, pljuskajući vodu tako daleko da su kapi poprskale stražnje prozore. Na moje iznenađenje, za njima je stigao Jasper, čiji je sposobni skok djelovao neupadljivo, čak prikriveno spram ostalih. Široki osmijeh koji se protezao na Aliceinu licu djelovao mi je poznato na nejasan, čudan način. Svi su mi se odjednom počeli smiješiti - Esmee slatko, Emmett uzbuđeno, Rosalie pomalo nadmeno, Carlisle s popustlji-vošću, a Edvard s iščekivanjem.

Alice je doskakutala u sobu prije svih ostalih, ruke ispružene preda se dok je nestrpljivost stvarala gotovo vidljivu auru oko nje. Na dlanu joj je bio obični mjedeni ključ, oko kojega je bila privezana velika mašna od ružičastog satena.

Pružila mi je ključ, a ja sam automatski čvršće primila Renesmee desnom rukom kako bih mogla otvoriti lijevu. Alice je spustila ključ u nju.

"Sretan rođendan!" ciknula je.

Zakolutala sam očima. "Nitko ne počinje brojiti na sam dan rođenja", podsjetila sam je. "Prvi rođendan obilježava se kad istekne godine dana, Alice."

Osmijeh je postao samodopadan. "Ne slavimo tvoj vampirski rođendan. Zasad. Trinaesti je rujna, Bella. Sretan ti devetnaesti rođendan!"

24. IZNENAĐENJE:

Ne. Nema šanse!" Žestoko sam odmahнула glavom, a onda ošinula pogledom smiješak mojega sedamnaestogodišnjeg supruga punog sebe. "Ne, ovo se ne računa. Prestala sam stariti prije tri dana. Zauvijek će mi biti osamnaest."

"Nema veze", rekla je Alice, odbacujući moj prigovor kratkim slijeganjem ramenima. "Svejedno slavimo, žalim slučaj."

Uzdahnula sam. Rijetko kad je imalo smisla raspravljati s Alice. Osmijeh joj se raširio do nemogućih razmjera kad mi je ugledala privolu u očima.

"Jesi li spremna otvoriti poklon?" zapjevala je Alice.

"Poklone", ispravio ju je Edvard, te izvadio još jedan ključ - ovaj je bio duži i srebrni, s manje razmetljivom plavom mašnom - iz džepa.

S mukom sam se suzdržala da ne prevrnem očima. Smjesta sam znala čemu taj ključ pripada - autu za "poslije". Upitala sam se bih li trebala osjetiti uzbuđenje. Čini se da mi pretvaranje u vampiricu nije podarilo nikakvo nenadano zanimanje za sportske automobile.

"Prvo moj", rekla je Alice, te isplazila jezik, predviđevši njegov odgovor.

"Moj je bliži."

"Ali vidi kako je odjevena." Alice je gotovo prostenjala te riječi. "To me cijeli dan ubija. Ovo je očito prioritetno."

Obrve su mi se skupile kad sam se upitala na koji način me ključ može obući u novu odjeću. Zar mi je kupila punu škrinju stvari?

"Znam - igrat ćemo, pa tko pobijedi", predložila je Alice. "Kamen, škare, papir."

Jasper se zahihotao, a Edvard je uzdahnuo.

"A da mi samo kažeš tko će pobijediti?" oporo je rekao Edvard.

Alice se ozarila. "Ja ću. Izvrsno."

"Ionako bi po svoj prilici bilo bolje da pričekam do jutra." Edvard mi je uputio izvijeni smiješak, a onda kimnuo prema Jacobu i Sethu, koji su izgledali kao da će prespavati ostatak noći; upitala sam se koliko su dugo ovaj put ostali budni. "Mislim da bi bilo više fora da Jacob bude budan za veliko otkrivanje, slažeš se? Tako da bude bar nekoga tko će izraziti primjerenu razinu oduševljenja?"

Uzvratila sam mu širokim osmijehom. Dobro me poznao.

"Jej", zapjevala je Alice. "Bella, daj da Rosalie uzme Ness— Renesmee."

"Gdje ona inače spava?"

Alice je slegnula ramenima. "U Roseinom naručju. Ili Jacobovom. Ili Esminom. Shvaćaš. U životu je nitko nije spustio. Bit će najrazmaženija poluvampirica na svijetu."

Edvard se nasmijao, a Rosalie je stručno preuzela Renesmee. "Ona je također najrcerazmaženija poluvampirica na svijetu", rekla je Rosalie. "U tome je čar jedinstvenosti." Rosalie mi se iscerila, a meni je bilo drago vidjeti da se naša novostečena bliskost još vidi u njezinu osmijehu. Nisam bila posve sigurna da će se zadržati nakon što Renesmeein život više ne bude vezan uz moj. Ali možda smo dovoljno dugo vremena provele kao suborci da ćemo sada zauvijek ostati prijateljice. Napokon sam odabrala onako kako bi i ona, da je na mojem mjestu. To kao da je iz nje ispralo sve zamjeranje prema mojim ostalim odlukama. Alice mi je tutnula ključ s masnicom u ruku, te me ščepala za lakat i odvela prema stražnjim vratima. "Idemo, idemo", cvrkutala je.

"Je li vani?"

"Recimo", kazala je Alice i gurnula me dalje.

"Uživaj u daru", rekla je Rosalie. "Od svih nas ti je. Naročito od Esme."

"Zar nećete i vi doći?" Shvatila sam da se nitko nije pomaknuo.

"Dat ćemo ti priliku da se sama naučiješ", rekla je Rosalie. "Možeš nam reći kako je bilo... kasnije."

Emmett je provalio u smijeh. Zbog nečega u njegovu cerekanju došlo mi je da porumenim, premda nisam točno znala u čemu je stvar.

Shvatila sam da se mnogo mojih osobina - poput istinske mržnje prema iznenađenjima i ne naročito veće ljubavi prema darovima kao takvim - nije nimalo promijenilo. Bilo mi je olakšanje i otkrivenje spoznati koliko se mojih temeljnih karakternih crta preselilo sa mnom u ovo novo tijelo.

Nisam očekivala da ću ostati ja. Široko sam se nasmiješila.

Alice me povukla za rame, i nisam se mogla prestati smiješiti kad sam otišla za njom u ljubičastu noć. Samo je Edvard krenuo s nama.

"Eto gorljivosti koju sam tražila", promrmljala je Alice pohvalno. Zatim mi je ispustila ruku, dvaput okretno skočila i prebacila se preko rijeke.

"Dođi, Bella", doviknula mi je sa suprotne strane.

Edvard je skočio istodobno kad i ja; bilo mi je u svakom pogledu jednako zabavno kao i danas popodne. Možda i mrvicu zabavnije, jer je noć podarila svemu nove, bogate boje. Alice je krenula s nama na petama, ravno na sjever. Bilo je lakše slijediti šapatni sušanj njezinih koraka po zemlji i svježiji trag njezina mirisa, nego je držati na oku kroz gusto raslinje. Bez meni vidljiva povoda, naglo se okrenula na peti i dotrčala do mjesta gdje sam zastala.

"Nemoj me napasti", upozorila me i skočila na mene.

"Što ti to radiš?" ozbiljno sam je upitala, meškoljeći se dok mi se penjala na leđa i obavijala dlanove oko lica. Osjetila sam potrebu da je zbacim sa sebe, ali suzdržavala sam se.

"Sprečavam te da vidiš."

"Mogu se ja pobrinuti za to bez teatralnih gesta", ponudio se Edvard.

"Lako je moguće da bi je pustio da vara. Primi je za ruku i povedi je." "Alice, ma—"

"Ne trudi se, Bella. Ovo ćemo izvesti kako ja kažem."

Osjetila sam kako Edvard isprepliće prste kroz moje. "Samo još nekoliko sekundi, Bella. Onda će ona otići maltretirati nekog drugog." Povukao me dalje. Lako sam ga pratila. Nisam se bojala sudara s drvetom; drvo će u tom slučaju jedino nastradati.

"Mogao bi biti malo zahvalniji", prekorila ga je Alice. "Ovo je za tebe jednako koliko je i za nju."

"Istina. Ponovno ti hvala, Alice."

"Ma da, ma da. Okej." Alice je naglo podigla glas od uzbuđenja. "Stani tu. Okreni je mrvicu udesno. Da, tako. Okej. Jesi li spremna?" ciknula je.

"Spremna sam." Tu je bilo novih mirisa koji su mi zagolicali zanimanje i pojačali radoznalost.

Mirisa kojima nije mjesto u dubokoj šumi. Kozje

krvi. Dima. Ruža. Piljevine? A i nekakve kovine. Zasićena mirisa duboke zemlje, iskopane i izložene. Nagnula sam se prema zagonetki.

Alice je saskočila s mojih leđa i otkrila mi oči.

Zagledala sam se u ljubičasti mrak. Ondje je, smještena na maloj šumskoj čistini, stajala sićušna kamena koliba, sive boje lavande pod svjetlošću zvijezda.

Tako joj je apsolutno tu bilo mjesto da se činilo kao daje morala izrasti iz stijene, biti djelo prirode. Kozja krv uspinjala se uz jedan zid poput čipke, izvijajući se sve do debelih drvenih crepova i preko njih. Kasne ljetne ruže cvale su u vrtiću veličine rupca pod tamnim, duboko usađenim prozorima. Puteljak od kamenih ploča, boje ametista u noći, vodio je do starinskih, lučnih drvenih vrata.

Sklopila sam šaku oko ključa u njoj, sva u šoku.

"Sto kažeš?" Alice je to kazala tiho; glas joj je odgovarao savršenoj tišini prizora iz slikovnice. Otvorila sam usta, ali ništa nisam rekla.

"Esme je smatrala da bi nam se svidjelo neko vrijeme negdje zasebno živjeti, ali nije htjela da smo predaleko", prišapnuo mi je Edvard. "A obožava svaku izliku da se lati renoviranja. Ova kućica je samo propadala barem stotinu godina u ovoj zabiti."

Nastavila sam zuriti, zijevajući ustima kao riba.

"Zar ti se ne sviđa?" Alice je objesila lice. "Mislim, ono, sigurna sam da je možemo drugačije srediti, ako hoćeš. Emmett je žarko želio dodati nekoliko stotina četvornih metara, kat, stupove i toranj, ali Esme je smatrala da bi ti se najviše svidjela u izvornom obliku." Glas joj je postajao viši i ubrzaniji. "Ako nije imala pravo, možemo natrag na posao. Neće trebati dugo da—"

"Psst!" uspjela sam nekako reći.

Stisnula je usne i pričekala. Trebalo mi je nekoliko sekundi da dođem k sebi.

"Dajete mi kuću za rođendan?" prošaptala sam.

"Nama", ispravio me Edvard. "A ovo je obična koliba. Mislim da riječ kuća naznačuje više prostora za noge."

"Nemoj protiv moje kuće", otpovrnula sam mu šaptom.

Alice se ozarila. "Sviđa ti se."

Odmahnula sam glavom.

"Obožavaš je?"

Kimnula sam.

"Jedva čekam da kažem Esme!" "Zašto nije i ona došla?"

Alicein osmijeh blago je izbledio, tek se mrvicu iskrivio od onoga što je bio, kao da je teško dati odgovor na moje pitanje. "Ma, znaš... svi se sjećaju kakva si kad je o poklonima riječ. Nisu te htjeli dovesti pod preveliki pritisak da ti se sviđi."

"Ali jasna stvar daje obožavam. Kako ne bih?"

"To će im se svidjeti." Potapšala me po nadlaktici. "Nego, plakar ti je napunjen. Mudro ga koristi. I... to bi valjda bilo sve."

"Zar nećeš ući s nama?"

Nehajno se vratila za nekoliko koraka. "Edvard se zna snaći. Svratit ću... kasnije. Zovi ako ne budeš mogla dobro spariti odjeću." Sumnjičavo me pogledala, pa se osmjehnula. "Jazz bi u lov. Vidimo se."

Strelovito se izgubila među drvećem kao da pleše najgracioviji balet.

"Kako čudno", rekla sam kad je šum njezina odlaska minuo. "Zar sam baš tako grozna? Nisu morali ne doći. Sada me peče savjest. Nisam joj ni zahvalila kako treba. Trebamo se vratiti, reći Esme—"

"Bella, ne govori gluposti. Nitko ne misli da si toliko nerazumna."

"Pa zašto onda—"

"Vrijeme za samo nas dvoje njihov je drugi dar. Alice ti je to nastojala suptilno dati do znanja."

"O."

Samo je to bilo potrebno da mi kuća nestane. Jednako smo tako mogli biti bilo gdje. Nisam vidjela ni drveće ni kamenje ni zvijezde. Nego samo Edvarda.

"Da ti pokažem što su napravili", rekao je i povukao me za ruku. Zar nije osjetio da mi struja nabija kroz tijelo poput krvi prožete adrenalinom?

Ponovno sam se osjetila neobično neuravnoteženo, čekajući reakcije za koje moje tijelo više nije bilo sposobno. Srce mi je trebalo grmjeti kao parna lokomotiva koja samo što nije udarila u nas. Zaglušno. Obrazi su mi trebali biti jarko rumeni.

Kad smo već kod toga, trebala sam biti iscrpljena. Ovo mi je bio najdulji dan u životu.

Prasnula sam u smijeh - tek jedanput, tiho, u šoku - kad sam shvatila da ovom danu neće biti kraja.

"Smijem li čuti što je smiješno?"

"Nije naročito smiješno", kazala sam mu dok me vodio do malih zaobljenih vrata. "Samo si mislim - danas mi je prvi i posljednji dan vječnosti. Malo mi to teško ide u glavu. Čak i s ovoliko dodatnog prostora u njoj."

Ponovno sam se nasmijala.

Zahihotao se sa mnom. Ispružio je ruku prema kvaki, čekajući da iskoristim svoje pravo. Stavila sam ključ u bravu i okrenula ga.

"Tako ti prirodno ide, Bella; lako smetnem s uma kako ti sve ovo mora biti silno neobično. Kad bih bar to mogao čuti." Sagnuo se i dignuo me u naručje tako brzo da nisam ni vidjela što mi se sprema - a to je zaista bilo nešto iznimno.

"Hej!"

"Pragovi su u opisu moga posla", podsjetio me. "Ali nešto me zanima. Reci mi o čemu razmišljaš upravo u ovom trenutku."

Otvorio je vrata - raskrilila su se s jedva čujnim škripanjem - i ušao u malu, kamenitu dnevnu sobu.

"O svemu", rekla sam mu. "O svemu u isti mah, znaš. O lijepim stvarima i stvarima zbog kojih se brinem i stvarima koje su nove. O tome kako stalno koristim previše superlativa u glavi. Upravo sada razmišljam o tome da je Esme umjetnica. Tako je savršeno!"

Soba u kolibici bila je kao iz bajke. Pod je bio popločen razbarušenim uzorkom glatkih kamenih ploča. Pod niskim su se stropom protezale duge, otkrivene grede o koje bi netko visok poput Jacoba sigurno udario glavom. Zidovi su na nekim mjestima bili od topla drveta, a na drugima od kamenih mozaika. U kaminu oblika košnice u kutu polako su tinjali ostaci vatrice. Bila je naložena naplavnim drvetom - sitni plamičci bili su modrikasti i zelenkasti od soli.

Namještaj je bio kojekakav, nijedan komad nije odgovarao drugome, ali svejedno su bili skladni. Jedna je stolica djelovala pomalo srednjovjekovno, dok je niska počivaljka pokraj kamina bila suvremenija, a polica puna knjiga pri suprotnom prozoru podsjećala me na filmove čija se radnja događa u Italiji. Svaki je komad nekako pristajao uz ostale poput velike trodimenzionalne slagalice. Poneka mi je slika na zidovima bila poznata - bilo je tu meni upravo najmilijih djela iz velike kuće. Dragocjenih originala, bez sumnje, ali nekako je i njima tu bilo mjesto, kao i svemu ostalome.

Na ovome bi mjestu svatko mogao vjerovati da magija zaista postoji. Ovdje bi se samo tako moglo očekivati da se Snjeguljica svaki čas pojavi na vratima s jabukom u ruci, ili da svrati jednorog i počne brstiti ružine grmove.

Edvard je oduvijek mislio da pripada u svijet priča strave. Naravno, ja sam znala da teško griješi. Bilo je bjelodano da pripada ovdje. U bajku.

A sada sam se i ja našla s njim u toj priči.

Spremala sam se iskoristiti činjenicu da me još nije stigao spustiti na noge i daje njegovo umobolno prelijepo lice tek pedalj-dva od mojega kad je rekao: "Imamo sreće što se Esme sjetila dodati još jednu sobu. Nitko nije predvidio Ness— Renesmee."

Namrštila sam se na njega, jer nije razmišljanje teklo manje ugodnim putem.

"Nisi valjda i ti počeo", potužila sam se.

"Oprosti, ljubavi. Cijelo vrijeme im to čujem u mislima, znaš. Pa mi ulazi u naviku."

Uzdahnula sam. Moja beba, jezerska neman. Možda se tu ništa ne da učiniti. Samo, ja nemam namjeru popustiti.

"Sigurna sam da jedva čekaš otići u plakar. Ili, barem ću reći Alice da si bila, da joj bude lakše."

"Imam li razloga za strah?"

"Za prestravljenost."

Poveo me uskim kamenitim hodnikom s malenim svodovima, kao da smo u vlastitom minijaturnom dvorcu.

"Tu će biti Renesmeina soba", rekao je, kimnuvši prema praznoj sobici s bijelim drvenim podom. "Nisu je stigli ne znam kako urediti, s obzirom na ljutite vukodlake..."

Tiho sam se nasmijala, zaprepaštena brzinom kojom se sve okrenulo kako treba, kad je prije samo tjedan dana sve izgledalo kao potpuna noćna mora.

Goni Jacoba zato što je sve morao dovesti do savršenstva na ovakav način.

"Evo naše sobe. Esme nam je ovdje pokušala stvoriti dio otočnog ozračja. Pretpostavila je da ćemo se vezati uz njega."

Krevet je bio golem i bijel, s oblacima koprena što su se slijevali s baldahina na pod. Svijetli drveni pod odgovarao je onome u drugoj sobi, a sad sam shvatila da mu je boja upravo jednaka netakutoj plaži. Zidovi su bili one gotovo bijele plave boje blistavo vedra dana, a u stražnjem su zidu bila velika staklena vrata što su vodila u mali, skriveni vrt. Ruže penjačice i okruglo jezerce, glatko kao zrcalo i obrubljeno sjajnim kamenovima. Maleno mirno more za nas.

Uspjela sam reći samo: "O." "Znam", šapnuo je.

Minutu smo samo tako stajali i prisjećali se. Premda su uspomene bile ljudske i mutne, potpuno su mi obuzele svijest.

Osmjehnuo se širokim, blistavim osmijehom, te glasno nasmijao. "Ova dvostruka vrata vode do plakara. Moram te upozoriti - prostraniji je od ove sobe."

Nisam čak ni bacila pogled prema vratima. Na svijetu za mene ponovno nije bilo ničega osim njega - njegovih ruku svijenih poda mnom, njegovih usana tek na koji centimetar od mojih - i nije bilo ničega što bi mi sada moglo odvratiti pozornost, bez obzira na to što sam novorođena vampirica.

"Reći ćemo Alice da sam otrčala ravno u plakar", šapnula sam, uplela mu prste u kosu i privukla lice njegovome. "Reći ćemo joj da sam satima unutra isprobavala odjeću. Lagat ćemo joj."

U tren oka je preuzeo moje raspoloženje, ili ga je možda već nosio u sebi, i samo mi je nastojao omogućiti da se pošteno naužijem rođendanskog poklona, kao gospodin. Privukao je moje lice svojemu s naglom žestinom, tiho, grleno prostenjavši. Kad sam to čula, tijelom mi je sijevnula struja od koje sam gotovo pomahnitala, kao da se neću moći dovoljno brzo priviti uz njega.

Začula sam kako nam se tkanina drapa pod rukama, i bilo mi je drago da je barem moja odjeća već upropaštena. Za njegovu je bilo prekasno. Bilo je gotovo bezobrazno zanemariti krasni bijeli krevet, ali naprosto nije bilo moguće da se stignemo premjestiti čak dotle.

Ovaj drugi medeni mjesec nije nam bio kao prvi.

Vrijeme koje smo proveli na otoku bio mi je vrhunac ljudskog života. Ono najbolje u njemu.

Bila sam tako spremna rastezati svoje ljudsko vrijeme, ne bih li samo još malo zadržala to što imam s njim. Jer sam vjerovala da mi ovaj tjelesni dio nikad više neće biti isti.

Trebala sam pretpostaviti, nakon ovakvog dana, da će mi biti bolji.

Sada sam ga mogla stvarno doživjeti - svojim novim, snažnim očima mogla sam vidjeti kako treba svaku prekrasnu crtu njegova savršenog lica, njegova dugog, besprijekornog tijela, svaki

njegov kut i svaku njegovu površinu. Mogla sam oćutjeti njegovu ćistu, ųivopisnu aromu na jeziku i osjetiti nevjerovatnu svilenkastost njegove mramorne koųe pod osjetljivim jagodicama svojih prstiju.

A i moja je koųa bila tako osjetljiva pod njegovim rukama.

Bio je posve nov, drugaćija osoba, dok su nam se tijela elegantno ispre-plitala ujedno na pjeųcano blijedom podu. Bez opreza, bez suzdrųavanja. Bez straha - naroćito bez toga. Mogli smo se voljeti zajedno - biti sada oboje aktivni sudionici. Napokon ravnopravni.

Kao i naųi poljupci prije, svaki je dodir bio viųe od onoga na ųto sam bila naviknuta. Toliko je toga u sebi dosad susprezao. Tada je to bilo nuųno, ali nisam mogla vjerovati koliko mi se uskraćivao.

Nastojala sam imati na umu da sam snaųnija od njega, ali bilo mi je teųko usredotoćiti se na bilo ųto uz ovako intenzivne dojmove ųto mi svake sekunde odvlaće pozornost na milijun razlićitih mjesta u tijelu; ako sam ga i ozlijedila, nije se bunio.

Vrlo, vrlo malen dio moje svijesti razmislio je o zanimljivom paradoksu koji ova situacija nosi. Nikad se neću umoriti, a neće ni on. Ne moramo dolaziti do daha, ni odmarati se, ni jesti, pa ćak ni odlaziti u kupaonicu; viųe nemamo svakodnevnih ljudskih potreba. Imao je najljepųe, najsavrųenije tijelo na svijetu, a ja sam imala njega cijeloga za sebe, i nisam imala dojam da ću ikada doći do toćke kad ću pomisliti: E, sad mi je dosta za danas. Uvijek ću htjeti joų. A danaųnjem danu nikada neće biti kraja. Pa onda, u takvoj situaciji, kako da ikada prekinemo? Uopće me nije bilo briga ųto nemam odgovora na to.

Nekako sam primijetila kad se poćelo razdanjivati. Maleno more u vrtu preųlo je iz crne u sivu boju, a negdje vrlo blizu poćela je pjevati ųeva -moųda je savila gnijezdo u ruųama.

"Nedostaje li ti?" upitala sam ga kad je pjesma zavrųila. Nije to bilo prvi put da smo progovorili, ali nije baų ni da smo vodili razgovor.

"ųto da mi nedostaje?" promrmljao je.

"Sve to - toplina, mekoća koųe, ukusan miris... Meni se baų niųta nije izgubilo, pa sam te samo htjela pitati jesi li moųda malo tuųan zbog toga ųto se tebi izgubilo."

Nasmijao se, tiho i blago. "Teųko bi se naųao netko manje tuųan od mene sada. Nemoguće, usudio bih se reći. Rijetko tko dobije baų sve ųto ųeli, a i sve ųto se nije sjetio traųiti, u jednom danu."

"Ti mi to izbjegavaų odgovoriti na pitanje?"

Pritisnuo je dlan na moje lice. "Ti mi jesi topla", kazao mi je.

Na neki naćin, to je bilo toćno. Meni je njegov dlan bio topao. Nije mi bilo isto kao dodir Jacobove plameno vrele koųe, ali bilo mi je i ugodnije. Prirodnije.

Zatim je vrlo polako spustio prste niz moje lice, lagano mi prelazeći s ćeljusti na grlo, na dolje do struka. Oći su mi se nato malćice zavrnule u glavu.

"Ti mi jesi meka."

Dodir njegovih prstiju bio mi je poput satena na koųi, tako da sam shvaćala ųto ųeli reći.

"A ųto se mirisa tiće, pa, ne mogu reći da mi to nedostaje. Sjećaų se kako su oni planinari zamirisali dok smo bili u lovu?"

"Ulaųem krajnje napore u to da se ne sjećam."

"Zamisli sada da se ljubių s tim."

Grlo mi je buknuo, kao da je balon na vrući zrak u kojem je netko povukao uzicu.

"O."

"Upravo tako. Znači, odgovor je niječan. Pun sam čiste radosti, jer mi ništa ne nedostaje. Nitko nema više nego što ja imam sada."

Spremala sam se obavijestiti ga da postoji jedna iznimka u toj izjavi, ali usne su mi odjednom dobile pregršt posla.

Kad je bazenčić poprimio bisernu boju od izlaska sunca, sjetila sam se još jednog pitanja za njega.

"Koliko će ovo još potrajati? Hoću reći, Carlisle i Esme, Em i Rose, Alice i Jasper - oni ne provode cijele dane zaključani u svojim sobama. Cijelo vrijeme su vani, u javnosti, potpuno odjeveni. Hoće li ova... nasušna potreba ikada popustiti?" Privila sam se čvršće uz njega - što je, zapravo, bilo poprilično dostignuće - kako bi mu bilo jasno na što mislim.

"Teško je reći. Svatko je različit, a, eto, zasad si ti uvelike najrazličitija uopće. Prosječni je mladi vampir u izvjesnom razdoblju previše opsjednut žedanjem a da bi mogao opažati naročito više od toga. Čini se da to ne vrijedi za tebe. Samo, prosječnom se vampiru nakon tih prvih godinu dana počnu otkrivati i druge potrebe. Ni žed ni bilo koja druga žudnja nikada zaista ne izbljedi. Stvar je jednostavno u tome da ih treba naučiti dovoditi u ravnotežu, određivati prioritete i nositi se..."

"Koliko još?"

Osmjehnuo se, pri čemu mu se nos blago naborao. "Rosalie i Emmett bili su najgori. Trebalo mi je puno desetljeće da napokon mogu podnijeti boravak u krugu od osam kilometara od njih. Čak je i Carlisleu i Esme bilo naporno svariti ih. Naposljetku su sretnome paru dali nogu. Esme je i njima sagradila kuću. Bila je raskošnija od ove, ali treba imati u vidu da Esme zna što se Rose sviđa, kao što zna što se tebi sviđa."

"Znači, onda, nakon deset godina?" Bila sam prilično sigurna da se Rosalie i Emmett nipošto ne mogu mjeriti s nama, ali mogla bih ispasti prepotentna ako nastavim dulje od deset godina.

"Svi budu ponovno normalni? Kao što su sada?"

Edvard se opet osmjehnuo. "Pa, nisam siguran na što misliš kad kažeš normalni. Vidjela si kako mi obitelj prolazi kroz životne situacije na prilično ljudski način, ali noću si spavala."

Namignuo mi je. "Preostaje ti strahovito mnogo vremena kad ne moraš spavati. Tako da je potpuno lako uravnotežiti svoje... interese. Postoji razlog zašto sam najbolji glazbenik u obitelji, zašto sam - izuzev Carlislea - pročitao najviše knjiga, izučio najviše znanosti, tečno progovorio najvećim brojem jezika... Emmett bi te pokušao uvjeriti da sam takav sveznadar zato što mogu čitati misli, ali prava istina glasi da sam jednostavno imao slobodnog vremena u izobilju."

Zajedno smo se nasmijali, a kretnje koje su nam popratile smijeh zanimljivo su djelovale na način na koji su nam tijela bila pripojena, što je donijelo nepobitan kraj tom razgovoru.

25. USLUGA:

Kratko vrijeme potom Edvard me podsjetio na moje prioritete. Za to mu je trebala samo jedna riječ. "Renesmee..."

Uzdahnula sam. Uskoro će se probuditi. Sigurno je skoro sedam sati. Hoću li joj trebati? Odjednom mi se tijelo počelo kočiti od nečega bliskog panici. Kako će ona danas izgledati? Edvard je osjetio da sam se potpuno smela od stresa. "Sve je u redu, ljubavi. Obuci se, pa ćemo za dvije sekunde biti u kući."

Vjerojatno sam izgledala kao lik iz crtica kad sam skočila na noge, pogledala u njega - dijamantno mu je tijelo blago svjetlucalo pod difuznim svjetlom - pa na zapad, gdje me čekala Renesmee, pa opet u njega, pa opet prema njoj, tako da mi se glava u sekundi pet-šest puta okrenula lijevo--desno. Edvard se osmjehnuo, ali nije se nasmijao; bio je on snažan.

"Cijela stvar je u ravnoteži, ljubavi. Tako ti dobro sve ovo ide da sam uvjeren kako ti neće dugo trebati da sve sagledaš s pravog motrišta." "A i cijela je noć pred nama, je 1' tako?"

Sire se osmjehnuo. "Misliš da bih podnio dopustiti ti da se sada obučeš kada ne bi bilo tako?" To će mi morati biti dovoljno da izdržim dnevne sate. Primirit ću ovu nadmoćnu, razornu strast u sebi kako bih mogla biti dobra— Teško sam mogla pomisliti tu riječ. Premda mi je Renesmee bila vrlo stvarna i neophodna u životu, svejedno sam se teško doživljavala kao majku. Samo, valjda bi se svaka tako osjećala na mome mjestu, lišena devet mjeseci za navikavanje na taj pojam. I obdarena djetetom koje se mijenja iz sata u sat.

Pomisao na Renesmeein ubrzani život za tili čas me ponovno uzrujala. Nisam čak ni zastala pred bogato izrezbarenim dvostrukim vratima da dođem do daha prije nego što ću otkriti što je Alice tu izvela. Samo sam banula kroz njih u namjeri da obučem prve stvari koje mi padnu pod ruku. Trebala sam znati da mi to neće tako lako ići.

"Koje su stvari moje?" prosiktala sam. Nisu lagali, plakar je bio veći od naše spavaće sobe. Lako je moguće da je bio veći i od ostatka kućice zajedno, ali morala bih ga premjeriti koracima da to točno utvrdim. Načas mi se pred očima našla Alice kako nastoji nagovoriti Esme da zanemari klasične proporcije i dopusti ovu monstroznost. Upitala sam se kako je Alice uspjela tu prevagnuti.

Sve je bilo umotano u vreće za odjeću, posve nove i bijele, red za redom za redom.

"Koliko sam uspio shvatiti, sve izuzev ove vješalice ovdje" - dotaknuo je šipku koja se protezala polovicom zida s lijeve strane vrata - "pripada tebi."

"Sve ovo?"

Slegnuo je ramenima.

"Alice", rekli smo uglas. On je izgovorio njezino ime kao objašnjenje; ja sam ga izgovorila kao psovku.

"Pa dobro", promrsila sam i povukla zatvarač na najbližoj vreći. Zarežala sam sebi u bradu kad sam u njoj ugledala svilenu opravu dugu do poda - dječje ružičaste boje.

Mogla bih cijeli dan utrošiti na pronalaženje nekakve normalne odjeće!

"Da ti pomognem", ponudio se Edvard. Pažljivo je onjušio zrak, a onda otišao za nekim mirisom u dno dugačke prostorije. Tamo je stajala zidna komoda. Opet je onjušio, a onda otvorio ladicu. S pobjedonosnim osmijehom izvadio je iz nje elegantno izlizane plave traperice.

Dolepršala sam do njega. "Kako ti je to uspjelo?"

"Denim ima svoj miris, baš kao i sve ostalo. A sada... rastezljivi pamuk?"

Otišao je za nosom do vješalice duge polovicu zida i iz nje uspio iskopati bijelu majicu dugih rukava. Dobacio mi ju je.

"Hvala", usrdno sam mu kazala. Omirisala sam svaku vrstu tkanine, pamteći je za buduće potrage po ovoj ludoj kući. Upamtila sam svilu i saten; njih ću izbjegavati.

Trebale su mu tek sekunde da nađe vlastitu odjeću - da ga nisam vidjela razodjevenog, zaklela bih se da nema ničeg ljepšeg od Edvarda u kaki-hlačama i svijetlom bež puloveru - a onda me primio za ruku. Jurnuli

smo skrivenim vrtom, lagano preskočili kameni zid i uletjeli u šumu trčeći iz petnih žila. Pustila sam mu ruku da se možemo utrkivati na povratku. Ovaj put je bio brži od mene.

Renesmee je bila budna; sjedila je uspravno na podu dok su Rose i Emmett pazili na nju, i igrala se krivljenjem hrpice srebrnog pribora za jelo. Čim me opazila kroz staklo, bacila je žlicu na pod - gdje je ostavila udubinu u parketu - i zapovjedno pokazala na mene. Njezina se publika nasmijala; Alice, Jasper, Esme i Carlisle sjedili su na kauču i gledali je kao da je najzanimljiviji mogući film.

Prošla sam kroz vrata prije nego što su se jedva stigli početi smijati, skočila kroz prostoriju i u istom trenutku je podigla s poda. Široko smo se osmjehnule jedna drugoj.

Promijenila se, ali ne naročito. Opet se malo produljila, proporcijama se mijenjajući iz bebe u dijete. Kosa joj je bila dulja za šest milimetara, a kovrčice su joj se ljuljale kao opruge pri svakoj kretnji. Pri povratku sam pustila da mi mašta slobodno divlja, i zamišljala sam da će biti gore. Zahvaljujući mojim pretjeranim strahovanjima, ove sitne promjene gotovo da su mi došle kao olakšanje. Čak i bez Carlisleova mjerenja bila sam sigurna da su se promjene usporile u odnosu na jučerašnje.

Renesmee me potapšala po obrazu. Lecnula sam se. Ponovno je bila gladna.

"Koliko je već dugo budna?" upitala sam kad je Edvard nestao kroz kuhinjska vrata. Bila sam sigurna da je otišao po njezin doručak, vidjevši maloprije njezinu misao jednako bistro kao i ja. Upitala sam se bi li on uopće primijetio njezinu malu osebnost da ju je jedini imao prilike upoznati. Njemu bi to vjerojatno djelovalo kao slušanje bilo koga.

"Samo nekoliko minuta", rekla je Rose. "Mislili smo te uskoro pozvati. Tražila te - možda bi bilo bolje reći zahtijevala. Esme je žrtvovala svoj drugi najbolji komplet srebrnine da zabavi to čudovištanca." Rose je uputila Renesmee osmijeh pun tako ponosne privrženosti da kritika u njezinim riječima nije imala baš nimalo težine. "Nismo vas htjeli... ovaj, smetati."

Rosalie se ugrizla za usnu i odmaknula pogled, nastojeći ne prasnuti u smijeh. Osjećala sam Emmettov nečujni smijeh iza sebe, jer su temelji kuće vibrirali od njega.

Zadržala sam podignutu bradu. "Smjesta ćemo ti urediti sobu", rekla sam Renesmee. "Svidjet će ti se u kolibi. Čarobno je." Pogledala sam Esme. "Hvala, Esme. Najiskrenije. Apsolutno je savršena."

Prije nego što je Esme stigla odgovoriti, Emmett se opet nasmijao - ovaj put ne nečujno.

"Znači, još uvijek stoji?" uspio je procijediti između dviju provala cerekanja. "A mislio sam da ste je vas dvoje dosad već pretvorili u ruševine. Što ste sinoć radili? Raspravljali o državnom dugu?" Prasnuo je u grohotan smijeh.

Zaškrgutala sam zubima i podsjetila se na neugodne posljedice koje su nastale kad sam si jučer dopustila da izgubim živce. Naravno, Emmett nije tako lomljiv kao Seth...

Pri pomisli na Setha, nešto sam se upitala. "Gdje su danas vukovi?" Bacila sam pogled kroz stakleni zid, ali niti pri dolasku nije bilo ni traga od Lee.

"Jacob je jutros prilično rano otišao", rekla mi je Rosalie, a sitna joj se bora namreškala na čelu. "Seth je izašao za njim."

"Što ga je tako uzrujalo?" upitao ju je Edvard, vrativši se u sobu s Renesmeeinom šalicom. Zacijelo je vidio više u Rosalienu pamćenju nego ja u izrazu njezina lica.

Ne udišući, predala sam Renesmee u ruke Rosalie. Možda se i odlikujem izvrsnom samokontrolom, ali nema šanse da je mogu hraniti. Zasad nipošto.

"Ne znam - niti me briga", progundala je Rosalie, ali iscrpnije je odgovorila na Edvardovo pitanje. "Gledao je Nessie kako spava i pritom idiotski zijevao kao i obično, a onda je samo skočio na noge bez ikakva povoda - bar meni primjetnog - i izjurio van. Meni je bilo drago što sam ga se riješila. Što više vremena provodi ovdje, to je manja vjerojatnost da ćemo uspjeti istjerati njegov smrad."

"Rose", nježno ju je prekorila Esme.

Rosalie je zabacila kosu. "A valjda nije bitno. Nećemo još tako dugo ostati ovdje."

"Još tvrdim da bi trebalo otići ravno u New Hampshire da organiziramo stvari", rekao je Emmett, očito nastavljajući prijašnji razgovor. "Bella je već prijavljena na Dartmouth. Izgleda da joj neće baš dugo trebati da postane sposobna nositi se sa školom." Osvrnuo se prema meni i posprdno iscerio. "Siguran sam da ćeš rasturiti kolegije... kad očito noću nemaš druge razonode osim učenja."

Rosalie se zahihotala.

Ne gubi živce, ne gubi živce, ponavljala sam si. A onda sam osjetila ponos jer sam sačuvala glavu.

Tako da sam bila prilično iznenađena što Edvard nije.

Zarežao je - iznenadnim, šokantnim hrapavim zvukom - i najcrnja srdžba počela mu se valjati licem poput olujnih oblaka.

Prije nego što je itko od nas stigao reagirati, Alice se našla na nogama.

"Pa što to on radi? Što to taj pas radi da mi je izbrisao cijeli dnevni raspored? Ništa ne vidim! Ne!" Uputila mi je izmučen pogled. "Gledaj kakva si! Trebam te uputiti u služenje svojim plakarom."

Na sekundu sam osjetila zahvalnost Jacobu na tome što je već učinio.

A onda je Edvard stisnuo šake i režeći objasnio: "Razgovarao je s Charliejem. Misli da Charlie ide za njim. Da dolazi ovamo. Danas."

Alice je kazala jednu riječ koja je zazvučala vrlo čudno, onako izgovorena njezinim cvrkutavim, damskim glasićem, a onda se zamutila od nagle kretnje, šmugnuvši kroz stražnja vrata.

"Rekao je Charlieju?" zgranula sam se. "Ali - zar mu nije jasno? Kako je to mogao učiniti?"

Charlie ne smije saznati za mene! Za vampire! To bi ga dovelo na popis za odstrel od kojega ga čak ni Cullenovi ne bi mogli spasiti. "Ne!"

Edvard je progovorio kroza zube. "Jacob upravo stiže."

Istočno od nas sigurno je počelo padati. Jacob se pojavio na vratima, tresući mokrom kosom kao pas, raspršujući kapljice po tepihu i kauču, gdje su stvorile sitne sive mrljice na bjelini.

Zubi su mu se bjelasali spram tamnih usana; oči su mu se krijesile od uzbuđenja. Hodao je istrzanim kretnjama, kao da je sav pun sebe zbog toga što je uništio život mome ocu.

"Hej, narode", pozdravio nas je, cereći se.

Zavladao je potpun tajac.

Leah i Seth tiho su ušli za njim, u ljudskim likovima - zasad; oboma su se ruke tresle od napetosti koja je vladala u prostoriji.

"Rose", rekla sam i ispružila ruke. Rosalie mi je šutke predala Renesmee. Pritisnula sam je uz svoje nepomično srce, držeći je kao talisman protiv ishitrenih reakcija. Držat ću je u naručju sve dok ne budem sigurna da mi odluka da ubijem Jacoba potječe iz posve razumskog suda, a ne iz srdžbe.

Bila je vrlo mirna, promatrala je i slušala. Koliko je zapravo toga shvaćala?

"Charlie će uskoro doći", opušteno mi je rekao Jacob. "Samo da te upozorim. Pretpostavljam da će ti Alice dati sunčane naočale ili nešto takvo?"

"Previše ti toga pretpostavljaš", procijedila sam kroza zube. "Što. Si. To. Učinio?"

Jacobu se osmijeh poljuljao, ali i dalje je bio previše nabrijan za ozbiljan odgovor. "Blondinka i Emmett jutros su me probudili pričama i pričama o vašoj selidbi na drugi kraj zemlje. Kao da bih vas mogao pustiti da odete. Tu je najveća frka bila oko Charlieja, je F tako? Pa, riješen problem."

"Shvaćaš li ti uopće što si učinio? U koliku si ga opasnost doveo?"

Frknuo je. "Nisam ga doveo u opasnost. Osim od tebe. Ali ti se odlikuješ nekakvom natprirodnom samokontrolom, je F tako? Nije baš ravna čitanju misli, ako mene pitaš. Mnogo manje uzbudljiva."

Edvard je uto naglo sijevnuo preko prostorije i unio se Jacobu u lice. Premda je bio pola glave niži od Jacoba, Jacob se odmaknuo od njegova zapanjujućeg bijesa kao da se Edvard nadvio nad njim.

"To je samo teorija, mješanac", zarežao je. "Misliš da je treba iskušati na Charlieju? Jesi li uzeo u obzir fizičku bol koju ovime nanosiš Belli, čak i ako joj se bude mogla oduprijeti? Ili emocionalnu bol, u suprotnom? Očito te što će biti s Bellom više nije briga!" Tu posljednju riječ je procijedio.

Renesmee mi je zabrinuto pritisnula prstiće uz obraz, sva zabrinuta puštajući reprizu u glavi. Edvardove riječi napokon su uspjele prodrijeti kroz Jacobovo neobično naelektrizirano raspoloženje. Usta su mu se namršteno objesila. "Bella će trpjeti bol?"

"Kao da si joj zabio potpuno usijani žarač u grlo!" Lecnula sam se, prisjetivši se mirisa čiste ljudske krvi. "Nisam to znao", prošaptao je Jacob.

"Onda si možda trebao najprije pitati", odvratio mu je Edvard rezanjem kroza zube.

"Kad biste me spriječili."

"Trebalo te spriječiti—"

"Nije tu riječ o meni", upala sam im u riječ. Stajala sam vrlo mirno, čvrsto se držeći i Renesmee i svoje prisebnosti. "Riječ je o Charlieju, Jacobe. Kako si ga mogao ovako dovesti u opasnost? Shvaćaš li ti da sad i on mora umrijeti ili postati vampir?" Glas mi je zadrhtao od suza koje mi oči više nisu mogle isplakati.

Jacobu su još tištale Edvardove optužbe, ali moje kao da mu nisu smetale. "Opusti se, Bella. Nisam mu rekao ništa što mu sama nisi namjeravala reći."

"Ali stiže ovamo!"

"Pa da, to je poanta. Zar nije cijela ta taktika 'daj da on donese pogrešne pretpostavke' bila tvoja? Mislim da sam ga vrlo zgodno naveo na pogrešan trag, ako smijem sam to reći."

Prsti su mi se odmaknuli od Renesmee. Podvila sam ih natrag pod nju, da ne bude nezgoda.

"Reci mi bez uvijanja, Jacobe. Nemam živaca za ovo."

"Ništa mu nisam otkrio o tebi, Bella. Ne baš. Otkrio sam mu o sebi. Dobro, pokazao je vjerojatno primjereniji glagol."

"Fazirao se pred Charliejem", prosiktao je Edvard.

Prošaptala sam: "Što si se?"

"Hrabar je. Hrabar kao i ti. Nije se onesvijestio, ni povratio, ništa. Moram ti reći, dojmio me se. Samo, da si mu vidjela lice kad sam se počeo skidati. Neusporedivo", zacerekao se Jacob.

"Koji si ti apsolutni kretan! Mogao je dobiti infarkt zbog tebe!"

"Charlie je dobro. Otporan je. Daj mi samo minutu, pa ćeš vidjeti da sam ti ovime učinio uslugu."

"Imaš polovicu tog vremena, Jacobe." Glas mi je bio plošan i čeličan. "Imaš trideset sekundi da mi prepričaš svaku pojedinu riječ dok nisam Renesmee predala Rosalie i otrgnula ti tu bijednu glavu s ramena. Seth me ovaj put neće moći spriječiti."

"Ma joj, Bells. Nekada nisi bila tako melodramatična. Je li to neka vampirska stvar?"

"Dvadeset šest sekundi."

Jacob je prevrnuo očima i svalio se u najbliži naslonjač. Njegov mu je mali čopor stao uz bokove, nipošto opušten onako kako je on djelovao; Leah me držala na oku, blago iskeženih zuba.

"I tako sam jutros pokucao Charlieju na vrata i pozvao ga u šetnju. Zbunio se, ali kad sam mu rekao da se radi o tebi i da si se vratila u mjesto, otišao je sa mnom skroz do šume. Rekao sam mu da više nisi bolesna, i da je situacija pomalo čudna, ali dobra. Spremao se krenuti da te obiđe, ali rekao sam mu da mu najprije nešto moram pokazati. A onda sam se fazirao."

Jacob je slegnuo ramenima.

Imala sam dojam da mi škripac steže zube. "Da čujem svaku riječ, čudovište jedno."

"Pa rekla si da imam samo trideset sekundi - okej, okej." Izraz moga lica sigurno ga je uvjerio da nisam raspoložena za podbadanje. "Da vidim... Opet sam se fazirao i obukao, a onda, kad je opet počeo disati, rekao sam nešto u stilu: 'Charlie, ne živiš u svijetu u kojem si mislio da živiš. Dobra vijest je to da se ništa nije promijenilo - osim što sada to znaš. Život će se nastaviti kao i dosad. Slobodno se smjesti vrati na pretvaranje da ne vjeruješ ni u što od ovoga.'

Trebalo mu je malo da se pribere, a onda ga je zanimalo što se zapravo zbiva s tobom, kakva je to ta rijetka bolest zapravo. Rekao sam mu da si bila bolesna, ali sad si dobro - samo što si se u postupku oporavka morala malčice promijeniti. Zanimalo ga je što mi znači to 'promijeniti', a ja sam mu rekao da sada daleko više sličiš na Esme nego na Renee."

Edvard je prosiktao dok sam ja užasnuto buljila; ovo se kretalo u opasnom smjeru.

"Nakon nekoliko minuta, upitao me, vrlo tiho, pretvaraš li se i ti sada u životinju. A ja sam mu rekao: 'Voljela bi ona da je tako cool!' Jacob se zahihotao.

Rosalie je zgađeno promrmljala.

"Počeo sam mu dalje objašnjavati o vukodlacima, ali nisam ni jednu cijelu riječ uspio izgovoriti - Charlie me prekinuo i kazao da 'radije ne bi znao pojedinosti'. Zatim me pitao jesi li znala u što si se uvalila udajom za Edvarda, a ja sam rekao: 'Jasno, zna ona sve o tome već godinama, još otkako je došla u Forks.' To mu se nije jako sviđjelo. Pustio sam ga da drži tiradu sve dok nije sve zajedno izbacio iz sebe. Nakon što se smirio, zatražio je samo dvije stvari. Htio te vidjeti, a ja sam mu rekao da bi bilo bolje kad bi mi dao da odem prvi i objasnim situaciju."

Duboko sam udahнула. "A što je to drugo što je htio?"

Jacob se osmjehnuo. "Svidjet će ti se. Glavni mu je zahtjev da mu se o svemu ovome kaže što manje. Ako nije apsolutno presudno da nešto zna, zadrži to za sebe. Reci mu samo najnužnije."

Laknulo mi je prvi put otkako je Jacob ušao. "To bi se dalo izvesti."

"Izuzev toga, samo se želi pretvarati da je sve kao i prije." Jacobov je osmijeh postao samodopadan; sigurno je naslutio da ću tu negdje već početi osjećati prve natruhe zahvalnosti.

"Što si mu rekao o Renesmee?" Mučila sam se zadržati britki, prijekorni ton, odupirući se nevoljkoj potrebi za naklonošću. Bila je preuranjena. Toliko toga u ovoj situaciji i dalje nije bilo u redu. Sve i ako je Jacobova intervencija polučila bolju reakciju od Charlieja nego što sam se ikada nadala...

"A, da. I tako sam mu rekao da ste ti i Edvard naslijedili nova ustašca koja treba hraniti."

Bacio je pogled na Edvarda. "Ona je siročić za koje se skrbite - kao Bruce Wayne za Dicka Graysona." Jacob je frknuo. "Mislio sam da ti neće smetati ta laž. Sve je to dio igre, zar ne?" Edvard nije reagirao ni na koji način, pa je Jacob nastavio. "Charlieja sad već više ništa nije moglo šokirati, ali ipak je pitao hoćete li je usvojiti. 'Kao kćer? Kao da sam ja svojevrsan djed?' Upravo se tako izrazio. Rekao sam mu da je tako. 'Čestitam, deda' i sve to. Čak se malčice osmjehnuo."

Oči su me opet počele peckati, ali ovaj put ne zbog straha ili strepnje. Charlie se nasmiješio na vijest da će postati djed? Charlie želi upoznati Renesmee?

"Ali ona se tako brzo mijenja", prošaptala sam.

"Rekao sam mu da je izuzetnija od svih nas zajedno", tiho je kazao Jacob. Ustao je i otišao ravno do mene, mahnuvši Lei i Sethu da ne prilaze kad su krenuli za njim. Renesmee je pružila ručice prema njemu, ali samo sam je čvršće privila uza se. "Rekao sam mu: 'Vjeruj mi na riječ, bolje ti je da ne znaš za to. Ali ako možeš zanemariti sve stoje tu čudno, zaprepastit ćeš se. Ona je najčudesnija osoba na cijelom svijetu.' A onda sam mu rekao da ako se bude mogao nositi s tim, svi ćete se još neko vrijeme tu zadržati, pa će je imati priliku upoznati. Ali ako to bude previše za njega, otići ćete. Rekao je da će se nekako snaći dokle god ga nitko ne bude tjerao da sluša neželjene informacije."

Jacob me pogledao s poluosmijehom i pričekao.

"Ne mislim ti se zahvaliti", rekla sam mu. "Svejedno dovodiš Charlieja u golemu opasnost."

"Stvarno mi je žao što te to boli. Nisam znao da je to tako. Bella, stvari sada s nama drugačije stoje, ali zauvijek ćeš mi biti najbolja prijateljica, i zauvijek ću te voljeti. Ali sada ću te voljeti kako treba. Napokon se uspostavila ravnoteža. Oboje imamo ljude bez kojih ne možemo živjeti."

Uputio mi je svoj baš najjacobovskiji osmijeh. "Još uvijek smo prijatelji?"

Ma koliko da sam se trudila oduprijeti, morala sam mu uzvratiti. Naj-suzdržanijim smiješkom. Pružio mi je ruku: kao ponudu.

Duboko sam udahnula i prebacila Renesmeeinu težinu na jednu ruku. Rukovala sam se lijevom s njim - nije ni trepnuo na dodir moje hladne kože. "Ako večeras ne ubijem Charlieja, razmislit ću o tome da ti oprostim zbog ovoga."

"Kada večeras ne ubiješ Charlieja, bit ćeš mi ogroman dužnik." Zakolutila sam očima.

Pružio je drugu ruku prema Renesmee, ovaj put kao molbu. "Smijem?"

"Zapravo, držim je kako mi ruke ne bi bile slobodne da te ubijem, Jacobe. Možda poslije."

Uzdahnua je, ali nije navaljivao. Što mu je bilo mudro.

Alice je tada utrčala natrag kroz vrata, punih ruku i s obećanjem nasilja u licu.

"Ti, ti i ti", breknula se na vukodlake, strijeljajući ih pogledom. "Ako morate ostati, idite u kut i posvetite se tome da tamo i ostanete neko vrijeme. Moram vidjeti. Bella, radije mu predaj bebu, kad smo već kod toga. Inače će ti trebati slobodne ruke."

Jacob se iscerio, likujući.

Nerazblaženi strah proparao mi je želudac kad su me opalili pregolemi razmjeri toga što se spremam učiniti. Namjeravam se kladiti na svoju nestabilnu samokontrolu, s mojim isključivo ljudskim ocem kao pokusnim kunićem. Edvardove ranije riječi opet su mi odjeknule u ušima. Jesi li uzeo u obzir fizičku bol koju ovime nanosiš Belli, čak i ako joj se bude mogla oduprijeti? Ili emocionalnu bol, u suprotnom?

Nisam mogla zamisliti bol neuspjeha. Disanje mi se pretvorilo u dahtanje.

"Uzmi je", prošaptala sam i prebacila Renesmee Jacobu u naručje.

Kimnuo je, čela namreškana od brige. Mahnuo je ostalima i svi su otišli u suprotni kut sobe.

Seth i Jake smjesta su se spustili na pod, ali Leah je odmahнула glavom i stisnula usne.

"Smijem ja otići?" potužila se. Činilo se da joj je neugodno u ljudskom tijelu, odjevenoj u istu onu prljavu majicu i pamučne kratke hlače koje je imala na sebi kad se neki dan došla derati na mene, dok joj je kratka kosa stršala u nepravilnim pramenovima. Ruke su joj se i dalje tresle.

"Naravno", rekao je Jake.

"Ostani istočno odavde, da ne izbiješ Charlieju na put", dodala je Alice.

Leah nije pogledala Alice; šmugnula je kroz stražnja vrata i odmarširala u grmlje da se fazira.

Edvard se opet našao uz mene i pomilovao me po licu. "Možeš ti to. Znam da možeš.

Pomoći ću ti; svi ćemo ti pomoći."

Pogledala sam Edvarda u oči s vriskom panike na licu. Je li dovoljno snažan da me spriječi ako izvedem neku pogrešnu kretnju?

"Kad ne bih vjerovao da se možeš snaći, danas bismo nestali. Već u ovom trenutku. Ali možeš ti to. A bit ćeš sretnija budeš li mogla imati Charlieja u svome životu."

Pokušala sam usporiti svoje disanje.

Alice je ispružila ruku prema meni. Na dlanu joj je bila bijela kutijica. "Iritirat će ti oči - neće te boljeti, ali zamutit će ti vid. Iritantno je.

Također neće odgovarati bivšoj boji tvojih očiju, ali i to je svejedno bolje od jarkocrvene, je li tako?"

Bacila je kutijicu s kontaktnim lećama u zrak, a ja sam je ulovila.

"Kada si—"

"Prije nego što ste otišli na medeni mjesec. Pripremila sam se za više mogućih budućnosti." Kimnula sam i otvorila kutijicu. Nikad prije nisam nosila leće, ali to nije moglo biti tako teško. Izvadila sam malu smeđu četvrtinu sfere i pritisnula je na oko, konkavnom stranom prema unutra.

Trepnula sam, i skrama mi je prekrila vid. Naravno, vidjela sam kroz nju, ali vidjela sam i teksturu tankoga zaslona. Oko mi se stalno fokusiralo na mikroskopske ogrebotine i iskrivljene dijelove.

"Vidim što hoćeš reći", promrmljala sam kad sam stavljala i drugu. Ovaj put sam pokušala ne trepnuti. Oko mi je automatski dobilo potrebu da ukloni prepreku.

"Kako izgledam?"

Edvard se nasmiješio. "Prekrasno. Naravno—"

"Da, da, ona ti uvijek izgleda prekrasno", nestrpljivo je Alice dovršila njegovu misao. "Bolje su od crvenih, ali to je najveća pohvala koju ti mogu dati. Blatno smeđe. Tvoje smeđe bile su daleko ljepše. Imaj na umu da leće neće trajati dugo - otrov u tvojim očima rastopit će ih za nekoliko sati. Znači, ostane li Charlie dulje od toga, morat ćeš se ispričati i otići ih zamijeniti. Sto bi ionako bilo pametno, jer ljudi trebaju odlaziti na zahod." Odmahnula je glavom. "Esme, daj joj nekoliko uputa o oponašanju ljudi dok ja opskrbljujem toaletne prostorije zalihom leća."

"Koliko vremena imam?"

"Charlie stiže za pet minuta. Ne kompliciraj."

Esme je kratko kimnula i došla me primiti za ruku. "Najhitnije je ne sjediti previše nepomično i ne kretati se previše naglo", objasnila mi je.

"Sjedni ako i on sjedne", ubacio se Emmett. "Ljudi ne vole samo stajati u mjestu."

"Pusti da ti pogled odluta svakih tridesetak sekundi", dodao je Jasper. "Ljudi ne zure predugo u jednu te istu stvar."

"Drži prekrižene noge otprilike pet minuta, zatim se prebaci na prekrižene gležnjeve u idućih pet", rekla je Rosalie.

Kimnula sam glavom jedanput na svaki od tih prijedloga. Primijetila sam jučer da izvode neke od tih stvari. Imala sam dojam da bih mogla oponašati njihove postupke.

"I trepći barem triput u minuti", rekao je Emmett. Namrštio se, te skočio do daljinskog upravljača na rubnom stoliću. Uključio je televizor, našao utakmicu fakultetskog footbala i kimnuo sam sebi.

"Miči i rukama. Zagladi si kosu, ili se pretvaraj da se češkaš", rekao je Jasper.

"Rekla sam Esme", prigovorila je Alice kad se vratila. "Zbunit ćete je."

"Ne, mislim da sam sve pokopčala", rekla sam. "Da sjedim, osvrćem se, trepćem, meškoljim se."

"Upravo tako", potvrdila je Esme. Zagrlila me oko ramena.

Jasper se namrštio. "Zadržavat ćeš dah najviše što možeš, ali morat ćeš malo pomicati ramena kako bi izgledalo kao da dišeš."

Jedanput sam udahnula, te ponovno kimnula glavom.

Edvard me zagrlio sa slobodne strane. "Možeš ti to", ponovio je, pri-šapnuvši mi ohrabrenje na uho.

"Dvije minute", rekla je Alice. "Možda da počneš tako što ćeš već ležati na kauču. Napokon, bila si bolesna. Tako te neće morati od samog početka vidjeti kako se krećeš kako treba." Alice me odvušla na kauč. Pokušala sam se polako kretati, natjerati svoje udove da budu kilaviji. Prevrnula je očima, tako da mi očito nije naročito uspjelo.

"Jacobe, treba mi Renesmee", rekla sam.

Jacob se namrštio i nije se pomaknuo.

Alice je odmahнула glavom. "Bella, to mi neće pomoći da vidim."

"Ali treba mi. Ona me smiruje." U glasu mi se čuo nepogrešiv prizvuk panike.

"Pa dobro", prostenjala je Alice. "Drži je što mirnije možeš, a ja ću nastojati vidjeti preko nje."

Umorno je uzdahnula, kao da se od nje traži da radi prekovremeno na godišnjem. I Jacob je uzdahnuo, ali donio mi je Renesmee, a onda se brzo povukao od Aliceina prodorna pogleda. Edvard je sjeo na mjesto do mene i primio Renesmee i mene u zagrljaj. Nagnuo se i vrlo ozbiljno pogledao Renesmee u oči.

"Renesmee, netko poseban dolazi posjetiti tebe i tvoju majku", rekao je svečanim tonom, kao da očekuje od nje da će shvatiti svaku riječ. Je li tako i bilo? Uzvratila mu je pogled bistrim, ozbiljnim očima. "Ali on nije poput nas, čak ni poput Jacoba. Moramo biti vrlo oprezni uz njega. Ne bi trebala razgovarati s njim kao što razgovaraš s nama."

Renesmee mu je dotaknula lice.

"Upravo tako", rekao je. "I bit ćeš žedna od njega. Ali ne smiješ ga ugristi. Neće zarasti kao Jacob."

"Razumije li te?" prošaptala sam.

"Razumije. Bit ćeš oprezna, zar ne, Renesmee? Pomoći ćeš nam?"

Renesmee ga je ponovno dotaknula.

"Ne, ne smeta mi ako ugrizeš Jacoba. To je u redu."

Jacob se zahihotao.

"Možda bi trebao otići, Jacobe", hladno je rekao Edvard, strijeljajući pogledom prema njemu. Edvard nije oprostio Jacobu, jer je znao da ću trpjeti bol ma što se sada dogodilo. Ali rado ću pretrpjeti tu goruću žeđ ako to bude najgora stvar s kojom ću se večeras suočiti.

"Rekao sam Charlieju da ću biti ovdje", rekao je Jacob. "Trebaju mu moralna podrška."

"Moralna podrška", prezirno je rekao Edvard. "Koliko Charlie zna, ti si najodurnije čudovište među svima nama."

"Najodurnije?" pobunio se Jake, a onda se tiho nasmijao sebi u bradu.

Čula sam kako gume skreću s ceste na tihu, vlažnu zemlju prilaznog puta Cullenovih, i disanje mi se opet ubrzalo. Da mi je srce radilo, čeki-čalo bi. Zbog toga sam se zabrinula da mi tijelo neće imati odgovarajuće reakcije.

Usredotočila sam se na postojano bilo Renesmeeeina srca da se smirim. Prilično brzo mi je uspjelo.

"Svaka čast, Bella", pohvalno je prošaptao Jasper.

Edvard me čvršće stisnuo oko ramena.

"Siguran si?" upitala sam ga.

"Potpuno. Možeš učiniti sve što želiš." Osmjehnuo se i poljubio me.

Nije to baš bila puka pusa u usne, i moje divlje vampirske reakcije opet su me ulovile nespremnu. Edvardove usne bile su mi kao doza neke kemikalije koja stvara ovisnost,

ubrizgane ravno u živac. Smjesta sam poželjela još. Morala sam uložiti punu pozornost u to da ne zaboravim na bebu u naručju.

Jasper je osjetio kako mi se raspoloženje mijenja. "Ovaj, Edvvarde, možda bi bilo bolje da joj u ovom trenutku ne odvrćaš tako pažnju. Morat će biti u stanju usredotočiti se."

Edvvard se odmaknuo. "Ups", rekao je.

Nasmijala sam se. To je bila moja replika od samog početka, od prvog, najprvijeg poljupca. "Poslije ćemo", rekla sam, a želudac mi se skvrčio od iščekivanja. "Usredotoči se, Bella", opomenuo me Jasper.

"Točno." Odagnala sam drhtave osjećaje. Charlie, to je sada glavno. Po-brini se za to da Charlie danas ostane siguran. Imat ćemo cijelu noć...

"Bella."

"Oprosti, Jaspere." Emmett se nasmijao.

Zvuk Charliejeva vozila prilazio je sve bliže. Sekunda vedrine je prošla, i svi su se umirili.

Prekrižila sam noge i počela uvježbavati treptanje.

Auto se zaustavio pred kućom i nekoliko sekundi ostao u leru. Upitala sam se je li Charlie uzrujan koliko i ja. Zatim se motor ugasio i zalupila su se vrata. Tri koraka prešla su preko trave, a onda su stopala osam puta s potmulim odjecima nagazila drvene stubice. Još četiri potmula koraka prošla su trijemom. Zatim tišina. Charlie je dvaput duboko udahnuo.

Kuc, kuc, kuc.

Udahnula sam, lako je moguće, posljednji put. Renesmee mi se uvukla dublje u naručje i sakrila glavicu u moju kosu.

Carlisle je otvorio vrata. Strepnja na njegovu licu trenutno se pretvorila u izraz dobrodošlice, kao da se promijenio televizijski kanal.

"Zdravo, Charlie", rekao je, djelujući primjereno postideno. Napokon, mi smo navodno trebali biti u CDC-u, Centru za kontrolu zaraznih bolesti u Atlanti. Charlie je znao da smo mu lagali.

"Carlisle", ukočeno gaje pozdravio Charlie. "Gdje je Bella?"

"Tu sam, tata."

Gah! Glas mi je zvučao tako pogrešno. K tome, iskoristila sam dio zalihe zraka u plućima. Na brzinu sam progutala još, sretna što Charliejeva aroma još nije prožela zrak u sobi.

Charliejev tupi pogled dao mi je do znanja koliko krivo zvučim. Upro je oči u mene i razrogačio ih.

Iščitavala sam emocije koje su mu počele prelaziti licem.

Šok. Nevjerica. Bol. Gubitak. Strah. Ljutnja. Sumnjičavost. Daljnja bol.

Ugrizla sam se za usnu. Osjećaj je bio čudan. Novi su mi zubi bili oštrij na granitnoj koži nego što su mi ljudski zubi bili na mekim ljudskim usnama.

"Jesi li ti to, Bella?" prošaptao je.

"Da." Zgrozila sam se kad mi je glas zazvučao kao vjetrena zvonca. "Bok, tata."

Duboko je udahnuo da se smiri.

"Hej, Charlie", pozdravio gaje Jacob iz kuta. "Što ima?"

Charlie je kratko prostrijelio Jacoba pogledom, stresao se od sjećanja, pa opet zagledao u mene.

Charlie je polako prošao kroz prostoriju, sve dok nije došao na korak--dva od mene. Načas je uputio prijekoran pogled Edvardu, a onda su mu se oči treptajem vratile na mene. Toplina njegova tijela oplakivala me sa svakim otkucajem njegova srca.

"Bella?" ponovno me upitao.

Progovorila sam dubokim glasom, nastojeći da mi ne zvoni toliko. "To sam stvarno ja."

Čeljust mu se čvrsto stisnula.

"Oprosti, tata", rekla sam.

"Jesi li dobro?" ozbiljno me upitao.

"Stvarno i potpuno super", obećala sam mu. "Zdrava kao konj." Toliko o mom kisiku.

"Jake mi je rekao da je ovo bilo... neophodno. Da si bila na samrti." Izgovorio je te riječi kao da ni najmanje ne vjeruje u njih.

Pripremila sam se na najgore, usredotočila na toplu težinu Renesmee, oslonila čvršće o Edvarda, i duboko udahnula.

Charliejeva aroma bila je šaka plamenova što me opalila ravno niz grlo. Ali bilo je u njoj daleko više od boli. Bilo je tu i vrelog probadanja želje. Charlie je imao slasniji miris od bilo čega što sam u životu mogla zamisliti. Koliko god da su me bezimeni planinari privukli u vrijeme lova, Charlie me doveo u dvostruko veću napast. A nalazio se tek na nekoliko koraka od mene, dok se iz njega u suhi zrak cijedila nesnosno ukusna vrućina i vlaga.

Ali sad nisam bila u lovu. A ovo mi je bio otac.

Edvard mi je suosjećajno stisnuo ramena, a Jacob me pogledao pun isprike s druge strane sobe.

Pokušala sam se pribrati i zanemariti bol i žudnju žeđi. Charlie je čekao da mu odgovorim.

"Jacob ti je kazao istinu."

"Barem da je jedno od vas", zarežao je Charlie.

Ponadala sam se da Charlie može kroz promjene u mome novom licu iščitati izraz iskrenog kajanja.

Pod mojom kosom, Renesmee je počela njuškati, jer je i sama osjetila Charliejevu aromu.

Čvršće sam je privila uza se.

Charlie je opazio kako sam zabrinuto načas spustila pogled, pa je usmjerio oči u istom smjeru.

"O", rekao je, i sva ljutnja nestala mu je s lica, ostavljajući za sobom samo zaprepaštenost.

"Pa to je ona. To siročče za koje mi je Jacob rekao da ste je posvojili."

"Moja nećakinja", slagao je Edvard elegantno. Sigurno je zaključio da su Renesmee i on preslični da bi se to moglo zanemariti. Najpametnije je na samom početku izjaviti da su u rodu.

"Mislio sam da si izgubio obitelj", rekao je Charlie, ponovno s optuživanjem u glasu.

"Izgubio sam roditelje. Stariji mi je brat bio posvojen, kao i ja. Nakon toga ga više nikad nisam vidio. Ali sud mi je ušao u trag nakon što su on i njegova supruga stradali u prometnoj nesreći, ostavivši za sobom kćer jedinicu bez ikakve druge rodbine."

Kako je to Edvardu dobro išlo. Glas mu je bio smiren, sa taman pravom mjerom nedužnosti.

Trebala mi je praksa da bih i sama to mogla izvesti.

Renesmee mi je provirila ispod kose i opet onjušila. Stidljivo je pogledala Charlieja ispod dugih trepavica, a onda se opet sakrila.

"Ona je... a čuj, ona je, je li, ljepotica."

"Je", složio se Edvard.

"Samo, to je prilično velika odgovornost. A vas dvoje ste tek na početku."

"Sto smo drugo mogli?" Edvard je lagano prešao prstima po njezinu obrazu. Vidjela sam kako joj je tek na tren dotaknuo usnice - daje podsjeti. "Bi li je ti mogao odbiti?"

"Hmf. A čuj." Zamišljeno je odmahnuo glavom. "Jake kaže da ste je nazvali Nessie?"

"Ne, nismo", rekla sam, preoštrim i preprodornim tonom. "Ona se zove Renesmee."

Charlie se opet posvetio meni. "Kako ti gledaš na to? Možda bi Carlisle i Esme mogli—"

"Moja je", prekinula sam ga. "Želim je."

Charlie se namrštio. "Tako mladog ćeš me pretvoriti u dedu?"

Edvard se osmjehnuo. "I Carlisle je djed."

Charlie je uputio pogled pun nevjerice prema Carlisleu, koji je i dalje stajao pokraj ulaznih vrata; izgledao je kao Zeusov mlađi, zgodniji brat.

Charlie je frknuo, a onda se nasmijao. "Pa rekao bih da mi je stvarno nekako malo lakše zbog toga." Oči su mu odlutale natrag do Renesmee. "Stvarno ju je lijepo vidjeti." Njegov je topli dah lagano puhnuo preko prostora između nas.

Renesmee se nagnula prema mirisu, otrešla svoju kosu sa sebe i prvi put ga pogledala izravno u oči. Charlie je zinuo u čudu.

Znala sam što je ugledao. Moje oči - svoje oči - savršeno preslikane na njezino savršeno lice. Charlie je počeo ubrzano disati. Usne su mu počele drhtati, i mogla sam iz njih iščitati brojeve koje nijemo izgovara. Brojio je unatrag, nastojeći stisnuti devet mjeseci u jedan. Nastojeći si to sravniti u glavi, ali ne uspijevajući natjerati dokaz pred vlastitim očima da poprimi bilo kakav smisao.

Jacob je ustao, došao do Charlieja i potapšao ga po leđima. Nagnuo se prema njemu da mu nešto šapne na uho; samo što Charlie nije znao da svi to možemo čuti.

"Samo najnužnije, Charlie. Sve je u redu. Obećavam ti."

Charlie je progutao i kimnuo glavom. A onda su mu oči planule kad se primaknuo korak bliže Edvardu, čvrsto stisnuvši šake.

"Ne želim sve znati, ali laži mi je dosta!"

"Žao mi je," rekao je Edvard, "ali trebaš znati priču za javnost više nego što trebaš znati istinu. Ako već sudjeluješ u ovoj tajni, bitna ti je priča za javnost. Ona štiti Bellu i Renesmee, jednako kao i nas ostale. Možeš li pristati na laži njima za ljubav?"

Prostorija je postala puna kipova. Prekrižila sam gležnjeve.

Charlie je kratko otpuhnuo, te mrko pogledao u mene. "Mogla si me nekako upozoriti, mala."

"Zar bi ti tada ovo bilo išta lakše?"

Namrgodio se, a onda kleknuo na pod preda me. Vidjela sam kretanje krvi ispod kože u njegovu vratu. Osjećala sam kako toplo vibrira.

Osjećala je to i Renesmee. Osmjehnula se i ispružila ružičasti dhn prema njemu. Zadržala sam je. Drugim je dlanom uprla u moj vrat, sa žeđi, znatiželjom i Charliejevim licem u mislima.

U poruci je postojao istančan prizvuk koji me naveo na pomisao daje savršeno shvatila Edvardove riječi; priznavala je da je žedna, ali istom je mišlju susprezala svoju žeđ.

"Opa", zadivio se Charlie, gledajući njezine savršene zube. "Koliko je stara?"

"Ovaj..."

"Tri mjeseca," rekao je Edvard, te polako dodao, "točnije, velika je kao tromjesečno dijete, više-manje. U nekim je pogledima mlađa, u nekima pak zrelija."

Vrlo odmjerenim pokretima, Renesmee mu je mahnula. Charlie je preneraženo trepnuo. Jacob ga je bubnuo laktom. "Pa rekao sam ti da je izuzetna, zar ne?" Charlie se zgroženo odmaknuo od njegova dodira. "Ma daj, Charlie", prostenjao je Jacob. "Ista sam osoba koja sam oduvijek bio. Samo se pretvaraj da se ovo danas nije dogodilo." Charlieju su usne pobijeljele kad ga je podsjetio na to, ali kratko je kimnuo glavom. "Koja je točno tvoja uloga u svemu ovome, Jake?" upitao ga je. "Koliko Billy zna? Zbog čega si ovdje?" Pogledao je Jacoba u lice, koje je ozareno promatralo Renesmee. "Pa, mogao bih ti sve natenane ispričati - Billy zna apsolutno sve - ali u pitanju je mnogo toga vezanog uz vukodl—" "Ajoj!" pobunio se Charlie i prekrrio uši. "Nema veze." Jacob se iscerio. "Sve će biti super, Charlie. Samo se trudi ne vjerovati ni u što što vidiš." Moj tata je promumljao nešto nerazgovijetno. "To!" grmnuo je odjednom Emmett svojim dubokim basom. "Naprijed Gatori!" Jacob i Charlie su poskočili. Mi ostali smo se ukočili. Charlie je došao k sebi, a onda se osvrnuo prema Emmettu. "Florida vodi?" "Upravo su izveli prvo polaganje", potvrdio mu je Emmett. Na brzinu je bacio pogled prema meni, mrdajući obrvama kao vodviljski zlikovac. "Bilo je i vrijeme da netko ovdje napokon nešto zabije." Nekako sam se suzdržala da ne prosiktam. Pred Charliejem? Ovo je stvarno bilo neukusno. Ali Charlie više nije bio u stanju primijetiti dvosmislenosti. Ponovno je duboko udahnuo, uvlačeći zrak kao da ga nastoji usisati sve do nožnih prstiju. Pozavidjela sam mu. Naglo je ustao, obišao Jacoba i napola se svalio u slobodan naslonjač. "Pa," uzdahnuo je, "izgleda da bi trebalo vidjeti mogu li oni zadržati vodstvo."

26. ZABLISTATI:

Ne znam koliko bi trebalo reći Renee o svemu ovome", kazao je Charlie, oklijevajući s jednom nogom izvan vrata. Protegnuo se, a onda mu je želudac zakrulio. Kimnula sam glavom. "Znam. Ne bih je htjela isprepadati. Bolje da je zaštitimo. Ovakve stvari nisu za ljude slabih živaca." Usne su mu se sažalno izvile u stranu. "Bio bih i ja tebe pokušao zaštititi, samo da sam znao kako. Ali ti se valjda nikada nisi mogla ubrojiti među ljude slabih živaca, zar ne?" Uzvratila sam mu osmijeh, uvlačeći plameni udisaj kroza zube. Charlie se odsutno potapšao po truhu. "Smislit ću već nešto. Imamo vremena da se dogovorimo oko toga, je 1' tako?" "Tako je", obećala sam mu. U nekim je pogledima dan bio vrlo dug, a u drugima tako kratak. Charlie je kasnio na večeru - Sue Cleanwater kuhala ju je za njega i Bilh/ja. To će biti baš nezgodno večernje druženje, ali barem će pojesti obrok prave hrane; bilo mi je drago što se netko brine za to da on ne umre od gladi zbog toga što ne zna kuhati. Cijeloga dana minute su sporo protjecale zbog napetosti; Charlie ni trenutka nije opustio ukočeno držanje svojih ramena. Ali nije mu se ni žurilo da ode. Odgledao je dvije cijele

utakmice - na svu sreću tako udubljen u svoje misli da uopće nije primjećivao Emmettove sugestivne pošalice koje su bivale sve sočnije i sve manje vezane uz nogomet sa svakom opaskom - a onda i komentare nakon utakmica, kao i vijesti. Nije se maknuo sve dok ga Seth nije podsjetio na to koliko je sati.

"Zar ćeš pustiti da te Billy i moja mama čekaju, Charlie? Daj, hajde. Bella i Nessie bit će tu i sutra. Idemo baciti nešto u kljun, može?"

U Charliejevim se očima jasno vidjelo da nije imao povjerenja u Sethovu procjenu, ali pustio je da ga Seth izvede iz kuće. Nepovjerenje se još vidjelo u njemu sad kad je zastao. Oblaci su se rijedili, kiša je prestala. Možda čak grane i sunce, netom prije nego što će zaci.

"Jake kaže da ste mi mislili otperjati", sada mije promrmljao.

"Nisam to htjela učiniti dokle god postoji način da se to izbjegne. Zbog toga smo još uvijek tu."

"Rekao je da možete ostati još neko vrijeme, ali samo ako budem bio dovoljno jak, i ako budem u stanju držati jezik za zubima."

"Da... ali ne mogu ti obećati da nikad nećemo otići, tata. Stvar je prilično složena..."

"Samo najnužnije", podsjetio me.

"Točno."

"Doći ćeš mi u posjet, ipak, ako budete morali otići?"

"Obećavam ti, tata. Sada kada znaš taman dovoljno, mislim da ovo može funkcionirati. Bit ću ti onoliko blizu koliko želiš."

Pola sekunde je grizao donju usnu, a onda se polako nagnuo prema meni, oprezno pružajući ruke. Prebacila sam Renesmee - koja je sada drijemala - na lijevu ruku, čvrsto sklopila zube, zadržala dah i desnom ga rukom vrlo lagano obujmila oko toplog, mekanog struka.

"Budi mi vrlo blizu, Bells", promumljao je. "Vrlo blizu."

"Volim te, tata", prošaptala sam kroza zube.

Zadržao je i odmaknuo se. Pustila sam mu struk.

"Volim i ja tebe, mala. Ma što da se drugo promijenilo, ovo se nije." Jednim je prstom dotaknuo Renesmee po rumenom obrašćiću. "Da znaš da ti stvarno sliči."

Zadržala sam nehajan izraz lica, premda se nisam osjećala ni najmanje nehajno. "Više sliči Edvardu, mislim." Oklijevala sam, a zatim dodala: "Kovrčava je kao ti."

Charlie se lecnuo, a onda je frknuo. "Ha. Vidi, pa stvarno. Ha. Deda." Sumnjičavo je odmahnuo glavom. "Hoću li je ikada smjeti primiti?"

Zgranuto sam trepnula, a onda se pribrala. Razmislivši u pola sekunde i procijenivši kako se Renesmee drži - činilo mi se da čvrsto spava - zaključila sam da bih baš i mogla do kraja iskušati sreću, kad mi danas već sve tako dobro ide...

"Evo", rekla sam i pružila mu je. Automatski je savio ruke u nezgrapnu kolijevku, u koju sam meko položila Renesmee. Koža mu nije bila baš tako vrela kao njezina, ali grlo me počelo peckati kad sam osjetila toplinu što

zrači ispod tanke opne. Naježio se na mjestima gdje ga je dotaknula moja bijela koža. Nisam bila sigurna je li to zbog moje nove temperature, ili je reagirao posve psihološki.

Charlie je tiho prostenjao kad je osjetio njezinu težinu. "Malo je... čvršća."

Namrštila sam se. Meni je bila perolaka. Možda sam izgubila mjerila.

"Neka je čvršća", rekao je Charlie, vidjevši izraz moga lica. Zatim je promrsio sebi u bradu: "I bolje da je čvršća, koliko je ludosti okružuje." Nježno ju je zaljuljao u naručju, blago se njišući

lijevo-desno. "Najljepša beba koju sam u životu vidio, uključujući tebe, mala. Zao mi je, ali to je istina."

"Znam daje."

"Slatka beba", ponovio je, ali ovaj put je to zvučalo više kao tepanje.

Vidjela sam mu to na licu - vidjela sam kako buja u njemu. Charlie je bio jednako bespomoćan pred njezinom magijom kao i mi ostali. Nakon dvije sekunde u njegovu naručju već je vladala njime.

"Smijem li se sutra vratiti?"

"Jasno, tata. Svakako. Bit ćemo tu."

"I bolje bi vam bilo", rekao je strogim tonom, ali oči su mu i dalje meko gledale u Renesmee.

"Vidimo se sutra, Nessie."

"Nemoj sad još i ti!"

"A?"

"Ona se zove Renesmee. Kao Renee i Esme zajedno. Bez varijacija." Uznastojala sam se ovaj put primiriti bez dubokih udisaja. "Bi li htio čuti njezino srednje ime?"

"Jasno."

"Charlie. Piše se sa C. Kao Carlisle i Charlie zajedno."

Charlieju se lice obasjalo osmijehom od kojeg su mu se oči naborale, što me ulovilo nespremnu. "Hvala ti, Bells."

"Hvala tebi, tata. Toliko se toga tako brzo promijenilo. Nije mi se prestalo vrtjeti u glavi. Kad te sada ne bih imala, ne znam kako bih zadržala svoj pojam - pojam stvarnosti." Namjeravala sam reći svoj pojam toga tko sam. A to bi vjerojatno bilo više nego što mu je potrebno.

Charlieju je zakrulio trbuh.

"Idi na večeru, tata. Bit ćemo tu." Sjetila sam se kako je meni bilo pri tom prvom neugodnom uranjanju u fantastiku - kako sam imala dojam da će se sve rasplinuti na svjetlosti izlazećeg sunca.

Charlie je kimnuo glavom, a onda mi je nevoljko vratio Renesmee. Bacio je pogled pokraj mene u kuću; oči su mu na trenutak djelovale pomalo unezvjereno dok je razgledavao veliku, svijetlu sobu. Svi su i dalje bili u njoj, izuzev Jacoba, kojega sam čula kako hara po hladnjaku u kuhinji; Alice se odmarala u dnu stubišta s Jasperovom glavom u krilu; Carlisleu je glava bila nagnuta nad debelu knjigu koju je položio u krilo; Esme je tiho pjevušila i risala u blok, dok su Rosalie i Emmett pod stubištem postavljali temelje monumentalne kule od karata; Edvard je odlutao do svoga glasovira i svirao vrlo tiho, za sebe. Ni iz čega se nije dalo naslutiti da je dan na izmaku, da bi moglo biti vrijeme za objed ili promjenu aktivnosti zbog priprema za večer. Nešto se neopipljivo promijenilo u ozračju. Cullenovi si nisu davali onoliko truda kao inače - izigravanje ljudi tek malčice im je popustilo, dovoljno da Charlie osjeti razliku.

Zadržtao je, odmahnuo glavom i uzdahnuo. "Vidimo se sutra, Bella." Namrštio se, te dodao:

"Hoću reći, nije da ne izgledaš... dobro. Naviknut ću se."

"Hvala, tata."

Charlie je kimnuo glavom i zamišljeno otišao do auta. Gledala sam ga kako se odvozi; tek nakon što sam začula kako mu gume izlaze na cestu shvatila sam da sam uspjela. Doista sam uspjela provesti cijeli dan a da ne naudim Charlieju. I to sama samcata. Sigurno imam supermoć!

To mi se činilo predobrim da bi bilo istinito. Zar bih zaista mogla imati i svoju novu obitelj i pojedine članove svoje stare? A mislila sam da mi je jučerašnji dan bio savršen.

"Opa", prošaptala sam. Trepnula sam i osjetila kako se treći par kontaktnih leća rastače. Zvuk glasovira se prekinuo, i Edvvardove su mi se ruke našle oko struka, a njegova mi se brada oslonila na rame.

"Uzela si mi riječ ravno iz usta."

"Edvvarde, uspjela sam!"

"Jesi. Bila si nevjerojatna. Koliko smo se samo brinuli što će biti s tobom kad postaneš novorođena, a onda si sve to jednostavno zaobišla." Tiho se nasmijao.

"Nisam uopće siguran da je ona prava vampirica, a kamoli novorođena", • dobacio je Emmett iz podnožja stubišta. "Previše je pitoma."

Opet sam u ušima začula sve neugodne komentare koje je izvalio pred mojim ocem, pa je vjerojatno bilo bolje za njega što sam držala Renesmee. Kako se nisam mogla potpuno spriječiti da ne reagiram, zarežala sam ispod glasa.

"Uuuu, baš se bojim", nasmijao se Emmett.

Prosiktala sam, a Renesmee mi se promeškolljila u naručju. Trepnula je nekoliko puta, pa pogledala oko sebe, sva zbunjena. Onjušila je, a onda pružila ručicu prema mome licu.

"Charlie će se sutra vratiti", primirila sam je.

"Ma super", rekao je Emmett. Rosalie se ovaj put nasmijala zajedno s njim.

"Nisi baš pametan, Emmette", rekao je Edvvard s prezirom, ispruživši ruke da preuzme Renesmee od mene. Namignuo mi je kad sam zastala u nedoumici, pa sam mu je dala, pomalo zbunjena.

"Kako to misliš?" otpovrnuo mu je Emmett.

"Zar nemaš dojam daje pomalo glupo izazivati neprijateljstvo najjačeg vampira u ovoj kući?" Emmett je zabacio glavu i frknuo. "Daj, molim te!"

"Bella," prišapnuo mi je Edvvard dok je Emmett pažljivo osluškivao, "sjećaš li se kad sam te prije nekoliko mjeseci zamolio da mi učiniš jednu uslugu nakon što postaneš besmrtna?"

To mi je zazvučalo odnekud poznato. Počela sam kopati po svojim mutnim ljudskim razgovorima. Trenutak potom, prisjetila sam se i zgranuto rekla: "O!"

Alice je zacvrkutala dugim, zvonkim smijehom. Jacob je provirio iza kuta kuhinje usta punih hrane.

"Što?" zarežao je Emmett.

"Stvarno?" upitala sam Edvvarda.

"Vjeruj mi", rekao je.

Duboko sam udahnula. "Emmette, što kažeš na jednu malu okladu?"

Smjesta se našao na nogama. "Zakon. Samo dajte."

Načas sam se ugrizla za usnu. Bio je naprosto tako golem.

"Osim ako te nije previše strah...?" priupitao je Emmett.

Isprсила sam se. "Ti. I ja. Obaranje ruku. Za blagovaoničkim stolom. Smjesta."

Emmettu se lice rastegnulo u širok osmijeh.

"Ovaj, Bella," brzo je pridometnula Alice, "mislim daje Esme prilično privržena tom stolu. Antikvitetan je."

"Hvala", bezglasno joj je kazala Esme.

"Nema problema", rekao je Edvard, kežeći se od uha do uha. "Dođi ovamo, Bella."

Otišla sam za njim iza kuće, prema garaži; čula sam kako svi ostali idu za nama. Blizu rijeke se iz nakupine kamenja izdvajala povelika gromada granita, prema kojoj je Emmett očito išao. Premda je veliki kamen bio pomalo zaobljen i nepravilan, sasvim je odgovarao svrsi.

Emmett je postavio lakat na kamen i mahnulo mi da pridem.

Ponovno me obuzela nedoumica dok sam gledala kako se Emmettu napinju mišići u ruci, ali nisam dopustila da mi se to opazi na licu. Edward mi je bio obećao da ću neko vrijeme biti jača od bilo koga. Djelovao je posve siguran u to, a i osjećala sam se snažno. Toliko snažno? upitala sam se pri pogledu na Emmettove bicepse. Samo, nisam bila stara još ni dva dana, a to bi trebalo nešto značiti. Osim ako baš ništa na meni nije normalno. Možda nisam snažna poput normalne novorođene. Možda mi samokontrola upravo zbog toga tako lako polazi od ruke.

Nastojala sam djelovati kao da mi je svejedno kad sam postavila lakat na kamen.

"Okej, Emmette. Ako ja pobijedim, ne smiješ više reći ni riječ o mome spolnom životu nikome, pa čak ni Rose. Nikakvih aluzija, nikakvih sugestija - ničega."

Oči su mu se stisnule. "Dogovoreno. Ako ja pobijedim, bit će daleko gore."

Čuo je kako mi je zastao dah, pa se zlobno iscerio. U očima mu nije bilo naznake da blefira.

"Tako ćeš mi lako popustiti, mala sestro?" podrugnuo mi se Emmett. "Nema ničega naročito divljeg u tebi, zar ne? Kladam se da na onoj kolibici nema ni jedne jedine ogrebotine."

Nasmijao se. "Je li ti Edvard rekao koliko smo kuća Rose i ja razvalili?"

Zaškrgutala sam zubima i šćepala njegovu ručerdu. "Jedan, dva—"

"Tri", prostenjao je i upro o moju ruku.

Ništa se nije dogodilo.

O, osjećala sam ja silu koju ulaže. Mome novom umu očito su prilično dobro išli svakojaki proračuni, tako da sam mogla procijeniti da bi njegova ruka, kad ne bi naišla ni na kakav otpor, bez ikakvih problema probila kamen do suprotnog kraja. Pritisak se pojačao, pa sam se nasumce upitala bi li kamion-miješalica za beton što se spušta strminom pri brzini od osamdeset kilometara na sat imala snagu sličnu ovoj. Devedeset kilometara na sat? Sto? Vjerojatno više.

To nije bilo dovoljno da me pomakne. Ruka mu je razornom silom upirala o moju, ali nije mi bilo neugodno. Čak mi je godilo, na neki čudan način. Bila sam tako jako oprezna još od zadnjeg buđenja, toliko sam se trudila ništa ne slomiti. Neobično mi je laknulo što se mogu služiti svojim mišićima. Pustiti svojoj snazi da teče, umjesto da ulažem krajnji napor u to da je obuzdam.

Emmett je prostenjao; čelo mu se naboralo, a cijelo tijelo napelo u krutu crtu prema prepriči moje nepomične ruke. Pustila sam ga da se na trenutak preznojava - u prenesenom smislu - dok sam uživala u osjećaju mahnite sile što mi struji rukom.

Samo, nakon nekoliko sekundi to nije postalo pomalo dosadno. Napela sam mišić; Emmett je izgubio dva centimetra.

Nasmijala sam se. Emmett je grubo zarežao kroza zube.

"Samo drži jezik za zubima", podsjetila sam ga, a onda raspalila njegovom šakom po gromadi. Zaglušan je prasak odjeknuo od krošanja. Kamen je zadrhtao, i jedan se komad - otprilike

osmina ukupne mase - otkinuo duž nevidljiva rasjeda i svalio na zemlju. Pao je Emmettu na stopalo, našto sam se zacerekala. Čula sam kako se Jacob i Edvvard prigušeno smiju. Emmett je šutnuo komad kamena na suprotnu stranu rijeke. Presjekao je mladi javor napola prije nego stoje opalio u dno debla krupne omorike, koja se zanjihala, te svalila na drugo stablo.

"Revanš. Sutra."

"Neće mi se to tako brzo izgubiti", kazala sam mu. "Možda bi bilo bolje da pričekaš mjesec dana."

Emmett je zarežao, otkrivajući zube. "Sutra."

"Ma nema beda, samo da si ti meni sretan, veliki brate."

Kad se okrenuo da ode teškim koracima, Emmett je opalio granit šakom, odronivši lavinu krhotina i prašine. Što je bilo pomalo fora, na djetinjast način.

Fascinirana nepobitnim dokazom da sam jača od najjačeg vampira kojeg sam u životu upoznala, postavila sam dlan, širom razmaknutih prstiju, na gromadu. Zatim sam polako zarila prste u kamen, drobeći ga, a ne kopajući; njegova me gustoća podsjetila na tvrdi sir. Dobila sam punu šaku šljunka.

"Cool", promrmijala sam.

Osmjehnuvši se od uha do uha, naglo sam se okrenula na peti i karate--udarcem opalila po kamenu bridom šake. Gromada je ciknula i prostenjala i - s velikim oblakom prašine - raskolila se nadvoje.

Počela sam se hihotati.

Nisam naročito marila za cerekanje iza sebe dok sam rukama i nogama rasturala ostatak gromade na kamenčice. Previše me to veselilo, pa sam se cijelo vrijeme zdušno kliberila. Tek nakon što sam čula novi, maleni hihot, zvon sitnih zvonaca, okrenula sam se i prekinula svoju šašavu igricu.

"To se ona upravo nasmijala?"

Svi su buljili u Renesmee s istim zaprepaštenim izrazom koji je zacijelo nosilo i moje lice.

"Da", rekao je Edvvard.

"Tko se nije smijao?" promrmijao je Jake i prevrnuo očima.

"Samo mi još reci da si ti nisi dao malo oduška pri svome prvom trku, psu", podbo ga je Edvvard, ali u glasu mu nije bilo ni trunke suparništva.

"To je drugo", rekao je Jacob, a ja sam se iznenadila vidjevši kako je iz šale bubnuo Edvarda u rame. "Bella je navodno odrasla osoba. Udana i majka i sve to. Zar se ne bi trebala ponašati dostojanstvenije?"

Renesmee se namrštila i dotaknula Edvardovo lice.

"Što hoće?" upitala sam ga.

"Manje dostojanstva", rekao je Edvvard, cereći se. "Gotovo je jednako uživala kao i ja dok te gledala kako si daješ oduška."

"Jesam li ti smiješna?" upitala sam Renesmee, skoknula natrag i pružila ruke prema njoj u isti mah kad je ona posegnula prema meni. Preuzela sam je iz Edvardova naručja i ponudila joj krhotinu kamena u svojoj ruci. "Hoćeš pokušati?"

Svjetlucavo se osmjehnula i primila kamen objeručke. Stisnula ga je, a između obrva joj se stvorila mala udubina od usredotočenosti.

Začulo se tiho krckanje i nastalo je malo prašine. Namrštila se i pružila mi krhotinu.

"Ja ću", rekla sam i palcem i kažiprstom iskrunila kamen.

Pljesnula je ručicama i nasmijala se; taj prekrasni zvuk sve nas je natjerao da se pridružimo.

Sunce je odjednom granulo kroz oblake, bacajući duge zrake boje rubina i zlata na nas

desetero, a ja sam se smijesta izgubila u ljepoti svoje kože pri svjetlosti zalaska sunca.

Omamila me.

Renesmee me pomilovala po glatkim, dijamantno sjajnim odbljesci-ma, a onda položila svoju ruku uz moju. Koža joj se tek blago ljeskala, istančano i zagonetno. Nije to bilo ništa zbog

čega ne bi smjela izlaziti po sunčanom danu, za razliku od moje blistave iskričavosti.

Dotaknula mi je lice, razmišljajući o razlici i osjećajući se pomalo razočarano.

"Ti si najljepša", potvrdila sam joj.

"Nisam siguran da se mogu složiti s tim", rekao je Edvard, a kad sam se okrenula da mu odgovorim, odsjaj sunca s njegova lica tako me ošamutio da sam ušutjela.

Jacob je podigao ruku pred lice, pretvarajući se da štiti oči od blještavila. "Munjena Bella", prokomentirao je.

"Koje je ona čudesno stvorenje", promrmljao je Edvard, gotovo se slažući s njim, kao da je

Jacob izrekao svoj komentar kao kompliment. U isti mah je bio zasljepujući i zaslijepljen.

Bio mi je čudan osjećaj - što me valjda nije trebalo iznenaditi, budući da mi je sve sada

djelovalo čudno - što mi nešto ide samo od sebe. Dok sam bila ljudska, nikad ni u čemu nisam

bila najbolja. Ophođenje s Renee išlo mi je u redu, ali mnogi su vjerojatno mogli to izvesti i

bolje; Phil kao da je uspijevao držati svoju stranu. Bila sam dobra učenica, ali nikada najbolja

u razredu. Iz očitih razloga na mene se nije moglo računati ni u jednom sportu. Nisam imala ni

likovnog dara ni sluha, nikakve nadarenosti kojom bih se mogla ponositi. Nitko nikada nije

dijelio pokale za čitanje knjiga. Nakon osamnaest godina prosječnosti, već sam se bila prilično

naviknula na to da sam osrednja. Sada sam shvatila da sam odavno digla ruke od svih

nastojanja da u bilo čemu zablistam. Samo sam se snalazila koliko mogu s onim što imam, i

nikada nisam sasvim pristajala u svoj svijet.

Tako da mi je ovo bilo istinski drugačije. Sada sam bila zadivljujuća - i njima i sebi. Bilo je kao

da sam rođena da budem vampirica. Od te mi je pomisli došlo da se glasno nasmijem, ali i da

glasno zapjevam u isti mah. Pronašla sam svoje istinsko mjesto u svijetu, mjesto na koje

pristajem, mjesto na kojem blistam.

27. PUTNE PRIPREME:

Mitologiju sam shvaćala daleko ozbiljnije otkako sam postala vampirica.

Kad sam sagledavala svoja prva tri besmrtnička mjeseca, često sam zamišljala kako bi moja

životna nit mogla izgledati na razboju Suđenica - tko bi znao da ona zapravo ne postoji? Bila

sam sigurna daje moja nit promijenila boju; smatrala sam da je vjerojatno isprva bila ugodno

bež, boje koja pruža potporu i ne stvara sukobe, koja bi dobro izgledala u pozadini. Sada mi

se činilo da je zacijelo jarko grimizna ili možda svjetlucavo zlatna.

Tapiserija obitelji i prijatelja koja se ispreplela oko mene bila je nešto prekrasno i živopisno,

puna njihovih žarkih, komplementarnih boja.

Iznenadile su me neke niti koje sam imala prilike uplesti u svoj život. Vukodlaci, zagasitih, šumskih boja, nisu bili nešto što sam očekivala; Jacob, jasno, kao i Seth. Ali moji stari prijatelji Quil i Embry postali su dio tkanja kad su prišli Jacobovu čoporu, a čak su se i Sam i Emily srdačno odnosili. Napetosti između naših obitelji popustile su, uglavnom zbog Renesmee. Bilo ju je lako voljeti.

Sue i Leah Clearvater također su nam se ispreplele u život - još dvije niti koje nisam očekivala.

Sue kao daje na sebe preuzela dužnost olakšavanja Charliejeva prijelaza u svijet zbivanja iz mašte. Većinu je dana dolazila s njim do Cullenovih, iako joj tu nikad nije bilo tako ugodno kao njezinu sinu i većini Jakeova čopora. Nije mnogo govorila; samo se zaštitnički držala uz Charlieja. Uvijek je bila prva osoba kojoj bi se obratio kad bi Renesmee izvela nešto uznemirujuće napredno - što je bilo često. U odgovor bi Sue značajno pogledala Seta, kao da želi reći: Ma da, pričaj mi o tome.

Lei je bilo još manje ugodno nego Sue i ona je bila jedina članica naše odnedavna proširene obitelji koja se otvoreno protivila spajanju. Doduše, ona i Jacob stekli su novu bliskost zbog koje je ostajala uza sve nas. Jedanput sam ga pitala o tome - nevoljko; nisam htjela zabadati nos, ali odnos im je bio tako drugačiji nego nekad da sam postala znatiželjna. Slegnuo je ramenima i rekao mi da to tako bude u čoporu. Ona mu je sada doglavnica, njegova "beta", kako sam to davnom prilikom nazvala.

"Pa si mislim, kad sam već odlučio stvarno ići na to da sam Alfa," pojasnio mi je Jacob, "bilo bi mi bolje da riješim sve formalnosti."

Nova je odgovornost stvorila u Lei potrebu da ga često obilazi, a kako je uvijek bio s Renesmee...

Leah nije bila sretna što je blizu nas, ali u tome je bila iznimka. Sreća je sada bila glavna sastavnica moga života, dominantni uzorak u tapiseriji. I to do te mjere da je moj odnos s Jasperom sada bio daleko bliskiji nego što sam ikada sanjala da će biti.

Samo, isprva mi je to stvarno išlo na živce.

"Ma joj!" potužila sam se Edvardu jedne večeri nakon što smo ušuškali Renesmee u njezinu kolijevku od kovanog željeza. "Ako dosad nisam ubila Charlieja ili Sue, vjerojatno više i neću. Kad bi se barem Jasper prestao cijelo vrijeme motati oko mene!"

"Nitko ne sumnja u tebe, Bella, ni najmanje", smirio me. "Znaš Jaspera - ne može odoljeti dobrom emocionalnom ozračju. A ti si stalno tako sretna, ljubavi, da i nehotice želi biti blizu tebe."

A onda me Edvard čvrsto zagrlio, jer mu ništa nije bilo draže od moje posvemašnje ushićenosti ovim novim životom.

A i bila sam gotovo uvijek u euforiji. Dani mi nisu bili dovoljno dugi da se nasitim obožavanja svoje kćeri; u noćima nije bilo dovoljno sati da zadovoljim svoju potrebu za Edvardom. Samo, sva je ta radost imala i naličje. Zamišljala sam da bi, kad bi se tkanje naših života okrenulo na suprotnu stranu, uzorak na poledini bio izatkan sumornim sivim nijansama dvojbe i strahovanja.

Renesmee je izgovorila svoju prvu riječ s točno tjedan dana. Riječ je bila Mama, zbog čega bih bila izvan sebe od sreće, da nisam bila u takvom strahu zbog njezina napredovanja da sam jedva uspjela prisiliti svoje skamenjeno lice da joj uzvрати osmijehom. Nije mi pomoglo ni

to što je prešla s prve riječi na prvu rečenicu u istom dahu. "Mama, gdje je djed?" upitala me bistrim, visokim sopranom, potrudivši se da progovori naglas samo zato što sam se nalazila na suprotnoj strani sobe. Prethodno je to pitala i Rosalie, putem svojeg normalnog (ili ozbiljno abnormalnog, s drugog motrišta) načina komuniciranja. Rosalie nije znala odgovor, tako da se Renesmee obratila meni. Slično je bilo i kad je prohodala, manje od tri tjedna nakon toga. Jednostavno se bila zagledala u Alice, pažljivo promatrajući kako njezina teta aranžira bukete u vazama razmještenim po sobi, plešući tamo-amo po prostoriji s punim naramcima cvijeća. Renesmee je stala na noge, ni najmanje nesigurno, i prešla sobu gotovo jednako graciozno. Jacob je smjesta zapljeskao, jer Renesmee je očito i željela dobiti takvu reakciju. Njegove su osobne reakcije bile na drugome mjestu zbog posebne spone s njom; prvi mu je poriv uvijek bio pružiti Renesmee što god joj treba. Ali pogledi su nam se susreli, i opazila sam da dijelimo podjednaku paniku. I ja sam prisilila svoje ruke da zaplješću, ne bih li prikrla svoj strah od nje. Edvard je tiho pljeskao meni sa strane, i nismo morali izgovoriti svoje misli da bismo znali kako su iste.

Edvard i Carlisle udubili su se u istraživanje, nastojeći pronaći bilo kakav odgovor, bilo kakvu naznaku onoga što slijedi. Vrlo se malo toga moglo naći, a ništa se nije moglo potvrditi. Alice i Rosalie obično su nam počinjale dan modnom revijom. Renesmee nikada dvaput nije nosila istu odjeću, dijelom zato što ju je gotovo odmah prerastala, a dijelom i zato što su Alice i Rosalie nastojale stvoriti dječji album koji će izgledati kao da obuhvaća godine, a ne tjedne. Snimale su stotine fotografija, bilježeći svaku fazu njezina ubrzanog djetinjstva. S tri mjeseca, Renesmee je mogla proći kao krupno jednogodišnje, ili omanje dvogodišnje dijete. Nije baš imala oblik djece takve dobi; bila je vitkija i elegantnija, pravilnijih, odraslima sličnijih proporcija. Brončane su joj kovrčice padale do struka; ne bih se mogla prisiliti da ih ošišam čak i kad bi mi Alice to dopustila. Renesmee je znala govoriti s besprijekornom gramatikom i izgovorom, ali rijetko sije davala truda, jer je radije naprosto pokazivala ljudima što želi. Ne samo da je mogla hodati, već i trčati i plesati. Čak je znala i čitati.

Jedne sam joj večeri čitala Tennvsona, jer ju je njegova poezija očito odmarala svojom zvučnošću i ritmom. (Neprestano sam morala tragati za novim štivom; Renesmee nije voljela ponavljanje priča prije spavanja kao, navodno, druga djeca, a za slikovnice nije imala strpljenja.) Dodirnula mi je obraz ručicom: zamislila je nas, samo što je sad ona držala knjigu. Nasmiješeno sam joj je pružila.

"Mila tu glazba", pročitala je bez zastajkivanja, "nježnije pada no ružice cvat lahor kad nosi, il' mrkli titraj sred kamna hlada stajaćih voda mrak kada rosi—"

Moja joj je ruka robotskim pokretom oduzela knjigu.

"Ako ti čitaš, kako ćeš onda zaspati?" upitala sam je glasom koji jedva jedvice nije zadrhtao. Carlisle je izračunao da joj rast tijela postupno usporava; um joj je pak nastavio punom parom. Čak i kad bi se stopa usporavanja zadržala, svejedno bi za samo četiri godine postala odrasla osoba.

S četiri godine. I starica s petnaest.

Samo petnaest godina života.

Ali bila je tako zdrava. Vitalna, vedra, blistava i sretna. Uz njezino upadljivo dobro stanje, lako sam mogla biti sretna s njom u sadašnjem trenutku i ostavljati budućnost za sutra.

Carlisle i Edvard razmatrali su naše opcije za budućnost iz svakog kuta prigušenim glasovima koje sam se trudila ne čuti. Nikad nisu vodili te rasprave kad bi Jacob bio u blizini, jer postojao je jedan siguran način za zadržavanje starenja, koji teško da bi oduševio Jacoba. Mene nije. Preopasno! vrištali su mi nagoni. Jacob i Renesmee djelovali su slično u toliko pogleda, oboje kao bića koja su pola-pola, dva stvorenja u isti mah. A sve vukodlačke predaje uporno su tvrdile da je vampirski otrov smrtna presuda, a ne put prema besmrtnosti... Carlisle i Edvard iscrpili su mogućnosti za istraživanje na daljinu, pa smo se sada pripremali otići do samog izvora starih legendi. Odlučili smo otići natrag u Brazil i početi odande. Pleme Ticuna gaji legende o djeci poput Renesmee... Ako su ikada postojala druga djeca slična njoj, možda se još zadržala neka pripovijest o životnom vijeku polusmrtne djece...

Jedino stvarno pitanje koje je još preostalo bilo je točno vrijeme našeg polaska.

Čekalo se na mene. Malim dijelom zato što sam htjela ostati blizu Forksa sve do nakon blagdana, zbog Charlieja. Ali bitnije od toga bilo je to što sam znala da najprije mora doći do jednog drugog putovanja - koje neprijeporno ima prvenstvo. K tome, to će morati biti samostalno putovanje.

Tada smo se Edvard i ja jedini put porječkali otkako sam postala vampirica. Glavna sporna točka bilo je ono "samostalno". Ali činjenice su bile takve kakve su bile, a moj plan je razumski jedini imao smisla. Morala sam otići u posjet Volturima, i morala sam to obaviti apsolutno sama.

Čak i oslobođena starih noćnih mora, bilo kakvih snova, nikako nisam mogla zaboraviti Volture. Niti su oni nas ostavili bez podsjetnika.

Sve do dana kad je stigao Arov poklon, nisam znala da je Alice poslala obavijest o vjenčanju vođama Voltura; bili smo daleko na Esminu otoku kad putem svojeg normalnog (ili ozbiljno abnormalnog, s drugog motrišta) načina komuniciranja. Rosalie nije znala odgovor, tako da se Renesmee obratila meni.

Slično je bilo i kad je prohodala, manje od tri tjedna nakon toga. Jednostavno se bila zagledala u Alice, pažljivo promatrajući kako njezina teta aranžira bukete u vazama razmještenim po sobi, plešući tamo-amo po prostoriji s punim naramcima cvijeća. Renesmee je stala na noge, ni najmanje nesigurno, i prešla sobu gotovo jednako graciozno.

Jacob je smjesta zapljeskao, jer Renesmee je očito i željela dobiti takvu reakciju. Njegove su osobne reakcije bile na drugome mjestu zbog posebne sponse s njom; prvi mu je poriv uvijek bio pružiti Renesmee što god joj treba. Ali pogledi su nam se susreli, i opazila sam da dijelimo podjednaku paniku. I ja sam prisilila svoje ruke da zaplješću, ne bih li prikrla svoj strah od nje. Edward je tiho pljeskao meni sa strane, i nismo morali izgovoriti svoje misli da bismo znali kako su iste.

Edvard i Carlisle udubili su se u istraživanje, nastojeći pronaći bilo kakav odgovor, bilo kakvu naznaku onoga što slijedi. Vrlo se malo toga moglo naći, a ništa se nije moglo potvrditi.

Alice i Rosalie obično su nam počinjale dan modnom revijom. Renesmee nikada dvaput nije nosila istu odjeću, dijelom zato što ju je gotovo odmah prerastala, a dijelom i zato što su Alice i Rosalie nastojale stvoriti dječji album koji će izgledati kao da obuhvaća godine, a ne tjedne. Snimale su stotine fotografija, bilježeći svaku fazu njezina ubrzanog djetinjstva.

S tri mjeseca, Renesmee je mogla proći kao krupno jednogodišnje, ili omanje dvogodišnje dijete. Nije baš imala oblik djece takve dobi; bila je vitkija i elegantnija, pravilnijih, odraslima

sličnijih proporcija. Brončane su joj kovrčice padale do struka; ne bih se mogla prisiliti da ih ošišam čak i kad bi mi Alice to dopustila. Renesmee je znala govoriti s besprijekornom gramatikom i izgovorom, ali rijetko si je davala truda, jer je radije naprosto pokazivala ljudima što želi. Ne samo daje mogla hodati, već i trčati i plesati. Čak je znala i čitati.

Jedne sam joj večeri čitala Tennysona, jer ju je njegova poezija očito odmarala svojom zvučnošću i ritmom. (Neprestano sam morala tragati za novim štivom; Renesmee nije voljela ponavljanje priča prije spavanja kao, navodno, druga djeca, a za slikovnice nije imala strpljenja.) Dodirnula mi je obraz ručicom: zamislila je nas, samo što je sad ona držala knjigu. Nasmiješeno sam joj je pružila.

"Mila tu glazba", pročitala je bez zastajkivanja, "nježnije pada no ružice cvat lahor kad nosi, iP mrkli titraj sred kamna hlada stajaćih voda mrak kada rosi—"

Moja joj je ruka robotskim pokretom oduzela knjigu.

"Ako ti čitaš, kako ćeš onda zaspati?" upitala sam je glasom koji jedva jedvice nije zadržtao. Carlisle je izračunao da joj rast tijela postupno usporava; um joj je pak nastavio punom parom. Čak i kad bi se stopa usporavanja zadržala, svejedno bi za samo četiri godine postala odrasla osoba.

S četiri godine. 1 starica s petnaest.

Samo petnaest godina života.

Ali bila je tako zdrava. Vitalna, vedra, blistava i sretna. Uz njezino upadljivo dobro stanje, lako sam mogla biti sretna s njom u sadašnjem trenutku i ostavljati budućnost za sutra.

Carlisle i Edvard razmatrali su naše opcije za budućnost iz svakog kuta prigušenim glasovima koje sam se trudila ne čuti. Nikad nisu vodili te rasprave kad bi Jacob bio u blizini, jer postojao je jedan siguran način za zadržavanje starenja, koji teško da bi oduševio Jacoba. Mene nije. Preopasno! vrištali su mi nagoni. Jacob i Renesmee djelovali su slično u toliko pogleda, oboje kao bića koja su pola-pola, dva stvorenja u isti mah. A sve vukodlačke predaje uporno su tvrdile da je vampirski otrov smrtna presuda, a ne put prema besmrtnosti...

Carlisle i Edvard iscrpili su mogućnosti za istraživanje na daljinu, pa smo se sada pripremali otići do samog izvora starih legendi. Odlučili smo otići natrag u Brazil i početi odande. Pleme Ticuna gaji legende o djeci poput Renesmee... Ako su ikada postojala druga djeca slična njoj, možda se još zadržala neka pripovijest o životnom vijeku polusmrtne djece...

Jedino stvarno pitanje koje je još preostalo bilo je točno vrijeme našeg polaska.

Čekalo se na mene. Malim dijelom zato što sam htjela ostati blizu Forksa sve do nakon blagdana, zbog Charlieja. Ali bitnije od toga bilo je to što sam znala da najprije mora doći do jednog drugog putovanja - koje neprijeporno ima prvenstvo. K tome, to će morati biti samostalno putovanje.

Tada smo se Edvard i ja jedini put porječkali otkako sam postala vampirica. Glavna sporna točka bilo je ono "samostalno". Ali činjenice su bile takve kakve su bile, a moj plan je razumski jedini imao smisla. Morala sam otići u posjet Volturima, i morala sam to obaviti apsolutno sama.

Čak i oslobođena starih noćnih mora, bilo kakvih snova, nikako nisam mogla zaboraviti Volture. Niti su oni nas ostavili bez podsjetnika.

Sve do dana kad je stigao Arov poklon, nisam znala da je Alice poslala obavijest o vjenčanju vođama Voltura; bili smo daleko na Esminu otoku kad

je dobila viziju volturskih vojnika - među kojima i Jane i Aleca, razorno moćnih blizanaca. Caius je kanio poslati skupinu lovaca da provjeri jesam li još ljudska usprkos njihovoj odredbi (kako sam znala za tajni svijet vampira, morala sam mu se ili pridružiti ili biti ušutkana... zasvagda). I tako je Alice poslala obavijest, ne bi li ih zadržala tjeranjem da odgonetnu njezino stvarno značenje. Ali naposljetku će ipak doći. To je bilo izvjesno.

Sam poklon nije bio izrazito prijeteći. Ekstravagantan, to da, i gotovo strašan upravo zbog te svoje ekstravagantnosti. Prijetnja se skrivala u posljednjem retku Arove čestitke, napisane crnom tintom na četvorini teškog, čisto bijelog papira rukopisom samoga Ara:

Jzuzetno se radujem osobnome susretu s novom gđom Cullen.

Dar je bio predstavljen u kičeno izrezbarenoj, prastaraj drvenoj kutiji s intarzijama od zlata i sedefa, urešenoj draguljima duginih boja. Alice je rekla da je sama ta kutijica neprocjenjivo vrijedno blago koje bi zasjenilo maltene svaki drugi komad nakita izuzev onoga koji se nalazi unutra.

"Oduvijek sam se pitao gdje su krunski dragulji nestali nakon što ih je Ivan Engleski založio u trinaestom stoljeću", rekao je Carlisle. "Zapravo se ne čudim što Volturi posjeduju svoj dio."

Ogrlica je bila jednostavna - zlato isprepletano u uže debelog lanca, gotovo ljuskavog, sličnog glatkoj zmiji koja će se tijesno oviti oko vrata. Jedan je dragulj bio obješen s tog užeta: bijeli dijamant veličine loptice za golf.

Neprikriveno podsjećanje u Arovoj poruci zanimalo me više od dragulja. Volturi moraju vidjeti da sam besmrtna, da su Cullenovi poslušali naredbe Voltura, i to moraju vidjeti uskoro. Ne smije im se dopustiti da priđu blizu Forksu. A postoji samo jedan način da zaštitimo svoj ovdašnji život.

"Ne ideš sama", uporno je izjavio Edvard kroza zube, dok je stiskao šake.

"Neće oni meni ništa", pokušala sam ga smiriti koliko sam mogla, sileći svoj glas da zvuči sigurno. "Nemaju razloga za to. Vampirica sam. Slučaj je riješen."

"Ne. Apsolutno ne."

"Edvarde, to je jedini način da je zaštitimo."

A na to nije imao protuargument. Logika mi je bila bespriječna.

Čak i u ono malo vremena koliko sam provela uz Ara, uspjela sam vidjeti daje kolekcionar - i da. žive dijelove svoje zbirke smatra najdragocjenijima.

Cijenio je ljepotu, darovitost i rijetkost među svojim besmrtnim sljedbenicima više od ijednog dragulja pohranjenog u svojim trezorima. Bilo je već sasvim nezgodno što je počeo žudjeti za umijećima Alice i Edvarda. Neću mu dati dodatni povod da zavidi Carlisleovoj obitelji.

Renesmee je bila prekrasna i darovita i jedinstvena - jedna i jedina takva. Nije mu se smjelo dopustiti da je vidi, čak ni tek putem tuđih misli.

A ja sam bila jedina čije misli nije mogao čuti. Naravno da sam odlučila otići sama.

Alice nije predviđala nevolje s mojim putom, ali brinula se zbog neja-snoća svojih vizija. Rekla je da su katkad slično mutne kad postoje izvanjske odluke koje bi se mogle ispriječiti, ali se još nisu čvrsto donijele. Od te se neizvjesnosti Edvard, otprije nesklon, počeo krajnje protiviti tome što sam morala učiniti. Htio je otići sa mnom sve do presjedanja na drugi let u Londonu, ali nisam htjela ostaviti Renesmee bez oba roditelja. Umjesto njega, poći će Carlisle. Zbog toga smo se i Edvard i ja mrvicu opustili, znajući da će Carlisle biti svega nekoliko sati udaljen od mene.

Alice je stalno pregledavala budućnost, ali stvari koje je pronalazila nisu imale veze s onime što traži. Novi burzovni trend, mogući pomirbeni posjet Irine, iako još nije čvrsto odlučila, mećavu koja će nas snaći tek za šest tjedana, poziv od Renee (uvježbavala sam svoj "grubi" glas i svaki mi je dan išlo sve bolje - koliko je Renee znala, još sam bila bolesna, ali oporavljala sam se).

Kupili smo karte za Italiju dan nakon što je Renesmee navršila tri mjeseca. Namjera mi je bila da taj put bude vrlo kratak, pa nisam kazala Charlieju da idem. Jacob je znao za to, i dijelio je Edvardovo stajalište. Međutim, današnja se rasprava vodila oko Brazila. Jacob je uporno htio poći s nama.

Nas troje, Jacob, Renesmee i ja, lovili smo zajedno. Ishrana životinjskom krvlju nije bila nešto što bi Renesmee obožavala - i zato je Jacob smio ići s nama. Jacob je to pretvarao u nadmetanje između njih, što je bio glavni razlog zbog kojega je uopće bila voljna. Renesmee je imala vrlo jasan pojam o tome što je dobro, a što loše, kad je riječ o lovu na ljude; samo je smatrala da darovana krv pruža lijep kompromis. Od ljudske je hrane bila sita, a činilo se i da joj odgovara organizmu, ali reagirala je na sve vrste krute hrane s istim pačeničkim trpljenjem s kojim sam ja svojedobno jela cvjetaču i mahune. Životinjska je krv bila barem bolja od toga. Po prirodi je bila sklona nadmetanju, a zbog prilike da pobijedi Jacoba, lov joj je bio uzbudljiv.

"Jacob", rekla sam, nastojeći ga opet urazumjeti kad je Renesmee otplesala na dugačku čistinu pred nama, tragajući za mirisom koji joj se svidio. "Imaš ovdje obaveza. Seth, Leah—" Frknuo je. "Nisam ja dadilja svome čoporu. A svi ionako imaju svoje odgovornosti u La Pushu."

"Kao ti, na primjer? Znači da se službeno misliš ispisati iz srednje škole? Ako misliš održati korak s Renesmee, morat ćeš se daleko čvršće primiti knjige."

"To mi je samo dopust. Vratit ću se u školu kad mi se situacija... smiri."

Prestala sam pažljivo pratiti svoju stranu rasprave kad je to rekao, i oboje smo automatski pogledali Renesmee. Gledala je pahuljice što su joj provijavale visoko nad glavom i topile se prije nego što se stignu primiti za požutjelu travu na dugoj livadi u obliku glave strelice na kojoj smo stajali. Njezina haljinica s volančićima boje bjelokosti bila je tek za nijansu tamnija od snijega, a crvenkasto smeđe kovrče uspijevale su se ljeskati, premda je sunce zaklanjao debeli sloj oblaka.

Dok smo je gledali, načas je čučnula, a onda se odrazila pet metara u zrak. Ručicama je obuhvatila jednu pahuljicu i lagano se dočekala na noge.

Okrenula se prema nama s nevjerojatnim osmijehom - na to se istinski nije moglo naviknuti - i otvorila ruke da nam pokaže savršeno oblikovanu osmerokraku ledenu zvjezdicu na dlanu prije nego što će se rastopiti.

"Krasno", pohvalno joj je dobio Jacob. "Ali mislim da odugovlačiš, Nessie."

Skoknula je natrag do Jacoba; ispružio je ruke baš u trenutku kad mu je uskočila u naručje. Savršeno su uskladili taj pokret. Izvodila je to kad mu je htjela nešto reći. Bilo joj je draže ne govoriti naglas.

Renesmee mu je dotaknula lice i preslatko se namrgodila kad smo svi osluhnuli zvuk malog krda sjevernih jelena koje je odmicalo dalje u šumu.

"Ma jaaaasno da nisi žedna, Nessie", odgovorio joj je Jacob pomalo sarkastično, ali iznad svega sa željom da joj udovolji. "Samo se bojiš da ću ja opet uloviti najvećega!"

Skočila je unatraske iz Jacobova naručja, lagano se dočekala na noge i prevrnula očima - tako me podsjećala na Edvarda kad bi to izvela. Zatim je odjurila među drveće.

"Ja ću", rekao je Jacob kad sam se nagnula poći za njom. Strgnuo je majicu sa sebe kad je jurnuo za njom u šumu, već podrhtavajući. "Ne računa se ako varaš", doviknuo je Renesmee. Osmjehnula sam se zaostalom lišću koje su nadigli jurnjavom, odmahujući glavom. Jacob je kojiput znao biti veće dijete od Renesmee.

Zastala sam, dajući svojim lovcima nekoliko minuta prednosti. Bit će mi prejednostavno ući im u trag, a Renesmee me silno voljela iznenaditi veličinom svoga plijena. Opet sam se osmjehnula.

Uska je livada bila vrlo mirna, vrlo prazna. Provijavanje snijega rijedilo se nada mnom, gotovo da je već prestalo. Alice je vidjela da se još tjednima neće zadržati.

Edvard i ja obično smo zajedno išli ovako u lov. Ali Edvard je danas ostao s Carlisleom, planirati putovanje u Rio, raspravljati Jacobu iza leđa... Namrštila sam se. Kad se vratim, stat ću na Jacobovu stranu. On bi trebao poći s nama. Nitko od nas nema u ovome veći interes od njega - cijeli mu je život u pitanju, baš kao i moj.

Dok su mi se misli gubile u bliskoj budućnosti, oči su mi rutinski prelazile gorskim obronkom, u potrazi za plijenom, u potrazi za opasnošću. Nisam to radila svjesno; potreba mi je bila automatska.

Ili je, možda, postojao razlog za moje pregledavanje, neki sitni okidač koji su moja britka osjetila opazila prije nego što sam to svjesno shvatila.

Dok su mi oči pregledavale rub udaljene litice što se sivkastomodro isticala spram zelenocrne šume, odsjaj srebra - ili možda zlata? - naglo mi je privukao pozornost.

Pogled mi se usredotočio na boju koje nije smjelo ondje biti, toliko daleke u izmaglici da je ni orao ne bi mogao razaznati. Zagledala sam se.

Ona se zagledala u mene.

Bilo je očito daje vampirica. Koža joj je bila mramornobijela, teksturom milijun puta glatkija od ljudske kože. Čak i pri oblačnom vremenu, posve je blago svjetlucala. Da je koža nije odala, odala bi je mirnoća. Samo vampiri i kipovi mogu stajati tako savršeno nepomično.

Kosa joj je bila svijetlo, svijetloplava, gotovo srebrna. To je bio taj sjaj koji mi je privukao pogled. Visjela je ravno poput viska do zaobljena ruba na bradi, s pravilnim razdjeljkom po sredini.

Bila nije nepoznata. S apsolutnom sam sigurnošću znala daje nikad još nisam vidjela, čak ni dok sam bila ljudska. Nijedno lice u mome mutnom sjećanju nije bilo slično ovome. Ali smjesta sam je prepoznala prema tamnozlatnim očima.

Irina je ipak odlučila doći.

Načas sam je pogledala, a ona je pogledala mene. Upitala sam se hoće li smjesta pogoditi tko sam. Pridigla sam ruku da joj mahnem, ali mrvicu je iskrivila usne, odjednom poprimivši ratoboran izraz.

Začula sam Renesmeein pobjednički povik iz šume, začula Jacobovo popratno tuljenje i opazila kako se Irino lice refleksno trznulo na taj zvuk kad je za koju sekundu dopro do nje. Pogled joj se pomaknuo malčice udesno i znala sam što vidi. Golema rideg vukodlaka, možda

upravo onoga koji je ubio njezina Laurenta. Koliko nas je dugo već promatrala? Dovoljno dugo da vidi naše maloprijašnje srdačno druženje, u to sam bila sigurna.

Lice joj se zgrčilo od boli.

Nagonski sam raširila ruke pred sobom u gesti isprike. Opet se okrenula prema meni i ovaj put sasvim zadigla gornju usnu nad zube. Čeljust joj se rasklopila kad je zarezala.

Kad je taj tihi zvuk dopro do mene, već se bila okrenula i nestala u šumi.

"Drek!" prostenjala sam.

Jurnula sam u šumu za Renesmee i Jacobom, ne želeći ih imati izvan pogleda. Nisam znala kojim je smjerom Irina pošla, a ni do koje je točno mjere u ovom trenutku ljuta. Osveta je česta opsesija među vampirima, koju nipošto nije lako zatomiti.

Trčeci punom brzinom, trebala sam samo dvije sekunde da stignem do njih.

"Moj je veći", čula sam kako tvrdi Renesmee kad sam izjurila iz gustog trnjaka na mali otvoreni prostor gdje su stajali.

Jacobi su se uši spljoštile kad je razabrao kakav mi je izraz lica; prignuo se u čučanj i iskezio zube - njuška mu je bila sva krvava od plijena. Oči su mu stale pretraživati šumu. Čula sam kako mu se rezanje skuplja u grlu.

Renesmee je bila pripravna posve u istoj mjeri kao i Jacob. Napustivši mrtvog jelena pod nogama, skočila je u moje spremno naručje i prislonila mi radoznale ručice na obraze.

"Pretjerano sam reagirala", brzo sam im kazala. "U redu je, mislim. Samo malo."

Izvadila sam mobitel i pritisnula brzo biranje. Edvard mi se javio na prvo zvono. Jacob i Renesmee pozorno su slušali moju stranu razgovora dok sam objašnjavala Edvardu.

"Dođi, povedi Carlislea", cvrkutala sam tako brzo da sam se pitala može li me Jacob pratiti.

"Vidjela sam Irinu, i ona je vidjela mene, ali onda je ugledala Jacoba i naljutila se i pobjegla, mislim. Nije se tu pojavila - bar zasad - ali djelovala je prilično uzrujano, tako da možda i hoće. Ako neće, ti i Carlisle morate otići za njom i objasniti joj. Tako mi je krivo."

Jacob je grmnuo.

"Stižemo za pola minute", potvrdio mi je Edvard, i začula sam huk vjetra koji je stvarao u trku. Trknuli smo natrag na duguljastu livadu i onda šutke pričekali dok smo Jacob i ja pažljivo osluškivali šum nailaska koji nam ne bi bio poznat.

Samo, kad je šum naišao, vrlo smo ga dobro poznavali. A onda se Edvard našao uz mene, s Carlisleom nekoliko sekundi iza sebe. Iznenadilo me kad sam začula kako težak topot krupnih šapa nailazi iza Carlislea. Valjda me to nije trebalo preneraziti. Kako se Renesmee našla makar i u najmanjoj trunki opasnosti, bilo je razumljivo samo po sebi da će Jacob pozvati pojačanje.

"Bila je gore na onom grebenu", smjesta sam im kazala, pokazujući gdje. Ako je Irina u bijegu, već je u popriličnoj prednosti. Hoće li biti voljna zastati i saslušati Carlislea? Njezin prijašnji izraz lica tjerao me na zaključak da neće. "Možda biste trebali nazvati Emmetta i Jaspera, pa da pođu s vama. Izgledala je... stvarno uzrujano. Zarezala je na mene."

"Sto?" ljutito je rekao Edvard.

Carlisle mu je stavio ruku na podlakticu. "Ona tuguje. Ja ću za njom." "Idem s tobom", ostao je uporan Edvard.

Razmijenili su dug pogled - možda je Carlisle odvagivao Edvardovu ljutnju na Irinu u odnosu na pomoć koju bi mogao pružiti čitanjem misli. Carlisle je naposljetku kimnuo glavom, te su krenuli pronaći njezin trag a da nisu pozvali ni Jaspera ni Emmetta.

Jacob je nestrpljivo otpuhnuo i nosom me gurnuo u leđa. Sigurno je htio da se Renesmee vrati u sigurnost kuće, za svaki slučaj. Složila sam se s njim oko toga, pa smo požurili doma dok su nam Seth i Leah trčali uz bok.

Renesmee mi je bila spokojna u naručju, jedne ručice i dalje oslonjene na moje lice. Budući da smo preuranjeno prekinuli odlazak u lov, jednostavno će se morati zadovoljiti darovanom krvlju. U mislima sam joj nazirala tračak likovanja.

28. BUDUĆNOST:

Carlisle i Edward nisu bili u stanju sustići Irinu prije nego što se njezin trag izgubio u zaljevu. Preplivali su na drugu obalu da vide nastavlja li joj se trag sa suprotne strane, ali nisu pronašli nikakva traga od nje kilometrima u oba smjera na istočnoj obali.

Za sve sam to ja bila kriva. Došla je, kao stoje Alice i vidjela, izmiriti se s Cullenovima, a onda se samo razljutila zbog mogeg druženja s Jacobom. Da sam je barem zapazila ranije, prije nego što se Jacob fazirao. Da smo barem otišli nekamo drugamo u lov.

Nije se tu moglo mnogo učiniti. Carlisle je nazvao Tanyu i javio joj razočaravajuće vijesti.

Tanya i Kate nisu vidjele Irinu otkako su odlučile doći na moju svadbu, i pogodilo ih je to što je Irina bila tako blizu a ipak se nije vratila kući; nije im bilo lako izgubiti sestru, ma koliko privremen njihov razilazak bio. Upitala sam se vraća li im to teške uspomene na gubitak majke prije toliko stoljeća.

Alice je uspjela nekoliko puta opaziti Irininu neposrednu budućnost, ništa previše konkretno. Neće se vratiti u Denali, koliko je Alice mogla vidjeti. Prizor joj je bio nejasan. Alice je uviđala tek da je Irina očito uzrujana; lutala je snijegom zavijenom divljinom - sjeverno? istočno odavde? - shrvana izraza lica. Nije donijela odluku o novom smjeru povrh te 0 besciljnom lutanju u žalosti.

Prolazili su dani, a premda ništa, naravno, nisam zaboravljala, Irina i njezina bol povukli su mi se u dubinu svijesti. Sada je bilo važnijih tema za razmišljanje. Otputovat ću u Italiju za svega nekoliko dana. Nakon što se vratim, svi zajedno odlazimo u Južnu Ameriku.

Provjerili smo svaku sitnicu već više od sto puta. Počet ćemo kod Ticuna

1 pokušati ustvrditi njihove legende na samom izvoru. Sad kad se prihvatilo

da će Jacob poći s nama, imao je istaknutu ulogu u planovima - jer nije bilo izgledno da će ljudi koji vjeruju u vampire htjeti bilo kome od nas prepričavati svoje priče. Ako s Ticunama dospijemo u slijepu ulicu, u tom kraju ima mnogo srodnih plemena koje bismo mogli istražiti.

Carlisle ima stare prijateljice u Amazoniji; uspijemo li ih pronaći, možda i od njih nešto doznamo. Ako ništa drugo, barem naputak o tome gdje bismo još mogli potražiti odgovore.

Nije bilo vjerojatno da te tri amazonijske vampirice same imaju neke veze s legendama o vampirskim hibridima, s obzirom na to da su sve istog roda. Nije bilo načina da odredimo kako će dugo naša potraga trajati.

Charlieju još nisam rekla za taj dulji put, i odluka o tome što ću mu reći kuhala je u meni dok se rasprava između Edvarda i Carlislea nastavljala. Kako da mu iznesem tu vijest baš kako treba?

Promatrala sam Renesmee dok sam se premišljala. Sada je ležala sklupčana na kauču, sporo dišući u čvrstom snu, zamršenih kovrčica raštrkanih oko lica. Edvard i ja obično smo je odnosili natrag u svoju kolibu da je stavimo u krevet, ali večeras smo se zadržali s obitelji, jer su se on i Carlisle posve udubili u svoju seansu planiranja.

Za to vrijeme, Emmetta i Jaspera više je uzbuđivalo planirati mogućnosti lova. Amazonija je nudila promjenu od naše uobičajene lovine. Jaguare i pantere, primjerice. Emmettu je došlo da se hrva s anakodom. Esme i Rosalie planirale su što će spakirati. Jacob je bio otišao do Samova čopora, kako bi uredio stvari za razdoblje vlastita izbjivanja.

Alice se kretala polako - za njezina mjerila - po velikoj sobi i nepotrebno spremala već besprijeckorno uredan prostor, popravljajući Esmine savršeno obješene vijence. Upravo je iznova smještala Esmine vaze na sredinu police. Iz mijena na njezinu licu - pribranosti, pa praznine, pa opet pribranosti - vidjela sam da traga po budućnosti. Pretpostavila sam da nastoji prozreti slijepe točke koje joj Jacob i Renesmee stvaraju u vizijama ne bi li vidjela što nas čeka u Južnoj Americi, sve dok Jasper nije rekao: "Pusti, Alice; ona nije naša briga", a oblak spokoja tiho se i nevidljivo proširio prostorijom. Alice se zacijelo opet zabrinjavala zbog Irine. Isplazila je jezik Jasperu, te podigla kristalnu vazu punu bijelih i crvenih ruža i okrenula se prema kuhinji. Najednom od bijelih cvjetova tek se jedva jedvice naslućivala sparušenost, ali Alice se očito posvetila krajnjem per-fekcionizmu kako ne bi morala misliti na to što je vizije večeras izdaju.

Kako sam se opet zagledala u Renesmee, nisam vidjela kako je vaza iskliznula iz Aliceinih prstiju. Samo sam čula huk zraka oko kristala pri padu i podigla pogled na vrijeme da vidim kako se vaza razbija u deset tisuća dijamantnih krhotina na rubu mramornog poda kuhinje. Savršeno smo se umirili dok su razbijeni kristalići odskakivali i razlijetali se u svim smjerovima s nemelodioznim zveckanjem, svih očiju uprtih u Aliceina leđa.

Prva nelogična pomisao bila mi je da to Alice zbija neku šalu s nama. Jer nije bilo moguće da je Alice slučajno ispustila tu vazu. I sama sam imala pregršt vremena da skočim preko sobe i ulovim tu vazu, samo što sam pretpostavila da će to ona učiniti. I, uostalom, kako joj je uopće mogla propasti kroz prste? Kroz njezine savršeno sigurne prste...

Nikada nisam vidjela da jedan vampir išta slučajno ispusti. Nikada.

A onda se Alice okrenula prema nama, obrnuvši se pokretom tako brzim da nije postojao.

Oči su joj bile napola tu i napola uprte u budućnost, razrogačene, izbuljene, ispunjavajući joj mršavo lice sve dok ga naizgled nisu preplavile. Gledanje u njezine oči bilo je poput gledanja iz groba iznutra; ostala sam pokopana pod stravom i beznađem i agonijom u njezinu pogledu. Čula sam Edvardov zgranuti udah; zvučao je slomljeno, gotovo kao da se guši.

"Što je?" zarežao je Jasper i priskočio joj naglim, zamućenim pokretom, drobeći razlomljeni kristal pod nogama. Ščepao ju je za ramena i oštro prodrmao. Ona kao da mu je samo šutke čegrtala u rukama. "Što je, Alice?"

Emmett mi je ušao u kut vidnog polja, kezeći zube dok su mu oči zvjeralo prema prozoru u iščekivanju napada.

Tajac je bio jedina reakcija Esme, Carlislea i Rose, skamenjenih poput mene.

Jasper je ponovno protresao Alice. "Što je bilo?"

"Dolaze nas uništiti", prošaptali su Alice i Edvard uglas, savršeno usklađeni. "Svi zajedno." Tajac.

Barem jedanput, ja sam najbrže shvatila - jer nešto je u njihovim riječima potaknulo moju vlastitu viziju. Bila je to tek daleka uspomena na san - nejasna, prozirna, neodređena, kao da škiljim kroz debelu gazu... U glavi sam ugledala crnu vrstu kako mi se primiče, prikazu svoje napola zaboravljene ljudske more. Nisam mogla vidjeti kako se krije njihove rubinske oči u zastrtom prizoru, kao ni ljeskanje njihovih oštih, vlažnih zuba, ali znala sam gdje bi odsjaj trebao biti...

Snažnije od uspomene na tu sliku naišla mi je uspomena na osjećaj - nesnosna potreba da zaštitim dragocjeno stvorenje iza sebe.

Došlo mi je da ščepam Renesmee u naručje, da je sakrijem iza svoje kože i kose, daje učinim nevidljivom. Ali nisam se mogla ni okrenuti daje pogledam. Nisam se osjećala skamenjeno, nego sledeno. Prvi put otkako sam se iznova rodila kao vampirica, osjetila sam studen. Jedva da sam čula potvrdu svojih strahova. Nije mi trebala. Već sam znala.

"Volturi", jaukula je Alice.

"Svi zajedno", prostenjao je Edvard u isti mah.

"Zašto?" promrmljala je Alice sebi u bradu. "Kako?"

"Kada?" prošaptao je Edvard.

"Zašto?" ponovila je Esme.

"Kada?" još jedanput je rekao Jasper, glasom sličnim pucanju leda.

Aliceine oči nisu trepnule, ali bilo je kao da ih je prekrio veo; postale su savršeno prazne.

Samo su joj usta zadržala užasnut izraz.

"Nema još mnogo", kazali su ona i Edvard zajedno. Zatim je progovorila sama. "Ima snijega na šumi, snijega na kućama. Nešto više od mjesec dana."

"Zašto?" Ovaj put je to upitao Carlisle.

Odgovorila mu je Esme. "Sigurno imaju razlog. Možda da vide..."

"Ne radi se tu o Belli", šuplje je rekla Alice. "Svi oni dolaze - Aro, Caius, Marcus, svaki pripadnik garde, čak i supruge."

"Supruge nikad ne izlaze iz kule", usprotivio joj se Jasper plošnim tonom. "Nikad. Ni u vrijeme južnjačke pobune. Ni kad su ih Rumunji pokušali svrgnuti. Čak ni kad su bili u lovu na besmrtnu djecu. Nikad."

"Sada dolaze", prošaptao je Edvard.

"Ali zašto?" ponovio je Carlisle. "Ništa nismo učinili! A sve i da jesmo, što smo to uopće mogli učiniti da nas ovo snađe?"

"Mnogo nas je", tupo mu je odgovorio Edvard. "Sigurno se žele pobrinuti za to da..." Nije dovršio.

"To ne odgovara na presudno pitanje! Zašto?"

Imala sam dojam da znam odgovor na Carlisleovo pitanje, no u isti mah i nisam. Renesmee je bila razlog, u to sam bila sigurna. Nekako sam od samog početka znala da će doći po nju.

Podsvijest me upozorila na to i prije nego što sam znala da je nosim. Sada mi je to djelovalo neobično očekivano. Kao da sam nekako oduvijek znala da će Volturi doći da mi oduzmu sreću.

Ali to svejedno nije davalo odgovor na pitanje.

"Vrati se, Alice", usrdno ju je zamolio Jasper. "Pokušaj naći okidač. Traži."

Alice je polako odmahнула glavom, objesivši ramena. "Došlo mi je niotkud, Jazz. Nisam tražila njih, pa čak ni nas. Samo sam nastojala naći Irinu. Nije bila tamo gdje sam očekivala..." Alice nije dovršila rečenicu, a oči su joj opet odlutale. Jednu dugu sekundu samo je buljila u prazno. A onda joj se glava naglo podigla, očiju tvrdih poput kresiva. Čula sam da je Edvardu zastao dah.

"Odlučila je otići k njima", rekla je Alice. "Irina je odlučila otići Voltur-ima. A onda će oni odlučiti... To je... kao da je samo čekaju. Kao da su već donijeli odluku i samo čekaju da ona dođe..."

Ponovno je zavládala tišina dok smo razlagali značenje ovoga. Što bi to Irina mogla reći Volturima da izazove Aliceinu grozomornu viziju?

"Možemo li je zaustaviti?" upitao ju je Jasper.

"Nikako. Samo što nije stigla."

"Što ona sada radi?" upitao ju je Carlisle, ali više nisam marila za raspravu. Sva mi je pozornost bila na slici koja mi se mukotrpno sastavljala u glavi.

Predočila sam si Irinu kako stoji na litici i promatra. Što je to vidjela? Vampiricu i vukodlaka koji su najbolji prijatelji. Bila sam sva posvećena tom prizoru, prizoru koji bi bjelodano objasnio način na koji je reagirala. Ali to nije bilo sve što je vidjela.

Vidjela je i dijete. Izuzetno lijepo dijete koje se razmeće dok pada snijeg, očito više nego ljudsko...

Irina... sestre koje su ostale siročad... Carlisle je onomad rekao daje gubitak majke zbog pravde Voltura pretvorio Tanyu, Kate i Irinu u puritance kad je zakon u pitanju.

Prije samo jedne minute Jasper je sam to pretočio u riječi: Čak ni kad su bili u lovu na besmrtnu djecu... Na besmrtnu djecu - na pokoru koja se ne smije ni spomenuti, na užasavajući tabu...

S obzirom na svoju prošlost, kako je Irina uopće mogla na drugačiji način protumačiti to što je toga dana vidjela na uskoj čistini? Nije bila dovoljno blizu da opazi Renesmeeino srce, da osjeti vrućinu što zrači iz njezina tijela. Renesmeeini rumeni obrazi mogli su biti tek naša varka, što se nje tiče.

Napokon, Cullenovi su se već urotili s vukodlacima. S Irinina je motrišta to možda značilo da nam ništa nije neprihvatljivo...

Zato je Irina kršila ruke u snježnoj divljini - ne zato što je tugovala za Laurentom, ipak, već zato što je znala da je dužna odati Cullenove, znajući što će im se dogoditi u tom slučaju. Po svemu sudeći, njezina je savjest prevagnula nad stoljećima prijateljavanja.

A reakcija Voltura na prekršaj takve težine toliko je automatska da je odluka već bila donesena.

Okrenula sam se i prostrla preko Renesmeeina usnulog tijela, prekiva-jući je svojom kosom, zastirući svoje lice njezinim kovrčama.

"Sjetite se što je vidjela tog popodneva", rekla sam tihim glasom, prekidajući Emmetta u tome što je već krenuo reći. "Kako bi Renesmee izgledala osobi koja je izgubila majku zbog besmrtno djece?"

Ponovno je zavladao potpun tajac dok su razmišljanja ostalih sustizala točku na kojoj sam već bila.

"Kao besmrtno dijete", prošaptao je Carlisle.

Osjetila sam kako je Edvard kleknuo pokraj mene i primio nas obje u zagrljaj.

"Ali nije u pravu", nastavila sam. "Renesmee nije poput te druge djece. Ta su djeca bila zamrznuta, dok ona toliko raste iz dana u dan. Ta su se djeca otela kontroli, dok ona nikad neće nauditi Charlieju ili Sue, pa čak im ni pokazati nešto što bi ih moglo uzrujati. Ona se može kontrolirati. Već je pametnija od većine odraslih. Ne bi bilo nikakva razloga..."

Brljajala sam dalje, čekajući da netko odahne, čekajući da se ledena napetost u prostoriji opusti kada shvate da sam u pravu. A u sobi samo kao da je još više zahladnjelo. Naposljetku je moj sitni glas postupno umuknuo.

Nitko još dugo ništa nije rekao.

Zatim mi je Edvard prošaptao u kosu. "Za takav zločin oni neće održati suđenje, ljubavi", tiho je rekao. "Aro je vidio Irinin dokaz u njezinim mislima. Dolaze uništiti, a ne puštati da ih se uvjerava."

"Ali nisu u pravu", tvrdoglavo sam rekla.

"Neće čekati da im to pokažemo."

Glas mu je i dalje bio tih, blag, baršunast... a ipak, bol i beznađe u tom zvuku nisu se mogli ne zamijetiti. Glas mu je bio poput Aliceinih očiju maloprije - poput grobnice iznutra.

"Pa što onda možemo?" ozbiljno sam ga upitala.

Renesmee mi je bila tako topla i savršena u naručju, gdje je spokojno snivala. Toliko me brinulo Renesmeeino ubrzano sazrijevanje - brinulo

me da će ona imati tek malo više od desetljeća života... Ta mi je strava sada djelovala ironično.

Tek malo više od mjesec dana...

Je li onda ovo granica? Doživjela sam više sreće nego što većina ljudi ikada uspije iskusiti. Postoji li neki prirodni zakon koji zahtijeva jednaku mjeru sreće i jada u svijetu? Je li to moja radost poremetila ravnotežu? Je li četiri mjeseca sve što smijem dobiti?

Emmett je bio taj koji je dao odgovor na moje retoričko pitanje.

"Borit ćemo se", smireno je rekao.

"Ne možemo odnijeti pobjedu", zarežao je Jasper. Mogla sam zamisliti kako bi izgledalo njegovo lice, kako bi se njegovo tijelo zaštitnički svijalo nad Aliceinim.

"Pa, ne možemo ni pobjeći. Ne dok je Demetri s njima." Emmett je zgađeno progundao, a ja sam nagoniski znala da ga ne brine pomisao na volturskog tragača, već pomisao na bijeg. "A ne znam baš da ne možemo odnijeti pobjedu", rekao je. "Postoji nekoliko mogućnosti koje bi se mogle razmotriti. Ne moramo se boriti sami."

Nato sam naglo podigla glavu. "Ne moramo ni osuditi pleme Quileutea na smrt, Emmette!"

"Mir, Bella." Izraz lica uopće mu nije bio drugačiji nego kad je razmišljao o borbi s anakondama. Čak ni prijetnja potpunog uništenja nije mogla promijeniti Emmettove nazore, njegovu sposobnost oduševljavanja izazovom. "Nisam mislio na čopor. Samo, budi realna - misliš li ti da bi Jacob ili Sam zanemarili invaziju? Čak i da nije stvar u Nessie? Da i ne spominjem to što, zahvaljujući Irini, Aro sada zna i za naš savez sa čoporom. Ali na umu sam imao naše druge prijatelje."

Carlisle me parafrazirao šaptom. "Druge prijatelje koje ne moramo osuditi na smrt."
"Hej, pustit ćemo ih da sami odluče", rekao je Emmett pomirljivim tonom. "Ne kažem da se moraju boriti uz nas." Vidjela sam kako mu se plan dorađuje u glavi dok je govorio. "Kada bi samo stali uz nas, tek toliko dugo da stvore nedoumicu u Volturima. Bella ima pravo, napokon. Kad bismo ih samo prisilili da stanu i saslušaju nas. Premda bi to moglo dokinuti sve povode za borbu..."
Emmettu se na licu sada vidio tračak smiješka. Čudilo me što ga nitko još nije udario. Ja sam htjela.
"Da", gorljivo je rekla Esme. "To ima smisla, Emmette. Potrebno nam je samo to da Volturi zastanu na trenutak. Tek toliko da nas saslušaju."
"Trebao bi nam popriličan dotok svjedoka", grubo je rekla Rosalie, glasom krhkim poput stakla.
Esme je potvrdno kimnula, kao da nije osjetila sarkazam u Rosalienu tonu. "Toliko možemo tražiti od svojih prijatelja. Da nam samo budu svjedoci."
"Mi bismo to za njih učinili", rekao je Emmett.
"Morat ćemo ih zamoliti baš kako treba", promrmljala je Alice. Pogledala sam je i opazila da su joj oči opet mračno prazne. "Morat će im se vrlo pažljivo pokazati."
"Pokazati?" upitao ju je Jasper.
I Alice i Edvard pogledali su prema Renesmee. Zatim su se Aliceine oči zacaklile.
"Tanvinoj obitelji", rekla je. "Siobhaninu koveni. Amunovu. Pojedinim nomadima - Garrettu i Mary, svakako. Možda i Alistairu."
"A Peteru i Charlotte?" upitao ju je Jasper napola u strahu, kao da se nadao da je odgovor niječan, pa će se njegova starog brata moći poštedjeti predstojećeg pokolja.
"Možda."
"Što je s Amazonkama?" upitao je Carlisle. "Kachiri, Zafrinom i Sennom?"
Alice je očito bila tako udubljena u svoju viziju da mu nije isprva odgovorila; napokon se stresla, a oči su joj se treptajem vratile u sadašnjost. Pogledala je Carlislea u oči na najmanji djelić sekunde, a onda spustila pogled.
"Ne vidim."
"Stoje to bilo?" upitao ju je Edvard, iznoseći zahtjev šaptom. "Taj dio u džungli. Hoćemo li ići u potragu za njima?"
"Ne vidim", ponovila je Alice, ne gledajući ga u oči. Bljesak zbunjenosti prešao je Edvardu preko lica. "Morat ćemo se razdvojiti i požuriti - prije nego što se snijeg počne hvatati za zemlju. Moramo prikupiti sve koje možemo i dovesti ih ovamo da im pokažemo." Opet se izgubila. "Pitaj Eleazara. Ovdje nije riječ samo o jednom besmrtnom djetetu."
Tajac je bio zloslutan još jedan dugi trenutak dok je Alice bila u transu. Polako je zatreptala kad je prošao, a oči su joj ostale neobično neprozirne usprkos tome što se očito našla u sadašnjosti.
"Toliko toga ima. Moramo se požuriti", prošaptala je.
"Alice?" upitao ju je Edvard. "To je bilo prebrzo - nisam shvatio. Što je—?"
"Ne vidim!" prasnula je u odgovor. "Jacob samo što nije stigao!"
Rosalie je koraknula prema ulaznim vratima. "Ja ću se pobrinuti za—"

"Ne, pusti ga da dođe", brzo je kazala Alice, glasom sve napetijim iz riječi u riječ. Zgrabila je Jaspera za ruku i počela ga povlačiti prema stražnjim vratima. "Vidjet ću bolje i dok nisam blizu Nessie. Moram dalje. Moram se stvarno usredotočiti. Moram vidjeti sve što mogu. Moram dalje. Dođi, Jaspere, ne smijemo gubiti vrijeme!"

Svi smo čuli Jacoba na stubištu. Alice je nestrpljivo cimala Jasperovu ruku. Brzo je pošao za njom, pogleda zbunjenog baš poput Edvardova. Izjurili su kroz vrata u srebrnu noć.

"Požurite se!" doviknula nam je. "Sve ih morate pronaći!"

"Kakve to sve?" upitao je Jacob, zatvarajući ulazna vrata za sobom. "Kamo će Alice?"

Nitko mu nije odgovorio; svi smo samo tupo buljili.

Jacob je otrešao kapljice s kose i počeo navlačiti rukave majice, gledajući samo u Renesmee.

"Hej, Bells! Mislio sam da ćete u ovo doba već biti doma..."

Napokon je podigao pogled prema meni, trepnuo, te blenuo. Gledala sam kako mu se izraz lica mijenja kad ga je ozračje u sobi napokon dotaknulo. Razrogačene su mu oči načas promotrile mokro mjesto na podu, raštrkane ruže, komadiće kristala. Prsti su mu se počeli tresti.

"Što?" suho je upitao. "Što se dogodilo?"

Pojma nisam imala odakle bih počela. I nitko drugi nije mogao naći riječi.

Jacob je prešao prostoriju u tri duga koraka i kleknuo pokraj Renesmee i mene. Osjećala sam kako mu jara izbija iz tijela dok su mu se drhtaji spuštali niz ruke sve do uzdrhtalih šaka.

"Je li joj dobro?" ozbiljno me upitao, opipavajući njezino čelo, naginjući glavu da joj osluhne srce. "Nemoj se igrati sa mnom, Bella, molim te!"

"S Renesmee je sve u redu", nekako sam procijedila, dok su mi riječi pucale na čudnim mjestima.

"U kome je onda stvar?"

"U svima nama, Jacobe", prošaptala sam. I osjetio mi se i u glasu - onaj zvuk unutrašnjosti groba. "Gotovo je. Svi smo dobili smrtnu presudu."

29. PREBJEG:

Cijelu smo noć ostali samo sjediti, kao kipovi užasnutosti i žaljenja, a Alice se više nije vratila. Svi smo bili na samom rubu - mahnitošću natjerani u apsolutnu nepo-mičnost. Carlisle je jedva bio u stanju pomicati usne kako bi sve objasnio Jacobu. Od prepričavanja kao da nam je bilo samo gore; nakon toga je čak i Emmett samo stajao šutke i mirno.

Tek kad je svanulo, pa sam znala da će mi se Renesmee uskoro promeškoljiti pod rukama, prvi put sam se upitala kako to da se Alice toliko zadržala. Nadala sam se saznati više prije nego što me snađe znatiželja moje kćeri. Dobiti neke odgovore. Neku sitnu, sitnu trunku nade, kako bih se uspjela osmijehnuti i spriječiti da istina i nju prestravi.

Imala sam dojam da mi se lice trajno skrutnulo u tu tvrdnu masku koju je cijele noći imalo na sebi. Nisam bila sigurna jesam li uopće više u stanju osmijehnuti se.

Jacob je hrkao u kutu kao prava planina krzna na podu, zabrinuto se trzajući u snu. Sam je sve saznao - vukovi su se pripremali za ono što stiže. Premda će od tih priprema dobiti isključivo pogibiju s ostatkom moje obitelji.

Sunce se probilo kroz stražnje prozore, zasvjetlucavši s Edvardove kože. Oči mi se nisu odvojile od njegovih otkako je Alice otišla. Cijele smo se noći gledali, netremice gledajući u ono čiji gubitak nijedno od nas ne bi moglo preživjeti: u ono drugo. Vidjela sam kako je moj odraz odbljesnuo u njegovim ispaćenim očima kad mi je sunce obasjalo kožu.

Njegove su obrve izvele nemjerljivo malen pokret, a zatim i usne.

"Alice", rekao je.

Zvuk njegova glasa bio je poput leda što puca pri topljenju. Svi smo malčice prepukli, malčice se smekšali. Ponovno se pokrenuli.

"Već je dugo nema", promrmljala je iznenađeno Rosalie.

"Gdje li je?" upitao se Emmett, zakoraknuvši prema vratima.

Esme mu je položila ruku na podlakticu. "Radije ne smetajmo..."

"Nikad joj prije nije ovoliko trebalo", rekao je Edvard. Nova je briga probila masku u koju se njegovo lice pretvorilo. Crte su mu ponovno živnule, oči se odjednom raširile od svježeg straha, uvećane panike. "Carlisle, što ti misliš - da je nisu uklonili iz predostrožnosti? Da su poslali nekoga da je sredi, bi li Alice to stigla vidjeti?"

Arovo lice prozirne kože ispunilo mi je glavu. Aro, koji je vidio svaki zakutak Aliceina uma, koji zna sve što ona može—

Emmett je opsovao dovoljno glasno da se Jacob naglo osovi na noge i zareži. Njegovo su rezanje ponovili pripadnici njegova čopora oko kuće. Moja se obitelj već uskovitlala u pokret.

"Ostani s Renesmee!" praktički sam se izderala na Jacoba kad sam jurnula kroz vrata.

Bila sam snažnija od ostalih i iskoristila sam tu snagu da se potjeram. Pretekla sam Esme u nekoliko skokova, a Rosalie za svega nekoliko koraka više. Hitala sam gustom šumom sve dok se nisam našla odmah iza Edvarda i Carlislea.

"Bi li je oni mogli uhvatiti na prepad?" upitao je Carlisle, glasom smirenim kao da nepomično stoji, a ne da trči punom brzinom.

"Ne vidim kako", odgovorio mu je Edvard. "Ali Aro je poznaje bolje od bilo koga drugog. Bolje čak i od mene."

"Je li ovo stupica?" doviknuo nam je Emmett odostraga.

"Možda", rekao je Edvard. "Nema drugih mirisa osim Aliceina i Jas-perova. Kamo su išli?"

Trag Alice i Jaspera zavijao je u širokom luku; isprva se protezao istočno od kuće, ali s druge strane rijeke pošao je na sjever i svrnuo na zapad nakon nekoliko kilometara. Ponovno smo prešli rijeku, svih šestero je preskočivši unutar jedne sekunde. Edvard je trčao na čelu, potpuno usredotočen.

"Jeste li osjetili taj miris?" doviknula nam je Esme trenutak-dva nakon drugog preskakanja rijeke. Bila je na začelju, na krajnjem lijevom rubu naše lovačke skupine. Pokazala je prema jugoistoku.

"Drži se glavnog traga - samo što nismo stigli do granice s Ouileuteima", odsječno joj je naredio Edvard. "Ostanimo zajedno. Da vidimo jesu li skrenuli na sjever ili jug."

Nisam poznavala crtu razgraničenja tako dobro kao ostali, ali osjetila sam tračak vučjeg mirisa u povjetarcu koji je puhao s istoka. Edvard i Carlisle malo su usporili iz navike, i vidjela sam kako im glave pregledavaju lijevo-desno, očekujući skretanje traga.

Uto se vučji miris odjednom pojačao, i Edvard je naglo podigao glavu. Iznenada je stao. I mi ostali skamenili smo se u mjestu.

"Sam?" ravnim je glasom upitao Edvard. "Što je ovo?"

Sam je izašao kroz drveće nekoliko stotina metara dalje i brzo krenuo prema nama u ljudskom liku s dva krupna vuka uza se - Paulom i Jaredom. Samu je trebalo neko vrijeme da nam priđe; postala sam nestrpljiva zbog sporosti njegovih ljudskih koraka. Nisam htjela vrijeme da razmislim o tome što se zbiva. Htjela sam biti u pokretu, raditi nešto. Htjela sam grliti Alice, znati bez ikakve sumnje da joj nije ništa.

Gledala sam kako Edvardovo lice apsolutno blijedi dok je iščitavao Samove misli. Sam ga je zanemario, pogledavši ravno u Carlislea kad je zastao i progovorio.

"Netom nakon ponoći, Alice i Jasper došli su ovamo i zatražili dopuštenje da prijeđu preko naše zemlje do oceana. Dao sam im ga i osobno ih ispratio do obale. Smjesta su ušli u vodu i nisu se vratili. Dok smo putovali, Alice mi je rekla kako je presudno važno da ne kažem Jacobu da sam je vidio sve dok ne razgovaram s vama. Objasnila mi je da čekam ovdje sve dok je ne dođete potražiti i da vam onda dadem ovu poruku. Kazala mi je da je poslušam kao da svi naši životi ovise o tome."

Sam nam je smrknuto pružio presavijen list papira, pun sitnog tiska. Bilo je to list iz knjige; oštre su mi oči pročitale otisnute riječi dok ju je Carlisle rasklapao da vidi poledinu. Strana okrenuta prema meni bila je stranica s autorskim pravima iz Mletačkog trgovca. Tračak moga vlastitog mirisa dopro je s nje kad je Carlisle protresao papir da ga izravna. Shvatila sam da je to stranica istrgnuta iz jedne moje knjige. Prenijela sam neke stvari iz Charliejeve kuće u kolibu; nekoliko kompleta normalne odjeće, sva pisma moje majke i svoje najdraže knjige. Jučer ujutro je na polici za knjige u malom dnevnom boravku kolibice stajala moja pohabana zbirka Shakespearea u mekom uvezu...

"Alice nas je odlučila napustiti", prošaptao je Carlisle.

"Što?" krikнула je Rosalie.

Carlisle je okrenuo stranicu da svi vidimo pročitati.

ffl tražite nas. fte možemo gubiti vrijeme. Upamtite: Zant/a, Siobhan, Amun. Alistair, svi nomadi koje uspijete naći. Mi ćemo putem potražiti

Petera i Charlotte. Strašno nam je žao što vas ovako moramo ostaviti, bez oprostaja ili objašnjenja. Jedino tako možemo. Volimo vas.

Opet smo se skamenili u mjestu, u potpunoj tišini izuzev otkucaja srca i disanja vukodlaka. I misli su im očito bile glasne. Edvard se prvi prenuo, dajući odgovor na ono što je čuo u Samovoj glavi.

"Da, situacija je do te mjere opasna."

"Dovoljno za ostavljanje svoje obitelji na cjedilu?" upitao ga je Sam naglas, prijekornim tonom. Bilo je jasno da nije pročitao poruku prije nego što ju je dao Carlisleu. Sada se uzrujao, djelujući kao da mu je žao što je poslušao Alice.

Izraz Edvardova lica bio je krut - Samu je vjerojatno izgledalo ljutito ili nabusito, ali ja sam vidjela obrise boli u tvrdim plohama njegova lica.

"Ne znamo što je vidjela", rekao je Edvard. "Alice nije bezosjećajna, niti je kukavica. Samo raspolaže većom količinom informacija od nas."

"Mi ne bismo—" zaustio je Sam.

"Vi ste drugačije obvezani od nas", poklopio gaje Edvard. "Svatko od nas i dalje ima svoju slobodnu volju."

Samova se brada naglo podigla, a oči su mu odjednom postale neprozirno crne.

"Ali trebali biste poslušati upozorenje", nastavio je Edvard. "Ovo nije nešto u što bi vam se bilo uputno uključiti. Još uvijek stignete izbjeći ono što je Alice vidjela."

Sam se mrko osmjehnuo. "Mi ne bježimo." Iza njega, Paul se pod-smjehnuo.

"Nemojte da vam obitelji nastradaju zbog ponositosti", tiho se ubacio Carlisle.

Sam je blaže pogledao Carlislea. "Kao što je Edvard napomenuo, mi nemamo slobodu kakvu vi uživate. Renesmee sada pripada našoj obitelji jednako koliko i vašoj. Jacob je ne može ostaviti, a mi ne možemo ostaviti njega." Bacio je kratak pogled na Aliceinu poruku, stisnuvši usne u tanku crtu.

"Ne poznajete je", rekao je Edvard.

"A vi je poznajete?" neuvijeno ga je upitao Sam.

Carlisle je stavio ruku Edvardu na rame. "Velik je posao pred nama, sine. Bez obzira na to što je Alice odlučila, bilo bi glupo sada ne poslušati njezin savjet. Idemo kući, da počnemo raditi."

Edvard je kimnuo, lica i dalje ukočena od boli. Iza leđa sam začula Esmine tihe jecaje, lišene suza.

Nisam znala plakati u ovome tijelu; nisam mogla učiniti ništa doli da zurim. Još nisam ništa osjetila. Sve mi se činilo nestvarno, kao da nakon svih ovih mjeseci ponovno sanjam.

Proživljavam moru.

"Hvala ti, Sam", rekao je Carlisle.

"Žao mi je", odgovorio je Sam. "Nismo je smjeli pustiti da prođe."

"Postupili ste kako treba", kazao mu je Carlisle. "Alice smije postupiti kako ju je volja. Ne bih joj uskratio tu slobodu."

Oduvijek sam doživljavala Cullenove kao cjelinu, neraskidivu jedinku. Odjednom sam se prisjetila da nije oduvijek bilo tako. Carlisle je stvorio Edvarda, Esme, Rosalie i Emmetta; Edvard je stvorio mene. Tjelesno smo bili vezani krvlju i otrovom. Nikad nisam doživljavala Alice i Jaspera kao zasebne - kao usvojene u obitelj. Ali, zapravo, Alice je posvojila Cullenove. Pojavila se sa svojom nevezanom prošlošću, dovela Jaspera sa svojom, i uklopila se u obitelj koja je otprije postojala. I ona i Jasper imali su prijašnji život izvan obitelji Cullen. Zar će ona to zaista početi još jedan novi život nakon što je vidjela da je život s Cullenovima gotov?

Ako je tako, nema nam spasa, zar ne? Nema baš nikakve nade. Niti jednog tračka, niti jednog titraja koji je mogao uvjeriti Alice da ima izgleda ako ostane uz nas.

Bistri jutarnji zrak odjednom se učinio gušćim, crnijim, kao da se fizički zatamnio od moga očaja.

"Ja ne mislim pasti bez borbe", potmulo je zarežao Emmett sebi u bradu. "Alice nam je kazala što da radimo. Napravimo to, onda."

Ostali su kimnuli odlučnih lica, i shvatila sam da sve nade ulažu u tu neizvjesnu priliku koju nam je pružila Alice. Da se ne namjeravaju predati beznađu i čekati pogibiju.

Da, svi ćemo se boriti. Što nam drugo preostaje? I očito ćemo uključiti i druge u to, jer Alice nam je tako rekla prije nego što nas je napustila. Kako da ne poslušamo završno Aliceino upozorenje? Vukovi će se također boriti s nama za Renesmee.

Mi ćemo se boriti, oni će se boriti, i svi ćemo zajedno poginuti.

Nisam osjećala istu odlučnost koju su ostali očito osjetili. Alice je znala izgled. Pružila nam je jedinu priliku koju je uspjela vidjeti, ali ta je prilika bila premala da bi se sama na nju okladila. Osjećala sam se unaprijed poraženo kad sam okrenula leđa Samovu kritičnom licu i pošla kući za Carlisleom.

Sada smo automatski trčali, ne više u onakvoj uspaničenoj žurbi kao prije. Kad smo se približili rijeci, Esme je podigla glavu.

"Tu je bio onaj drugi trag. Bio je svjež."

Pokazala je glavom prema naprijed, prema mjestu odakle je doviknula Edvardu dok smo išli ovamo. Dok smo hitali spasiti Alice...

"Sigurno je iz ranijeg dijela dana. To je bila samo Alice, bez Jaspera", beživotno je rekao Edvard.

Esme je stisnula lice i kimnula glavom.

Odmaknula sam se udesno i malo zaostala. Bila sam sigurna da je Edvard u pravu, ali u isti mah... Napokon, kako je Aliceina poruka završila na stranici iz moje knjige?

"Bella?" pozvao me Edvard glasom lišenim emocija kad sam zastala, oklijevajući.

"Htjela bih poći za tragom", rekla sam mu, osjetivši kako se lagani miris Alice račva s dotadašnjeg puta njezina bijega. Nisam to dosad radila, ali mirisalo mi je posve isto, samo bez Jasperove arome.

Edvardove su zlaćane oči bile prazne. "Vjerojatno samo vodi natrag do kuće."

"Onda ćemo se tamo naći."

Isprva sam pomislila da će me pustiti da odem sama, ali onda, kad sam se odmaknula za nekoliko koraka, njegove su prazne oči trepnule i oživjele.

"Idem s tobom", prigušeno je rekao. "Naći ćemo se kod kuće, Carlisle."

Carlisle je kimnuo glavom i ostali su otišli. Pričekala sam da nestanu s vidika, a zatim sam upitno pogledala Edvarda.

"Nisam mogao dopustiti da se udaljiš od mene", tiho mi je objasnio. "Sama me pomisao zaboljela."

Shvatila sam bez daljnjeg pojašnjavanja. Pomislila sam na to kako bi mi bilo da sam sada razdvojena od njega i shvatila da bih osjetila jednaku bol, ma kako kratko to udaljavanje bilo. Tako nam je još malo vremena ostalo da budemo zajedno.

Pružila sam ruku prema njemu, a on ju je primio.

"Požurimo se", rekao je. "Renesmee je već sigurno budna."

Kimnula sam mu, i opet smo potrčali.

Vjerojatno je bilo glupo tratiti vrijeme i ne biti uz Renesmee iz čiste radoznalosti. Ali smetalo mi je nešto u toj poruci. Alice nam je mogla uklesati poruku u gromadu kamena ili je urezati u deblo drveta ako već nije imala pribor za pisanje pri ruci. Mogla je ukrasti blok Post-ita iz bilo koje kuće uz autocestu. Zašto baš moja knjiga? Kad je otišla po nju?

Nego što, trag je vodio natrag do kolibe zaobilaznim putom što se klonio kuće Cullenovih i vukova u obližnjim šumama. Edvardu su se obrve zbunjeno stisnule kad je postalo jasno kamo trag vodi.

Pokušao je pretpostaviti što se dogodilo. "Ostavila je Jaspera da je čeka i došla ovamo?"

Sad smo stigli gotovo do kolibe, i osjetila sam nelagodu. Bilo mi je drago što me Edvard drži za ruku, ali također sam imala dojam da bih trebala tu biti sama. Istrgnuti stranicu i odnijeti je

natrag do Jaspera bilo je tako čudno od Alice. Učinilo mi se da se u samom tom postupku krije poruka - koju nimalo nisam shvaćala. Ali radilo se o mojoj knjizi, tako da je poruka sigurno bila namijenjena meni. Daje htjela daje Edvard dobije, zar ne bi istrgnula stranicu iz neke njegove knjige...?

"Daj mi samo minutu", rekla sam i pustila mu ruku kad smo došli do vrata.

Čelo mu se naboralo. "Bella?" "Molim te. Trideset sekundi."

Nisam pričekala da odgovori. Jurnula sam kroz vrata i zatvorila ih za sobom. Otišla sam ravno do police s knjigama. Alicein je miris bio svjež - star manje od dana. Vatra koju nisam pripalila gorjela je tiho, ali vrelo u kaminu. Dohvatila sam Mletačkog trgovca s police i otvorila je na naslovu.

Tu se, pokraj podrapanog ruba zaostalog za podrapanom stranicom, pod riječima Mletački trgovac, napisao William Shakespeare, nalazila poruka.

Uništi ovo.

Ispod nje je pisalo ime s adresom u Seattleu.

Kada je Edvard prošao kroz vrata već nakon trinaest, a ne trideset sekundi, gledala sam knjigu kako gori.

"Što se događa, Bella?"

"Bila je ovdje. Istrgnula je stranicu iz moje knjige da na njoj napiše poruku."

"Zašto?"

"Ne znam zašto."

"Zašto je spaljuješ?"

"Ma - ma—" Namrštila sam se, puštajući da mi se sva frustracija i bol ukazu na licu. Nisam znala što mi to Alice nastoji reći, samo da sije itekako dala truda da to prikrije od svih osim mene. Jedine osobe čije misli Edvard

ne može čitati. Tako da ona sigurno želi da on to ne dozna, i to vjerojatno s dobrim opravdanjem. "Učinilo mi se da je tako najbolje."

"Ne znamo što ona zapravo radi", tiho je rekao.

Promatrala sam plamenove. Bila sam jedina osoba na svijetu koja može lagati Edvardu. Je li upravo to Alice tražila od mene? Je li to bila njezina posljednja želja?

"Dok smo bile u avionu za Italiju," prošaptala sam - to nije bila laž, osim možda u ovom kontekstu - "na putu da te spasimo... lagala je Jasperu da ne bi pošao za nama. Znala je da bi stradao kad bi se suprotstavio Volturima. Bila je voljna sama stradati radije nego da ga dovede u opasnost. Bila je voljna i da ja stradam. Valjda i da ti stradaš."

Edvard mi nije odgovorio.

"Ona zna stoje njoj samoj najvažnije", rekla je. Mirno me srce zaboljelo kad sam shvatila da mi izrečeno objašnjenje ni na koji način ne djeluje kao laž.

"Ne vjerujem", rekao je Edvard. Nije to izgovorio kao da bi htio raspravljati sa mnom - nego kao da bi htio raspravljati sam sa sobom. "Možda se radilo samo o tome da Jasper dolazi u opasnost. Njezin bi plan bio uspješan za nas ostale, ali on bi stradao kad bi ostao. Možda..."

"To nam je mogla kazati. Poslati ga odavde."

"Ali, bi li Jasper bio voljan otići? Možda mu opet laže."

"Možda", pretvarala sam se da se slažem. "Trebali bismo otići kući. Nema vremena."

Edvard me primio za ruku, i potrčali smo.

Aliceina mi poruka nije donijela nadu. Da je bilo ikakva načina da se predstojeći pokolj izbjegne, Alice bi ostala. Nisam uviđala neku drugu mogućnost. Znači, ona to meni daje nešto drugo. Ne način bijega. Ali što bi drugo ona mogla pomisliti da želim? Možda način da se barem nešto spasi? Postoji li bilo što što bih još stigla spasiti?

Carlisle i ostali nisu dokono čekali da se vratimo. Nismo bili uz njih pukih pet minuta, a već su se priredili za odlazak. Jacob je u kutu opet bio u svom ljudskom obliku, s Renesmee u krilu. Oboje su nas promatrali širom otvorenih očiju.

Rosalie se presvukla iz svilene haljine u otporne traperice, tenisice i košulju izrađenu od gustog tkanja kakvo planinari oblače za duga putovanja. Esme se slično odjenula. Na stoliću za kavu nalazio se globus, ali već su ga pregledali i sada su samo čekali na nas.

Ozračje je sada bilo pozitivnije nego prije; godilo im je što nešto poduzimaju. Polagali su sve nade u Aliceine naputke.

Pogledala sam globus i upitala se kamo ćemo najprije.

"Mi trebamo ostati ovdje?" upitao je Edvard, pogledavši Carlislea. Nije zvučao sretno.

"Alice je rekla da ćemo morati pokazati Renesmee drugima, i da ćemo pritom morati biti oprezni", rekao je Carlisle. "Poslat ćemo sve koje uspijemo pronaći ovamo, vama - Edvarde, tebi će prolazak kroz dotično minsko polje najbolje ići od ruke."

Edvard je kratko, oštro kimnuo glavom, ništa sretniji. "Treba obići velik teren."

"Razdvojit ćemo se", odgovorio je Emmett. "Rose i ja idemo u lov na nomade."

"Tu ćete imati pune ruke posla", rekao je Carlisle. "Tanyina obitelj stiže ujutro a da pojma nemaju zašto. Najprije ih morate uvjeriti da ne reaguju kao Irina. Zatim morate otkriti zašto je Alice spomenula Eleazara. Te ih, nakon svega toga, zamoliti da nam pristanu biti svjedoci. To će počinjati ispočetka kako ostali budu dolazili - ako uopće uspijemo nagovoriti ikoga da dođe." Carlisle je uzdahnuo. "Vaš bi posao lako mogao biti najteži. Vratit ćemo vam se u pomoć čim budemo mogli."

Carlisle je na trenutak stavio ruku Edvardu na rame i zatim mene poljubio u čelo. Esme nas je oboje zagrlila, a Emmett nas oboje bubnuo šakom u rame. Rosalie se usiljeno osmjehnula Edvardu i meni, poslala pusu Renesmee, te uputila Jacobu grimasu za rastanak.

"Sretno", rekao im je Edvard.

"I vama", rekao je Carlisle. "Svima će nam trebati sreća."

Ispratila sam ih pogledom, želeći da mogu osjetiti tu nadu koja ih bodri, a i želeći da uspijem ostati nasamo s računalom na samo nekoliko sekundi. Morala sam pronaći tko je taj J. Jenks i zbog čega si je Alice dala toliko truda da njegovo ime javi isključivo meni.

Renesmee se okrenula u Jacobovu naručju da mu dotakne obraz.

"Ne znam hoće li Carlisleovi prijatelji doći. Nadam se da hoće. Zvuči mi kao da smo u ovom trenutku brojčano pomalo nadjačani", prišapnuo je Jacob Renesmee.

Znači, ona zna. Renesmee već i predobro shvaća što se zbiva. Cijela ova špika u stilu otisnuti-vukodlak-daje-svojoj-utisnutoj-sve-što-ona-želi ubrzano mi je postajala zamorna. Zar nije bitnije da se ona zaštiti nego da joj se odgovori na pitanja?

Pažljivo sam joj promotrila lice. Nije izgledala ustrašeno, samo zabrinuto i vrlo ozbiljno dok je vodila svoj nijemi razgovor s Jacobom.

"Ne, ne možemo pomoći, moramo ostati ovdje", nastavio je. "Posjetitelji nam dolaze vidjeti tebe, a ne prirodne ljepote."

Renesmee se namrštila na njega.

"Ne, ne moram ja nikamo", kazao joj je. Zatim je sav zapanjen pogledao Edvarda, shvativši da možda nije u pravu. "Ili moram?"

Edvard je oklijevao.

"Reci više", rekao je Jacob, glasom promuklim od napetosti. Nalazio se na samoj točki pucanja, baš kao i svi mi.

"Vampiri koji nam dolaze u pomoć nisu kao mi", rekao je Edvard. "Tanyina obitelj jedina izuzev naše poštuje ljudski život, a čak ni oni nisu naročito nakloni vukodlacima. Mislim da bi možda bilo sigurnije—"

"Mogu se ja pobrinuti za sebe", upao mu je Jacob u riječ.

"Sigurnije za Renesmee," nastavio je Edvard, "kada na njihov izbor oko toga hoće li povjerovati u našu priču o njoj ne bi utjecala naša vezanost s vukodlacima."

"Koji prijatelji. Okrenuli bi se protiv vas samo zbog toga s kime se sada družite?"

"Mislim da bi u normalnim okolnostima uglavnom to podnijeli. Ali moraš shvatiti - prihvaćanje Nessie neće biti jednostavno ni za koga od njih. Zašto da im to onda makar i malčice otežavamo?"

Carlisle je sinoć objasnio Jacobu kakvi zakoni vrijede za besmrtnu djecu. "Pa zar su besmrtna djeca stvarno bila tako grozna?" upitao je.

"Ne možeš zamisliti dubinu ožiljaka koje su ostavila na zajedničkoj vampirskoj psihi."

"Edvarde..." I dalje mi je bilo čudno čuti kako Jacob bez gorčine izgovara Edvardovo ime.

"Znam, Jake. Znam kako je teško biti bez nje. Prilagođavat ćemo se -kad vidimo kako reagiraju na nju. U svakom slučaju, Nessie će morati biti incognito na mahove u idućih nekoliko tjedana. Trebat će ostati u kolibi sve dok ne dođe pravi trenutak da je predstavimo. Dokle god se budeš držao na sigurnoj udaljenosti od prave kuće..."

"To mogu. Ujutro stiže društvo, a?"

"Da. Naši najbliži prijatelji. U ovom konkretnom slučaju, vjerojatno bi bilo bolje da iznesemo stvari na čistac što prije. Možeš ostati tu. Tanya zna za tebe. Čak je i Setha upoznala."

"Dobro."

"Trebao bi reći Samu što se zbiva. Uskoro bi se u šumama mogli pojaviti neznanci."

"To si se dobro sjetio. Premda mu dugujem malo tišine nakon onoga sinoć."

"Obično je najpametnije poslušati Alice."

Jacob je zaškrgutao zubima, i vidjela sam da dijeli Samov stav o onome što su Alice i Jasper učinili.

Dok su razgovarali, lagano sam otišla prema stražnjim prozorima, nastojeći izgledati zadubljena u misli i zaokupljena brigama. Sto mi nije bilo teško. Naslonila sam glavu na zid koji je zavijao od dnevne sobe prema blagovaonici, točno pokraj jednog od računalnih stolova. Prelazila sam prstima po tipkama dok sam netremice gledala u šumu, trudeći se da to djeluje kao nehotečna gesta. Izvode li vampiri ikada išta nehote? Nisam imala dojam da itko naročito pozorno prati što radim, ali nisam se okrenula da provjerim. Monitor se upalio i zasjao. Opet sam prešla prstima po tipkama. Zatim sam vrlo tiho zabubnjala po drvenoj površini stola, čisto da naglasim odsutnost svojih misli. Još jedno dodirivanje tipaka.

Pregledala sam ekran u kutu vidnog polja.

Nijedan J. Jenks, ali postoji Jason Jenks. Odvjetnik je. Prelazila sam prstima po tipkovnici, nastojeći održati ritam, kao kad se zamišljeno mazi mačka u krilu na koju se maltene zaboravilo. Jason Jenks imao je šminkerske internetske stranice za svoju tvrtku, ali adresa na početnoj nije bila točna. Nalazila se u Seattleu, ali poštanski broj nije odgovarao. Upamtila sam broj telefona i pomilovala tipkovnicu u ritmu. Ovaj put sam potražila adresu, ali nisam dobila baš ništa, kao da adresa ne postoji. Htjela sam pogledati zemljovid, ali zaključila sam da i ovako izazivam sreću. Još jedanput sam pomazila tipke, da obrišem povijest u pregledniku...

Nastavila sam zuriti kroz prozor i nekoliko puta prešla jagodicama po drvetu. Čula sam kako mi prilaze lagani koraci i okrenula se s, ponadala sam se, istim izrazom lica kao i prije.

Renesmee je ispružila ručice prema meni, a ja sam joj otvorila naručje. Bacila se u njega, snažno vonjajući po vukodlaku, i ugnijezdila glavicu uz moj vrat.

Nisam znala mogu li ovo podnijeti. Ma koliko da sam strahovala za svoj život, za Edvardov, za živote ostatka moje obitelji, nije to bilo isto poput prestravljenosti za kćer koja mi je žmikala želudac. Mora postojati način da je spasim, čak i ako je to jedino što mogu učiniti.

Odjednom sam znala da je to sve što još želim. Ostatak ću podnijeti budem li morala, ali ne po cijenu njezina života. Ne tako.

Bila je jedino što naprosto moram spasiti.

Je li Alice znala kako ću se osjećati?

Renesmee mi je lagano ručicom dotaknula obraz.

Pokazala mi je lica mene same, Edvarda, Jacoba, Rosalie, Esme, Charlieja, Alice, Jaspera, prelistavajući lica cijele naše obitelji sve brže. Seth i Leah. Charlie, Sue i Billy. Opet i opet. Brinula se, kao i svi mi ostali. Ipak, samo se brinula. Jake ju je poštedito najgorega, koliko sam uspijevala razabrati. Onoga da nemamo više nade, kako ćemo svi stradati u roku od mjesec dana.

Zaustavila se na Aliceinu licu, s čežnjom i zbunjenošću. Gdje je Alice? "Ne znam", prošaptala sam. "Ali ona je Alice. Postupa kako treba, kao i uvijek."

Kako treba za Alice, u svakom slučaju. Bilo mi je užasno tako razmišljati o njoj, ali kako da drugačije shvatim ovu situaciju?

Renesmee je uzdahnula, a čežnja se pojačala.

"I meni ona nedostaje."

Osjećala sam kako mi se lice napinje, trudeći se pronaći izraz koji odgovara tuzi u meni. Oči su mi bile nekako čudno suhe; zatreptale su zbog nelagodnog osjećaja. Ugrizla sam se za usnu. Kada sam idući put udahnula, zrak mi je zapeo u grlu, kao da me guši.

Renesmee se odmaknula da me pogleda, a ja sam ugledala odraz svojega lica u njezinim mislima i njezinim očima. Izgledala sam kao jutros Esme.

Znači, takav je osjećaj kad se plače.

Renesmeeine su se oči počele vlažno ljeskati dok je promatrala moje lice. Pomilovala me po obrazu, ništa mi ne pokazujući, samo me nastojeći primiriti.

Nikad mi nije palo na pamet da ću vidjeti obrtanje spona majke i kćeri između nas, kao stoje to uvijek bio slučaj između Renee i mene. Ali nisam prije imala vrlo jasan pogled na budućnost.

Suza je navrla na rub Renesmeeina oka. Otrla sam je poljupcem. Začudeno je dotaknula svoje oko i zatim pogledala vlažni trag na vršku svojega prsta.

"Ne plači", kazala sam joj. "Bit će sve u redu. Bit ćeš ti meni dobro. Naći ću načina da se izvučeš."

Ako ništa drugo ne budem mogla učiniti, svejedno ću spasiti svoju Renesmee. Bila sam uvjerenija nego ikad da će mi Alice upravo to pružiti. Ona bi to znala. Ona bi mi ostavila načina.

30. NEODOLJIVA:

To je trebalo je imati toliko toga na umu.

Kako da uspijem dobiti dovoljno vremena nasamo da uđem u trag J.-u Jenksu, i zašto je Alice htjela da uopće znam za njega?

Ako Alicein napatuk nije imao veze s Renesmee, što mogu učiniti da spasim svoju kćer?

Kako ćemo Edvard i ja ujutro objasniti situaciju Tanvinoj obitelji? Što ako oni reagiraju kao Irina? Što ako izbije obračun?

Nisam se znala boriti. Kako da to naučim za samo mjesec dana? Ima li ikakvih izgleda da naučim dovoljno brzo da postanem prijetnja bilo kojem članu Voltura? Ili sam pak osuđena na to da budem potpuno beskorisna? Samo još jedna novorođena koja se lako daje ukloniti? Trebalo mi je toliko odgovora, ali nisam dobila priliku postaviti pitanja.

Želeći malo normalnosti za Renesmee, uporno sam je navečer vodila doma u našu kolibu. Jacobu je zasad više odgovaralo vučje obličje; lakše se nosio sa stresom kad se smatrao spremnim za borbu. Da sam bar i ja imala takav osjećaj, osjećaj spremnosti. On je trčao šumama, opet držeći stražu.

Nakon što je čvrsto zaspala, položila sam Renesmee u krevetić i otišla u glavnu sobu postaviti pitanja Edvardu. Odnosno, barem ona koja sam mogla postaviti; jedan od najvećih problema bilo mi je nastojanje da nešto sakrijem od njega, čak i uz prednost svojih nijemih misli.

Stajao je okrenut leđima prema meni i zurio u vatru.

"Edvarde, ja—"

Okrenuo se na peti i prišao mi u, činilo se, istom trenutku, za manje od najmanjeg djelića sekunde. Stigla sam mu samo zamijetiti žestok izraz lica prije nego što su se njegove usne tvrdo priljubile uz moje, a njegove me ruke objumile kao čelični obruči.

U ostatku noći nisam se više prisjetila svojih pitanja. Nije mi trebalo dugo da shvatim razlog takvom njegovu raspoloženju, a još manje da se i sama počnem osjećati upravo tako.

Predviđala sam da će mi trebati godine da tek donekle usuvislím nadmoćnu tjelesnu strast koju sam osjećala prema njemu. A zatim još i stoljeća daje se naužijem. Ako nam je preostalo samo mjesec dana zajedno... Pa, nisam uviđala kako bih mogla podnijeti svršetak ovoga.

Zasad nisam mogla ne biti sebična. Samo sam ga željela voljeti koliko god mogu u ograničenom vremenu koje mi je dano.

Teško sam se odvojila od njega kad je svanulo, ali imali smo svoga posla, posla koji bi mogao biti teži od svih ostalih potraga naše obitelji zajedno. Čim sam si dopustila pomisao na ono što slijedi, sva sam se napela; kao da su mi se živci razapinjali na spravi za mučenje, sve tanji i tanji.

"Kad bi barem postojao način da dobijemo potrebne informacije od Eleazara prije nego što im kažemo za Nessie", promrsio je Edvard dok smo se brže-bolje oblačili u golemom plakaru koji me više podsjećao na Alice nego što mije trenutačno odgovaralo. "Za svaki slučaj."

"Ali ne bi shvatio pitanje da može odgovoriti na njega", složila sam se. "Misliš da će nam dopustiti da objasnimo?"

"Ne znam."

Podigla sam Renesmee, koja je još spavala, iz krevetića i privila je uza se, priljubivši si njezine kovrče uz lice; njezina slatka aroma, iz takve blizine, nadjačala je svaki drugi miris.

Danas nisam smjela potratiti ni sekundu vremena. Trebali su mi izvjesni odgovori, a nisam znala koliko ćemo točno vremena Edvard i ja danas imati za sebe. Prođe li s Tanyinom obitelji sve kako treba, nadajmo se da ćemo neko dulje vrijeme imati društvo.

"Edvarde, hoćeš li me naučiti da se borim?" upitala sam ga, napeto iščekujući njegovu reakciju kad mi je pridržao otvorena vrata.

Očekivano je reagirao. Skamenio se, a onda me odmjerio duboko značajnim pogledom, kao da me gleda prvi ili posljednji put. Oči su mu se zadržale na našoj kćeri, usnuloj u mom naručju.

"Ako dođe do borbe, nitko od nas neće moći ništa naročito učiniti", oprezno je izjavio.

Zadržala sam smiren ton. "Zar bi me ostavio nesposobnu za samoobranu?"

Grčevito je progutao, a vrata su se zatresla, škripeći šarkama, kad mu se ruka stegnula. Zatim je kimnuo glavom. "Kad to tako kažeš... Valjda bismo se i trebali što prije baciti na posao."

I ja sam kimnula, pa smo krenuli prema velikoj kući. Nije nam se žurilo.

Upitala sam se kakvim bih potezom mogla išta promijeniti u našu korist. Bila sam malčice posebna, na vlastiti način - ako se nadnaravno tvrda glava zaista može smatrati posebnosću.

Ima li ikakve namjene kojoj bi mi to moglo poslužiti?

"Što je, prema tvome mišljenju, njihova najveća prednost? Imaju li uopće neku slabost?"

Edvard me nije morao priupitati da bi znao kako mislim na Volture.

"Alec i Jane su im najsnažniji napadači", rekao je bez emocija, kao da razgovaramo o košarkaškoj momčadi. "Njihovi obrambeni igrači rijetko kad se uključe u ozbiljniju akciju."

"Zato što te Jane može spaliti na licu mjesta - mentalno, barem. Što Alec radi? Nisi li svojedobno rekao da je on opasniji čak i od Jane?"

"Da. Na neki način, on je protumjera za Jane. Ona u tebi izazove najgoru zamislivu bol. Alec te, s druge strane, natjera da ne osjećaš ništa. Apsolutno ništa. Ponekad, kad se Volturi smiluju, puste da Alec dade anesteziju žrtvi prije smaknuća. Ako im se predala, ili im se već nekako dodvorila."

"Anesteziju? Ali kako bi to moglo biti opasnije od Jane?"

"Tako što ti on potpuno onespособi osjetila. Nema boli, ali nema ni vida, ni sluha, ni mirisa. Baš nikakvih osjetilnih podražaja. Ostoneš posve sam u mraku. Ne osjetiš ništa čak ni kad te zapale."

Zadrhtala sam. Zar je to sve čemu se možemo nadati? Ne vidjeti i ne osjetiti smrt kada dođe?

"Time bi bio tek u jednakoj mjeri opasan kao Jane," nastavio je Edvard jednako suzdržanim glasom, "utoliko što te oboje mogu onespособiti, pretvoriti u bespomoćnu metu. Razlika između njih slična je razlici između Ara i mene. Aro u jednom trenutku čuje misli samo jedne

osobe. Jane može nauditi samo jednoj osobi, onoj na koju se usredotoči. Ja mogu čuti sve u isti mah."

Osjetila sam studen kad sam uvidjela na što smjera. "A Alec nas sve može onesposobiti u isti mah?" prošaptala sam.

"Da", rekao je. "Ako upotrijebi svoj dar protiv nas, svi ćemo stajati slijepi i gluhi da nas na miru mogu pobiti - možda će nas naprosto spaliti, i ne trudeći se da nas najprije raskomadaju. O, mogli bismo se pokušati oduprijeti, ali vjerojatnije je da bismo potukli jedni druge nego nekoga od njih."

Nekoliko smo sekundi samo šutke hodali.

U glavi mi se polako oblikovala jedna ideja. Nije naročito obećavala, ali bolje išta nego ništa.

"Misliš daje Alec vrlo dobar u borbi?" upitala sam ga. "Izuzev te svoje sposobnosti, hoću reći.

Kad bi se morao boriti bez toga dara. Pitam se je li ikada uopće pokušao..."

Edvard me oštro pogledao. "Što ti je na umu?"

Pogledala sam ravno preda se. "Pa, sva je prilika da meni to ne može učiniti, zar ne? Ako mu je ta sposobnost slična Arovoj i Janeinoj i tvojoj. Možda... ako se on nikada zaista nije morao braniti... a kad bih ja naučila nekoliko trikova—"

"Već je stoljećima s Volturima", upao mi je Edvard u riječ, s naglom panikom u glasu.

Vjerojatno je u glavi imao istu predodžbu kao i ja: Cullenove kako bespomoćno stoje kao tupi stupovi na polju pokolja - svi osim mene. Ja bih se jedina mogla boriti. "Da, svakako si imuna na njegovu moć, ali još uvijek si novorođena, Bella. Ne mogu te pretvoriti u toliko snažnog borca za svega nekoliko tjedana. Siguran sam da je on prošao obuku."

"Možda je, možda i nije. To je jedino što ja mogu, a nitko drugi ne može. Čak i kad bih mu na neko vrijeme samo odvratila pažnju—" Bih li mogla istrajati dovoljno dugo da ostalima pružim priliku?

"Molim te, Bella", rekao je Edvard kroza zube. "Nemojmo o tome."

"Budi razuman."

"Pokušat ću te podučiti koliko mogu, ali molim te da me ne tjeraš na pomisao da bi bila voljna žrtvovati sebe zbog odvratanja pažnje—" Zagrcnuo se, i nije dovršio rečenicu.

Kimnula sam. Znači, zadržat ću svoje planove za sebe. Najprije Aleca, a onda, preživim li nekom ludom srećom, Jane. Kad bih samo mogla izjednačiti izgleda - ukloniti premoć Voltura u napadu. Možda bi onda bilo izgleda... Misli su mi pohitale dalje. Što ako im budem mogla odvratiti pažnju, ili ih čak ukloniti? Stvarno, zašto bi i Jane i Alecu uopće trebalo poznavanje borbenih vještina? Bilo mi je nezamislivo da bi prgava mala Jane odustala od svoje prednosti čak i u svrhu primanja poduke.

Uspijem li ih ubiti, kolika bi razlika tada nastala.

"Moram naučiti sve. Koliko mi god uspiješ utuviti u glavu u idućih mjesec dana", prošaptala sam.

Ponašao se kao da ništa nisam rekla.

A zatim, koga? Bolje da razradim planove kako, preživim li napad na Aleca, ne bih oklijevala pri sljedećem udaru. Pokušala sam se sjetiti druge situacije u kojoj bi mi tvrda glava pružila prednost. Nisam znala dovoljno o tome što ostali rade. Očito, nisam ravna borcima poput golemog Felbca. U tom se slučaju mogu samo nadati da ću uspjeti pružiti Emmettu poštenu priliku za borbu. Nisam znala dovoljno o ostatku garde Voltura, s izuzetkom Demetrija...

Savršeno smirena lica razmotrila sam Demetrija. On se bez sumnje zna boriti. Nema načina da bi inače preživio tako dugo, uvijek na čelu svakog napada. A uvijek mora voditi, jer on im je tragač - najbolji tragač na svijetu, bez sumnje. Kad bi postojao neki bolji, Volturi bi se zamijenili za njega. Aro se ne okružuje onima koji su na drugom mjestu.

Kada Demetri ne bi postojao, mogli bismo pobjeći. Oni od nas koji se spase, barem. Moja kći, tako topla u mom naručju... Netko bi mogao pobjeći s njom. Jacob ili Rosalie, tko već preostane.

A... kada Demetri ne bi postojao, onda bi Alice i Jasper dovijeka bili sigurni. Je li to Alice vidjela? Da se jedan dio naše obitelji može sačuvati? Njih dvoje, u najmanju ruku.

Mogu li joj zamjeriti na tome?

"Demetri..." rekla sam.

"Demetri je moj", rekao je Edvard tvrdim, stegnutim glasom. Na brzinu sam ga pogledala i opazila da mu je izraz lica postao nasilan.

"Zašto?" prošaptala sam.

Isprva mi nije odgovorio. Stigli smo do rijeke kad je napokon promrmljao: "Zbog Alice. Jedino joj tako sada još mogu zahvaliti na proteklih pedeset godina."

Znači, misli su mu na tragu mojih.

Začula sam topot teških Jacobovih šapa na smrznutom tlu. Za sekundu--dvije počeo je hodati ukorak sa mnom, tamnih očiju uprtih u Renesmee.

Jedanput sam mu kimnula, a onda se vratila svojim pitanjima. Tako je malo vremena preostalo.

"Edvarde, što misliš, zašto nam je Alice rekla da pitamo Eleazara za Voltura? Je li on, ne znam, nedavno bio u Italiji? Što bi on mogao znati?"

"Eleazar zna sve što se Voltura tiče. Smetnuo sam s uma da to ne znaš. On im je nekoć pripadao."

Nehotice sam prosiktala. Jacob je zarežao pokraj mene.

"Što?" oštro sam ga upitala, zamišljajući u sebi onog naočitog tamnokosog muškarca s naše svadbe obavijenog u dugi, pepeljasti ogrtač.

Edvardovo se lice sada smekšalo - malčice se osmjehnuo. "Eleazar je vrlo blaga osoba. Nije bio sasvim zadovoljan Volturima, ali poštovao je zakon i potrebu da ga se provodi. Smatrao je da radi u korist većeg dobra. Ne žali zbog toga što je proveo vrijeme s njima. Ali kad je pronašao Carmen, pronašao je i svoje mjesto na ovom svijetu. Vrlo su slične naravi, oboje vrlo suosjećajni za pojmove vampira." Opet se osmjehnuo. "Upoznali su Tanyu i njezine sestre i nisu se više ni osvrnuli. Vrlo im dobro odgovara ovaj stil života. Da nikada nisu pronašli Tanyu, slutim da bi s vremenom i samostalno otkrili način da žive bez ljudske krvi."

Slike u glavi nisu mi se slagale. Nikako ih nisam mogla izmiriti. Suosjećajan vojnik Voltura?

Edvard je bacio pogled prema Jacobu i odgovorio na njegovo neizrečeno pitanje. "Ne, on nije bio njihov ratnik, da tako kažem. Imao je dar koji im je dobro došao."

Jacob je zacijelo postavio pitanje koje očito slijedi nakon toga.

"On nagonski može osjetiti dar u drugih - dodatne sposobnosti koje poneki vampiri imaju", kazao mu je Edvard. "Mogao je pružiti Aru općenit pojam o sposobnosti pojedinog vampira već kad bi se našao u njegovoj ili njezinoj blizini. To je bilo od koristi kad su Volturi išli u boj. Mogao ih je upozoriti raspolaže li netko u suparničkome kovenu umijećem koje bi im moglo

stvoriti neprilike. To je bilo rijetko; valja imati popriličnu vještinu da se makar i načas osujeti Volture. Češće bi tim upozorenjem dao Aru priliku da spasi nekoga tko bi mu mogao koristiti. Eleazarov dar djeluje čak i na ljudima, u izvjesnoj mjeri. Ipak, na ljude se mora stvarno usredotočiti, jer je latentna sposobnost u njih tako neodređena. Aro mu je povjeravao ispitivanje ljudi koji su im se željeli priključiti, kako bi vidio imaju li kakav potencijal. Aru je bilo žao kad je otišao."

"Pustili su ga da ode?" upitala sam. "Samo tako?"

Osmijeh mu se sada smračio, malo iskrivio. "Volturi ne bi trebali biti zlikovci, kako tebi izgledaju. Oni su temelj našeg mira i civiliziranosti. Svaki član garde dobrovoljno im služi. To je prilično prestižan položaj; svi se ponose što su tamo, nitko ih na to ne sili."

Namrštila sam se prema zemlji.

"Samo zločinci tvrde da su oni gnusobe i zlotvori, Bella." "Mi nismo zločinci."

Jacob je otpuhnuo, slažući se s mojom izjavom. "Oni to ne znaju."

"Stvarno misliš da ih možemo natjerati da stanu i saslušaju nas?"

Edvard je oklijevao najkraći mogući trenutak, a onda je slegnuo ramenima. "Ako uspijemo pronaći dovoljno prijatelja koji bi stali uz nas. Možda."

Ako. Odjednom sam osjetila prijeku potrebu u onome što nas danas čeka. I ja i Edvard počeli smo se kretati brže, prelazeći u trk. Jacob nas je brzo sustigao.

"Tanya samo što nije stigla", rekao je Edvard. "Trebamo se pripremiti."

Samo, kako da se pripremimo? Slagali smo se i preslagivali, domišljali i premišljali. Da Renesmee bude smjesta na vidiku? Ili isprva skrivena? Da Jacob bude u sobi? Ili vani? Kazao je svome čoporu da bude u blizini, ali nevidljiv. Da on jednako tako postupi?

Na koncu smo Renesmee, Jacob - opet u ljudskom liku - i ja pričekali u blagovaonici, iza ugla od ulaznih vrata, sjedeći za velikim ulaštenim stolom. Jacob mi je dao da držim Renesmee; htio je imati prostora za slučaj da se mora na brzinu fazirati.

Premda mi je bilo drago imati je u naručju, od toga sam se osjetila beskorisno. Podsjetila sam se da u borbi sa zrelim vampirima neću biti više od lakše mete; slobodne mi ruke neće trebati. Pokušala sam se prisjetiti Tanye, Kate, Carmen i Eleazara s vjenčanja. Lica su im bila mutna u mojim sjenovitim uspomnama. Znala sam samo da su lijepi, dvije plavokose i dvoje tamnokosih. Nisam se mogla sjetiti ima li im dobrote u očima.

Edvard se nepomično naslonio na stražnji prozorski zid, gledajući prema ulaznim vratima.

Nije mi izgledao kao da vidi prostoriju pred sobom.

Osluškiivali smo automobile što jurcaju na cesti u daljini. Nijedan nije usporio.

Renesmee mi se ugniježdila u rame, držeći mi ručicu na obrazu, ali nije mi pružala predodžbe u glavi. Nije si mogla predočiti to što sada osjeća.

"Što ako im se ne svidim?" prošaptala je, a oči svih nas sijevnule su prema njezinu licu.

"Naravno da ćeš im se—" krenuo je kazati Jacob, ali ušutkala sam ga pogledom.

"Ne shvaćaju te, Renesmee, jer nikad nisu upoznali nikoga poput tebe", kazala sam joj, ne želeći joj davati lažna obećanja koja se možda neće ostvariti. "Problem je u tome da ih natjeramo da shvate."

Uzdahnula je, a glavom su mi u kratkom naletu proletjele slike svih nas. Vampira, ljudi, vukodlaka. Nije pripadala ni uz koga.

"Posebna si, to nije ništa loše."

Niječno je odmahнула glavom. Sjetila se naših napetih lica i rekla: "Ja sam kriva za ovo." "Ne", Jacob, Edvard i ja kazali smo posve uglas, ali prije nego što smo stigli dalje raspraviti, začuli smo ono što smo čekali: usporavanje motora na cesti, skretanje guma s kolnika na meku zemlju.

Edvard je zaobišao stol i postavio se pred vrata, čekajući. Renesmee mi se sakrila u kosu. Jacob i ja samo smo se promatrali preko stola s beznađem na licima.

Automobil je hitro vozio šumama, brže nego što voze Charlie ili Sue. Začuli smo kako skreće na livadu i zastaje pred ulaznim trijemom. Cetvera vrata otvorila su se i zatvorila. Nisu ništa rekli dok su išli do vrata. Edvard im je otvorio prije nego što su stigli pokucati.

"Edvarde!" oduševio se jedan ženski glas.

"Zdravo, Tanya. Kate, Eleazare, Carmen."

Tri promrmljana pozdrava.

"Carlisle je rekao da smjesta moramo razgovarati", rekao je prvi glas, Tanyin. Čula sam da su svi još vani. Zamislila sam kako Edvard stoji na vratima i prijeći im ulaz. "U čemu je problem? Gnjave vas vukodlaci?"

Jacob je prevrnuo očima.

"Ne", rekao je Edvard. "Naše primirje s vukodlacima čvršće je no ikad."

Jedna se žena zahihotala.

"Zar nas nećeš pozvati da uđemo?" upitala ga je Tanya. A onda je nastavila, ne čekajući odgovor. "Gdje je Carlisle?"

"Carlisle je morao otići."

Usljedilo je kratko zatišje.

"U čemu je stvar, Edvarde?" ozbiljno ga je upitala Tanya.

"Volio bih da me samo na minutu-dvije saslušate bez predrasuda", odgovorio joj je. "Moram vam objasniti jednu složenu stvar, i htio bih da imate strpljenja sve dok vam ne postane jasno."

"Je li Carlisleu dobro?" zabrinuto je upitao jedan muški glas. Eleazar.

"Nikome od nas nije dobro, Eleazare", rekao je Edvard, a onda je potapšao nešto, možda Eleazarovo rame. "Ali Carlisle je u redu, u tjelesnom smislu."

"U tjelesnom smislu?" oštro gaje upitala Tanya. "Kako to misliš?"

"Mislim da je cijela moja obitelj u vrlo ozbiljnoj opasnosti. Ali prije nego što pojasnim, obećajte mi nešto. Saslušajte sve što imam reći prije nego što reagirate. Kumim vas da se strpите."

Duga tišina dočekala je njegov zahtjev. U napetom tajcu Jacob i ja šutke smo se gledali. Crvenkastosmeđe usne su mu probljedjele.

"Slušamo", naposljetku je rekla Tanya. "Sve ćemo saslušati prije nego što donesemo sud."

"Hvala, Tanya", rekao je Edvard usrdno. "Ne bismo vas petljali u ovo kad bi bilo drugog načina."

Edvard se pomaknuo. Čuli smo kako četiri para koraka ulaze kroz vrata.

Netko je onjušio. "Znala sam da ti vukodlaci imaju nekakve veze s ovime", promrsila je Tanya.

"Da, i na našoj su strani. Ponovno."

To podsjećanje je ušutkalo Tanyu.

"Gdje je tvoja Bella?" upitala je jedna od preostalih žena. "Kako je?"

"Uskoro će nam se pridružiti. Dobro je, hvala. Zadivljujuće je umješno prihvatila besmrtnost."

"Reci nam kakva je to opasnost, Edvvarde", rekla je Tanya tiho. "Saslušat ćemo, i bit ćemo na vašoj strani, gdje nam je i mjesto."

Edvvard je duboko udahnuo. "Volio bih da sami najprije tome posvjedočite. Osluhnite - u drugoj sobi. Sto čujete?"

Bilo je tiho, a onda je došlo do kretanja.

"Samo najprije osluhnite, molim vas", rekao je Edvvard.

"Vukodlak, pretpostavljam. Čujem mu srce", rekla je Tanya.

"Što još?" upitao je Edvvard.

Usljedila je stanka.

"Kakvo je to brujanje?" upitala je Kate, ili Carmen. "Da nije... nekakva ptičica?"

"Nije, ali upamtite to što čujete. A sad, koji miris osjećate? Izuzev vukodlaka."

"Da nije tu neko ljudsko biće?" prošaptao je Eleazar.

"Ne", usprotivila se Tanya. "Nije ljudsko... ali je... bliskija ljudskom od ostalih ovdašnjih mirisa."

Sto je to, Edvvarde? Mislim da nikad prije nisam osjetila tu aromu."

"Svakako nisi, Tanya. Molim vas, molim vas da imate na umu kako je ovo za vas nešto posve novo. Riješite se svih svojih predrasuda."

"Obećala sam da ću saslušati, Edvvarde."

"U redu, onda. Bella? Iznesi Renesmee, molim te."

Noge su mi nekako čudno utrnule, ali znala sam da mi je sav taj osjećaj u glavi. Prisilila sam se da se ne suzdržavam, da se ne krećem tromo kad sam ustala i prešla tih par kratkih koraka do ugla. Jara iz Jacobova tijela plamtjela je odmah iza mene dok me slijedio ukorak.

Zakoraknula sam u veću prostoriju i onda se skamenila, nesposobna prisiliti se da nastavim.

Renesmee je duboko udahnula i provirila ispod moje kose, stišćući uska ramena, očekujući prijekor.

Mislila sam da sam se pripremila na njihovu reakciju. Na optužbe, na vikanje, na oduzetost od duboke potresenosti.

Tanya je ustuknula četiri koraka, kao čovjek od zmije otrovnice, dok su joj plavičasto-ride kovrče podrhtavale. Kate je odskočila skroz do ulaznih vrata i tamo se priljubila uza zid.

Šokirano siktanje doprlo joj je kroz stisnute zube. Eleazar se bacio u zaštitnički čučanj ispred Carmen.

"Dajte, molim vas", čula sam kako se Jacob tuži ispod daha.

Edvvard je obgrlio Renesmee i mene. "Obećali ste saslušati", podsjetio ih je.

"Ima stvari koje se ne mogu čuti!" uzviknula je Tanya. "Kako si mogao, Edvvarde? Zar ne znaš što ovo znači?"

"Moramo odavde", rekla je Kate zabrinuto, s rukom na kvaki.

"Edvvarde..." Eleazar kao da je ostao bez riječi.

"Čekajte", rekao je Edvvard, sada strožim glasom. "Imajte na umu što čujete, koje mirise osjećate. Renesmee nije ono što mislite da je."

"Nema iznimaka od ovog pravila, Edvvarde", otpovrnula mu je Tanya.

"Tanya," oštro je rekao Edvvard, "čuješ joj otkucaje srca! Stani i razmisli o tome što to znači."

"Otkucaje srca?" prošaptala je Carmen, virnuvši oko Eleazarova ramena.

"Ona nije potpuno vampirsko dijete", odgovorio je Edvvard, posvećujući se Carmeninu manje neprijateljskom držanju. "Napola je ljudska."

Četvero vampira blenulo je u njega kao da govori jezikom koji nitko od njih ne razumije. "Saslušajte me." Edvardov je glas poprimio meki, baršunasti ton nagovaranja. "Renesmee je jedna i jedina. Ja sam njezin otac. Ne tvorac - nego biološki otac." Tanvaje odmahivala glavom, tek mrvicu. Kao da nije bila svjesna toga. "Edvarde, ne možeš valjda očekivati da ćemo—" započeo je Eleazar. "Navedi mi neko drugo objašnjenje koje odgovara činjenicama, Elea-zare. Osjećaš u zraku toplinu njezina tijela. Krv joj kola žilama, Eleazare. Osjećaš njezin miris." "Kako?" bezglasno je rekla Kate. "Bella joj je biološka majka", kazao joj je Edvard. "Začela je, nosila i rodila Renesmee još dok je bila ljudska. To ju je zamalo ubilo. Jedva jedvice sam joj unio dovoljno otrova u krv daje spasim." "Nikad nisam čuo za takvo što", rekao je Eleazar. Ramena su mu još bila kruta, izraz lica hladan. "Tjelesni odnosi vampira i ljudi nisu česti", odgovorio mu je Edvard, sada s crnom ironijom u glasu. "Ljudi koji prežive takve odnošaje još su rjeđi. Slažete li se, rođakinje?" I Kate i Tanva mrko su ga pogledale. "Daj, hajde, Eleazare. Pa sigurno primjećuješ sličnost." Zapravo je Carmen reagirala na Edvardove riječi. Obišla je Eleazara, zanemarivši napola uobičajeno upozorenje, oprezno prišla i stala pred mene. Malo se sagnula i oprezno pogledala Renesmee u lice. "Čini mi se da imaš majčine oči," rekla je prigušenim, smirenim glasom, "ali očevo lice." A onda je, kao da si nije mogla pomoći, uputila smiješak Renesmee. Renesmee joj je uzvratila blistavim osmijehom. Dotaknula mi je lice, ne odvrćajući pogled od Carmen. Zamislila je dodirivanje Carmenina lica, pa se pitala smije li. "Bi li ti smetalo da ti Renesmee sama sve ispričava?" upitala sam Carmen. Još uvijek sam od prejakog stresa mogla govoriti samo šaptom. "Ima dar za objašnjavanje." Carmen se i dalje smješkala Renesmee. "Znaš li govoriti, malena?" "Da", odgovorila joj je Renesmee visokim, pjevnim sopranom. Cijela Tanvina obitelj lecnula se na zvuk njezina glasa, izuzev Carmen. "Ali mogu ti pokazati više nego što ti mogu reći." Stavila je bucmastu ručicu Carmen na obraz. Carmen se ukrotila kao da ju je udarila struja. Eleazar se za tren oka našao uz nju, stavivši joj ruke na ramena kao da je želi trzajem odvojiti od napona. "Čekaj", rekla je Carmen bez daha, razrogačenih očiju netremično uprtih u Renesmeeine. Renesmee je dugo "pokazivala" Carmen svoje objašnjenje. Edvardovo je lice bilo napeto dok je promatrao zajedno s Carmen, a ja sam tako htjela da i sama mogu čuti isto što i on. Jacob se nestrpljivo prebacivao s noge na nogu iza mene, i znala sam da bi i sam to htio. "Što joj Nessie pokazuje?" progundao je sebi u bradu. "Sve", promrmljao je Edvard. Prošla je još jedna minuta, a onda je Renesmee spustila ruku s Carme-nina lica. Pobjedonosno se osmijehnula preneraženoj vampirici. "Pa ona je stvarno tvoja kći, je li?" bez daha je rekla Carmen, premještajući pogled svojih topaznih očiju na Edvardovo lice. "Kako živopisan dar! Mogao je poteći samo od vrlo nadarena oca."

"Vjeruješ li u to što ti je pokazala?" upitao ju je Edvard napeta lica.

"Bez ikakve sumnje", rekla je jednostavno Carmen.

Eleazaru se cijelo lice ukočilo od brige. "Carmen!"

Carmen mu je primila obje ruke i stisnula ih. "Ma koliko se to nemogućim činilo, Edvard nam je kazao cijelu istinu. Daj djetetu da ti pokaže."

Carmen je gurnula Eleazara bliže meni, te kimnula Renesmee. "Pokaži mu, mi querida."

Renesmee se široko osmjehnula, očito oduševljena Carmeninim prihvaćanjem, i lagano dotaknula Eleazarovo čelo.

"Ay caray!" procijedio je i otrgnuo se od nje.

"Što ti je učinila?" smjesta ga je upitala Tanva, oprezno mu prilazeći. I Kate se polako primaknula.

"Samo ti želi prikazati svoju stranu priče", kazala mu je Carmen smirujućim tonom.

Renesmee se nestrpljivo namrštila. "Gledaj, molim", naredila je Eleazaru. Ispružila je ručicu prema njemu i zatim ostavila nekoliko centimetara između svojih prstiju i njegova lica, čekajući.

Eleazar ju je sumnjičavo odmjerio, te kratkim pogledom zatražio pomoć od Carmen. Poticajno mu je kimnula. Eleazar je duboko udahnuo, te se prignuo, dotaknuvši opet njezinu ručicu čelom.

Zadrhtao je kad je počelo, ali ovaj put je ostao miran, usredotočeno sklopljenih očiju.

"Ahh", uzdahnuo je kad su mu se oči opet otvorile nakon nekoliko minuta. "Shvaćam."

Renesmee mu se osmjehnula. Oklijevao je, a onda joj uzvratilo pomalo nevoljkim smiješkom.

"Eleazare?" oslovila ga je Tanva.

"Sve je to istina, Tanva. Nije ovo nikakvo besmrtno dijete. Napola je ljudska. Dođi. Uvjeri se sama."

Tanva je šutke zauzela svoje mjesto, oprezno se postavivši preda me, a nakon nje i Kate.

Obje su se šokirale kad ih je pogodio prvi prizor nakon Renesmeeina dodira. Ali nakon što je prošlo, djelovale su kao da ih je potpuno pridobila, baš kao i Carmen i Eleazar.

Načas sam pogledala Edvardovo smireno lice, pitajući se je li moguće da će to ići tako jednostavno. Zlaćane su mu oči bile bistre, lišene sjena. Znači, nije bilo obmane u ovome.

"Hvala vam što ste saslušali", tiho je rekao.

"Ali preostaje ozbiljna opasnost na koju si nas upozorio", rekla je Tanva. "Ne izravno od ovog djeteta, to vidim, ali onda svakako od Voltura. Kako su saznali za nju? Kada stižu?"

Nije me iznenadilo njezino strelovito shvaćanje. Napokon, što bi uopće moglo biti prijatna obitelji snažnoj poput moje? Samo Volturi.

"Kad je Bella vidjela Irinu onaj dan u gorju," objasnio je Edvard, "sa sobom je imala Renesmee."

Kate je prosiktala i posve stisnula oči. "Irina je to učinila? Vama? Carlisleu? Irina?"

"Ne", prošaptala je Tanya. "Netko drugi..."

"Alice ju je vidjela kako ide do njih", rekao je Edvard. Upitala sam se jesu li ostali primijetili kako se tek blago lecnuo kad je izgovorio Aliceino ime.

"Kako je mogla učiniti nešto takvo?" upitao je Eleazar, nikoga konkretno.

"Zamislite da ste vidjeli Renesmee samo iz daljine. Da niste pričekali da vam objasnimo."

Tanyine su se oči stvrdnule. "Nema veze što je ona pomislila... Vi ste nam obitelj."

"Više ništa ne možemo učiniti u pogledu Irinine odluke. Prekasno je. Alice nam je dala mjesec dana."

I Tanya i Eleazar nakrivili su glave. Kateino se čelo naboralo.

"Tako dugo?" upitao je Eleazar.

"Stižu svi zajedno. Za to su svakako potrebne izvjesne pripreme." Eleazar je zinuo u čudu.

"Cijela garda?"

"Ne samo garda", rekao je Edvard, čvrsto napete čeljusti. "Aro, Caius, Marcus. Čak i supruge."

Svima su im se oči zacaklile od šoka.

"Nemoguće", prazno je rekao Eleazar.

"Kazao bih isto to prije dva dana", rekao je Edvard.

Eleazar se namrštio, a kad je progovorio, maltene je režao. "Ali to uopće nema smisla. Zašto bi izlagali sebe i supruge opasnosti?"

"Nema smisla, kad se tako gleda. Alice je rekla da se ovdje ne radi samo o kazni zbog onoga što misle da smo učinili. Smatrala je da bi nam ti mogao pomoći."

"Nije riječ samo o kazni? Ali čega bi tu još bilo?" Eleazar je počeo koračati po prostoriji, prikradajući se vratima i vraćajući prema nama kao da tu nema nikoga drugog, zureći u pod namrštenih vjeda.

"Gdje su ostali, Edvarde? Carlisle i Alice i drugi?" upitala ga je Tanva.

Edvardovo je oklijevanje bilo gotovo neprimjetno. Odgovorio je samo na dio njezina pitanja.

"U potrazi za prijateljima koji bi nam mogli pomoći."

Tanva se nagnula prema njemu, držeći dlanove pred sobom. "Edvarde, bez obzira na to koliko prijatelja okupite, ne možemo vam pomoći da pobijedite. Možemo samo poginuti s vama. Sigurno to znate. Naravno, možda nas četvero to i zaslužujemo nakon ovoga što je Irina sada učinila, kao i nakon one prilike u kojoj smo vas iznevjerili - i tada za njezin račun." Edvard je brzo odmahnuo glavom. "Ne tražimo od vas da se borite i poginete s nama, Tanya. Znaš da Carlisle nikada ne bi to tražio."

"Pa što onda tražite, Edvarde?"

"Samo svjedočenje. Ako ih uspijemo natjerati da zastanu, samo na trenutak. Ako nam dopuste da im objasnimo..." Dotaknuo je Renesmeein obraz; ona ga je primila za šaku i zadržala je priljubljenu uza svoju kožu. "Teško je posumnjati u našu priču kad je se osobno vidi."

Tanya je polako kimnula glavom. "Misliš da će im njezina prošlost biti toliko bitna?"

"Samo u mjeri u kojoj daje naslutiti kakva će joj budućnost biti. Smisao te zabrane bila je u tome da nas se zaštiti od razotkrivanja, od neumjerenosti djece koja se nisu mogla obuzdati."

"Ja nisam uopće opasna", umiješala se Renesmee. Slušala sam njezin visok, jasan glas novim ušima, zamišljajući kako zvuči ostalima. "Nikad nisam ništa učinila ni dedi ni Sue ni Bilh/ju. Volim ljudska bića. I vuko--ljudska bića kao što je moj Jacob." Ispustila je Edvardovu šaku da bi ispružila ručicu otraga i potapšala Jacoba po ramenu.

Tanva i Kate razmijenile su kratak pogled.

"Da Irina nije tako brzo došla," zamišljeno je rekao Edvard, "mogli smo sve ovo izbjeći."

Renesmee raste tempom bez presedana. Na izmaku ovog mjeseca razvit će se za još pola godine dana."

"Pa, to je nešto čemu svakako možemo posvjedočiti", rekla je Carmen kao da je donijela odluku. "Bit ćemo u stanju prisegnuti da smo je na svoje oči vidjeli kako sazrijeva. Kako bi Volturi mogli zanemariti takav dokaz?"

Eleazar je promrmljao: "Kako, doista?" ali nije podigao pogled, već je samo nastavio koračati kao da uopće ne haje za sve oko sebe.

"Da, možemo svjedočiti za vas", rekla je Tanya. "Toliko svakako možemo učiniti. Razmislit ćemo što bismo još mogli."

"Tanya," pobrinuo se Edvard, saznajući više iz njezinih misli nego iz njezinih riječi, "ne očekujemo da se borite uz nas."

"Ako Volturi ne budu htjeli zastati da saslušaju naše svjedočenje, ne možemo samo ostati po strani", ostala je uporna Tanya. "Naravno, smijem govoriti samo u svoje ime."

Kate je frknula. "Zar stvarno toliko sumnjaš u mene, sestro?"

Tanya joj se široko osmjehnula. "A, čuj, ipak je, to samoubilačka misija."

Kate joj se kratko zauzvrat iscerila, a onda nonšalantno slegnula ramenima. "Uz vas sam."

"I ja ću učiniti sve što mogu da zaštitim dijete", složila se Carmen. Zatim je, kao da ne može odoljeti, ispružila ruke prema Renesmee. "Smijem li te primiti, bebe UndaV

Renesmee je željno pružila ručice prema Carmen, oduševljena svojom novom prijateljicom. Carmen ju je čvrsto zagrlila, tepajući joj na španjolskom.

Bilo je upravo onako kako je bilo s Charliejem, a prije njega i sa svim Cullenovima. Renesmee je bila neodoljiva. Kojim je to svojim svojstvom privlačila sve ostale, stvarajući u njima čak i volju da se životom zavjetuju da će je obraniti?

Načas sam pomislila da bi ono što pokušavamo možda moglo biti moguće. Možda bi Renesmee mogla učiniti nemoguće i pridobiti naše neprijatelje jednako kao i naše prijatelje. A onda sam se sjetila da nas je Alice ostavila, i moja je nada iščeznula jednako brzo kao što se i pojavila.

31. NADARENA:

Kakvu ulogu vukodlaci imaju u ovome?" upitala je zatim Tanva, odmjeravajući Jacoba pogledom.

Jacob se oglasio prije nego što je Edvard stigao odgovoriti. "Ako Volturi ne žele stati da saslušaju kako stvari stoje s Nessie, mislim, Renesmee," ispravio se, prisjetivši se da Tanva neće razumjeti njegov debilni nadimak, "mi ćemo ih spriječiti."

"Jako hrabro, dijete, ali to bi bilo nemoguće i mnogo iskusnijim borcima od vas."

"Ne znate što sve mi možemo."

Tanva je slegnula ramenima. "Svakako, vlastiti život smijete potrošiti kako vam drago."

Jacobove su oči na trenutak pogledale Renesmee - koja je još bila u Carmeninu naručju, s Kate tik uz njih - i bilo je lako opaziti čežnju u njima.

"Posebna je ova malena", zamišljeno je rekla Tanya. "Teško joj je odoljeti."

"Vrlo nadarena obitelj", promrmljao je Eleazar u hodu. Korak mu se ubrzavao; svake je sekunde sijevao od vrata do Carmen i natrag. "Otac čita misli, majka je štit, a onda još i ta čarolija kojom nas je ovo izuzetno dijete opčinilo. Pitam se postoji li naziv za to što ona radi, ili

je to normalna pojava u vampirskih hibrida. Kao da se takvo što uopće može nazvati normalnim! Vampirski hibrid, baš!"

"Ispričavam se", preneraženo je rekao Edvard. Ispružio je ruku i pri-držao Eleazara za rame kad se namjeravao opet okrenuti prema vratima. "Kako si to upravo nazvao moju suprugu?" Eleazar je znatiželjno pogledao Edvarda, zaboravivši na trenutak ma-nično koračati. "Mislim da je ona štit. Sada me blokira, tako da ne mogu biti siguran."

Blenula sam u Eleazara, a obrve su mi se zbunjeno stisnule. Štit? Kako to misli da ga blokiram? Evo, stojim tu pokraj njega, držanje mi ni u kojem pogledu nije obrambeno. "Štit?" zgranuto je ponovio Edvard.

"Ma daj, Edvarde! Ako je ne mogu očitati, sve mi se čini da ni ti to ne možeš. Čuješ li joj misli u ovom trenutku?" upitao ga je Eleazar.

"Ne", promrmljao je Edvard. "Ali nikada nisam ni mogao. Čak ni dok je bila ljudska."

"Nikada?" trepnuo je Eleazar. "Zanimljivo. To ukazuje na prilično snažan latentni dar, ako se tako jasno iskazivao čak i prije preobražaja. Ne mogu naći put kroz njezin štit da ga potpuno pojmem. No zacijelo je još sirov - njoj je tek nekoliko mjeseci." Sada je gotovo iznureno pogledao Edvarda. "A prema svemu sudeći, ona pojma nema što radi. Izvodi to posve nesvjesno. Koja ironija. Aro me slao diljem svijeta u potragu za takvim anomalijama, a ti si eto slučajno nabasao na nju i čak i ne shvaćaš što to imaš." Eleazar je odmahnuo glavom u nevjerici.

Namrgodila sam se. "O čemu vi to? Kako bih ja mogla biti štit? Što to uopće znači?" U glavi mi je samo bila predodžba nekakvog smiješnog srednjovjekovnog oklopa.

Eleazar je nakrivio glavu, proučavajući me. "U gardi smo odviše formalno gledali na to, slutim. Kategoriziranje nadarenosti zapravo je subjektivan, nasumičan posao; svaki je dar jedinstven, ista se stvar nikad dvaput ne susretne. Ali tebe je, Bella, prilično lako klasificirati. Potpuno obrambeni dar, koji pruža zaštitu nekom vidu nositelja, uvijek se naziva štitom. Jesi li ikada iskušala svoje umijeće? Jesi li blokirala ikoga izuzev mene i svojega partnera?"

Trebalo mi je nekoliko sekundi, usprkos brzini moga novog mozga, da sročim odgovor.

"Djeluje samo na pojedine stvari", kazala sam mu. "Moja je glava, recimo to tako... privatna. Ali ne mogu spriječiti Jaspersa da mi utječe na raspoloženje, ili Alice da vidi moju budućnost."

"Potpuno mentalna obrana." Eleazar je zamišljeno kimnuo glavom. "Ograničena, ali snažna."

"Aro ju nije mogao čuti", umiješao se Edvard. "Premda je bila ljudska kad su se upoznali." Eleazar je razrogačio oči.

"Jane mi je pokušala nanijeti bol, ali nije mogla", rekla sam. "Edvard misli da me Demetri ne može naći, a ni da me Alec ne može osujetiti. Je li to dobro?"

Zijevajući i dalje u čudu, Eleazar je kimnuo glavom. "Itekako."

"Štit!" rekao je Edvard, glasom prožetim dubokim zadovoljstvom. "Nikada to nisam tako shvatio. Jedina koju sam prije upoznao bila je Renata, a ona je to izvodila na uvelike drugačiji način."

Eleazar se donekle oporavio. "Da, nijedan se dar nikada ne iskazuje na potpuno isti način, jer nitko nikada ne misli na posve isti način."

"Tko je Renata? Što ona radi?" upitala sam. I Renesmee je to zanimalo, jer se odmaknula od Carmen da vidi preko Kate.

"Renata je Arova osobna tjelohraniteljica", kazao mi je Eleazar. "Vrlo praktičan štit, a i vrlo jak."

Nejasno sam se sjećala šačice vampira koji su se držali Ara u njegovoj morbidnoj kuli, muških kao i ženskih. Nisam pamtila lica žena u toj nelagodnoj, strašnoj uspomeni. Jedna je sigurno bila Renata.

"Pitam se..." zamišljeno je rekao Eleazar. "Vidiš, Renata je snažan štit protiv tjelesnog napada. Ako netko priđe njoj - ili Aru, jer ona je uvijek tik do njega u opasnoj situaciji - otkrit će da je... ometen. Okružuje ju odbojna sila, premda gotovo nezamjetljiva. Jednostavno shvatiš da ideš u smjeru kojim nisi namjeravao ići, ne znajući točno zašto si uopće htio krenuti tim smjerom. U stanju je projicirati taj štit nekoliko metara oko sebe. Štiti i Caiusa i Marcusa, kad zatreba, ali Aro joj je prioritetan.

Samo, njezina sposobnost nije zapravo materijalna. Kao i golema većina naših darova, događa se u umu. Kad bi pokušala tebe odbiti, pitam se tko bi pobijedio." Odmahnuo je glavom. "Nikad još nisam čuo da je netko osujetio Arov ili Janein dar."

"Mama, posebna si", rekla mi je Renesmee bez iznenađenja, kao da komentira boju moje odjeće.

Sva sam se pogubila. Ne znam li ja već za svoj dar? Imam tu supersamo-kontrolu koja mije omogućila preskočiti užasnu prvu godinu novorođene. Vampiri imaju najviše jedno dodatno umijeće, zar ne?

Ili je Edvard u početku imao pravo? Prije nego što je Carlisle iznio pretpostavku da bi moja samokontrola mogla biti nekako nadnaravna, Edvard je smatrao da je moje samoobuzdavanje tek plod dobrih priprema -pravih nazora i stava, kako je to izjavio.

Koji je od njih bio u pravu? Imam li još sposobnosti? Postoji li ime i kategorija za to što sam?

"Možeš li ga projicirati?" sa zanimanjem me upitala Kate. "Projicirati?" priupitala sam je.

"Raširiti oko sebe", pojasnila mije Kate. "Zaštititi još nekoga osim sebe."

"Ne znam. Nikad nisam pokušala. Nisam znala da bih to trebala učiniti."

"O, možda i ne možeš", brzo je dometnula Kate. "Samo nebo zna da već stoljećima radim na tome, a ne mogu postići više od toga da mi struja poteče preko kože."

Zabezegnuto sam se zagledala u nju.

"Kate ima napadačko umijeće", rekao je Edvard. "Otprilike kao Jane."

Automatski sam ustuknula od Kate, našto se ona nasmijala.

"Ne služim se time sadistički", smirila me. "To je samo nešto što mi dobro dođe u borbi."

Polako sam shvaćala što je to Kate rekla, kopčala smisao. Zaštititi još nekoga osim sebe, kazala je. Kao da postoji način da uključim još nekoga u svoju neobičnu, osebujno nečujnu glavu.

Sjetila sam se kako se Edvard grčio na prastarom kamenu u tornju dvorca Voltura. Iako mije to bila ljudska uspomena, bila je oštija, bolnija od većine drugih - kao da mi je usječena u moždano tkivo.

Sto ako mogu spriječiti da se to ikada više dogodi? Sto ako ga mogu zaštititi? Zaštititi Renesmee? Sto ako postoji makar i najmanji tračak mogućnosti da svojim štitom obuhvatim i njih?

"Moraš me naučiti što da radim!" usrdno sam zamolila Kate, bez razmišljanja je primivši za lakat. "Moraš mi pokazati kako se to izvodi!"

Kate se lecnula na moj stisak. "Možda - ako prestaneš pokušavati sabiti moj doseg."

"Ups! Oprosti!"

"Služiš se štitom, nego što", rekla je Kate. "Taj ti je potez trebao donijeti šok od kojeg bi ti praktički otpala ruka. Maloprije nisi ništa osjetila?"

"To nije baš bilo neophodno, Kate. Nije mislila ništa loše", promrsio je Edvard sebi u bradu. Nitko od nas nije hajao za njegove riječi.

"Ne, ništa nisam osjetila. A izvodila si to svoje s električnom strujom?"

"Jesam. Hmm. Nikad nisam susrela osobu koja to ne bi osjetila, bila ona besmrtna ili ne."

"Rekla si da to možeš projicirati? Na svoju kožu?"

Kate je kimnula glavom. "Nekad mi je to bilo samo u dlanovima. Otprilike kao kod Ara."

"Ili Renesmee", ubacio se Edvard.

"Ali nakon mnogo vježbanja mogu zračiti struju cijelim tijelom. To je dobra obrana. Svatko tko me pokuša dotaknuti padne kao čovjek od Taseru. Obori ga samo na trenutak, ali to je dovoljno."

Tek sam s pola uha slušala Kate, jer su mi se misli rojile oko ideje da bih mogla zaštititi svoju malu obitelj, kad bih to mogla dovoljno brzo naučiti. Žarko sam poželjela da mi dobro ide to projiciranje, kao što mi nekako zagonetno dobro idu i svi drugi vidovi vampirskog bitka. Ljudski me život nije pripremio na prirodnu sposobnost, pa nisam mogla računati s time da će mi ovo umijeće potrajati.

Kao da nikada još ništa nisam tako usrdno željela kao ovo: sposobnost da zaštitim voljene. Zaokupljena tom pomišlju, nisam primijetila da Edvard i Eleazar vode nijemi razgovor sve dok ga nisu počeli pretakati u riječi.

"Samo, možeš li se sjetiti jedne jedine iznimke?" upitao gaje Edvard.

Pogledala sam ga da vidim što hoće reći i shvatila da svi ostali već gledaju njih dvojicu.

Uživljeno su se nagnuli jedan prema drugome, Edvard sav krut i sumnjičav, Eleazar nesretan i neodlučan.

"Ne bih tako mislio o njima", rekao je Eleazar kroza zube. Iznenadila me nagla promjena ozračja.

"Ako si u pravu—" ponovno je progovorio Eleazar.

Edvard mu je upao u riječ. "To si pomislio ti, a ne ja."

"Ako sam ja u pravu... Ne mogu ni pojmiti što bi to značilo. Promijenilo bi se sve u svijetu koji smo stvorili. Promijenio bi se smisao moga života. Onoga u čemu sam sudjelovao."

"Uvijek si imao najbolje namjere, Eleazare."

"Zar bi to uopće bilo bitno? Što sam učinio? Koliko života..."

Tanya je utješno položila ruku Eleazaru na rame. "Što smo propustili, prijatelju? Zanima me, kako bih mogla proturječiti tim izjavama. Nikada nisi učinio ništa što bi zaslužilo ovakav samoprijekor."

"Maje li, nisam?" promrsio je Eleazar. Zatim se izvukao ispod njezine ruke i ponovno počeo koračati tamo-amo, čak još brže nego prije.

Tanya ga je promatrala pola sekunde, a onda se usredotočila na Edvarda. "Objasni."

Edvard je kimnuo, slijedeći napetim pogledom Eleazara kad je progovorio. "Nastojao je shvatiti zbog čega će toliko Voltura doći da nas kazne. Oni to inače tako ne rade. Svakako, mi smo najveći zreli koven s kojim su imali posla, ali drugi su se koveni već znali udružiti poradi

vlastite zaštite, a nikad im nisu predstavljali naročit izazov usprkos svojoj brojnosti. Nas vežu tješnje spona, što im je svakako bitno, ali ne i presudno.

Prisjetio se drugih prilika u kojima su koveni kažnjavani, iz ovog ili onog razloga, i opazio je stalan obrazac. Taj obrazac ostatak garde nikad ne bi uočio, jer je Eleazar jedini prenosio bitne obavještajne podatke Aru, i to osobno. Taj se obrazac ponavljao tek otprilike svaka dva stoljeća."

"O kakvom se obrascu radilo?" upitala je Carmen, promatrajući Eleazara kao i Edvard.

"Aro rijetko kad osobno sudjeluje u kaznenoj ekspediciji", rekao je Edvard. "Ali, u prošlosti, kad bi Aro poželio nešto konkretno, nikad nije dugo prošlo prije nego što bi se pojavili dokazi da je ovaj ili onaj koven počinio neko neoprostivo zlodjelo. Pradavnici bi odlučili početi s gardom da promatraju dijeljenje pravde. A onda, nakon što bi se koven praktički uništio, Aro bi udijelio oprost jednome članu čije su misli, kako je tvrdio, bile naročito pokajničke. Uvijek bi se ispostavilo da taj vampir ima dar kojemu se Aro divio. Uvijek bi ta osoba dobila mjesto u gardi. Nadareni je vampir bivao brzo pridobiven, uvijek strahovito zahvalan na ukazanoj počasti. Iznimki nije bilo."

"Sigurno je vrlo opojno kad te izaberu", iznijela je Kate svoju pretpostavku.

"Ha!" zarežao je Eleazar, krećući se i dalje.

"Postoji jedna članica garde", rekao je Edvard, objašnjavajući Eleaza-rovu ljutitu reakciju.

"Zove se Chelsea. Ona utječe na emocionalne spona između pojedinaca. Može i opustiti i učvrstiti te spona. Može nekoga navesti da se osjeća vezanim uz Volture, da im želi pripadati, da im želi udovoljiti..."

Eleazar je naglo zastao. "Svi smo shvaćali zbog čega je Chelsea važna. Kad smo u borbi mogli razvrgnuti odanost između savezničkih koven, utoliko lakše smo ih mogli uništiti. Kad smo mogli emocionalno odvojiti nedužne članove koven od krivih, pravda se mogla udijeliti bez nepotrebne brutalnosti - krivci bi se kaznili bez ometanja, a nedužni pošteđeni. U suprotnom je bilo nemoguće spriječiti da se koven bori kao cjelina. I tako je Chelsea raskidala spona koje su ih vezivale. Meni je to izgledalo vrlo uvidavno, kao dokaz Arova milosrđa. Točno, slutio sam da Chelsea čvršće vezuje i našu postrojbu, ali i to je bilo dobro. Time smo bili djelotvorniji. I olakšavalo nam se supostojanje."

To mi je pojasnilo stare uspomene. Prije si nisam nikako uspijevala objasniti kako to da garda sluša svoje gospodare tako dragovoljno, s gotovo ljubavničkom odanošću.

"Koliko je njezin dar snažan?" upitala je Tanya, pomalo napetim glasom. Pogled joj je brzo prešao preko svih članova njezine obitelji.

Eleazar je slegnuo ramenima. "Ja sam mogao otići s Carmen." A onda je odmahnuo glavom.

"Ali bilo što slabije od partnerske vezanosti dolazi u

opasnost. Barem u normalnom kovenu. Ipak, te su spona slabije od onih u našoj obitelji.

Postajemo uljuđeniji zbog odricanja od ljudske krvi - tako da možemo stvarati istinske spona ljubavi. Sumnjam da bi ona mogla obratiti našu odanost, Tanva."

Tanva je kimnula, kao da ju je odgovor smirio, dok je Eleazar nastavio iznositi analizu.

"Mogao sam zaključiti da je razlog Arove odluke da osobno dođe, i povede tolike sa sobom, samo u tome što mu cilj nije kazna, već stjecanje", rekao je Eleazar. "Mora biti prisutan kako bi kontrolirao situaciju. Ali treba mu cijela garda za zaštitu od tako brojnog, nadarenog koven. S druge strane, to bi ostavilo druge pradavnike nezaštićene u Volterri. Što je prevelik rizik -

netko bi mogao pokušati iskoristiti tu okolnost. I tako svi stižu zajedno. Kako bi inače on mogao zajamčiti da će zaštititi one darove do kojih mu je stalo? A očito mu je itekako stalo do njih", zamišljeno je rekao Eleazar.

Edvardov je glas bio prigušen poput daha. "Koliko sam mu prošlog proljeća uspio vidjeti u mislima, Aru nikada nije ni do čega bilo stalo toliko koliko mu je sada stalo do Alice."

Osjetila sam kako su mi se usta razjapila kad sam se prisjetila grozomornih prizora koje sam davno zamislila: Edvarda i Alice u crnim ogrtačima, krvavocrvenih očiju, hladnih i dalekih lica dok stoje blisko poput sjenki, s Arovim rukama na svojim... Nije li Alice upravo to vidjela? Nije li možda vidjela kako Chelsea nastoji ukloniti njezinu ljubav prema nama, vezati je uz Ara i Caiusa i Marcusa?

"Je li zato Alice otišla?" upitala sam, a glas mi je prepukao pri njezinu imenu.

Edvard je položio ruku na moj obraz. "Mislim da je upravo to bio razlog. Htjela je spriječiti da Aro stekne upravo ono do čega mu je najviše stalo. Htjela je zadržati svoju moć izvan njegovih ruku."

Začula sam kako se Tanya i Kate zgranuto sašaptavaju i sjetila se da one nisu znale za Alice.

"On želi i tebe", prošaptala sam.

Edvard je slegnuo ramenima, odjednom malčice previše pribran u licu. "Ni približno toliko. Ne bih mu zapravo mogao dati ništa više nego što već ima. A i to, naravno, ovisi o tome hoće li uspjeti naći način da me primora da se pokorim njegovoj volji. Poznaje me, pa zna kako je mala vjerojatnost za to." Podrugljivo je podigao obrvu.

Eleazar se skamenio na Edvardovu lakomislenost. "On zna i tvoju slabu točku", istaknuo mu je Eleazar, a onda je pogledao mene.

"Nema potrebe da sada raspravljamo o tome", brzo je rekao Edvard.

Eleazar je zanemario tu sugestiju i nastavio. "Svejedno, vjerojatno želi i tvoju partnericu.

Sigurno gaje zaintrigirao dar koji gaje mogao osujetiti čak i svome ljudskom utjelovljenju."

Edvardu je ova tema nelagodno padala. Ni meni se nije sviđala. Kad bi Aro htio da učinim nešto - bilo što - samo bi trebao zaprijetiti Edvardu, i pokorila bih se. I obratno.

Je li smrt manja briga? Je li padanje u zarobljeništvo ono čega bismo se zaista trebali bojati?

Edvard je promijenio temu. "Mislim da su Volturi to čekali - neki izgovor. Nisu mogli znati u kojem će im obliku izgovor doći, ali već su imali razrađen plan za priliku da dođe. Zbog toga je Alice vidjela njihovu odluku prije nego što ju je Irina pokrenula. Odluka je već bila donesena, samo je čekala neki izgovor da joj pruži opravdanje."

"Ako Volturi zlorabe povjerenje koje su im svi besmrtnici povjerali..." promrmljala je Carmen.

"Je li to bitno?" upitao je Eleazar. "Tko bi vjerovao u to? A čak i kad bi se ostale moglo uvjeriti u to da Volturi iskorištavaju svoju moć, bi li to iole promijenilo sadašnju situaciju? Njima se nitko ne može suprotstaviti."

"Premda su neki od nas očito dovoljno ludi da pokušaju", tiho je rekla Kate.

Edvard je odmahnuo glavom. "Vi ste tu samo zbog svjedočenja, Kate. Kakav god cilj Aro imao, ne bih rekao da je spreman okaljati ugled Voltura zbog toga. Uspijemo li izbiti mu iz ruke argumente koje ima protiv nas, bit će primoran ostaviti nas na miru."

"Ma naravno", promrmljala je Tanva.

Nitko nije izgledao kao da vjeruje u to. Nekoliko dugih minuta svi su samo šutjeli.

Zatim sam začula zvuk skretanja guma s kolnika autoceste na zemljani prilazni put Cullenovih.

"Joj, dovraga, Charlie", promrsila sam. "Možda bi Denalijevci mogli pričekati na katu dok ga—" "Ne", rekao je Edvard udaljenim glasom. Oči su mu bile negdje daleko, tupo zagledane u vrata. "Nije to tvoj otac." Pogled mu se usredotočio na mene. "Alice je ipak poslala Petera i Charlotte. Vrijeme je da se pripremimo za novu rundu."

32. DRUŽINA:

Ugolemoj kući Cullenovih našlo se više gostiju nego što bi ikome teoretski moglo biti udobno. Posjetitelji su se uspijevali snalaziti samo zato što nitko od njih nije spavao. Samo, s obrocima je bilo pomalo nezgodno. Pridošlice su surađivali što su bolje mogli. U širokom su luku zaobilazili Forks i La Push, loveći samo izvan savezne države; Edward je bio uviđavan domaćin, i posuđivao im je svoje automobile prema potrebi a da nije ni trepnuo. Ipak, taj mi je kompromis vrlo teško padao, premda sam se pokušala uvjeriti da bi ionako lovili negdje u svijetu.

Jacoba je to još više pogađalo. Vukodlaci su postojali kako bi se borili da ne dođe do ljudskih žrtava, a tu se podnosilo nesputano ubijanje tik izvan granica čopora. Ali pod ovim okolnostima, kad se Renesmee nalazila u izravnoj opasnosti, držao je jezik za zubima i mrko gledao u pod, radije nego u vampire.

Zapanjilo me s kakvom lakoćom novopridošli vampiri prihvaćaju Jacoba; problemi koje je Edvard predviđao nikad se nisu ostvarili. Jacob kao da im je bio manje-više nevidljiv, ne baš osoba, ali ne baš niti hrana. Odnosili su se prema njemu kao što se ljudi koji ne vole životinje odnose prema ljubimcima svojih prijatelja.

Leah, Seth, Quil i Embry dobili su nalog da zasad trče sa Samom, a i Jacob bi im se drage volje bio pridružio daje mogao podnijeti razdvojenost od Renesmee, dok je Renesmee bila zauzeta opčinjavanjem čudnovate družine Carlisleovih prijatelja.

Pet-šest puta smo ponovili prizor upoznavanja Renesmee s kovenom iz Denalija. Prvo za Petera i Charlotte, koje su nam Alice i Jasper poslali bez ikakva objašnjenja; kao i većina onih koji su poznavali Alice, s pouzdanjem su prihvatili njezine upute usprkos manjku informacija. Alice im nije rekla

ništa o smjeru kojim ona i Jasper idu. Nije im obećala da će se ikada više vidjeti s njom.

Ni Peter ni Charlotte nikada nisu vidjeli besmrtno dijete. Premda su znali za pravilo, njihova negativna reakcija nije bila tako snažna kao u vampira iz Denalija u početku. Znatiželja ih je nagnala da prihvate primiti Renesmeino "objašnjenje". Ništa više nije bilo potrebno. Sada su bili voljni svjedočiti u jednakoj mjeri kao i Tanyina obitelj.

Carlisle je poslao prijatelje iz Irske i Egipta.

Irski je klan stigao prvi, i bilo ih je iznenađujuće lako uvjeriti. Predvodila ih je Siobhan - žena goleme pojavnosti, čije je masivno tijelo u isti mah bilo lijepo i hipnotičko dok se kretalo u mekim prelijevanjima - ali ona i njezin partner tvrda lica, Liam, odavna su se navikli pouzdati u sud najnovije članice svojega koven. Mala Maggie, lelujavih riđih kovrča, nije se tjelesno isticala kao njih dvoje, ali imala je dar prozreti tuđe laži, a njezin se pravorijek nikad nije poricao. Maggie je izjavila da Edvard govori istinu, pa su Siobhan i Liam apsolutno prihvatili našu priču prije nego što su i dotaknuli Renesmee.

Amun i ostali egipatski vampiri bili su druga priča. Čak i nakon što su dvoje mladih pripadnika koveni, Benjamin i Tia, prihvatili Renesmeeino objašnjenje, Amun ju je odbio dotaknuti i naredio je svome koveni da ode. Benjamin - neobično vedar vampir, koji je izgledao jedva nešto stariji od dječaka, i djelovao u isti mah pun krajnjeg samopouzdanja i krajnjeg nehaja - nagovorio je Amuna da ostanu s nekoliko prikrivenih prijatelji o razvrgavanju njihova saveza. Amun je ostao, ali i dalje je odbijao dotaknuti Renesmee, ne dopuštajući ni svojoj partnerici Kebi daje dodirne. Djelovalo mi je čudno što su baš oni zajedno - premda su svi Egipćani međusobno bili tako slični, ponoćno crne kose i maslinasto blijede kože, da su lako mogli proći kao biološka obitelj. Amun je bio stariji član i nametljivi predvodnik. Kebi se nikad nije odmicala od Amuna dalje od njegove sjene, i nikad nisam čula da izgovara ni jednu jedinu riječ. Tia, Benjaminova partnerica, također je bila tiha žena, iako je, kad bi ipak nešto rekla, u svemu što bi kazala bilo velike pronicljivosti i težine. Svejedno, činilo se da je Benjamin prirodno središte njihove skupine, kao da se odlikuje nekom nevidljivom privlačnošću o kojoj ovisi uravnoteženost svih ostalih. Vidjela sam kako Eleazar razrogačenih očiju promatra dječaka i pretpostavila da Benjamin posjeduje dar privlačenja ostalih sebi.

"Nije stvar u tome", pojasnio mi je Edvard kad smo te noći ostali sami. "Njegov je dar tako jedinstven da Amun premire od straha da će ga izgubiti. Slično kao što smo mi planirali spriječiti da Aro sazna za

Renesmee" - uzdahnio je - "Amun cijelo vrijeme pazi da Aro ne dozna za Benjamina. Amun je stvorio Benjamina, znajući da će biti poseban."

"Što on može?"

"Nešto što Eleazar nikad prije nije vidio. Nešto za što ja nikad nisam čuo. Nešto protiv čega čak ni tvoj štiti ne bi koristio." Uputio mi je svoj izvijeni osmijeh. "On doista može utjecati na elemente - na zemlju, zrak, vodu i vatru. Istinski, fizički manipulirati njima, ne tek stvarati umne iluzije. Benjamin još obavlja pokuse s time, a Amun ga nastoji oblikovati u oružje. Ali vidiš kako je Benjamin neovisan po prirodi. Ne dopušta da ga se iskorištava."

"Drag ti je", zaključila sam prema tonu njegova glasa.

"Ima vrlo jasan pojam pravde i krivde. Sviđa mi se njegovo držanje."

Amunovo je držanje bilo nešto sasvim drugo, i on i Kebi držali su se zasebno, premda su Benjamin i Tia bili na dobrom putu da se čvrsto prijatelje s kovenima iz Denalija i Irske.

Nadali smo se da će Carlisleov povratak olakšati preostalu napetost s Amunom.

Emmett i Rose slali su pojedince - sve Carlisleove nomadske prijatelje kojima su uspjeli ući u trag.

Prvi je stigao Garrett - visok, vižljiv vampir gorljivih rubinskih očiju i duge kose boje pijeska koju je kožnom uzicom vezivao na zatiljku - i smjesta je bilo jasno da je pustolov. Slutila sam da smo pred njega mogli postaviti bilo kakav izazov, a on bi ga prihvatio čisto zato da iskuša sebe. Brzo se zbližio sa sestrama iz Denalija, postavljajući im bezbroj pitanja o njihovu neobičnom načinu života. Upitala sam se nije li vegeterijanstvo još jedan izazov koji bi prihvatio, samo da vidi hoće li mu ići.

Došli su i Mary i Randall - otprije prijatelji, iako nisu putovali zajedno. Saslušali su Renesmeeinu priču i ostali svjedočiti kao i ostali. Poput Dena-lijevaca, razmišljali su kako će se postaviti ako Volturi ne zastanu saslušati objašnjenja. Sve troje nomada poigralo se pomišlju da ostanu s nama.

Jasno, Jacob je sa svakom prinovom postajao sve zlovoljniji. Držao se podalje kad je mogao, a kad nije, prigovarao je Renesmee da će mu netko morati dati kazalo ako se od njega očekuje da mu bude jasno kako se koji novopridošli krvopija zove.²

Carlisle i Esme vratili su se tjedan dana nakon odlaska, Emmett i Rosalie tek nekoliko dana poslije, i svima nam je laknulo kad su došli kući. Carlisle je sa sobom doveo još jednog prijatelja, premda prijatelj možda nije bio točan izraz. Alistair je bio mizantropičan engleski vampir koji je smatrao Carlislea najbližim znancem, iako je jedva podnosio posjete češće od jedanput u stoljeću. Alistairu je mnogo draže bilo samostalno lutanje, pa se Carlisle pozvao na mnoge stare dugove ne bi li ga dovabio. Klonio se svakog društva, i bilo je jasno da među okupljenim kovenima nema poklonika.

Taj natmureni tamnokosi vampir povjerovao je Carlisleu na riječ o Renesmeeinu podrijetlu, odbivši je dotaknuti, kao i Amun. Edvard je rekao Carlisleu, Esme i meni da se Alistair boji biti tu, ali još se više boji ne saznati ishod. S dubokom je sumnjom gledao na svaki autoritet, tako da je prirodno bio sumnjičav prema Volturima. Sadašnja su mu zbivanja potvrđivala sva ta strahovanja.

"Naravno, sad će znati da sam bio tu", čuli smo ga kako gundā sebi u bradu na tavanu - omiljenom mjestu za durenje. "Više to nikako neću moći sakriti od Ara. Stoljeća bijega, eto što će to značiti. Svi s kojima je Carlisle razgovarao u proteklih deset godina naći će im se na popisu. Ne mogu vjerovati da sam se dao uvući u ovoliku nevolju. Krasna li postupanja prema prijateljima."

Ali ako je imao pravo što se bježanja od Voltura tiče, barem je u tome imao više nade u uspjeh od nas ostalih. Alistair je bio tragač, premda ni približno tako precizan i uspješan kao Demetri. Alistair je samo osjećao nejasno privlačenje prema onome za čim traga. Ali to će mu povlačenje biti dostatno da mu dade do znanja u kojem smjeru da bježi - u smjeru suprotnom od Demetrija.

A onda je stigao još jedan par neočekivanih prijatelja - neočekivanih, jer ni Carlisle ni Rosalie nisu uspjeli stupiti u kontakt s Amazonkama.

"Carlisle", pozdravila gaje viša od dviju vrlo visokih, zvjerskih žena na dolasku. Obje su izgledale rastegnuto - dugih ruku i nogu, dugih prstiju, dugih crnih pletenica i dugih, dugonosih lica. Na sebi nisu imale ništa osim životinjskih koža - kožnih prsluka i pripijenih hlača privezanih sa strane kožnim uzicama. Nisu izgledale divlje samo zbog ekscentrične odjeće, nego i zbog cijele svoje pojave, od nemirnih, grimiznih očiju, pa do iznenadnih, strelovitih kretnji. Nikada još nisam upoznala manje civilizirane vampire.

Ali poslala ih je Alice, što je bila zanimljiva vijest, blago rečeno. Zašto je Alice otišla u Južnu Ameriku? Samo zato što je vidjela da nitko drugi neće uspjeti stupiti u doticaj s Amazonkama? "Zafrina i Senna! Ali, gdje je Kachiri?" upitao je Carlisle. "Nikad vas tri nisam vidio razdvojene." "Alice nam je rekla da se moramo razići", odgovorila mu je Zafrina grubim, dubokim glasom koji je odgovarao njezinu divljem izgledu.

"Nije nam ugodno to što nismo zajedno, ali Alice nas je uvjerila da smo ovdje potrebne vama, dok je Kachiri njoj itekako trebala negdje drugdje. Samo nam je to htjela reći, izuzev toga da postoji neka velika hitnja...?" Zafrina se izjava pretvorila u nedovršeno pitanje, pa sam - s

drhtajem živaca koji me nikad nije napuštao, ma koliko puta da sam to već bila učinila - iznijela Renesmee na upoznavanje s njima.

Usprkos svome strašnom izgledu, vrlo su smireno saslušale našu priču, a onda dopustile Renesmee da im je dokaže. Oduševile su se njome jednako kao i svi ostali vampiri, ali ja se nisam mogla lišiti brige dok sam promatrala kako se naglo, istrzano kreću tako blizu Renesmee. Senna je uvijek bila pokraj Zafrine i nikad ništa nije govorila, ali nije to bilo onako kao kod Amuna i Kebi. Kebi se držala nekako pokorno; Senna i Zafrina bile su prije kao dva uda istoga tijela - pri čemu je, eto, Zafrina bila ta koja govori za njih obje.

Vijest o Alice neobično me primirila. Očito je krenula u neku vlastitu, neznanu misiju dok je izbjegavala to što već Aro ima za nju u planu.

Edvard se oduševio što su nam Amazonke došle, jer Zafrina je bila izuzetno nadarena; njezin je dar mogao poslužiti kao vrlo opasno napadačko oružje. Naravno, Edvard nije tražio da Zafrina stane na našu stranu u borbi, ali ako Volturi ne zastanu nakon što ugledaju naše svjedoke, možda će zastati kad ugledaju drugačiji prizor.

"Riječ je o vrlo čistoj iluziji", pojasnio je Edvard kad se pokazalo da ništa ne vidim, kao i obično. Zafrini je moj imunitet bio zanimljiv i zabavan - nikada još nije susrela nešto takvo - pa je nemirno stajala uz nas dok mi je Edvard opisivao što propuštam. Edvardove su se oči pomalo zamutile kad je nastavio. "Veliku većinu može nagnati da vide što god ona želi da vide - da vide to, i ništa drugo. Na primjer, u ovom trenutku imam dojam da se nalazim sam usred tropske prašume. Prizor mi je tako bistar da bih možda mogao povjerovati u njega, kad ne bih i dalje osjećao da te grlim."

Zafrinine su se usne iskrivile u tvrdnu inačicu smiješka. Sekundu potom, Edvardove su se oči opet fokusirale, i iscerio joj se.

"Dojmljivo", rekao je.

Renesmee je bila opčinjena našim razgovorom, pa je neustrašivo ispružila ručicu prema Zafrini.

"Mogu ja vidjeti?" zamolila ju je.

"Sto bi htjela vidjeti?" upitala ju je Zafrina.

"To što si pokazala tati."

Zafrina je kimnula glavom, a ja sam zabrinuto promatrala kako Renesmeeine oči počinju tupo gledati u prazno. Sekundu potom, zasljepljujući je osmijeh obasjao Renesmeeino lice.

"Još", zapovjedila je.

Nakon toga je bilo teško odvojiti Renesmee od Zafrine i njezinih lijepih sličica. To me brinulo, jer sam bila posve sigurna da Zafrina može stvoriti prizore koji nisu ni najmanje lijepi. Ali kroz Renesmeeine sam misli sama mogla vidjeti Zafrinine vizije - bile su bistre kao i bilo koje sjećanje same Renesmee, kao da su stvarne - i tako osobno prosuđivati jesu li ili nisu primjerene.

Premda je nisam lako prepuštala, morala sam priznati da je dobro što Zafrina zabavlja Renesmee. Trebale su mi slobodne ruke. Toliko sam toga trebala naučiti, i fizički i psihički, a vremena je bilo tako malo.

Moj prvi pokušaj učenja vještine borbe nije dobro prošao.

Edvard me priklještio uz tlo za otprilike dvije sekunde. Ali umjesto da mi dopusti da se iskobeljam - što sam apsolutno mogla - odskočio je od mene. Smjesta sam shvatila da nešto

nije u redu; bio je nepomičan kao kamen, i samo je netremice gledao preko tratine na kojoj smo vježbali.

"Oprosti, Bella", rekao je.

"Ne, dobro mi je", rekla sam. "Hajdemo opet."

"Ne mogu."

"Kako to misliš da ne možeš? Tek smo počeli." Nije mi odgovorio.

"Čuj, znam da mi ne ide, ali ne mogu se popraviti ako mi nećeš pomoći."

Ništa nije rekao. Zaigrano sam skočila na njega. Nije se ni pokušao obraniti, pa smo oboje pali na zemlju. Ostao je nepomičan kad sam mu prislonila usne na grkljan.

"Pobjednica", objavila sam.

Stisnuo je oči, ali ništa nije rekao.

"Edvarde? Što je bilo? Zašto me ne želiš učiti?"

Prošla je puna minuta prije nego što je opet progovorio.

"To mi je jednostavno... nepodnošljivo. Emmett i Rosalie znaju jednako koliko i ja. Tanya i Eleazar vjerojatno znaju čak i više. Pitaj nekog drugog."

"To nije fer! Tebi ovo ide. Prije si pomogao Jasperu - borio si se s njim, a i sa svima ostalima. Zašto nećeš sa mnom? U čemu sam pogriješila?"

Iznureno je uzdahnuo. Oči su mu bile tamne, s jedva tračkom zlata da ublaži crnilo.

"Kada te tako gledam, kada te analiziram kao metu. Kada vidim sve načine na koje te mogu ubiti..." Lecnuo se. "Sve mi to postane prestvarno. Nemamo baš toliko vremena da stvarno bude neke razlike u tome tko ti je učitelj. Bilo tko te može uputiti u temelje."

Namrgodila sam se.

Dotaknuo mi je nadureno izbočenu donju usnu i osmjehnuo se. "Uostalom, nepotrebno je. Volturi će se zaustaviti. Natjerat ćemo ih da shvate."

"Ali što ako ne stanu! Moram ovo naučiti."

"Nađi si drugog učitelja."

To nije bio naš zadnji razgovor o toj temi, ali nikad ga nisam uspjela natjerati da bar mrvicu promijeni odluku.

Emmett je bio više nego voljan pomoći, premda mi je njegova poduka djelovala uvelike kao osveta za sva ona obaranja ruke koja je izgubio. Da sam i dalje mogla dobivati modrice, bila bih modra od glave do pete. Rose, Tanva i Eleazar bili su vrlo strpljivi i susretljivi. Njihove lekcije podsjetile su me na Jasperovu poduku ostalima prošlog lipnja, premda su mi sjećanja na to bila zamučena i nejasna. Nekim posjetiteljima moja je obuka bila zabavna, a neki su čak ponudili pomoć. Nomad Garrett dao mi je nekoliko instrukcija - bio je iznenađujuće dobar učitelj; s ostalima je općenito imao tako dobre odnose da sam se upitala kako to da nikada nije pronašao koven. Jedanput sam se čak borila sa Zafrinom dok nas je Renesmee promatrala iz Jacobova naručja. Naučila sam nekoliko trikova, ali nikad je više nisam zamolila za pomoć. Ruku na srce, premda mi je Zafrina bila vrlo draga i znala sam da me nikad zaista ne bi ozlijedila, bila sam u smrtnom strahu od te divlje žene.

Štošta sam naučila od svojih učitelja, ali imala sam dojam da je moje znanje i dalje nepojmljivo oskudno. Pojma nisam imala koliko bih sekundi izdržala u ogledu protiv Aleca i Jane. Samo sam se mogla usrdno nadati da će to biti dovoljno dugo da donese neku korist.

Svaku minutu u danu koju nisam provodila s Renesmee ili na podučici iz borbe, bila sam u dvorištu i radila s Kate, nastojeći odgurnuti svoj unutarnji štit izvan vlastitog mozga kako bih zaštitila nekog drugog. Edvard me poticao u tim vježbama. Znala sam kako se nada da ću pronaći način davanja doprinosa koji bi me zadovoljio, a u isti mah i zadržao podalje od prve crte sukoba.

Išlo mi je zaista teško. Nisam imala ništa za što bih se primila, ništa čvrsto odakle bih počela. Imala sam samo svoju mahnitu želju da budem

od koristi, da mogu zadržati Edvarda, Renesmee i što više članova svoje obitelji sigurne uza se. Imala sam dojam da se upinjem rastegnuti nevidljivu gumicu - gumicu koja se kad god joj se prohtije može promijeniti iz konkretne opipljivosti u neopipljiv dim.

Samo je Edvard bio voljan služiti nam kao pokusni kunić - primati šok za šokom od Kate dok sam se ja nesposobno baktala po unutrašnjosti svoje glave. Znali smo raditi satima, i imala sam dojam da bih trebala biti oblivena znojem od napora, ali, naravno, moje savršeno tijelo nije me na takav način iznevjerilo. Iznurenost mi je bila potpuno psihička.

Ubijalo me što je Edvard taj koji mora patiti dok sam ga beskorisno grčila, a on se trzao i trzao od Kateinih "slabih" udara. Davala sam sve od sebe da odgurnem svoj štit oko nas oboje; svako toliko shvatila bih kako se to izvodi, a onda bi mi opet promaknulo.

Mrzila sam ovu vježbu i žalila što mi pomaže Kate, a ne Zafrina. Tada bi Edvard samo morao gledati Zafrinine iluzije, sve dok ga ne uspijem spriječiti da ih vidi. Ali Kate je tvrdila da mi treba bolja motivacija - čime je mislila na meni mrski prizor Edvarda koji trpi bolove. Polako sam počinjala sumnjati u izjavu koju je dala prilikom našeg upoznavanja - da ne koristi svoj dar na sadistički način. Meni se činilo da itekako uživa.

"Hej", veselo je rekao Edvard, nastojeći prikriti svaki trag ispaćenosti u glasu. Sve, samo kako bi spriječio da se vratim uvježbavanju borbe. "Ovaj put me jedva zapeklo. Dobro ti ide, Bella."

Duboko sam udahнула, nastojeći dokučiti što sam to točno izvela kako treba. Iskušala sam elastičnu gumicu, nastojeći je nekako primorati da ostane čvrsta dok sam je rastezala od sebe.

"Opet, Kate", protisnula sam kroz stisnute zube.

Kate je pritisknula dlan o Edvardovo rame.

Odahnula je. "Ovaj put, ništa."

Podigla je obrvu. "A da znaš da nije bilo slabo."

"Drago mi je", propentala sam.

"Pripremi se", kazala mi je i opet ispružila ruku prema Edvardu.

Ovaj put je zadržao, a između zuba mu se oteo tih siktaj.

"Oprosti! Oprosti! Oprosti!" ispalila sam i ugrizla se za usnu. Zašto nikako ne mogu to pokopčati?

"Izvršno ti ide, Bella", rekao je Edvard i čvrsto me prigrlio. "Radiš na ovome zapravo tek nekoliko dana, a već ti uspijeva tu i tamo projicirati. Kate, reci joj kako joj dobro ide."

Kate je stisnula usne. "Ne znam. Očito je daje obdarena izvanrednom sposobnošću, koju jedva da smo načeli. Sigurna sam da joj može ići i bolje. Samo joj nedostaje motivacija."

Blenula sam u nju u nevjerici, a usne su mi se automatski zadigle preko zuba. Kako je uopće mogla pomisliti da mi nedostaje motivacija dok ona ravno preda mnom daje šokove Edvvardu?

Začula sam mrmljanje publike koje je postupno bivalo sve jače dok sam vježbala - isprva samo od Eleazara, Carmen i Tanye, ali onda im je prišao Garrett, pa su došli i Benjamin i Tia, te Siobhan i Maggie, a sad je čak i Alistair virio s prozora na drugom katu. Promatrači su se složili s Edvvardom; smatrali su da mi već dobro ide.

"Kate..." rekao je Edvvard upozoravajućim tonom kad joj je na pamet pao neki novi pristup, ali ona je već bila u pokretu. Odjurila je uz okuku rijeke do Zafrine, Senne i Renesmee, koje su tamo polako šetale. Renesmee je držala Zafrinu za ruku dok su međusobno razmjenjivale prizore, a Jacob ih je slijedio kao sjena na razdaljini od nekoliko koraka.

"Nessie," rekla je Kate - novopridošlice su se brzo počeli služiti tim iritantnim nadimkom, "bi li voljela doći da pomogneš majci?"

"Ne", napola sam zarežala.

Edvvard me zagrio da me primiri. Zbacila sam njegove ruke sa sebe upravo kad je Renesmee dolepršala dvorištem do mene, s Kate, Zafrinom i Sennom tik iza sebe.

"Apsolutno ne, Kate", prosiktala sam.

Renesmee je ispružila ručice prema meni, pa sam je automatski primila u naručje. Privila se uza me, umetnuvši glavu u šupljinu ispod moga ramena.

"Ali, mama, ja bih ti htjela pomoći", rekla je odlučnim glasom. Položila je dlan na moj vrat, naglašavajući svoju želju prizorima u kojima smo bile zajedno, kao tim.

"Ne", rekla sam i brzo ustuknula. Kate je promišljeno zakoraknula prema nama, pružajući ruku.

"Ne prilazi nam, Kate", upozorila sam je.

"Ne." Počela nam se prikradati. Smješkala se kao lovac koji dovodi plijen pred zid.

Premjestila sam Renesmee tako da me primila za leđa i nastavila uzmicati tempom kojim nam je Kate prilazila. Sad sam si oslobodila šake, a ako bi Kate htjela da joj vlastite šake ostanu spojene sa zapešćima, bilo bi joj bolje da zadrži razmak.

Kate to vjerojatno nije shvaćala, jer nikada osobno nije upoznala strast koju majka gaji prema svome djetetu. Zacijelo nije shvatila koliko je već otišla dalje od točke na kojoj je bila predaleko. Obuzela me takva srdžba da mi je vidno polje dobilo čudnovatu crvenkastu nijansu, a jezik mi je dobio okus zapaljene kovine. Snaga koju sam obično s naporom susprezala potekla mi je kroz mišiće, i znala sam da bih je mogla zdrobiti u krhotine tvrde poput dijamanata ako me na to natjera.

Gnjevljivo je posve izoštrio svaki vid moga bića. Čak sam sada točnije osjećala elastičnost svoga štita - osjetila sam da to nije gumica koliko sloj, tanka opna što me obavija od glave do pete.

Kad mi je ljutnja prostrujala tijelom, bolje sam ga pojmila, čvršće obuhvatila. Rastegnula sam ga oko sebe i dalje od sebe, potpuno umatajući Renesmee njime, čisto za slučaj da Kate probije moju obranu.

Kate mi se proračunato primaknula još za jedan korak, a srdito rezanje podiglo mi se iz grla i otelo s čvrsto stisnutih zuba.

"Samo oprezno, Kate", upozorio ju je Edvvard.

Kate je prešla još jedan korak, a onda načinila grešku koju je mogao prepoznati čak i netko nestručan poput mene. Udaljena od mene tek za razdaljinu kratka skoka, pogledala je u stranu, prebacujući pozornost s mene na Edvvarda.

Renesmee mi je bila sigurna na leđima; pripremila sam se na skok.

"Čuješ li išta od Nessie?" upitala ga je Kate, smireno i opušteno.

Edvvard je naglo ušao u prostor između nas, zapriječivši mi put do Kate.

"Ne, baš ništa", odgovorio je. "Daj sada Belli malo prostora da se smiri, Kate. Ne bi je smjela tako izazivati. Znam da djeluje zrelije, ali stara je tek nekoliko mjeseci."

"Nemamo vremena to raditi u rukavicama, Edvvarde. Morat ćemo je primorati. Imamo samo nekoliko tjedana, a ona ima potencijala da—"

"Odmakni se na trenutak, Kate."

Kate se namrštila, ali primila je Edvvardovo upozorenje ozbiljnije nego moje.

Renesmee mi je držala dlan na vratu; prisjećala se Kateina napada, pokazivala mi da mi nije time namjeravala nauditi, da je tata držao sve pod kontrolom...

To me nije smirilo. Vidljivi mi je spektar i dalje djelovao premazan grimizom. Ali bolje sam vladala sobom, i uviđala mudrost u Kateinim riječima. Bijes mi je pomogao. Brže ću učiti pod pritiskom.

Sto nije značilo da mi se to sviđa.

"Kate", zarežala sam. Položila sam ruku na Edwardova križa. Još sam osjećala svoj štit kao snažan, elastičan pokrov oko Renesmee i sebe. Potje-rala sam ga dalje, sileći ga da obujmi Edvvarda. Nisam opažala nedostatak u rastezljivom tkivu, nikakvu prijetnju drapanja. Počela sam dahtati od napora, i riječi su mi zazvučale zadihano, umjesto neustrašivo. "Opet", kazala sam Kate. "Samo Edvvarda."

Prevrnula je očima, ali priskočila je Edvvardu i pritisnula dlan na njegovo rame.

"Ništa", rekao je Edvvard. Čula sam mu smiješak u glasu. "A sada?" upitala je Kate. "Još uvijek ništa."

"A sada?" Ovaj put joj se u glasu čuo napor. "Baš ništa."

Kate je prostenjala i odmaknula se.

"Vidite li ovo?" upitala je Zafrina svojim dubokim, divljim glasom, napeto gledajući nas troje. Govorila je engleski na čudan način, naglašavajući riječi na neočekivanim mjestima.

"Ne vidim ništa što ne bih trebao", rekao je Edvvard.

"A ti, Renesmee?" upitala ju je Zafrina.

Renesmee se osmjehnula Zafrini i odmahnula glavom.

Srdžba mi je gotovo potpuno splasnula, pa sam stisnula zube i jače dahtala dok sam odgurivala elastični štit; činio mi se sve težim što sam ga dulje držala. Odupirao se, povlačio prema unutra.

"Nemojte se prepasti", upozorila je Zafrina malu skupinu koja me promatrala. "Htjela bih vidjeti dokle ga može proširiti."

Svi su ostali zgranuto zinuli u čudu - Eleazar, Carmen, Tanva, Garrett, Benjamin, Tia, Siobhan, Maggie - svi izuzev Senne, koja je djelovala pripravno na to što je Zafrina već naumila. Ostalima su pogledi bili prazni, a lica zabrinuta.

"Podignite ruku kada vam se vrati vid", uputila ih je Zafrina. "Dakle, Bella. Da vidimo koliko ih možeš obuhvatiti štitom."

Glasno sam otpuhnula. Kate se nalazila najbliže meni, s izuzetkom Edvarda i Renesmee, ali čak je i ona bila otprilike tri metra dalje. Stisnula sam čeljust i uprla, nastojeći odgurnuti tu odupiruću, otpornu zaštitu dalje od sebe. Mic po mic, pomicala sam je prema Kate, opirući se reakciji koja mi se protivila sa svakim osvojenim milimetrom. Dok sam se tako trudila, gledala sam samo Kateinu zabrinutu reakciju, i tiho, hrapavo odahnula kad su joj oči trepnule i fokusirale se. Podigla je ruku.

"Čudesno!" promrmljao je Edvard sebi u bradu. "To je kao jednosmjerno zrcalo. Mogu očitati sve što misle, ali oni ne mogu doprijeti do mene iza njega. A čujem i Renesmee, premda nisam mogao dok sam se nalazio izvana. Kladam se da bi mi Kate sada mogla dati šok, jer je pod ovojnicom. Još uvijek ne mogu čuti tebe... hmmm. Kako to funkcionira. Pitam se je li..."

Nastavio je nešto mrmljati za sebe, ali nisam mogla slušati što govori. Zaškrgutala sam zubima, ne bih li potjerala štit sve do Garretta, koji je stajao najbliže Kate. Podigao je ruku.

"Vrlo dobro", pohvalila me Zafrina. "A sad—"

Ali prerano je progovorila; ispustila sam oštar dahtaj, osjetivši kako mi se štit naglo stišće, poput previše nategnute gumice što se trzajem vraća u prvotni oblik. Osjetivši prvi put sljepilo koje je Zafrina dočarala ostalima, Renesmee mi je zadrhtala na leđima. Umorno sam se oduprla elastičnom stezanju, tjerajući štit da je ponovno obuhvati.

"Može mala stanka?" propentala sam. Otkako sam postala vampir, nisam nijedanput osjetila potrebu za odmorom prije ovog trenutka. Neobično me pogađalo to što se u isti mah osjećam tako iscrpljeno, a opet i tako snažno.

"Naravno", rekla je Zafrina, a promatrači su se opustili kad im je vratila vid.

"Kate", pozvao ju je Garrett kad su ostali počeli šaptati i blago se odmicati, pogođeni trenutkom sljepila; vampiri nemaju naviku osjećati se ranjivo. Visoki Garrett kose boje pijeska bio je jedini nedaroviti besmrtnik kojega su nekako privlačili moji satovi poduke. Upitala sam se u čemu je tu mamac za tog pustolova.

"Radije nemoj, Garrette", upozorio gaje Edvard.

Garrett je nastavio ići prema Kate usprkos upozorenju, stišćući usne dok je nagađao. "Kažu da možeš oboriti vampira nauznak."

"Da", potvrdila mu je. Zatim se zločesto osmjehnula i mahnula mu prstima da priđe. "Zanima te?"

Garrett je slegnuo ramenima. "To još nisam vidio. Zvuči mi pomalo pretjerano..."

"Možda", rekla je Kate, odjednom se uozbiljivši. "Možda to samo djeluje na slabe ili mlade.

Nisam sigurna. Ti mi, pak, izgledaš snažno. Možda možeš podnijeti moj dar." Ispružila je ruku prema njemu, dlanom naviše - očito ga pozivajući. Usne su joj se trznule, a ja sam bila prilično sigurna da je njezin ozbiljan izraz bio tek pokušaj da ga smota.

Garrett se iscerio na taj izazov. Vrlo siguran u sebe, dotaknuo joj je dlan kažiprstom.

A onda je glasno zijevnuo, a koljena su mu klecnula i svalio se na leđa. Glavom je odalامية po komadu granita i začuo se glasan prasak. Šokirala sam se kad sam to vidjela. Nagoni su mi se usprotivili pogledu na ovako onesposobljenog besmrtnika; prizor je bio suštinski pogrešan.

"Što sam ti rekao", promrsio je Edvard.

Garrettovi su kapci zadrhtali na nekoliko sekundi, a onda su mu se oči razrogačile. Zabezegnuto je pogledao u Kate, koja se smješkala nad njim, i začuđen mu je osmijeh obasjao lice.

"Opa", rekao je.

"Je li ti prijalo?" sumnjičavo ga je upitala.

"Nisam lud," nasmijao se, odmahujući glavom dok se polako uspravljao na koljena, "ali, hej, koja je ovo provala!"

"Tako se priča."

Edvard je zakolutao očima.

A onda je iz prednjeg dvorišta doprla prigušena prepirka. Čula sam kako Carlisle nastoji nadglasati graju iznenađenih glasova.

"Je li vas Alice poslala?" upitao je nekoga nesigurnim, pomalo uzrujanim glasom.

Još jedan neočekivan gost?

Edvard je sijevnuo u kuću, a većina ostalih postupila je kao on. Otišla sam sporije za njima, i dalje noseći Renesmee na leđima. Htjela sam dati Carlisleu malo vremena. Da pripremi novoga gosta, stvori u njemu ili njoj pojam o onome što ga čeka.

Povukla sam Renesmee u naručje dok sam oprezno obilazila kuću da uđem na kuhinjska vrata, oslušujući ono što nisam mogla vidjeti.

"Nitko nas nije poslao", odgovorio je dubok, šapatan glas na Carlisleovo pitanje. Smjesta me podsjetio na prastare glasove Ara i Caiusa, i skamenila sam se netom nakon što sam ušla u kuhinju.

Znala sam da je u glavnoj sobi gužva - gotovo su svi otišli onamo da vide najnovije pridošlice - ali jedva da se išta čulo. Plitko disanje, to je bilo sve.

Carlisle je zvučao nepovjerljivo kad je odgovorio. "Pa kako to da ste onda došli?"

"Vijest putuje", odgovorio je drugačiji glas, šuškast jednako kao i prvi. "Čuli smo kako se govorka da Volturi kreću na vas. Kako se šapuće

da im se nećete oduprijeti sami. Očito, glasine su bile točne. Ovo je dojmljiv skup."

"Ne prkosimo Volturima", odgovorio mu je Carlisle napetim tonom. "Došlo je do nesporazuma, to je sve. Vrlo ozbiljnog nesporazuma, svakako, ali nadamo se da ćemo ga uspjeti razriješiti.

To što vidite su svjedoci. Samo želimo da nas Volturi saslušaju. Nismo—"

"Ne zanima nas što kažu da ste skrivili", upao mu je prvi glas u riječ. "I ne zanima nas jeste li se ogriješili o zakon."

"Niti koliko ozbiljno", dometnuo je drugi.

"Čekamo već tisućljeće i pol da se netko suprotstavi toj talijanskoj bagri", kazao je prvi. "Ako ima i najmanjih izgleda da ih se svrgne, bit ćemo tu da to vidimo."

"Ili čak da pomognemo da ih se porazi", dodao je drugi. Govorili su u glatkom tandemu, tako sličnih glasova da bi manje osjetljive uši pretpostavile kako postoji samo jedan govornik.

"Budemo li smatrali da postoje izgledi za uspjeh."

"Bella?" pozvao me Edvard tvrdim glasom. "Donesi ovamo Renesmee, molim te. Možda bi trebalo iskušati tvrdnje naših posjetitelja iz Rumunjske."

Bilo mi je lakše jer sam znala da bi polovina vampira iz druge sobe vjerojatno pritekla Renesmee u pomoć kad bi se ti Rumunji uzrujali zbog nje. Nije mi se sviđalo kako zvuče, a ni kako im glasovi odišu mračnom prijetošću. Kad sam ušla u sobu, vidjela sam da ih nisam

jedina tako doživjela. Većina nepokretnih vampira neprijateljski ih je strijeljala pogledom, a nekolicina se - Carmen, Tanva, Zafrina i Senna - premjestila u pomalo obrambeni stav između novopridošlica i Renesmee.

Vampiri na vratima bili su i sitni i niski, jedan tamnokos, a drugi tako pepeljasto plave kose da je izgledala blijedoplavo. Koža im je izgledala jednako praškasto kao i koža Voltura, premda mi se to nije činilo toliko izraženo. Nisam mogla biti sigurna u to, jer Volture sam imala priliku vidjeti jedino ljudskim očima; nisam ih mogla usporediti kako treba. Oštre, uske oči bile su im tamne bordo nijanse, bez mliječnih opni. Nosili su vrlo jednostavnu crnu odjeću koja je mogla proći kao suvremena, ali davala je naslutiti na starije krojeve.

Tamni se iscerio kad sam izašla na vidik. "Vidi, vidi, Carlisle. Pa bio si ti zločest, zar ne?"

"Ona nije to što misliš, Stefane."

"A ne bi nas bilo briga niti da je", odvratio mu je plavi. "Kao što smo već rekli."

"Onda slobodno smijete promatrati, Vladimire, ali nama nipošto nije namjera usprotiviti se Volturima, kao što smo mi već rekli."

"Onda ćemo samo držati fige", započeo je Stefan.

"U nadi da će nam se posrećiti", završio je Vladimir.

Na koncu smo prikupili sedamnaestero svjedoka - Irce: Siobhan, Liama i Maggie, Egipćane: Amuna, Kebi, Benjamina i Tiu, Amazonke: Zafrinu i Sennu, Rumunje: Vladimira i Stefana, te nomade: Charlotte i Petera, Garretta, Alistaira, Mary, te Randalla - povrh svoje jedanaesteročlane obitelji. Tanva, Kate, Eleazar i Carmen tražili su da ih se ubraja u našu obitelj.

S izuzetkom Voltura, to je vjerojatno bilo najveće prijateljsko okupljanje zrelih vampira u besmrtničkoj povijesti.

Sve nas je pomalo počela obuzimati nada. Čak si ni ja nisam mogla pomoći. Renesmee je toliko njih osvojila u tako kratkom vremenu. Volturi bi trebali saslušati tek na najkraću sekundicu...

Posljednja dva preživjela Rumunja - usredotočena samo na svoju ogorčenu kivnju na one koji su srušili njihovo carstvo prije tisuću petsto godina - sve su prihvaćali kako je dolazilo. Nisu htjeli dotaknuti Renesmee, ali nisu pokazivali ni odbojnost prema njoj. Činilo se da ih naš savez s vukodlacima nekako zagonetno veseli. Gledali su kako uvježbavam svoj štit sa Zafrinom i Kate, gledali su kako Edvard odgovara na neizrečena pitanja, gledali su kako Benjamin izvlači gejzire vode iz rijeke ili oštre nalete vjetra iz mirnoga zraka samo uz pomoć uma, i oči su im se žarile od usrdne nade da su Volturi napokon dobili sebi ravne.

Nismo se nadali istim stvarima, ali svi smo se nadali.

33. KRIVOTVORINA:

Charlie, još uvijek nam je situacija kod kuće takva da je bolje da znaš samo najnužnije. Znam daje prošlo više od tjedan dana otkako si vidio Renesmee, ali posjet u ovom trenutku jednostavno ti ne bi bio pametan. A što kažeš na to da dovedem Renesmee k tebi u goste?" Charlie je šutio tako dugo da sam se upitala nije li razabrao napetost ispod moje vanjštine.

Ali onda je promrsio: "Samo najnužnije, gah", a ja sam shvatila da mi nije odmah odgovorio samo zbog svojeg nepovjerenja prema natprirodnome.

"Okej, mala", rekao je Charlie. "Možeš lije dovesti danas prije podne? Sue će mi donijeti ručak. Moje je kuhanje grozi onoliko koliko je i tebe grozilo kad si se doselila amo."

Charlie se nasmijao, a onda je uzdahnuo za starim vremenima.

"Danas prije podne nije savršeno." Sto prije, to bolje. Već sam ionako previše odgađala.

"Hoće li i Jake doći s vama?"

Premda Charlie nije znao ništa o otiskivanju vukodlaka, nitko nije mogao ne primijetiti koliko su Jacob i Renesmee čvrsto povezani.

"Vjerojatno." Nema šanse da bi Jacob drage volje propustio vrijeme s Renesmee, a bez krvopija.

"Možda da pozovem i Billyja", zamislio se Charlie. "Ali... hmm. Možda neki drugi put."

Slušala sam Charlieja tek jednim uhom - dovoljno da mu opazim čudno oklijevanje u glasu kad je spomenuo Billyja, ali ne dovoljno da se zabrinem o čemu se tu radi. Charlie i Billy odrasli su ljudi; ako ima nečega između njih, neka to sami riješe. Ja sam imala daleko bitnije razloge za brigu.

"Vidimo se uskoro", kazala sam mu i spustila slušalicu.

Pošla sam na ovaj put ne samo zato da zaštitim svog oca od dvadeset sedmero čudno sparenih vampira - koji su svi dali riječ da neće ubiti nikoga u krugu od petsto kilometara, ali ipak... Očito, nijedno ljudsko biće nije smjelo prići ni blizu ovoj skupini. Taj sam izgovor dala Edvardu: vodim Renesmee Charlieju kako on ne bi odlučio doći ovamo. Bio je to dobar razlog za izlazak iz kuće, ali u isti mah to uopće nije bio moj pravi razlog.

"Zašto ne možemo uzeti tvoj Ferrari?" potužio se Jacob kad smo se našli u garaži. Već sam sjedila u Edvardovu Volvu s Renesmee.

Edvard mi je, u međuvremenu, svečano otkrio auto za "poslije"; kao što je i slutio, nisam bila u stanju iskazati primjereno oduševljenje. Jasno, bio je lijep i brz, ali ja sam voljela trčati.

"Preupadljiv je", odgovorila sam. "Mogli bismo pješice, ali Charlie bi tada pošizio."

Jacob je progundao, ali sjeo je na suvozačko mjesto. Renesmee je prešla iz mog krila u njegovo.

"Kako si?" upitala sam ga kad smo izlazili iz garaže.

"A što misliš?" upitao me Jacob zajedljivo. "Muka mi je od svih tih smrdljivih krvopija."

Primijetio je izraz moga lica i nastavio prije nego što sam stigla odgovoriti. "Ma da, znam.

Dobra je to ekipa, došli su nam pomoći, sve će nas spasiti. Itede, itede. Reci ti što hoćeš, ja se svejedno sav ježim od Drakule Jedan i Drakule Dva."

Morala sam se osmijehnuti. Rumunji ni meni nisu bili najdraži gosti. "Tu ti neću proturječiti."

Renesmee je odmahнула glavom, ali ništa nije rekla; za razliku od nas ostalih, njoj su Rumunji bili neobično zanimljivi. Potrudila se razgovarati s njima naglas jer joj nisu dopuštali da ih dira.

Upitala ih je zašto imaju tako neobičnu kožu, a premda sam se pobojala da bi ih to moglo uvrijediti, bilo mi je pomalo drago što ih je to pitala. I mene je to zanimalo.

Njezino zanimanje nije izazvalo ljutitu reakciju. Možda tek pomalo žalosnu.

"Vrlo smo dugo samo nepomično sjedili, dijete", odgovorio joj je Vladimir, dok je Stefan kimao, ali nije dovršavao Vladimirove rečenice kao inače. "Udubljeni u vlastitu božansku narav. Naša se moć očitovala u tome što je sve dolazilo k nama. Plijen, poslanici, molitelji. Sjedili smo na

prijestoljima i smatrali se bogovima. Dugo je trebalo da zamijetimo kako se mijenjamo - maltene pretvaramo u kamen. Moglo bi se reći da su nam Volturi učinili jednu uslugu kad su nam spalili zamkove. Stefan i ja se, barem, nismo nastavili pretvarati u kamen. Sada oči Voltura prekriva prašnja skrama, dok su naše bistre. Slutim da će nas to dovesti u prednost dok im budemo kopali očne jabučice."

Nakon toga sam nastojala držati Renesmee podalje od njih.

"Koliko ćemo dugo moći ostati kod Charlieja?" upitao je Jacob, preki-nuvši me u razmišljanju. Vidno se opuštao dok smo se udaljavali od kuće i svih njezinih novih žitelja. Bilo mi je drago što mene zapravo ne ubraja u vampire. Još uvijek sam mu bila samo Bella.

"Zapravo, prilično dugo." Ton mojega glasa privukao mu je pažnju. "Ima li tu još nečega osim posjeta tvome tati?" "Jake, znaš kako ti dosta dobro ide obuzdavanje misli kad je Edvard blizu?"

Podigao je gustu, crnu obrvu. "A da?"

Samo sam kimnula glavom i prešla pogledom na Renesmee. Gledala je kroz prozor, i nisam mogla razabrati koliko je naš razgovor zanima, ali odlučila sam se ne izlagati riziku nastavljanja.

Jacob je pričekao da dodam još nešto, a onda je izbacio donju usnu, razmišljajući o toj sitnici koju sam mu spomenula.

Dok smo se šutke vozili, škiljila sam kroz iritantne leće u hladnu kišu; nije još bilo dovoljno hladno za snijeg. Oči mi nisu bile onako stravične kao u početku - nijansa im je neprijeporno bila bliža mutnoj crvenkastonarančastoj nego jarkoj grimiznoj. Uskoro će biti dovoljno bliska jantarnoj da prestanem nositi leće. Nadala sam se da promjena neće previše pogoditi Charlieja.

Jacob je još prežvakavao naš prekraćeni razgovor kad smo stigli do Charlieja. Nismo ništa rekli dok smo brzim ljudskim koracima hodali kroz kišu. Moj tata nas je čekao; otvorio je vrata prije nego što sam stigla pokucati.

"Hej, narode! Kao da vas godinama nije bilo! Nessie, vidi kolika si! Dođi dedi! Ma kunem se da si izrasla za pedalj. A i sva si mi mršava, Ness." Strogo me pogledao. "Zar te oni tvoji ne hrane?"

"To ti se zove naglo izrastanje", promrsila sam. "Hej, Sue", dobacila sam preko njegova ramena. Iz kuhinje je dopirao miris piletine, rajčice, češnjaka i sira; vjerojatno je svima ostalima bio zamaman. Također sam osjećala arome svježe borovine i prašnih kutija. Renesmee ga je zabljesnula jamicama u obrazima. Nikad nije govorila pred Charliejem.

"Pa, uđite, nemojte stajati na kiši, djeco. Gdje mi je zet?"

"Zabavlja škvadru", rekao je Jacob, a onda se podsmjehnuo. "Koje ti sreće imaš što nisi u toku, Charlie. To je sve što ću ti reći."

Bubnula sam Jacoba ovlaš u bubreg dok se Charlie grozio.

"Au", potužio se prigušeno Jacob; pa, mislila sam da sam ga bubnula ovlaš.

"Da ti pravo kažem, Charlie, moram obaviti neke poslove." Jacob me načas pogledao, ali ništa nije rekao.

"Kasniš s božičnom kupovinom, Bells? Preostalo ti je samo još nekoliko dana, znaš."

"Ma da, božična kupovina", nespretno sam mu rekla. To objašnjava prasne kutije. Charlie je očito okitio kuću starim ukrasima.

"Bez brige, Nessie", šapnuo joj je u uho. "Imam sve pod kontrolom ako te mama iznevjeri." Prevrnula sam očima prema njemu, ali, istini za volju, blagdani mi uopće dosad nisu pali na pamet.

"Ručak je na stolu", doviknula je Sue iz kuhinje. "Dodite."

"Vidimo se, tata", rekla sam i na brzinu se pogledala s Jacobom. Čak i ako se ne uspije spriječiti da pomisli na ovo blizu Edvarda, barem neće moći ne znam što odati. Pojma nema što sam naumila.

Naravno, pomislila sam kad sam ušla u auto, nije baš ni da ja imam nekog naročitog pojma. Ceste su bile skliske i mračne, ali vožnja me više nije zastrašivala. Refleksi su mi bili na visini zadatka, pa jedva da sam marila za cestu. Problem mi je bio samo ne privlačiti pozornost brzinom dok u blizini ima drugih. Htjela sam obaviti današnju misiju, razriješiti misterij kako bih se mogla vratiti presudnom poslu učenja. Učenja kako da jedne zaštitim i kako da druge ubijem.

Sa štitom mi je išlo sve bolje. Kate me više nije imala potrebu motivirati - nije mi bilo teško pronaći razloge za ljutnju, sada kad sam saznala da je to ključno - tako da sam uglavnom radila sa Zafrinom. Bila je zadovoljna mojim širenjem; uspijevala sam prekriti promjer od gotovo tri metra na dulje od minute, premda me to iscrpljivalo. Jutros je pokušavala otkriti mogu li u potpunosti izmjestiti štit iz svoje svijesti. Nisam uviđala kakve bi koristi moglo biti od toga, ali Zafrina je smatrala da bi mi to pomoglo da se ojačam, kao kad se uvježbavaju i mišići trbuha i leđa, a ne samo ruku. Nakon nekog vremena, može se dizati veća težina kada svi mišići ojačaju.

Nije mi naročito dobro išlo. Uspjela sam tek na trenutak opaziti pra-šumsku rijeku koju mi je pokušavala pokazati.

Ali bilo je različitih načina pripreme za ono što stiže, a kako su nam preostala tek dva tjedna, brinula sam se da nisam možda zanemarila najhitniji. Danas ću ispraviti taj previd.

Upamtila sam sve potrebne karte, tako da sam bez problema pronašla put do adrese koja nije postojala na internetu, adrese J.-a Jenksa. Sljedeća postaja bio bi mi Jason Jenks na onoj drugoj adresi, onoj koju mi Alice nije dala.

Bilo bi malo reći da kvart nije bio baš ugodan. Najneupadljiviji auto iz garaže Cullenovih itekako je probadao oči na ovoj ulici. Moj stari Chevy izgledao bi ovdje kao nov. U svojim ljudskim godinama zaključala bih vrata i odvezla se najbrže što se usuđujem. Ovako mi je izgledalo pomalo zanimljivo. Pokušala sam zamisliti razlog koji bi doveo Alice na ovo mjesto, i nisam uspjela.

Zgrade - listom dvokatnice, listom uske, listom blago nakošene kao da ih je savila ova teška kiša - bile su uglavnom stara gradnja, razdvojena na veći broj stanova. Teško se moglo odrediti koje bi boje trebala biti žbuka što se ljuštila s njih. Sve je izbljedjelo u nijanse sive.

Nekoliko zgrada imalo je lokale u prizemlju: prijavi bar prozora oličenih u crno, prodavaonicu pribora za vidovnjake gdje su neonske ruke i tarot-karte slabašno sjale s ulaza, salon za tetoviranje i dnevni boravak za djecu gdje je razbijeni izlog bio prilijepljen vodoinstalaterskom trakom. Ni u jednoj sobi nije gorjelo svjetlo, premda je vani bilo dovoljno tmurno daje rasvjeta ljudima morala trebati. Čula sam prigušeno mrmljanje glasova u daljini; zvučalo mi je kao televizija.

Nekoliko je ljudi bilo vani, dvojica su se vukla kroz kišu u suprotnim smjerovima, dok je jedan sjedio na uskome trijemu zamandaljena pravničkog ureda za siromašne klijente, čitajući mokre novine i zviždučući. Zvučao je neprimjereno veselo za ovakvo okruženje.

Taj bezbrižni zviždač bio mi je tako začudan da isprva nisam shvatila da se ta napuštena građevina nalazi točno tamo gdje bi trebala postojati adresa koju tražim. Na trošnom pročelju zgrade nije bilo broja, ali salon za tetoviranje do nje nosio je tek dvije znamenke veći broj. Parkirala sam uz rubnik i na sekundu se zadržala u leri. Ući ću u taj ćumez već na neki način, ali kako da to izvedem a da me zviždač ne primijeti? Mogla bih parkirati u susjednoj ulici i doći sa stražnje strane... S koje bi moglo biti drugih svjedoka. Možda preko krovova? Je li dovoljno mračno za takvo što?

"Hej, gospodična", doviknuo mi je zviždač.

Spustila sam suvozački prozor kao da ga nisam dobro čula.

Čovjek je odložio novine, a njegova me odjeća iznenadila kad sam je spazila. Pod dugim je, pohabanim kaputom bio malčice predobro odjeven. Nije bilo ni daška vjetra da mi donese njegov miris, ali tamnocrvena mu se košulja presijavala kao da je svilen. Namreškana crna kosa bila mu je raščupana i kuštrava, ali tamna mu je koža bila glatka i savršena, a zubi bijeli i ravni. Proturječno.

"Bolje da tu ne parkirate taj auto, gospodična", rekao je. "Možda vas ne dočeka na povratku."

"Hvala na upozorenju", rekla sam.

Ugasila sam motor i izašla. Možda bih od zviždukavog prijatelja mogla dobiti potrebne odgovore brže nego provalom. Otvorila sam veliki sivi kišobran - premda mi zapravo nije bilo stalo da zaštitim dugu, debelu haljinu od kašmira na sebi. Tako bi postupila ljudska gospodična.

Čovjek je zaškiljio kroz kišu prema mome licu, a onda su mu se oči razrogačile. Progutao je slinu, i začula sam kako mu se bilo ubrzava dok mu prilazim.

"Tražim nekoga", započela sam.

"Ja sam netko", ponudio mi se sa smiješkom. "Kako ti mogu pomoći, ljepotice?"

"Jesi li ti J. Jenks?" upitala sam ga.

"O", rekao je, a izraz mu se promijenio iz očekivanja u shvaćanje. Ustao je i proučio me stisnutim očima. "Zašto ti treba J.?"

"To je moja stvar." Da i ne spominjem da nemam blage veze. "Jesi li ti J.?"

"Nisam."

Jedan dugi trenutak samo smo stajali jedno nasuprot drugome, dok je on prelazio ostrim očima po pripijenom bisernosivom pletivu na meni. Pogled mu je napokon stigao do mojeg lica. "Ne izgledaš mi kao uobičajeni klijent."

"Vjerojatno nisam uobičajena", priznala sam mu. "Ali stvarno bih se što prije trebala naći s njim."

"Ne znam baš što da radim", priznao je on meni. "Pa eto, reci mi kako se zoveš." Iscerio se.

"Max."

"Drago mi je, Max. A sad, da mi kažeš što ti to radiš za uobičajene?"

Cerenje mu se pretvorilo u mrštenje. "Pa, J.-ovi uobičajeni klijenti nimalo ti ne sliče. Takve kao što si ti ne trude se ići u ulični ured. Samo odu ravno u njegov šminkerski ured u neboderu."

Kazala sam mu drugu adresu koju sam imala, pretvarajući taj popis brojeva u pitanje.

"Aha, to bi bilo tamo", rekao je, ponovno sumnjičav. "Kako to da nisi onamo otišla?"

"Dobila sam ovu adresu - od vrlo pouzdanog izvora."

"Da imaš dobre namjere, ne bi bila ovdje."

Stisnula sam usne. Nikad mi blefiranje nije naročito dobro išlo, ali Alice mi nije ostavila ne znam koje alternative. "Možda nemam nimalo dobre namjere."

Max je složio izraz ispričavanja. "Čuj, gospodična—"

"Bella."

"Dobro. Bella. Vidi, meni ovaj posao treba. J. me dosta dobro plaća da uglavnom samo tu sjedim po cijele dane. Hoću ti pomoći, stvarno, ali -jasno, govorim hipotetski, kužiš? Ili neslužbeno, ili kako već hoćeš - ali ako pustim nekoga tko će mu stvoriti probleme, gubim posao. Vidiš što me muči?"

Porazmislila sam, grickajući si usnu. "Nikad još nisi vidio nikoga sličnog meni? Dobro, otprilike sličnog meni. Sestra mi je prilično niža, a ima tamnu, šiljastu crnu kosu."

"J. zna tvoju sestru?"

"Mislim da da."

Max je načas razmislio o tome. Osmjehnula sam mu se, a disanje mu je zadrhtalo. "Evo kako ćemo. Nazvat ću J.-a i opisati mu kako izgledaš. Pa neka sam donese odluku."

Sto točno zna J. Jenks? Hoće li mu moj opis nešto značiti? Nije mi to bila ugodna pomisao.

"Prezivam se Cullen", kazala sam Maxu, pitajući se ne govorim li mu previše. Alice mi je sad već polako išla na živce. Jesam li morala biti baš ovoliko slijepa? Mogla mi je dati riječ-dvije više...

"Cullen, razumijem."

Gledala sam kako tipka broj u mobitel, s lakoćom razabirući znamenke. Pa, ako ovo ne upali, moći ću osobno nazvati J.-a Jenksa.

"Hej, J., ovdje Max. Znam da te nikada ne smijem zvati na ovaj broj osim u hitnom slučaju..."

Je li slučaj hitan? čula sam tihi glas na liniji. "Pa, ne baš. Došla je jedna cura, kaže da te treba..." Nije mi jasno što bi tu bilo hitno. Zašto nisi slijedio uobičajeni postupak? "Nisam slijedio uobičajeni postupak jer ona ne izgleda nipošto uobičajeno—"

Da nije iz mune?! "Ne—"

Ne možeš biti siguran u to. Izgleda li možda kao jedna od Kubarevljevih—?

"Ne - pusti me da ti kažem, okej? Kaže da znaš njezinu sestru ili tako nekako."

Teško. Kako izgleda?

"Izgleda kao..." Prešao je pohvalnim pogledom od moga lica do mojih cipela. "Pa, izgleda kao vražji supermodel, da ti pravo kažem." Osmjehnula sam mu se, a on mi je namignuo, te nastavio. "Zakon tijelo, blijeda kao krpa, tamna smeđa kosa gotovo do struka, trebala bi se pošteno naspavati - zvuči li ti išta od toga poznato?"

Ne, ne zvuči. Nije mi drago što si dopustio da ti slabost prema zgodnim ženama poremeti—

"Da, dobro, padam na zgodne, pa što onda? Žao mi je što sam te gnjavio, čovječe. Zaboravi da sam te uopće zvao." "Ime", prošaptala sam.

"A da, točno. Čekaj", rekao je Max. "Kaže da se zove Bella Cullen. Pomaže?"

Usljedio je takt mrtve tišine, a onda je glas na liniji odjednom počeo vrištati, služeći se obiljem riječi koje se ne čuju često izvan svratišta za kamiondžije. Maxu se cijeli izraz lica iznenada promijenio; sve je šaljivosti nestalo, a usne su mu probljedjele.

"Zato što me nisi pitao!" izderao se i Max na njega, sav u panici.

Nastala je još jedna stanka, dok se J. pribirao.

Lijepa i blijeda? upitao je J., mrvicu smirenije.

"Pa to sam ti rekao, zar ne?"

Lijepa i blijeda? Što taj čovjek točno zna o vampirima? Da nije i on jedan od nas? Nisam se pripremila za takvo suočavanje. Zaškrgutala sam zubima. U što me to Alice uvalila?

Max je još jednu minutu strpljivo slušao izvikivanje nove lavine uvreda i uputa, a onda bacio gotovo uplašen pogled prema meni. "Ali klijente s

ulice primete samo četvrtkom - okej, okej! Rješavam." Klizno je zaklopio mobitel.

"Pristao se naći sa mnom?" vedro sam priupitala.

Max me mrko pogledao. "Mogla si mi reći da si prioritetna klijentica."

"Nisam to znala."

"Mislio sam da si možda iz murje", priznao je. "Mislim, ono, ne izgledaš kao da si iz murje. Ali ponašaš se malo čudno, ljepotice."

Slegnula sam ramenima.

"Narkokartel?" pretpostavio je.

"Tko, ja?" upitala sam ga.

"Aha. Ili tvoj dečko, ili štajaznam."

"A, ne, žalim. Nisam baš ljubitelj droge, a nije ni moj muž. Znaj reći ne i sve to."

Max je sočno opsovao sebi u bradu. "Udana. Nikad nemam sreće."

Osmjehnula sam se.

"Mafija?"

"Ne."

"Krijumčarenje dijamanta?"

"Molim te! Zar ti je to uobičajeno društvo, Max? Možda ti treba novi posao."

Morala sam priznati, ovo mi je bilo pomalo smiješno. Nisam imala naročitih doticaja s ljudima osim Charlieja i Sue. Bilo mi je zabavno gledati ga kako se koprca. Također mi je bilo drago otkriti kako mi je lako ne ubiti ga.

"Sigurno imaš veze s nečim krupnim. I lošim", zamišljeno je rekao. "Nije to baš tako."

"Svi to kažu. Ali kome bi drugom trebale isprave? Ili, bolje da kažem, tko si drugi može priuštiti cijene koje J. za njih traži. No dobro, ne tiče me se", rekao je, te opet promrsio riječ udana.

Dao mi je potpuno novu adresu s osnovnim uputama, a onda me ispratio pogledom sumnjičavosti i žaljenja dok sam se odvozila odande.

Tada sam već bila spremna praktički za bilo što - nekakva visokotehno-loška baza negativca

iz Jamesa Bonda baš bi odgovarala. Zato sam pomislila da mi je Max zacijelo dao netočnu

adresu kako bi me iskušao. Ili je baza možda podzemna, smještena pod vrlo neupadljivim

otvorenim trgovačkim centrom sagrađenim podno šumovita brda u ugodnoj obiteljskoj četvrti.

Parkirala sam na slobodno mjesto i pogledala ukusno minimalistički znak na kojemu je pisalo: Jason Scott, odvjetnik.

Ured u zgradi bio je bež boje s akcentima zelene nijanse celera, nenapadan i neupadljiv.

Nisam tu osjetila aromu vampira, što mi je pomoglo da se opustim. Ništa osim nepoznatih

ljudskih. U zid je bio ugrađen akvarij, a bezlično zgodna plavokosa recepcionistica sjedila je za pultom.

"Dobar dan", pozdravila me. "Izvolite?"

"Došla sam se naći s gospodinom Scottom."

"Imate li dogovoreno?"

"Baš i nemam."

Blago se podsmjehnula. "Onda bi to moglo potrajati. Sjedite vi radije dok ja ne—"

April! graknuo je zahtjevni muški glas iz telefona na njezinu pultu. Očekujem uskoro posjet gospođe koja se preziva Cullen.

Osmjehnula sam se i pokazala prstom na sebe.

Smjesta mi je pošalji. Je li to jasno? Nije me briga što ćeš time prekinuti.

Čula sam mu u glasu još nešto povrh nestrpljivosti. Stres. Živce.

"Upravo je stigla", kazala je April čim je došla do riječi.

Sto? Šalji je unutra! Sto čekaš?

"Smjesta, gospodine Scott!" Ustala je i počela žustro mahati rukama kad me povela kratkim hodnikom, nudeći me kavom ili čajem ili bilo čime što mi se prohtije.

"Evo nas", rekla je kad me provela kroz vrata u direktorski ured, opremljen sve do pisaćeg stola od masivnog drveta i zidne vitrine.

"Zatvori vrata za sobom", naredio joj je hrapavi tenor.

Proučavala sam čovjeka za stolom dok se April brže-bolje povlačila. Bio je nizak i proćelav, oko pedeset pete godine života, sa škembom. Na sebi je imao crvenu svilenu kravatu i košulju s plavim i bijelim prugicama, a mornaričko plavi blejzer objesio je preko naslona stolice.

Također je drhtao, sav vapnenast, bolesno blijed u licu, s graškama znoja na čelu; zamislila sam kako mu čir sad sigurno ključa pod tim šlaufom.

J. se pribrao i nesigurno ustao sa stolice. Pružio mi je ruku preko stola.

"Gospodo Cullen. Apsolutno sam oduševljen."

Prišla sam mu i kratko se, jedanput, rukovala s njim. Blago se lecnuo na moj hladni dodir, ali nisam stekla dojam da gaje naročito iznenadio.

"Gospodine Jenks. Ili vam je draže Scott?"

Opet se lecnuo. "Kako god želite, naravno."

"Može da vi mene zovete Bella, a ja ću vas J.?"

"Kao stari prijatelji", složio se, brišući si čelu svilenim rupčićem. Pokazao mi je da sjednem, pa je i sam sjeo. "Moram vas pitati, jesam li to napokon upoznao ljupku suprugu gospodina Jaspera?"

Odvagnula sam to na trenutak. Znači, on poznaje Jaspera, ne Alice. Poznaje ga, a očito ga se i boji. "Surjakinju, zapravo."

Stisnuo je usne, kao da jednako očajnički kao i ja pokušava shvatiti o čemu se tu radi.

"Gospodin Jasper je svakako dobra zdravilja, nadam se?" oprezno me upitao.

"Sigurna sam da je izvrsna zdravilja. Trenutačno je na vrlo dugom odmoru."

Kao da sam time donekle raščistila J.-ovu zbunjenost. Kimnuo je glavom, onako za sebe, i stavio prste na sljepoočnice. "Eto vidite. Trebali ste doći u glavni ured. Moji tamošnji pomoćnici smjesta bi vas doveli k meni - ne bi bilo potrebe da idete manje prijaznim kanalima."

Samo sam kimnula. Nisam bila sigurna zašto mi je Alice dala adresu u getu.

"A, dobro, sada ste tu. Sto mogu učiniti za vas?"

"Isprave", rekla sam, nastojeći zvučati kao da znam o čemu govorim.

"Svakako", smjesta se složio J. "Jesu li u pitanju rodni listovi, smrtovnice, vozačke dozvole, putovnice, iskaznice socijalnog osiguranja...?"

Duboko sam udahnula i osmjehnula se. Max me itekako zadužio.

A onda mi je osmijeh jenjao. Alice me poslala ovamo s razlogom, a bila sam sigurna da je razlog zaštita Renesmee. Njezin posljednji dar meni. Upravo ono što je znala da će mi trebati. Renesmee bi trebala krivotvoritelja samo u slučaju da se nade u bijegu. A Renesmee bi bila u bijegu samo u slučaju da smo izgubili.

Da smo Edvard i ja u bijegu s njom, ti joj dokumenti ne bi trebali smjesta. Bila sam sigurna da bi Edvard znao doći do isprava ili ih svojeručno izraditi, a bila sam sigurna i da bi znao pobjeći bez njih. Mogli bismo tisuće kilometara pretrčati s njom. Mogli bismo ocean preplivati s njom.

Kad bismo bili s njom da je spasimo.

I sva ta tajnovitost kako ovo ne bi došlo do Edvardove glave. Jer bi se lako moglo dogoditi da Aro sazna sve što Edvard zna. Kad bismo izgubili, Aro bi svakako dobio informacije za kojima žudi prije nego što uništi Edvarda.

I slutila sam da će tako biti. Ne možemo odnijeti pobjedu. Ali moramo stvoriti dobru priliku da ubijemo Demetrija prije nego što izgubimo i tako pružimo Renesmee priliku za bijeg.

Srce mi je i dalje bilo kao stijena u grudima - nenasno me teško tištalo. Sva mi se nada rasplinula poput magle na suncu. Oči su me zapekle.

Kome da to povjerim? Charlieju? Ali on je tek slabašan čovjek. I kako da dopremim Renesmee do njega? Neće biti ni blizu toj borbi. Tako da preostaje jedna osoba. Druge zapravo nikad nije ni bilo.

Tako sam brzo razmislila o svemu tome da J. nije primijetio kako sam zastala.

"Dva rodna lista, dvije putovnice, jedna vozačka dozvola", rekla sam tihim, izmučenim glasom. Ako je i primijetio promjenu u mom izrazu, gradio se kao da nije.

"Imena?"

"Jacob... Wolfe. I... Vanessa Wolfe." Činilo mi se da Nessie može proći kao nadimak za Vanessu. A Jacobu će biti fora preživati se Wolfe.

Penkala mu je brzo zapisivala u notes. "Srednja imena?"

"Samo stavite neka česta."

"Ako tako želite. Dob?"

"Muškarac dvadeset sedam, djevojčica pet godina." Jacob to može isfurati. Kad je zvijer. A imajući u vidu tempo Renesmeina rasta, bolje daje precijenim. Mogao bi proći kao njezin poočim...

"Treat će mi slike ako želite dovršene dokumente", rekao je J., prekidajući me u mislima.

"Gospodin Jasper obično ih je radije osobno dovršavao."

Pa, to objašnjava zašto J. ne zna kako Alice izgleda. "Samo malo", rekla sam.

Koja sreća. Imala sam nekoliko obiteljskih slika spremljenih u novčaniku, a ona savršena - na kojoj je Jacob držao Renesmee na stubištu trijema - bila je samo mjesec dana stara. Dala mi ju je Alice svega nekoliko dana prije... O. Možda se tu baš i ne radi o naročitoj sreći. Alice je

znala da imam ovu sliku. Možda je čak imala neki mutni uvid da će mi zatrebati prije nego što mi ju je dala.

"Izvolite."

J. je kratko proučio sliku. "Kći vam uvelike sličī."

Napela sam se. "Sličnija je ocu."

"A to nije ovaj čovjek." Dotaknuo je Jacobovo lice.

Stisnula sam oči, a nove graške znoja izbile su na J.-ovoj ćeli. "Ne. To je vrlo privržen obiteljski prijatelj."

"Oprostite", promrmljao je, a penkala se vratila na posao. "Koliko vam brzo ti dokumenti trebaju?"

"Mogu li ih dobiti za tjedan dana?"

"To je hitna narudžba. Koštat će vas dvostruko - ali, oprostite mi. Zaboravljam s kime imam čast." Nema sumnje, upoznao je Jaspera. "Samo mi recite brojku."

Nekako je oklijevao izreći je naglas, premda sam bila sigurna da je iz iskustva s Jasperom znao da cijena stvarno nije bitna. Čak i kad se ne bi uzeli u obzir debeli računi što postoje diljem svijeta i glase na razna imena Cullenovih, po cijeloj kući je bilo spremljeno dovoljno gotovine da omanju državu održi deset godina solventnom; to me podsjetilo na stotine udica koje su se uvijek mogle naći u dnu svake ladice u Charliejevoj kući. Sumnjala sam da će itko primijetiti mali svežanj koji sam otuđila prilikom priprema za ovo danas.

J. je zapisao cijenu u dno notesa.

Smireno sam kimnula. Ponijela sam više od toga. Opet sam otvorila torbicu i izbrojila točan iznos - sve sam spajalicama složila u pet po pet tisuća dolara, tako da sam bila gotova za tili čas.

"Evo."

"Dajte, Bella, stvarno mi ne morate odmah dati cijeli iznos. Običaj je da vaša strana zadrži polovicu kako bi zajamčila isporuku."

Uputila sam topao osmijeh nervoznome čovjeku. "Ali ja imam povjerenja u vas, J. K tome, dat ću vam bonus - još toliko nakon što dobijem dokumente."

"Nije potrebno, uvjeravam vas."

"Bez brige." Neću ga baš moći ponijeti sa sobom. "Dakle, vidimo se idući tjedan tu u isto vrijeme?"

Bolno me pogledao. "Zapravo, draže mi je obavljati takvu primopredaju na mjestima koja nemaju veze s mojim različitim poduzećima."

"Naravno. Sigurna sam da ne izvodim ovo onako kako očekujete."

"Navikao sam se nemati očekivanja kad je o obitelji Cullen riječ." Složio je grimasu, a onda brzo opet pribrao lice. "Da se nađemo u osam navečer za tjedan dana u restoranu The Pacifico? Nalazi se na jezeru Union, a hrana je izvanredna."

"Savršeno." Premda mu se neću pridružiti na večeri. To mu zapravo ne bi baš bilo drago. Ustala sam i opet se rukovala s njim. Ovaj put se nije lecnuo. Ali, ipak, činilo se da ga sada tišti nešto novo. Usta su mu bila stisnuta, leđa napeta.

"Hoćete li imati problema s tim rokom?" upitala sam ga.

"Što?" Naglo me pogledao, iznenađen mojim pitanjem. "S rokom? O, ne. Nema nikakvih razloga za brigu. Svakako ću vam dokumente zgotoviti na vrijeme."

Bilo bi lijepo da je Edvard bio tu, pa bih znala što to zaista brine J.-a. Uzdahnula sam. Bilo je već dovoljno ružno što imam tajne pred Edvardom; bilo mi je gotovo previše što moram biti bez njega.

"Onda se vidimo za tjedan dana."

34. OČITOVANJE:

Začula sam glazbu još dok sam bila u autu. Edvard nije ni taknuo glasovir od one noći kad je Alice otišla. Sada sam, dok sam zatvarala vrata automobila, čula kako pjesma premosnicom prelazi u moju uspavanku. Edvard je pozdravljao moj povratak kući.

Polako sam izvadila Renesmee iz auta - čvrsto je spavala; nije nas bilo cijeli dan. Jacob je ostao kod Charlieja - rekao je da će ga Sue odvesti doma. Upitala sam se ne nastoji li on to strpati što više doživljaja u glavu ne bi li zatomio sjećanje na izraz moga lica kad sam ušla u Charliejevu kuću.

Dok sam sada sporo hodala prema kući Cullenovih, shvatila sam da su nada i polet koji su jutros gotovo vidljivom aurom obavijale veliku bijelu kuću potjecale i od mene. Sada mi se činila tuđom.

Došlo mi je da opet zaplačem kad sam čula kako Edvard svira za mene. Ali pribrala sam se. Nisam htjela da išta posumnja. Neću ostaviti tragove za Ara u njegovu umu ako se ikako bude dalo.

Edvard je okrenuo glavu i osmjehnuo se kad sam se pojavila na vratima, ali nije prestao svirati.

"Dobro došla", rekao je, kao da je dan posve običan. Kao da u sobi nema dvanaest drugih vampira u različitim aktivnostima, dok ih se još tuce mota u blizini. "Je li vam bilo lijepo danas s Charliejem?"

"Je. Oprosti što me tako dugo nije bilo. Skoknula sam nešto kupiti Renesmee za Božić. Znam da to neće biti neki naročiti događaj, ali..." Slegnula sam ramenima.

Edvardu su se kutovi usana snuždili. Prestao je svirati i obrnuo se na stolici, okrenuvši se cijelim tijelom prema meni. Primio me jednom rukom za struk i privukao bliže. "Nisam baš razmišljao o tome. Ako ti želiš da to bude događaj—"

"Ne", prekinula sam ga. Lecnula sam se u sebi na pojam da bih morala izigravati više oduševljenja od najnužnijeg. "Samo nisam htjela pustiti da prođe a da joj nešto ne darujem."

"Smijem li vidjeti?"

"Ako hoćeš. Obična sitnica."

Renesmee je tvrdo spavala, nježno mi hrčući uz vrat. Zavidjela sam joj. Bilo bi lijepo da mogu pobjeći od stvarnosti, pa makar i na nekoliko sati.

Oprezno sam iščepkala baršunastu vrećicu za dragulje iz torbice, a da je nisam otvorila dovoljno da Edvard opazi gotovinu koju još uvijek imam kod sebe.

"Privukla mi je pogled iz izloga jednog antikvarijata dok sam se vozila onuda."

Istresla sam mu mali zlatni privjesak na dlan. Bio je okrugao, s obrubom tankih vitica ugraviranim u vanjski rub kruga. Edvard je otkopčao bravicu i pogledao unutra. Tu se nalazilo mjesto za malu sliku i, sa suprotne strane, natpis na francuskom.

"Znaš li što to znači?" upitao me drugačijim tonom, suzdržanijim nego dosad.

"Prodavač mi je rekao da piše nešto otprilike kao 'više od vlastita života'. Je li to točno?"

"Da, dobro je preveo."

Pogledao je u mene, proučavajući me očima boje topaza. Na trenutak sam mu uzvratila pogled, a onda sam se počela pretvarati da mi je televizija odvušla pažnju.

"Nadam se da će joj se svidjeti", promrmljala sam.

"Naravno da hoće", rekao je lagano, opušteno, iako sam te sekunde bila sigurna da on zna kako nešto krijem od njega. Također sam bila sigurna da pojma nema o čemu se konkretno radi.

"Daj da je odvedemo kući", predložio je, ustao i obgrlio me oko ramena.

Oklijevala sam.

"Sto je?" priupitao me.

"Malo bih vježbala s Emmettom..." Cijeli mi je dan otišao na bitni zadatak; osjećala sam da kasnim.

Emmett - koji je sjedio na kauču s Rose i, naravno, s daljinskim u ruci - podigao je pogled i iscerio se u iščekivanju. "Izvršno. Trebalo bi prorijediti šumu."

Edvard se namrštio na Emmetta, a zatim i na mene. "Sutra će biti napretek vremena za to", rekao je. "Ne pričaj gluposti", potužila sam se. "Više ni za što nema vremena napretek. Taj pojam više ne postoji. Moram mnogo toga naučiti i—"

Upao mi je u riječ. "Sutra."

A lice mu je imalo takav izraz da se ni Emmett nije usudio usprotiviti.

Iznenadilo me koliko sam se teško vratila u rutinu koja mi je, napokon, bila posve nova. Ali nakon gubitka čak i te mrvice nade koju sam dotad gajila u sebi sve mi je počelo djelovati nemoguće.

Pokušala sam se usredotočiti na pozitivno. Postoji mogućnost da mi kći preživi to što stiže, kao i Jacob. Ako oni imaju budućnost, onda je to svojevrsna pobjeda, zar ne? Naša mala družina zacijelo će uspjeti izdržati dovoljno dugo, ako Jacob i Renesmee već budu imali priliku za bijeg. Da, Aliceina bi strategija imala smisla samo ako pružimo zaista snažan otpor. Dakle, i to bi bila svojevrsna pobjeda, ako se ima u vidu da se nitko već tisućljećima nije ozbiljno suprotstavio Volturima.

Neće to biti kraj svijeta. Samo kraj Cullenovih. Kraj Edvarda, kraj mene.

Tako mi je bilo draže - barem što se ovog zadnjeg tiče. Ne želim opet živjeti bez Edvarda; ako on napušta ovaj svijet, onda ću ga slijediti u stopu.

Tu i tamo sam se znala usput upitati hoće li nas išta čekati s druge strane. Znala sam da Edvard baš ne vjeruje u to, ali Carlisle je vjerovao. Sama to nisam mogla zamisliti. S druge strane, nisam mogla zamisliti ni da Edvard nekako, negdje ne bi postojao. Uspijemo li biti zajedno bilo gdje, onda će to ipak biti sretan svršetak.

I tako se moj dnevni ritam nastavio, samo uvelike teže nego prije.

Za Božić smo posjetili Charlieja, Edvard, Renesmee, Jacob i ja. Došao je i cijeli Jacobov čopor, uz Sama, Emily i Sue. Jako mi je pomagalo što su tu, u Charliejevim tijesnim sobama, što su natisnuli krupna, topla tijela u zakutke oko oskudno okićena drvca - točno se vidjelo gdje mu je dosadilo, pa je prestao kititi - i što se tiskaju po namještaju. Uvijek se moglo računati na to da će vukodlaci jedva čekati predstojeću borbu, ma koliko samoubilačku.

Nabrijanim su uzbuđenjem stvarali ugodno strujanje koje je prikrivalo moju krajnju obeshrabrenost. Edvvard je, kao i uvijek, bio bolji glumac od mene.

Renesmee je nosila privjesak koji sam joj poklonila u zoru, a u džepu jaknice imala je MP3 player koji joj je poklonio Edvvard - sitan aparatić u koji stane pet tisuća pjesama, već dupke pun onih koje su Edvvardu najdraže. Oko zapešća je imala komplicirano ispletenu narukvicu, quile-utesku inačicu zaručničkog prstena. Edvvard je zbog nje škrgutao zubima, ali meni nije smetala.

Uskoro, tako uskoro, predat čuje Jacobu na čuvanje. Kako da me onda smeta bilo kakav simbol predanosti u koju polažem tolika nadanja?

Edvvard je spasio situaciju time što je naručio i dar za Charlieja. Stigao je jučer - prioritonom dostavom u roku od jedne noći - i Charlie je proveo cijelo prijepodne u čitanju debelog priručnika s uputama za svoj novi sonarni sustav za ribiče.

Sudeći prema teku vukodlaka, Sue je očito spremila dobar ručak. Upitala sam se kako bi ovo okupljanje izgledalo nekom izvana. Igramo li dovoljno dobro svoje uloge? Bi li neki neznamac smatrao da smo tek krug sretnih prijatelja što opušteno slave blagdan u dobrom raspoloženju? Mislim da je i Edvvardu i Jacobu laknulo koliko i meni kad je došlo vrijeme za odlazak. Bilo mi je čudno trošiti snagu na izigravanje ljudi kad je pred nama toliko hitnijih poslova. Teško sam se uspijevala usredotočiti. U isti mah, ovo je vrlo vjerojatno bio posljednji put što vidim Charlieja. Možda sam imala sreće što sam se osjećala previše oduzeto da to zaista doživim. Majku nisam vidjela od vjenčanja, ali shvatila sam da mi samo može biti drago zbog postupnog razdvajanja koje je počelo prije dvije godine. Bila je odviše krhka za moj svijet. Nisam htjela da na bilo koji način ima veze s ovim. Charlie je bio jači od nje.

Možda je čak bio dovoljno jak da se sada oprostimo, ali ja nisam bila.

U autu je bilo vrlo tiho; vani je kiša bila tek maglica, na rubu između kapi vode i leda.

Renesmee mi je sjedila u krilu i igrala se privjeskom, otvarajući ga i zatvarajući. Promatrala sam je i zamišljala što bih sada sve rekla Jacobu kad ne bih morala skrivati riječi od Edvvardove glave.

Bude li ikada opet sigurno, odvedi je Charlieju. Ispričaj mu jednog dana cijelu priču. Reci mu kako sam ga voljela, kako ga nisam mogla ostaviti čak i kad mi je ljudski život završio. Reci mu da je bio najbolji otac. Reci mu da kaže Renee da je volim, da se tako nadam da će biti sretna i zadovoljna...

Morat ću dati Jacobu dokumente prije nego što bude prekasno. Dat ću mu i poruku za Charlieja. Kao i pismo za Renesmee. Da ga pročita kad me više ne bude bilo da joj sama kažem da je volim.

Kuća Cullenovih izvana nije izgledala drugačije kad smo zašli na livadu, ali iznutra sam čula neku prigušenu vrevu. Mnogi su prigušeni glasovi mrmorili i režali. Zvučali su napeto, i zvučali su kao da se svađaju. Razabirala sam Carlisleov i Amunov glas češće nego ostale.

Edvvard je parkirao pred kućom umjesto da se odveze okolo do garaže. Razmijenili smo kratak, zabrinut pogled prije nego što smo izašli iz auta.

Jacob je promijenio držanje; postao je ozbiljan i oprezan u licu. Pretpostavila sam da sad reagira kao Alfa. Nešto se očito dogodilo, pa je odlučio saznati podatke koji će trebati njemu i Samu.

"Alistair je otišao", promrmljao je Edvard dok smo hitro prelazili stube. U glavnoj se sobi žarište sukoba jasno vidjelo. Uza zidove je stajao obruč gledatelja, svih vampira koji su nam se pridružili, izuzev Alistaira i trojice uključenih u svađu. Esme, Kebi i Tia stajale su najbliže trojcu vampira u centru pažnje; na sredini sobe Amun je siktao na Carlislea i Benjamina.

Edvard je stisnuo čeljust i brzo prišao Esme, vukući me za ruku. Privila sam Renesmee na prsa.

"Amune, ako ti se ide, nitko te ne sili da ostaneš", smireno je rekao Carlisle.

"Pola ćeš mi kovena ukrasti, Carlisle!" graknuo je Amun i upro prstom u Benjamina. "Jesi li me zato pozvao da dođem? Da bi me pokrao?"

Carlisle je uzdahnuo, a Benjamin je zakoluto očima.

"Da, Carlisle se posvađao s Volturima i ugrozio cijelu svoju obitelj, samo da mene namami ovamo u smrt", sarkastično je rekao Benjamin. "Budi razuman, Amune. Odlučio sam se postaviti kako treba - a ne prići nekom drugom kovenu. Ti, jasno, slobodno učini što želiš, kao što ti je Carlisle i rekao."

"Ovo neće izaći na dobro", zarežao je Amun. "Alistair je jedini pri sebi. Bolje da svi pobjegnemo."

"Razmisli malo za koga kažeš daje pri sebi", promrmljala je tiho Tia za sebe.

"Sve će nas poklati!"

"Neće doći do borbe", rekao je Carlisle sigurnim tonom. "To ti kažeš!"

"Ako dođe, uvijek možeš promijeniti stranu, Amune. Volturi će ti sigurno biti zahvalni na pomoći."

Amun mu se iskezio. "Možda to i jest odgovor."

Carlisle mu je odgovorio blago i iskreno. "Ne bih ti zamjerio na tome, Amune. Dugo smo već prijatelji, ali nikada ne bih tražio da pogineš za mene."

I Amun je stišao ton. "Ali Benjamin će stradati s vama."

Carlisle je stavio ruku Amunu na rame; Amun ju je otresao sa sebe.

"Ostat ću, Carlisle, ali to bi ti moglo naškoditi. Prići ću im bude li to način da se preživi. Svi ste vi glupi ako mislite da možete prkositi Volturima." Namrgodio se, te uzdahnuo, bacio pogled na Renesmee i mene, te iznurenim tonom dodao: "Posvjedočit ću da je dijete naraslo. To je cijela istina. Svakome bi to bilo očito."

"Ništa više nismo ni tražili."

Amun je složio grimasu. "Ali više ćete dobiti, izgleda." Okomio se na Benjamina. "Podario sam ti život. A ti ćeš ga sada potratiti."

Benjaminovo je lice izgledalo hladnije nego što sam ga ikad vidjela; izraz mu je stvarao neobičan kontrast s dječaćkim crtama lica. "Šteta što pritom nisi mogao zamijeniti i moju volju svojom; možda bi tada bio zadovoljan mnome."

Amun je stisnuo oči. Naglo je mahnuo Kebi, pa su šutke prošli pokraj nas i izašli na glavna vrata.

"Neće on otići," tiho mi je rekao Edvard, "ali ubuduće će se držati još distanciranije. Nije blefirao kad je spomenuo da bi mogao prijeći Volturima."

"Zašto je Alistair otišao?" prošaptala sam.

"Nitko ne zna točno; nije ostavio poruku. Iz njegova je gundanja bilo jasno kako smatra da je borba neizbježna. Usprkos svome držanju, zapravo mu je previše stalo do Carlislea da bi se svrstao uz Volture. Pretpostavljam da je zaključio kako je opasnost prevelika." Edvard je slegnuo ramenima.

Premda je razgovor očito bio vođen samo između nas dvoje, jasno da su ga čuli i svi ostali. Eleazar je odgovorio na Edvardov komentar kao da je bio namijenjen svima.

"Sudeći prema njegovim mrmljanjima, nije stvar bila samo u tome. Nismo mnogo razgovarali o namjerama Voltura, ali Alistaira je brinulo da nas neće saslušati, ma koliko nepobitno mi uspjeli dokazati vašu nevinost. On smatra da će Volturi naći izliku da ostvare cilj zbog kojega su došli."

Vampiri su se pogledali s nelagodom. Smetala im je pomisao da bi Volturi bili voljni u vlastitu korist okrenuti čak i svoj nedodirljivi zakon. Pribrani su ostali samo Rumunji, ironično se smješajući. Kao da ih je zabavljalo što ostali žele imati dobro mišljenje o njihovim davnašnjim neprijateljima.

Povele su se mnoge prigušene rasprave u isti mah, ali ja sam počela slušati Rumunje. Možda zato što je svjetlokosi Vladimir stalno pogledavao prema meni.

"Da znaš kako se nadam da je Alistair tu bio u pravu", prišapnuo je Stefan Vladimiru. "Bez obzira na ishod, vijest će se proćuti. Već je i vrijeme da naš svijet vidi u što su se Volturi izmetnuli. Nikada neće pasti ako svi budu vjerovali u tu bljezgariju da oni štite naš način života."

"Dok smo mi vladali, barem smo otvoreno priznavali što smo i tko smo", odvratio mu je Vladimir.

Stefan je kimnuo glavom. "Nikada nismo stavljali bijele kape na glavu i prozivali se svecima."

"Mislim da je kucnuo čas za borbu", rekao je Vladimir. "Kako bismo uopće mogli pronaći bolju silu koja bi bila na našoj strani? Drugu priliku koja bi bila ovako dobra?"

"Ništa nije nemoguće. Možda jednog dana—"

"Čekamo već tisućljeće i pol, Stefane. A oni su s godinama samo jačali." Vladimir je zastao i opet me pogledao. Nije se iznenadio opazivši da i ja njega gledam. "Odnese li Volturi pobjedu u ovome sukobu, otići će moćniji nego što su došli. Svakim osvajanjem uvećavaju svoju snagu. Pomisli što bi im samo mogla dati ova novorođena" - mahnuo je bradom prema meni - "a ona tek što je počela otkrivati svoje darove. Pa još i zemljonosac." Vladimir je kimnuo prema Benjaminu, koji se ukrotio. Sada su gotovo svi prislušivali Rumunje, kao ja. "Uza one svoje blizance ne treba im opsjenarka, kao ni plameni dodir." Pogled mu je pao na Zafrinu, a zatim na Kate.

Stefan je pogledao Edvarda. "Nije im ni čitač misli baš neophodan. Ali shvaćam što hoćeš reći. Doista, imali bi velike dobiti od pobjede."

"Veće dobiti nego što bismo im smjeli dopustiti, slažeš li se?"

Stefan je uzdahnuo. "Mislim da se moram složiti. A to znači..."

"Da im se moramo oduprijeti dok još ima nade."

"Uspijemo li ih makar samo osakatiti, razobličiti..."

"Onda će, jednog dana, drugi dovršiti posao."

"I naplatiti im našu davnašnju vendetu. Napokon."

Na trenutak su ukrstili poglede, a onda promrmljali uglas. "Čini se da nema drugog načina."

"Znači, borit ćemo se", rekao je Stefan.

Premda sam uviđala da se lome, da se nagon za samoočuvanjem nadmeće u njima s potrebom da se osvete, osmijeh koji su razmijenili bio je pun željnog iščekivanja.

"Borit ćemo se", složio se Vladimir.

Slutila sam da je to dobro; kao i Alistair, bila sam uvjerena da se bitka ne može izbjeći. U tom slučaju, još dva vampira na našoj strani mogla bi biti samo od koristi. Ali ipak sam zadrhtala zbog odluke Rumunja.

"I mi ćemo se boriti", rekla je Tia, a ozbiljan joj je glas zazvučao svečanije nego ikad. "Držimo da će Volturi nadići svoje ovlasti. Nemamo im želje pripasti." Pogled joj se zadržao na partneru.

Benjamin se iscerio i bacio zločest pogled prema Rumunjima. "Sve mi se čini da sam vruća roba. Izgleda da ću morati silom izboriti svoje pravo na slobodu."

"Neće mi biti prvi put da se borim protiv potpadanja pod vlast kralja", posprdno je kazao Garrett. Prišao je Benjaminu i pljesnuo ga po leđima. "Živjela sloboda od ugnjetavanja."

"Mi stojimo uz Carlislea", rekla je Tanva. "I borit ćemo se s njime."

Izjava Rumunja kao da je i u svima ostalima stvorila potrebu da se očituju.

"Mi nismo donijeli odluku", rekao je Peter. Spustio je pogled na svoju sitnu družicu; Charlotte je nezadovoljno iskrivila usne. Činilo se daje ona donijela odluku. Upitala sam se kakvu.

"Isto vrijedi za mene", rekao je Randall.

"I za mene", dodala je Mary.

"Čopori će se boriti na strani Cullenovih", odjednom je kazao Jacob. "Mi se vampira ne bojimo", dodao je s podsmijehom.

"Kad ste djeca", promrsio je Peter.

"Male bebe", ispravio ga je Randall.

Jacob im se izazivački iscerio.

"Pa, računajte i na mene", rekla je Maggie, izmaknuvši se ruci kojom ju je Siobhan pridržavala.

"Znam da je istina na Carlisleovoj strani. Ne mogu to zanemariti."

Siobhan je zabrinuto pogledala u mladu pripadnicu svojega koven. "Carlisle," rekla je kao da su sami, ne hajući za odjednom formalno ozračje okupljanja, neočekivanu provalu očitovanja, "ne bih htjela da se ovo pretvori u obračun."

"Ne bih ni ja, Siobhan. Znaš da je to posljednje što bih želio." Suzdržano se osmjehnuo.

"Možda bi se ti trebala usredotočiti na održavanje mira." "Znaš da ne bi bilo koristi od toga", rekla je.

Prisjetila sam se rasprave Rose i Carlislea o predvodnici Iraca; Carlisle je vjerovao da Siobhan ima neki istančani, ali moćni dar tjeranja vode na svoj mlin - no Siobhan nije sama vjerovala u to.

"Ne može štetiti", rekao je Carlisle.

Siobhan je prevrnula očima. "Da si predočim ishod koji želim?" sarkastično ga je upitala.

Carlisle se sada otvoreno smješкао. "Ako nemaš ništa protiv."

"Onda nema potrebe da se moj koven očituje, zar ne?" otpovrnula mu je. "Budući da borba više nije moguća." Vratila je ruku Maggie na rame i privukla djevojku bliže sebi. Siobhanin partner Liam samo je šutke, bezizražajno stajao.

Gotovo sve ostale u prostoriji krajnje je zbunio očito šaljiv razgovor Carlislea i Siobhan, ali oni im se nisu potrudili objasniti o čemu se radi.

Tu je za večeras bio kraj dramatičnim govorima. Skupina se polako razišla, neki u lov, a neki da si prekrate vrijeme Carlisleovim knjigama, ili televizijom, ili računalima.

Edvard, Renesmee i ja otišli smo u lov. Prikrpao nam se i Jacob.

"Glupe pijavice", promrsio si je u bradu kad smo izašli. "Misle da su tako nadmoćni." Frknuo je.

"Zabezeknut će se kad male bebe spasu njihove nadmoćne živote, je 1' tako?" rekao je Edvard.

Jake se osmjehnuo i bubnuo ga u rame. "Nego što da hoće."

Nije nam to bio zadnji odlazak u lov. Svi ćemo opet loviti prije nego što Volturi trebaju doći. Kako taj rok nije bio precizan, namjeravali smo provesti nekoliko noći vani na velikoj čistini za baseball koju je Alice vidjela, za svaki slučaj. Znali smo tek da stižu na dan kad se snijeg zadrži na zemlji. Nismo htjeli da Volturi priđu preblizu mjestu, a Demetri će ih odvesti tamo gdje se već nalazimo. Upitala sam se čijim će tragom poći i pretpostavila Edvardovim, budući da mene ne može slijediti.

Pri lovu sam razmišljala o Demetriju, slabo mareći za svoj plijen i za provijavanje pahuljica koje su se napokon pojavile, premda su se topile prije dodira s kamenitim tlom. Hoće li Demetri shvatiti da mi ne može ući u trag? Što će reći na to? Što će reći Aro? Ili Edvard nije u pravu? Bilo je tih malih iznimaka u onome čemu se mogu oduprijeti, tih načina da se zaobiđe moj štit. Sve izvan moga uma bilo je ranjivo - izloženo onome što Jasper, Alice i Benjamin mogu. Možda Demetrijev dar također djeluje na pomalo drugačiji način.

A onda sam se sjetila nečega što me presjeklo. Napola isisani sjeverni jelen ispao mi je iz ruku na kamenitu zemlju. Pahuljice su isparavale u krugu od pedlja oko toplog trupla, jedva čujno cvrljeći. Tupo sam blenula u svoje krvave ruke.

Edvard je opazio moju reakciju i pritrčao mi, i ne počevši isisavati vlastiti plijen.

"Što je bilo?" tiho me upitao, pregledavajući šumu oko nas, tražeći povod mojoj reakciji.

"Renesmee", protisnula sam.

"Odmah je iza onog drveća", smirio me. "Čujem i njezine i Jacobove misli. Ništa joj nije."

"Nisam na to mislila", rekla sam. "Mislila sam na svoj štit - ti stvarno misliš da nešto vrijedi, da će biti neke koristi od njega. Znam da se ostali nadaju da ću moći njime obuhvatiti Zafrinu i Benjaminu, čak i ako to bude trajalo tek nekoliko sekundi. Što ako to nije točno? Što ako povjerenje koje polažete u mene postane razlog našeg poraza?"

Glas mi je bio na rubu histerije, premda sam se uspijevala toliko obuzdati da ne govorim glasno. Nisam htjela uzrujati Renesmee.

"Bella, odakle sad ovo? Naravno, prekrasno je što možeš zaštititi sebe, ali nisi dužna nikoga drugog spašavati. Nemoj se opterećivati nepotrebnim brigama."

"Ali što ako ništa ne mogu zaštititi?" prošaptala sam u dahtajima. "To što radim je nepouzđano i nasumično! Nema ni glave ni repa. Možda neće biti ni od kakve koristi protiv Aleca."

"Sšš", ušutkao me. "Bez panike. I nemoj da te Alec brine. To što on radi ne razlikuje se od onoga što rade Jane ili Zafrina. To je samo obmana - on ti ne može prodrijeti u glavu ništa više od mene."

"Ali Renesmee mi prodire!" mahnito sam prosiktala kroza zube. "To mi je djelovalo tako prirodno da se nikad prije nisam upitala što je to zapravo. Uvijek mi je bilo samo dio nje. Ali ona meni stavlja misli ravno u glavu, kao i svima drugima. U mom štitu ima rupa, Edvvarde!" Očajnički sam zurila u njega, čekajući da prizna moje užasno otkriće. Usne su mu bile stisnute, kao da razmišlja kako bi nešto pretočio u riječi. Izraz mu je bio savršeno smiren. "Još davno si se toga sjetio, zar ne?" ozbiljno sam ga upitala, osjećajući se kao teška budala nakon što sam mjesecima uspijevala previdjeti očito.

Kimnuo je, a kut usana podigao mu se u blag smiješak. "Prvi put kad te dotaknula." Uzdahnula sam zbog svoje gluposti, ali njegova me smirenost donekle uspokojila. "I to te ne brine? Ti ne vidiš u tome problem?"

"Imam dvije teorije, od kojih je jedna vjerojatnija."

"Prvo mi reci onu manje vjerojatnu."

"Pa, ona je tvoja kći", napomenuo mi je. "Genetski je napola ti. Nekada sam ti znao u šali reći daje tvoj um na drugačijoj frekvenciji od umova nas ostalih. Možda to vrijedi i za njezin." To mi nije bilo uvjerljivo. "Ali njezin um sasvim dobro čuješ. Svi čuju njezin um. A što ako Alecov funkcionira na nekoj drugoj frekvenciji? Sto ako—?"

Stavio mi je prst na usne. "Razmislio sam o tome. Zato smatram da je ova sljedeća teorija daleko vjerojatnija." Zaškrgutala sam zubima i pričekala.

"Sjećaš li se što mi je Carlisle rekao o njoj, netom nakon što ti je pokazala onu prvu uspomenu?"

Naravno da sam se sjećala. "Rekao je: 'Zanimljiv obrat. Kao da joj je umijeće upravo suprotno od tvojega.'"

"Da. I tako sam se upitao. Možda je uzela tvoj dar i također ga obrnula." Razmislila sam o tome.

"Do tebe nitko ne može doprijeti", započeo je.

"A njoj se nitko ne može oduprijeti?" dovršila sam nevoljko.

"To je moja teorija", rekao je. "A ako može ući u tvoju glavu, sumnjam da na svijetu postoji štit koji bi je mogao odbiti. To će pomoći. Koliko sam vidio, nitko ne može posumnjati u istinitost njezinih misli nakon što joj jedanput dopusti da ih pokaže. A mislim da je nitko ne može spriječiti da ih pokaže ako mu ona uspije dovoljno blizu prići. Dopusti li joj Aro da objasni..." Zadrhtala sam od pomisli na Renesmee tako blizu Arovim pohlepnim, mliječnim očima.

"Pa", rekao je, masirajući mi ukočena ramena. "Barem ga ništa neće moći spriječiti da vidi istinu."

"Samo, hoće li istina biti dovoljna da ga zaustavi?" promrmljala sam. Edvvard na to nije imao odgovora.

35. ROK:

Ideš van?" upitao me Edvvard opuštenim tonom. Lice mu je bilo nekako silom pribrano. Privio je Renesmee malčice čvršće uz prsa.

"Da, trebam posvršavati još nekoliko sitnica..." odgovorila sam mu jednako smireno.

Uputio mi je onaj moj omiljeni osmijeh. "Brzo mi se vrati."

"Uvijek."

Ponovno sam uzela njegov Volvo, upitavši se je li pregledao brojač prijeđenih kilometara nakon mog prethodnog odlaska. Koliko je uspio pokopčati? Da nešto krijem od njega, to svakako. Je li dokučio i razlog zašto mu se nisam povjerila? Je li pretpostavio da bi Aro uskoro mogao doznati sve što i on zna? Smatrala sam da je Edvard mogao doći do tog zaključka, što bi objasnilo zašto nije od mene tražio nikakvo objašnjenje. Pretpostavila sam da nastoji ne nagađati previše, ne razmišljati o mome ponašanju. Je li zbrojio ovo s mojim čudnim držanjem jutro nakon Aliceina odlaska, kad sam spalila svoju knjigu na ognjištu? Nisam znala je li on u stanju izvući taj zaključak.

Popodne je bilo sumorno, već mračno kao u smiraj dana. Jurila sam tminom, pogleda uprta u teške oblake. Hoće li večeras padati snijeg? Dovoljno da prekrije tlo i stvori prizor iz Aliceine vizije? Edvard je procijenio da imamo još otprilike dva dana. Zatim ćemo se postaviti na čistinu, dovući Volture na mjesto koje smo sami odabrali.

Dok sam se vozila sve mračnijom šumom, razmislila sam o svome prethodnom odlasku u Seattle. Učinilo mi se da shvaćam zašto me Alice poslala na ono oronulo sastajalište gdje J. Jenks prima svoje sumnjivije klijente. Da sam otišla u neki od njegovih drugih, zakonitijih ureda, bih li ikada znala što zatražiti? Da sam ga upoznala kao Jasona Jenksa ili Jasona Scotta, pristojnog odvjetnika, bih li ikada ušla u trag J.-u Jenksu, dobavljaču nezakonitih dokumenata? Morala sam poći putem koji je jasno dao do znanja da nemam poštene namjere. To mi je bio naputak.

Bio je mrkli mrak kad sam ušla na parkiralište restorana nekoliko minuta prije roka, ne hajući za harne parkirne poslužitelje pred ulazom. Stavila sam leće i onda otišla pričekati J.-a u restoranu. Premda mi se žurilo da obavim ovu žalosnu nužnost i vratim se obitelji, J. je očito pazio da ga ne okaljaju siroviji poznanici; imala sam dojam da bi primopredaja na mračnom parkiralištu uvrijedila njegovu sklonost profinjenosti.

Na pultu sam dala ime Jenks, a unizni šef sale odveo me na kat, u zasebnu sobicu gdje je vatra pucketala u kamenom kaminu. Uzeo je baloner boje bjelokosti, dug do gležnjeva, koji sam obukla da prikrijem činjenicu da sam obukla Alicein pojam primjerene odjeće, te tiho zinuo kad me ugledao u koktel-haljini od satena boje račića. To mi je i preko volje pomalo laskalo; još se nisam naviknula da sam lijepa svima, a ne samo Edvardu. Šef sale izmucao je nekoliko napola sročениh komplimenata dok je nesigurno unatraške izlazio iz sobice.

Stala sam pred vatru da pričekam, držeći prste blizu plamena da ih malo ugrijem prije neizbježnog rukovanja. Dobro, J. je očito svjestan da su Cullenovi nekako drugačiji, ali svejedno je bilo uputno uvježbavati tu naviku.

Na pola sekunde upitala sam se kako bi mi bilo da stavim ruku u vatru. Kakav bi osjećaj bio kad bih se opekla...

J.-ov ulazak prenuo me iz morbidnosti. Šef sale uzeo je i njegov kaput, i postalo je očito da se nisam samo ja sredila za ovaj sastanak.

"Jako mi je žao što kasnim", rekao je J. čim smo ostali sami.

"Ne, stigli ste točno na vrijeme."

Pružio mi je ruku, a dok smo se rukovali, osjećala sam da su mu prsti i dalje zamjetno topliji od mojih. Nisam imala dojam da ga to smeta.

"Prekrasni ste, ako smijem reći, gospodo Cullen."

"Hvala, J. Molim te, prijedimo na ti."

"Moram ti reći, drugačiji je doživljaj surađivati s tobom nego s gospodinom Jasperom. Daleko je manje... onespokojavajuće." Osmjehnuo se s oklijevanjem.

"Stvarno? Ja se uz Jaspera uvijek osjećam vrlo smireno."

Skupio je obrve. "Ma je li?" pristojno je promrmljao, pritom se i dalje očito ne slažući sa mnom. Baš čudno. Sto je Jasper učinio ovom čovjeku?

"Dugo već znaš Jaspera?"

Uzdahnua je s nelagodom. "Surađujem s gospodinom Jasperom već više od dvadeset godina, a moj stari partner poznao ga je petnaest godina prije toga... Nikad se ne mijenja." J. se oprezno zgrozio.

"Aha, Jasper je pomalo smiješan u tom pogledu."

J. je odmahnuo glavom, kao da će se tako riješiti neugodnih misli. "Zar nećeš sjesti, Bella?"

"Zapravo, malo mi se žuri. Čeka me duga vožnja kući." Dok sam to govorila, izvadila sam debelu bijelu omotnicu s njegovim bonusom iz torbice i predala mu je.

"O", rekao je, s trankom razočaranja u glasu. Spremio je omotnicu u unutarnji džep sakoa, ne trudeći se provjeriti iznos. "Nadao sam se da bismo mogli bar nakratko porazgovarati."

"O čemu?" znatiželjno sam ga upitala.

"Pa, da ti prvo predam tvoju robu. Htio bih biti siguran da si zadovoljna."

Okrenuo se, stavio aktovku na stol i otklopio brave. Izvadio je žutu omotnicu veličine lista papira.

Premda nisam pojma imala na što bih trebala paziti, otvorila sam omotnicu i načas pregledala sadržaj. J. je obrnuo Jacobovu sliku i promijenio joj boju, tako da se nije odoka vidjelo da je mu ista slika i u putovnici i u vozačkoj dozvoli. Obje su mi izgledale savršeno vjerno, ali to nije mnogo značilo. Bacila sam na djelić sekunde pogled na sliku u putovnici Vanesse Wolfe, a zatim brzo pogledala u stranu, dok mi se knedla stvarala u grlu.

"Hvala", rekla sam mu.

Blago je stisnuo oči, stvarajući u meni dojam da je razočaran što ih nisam detaljnije pregledala. "Dajem ti riječ da je svaki dokument savršen. Svi će proći najstrože stručne preglede."

"Sigurna sam da hoće. Istinski sam ti zahvalna na ovome što si učinio za mene, J."

"Drage volje, Bella. Ubuduće mi se slobodno obrati za sve što treba obitelji Cullen." Nije zapravo ni dao to naslutiti, ali zvučalo mi je kao da me poziva da preuzmem Jasperovu posredničku ulogu.

"Htio si da razgovaramo o nečemu?"

"Ovaj, da. Stvar je pomalo osjetljiva..." Pokazao mi je na kamenu kamin i upitno me pogledao. Sjela sam na rub kamena, a on pokraj mene. Na čeli su mu opet počele izbijati graške znoja, pa je izvadio plavi svileni rupčić iz džepa i počeo ih otirati.

"Ti si sestra supruge gospodina Jaspera? Ili si u braku s njegovim bratom?" upitao me.

"U braku s njegovim bratom", pojasnila sam mu, pitajući se kamo ovo vodi.

"To bi značilo da si nevjesta gospodina Edvarda, dakle?"

"Da."

Osmjehnuo mi se u znak isprike. "Mnogo sam puta vidio sva imena, znaš. Primi moje zakašnjele čestitke. Drago mi je što je gospodin Edvard nakon ovoliko vremena našao tako ljupku partnericu."

"Hvala najljepša."

Zastao je, brišući znoj. "Možete pretpostaviti da sam tijekom godina stekao vrlo zdravu razinu poštovanja prema gospodinu Jasperu i cijeloj obitelji."

Oprezno sam kimnula glavom.

Duboko je udahnuo, te ispustio dah ne rekavši ništa.

"J., molim te, samo reci to što si htio."

Ponovno je udahnuo i onda brzo počeo mrmljati, nerazgovijetno izgovarajući riječi.

"Kad bi mi samo dala uvjerenje da nemaš namjeru oteti tu djevojčicu od njezina oca, večeras bih lakše zaspao."

"O", zgranuto sam rekla. Trebalo mi je dosta dugo da shvatim netočni zaključak do kojeg je došao. "O, ne. Nije uopće takva stvar." Slabašno sam se osmjehnula, ne bih li ga smirila.

"Jednostavno za nju pripremam sigurno mjesto za slučaj da se nešto dogodi mome suprugu i meni."

Stisnuo je oči. "Očekujete da će se nešto dogoditi?" Porumenio je, a onda se ispričao. "Makar se to mene, jasno, uopće ne tiče."

Promatrala sam kako mu se crveno rumenilo razlijeva ispod tanušne opne kože i bilo mi je drago - kao i toliko puta dotad - što nisam prosječna novorođena. J. mi je djelovao sasvim u redu, ako se izuzmu njegove kažnjive rabote, tako da bi ga bilo šteta ubiti.

"Nikad se ne zna." Uzdahnula sam.

Namrgodio se. "Onda, da ti poželim svaku sreću. I molim te, draga, nemoj se srditi na mene, ali... ako bi mi se gospodin Jasper obratio s pitanjem koja sam imena stavio na te dokumente..."

"Naravno da mu trebaš to smjesta reći. Ništa mi ne bi bilo draže nego da gospodin Jasper bude do tančina upoznat s cjelokupnim poslom koji smo obavili."

Moja bjelodana iskrenost kao daje donekle smanjila njegovu napetost.

"Vrlo dobro", rekao je. "I ne mogu li te ipak uvjeriti da ostaneš na večeri?"

"Žao mi je, J. Trenutačno sam vrlo knap s vremenom."

"Onda, još jedanput, primi moje najbolje želje za zdravlje i sreću. Molim te, Bella, ako bilo što bude potrebno obitelji Cullen, obrati mi se bez oklijevanja."

"Hvala, J."

Otišla sam sa svojim krivotvorenim ispravama, a kad sam se osvrnula, vidjela sam da me J. prati pogledom, s mješavinom zabrinutosti i žaljenja u licu.

Povratak mi je brže prošao. Noć je bila crna, pa sam ugasila farove i nagazila na papučicu.

Kad sam se vratila kući, većina automobila, uključujući Alicein Porsche i moj Ferrari, nije bila na svome mjestu. Tradicionalni vampiri otišli su ugasiti žeđ stoje dalje moguće. Pokušala sam ne misliti na njihov lov u noći, grozeći se nad svojim predodžbama njihovih žrtava.

U glavnoj su sobi bili samo Kate i Garrett, u veseloj raspravi o prehrambenoj vrijednosti životinjske krvi. Razabrala sam da je Garrett pokušao otići u vegeterijanski lov i da mu nije bilo lako.

Edvard je zacijelo odnio Renesmee kući na počinak. Jacob je, bez sumnje, bio u šumi blizu kolibe. Ostatak moje obitelji zacijelo je također otišao u lov. Možda su se pridružili ostalim Denalijevcima.

Time sam u biti dobila cijelu kuću za sebe, što sam brzo iskoristila.

Prema mirisu sam znala da sam prva koja je ušla u sobu Alice i Jaspera nakon dosta vremena, da sam možda čak prva nakon noći u kojoj su nas ostavili. Tiho sam kopala po njihovu ogromnom plakaru sve dok nisam pronašla odgovarajuću torbu. Sigurno je pripadala Alice; radilo se o maloj crnoj kožnoj naprtnjači, kakva se obično koristi za izlaske, dovoljno sitnoj da bi je čak i Renesmee mogla nositi a da joj ne izgleda neprimjereno. Zatim sam im opelješila priručni sitniš, uzevši otprilike dvostruki godišnji prihod prosječnog američkog kućanstva. Pretpostavila sam da će mi tu krađa biti manje upadljiva nego bilo gdje drugdje u kući, jer su zbog ove sobe svi tužni. Omotnicu s lažnom putovnicom i ispravama stavila sam u torbu povrh novca. Zatim sam sjela na rub kreveta Alice i Jaspera i pogledala taj bijedni, beznačajni paket koji je sve čime mogu pomoći svojoj kćeri i svome najboljem prijatelju da si spasi živote. Svalila sam se na stup baldahina, sva bespomoćna.

Ali što sam drugo mogla?

Sjedila sam tako više minuta, pognute glave, prije nego što mi je na pamet pao tračak dobre ideje.

Ako...

Ako sam već pretpostavila da će Jacob i Renesmee pobjeći, onda to uključuje pretpostavku da će Demetri stradati. To svim preživjelima daje malo prostora za predah, uključujući i Alice i Jaspera.

Zašto onda ne bi Alice i Jasper pomogli Jacobu i Renesmee? Uspiju li se naći, Renesmee bi imala najbolju zamislivu zaštitu. Nema razloga da se to ne dogodi, izuzev činjenice da su i Jake i Renesmee slijepe točke za Alice. Kako da ih uopće počne tražiti?

Razmislila sam, te izašla iz sobe i otišla hodnikom u apartman Carlislea i Esme. Po običaju, Esmin je stol bio pun planova i nacрта, listom uredno složenih na visoke hrpe. Iznad radne plohe nalazio se niz pretinaca; u jednom je bila kutija s pisaćim priborom. Uzela sam čist list papira i penkalu.

Zatim sam punu minutu samo zurila u praznu stranicu boje bjelokosti, usredotočena na svoju odluku. Alice možda ne može vidjeti Jacoba ili Renesmee, ali mene vidi. Zamislila sam kako vidi ovaj trenutak i očajnički se ponadala da ima vremena posvetiti mu pažnju.

Polako, odlučno, napisala sam riječi RIO DE JANEIRO velikim slovima preko cijele stranice. Činilo mi se da ih je najbolje poslati u Rio: daleko je, Alice i Jasper ionako su u Južnoj Americi prema najnovijim vijestima, a nije da su stari problemi prestali postojati samo zato što su nas sada snašli još gori. Još je tu zagonetka Renesmeeine budućnosti, njezino stravično brzo starenje. Ionako smo mislili otići na jug. Sada će se Jacob, a nadam se i Alice, morati dati u potragu za legendama.

Opet sam pognula glavu od iznenadne potrebe da zajecam, i čvrsto stisnula zube. Bit će bolje da Renesmee ode bez mene. Ali već mi je tako nedostajala da sam to jedva mogla podnijeti. Duboko sam udahnula i stavila poruku na dno platnene torbe, gdje će je Jacob lako pronaći. Stisnula sam fige u nadi da je Jake - budući da se u njegovoj srednjoj školi portugalski najvjerojatnije ne predaje - barem uzeo španjolski kao izborni jezik.

Više nam nije preostalo ništa doli čekati.

Dva su dana Edvard i Carlisle proboravili na čistini gdje je Alice vidjela da će doći Volturi. Bilo je to isto ono stratište gdje su Victorijini novorođeni napali prošlog ljeta. Upitala sam se ima li Carlisle dojam da se situacija ponavlja, kao de ja vu. Meni će, pak, to biti posve novo. Ovaj put ćemo Edvard i ja ostati uz svoju obitelj.

Mogli smo samo zamisliti da će Volturi slijediti ili Edvarda ili Carlislea. Pitala sam se hoće li se iznenaditi što njihov plijen ne bježi. Hoće li zbog toga nešto posumnjati? Nisam mogla zamisliti da bi Volturi ikada osjetili potrebu za oprezom.

Premda sam - nadam se - bila nevidljiva Demetriju, ostala sam uz Edvarda. Naravno. Preostalo nam je samo još nekoliko sati zajedno.

Edvard i ja nismo uprizorili grandiozni završni rastanak, niti sam to namjeravala. Izgovoriti riječ "zbogom" značilo bi priznati daje svemu kraj. Bilo bi to isto kao otipkati riječi Svršetak na zadnjoj stranici rukopisa. I tako se nismo rastali, i ostali smo vrlo blizu jedno drugome, uvijek se dodirujući. Kakav god nas kraj očekivao, neće nas zateći razdvojene.

Postavili smo šator za Renesmee nekoliko metara unutar zaštite šume, te osjetili novi de ja vu kad smo se ponovno zatekli kako kampiramo na hladnoći s Jacobom. Bilo je gotovo nemoguće vjerovati koliko se situacija promijenila od prošlog lipnja. Prije sedam mjeseci, naš trostrani odnos djelovao je nemoguće, kao tri različite vrste slamanja srca koje se ne daju izbjeći. Sada je sve stajalo u savršenoj ravnoteži. Činilo mi se grozomorno ironičnim što su se djelici slagalice sastavili kako treba upravo na vrijeme da svi zajedno budu uništeni.

Snijeg je opet počeo noć uoči Stare godine. Ovaj put se sićušne pahuljice nisu rastapale na kamenitom tlu čistine. Dok su Renesmee i Jacob spavali - Jacob je tako glasno hrkao da me čudilo što se Renesmee ne budi - snijeg je najprije stvorio tanku glazuru na zemlji, a onda se nagomilao u gušće zapuhe. Do svitanja je prizor iz Aliceine vizije bio potpun. Edvard i ja držali smo se za ruke dok smo gledali preko svjetlucavog polja bjeline, i ni on ni ja ništa nismo rekli.

Cijelo to rano jutro ostali su se okupljali s nijemim dokazom priprema u očima - u jednih lagano zlatnih, u drugih zagasito grimiznih. Uskoro nakon što smo se svi našli zajedno, začuli smo kretanje vukova u šumi. Jacob je izašao iz šatora, ostavljajući Renesmee da i dalje spava, i otišao k njima.

Edvard i Carlisle postrojavali su ostale u labavu formaciju, sa svjedocima sa strane, kao na galeriji.

Promatrala sam ih izdaleka, čekajući pri šatoru da se Renesmee probudi. Kad je otvorila oči, pomogla sam joj da obuče odjeću koju sam joj pažljivo odabrala prije dva dana. Odjeću koja je izgledala nježno i ženstveno, ali je zapravo bila dovoljno otporna da se na njoj ne vide tragovi habanja - čak i ako bi se u njima jahalo divovskog vukodlaka kroz par saveznih država. Preko jakne sam joj stavila crnu kožnu naprtnjaču s dokumentima, novcem, naputkom i ljubavnim porukama za nju i Jacoba, Charlieja i Renee. Bila je dovoljno snažna da sve to nosi s lakoćom.

Širom je rastvorila oči kad je prepoznala agoniju na mome licu. Ali dovoljno je toga naslutila da me ne pita što ja to radim.

"Volim te", kazala sam joj. "Više od svega."

"Volim i ja tebe, mama", odgovorila mi je. Dotaknula je privjesak na svome vratu, u kojem je sada bila malena fotografija nje, Edvarda i mene. "Uvijek ćemo biti zajedno."

"U srcu ćemo uvijek biti zajedno", ispravila sam je šaptom tihim poput daha. "Ali kada danas kucne čas, morat ćeš me ostaviti."

Razrogačila je oči i dotaknula mi dlanom obraz. Njezino nijemo ne bilo je glasnije nego da ga je izviknula.

S mukom sam progutala; grlo kao da mi je bilo natečeno. "Hoćeš li mi to učiniti? Molim te?"

Čvršće mi je prislonila prste uz lice. Zašto?

"Ne mogu ti reći", prošaptala sam. "Ali ubrzo ćeš shvatiti. Obećavam ti." U glavi sam ugledala Jacobovo lice.

Kimnula sam, te odmaknula njezine prste. "Ne misli na to", dahnula sam joj u uho. "Nemoj reći Jacobu sve dok ti ne kažem da bježiš, dobro?"

To je shvatila. I ona je kimnula.

Iz džepa sam izvadila još jednu sitnicu za kraj.

Dok sam pakirala Renesmeeine stvari, za oko mi je zapeo neočekivan titraj boje. Zalutala zraka sunca pala je s krovnog prozora na dragulje na dragocjenoj prastarj kutiji, spremljenoj visoko na policu u netaknutom kutu. Razmislila sam načas o njoj, te slegnula ramenima.

Nakon što sam dokučila Aliceine naznake, nisam se mogla nadati mirnom rješenju predstojećeg suočavanja. Ali zašto ne pokušati u početku izraziti što više prijateljstva, upitala sam se. Može li to ikako škoditi? Znači, u menije očito ostalo još nešto nade - slijepe, besmislene nade - jer sam se uzverala po policama i skinula s njih vjenčani poklon koji sam dobila od Ara.

Sada sam si pričvrstila debelo zlatno pletivo oko vrata i osjetila kako mi se težina ogromnog dijamanta smješta u udubinu u dnu grla.

"Lijepo je", šapnula je Renesmee. Zatim me zagrlila oko vrata čvrsto kao škripac. Privila sam je uz prsa. Zadržavši je tako uza se, iznijela sam je iz šatora i odnijela na čistinu.

Edward je podigao obrvu kad sam im prišla, ali inače nije reagirao na to što nosimo i ja i Renesmee. Samo nas je obje na dugi trenutak čvrsto zagrlio, duboko uzdahnuo i pustio nas. Nigdje mu u očima nisam razabirala naznaku rastajanja. Možda se više ufao u nešto nakon ovog života nego što je bio voljan priznati.

Zauzeli smo mjesto. Renesmee mi se vješto popela na leđa da mi ruke budu slobodne. Stajala sam korak-dva iza prve crte, koju su tvorili Carlisle, Edvard, Emmett, Rosalie, Tanya, Kate i Eleazar. Do mene su bili Benjamin i Zafrina; dužnost mije bila štititi ih što dulje mogu. Oni su nam bili najbolje napadačko oružje. Budu li Volturi ti koji ne mogu vidjeti kako treba, pa makar i na nekoliko trenutaka, to će sve promijeniti.

Zafrina je bila ukočena i vatrena, dok joj je Senna sa strane tvorila gotovo zrcalni odraz.

Benjamin je sjedio na zemlji, dlanovima pritišćući tlo i tiho mrmljajući o rasjedima. Sinoć je naslagao hrpe gromada u naizgled prirodne, sada snijegom prekrivene gomile po cijelom dnu livade. Nisu bile dovoljne da ozlijede vampira, ali možda bi nekom od njih mogle odvratiti pažnju.

Svjedoci su se skupili nama slijeva i zdesna, neki bliže od drugih - oni koji su se očitivali stajali su najbliže. Primijetila sam da si Siobhan trlja sljepoočnice, sklopivši oči dok se koncentrira; je li ipak odlučila udovoljiti Carlisleu? Pokušati zamisliti diplomatsko razrješenje?

U šumi iza nas, zakriveni pogledu, vukovi su nepomično stajali u pripravnosti; čuli smo im samo teško disanje, otkucaje njihovih srdaca.

Oblaci su se navukli i raspršili svjetlost, tako da je moglo biti i prijepodne i popodne. Edvard je stisnuo oči dok je pažljivo osmatrao, i bila sam sigurna da vidi isti ovaj prizor već drugi put - jer prvi je put to bilo u Aliceinoj viziji. Izgledat će potpuno jednako kada Volturi stignu.

Preostalo nam je još samo nekoliko minuta ili sekundi.

Sva naša rodbina i svi naši saveznici napeli su se u iščekivanju.

Golemi, crvenkastosmeđi Alfa-vuk izašao je iz šume i stao uz mene; sigurno mu je bilo preteško ostati udaljen od Renesmee kad se našla u tako neposrednoj opasnosti.

Renesmee je ispružila ruku i uplela prstiće u krzno na njegovu masivnom ramenu, a tijelo joj se pomalo opustilo. Bila je smirenija u Jacobovoj blizini. I meni je bilo mrvicu lakše.

Dokle god Jacob bude uz Renesmee, s njom će biti sve kako treba.

Ne usuđujući se osvrnuti, Edvard je ispružio ruku unatrag prema meni. Protegnula sam svoju kako bih mu mogla primiti šaku. Stisnuo mi je prste.

Otkucala je još jedna minuta, i shvatila sam da ću liš ne bih li čula neki zvuk nailaska.

A onda se Edvard ukrutio i potmulo prosiktao kroz stisnute zube. Oči su mu se uprle u šumu sjeverno od mjesta na kojem smo stajali.

Zagledali smo se kamo i on i samo čekali, dok su prolazile posljednje sekunde.

36. POMAMA:

Naišli su paradno, na neki način lijepo.

Naišli su u krutoj, formalnoj formaciji. Kretali su se ukorak, ali nisu marširali; istekli su savršeno usklađeno između stabala - kao tamno, neprekinuto obličje koje kao daje lebdjelo na centimetar-dva ponad bijelog snijega, koliko su glatko prilazili.

Vanjski im je rub bio siv; boja je u svakoj vrsti bivala sve tamnija, sve do najzagasitijeg crnila u srcu formacije. Svako je lice bilo u sjeni kukuljice. Tihi šum struganja njihovih stopala bio je tako pravilan da je zvučao kao glazba, kao složeni ritam koji ni na tren ne griješi.

Na neki znak koji nisam opazila - ili možda nije bilo znaka, tek tisućljetne prakse - postrojba se izvila prema van. Kretanja je bila odviše kruta, odviše formalna da bi izgledala kao rastvaranje cvijeta, iako je bojom na to podsjećala; to se rasklopila lepeza, elegantna ali vrlo uglata. Prilike u sivom raširile su se na bokove, dok su one tamnije nahrupile ravno prema naprijed u sredini, pomno kontrolirajući svaku svoju kretanju.

Napredovali su sporo ali odlučno, bez žurbe, bez napetosti, bez zabrinutosti. Kretali su se korakom nepobjedivih.

Bilo je zamalo kao u mojoj davnoj noćnoj mori. Nedostajala je još samo ona zlorada žudnja koju sam vidjela na licima u svome snu - ono smješkanje osvetoljubive naslade. Volturi su zasad bili previše disciplinirani da bi iskazali bilo kakav osjećaj. Isto tako, na njima se nije vidjelo ni iznenađenja ni obeshrabrenosti pri pogledu na skup vampira koji ih ovdje čeka - na skup koji je naspram njih odjednom počeo djelovati dezorganizirano i nespremno. Nije se vidjelo da ih je iznenadio divovski vuk koji stoji među nama.

Prebrojila sam ih i preko volje. Bilo ih je trideset dvoje. Čak i kad se ne bi računale dvije nježne prilike u crnim ogrtačima što su se vukle na samom začelju, za koje sam pretpostavila da su supruge - jer je njihov zaštićen položaj ukazivao na to da neće sudjelovati u napadu - svejedno su nas brojčano nadjačali. Nas spremnih za borbu bilo je samo devetnaestero, uz još sedmero koji će promatrati naše uništenje. Čak i ako se pribroji desetero vukova, jači su. "Stižu crveni mundiri, stižu crveni mundiri", zagonetno je promrsio Garrett sebi u bradu, a onda se kratko zahihotao. Kliznuo je korak bliže Kate.

"Stvarno su došli", prišapnuo je Vladimir Stefanu.

"I supruge", otpovrnuo mu je Stefan siktajem. "I cjelokupna garda. Svi zajedno. Dobro da nismo išli na Volterru."

A onda, kao da im brojnost još nije dovoljno velika, dok su Volturi polako i veličanstveno napredovali, novi su vampiri počeli ulaziti na čistinu iza njih.

Lica tog naizgled beskrajnog dotoka vampira bila su čista suprotnost bezizražajnoj discipliniranosti Voltura - iskazivala su kaleidoskop emocija. Isprva su otkrila šok, čak i izvjesnu strepnju pri pogledu na neočekivanu silu koja ih je dočekala. Ali ta je briga brzo prošla; osjećali su sigurnost u brojčanoj nadmoći, sigurnost u svome položaju iza nezaustavljive sile Voltura. Lica su im se opet uobličila u izraze koje su imala prije nego što smo ih iznenadili.

Bilo je sasvim lako shvatiti što im je na umu - lica su im bila toliko izričita. Ovo je bila razbješnjela svjetina, izvan sebe od raspomamljene želje za izvršavanjem pravde. Nisam potpuno shvaćala kako svijet vampira gleda na besmrtnu djecu sve dok nisam promotrila ta lica.

Bilo je jasno da ova skrpana, razularena bulumenta - od ukupno više od četrdeset vampira - ima poslužiti Volturima kao vlastita skupina svjedoka. Nakon naše pogibije, oni će proširiti vijest da su zločinci uklonjeni, a cjelokupan je postupak Voltura bio posve nepristran. Najvećim su dijelom izgledali kao da se nadaju kako će dobiti više od puke prilike za svjedočenje - htjeli su pripomoći u komadanju i paljenju.

Crno nam se pisalo. Čak i kad bismo nekako uspjeli dokinuti prednost Voltura, svejedno bi nas mogli pokopati tijelima. Čak i kad bismo ubili Demetrija, Jacob ne bi mogao umaknuti ovome. Osjetila sam kako isto to shvaćaju i ostali oko mene. Očaj je počeo tištati zrak, pritiskati me snažnije nego dotad.

Jedna vampirica u suparničkim redovima očito nije pripadala nijednoj skupini; prepoznala sam Irinu dok je oklijevala između dviju postrojbi, izraza jedinstvenog među ostalima. Irinin zgroženi pogled bio je netremice uprt u Tanvin položaj u prvoj crti. Edward je zarežao, vrlo potmulo, ali žestoko.

"Alistair je imao pravo", prišapnuo je Carlisleu.

Vidjela sam kako je Carlisle bacio upitan pogled na Edvarda.

"Alistair je imao pravo?" prošaptala je Tanva.

"Oni - Caius i Aro - dolaze uništiti i otuđiti", gotovo je nečujno dahnuo Edvard; čula ga je samo naša strana. "Već su razradili mnoge slojeve strategije. Pokaže li se nekako da je Irinina optužba lažna, čvrsto su odlučni pronaći drugi razlog da nam zamjere. Ali sada vide Renesmee, tako da su potpuno smireni što se odabranog smjera tiče. Još bismo se mogli

pokušati obraniti od ostatka njihovih izmišljenih optužbi, ali najprije se moraju zaustaviti i čuti istinu o Renesmee." Zatim je još više spustio glas. "Što uopće ne namjeravaju učiniti." Jacob je ispustio čudan, tih dahtaj.

A onda je, neočekivano, nakon dvije sekunde, povorka ipak stala. Potmulu ritam savršeno usklađenih kretnji potpuno je umuknuo. Besprijekorna se disciplina u potpunosti zadržala; Volturi su se svi kao jedan apsolutno skamenili. Zastali su na stotinjak metara od nas. Iza mene, s obje strane, začula sam kucanje krupnih srdaca, bliže nego prije. Usudila sam se baciti pogled krajičkom očiju nalijevo i nadesno, da vidim što je zaustavilo napredovanje Voltura.

Vukovi su nam se pridružili.

S obje strane naše neravnomjerne vrste, vukovi su se razgranali u duge, rubne smjerove. Posvetila sam tek djelić sekunde uočavanju činjenice da ih je više nego deset, prepoznavanju vukova koje poznajem i onih koje nikad prije nisam vidjela. Sada ih se šesnaestero ravnomjerno rasporedilo -ukupno sedamnaestero, računajući Jacoba. Iz njihove se visine i prevelikih šapa jasno vidjelo da su svi novopridošlice vrlo, vrlo mladi. Valjda sam to trebala predvidjeti. Uz toliki broj vampira utaborenih u blizini, nagli porast brojnosti vukodlaka bio je neizbježan.

Stradava još djece. Upitala sam se zašto je Sam to dopustio, a onda shvatila da nije imao druge. Kad bi ijedan vuk stao uz nas, Volturi bi se itekako pobrinuli ući ostalima u trag. I tako su cijelu svoju vrstu stavili na kocku, jer su se svrstali uz nas.

Uz nas, koji ćemo biti potučeni.

Odjednom me obuzeo gnjev. Više od gnjeva, obuzela me ubilačka jara. Beznade i očaj potpuno su jenjali u meni. Slab, crvenkasti sjaj istaknuo je obrise tamnih figura preda mnom, i u tom trenu mi je samo bilo stalo dobiti priliku da zarijem zube u njih, da im istrgnem udove iz trupala i naslažem ih na lomaču. Tako sam se sludila da sam bila u stanju plesati oko krijesa dok živi gore na njemu. Cerekati se dok im pepeo još tinja. Usne su mi se automatski rastegnule unatrag, i potmulo, svirepo rezanje proparalo mi je grlo iz dna želuca. Shvatila sam da sam kutove usana zadigla u smiješak.

Pokraj mene, Zafrina i Senna ponovile su moje prigušeno glasanje. Edward je stisnuo šaku za koju me i dalje držao, u znak upozorenja.

Zasjenjena lica Voltura i dalje su mahom bila bezizražajna. Tek su dva para očiju odavala tračak bilo kakve emocije. U samome središtu, Aro i Caius doticali su se rukama, zastavši zbog procjene, a cijela je garda zastala s njima, u očekivanju naredbe za ubijanje. Njih dvojica se nisu gledali, ali bilo je očito da komuniciraju. Iako je dodirivao Arovu drugu ruku, Marcus nije djelovao kao sudionik u razgovoru. Izraz mu nije bio bezuman kao u garde, ali bio je jednako tup. Kao i onaj drugi put kad sam ga vidjela, izgledao je kao da umire od dosade. Tijela volturskih svjedoka nagnula su se prema nama, pogleda ljutito uprtih u Renesmee i mene, ali zadržali su se uz rub šume, ostavljajući širok razmak između sebe i volturskih vojnika. Jedino se Irina zadržala netom iza Voltura, tek nekoliko koraka dalje od prastarih žena - koje su obje bile svijetlih kosa, praškastih koža i mrenom prekrivenih očiju - i njihova para masivnih tjelohranitelja.

Jedan od tamnije sivih ogrtača tik iza Ara nosila je žena. Nisam mogla točno znati, ali činilo mi se da ona kao da mu doslovce dodiruje leđa. Je li to taj drugi štit, Renata? Upitala sam se, jednako kao i Eleazar, hoće li ona moći odbiti mene.

Ali ne mislim potratiti život u nastojanju da sredim Caiusa ili Ara. Imam važnijih meta.

Sada sam ih potražila pogledom u vrsti i bez problema razabrala dva sitna, zagasitosiva ogrtača blizu srca formacije. Alec i Jane, upadljivo najsitniji članovi garde, stajali su Marcusu tik uz jedan bok, dok mu je Demetri bio uz drugi. Ljupka su im lica bila pribrana, i ništa nisu odavala; nosili su najtamnije ogrtače po strani od čistog crnila pradavnika. Vještiji blizanci, tako ih je Vladimir nazvao. Njihove su sile kameni temeljci napada Voltura. Dragulji su u Arovoj zbirci.

Mišići su mi se napeli, a otrov mi je navro u usta.

Zamućene crvene oči Ara i Caiusa letimice su prešle preko naše vrste. Razaznala sam razočaranje na Arovu licu dok mu je pogled prelazio li prelazio preko naših lica, tražeći ono koje nedostaje. Usne su mu se stisnule od žalosti.

U tom trenutku osjetila sam čistu zahvalnost na tome što je Alice pobjegla.

Kad je stanka potrajala, čula sam kako se Edvardov dah ubrzava.

"Edvarde?" oslovio ga je Carlisle, tiho i zabrinuto.

"Nisu sigurni kako bi nastavili. Odvaguju mogućnosti, odabiru ključne mete - mene, naravno, tebe, Eleazara, Tanyu. Marcus iščitava snagu naših međusobnih spona, traži slabe točke. Jedi ih što su Rumunji s nama. Brinu ih lica koja ne prepoznaju - naročito Zafrina i Senna - kao i vukovi, prirodno. Nikad još nisu bili brojčano nadjačani. To ih je zaustavilo."

"Brojčano nadjačani?" u nevjerici je prošaptala Tanva.

"Svoje svjedoke ne broje", dahnuo je Edvard. "Oni nisu osobe, gardi ništa ne znače. Aro samo voli imati publiku."

"Da im se obratim?" upitao ga je Carlisle.

Edvard je oklijevao, a onda je kimnuo glavom. "Drugu priliku nećeš dobiti."

Carlisle se isprasio i istupio nekoliko koraka pred našu obrambenu vrstu. Bilo mi je grozno vidjeti ga samog, nezaštićenog.

Raširio je ruke, pokazavši dlanove, kao da pozdravlja. "Aro, prijatelju stari. Stoljeća su već prošla."

Na bijeloj čistini dugi je trenutak vladao mrtav tajac. Osjećala sam kako Edvard zrači napetošću dok je osluškivao Arovu procjenu Carlisleovih riječi. Napetost je rasla kako su sekunde otkucavale.

A onda je Aro iskoraknuo iz središta formacije Voltura. Njegov štit, Renata, pokrenula se s njime kao da su joj jagodice prstiju prišivene za njegov ogrtač. Redovi Voltura prvi su put reagirali. Potmuli žagor prostrujao je vrstom, obrve su se namrgođeno spustile, usne su se zadigle sa zuba. Nekoliko se pripadnika garde prignulo u čučanj.

Aro je podigao jednu ruku prema njima. "Mir."

Prešao je još svega par koraka, te nakrivio glavu. Mliječne su mu se oči znatiželjno zakrijesile.

"Lijepo zboriš, Carlisle", tiho je kazao tankim, koprenastim glasom. "Čine se neprilično, te riječi, imajući u vidu vojsku koju si okupio da ubiješ mene, da ubiješ meni mile."

Carlisle je odmahnuo glavom i ispružio desnu ruku prema njemu, kao da ih i dalje ne razdvaja gotovo stotinu metara. "Samo mi dotakni dlan, pa ćeš znati da mi to nikada nije bila namjera."

Aro je stisnuo lukave oči. "Ali kakve bi važnosti tvoja namjera uopće mogla imati, dragi Carlisle, u svjetlu toga što si učinio?" Namrgodio se, a sjenka tuge prešla mu je preko lica - istinske ili ne, to se nije dalo odrediti.

"Nisam počinio zlodjelo zbog kojeg si me došao kazniti."

"Onda stani u stranu i pusti nas da kaznimo odgovorne. Uistinu, Carlisle, ništa me više ne bi obradovalo nego da danas mogu poštediti tvoj život."

"Nitko se nije ogriješio o zakon, Aro. Dopusti da objasnim." Carlisle mu je opet ponudio ruku. Prije nego što je Aro mogao odgovoriti, Caius je hitro priskočio do njega.

"Toliko si besmislenih pravila, toliko si nepotrebnih zakona stvaraš, Carlisle", prosiktao je sasvim sijedi pradavnik. "Kako je moguće da braniš kršenje onoga koji je istinski bitan?"

"Zakon nije prekršen. Samo me saslušajte—"

"Vidimo dijete, Carlisle", zarežao je Caius. "Ne smatraj nas budalama."

"Ona nije besmrtna. Ona nije vampirica. Lako to mogu dokazati u samo nekoliko trenutaka—"

Caius gaje prekinuo. "Ako nije zabranjenog soja, zašto si onda okupio bataljun da je zaštiti?"

"Svjedoke, Caiuse, kakve ste i vi doveli." Carlisle je pokazao ljutitu hordu na rubu šume; neki u njoj zarežali su u odgovor. "Svaki od ovih prijatelja može ti kazati pravu istinu o djetetu. Ilije samo pogledaj, Caiuse. Uoči kako joj se obrazi rumene od ljudske krvi."

"Himba!" podviknuo je Caius. "Gdje je potkazivačica? Neka istupi!" Počeo je izvijati vrat, sve dok nije opazio Irinu tamo gdje je zastala iza supruga. "Ti! Ovamo!"

Irina se zagledala u njega s nerazumijevanjem, noseći izraz osobe koja se nije potpuno probudila iz grozomorne more. Caius je nestropljivo pucnuo prstima. Jedan golemi tjelohranitelj supruga prišao je Irini i grubo je podbo u leđa. Irina je dvaput trepnula, a onda ošamućeno krenula prema Caiusu. Zastala je nekoliko metara prije njega, ne odvajajući pogled od svojih sestara.

Caius je prešao razmak između njih i snažno je ošamario.

To je nije moglo boljeti, ali gesta je na neki način bila užasno ponižavajuća. Bilo mi je kao da gledam čovjeka koji nogom udara psa. Tanya i Kate u isti su mah prosiktale.

Irinino se tijelo ukočilo, a oči su joj se napokon okrenule prema Caiusu. Jednim joj je svijenim prstom pokazao na Renesmee, koja mi se držala za leđa, prstiju i dalje upletenih u Jacobovo krzno. Caius je u mome ljutitom pogledu posve porumenio. Jacobu je iz grudi odjeknulo muklo rezanje.

"Je li to dijete koje si vidjela?" oštro ju je upitao Caius. "Ono koje je očito bilo više nego ljudsko?"

Irina je načas pogledala prema nama, proučavajući Renesmee prvi put nakon dolaska na čistinu. Nakrivila je glavu, a zbunjenost joj je prešla licem.

"Dakle?" zarežao je Caius.

"Nisam... Nisam sigurna", rekla je sva u čudu.

Caiusu se ruka trznula, kao da bi je opet ošamario. "Kako to misliš?" kazao je čeličnim šaptom.

"Nije ista, ali mislim da je riječ o istom djetetu. Želim reći da se promijenila. Ovo dijete je veće od onoga koje sam vidjela, ali—"

Caiusu se s odjednom iskeženih zuba oteo ljutiti uzdah, a Irina je ušutjela, ne dovršivši rečenicu. Aro je priskočio Caiusu i stavio mu ruku na rame da ga smiri.

"Budi pribran, brate. Ima vremena da se ovo raspravi. Nema potrebe za žurbom."

Nadurena lica, Caius je okrenuo leđa Irini.

"Dakle, slatkice", kazao joj je Aro toplim, sladunjavim mrmorom. "Pokaži mi to što nastojiš reći." Ispružio je ruku prema smetenoj vampirici.

Irina ga je nesigurno primila za ruku. Držao ju je samo pet sekundi.

"Vidiš, Caiuse?" rekao je. "Posve je jednostavno dobiti to što nam treba."

Caius mu nije odgovorio. Krajičkom oka Aro je bacio kratak pogled na svoju publiku, svoju rulju, a onda se opet obratio Carlisleu.

"I tako se pred nama nalazi zagonetka, kako se čini. Izgleda da je dijete naraslo. No u Irininoj prvoj uspomeni jasno se vidi besmrtno dijete. Zanimljivo."

"Upravo to i nastojim pojasniti", rekao je Carlisle, a promjena u tonu njegova glasa dala mi je do znanja kako mu je laknulo. Upravo smo u ovu stanku svi mi polagali svoje slabašne nade. Meni nije laknulo. Čekala sam, gotovo otupjela od njega, da naiđu svi ti slojevi strategije koje je Edvard obećao.

Carlisle je opet ispružio ruku.

Aro je na trenutak oklijevao. "Radije bih primio objašnjenje od nekoga tko ima središnju ulogu u priči, prijatelju. Griješim li u pretpostavci da ovo kršenje nije bilo tvoje djelo?"

"Nije bilo kršenja."

"Kako bilo da bilo, doći ću do svakog djelića istine." Arov je sipljivi glas otvrdnuo. "A do nje ću na najbolji način doći primanjem dokaza izravno od tvog nadarenog sina." Pokazao je glavom prema Edvardu. "Kako se dijete drži njegove novorođene partnerice, pretpostavljam da Edvard ima ulogu u tome."

Naravno da želi Edvarda. Nakon što stekne uvid u Edvardov um, saznat će misli svih nas. Izuzev mojih.

Edvard se okrenuo da na brzinu poljubi mene i Renesmee u čelo, ne pogledavši me u oči.

Zatim je počeo koračati snježnim poljem, potapšavši Carlislea po ramenu u prolazu.

Odostraga sam začula prigušen jauk - Esme nije uspjela prikriti prestravljenost.

Crvena izmaglica koju sam vidjela oko vojske Voltura buknuła je žešće nego prije. Nisam mogla podnijeti pogled na Edvarda dok sam prelazi taj prazni bijeli prostor - ali jednako mi je tako bilo nesnosno pomisliti da bi se Renesmee mogla naći i korak bliže našim suparnicima. Razdirale su me te suprotstavljene potrebe; tako sam se čvrsto skamenila da sam imala dojam kako bi mi pritisak mogao smrskati kosti.

Primijetila sam da se Jane osmjehnula kad je Edvard prošao središnju točku razmaka između nas, kad se našao bliže njima nego nama.

Taj sitni, samozadovoljni smiješak prevršio je mjeru. Srdžba je buknuła u meni, razjarivši se još jače od nesputane pomame za krvlju koju sam osjetila u trenutku kad su se vukovi odlučili na ovaj beznadni boj. Osjetila sam okus ludila na jeziku - prožimao me poput plimnog vala čiste siline. Mišići su mi se stisnuli i reagirala sam automatski. Bacila sam svoj štitić cjelokupnom snagom uma, odaslala ga preko nemoguće razdaljine polja -deset puta dalje od najdaljeg dosadašnjeg rezultata - poput koplja. Hučno sam izdahnula od napora.

Štitić je prsnuo iz mene u mjehuru čiste energije, u atomskom oblaku tekućeg čelika. Pulsirao je poput živa stvora - osjećala sam ga, od vrška do rubova.

Elastično tkivo sada se nije odapelo unatrag; u tom trenutku sirove sile, primijetila sam da je uzvrat koji sam prije znala osjetiti djelo mene same - da sam se držala tog nevidljivog dijela sebe zato što sam se htjela

obraniti, zato što ga se podsvjesno nisam htjela odreći. Sada sam ga pustila, i štit mi je bez napora prsnuo dobrih pedeset metara od mene, za što mi je trebao tek djelić pozornosti. Osjetila sam kako se napinje kao bilo koji mišić, slušajući moju volju. Primorala sam ga da poprimi dugi, zašiljeni ovalni oblik. Sve ispod tog gipkog željeznog štita odjednom je postalo dio mene - osjećala sam životnu silu svega što je prekrio kao točke sjajne jare, zasljepljujuće iskre svjetlosti oko mene. Bacila sam štit cijelom dužinom čistine i odahnula kad sam osjetila da se Edvardova blistava svjetlost našla pod mojom zaštitom. Zadržala sam tu svoj novi mišić, stežući ga tako da je čvrsto obujmio Edvarda kao tanak, ali neprobojan sloj između njegova tijela i naših neprijatelja.

Prošla je jedva jedna sekunda. Edvard je i dalje hodao prema Aru. Sve se apsolutno promijenilo, ali nitko izuzev mene nije primijetio taj prasak. Zaprepašten mi se osmijeh oteo s usana. Osjetila sam kako ostali pogledavaju prema meni i primijetila da Jacob spušta svoje krupno crno oko i gleda me kao da sam sišla s uma.

Edvard je zastao na nekoliko koraka od Ara, a ja sam s pozamašnom žalošću shvatila da premda to svakako mogu, ne bih smjela spriječiti događanje ovog doticaja. U njemu je bio smisao svih naših priprema: u tome da se Ara natjera da sasluša našu stranu priče. Osjetila sam gotovo tjelesnu bol zbog tog čina, ali nevoljko sam odmaknula svoj štit i opet ostavila Edvarda izloženog. Više mi nije bilo do smijeha. Posve sam se usredotočila na Edvarda, spremna na to da ga smjesta zaštitim pođe li nešto po krivu.

Edvard je drsko podigao bradu i ispružio ruku prema Aru kao da mu time čini veliku počast. Ara je njegovo držanje naizgled oduševilo, ali njegovo oduševljenje nisu dijelili svi. Renata je usplahireno drhturila u Arovoj sjeni. Caius se tako duboko mrštio da se činilo kako će njegova papirnata, prozirna koža dobiti trajne pregibe. Mala Jane iskezila je zube, a Alec je pokraj nje usredotočeno stisnuo oči. Pretpostavila sam da je spreman, kao i ja, reagirati u sekundi. Aro je bez zastajanja prešao razdaljinu - a čega se, uostalom, trebao bojati? Orijaške sjenke onih svjetlije sivih ogrtača - plećatih boraca poput Felixa - bile su tek nekoliko metara od njega. Jane je svojim darom paljenja mogla oboriti Edvarda na tlo u grčevitoj agoniji. Alec mu je mogao oduzeti vid i sluh prije nego što prijeđe prvi korak prema Aru. Nitko nije znao da ih imam moć spriječiti u tome, čak ni Edvard.

S osmijehom lišenim svake brige Aro je primio Edvarda za ruku. Smjesta je zažmirio, a onda su mu se ramena pograbila pod naletom informacija.

Svaka tajna misao, svaka strategija, svaki uvid - sve što je Edvard u proteklih mjesec dana čuo u umovima oko sebe - sada je postalo Arovo.

I više od toga - svaka Aliceina vizija, svaki spokojni trenutak s našom obitelji, svaka slika u Renesmeeinoj glavi, svaki poljubac, svaki dodir između Edvarda i mene... Sve je to također sada postalo Arovo.

Ozlojeđeno sam prosiktala, a štit se uskomešao od moje ljutnje, mijenjajući oblik i stežući se oko naše strane.

"Polako, Bella", prišapnula mi je Zafrina.

Čvrsto sam stisnula zube.

Aro je i dalje bio uživljen u Edvardova sjećanja. Edvard je sad također pognuo glavu, a mišići u vratu čvrsto su mu se stegnuli dok je ponovno iščitavao sve što je Aro uzeo od njega, kao i Arovu reakciju na sve to.

Ovaj dvosmjerni, ali neravnopravni razgovor potrajao je dovoljno dugo daje čak i garda osjetila nelagodu. Prigušeno mrmljanje strujalo je vrstom sve dok im Caius nije naglo graknuo da se smire. Jane se primicala kao da si ne može pomoći, a Renatino je lice bilo ukočeno od zabrinutosti. Načas sam ispitala taj moćni štit koji djeluje tako uspaničeno i slabo; premda je bila korisna Aro, uviđala sam da nije ratnica. Dužnost joj nije bila borba, već zaštita. U njoj nije bilo pomame za krvlju. Čak i ovako bijesna, znala sam da bih je smlavila kad bi došlo do obračuna između nje i mene.

Ponovno sam se posvetila Aro kad se uspravio i naglo otvorio oči, pune udivljenja i opreza. Nije pustio Edvardovu ruku.

Edvardovi su se mišići tek malčice opustili.

"Vidiš?" upitao ga je Edvard s mirom u baršunastom glasu.

"Da, doista vidim", složio se Aro, zvučeći kao da ga to gotovo zabavlja, na moje zaprepaštenje. "Sumnjam da su postojala dva boga ili smrtnika koji su ikada vidjeli baš tako bistro."

Disciplinirana lica pripadnika garde iskazivala su nevjericu jednaku mojoj.

"Mnogo si mi grade dao za promišljanje, prijatelju mladi", nastavio je Aro. "Mnogo više nego što sam očekivao." I dalje nije puštao Edvardovu ruku, a Edvard se držao napeto, kao da ga još sluša.

Edvard mu nije odgovorio.

"Smijem lije upoznati?" zamolio je Aro - gotovo unizno - odjednom sa živim zanimanjem. "U svim svojim stoljećima nisam ni sanjao da bi takvo stvorenje moglo postojati. Kakva li doprinosa našim ljetopisima!"

"O čemu se tu radi, Aro?" breкнуo se Caius prije nego što je Edvard stigao odgovoriti. Od samog sam pitanja povukla Renesmee u naručje i zaštitnički je prigrčila sebi uz prsa.

"O nečemu što ni u snovima nikad nisi naslutio, praktični moj prijatelju. Promisli na trenutak, jer pravorijek koji smo namjeravali provesti u djelo više ne stoji."

Caius je iznenađeno prosiktao na njegove riječi.

"Mir, brate", upozorio ga je Aro blagim tonom.

To je trebala biti dobra vijest - upravo smo se tim riječima nadali, tom oprost koji nikada nismo smatrali istinski mogućim. Aro je saslušao istinu. Aro je priznao da zakon nije prekršen. Ali moj je pogled bio prikovan za Edvarda, i vidjela sam kako mu se mišići u leđima stežu. U glavi sam odvrtjela Arovu uputu Caiusu da promisli, i začula dvosmislenost u njoj.

"Bi li me upoznao sa svojom kćeri?" ponovno je upitao Aro Edvarda.

Caius nije bio jedini koji je prosiktao na ovo novo otkriće.

Edvard je nevoljko kimnuo. A ipak, Renesmee je tolike uspjela pridobiti. Aro je oduvijek djelovao kao predvodnik pradavnika. Kad bi on bio na njezinoj strani, bi li nam ostali mogli učiniti nešto nažao?

Aro je i dalje držao Edvarda za ruku, i sada je odgovorio na pitanje koje mi ostali nismo čuli.

"I dalje mislim daje kompromis u ovom konkretnom pogledu svakako prihvatljiv, s obzirom na okolnosti. Susrest ćemo se u sredini."

Aro mu je pustio ruku. Edvard se okrenuo natrag prema nama, a Aro mu se pridružio, prebacivši nehajno ruku Edvardu preko ramena kao da su najbolji prijatelji - cijelo vrijeme zadržavajući doticaj s Edvardovom kožom. Krenuli su preko polja natrag prema nama. Cijela je garda krenula ukorak za njima. Aro je nehajno podigao ruku, i ne pogledavši ih. "Čekajte, mili moji. Uistinu, nemaju loših namjera prema nama, budemo li miroljubivi." Garda je reagirala na to otvorenije nego prije, buneći se rezanjem i siktanjem, ali zadržala je položaj. Renata, koja se držala čvršće uz Ara nego ikada prije, ustrašeno je zacviljela. "Gospodaru", prošaptala je.

"Bez brige, ljubavi", odvratio joj je. "Sve je u redu."

"Da možda povedeš nekoliko svojih gardista s nama?" predložio mu je Edvard. "To bi ih smirilo."

Aro je kimnuo glavom, kao da je to mudra primjedba koje se sam trebao sjetiti. Dvaput je pucnuo prstima. "Felixe, Demetri."

Dva vampira smjesta su mu se našla uz bok, izgledajući upravo jednako kao i prošli put kad sam ih vidjela. Obojica su bili visoki i tamnokosi, Demetri tvrd i tanak kao sječivo mača, a Felix plećat i prijeteci poput buzdovana s čeličnim šiljcima.

Njih petero zastali su na sredini snježnoga polja.

"Bella", pozvao me Edvard. "Dovedi Renesmee... i nekoliko prijatelja."

Duboko sam udahnula. Tijelo mi je bilo napeto od protivljenja. Pojam dovođenja Renesmee u samo središte sukoba... Ali imala sam povjerenja u Edvarda. On bi dosada svakako već znao namjerava li Aro počiniti izdajstvo.

Aro je imao troje zaštitnika uza se na sastanku, tako da ću ja sa sobom dovesti dvojicu.

Trebala mi je samo sekunda da se odlučim.

"Jacobe? Emmette?" tiho sam ih oslovila. Emmetta, zato što sigurno izgara od želje. Jacoba, jer bi mu bilo nesnosno da ga se ne pozove.

Obojica su kimnuli. Emmett se iscerio.

Otišla sam preko polja s njima sebi uz bokove. Začula sam novi žamor garde kad su ugledali koga sam izabrala - očito nisu imali povjerenja u vukodlaka. Aro je podigao ruku i ponovno im mahnuo da se smire.

"Zanimljivo ti je društvo", prišapnuo je Demetri Edvardu.

Edvard mu nije odgovorio, ali Jacobu se kroza zube otelo potmulo rezanje.

Zaustavili smo se nekoliko metara od Ara. Edvard se izmaknuo Arovoj ruci i brzo nam se pridružio, primivši me za ruku.

Na trenutak smo šutke stajali suočeni. A onda mi se Felix načas obratio prigušenim pozdravom.

"Zdravo još jednom, Bella." Frajerski se iscerio, krajičkom oka i dalje prateći svaki Jacobov trzaj.

Oporo sam se osmjehnula gorostasnom vampiru. "Hej, Felix."

Felix se zacerekao. "Dobro izgledaš. Besmrtnost ti dobro pristaje."

"Baš ti hvala."

"Nema na čemu. Šteta što..."

Pustio je da mu opaska ostane nedovršena, ali nije mi trebao Edvardov dar da zamislim kako završava. Šteta što ćemo te za još koju sekundicu ubiti.

"Da, baš šteta, zar ne?" promrmljala sam. Felbc mi je namignuo.

Aro nije hajao za riječi koje smo razmijenili. Zadivljeno je nakrivio glavu. "Čujem njezino čudno srce", promrmljao je, izgovarajući riječi gotovo pjevno. "Osjećam njezin čudni miris." Zatim su mu mutne oči prešle na mene. "Doista, mlada Bella, besmrtnost ti upravo izvanredno pristaje", rekao je. "Kao da si istinski stvorena za ovaj život."

Primila sam njegovo laskanje kratkim kimanjem glavom. "Svidio ti se moj dar?" upitao me, odmjerivši privjesak koji sam nosila. "Prekrasan je. Vrlo, vrlo velikodušno od tebe. Hvala. Vjerojatno sam se trebala pismeno zahvaliti."

Aro se oduševljeno nasmijao. "Ma to je puka sitnica koja mi je ležala pri ruci. Pomislio sam da bi mogla lijepo pristajati uz tvoje novo lice, a tako i jest."

Začula sam kratak siktaj iz sredine vrste Voltura. Bacila sam pogled preko Arova ramena. Hmm. Izgleda da Jane nije sretna zbog činjenice da nije Aro dao poklon.

Aro se nakašljao da mi opet privuče pažnju. "Smijem li pozdraviti tvoju kćer, ljupka Bella?" slatko me upitao.

Baš smo se ovome nadali, podsjetila sam se. Opirući se porivu da uzmem Renesmee i pobjegnem glavom bez obzira, polako sam mu prišla za dva koraka. Štit je zavijorio iza mene poput plašta, obuhvaćajući ostatak moje obitelji dok je Renesmee ostala izložena. Bilo mi je to pogrešno, užasno.

Aro nas je dočekao, sav ozaren.

"Pa jedinstvena je", promrmljao je. "Tako slič ti i Edvardu." A zatim je glasnije rekao: "Zdravo, Renesmee."

Renesmee me pogledala na brzinu. Kimnula sam glavom.

"Zdravo, Aro", formalno je odgovorila visokim, zvonkim glasićem.

Aru se u očima vidjelo da mu je to smiješno.

"Kakva je to ona?" prosiktao je Caius otraga. Kao da gaje sama potreba da pita strahovito srdila.

"Napola smrtna, napola besmrtna", dao je Aro do znanja njemu i ostatku garde, ne odmićući očarani pogled s Renesmee. "Tako je začeta, a ova ju je novorođena rodila dok je još bila ljudska."

"Nemoguće", podsmjehnuo se Caius.

"Misliš li, dakle, da su me nasamarili, brate?" Aro je imao izraz lica kao da ga sve to silno zabavlja, ali Caius se lecnuo. "Je li to bilo koje čuješ također varka?"

Caius se namrgodio, djelujući rastuženo kao da su Arova blaga pitanja bila udarci.

"Smireno i pažljivo, brate", upozorio gaje Aro, smiješeći se Renesmee i dalje. "Dobro znam koliko voliš svoju pravdu, ali nema pravde u kažnjavanju ove jedinstvene malene zbog njezina podrijetla. A toliko se toga može naučiti, toliko se toga može naučiti! Znam da ne dijeliš moju gorljivost kad je o prikupljanju povijesti riječ, ali podnesi me, brate, dok joj dodajem poglavlje tako slabo izgledno da sam posve ošamućen. Došli smo očekujući samo pravdu i tugu lažnih prijatelja, ali gle što smo umjesto toga stekli! Novo, sjajno upoznavanje sebe samih, svojih mogućnosti."

Ispružio je ruku prema Renesmee, pozivajući je. Ali ona nije to htjela. Odmaknula se od mene i protegnula uvis da vršcima prstiju dotakne Arovo lice.

Aro nije reagirao šokom kao maltene svi ostali na doživljaj koji mu je pružila Renesmee; bio je naviknut na protok misli i sjećanja iz tuđih umova jednako kao i Edvard.

Osmijeh mu se raširio i zadovoljno je uzdahnuo.

"Prekrasno", prošaptao je.

Renesmee mi se vratila u naručje, sva ozbiljna u svome malom licu. "Molim te", zamolila ga je. Njegov je osmijeh postao blag. "Pa naravno da nemam nikakve želje nauditi tvojim najmilijima, dragocjena moja Renesmee."

Arov je glas odisao takvom prisnošću i privrženošću da me na trenutak zavarao. A onda sam začula kako Edvard škrguće zubima i, daleko iza nas, kako Maggie zgroženo sikće na tu laž.

"Pitam se", zamišljeno je kazao Aro, naizgled nesvjestan reakcije na svoje prethodne riječi.

Pogled mu je neočekivano pao na Jacoba, a umjesto gađenja s kojim su ostali Volturi promatrali divovskog vuka, Arove oči bile su pune meni nepojmljive čežnje.

"To ne ide tako", rekao je Edvard, odjednom grubo, bez dotadašnje pomno održavane neutralnosti.

"Samo zalutala misao", rekao je Aro, otvoreno odmjeravajući Jacoba, a onda mu je pogled polagano prešao preko dva reda vukodlaka iza nas. Vukovi su mu odjednom postali zanimljiviji zbog toga što mu je Renesmee već pokazala.

"Oni nam ne pripadaju, Aro. Ne slijede naše zapovijedi na takav način. Tu su zato što to sami žele."

Jacob je prijeteći zarežao.

"Ipak, čini se da su vam vrlo privrženi," rekao je Aro. "Kao i tvoja mlada partnerica i tvoja... obitelj. Odani" Izgovorio je tu riječ kao da je blago miluje.

"Predani su zaštiti ljudskog života, Aro. Zbog toga im je moguć suživot s nama, ali teško i s vama. Osim ako ne namjeravate promijeniti svoj način življenja."

Aro se veselo nasmijao. "Samo zalutala misao", ponovio je. "Dobro znaš kako to biva. Nitko od nas ne može u cijelosti kontrolirati svoje podsvjesne želje."

Edvard je složio grimasu. "Doista znam kako to biva. Kao što znam i razliku između takvih misli i onih iza kojih stoji zadnja namjera. Nikada vam to ne bi pošlo za rukom, Aro."

Jacobova pozamašna glava okrenula se prema Edvardu, i tiho cviljenje otelo mu se između zuba.

"Zakupio ga je pojam... pasa čuvara", došapnuo mu je Edvard.

Usljedila je sekunda mrtve tišine, a onda je bijesno rezanje iz čeljusti cjelokupnog čopora ispunilo divovsku čistinu.

Odjeknula je oštro graknuta zapovijed - Samova, pretpostavila sam, premda se nisam osvrnula da vidim - i pritužbu je naglo zamijenio prijeteći muk.

"Rekao bih da sam dobio odgovor na to pitanje", rekao je Aro i opet se glasno nasmijao. "Ova je družina odabrala svoju stranu."

Edvard je ispustio siktaj i prijeteći se nagnuo. Čvrsto sam ga primila za nadlakticu, pitajući se što li gaje to u Arovim mislima natjeralo na tako silovitu reakciju, dok su se Felbc i Demetri u isti mah spustili u čučanj. Aro im je ponovno mahnuo da se smire. Svi su se vratili u dotadašnji stav, uključujući i Felixa.

"Toliko toga valja raspraviti", rekao je Aro, zvučeći odjednom kao preopterećeni poslovni čovjek. "Toliko toga valja odlučiti. Zamolio bih vas i vašega krznatog zaštitnika da me ispričate, dragi moji Cullenovi, jer bih morao obaviti razgovor s braćom."

37. LUKAVŠTINE:

Aro se nije vratio svojoj zabrinutoj gardi koja je čekala na sjevernoj strani čistine; umjesto toga, mahnuo im je da priđu.

Edvard je smjesta počeo uzmicati, vukući mene i Emmetta za ruke. Požurili smo unatraske, držeći na oku napredovanje prijatelja. Jacob se najsporije povlačio, a krzno na ramenima stajalo mu je posve nakostriješeno dok je kezio očajnike na Ara. Renesmee gaje primila za vrh repa dok smo uzmicali; držala ga je kao povodac, sileći Jacoba da ostane s nama. Stigli smo do svoje obitelji u isti mah kad su tamni ogrtači opet okružili Ara.

Sada je njih i nas dijelilo tek pedeset metara - razdaljina koju je bilo tko od nas mogao preskočiti za samo djelić sekunde.

Caius je smjesta počeo raspravljati s Arom.

"Kako možeš trpjeti ovu sramotu? Zašto samo tu bespomoćno stojimo suočeni s tako uvredljivim zlodjelom, prikrivenim tako apsurdnom obmanom?" Držao je ruke kruto uz bok, šaka svijenih u kandže. Upitala sam se zašto samo ne dotakne Ara kako bi podijelio svoje mišljenje. Vidimo li mi to već raskol u njihovim redovima? Je li moguće da nam se tako posrećilo?

"Jer to je cijela istina", spokojno mu je rekao Aro. "Do zadnje riječi. Vidi koliki svjedoci stoje spremni posvjedočiti da su vidjeli kako ovo čudesno dijete raste i sazrijeva već i u tom kratkom razdoblju koliko je poznaju. Da su osjetili toplinu krvi što kola njezinim žilama." Arova gesta prešla je od Amuna na jednoj strani do Siobhan na drugoj.

Caius je čudno reagirao na Arove smirujuće riječi, prenuvši se jedva primjetno na spomen svjedoka. Ljutnja mu se povukla s lica, a namjesto nje našla se hladna proračunatost. Bacio je prema svjedocima Voltura pogled koji je djelovao pomalo... plaho.

I ja sam se osvrnula prema bijesnoj rulji, i smjesta uočila da joj taj opis više ne pristaje.

Mahnita želja za nasiljem pretvorila se u zbunjenost. Gomila je kiptjela od sašaptavanja dok si je nastojala obrazložiti to što se upravo dogodilo.

Caius se mrštio, duboko zamišljen. Nagadanje u njegovu licu podjarilo je plamen mojeg tinjajućeg bijesa i istodobno me zabrinulo. Sto ako garda opet reagira na neki nevidljivi signal, kao i dok je marširala? Zabrinuto sam pregledala svoj štit; djelovao mi je jednako neprobojno kao prije. Sada sam ga protegnula u nisku, široku kupolu nadvijenu nad našu družinu.

Osjećala sam oštre perjanice svjetlosti na mjestima gdje su mi stajali obitelj i prijatelji - svatko od njih imao je jedinstven okus za koji sam smatrala da će mi uz malo prakse postati prepoznatljiv. Već sam znala Edwardov - njegov je bio upravo najsjajniji od svih. Smetao me višak praznog prostora oko sjajnih točaka; štit nije imao fizičku granicu, pa ako bilo koji nadareni Voltur uđe pod njega, neće više štiti nikoga osim mene. Osjetila sam kako mi se čelo mreška dok sam vrlo pažljivo čvršće privijala elastični oklop. Carlisle se nalazio najdalje

na čelu; usisavala sam štit prema natrag mic po mic, nastojeći njime što točnije obaviti njegovo tijelo.

Činilo mi se da mi štit izlazi u susret. Obujmio je njegovu priliku; kad se Carlisle pomaknuo u stranu kako bi stao bliže Tanyi, elastično se tkivo rastegnulo s njim, privučeno njegovom iskrom.

Opčinjeno sam privukla daljnje niti u tkanju, ovijajući njime svako svjetlucavo obličje koje je pripadalo prijatelju ili savezniku. Štit je rado prijanjao uz njih, krećući se zajedno s njima. Protekla je tek jedna sekunda; Caius je i dalje raspravljao.

"Vukodlaci", naposljetku je promrmljao.

S iznenadnim naletom panike shvatila sam da je većina vukodlaka nezaštićena. Spremala sam se protegnuti štit na njih kad sam shvatila da, začudo, i dalje osjećam njihove iskre. Radoznalo sam ga čvršće privukla, sve dok se Amun i Kebi - najdalji rub naše skupine - nisu našli vani, s vukovima. Nakon što su dospjeli na suprotnu stranu, njihova su mi se svjetla izgubila. Moje novo osjetilo više ih nije poimalo. Ali vukovi su mi i dalje jarko plamtjeli - ili barem polovica, točnije. Hmm... opet sam ga malo razmaknula, i čim mi je Sam dospio pod pokrov, svi su vukovi ponovno jarko zaiskrili.

Umovi su im zacijelo međusobno povezaniji nego što sam zamišljala. Ako se Alfa nađe unutar mog štita, umovi svih ostalih postat će im zaštićeni u potpuno istoj mjeri kao i njegov.

"Ah, brate..." Aro je s bolnim izrazom lica odgovorio na Caiusovu izjavu.

Praskozorje

503

"Hoćeš li braniti i taj savez, Aro?" oštro gaje upitao Caius. "Mjesečeva djeca od pamtvijeka su nam ljuti neprijatelji. Izloveli smo ih gotovo do istrebljenja u Europi i Aziji. No Carlisle potiče druželjubiv odnos s ovim pregolelim nakotom - bez sumnje u namjeri da nas ugrozi. Da što bolje zaštiti svoje izopačene životne navade."

Edvard se glasno nakašljao, a Caius ga je ošinuo pogledom. Aro je stavio tanku, krhku ruku preko svoga lica kao da mu je neugodno zbog drugog pradavnika.

"Caiuse, sredina dana je", napomenuo mu je Edvard. Pokazao je na Jacoba. "Ovo nisu Mjesečeva djeca, očito. Oni nemaju nikakve veze s vašim neprijateljima na suprotnoj strani svijeta."

"Vi tu uzgajate mutante", otpovrnuo mu je jetko Caius.

Edvard je stisnuo i opustio čeljust, a onda mu smireno odgovorio: "Oni čak nisu ni vukodlaci. Aro ti to može u cijelosti objasniti ako mi ne vjeruješ."

Nisu vukodlaci? Bacila sam zbunjen pogled na Jacoba. Podigao je golema ramena i pustio ih da padnu - sliježući njima. Ni on nije imao pojma o čemu to Edvard govori.

"Mili Caiuse, bio bih te upozorio da ne ustrajavaš na tome da si mi povjerio svoje misli", promrmljao je Aro. "Premda se stvorenja smatraju vukodlacima, ona to nisu. Primjerenije bi bilo nazvati ih preobličavateljima. Izbor obličja vuka bio je puka slučajnost. Mogao je to jednako tako biti i medvjed ili jastreb ili pantera u trenutku prvog preobličavanja. Ova stvorenja istinski nemaju veze s Mjesečevom djecom. Samo su naslijedili to umijeće od svojih otaca. Odlika je nasljedna - njihova se vrsta ne nastavlja prenošenjem zaraze na druge, kao u slučaju istinskih vukodlaka."

Caius je oštro pogledao Ara s ozlojedenošću i još nečim u očima - možda optužbom za izdajstvo.

"Oni znaju našu tajnu", suho je rekao.

Edvard se spremio odgovoriti na tu optužbu, ali Aro ga je preduhitrio. "Oni su stvorenja našega nadnaravnog svijeta, brate. O tajnosti ovise možda i više od nas; teško da bi nas mogli razotkriti. Oprezno, Caiuse. Patvorene optužbe nikamo nas ne dovode."

Caius je duboko udahnuo i kimnuo. Razmijenili su dug, značajan pogled.

Učinilo mi se da shvaćam nalog pažljivo skriven u Arovim riječima. Lažne optužbe ne pomažu pri uvjeravanju svjedoka koji motre s obje strane; Aro upozorava Caiusa da prijede na iduću strategiju. Upitala sam se nije li razlog prividne napetosti između dvojice pradavnika -

Caiusovo

odbijanje da podijeli svoje misli dodirom - u tome što Caiusu nije stalo do predstave u jednakoj mjeri kao Aru. Nije li predstojeći pokolj daleko bitniji Caiusu od ostajanja na neokaljanom glasu.

"Želim razgovarati s potkazivačicom", naglo je objavio Caius, uprijevši ljutiti pogled u Irinu. Irina nije pratila razgovor koji su vodili Caius i Aro; lice joj je bilo izobličeno od agonije, oči uprte u sestre, postrojene za pogibiju. Na licu joj se jasno vidjelo da je sada znala kako joj je optužba bila potpuno neopravdana.

"Irina", graknuo je Caius, nesretan što je uopće mora osloviti. Trgnula se i pogledala ga, istog trenutka u strahu. Caius je pucnuo prstima.

S oklijevanjem je napustila rubove formacije Voltura i ponovno stala pred Caiusa.

"Dakle, čini se da si ozbiljno pogriješila u svojim navodima", započeo je Caius.

Tanya i Kate zabrinuto su se nagnule prema naprijed.

"Žao mi je", prošaptala je Irina. "Trebala sam provjeriti što to točno vidim. Ali pojma nisam imala..." Bepomoćno je pokazala rukom prema nama.

"Mili Caiuse, jesi li mogao očekivati od nje da trenutno pogodi kako vidi nešto tako čudnovato i nemoguće?" upitao ga je Aro. "Bilo tko od nas zaključio bi isto što i ona."

Caius je pucnuo prstima prema Aru da ga ušutka.

"Svi znamo da si pogriješila", oteresito je rekao. "Htio sam da prozboriš o svojim porivima."

Irina je plaho pričekala da on nastavi, a onda je ponovila: "O mojim porivima?"

"Da, onima zbog kojih si ih uopće došla uhoditi."

Irina se lecnula na riječ uhoditi.

"Nisi bila zadovoljna Cullenovima, zar ne?"

Okrenula je ojađene oči prema Carlisleovu licu. "Nisam", priznala je. "Jer...?" potaknuo ju je Caius.

"Jer su vukodlaci ubili moga prijatelja", prošaptala je. "A Cullenovi nisu htjeli stati u stranu i pustiti me da ga osvetim." "Preobličavatelji", tiho ju je ispravio Aro.

Praskozorje

505

"Znači, Cullenovi su stali na stranu preobličavatelja protiv naše vlastite vrste - protiv prijateljice jednog prijatelja, dapače", sročio je Caius sažetak.

Začula sam kako Edvard zgađeno mrmlja sebi u bradu. Caius je prolazio kroza svoj popis, tražeći optužbu koja bi se održala.

Irini su se ukrutila ramena. "Tako sam ja to vidjela."

Caius je opet pričekao, a onda joj natuknuo: "Ako bi htjela podnijeti formalni prigovor protiv preobličavatelja - kao i Cullenovih zbog podrške njihovim postupcima - sada bi bio trenutak." Šturo se, okrutno osmijehnuo, čekajući da mu Irina pruži sljedeći izgovor.

Možda Caius ne shvaća stvarne obitelji - odnose zasnovane na ljubavi, umjesto na pukoj ljubavi prema moći. Možda precjenjuje snagu osvetoljubivosti.

Irina je naglo podigla bradu, isprsviši se.

"Ne, nemam prigovora protiv vukova, niti protiv Cullenovih. Došli ste danas amo uništiti besmrtno dijete. Besmrtnog djeteta nema. Pogreška je bila moja, i za nju preuzimam punu odgovornost. Ali Cullenovi su nedužni, te nemate razloga i dalje biti ovdje. Jako mi je žao", kazala nam je, a onda se obratila volturskim svjedocima. "Zlodjela nije bilo. Nema valjana razloga da ovdje nastavljate."

Caius je podigao ruku kad je to kazala, a u njoj je držao čudan metalni predmet, izrezbaren i urešen.

To je bio znak. Odgovor je uslijedio tako brzo da smo svi samo zgranuto zurili u nevjerici dok se odvijao. Sve je završilo prije nego što smo stigli reagirati.

Tri volturska vojnika skočila su na Irinu i potpuno je zastrla svojim sivim ogrtačima. U istom trenutku, grozan zvuk metalnog cviljenja proparao je čistinu. Caius se uvukao u središte sivog obračuna, i šokantno piskutanje prsnulo je uvis u zapanjujućem pljuskusku iskara i plamenih jezičaca. Vojnici su odskočili od požara što je odjednom buknuo, smjesta se vraćajući na svoje položaje u savršeno ravnoj gardijskoj vrsti.

Caius je ostao sam pokraj zapaljenih ostataka Irine. Iz metalnog predmeta u njegovoj ruci i dalje je prema lomači sukljao gust mlaz plamena.

Začulo se kratko škljocanje i vatra je prestala buktati iz Caiusove ruke. Zgranut je uzdah prostrujao kroz stisku svjedoka iza Voltura.

Bili smo tako zgranuti da nismo mogli ispustiti ni glasa. Jedno je bilo znati da smrt stiže žestokom, nezaustavljivom brzinom; drugo je bilo gledati je na djelu.

Caius se hladno osmijehnuo. "Sada je preuzela punu odgovornost za svoje postupke."

Bacio je pogled na našu prvu crtu, letimice dotaknuvši skamenjene prilike Tanye i Kate.

U tom sam trenutku shvatila da Caius nikad nije podcijenio spone istinske obitelji. Varka je bila u ovome. Nije on htio Irininu pritužbu; htio je njezin prkos. Izliku daje uništi, da potpali nasilje što će ispuniti ozračje poput guste, zapaljive maglice. Bacio je šibicu.

Napeti mir ovog sastanka i dotad je stajao na nesigurnijim nogama od slona na zategnutom užetu. Nakon što borba jedanput počne, neće biti načina da je se zaustavi. Samo će se rasplamsavati sve dok se jedna strana potpuno ne zatre. Naša strana. Caius je to znao.

A znao je i Edvard.

"Zaustavite ih!" doviknuo je Edvard i skočio, ščepavši Tanyinu ruku kad se sa sluđenim krikom čista gnjeva bacila prema nasmiješenome Caiusu. Nije uspjela otresti Edvarda sa sebe prije nego što ju je Carlisle čvrsto objumio rukama oko struka.

"Prekasno je da joj pomogneš", žurno joj je pokušao objasniti dok se otimala. "Ne daj mu što želi!"

Kate je bilo teže obuzdati. Kriknuvši nemušto poput Tanye, pošla je u prvi korak napada koji će završiti pogibijom svih nas. Rosalie je stajala najbliže njoj, ali prije nego što ju je Rose stigla

onesposobiti stiskom oko glave, Kate joj je dala tako silovit šok da se Rose svalila na zemlju. Emmett je ulovio Kate za ruku i oborio je, a onda teturavo uzmaknuo, dok su mu koljena klecala. Kate se prevrnula i opet našla na nogama, i činilo se da je nitko neće uspjeti zaustaviti.

Garrett se bacio na nju i ponovno je oborio na zemlju. Obujmio je ruke oko njezinih, čvrsto se primajući za vlastita zapešća. Vidjela sam kako mu se tijelo grči kad mu je zadala šok. Oči su mu se uvrnule u glavu, ali stisak mu nije popustio.

"Zafrina", viknuo je Edvard.

Kateine su se oči zamutile, a kruci su joj se pretvorili u jauke. Tanya se prestala odupirati.

"Vrati mi vid", prosiktala je Tanya.

Očajnički, ali najpažljivije što sam mogla, navukla sam svoj štit još čvršće oko iskara svojih prijatelja, odvajajući ga oprezno od Kate i u isti mah ga nastojeći zadržati oko Garretta, pretvarajući ga u tanušnu opnu između njih.

A onda je Garrett ponovno ovladao samim sobom i zadržao Kate na snijegu.

"Ako te pustim da ustaneš, hoćeš li me opet ošamutiti, Katie?" prišapnuo joj je.

U odgovor je zarežala, i dalje se slijepo koprcajući.

"Slušajte me, Tanya, Kate", kazao je Carlisle prigušenim, ali napetim šaptom. "Osveta joj više neće pomoći. Irina ne bi željela da tako potra-tite svoje živote. Razmislite o tome što radite. Napadnete li ih, svi ćemo poginuti."

Tanvina su se ramena objesila od žalosti, i oslonila se na Carlislea da je pridrži. Kate se napokon umirila. Carlisle i Garrett nastavili su tješiti sestre riječima u kojima je bilo previše hitnje da bi zvučale utješno.

A moja se pozornost vratila na težinu pogleda čvrsto uprtih u naš trenutak kaosa. Krajikom sam oka vidjela da su Edvard i svi ostali po strani od Carlislea i Garretta također ponovno na oprezu.

Najteže je pogledom strijeljao Caius, zureći u pobješnjeloj nevjerici u Kate i Garretta na snijegu. I Aro je promatrao njih dvoje, s nevjericom kao najsnažnijom emocijom na licu. Znao je što Kate može. Osjetio je njezinu sposobnost putem Edvardovih sjećanja.

Je li shvatio što se sada zbiva - je li uvidio da je moj štit snagom i istančanošću daleko nadrastao umijeće koje je Edvard znao da imam? Ili je pomislio da je Garrett razvio vlastiti oblik imuniteta?

Volturska garda više nije disciplinirano stajala u pozornom stavu -prignuli su se prema naprijed, samo čekajući da skoče u protunapad tog trena kada napadnemo.

Iza njih, četrdeset troje svjedoka promatralo je s izrazima lica vrlo različitima od onih s kojima su izašli na čistinu. Zbunjenost se pretvorila u sumnjičavost. Munjevito brzo uništenje Irine sve ih je potreslo. U čemu je točno bila njezina krivnja?

Lišeni neodgodivog napada na koji je Caius računao kako bi im odvratilo pažnju od svojeg ishitrenog čina, volturski svjedoci počeli su dovoditi u pitanje to što se ovdje zapravo zbiva. Aro se hitro osvrnuo dok sam ga promatrala, a lice ga je izdalo u letimičnom naletu ozlojeđenosti. Vlastita mu se potreba za publikom teško obila o glavu.

Čula sam kako se Stefan i Vladimir sašaptavaju s tihom zluradošću zbog Arove nelagode.

Aro je očito silno želio zadržati svoju bijelu kapu, kako su to Rumunji kazali. Ali nisam vjerovala da će nas Volturi ostaviti na miru samo kako bi

spasili svoj glas. Nakon što nas dokrajče, svakako će pobiti svoje svjedoke s tim ciljem. Osjetila sam čudnu, iznenadnu samilost prema gomili neznanaca koje su Volturi doveli da promatraju našu pogibiju. Demetri će i njih loviti dok ih ne zatre.

Zbog Jacoba i Renesmee, zbog Alice i Jaspera, zbog Alistaira i zbog tih neznanaca koji nisu znali koliku će cijenu platiti za današnji dan, Demetri mora poginuti.

Aro je lagano dotaknuo Caiusovo rame. "Irina je kažnjena zato što je lažno svjedočila protiv djeteta." Znači, to će im biti izgovor. Nastavio je. "A da se radije vratimo aktualnoj temi?"

Caius se ispravio, a lice mu se stvrdnulo i postalo nečitljivo. Zagledao se preda se, ne videći ništa. Njegov me izraz neobično podsjetio na čovjeka koji je upravo saznao da mu je oduzet čin.

Aro je lagano prišao, a Renata, Felix i Demetri automatski su se pokrenuli s njim.

"Za ljubav temeljitosti," rekao je, "volio bih saslušati nekolicinu vaših svjedoka. Takav je postupak, znate." Nehajno je odmahnuo rukom.

Dvije su se stvari dogodile u isti mah. Caiusove su se oči usredotočile na Ara, i vratio mu se onaj sitan, okrutan osmijeh. A Edvard je ispustio siktaj i stegnuo šake tako čvrsto da se činilo kako će mu kosti u zglobovima prstiju probiti dijamantno tvrdu kožu.

Očajnički sam ga poželjela upitati što se zbiva, ali Aro je bio dovoljno blizu da čuje čak i najtiši dah. Vidjela sam kako Carlisle načas baca zabrinut pogled prema Edvardovu licu, a onda se i njegovo lice stvrdnulo.

Dok je Caius nespretno prolazio kroz beskorisne optužbe i nepromišljene pokušaje izazivanja borbe, Aro je zacijelo smišljao djelotvorniju strategiju.

Aro je utvarno prešao snijegom do krajnjeg zapadnog ruba naše vrste i zaustavio se desetak metara od Amuna i Kebi. Obliznji vukovi ljutito su se nakostriješili, ali ostali su na svojim mjestima.

"Ah, Amune, južni moj susjede!" toplo je rekao Aro. "Tako me dugo već nisi posjetio."

Amun je bio nepokretan od strepnje, a Kebi je stajala kao kip do njega. "Vrijeme malo znači; nikad ne zapažam njegov protok", kazao je Amun kroz nepomične usne.

"Vrlo točno", složio se Aro. "Ali možda si imao drugi razlog da ne dolaziš?"

Amun nije odgovorio.

"Organiziranje novopridošlica u koven zna odnijeti tako strašno mnogo vremena. Dobro to znadem! Zahvalan sam na tome što imam druge da se pate s time. Drago mi je što su se tvoji novi pripadnici tako dobro uklopili. Silno bi mi bilo drago da si me upoznao s njima. Siguran sam da si imao namjeru uskoro mi doći u posjet."

"Naravno", rekao je Amun, glasom tako lišenim emocija da je bilo nemoguće procijeniti ima li straha ili sarkazma u njegovu pristanku.

"A što sad, barem smo sada svi na okupu! Nije li to krasno?"

Amun je kimnuo, posve bezizražajna lica.

"Ali razlog koji te je doveo ovamo nije, nažalost, jednako ugodan. Carlisle te pozvao kao svjedoka?"

"Da."

"I čemu si to posvjedočio za njega?"

Amun je prozborio s jednako hladnim manjkom emocija. "Promatrao sam dotično dijete. Gotovo smjesta mi je postalo bjelodano da ona nije besmrtno dijete—"

"Možda bismo trebali definirati terminologiju," upao mu je Aro u riječ, "sada kad se čini da su nastali novi razredi. Pod pojmom besmrtnog djeteta ti, naravno, misliš na ljudsko dijete koje je bilo ugrizeno i time se preobrazilo u vampira."

"Da, na to sam mislio."

"Što si još uočio u djetetu?"

"Iste stvari koje si i ti svakako vidio u Edvardovu umu. Da je dijete biološki njegovo. Da ona raste. Da ona uči."

"Da, da", rekao je Aro s tračkom nestrpljivosti u inače prijaznom tonu. "Ali, u ovih nekoliko tjedana koje si proveo ovdje, što si konkretno vidio?"

Amunovo se čelo naboralo. "Da ona raste... brzo." Aro se osmjehnuo. "I smatraš li da bi joj trebalo dopustiti da ostane na životu?"

Siktaj mi se oteo s usana, a nisam bila jedina. Polovica vampira u našoj vrsti jednako se tako pobunila. Zrak je proželo prigušeno prštanje srdžbe. Na drugoj strani livade, nekoliko volturskih svjedoka ispustilo je jednak zvuk. Edvard je uzmaknuo i primio me za zapešće da me obuzda.

Aro se nije okrenuo prema šumu, ali Amun se obazreo s nelagodom.

"Nisam došao izricati presude", pokušao se izvući.

Aro se lagano nasmijao. "Samo izreci svoje mišljenje."

Amun je podigao bradu. "Ne vidim opasnost u djetetu. Ona uči još brže nego što raste."

Aro je zamišljeno kimnuo glavom. Trenutak potom, okrenuo se od njega.

"Aro?" pozvao ga je Amun.

Aro se okrenuo na peti. "Da, prijatelju?"

"Posvjedočio sam. Ovdje više nemam što tražiti. Partnerica i ja voljeli bismo se sada udaljiti."

Aro mu se toplo osmjehnuo. "Pa naravno. Tako mi je drago što smo mogli malo pročavrljati. I siguran sam da ćemo se uskoro opet vidjeti."

Amunove su usne bile tvrda crta kad je načas nagnuo glavu, priznavajući jedva prikrivenu prijetnju. Dotaknuo je Kebinu nadlakticu, a onda su njih dvoje hitro potrčali prema južnom rubu livade i izgubili se među drvećem. Znala sam da još vrlo dugo neće prestati bježati.

Aro je klizio natrag duž naše vrste prema istoku, okružen svojom napetom gardom. Zaustavio se kad se našao pred masivnom pojavom Siobhan.

"Zdravo, draga Siobhan. Nikad nisi bila naočitija." Siobhan je nagnula glavu i pričekala.

"A ti?" upitao ju je. "Bi li ti odgovorila na moja pitanja jednako kao i Amun?"

"Bih", rekla je Siobhan. "Ali možda bih dodala još nešto. Renesmee shvaća ograničenja. Ona nije opasnost za ljude - uklapa se među njih bolje nego mi. Ne predstavlja prijetnju izlaganja."

"Ne pada ti nikakav način na pamet?" trijezno ju je upitao Aro.

Edvard je zarežao, muklim glasom koji mu je proparao duboko iz grla.

Caiusu su se zakrijesile mutne grimizne oči.

Renata je zaštitnički ispružila ruku prema svome gospodararu.

A Garrett je pustio Kate da se primakne korak bliže, zanemarivši Kateinu ruku kad je ovaj put ona njega pokušala upozoriti.

Siobhan je polagano odgovorila: "Mislim da ne znam što želiš reći."

Aro se lagano odmaknuo, nehajno, ali prema ostatku svoje garde. Renata, Felix i Demetri bili su mu bliži od vlastite sjenke.

"Nijedan zakon nije prekršen", kazao je Aro smirujućim tonom, ali svatko od nas razaznavao je da slijedi uvjetovanje te izjave. Oduprla sam se gnjevu koji mi se pokušao uzverati uz grlo i rezanjem objaviti svoj prkos. Prebacila sam srdžbu u svoj štit, zgušnjavajući ga, pazeći da svi budu zaštićeni.

"Zakon nije prekršen", ponovio je Aro. "Međutim, slijedi li iz toga da nema niti opasnosti? Ne." Blago je odmahnuo glavom. "To je zasebno pitanje."

Jedini odgovor bilo je napinjanje već nategnutih živaca, dok je Maggie, na rubu naše skupine boraca, počela odmahivati glavom u sporome bijesu.

Aro je zamišljeno koračao, izgledajući kao da pluta, a ne da stopalima dotiče zemlju. Zamijetila sam da svakim prolaskom prilazi sve bliže zaštiti svoje garde.

"Jedinstvena je... krajnje, nemoguće jedinstvena. Kakva li bi šteta bila uništiti nešto tako ljupko. Naročito kada bismo toliko toga mogli naučiti..." Uzdahnuo je, kao da mu je mrsko nastaviti. "Ali opasnost postoji, opasnost koja se ne može samo tako zanemariti."

Nitko nije odgovorio na njegovu tvrdnju. Vladao je mukli tajac dok je nastavljao držati monolog, zvučeći kao da se obraća samo samome sebi.

"Koje li ironije ima u tome da što ljudi više napreduju, što im vjera u znanost više buja i ovladava njihovim svijetom, to mi bivamo sve slobodniji od prijetnje razotkrivanjem. No, dok mi postajemo sve manje sputani kako jenjava njihovo vjerovanje u natprirodno, oni postaju tehnološki tako jaki da bi nam, ako požele, doista mogli postati prijetnja, čak i uništiti neke od nas.

Tisućama i tisućama godina tajnovitost je za nas prije bila pitanje praktičnosti i lagodnosti, negoli istinskog osiguranja. Ovo proteklo sirovo, bijesno stoljeće izrodilo je tako moćne vrste oružja da su se čak i besmrtnici našli ugroženi. Sada nas status pukoga mita uistinu štiti od tih slabih stvorenja koja lovimo.

Ovo čudesno dijete" - podigao je ruku dlanom naniže, kao da će je položiti na Renesmee, iako je sad bio četrdeset metara daleko od nje, maltene se vrativši u formaciju Voltura - "kad bismo barem mogli znati njezin potencijal - znati s apsolutnom sigurnošću da će zasvagda moći ostati obavijena istom onom tajnovitošću koja štiti i nas. Ali pojma nemamo što će ona postati! Vlastite joj roditelje muče strahovanja za njezinu budućnost. Ne možemo znati u što će ona izrasti." Zastao je, pogledao prvo u naše svjedoke, a onda, značajno, i u svoje. Glasom je dobro oponašao dojam da ga razdiru riječi koje mora izgovoriti.

Gledajući i dalje u vlastite svjedoke, ponovno je prozborio. "Samo je poznato ujedno i sigurno. Samo je poznato ujedno i podnošljivo. Nepoznato je... ranjiva točka."

Caiusov se osmijeh opako raširio.

"Natežeš argument, Aro", rekao je Carlisle sumorno.

"Mir, prijatelju." Aro se osmjehnuo, najsuosjećajnijeg izraza lica, najblažeg tona glasa. "Ne trčimo pred rudo. Sagledajmo ovo sa svake strane."

"Smijem lija ponuditi jednu stranu za razmatranje?" uložio je Garrett molbu smirenim glasom, istupivši još za korak.

"Nomadu", rekao je Aro i kimnuo glavom, dajući mu dopuštenje.

Garrett je podigao bradu. Oči su mu se usredotočile na stisnutu gomilu na suprotnom kraju livade, obratio se izravno volturskim svjedocima.

"Došao sam ovamo na Carlisleov zahtjev, kao i ostali, da posvjedočim", rekao je. "To svakako više nije neophodno, što se djeteta tiče. Svi mi vidimo što je ona.

Ostao sam posvjedočiti nečemu drugome. Vama." Upro je prstom prema opreznim vampirima. "Dvoje vas znam - Makenna, Charles - a vidim i da su mnogi od vas ostalih također potucala, lualice poput mene. Da nikome ne polažete račune. Pažljivo razmislite o tome što ću vam sada reći.

Ovi pradavnici nisu došli ovamo poradi pravde, kao što vam kažu. Tako smo i slutili, a sada se to i dokazalo. Došli su zavedeni, ali s valjanom izlikom za svoj postupak. Posvjedočite sada kako traže trajave izlike za obavljanje posla po kojem su zaista došli. Posvjedočite kako se upinju pronaći opravdanje za svoj istinski cilj - uništenje ove ovdje obitelji." Mahnuo je prema Carlisleu i Tanyi.

"Volturi su došli ukloniti one koje doživljavaju kao konkurenciju. Možda vi, kao i ja, gledate zlatne oči ovoga klana i čudite se. Teško ih je shvatiti, to je točno. Ali kad ih pradavnici pogledaju, u njima vide još nešto povrh njihova neobičnog odabira. Vide moć.

Posvjedočio sam sponama unutar ove obitelji - kažem obitelji, a ne koveni. Ovi čudni zlatooki niječu samu srž svoje prirode. Ali nisu li zauzvrat pronašli nešto još vrednije, možda, od pukog udovoljavanja žudnji? Malo sam ih proučavao u vremenu koje sam proveo ovdje, i čini mi se da je suštinski dio tog intenzivnog spajanja njihove obitelji - razlog što su uopće mogući - miroljubiva priroda ovog življenja u odricanju. Tu nema agresivnosti kakvu smo svi vidjeli u velikim južnim klanovima koji su tako brzo nabujali i okopnili u svojim divljim razmiricama. Nema nikakve želje za ovladavanjem drugima. A Aro to zna bolje od mene."

Promatrala sam Arovo lice dok su ga Garrettove riječi osuđivale, napeto čekajući nekakvu reakciju. Ali Arovo lice tek se pristojno smješkalalo, kao da čeka da malo dijete koje upravo priređuje scenu shvati da nitko ne obraća pažnju na njegova prenemaganja.

"Carlisle je svima nama, kad nam je kazao što se sprema, dao uvjerenje kako nas nije pozvao da se borimo. Ovi su svjedoci" - Garrett je pokazao na Siobhan i Liama - "pristali dati iskaz, svojom nazočnošću usporiti napredovanje Voltura kako bi Carlisle imao priliku kazati svoje. Ali neki od nas upitali su se" - pogled mu je načas pao na Eleazarovo lice - "hoće li to što je istina na Carlisleovoj strani biti dovoljno da zaustavi takozvanu pravdu. Jesu li Volturi došli kako bi zaštitili našu sigurnost u tajnovitosti, ili kako bi zaštitili vlastitu moć? Jesu li došli uništiti nešto stvoreno usprkos zakonu, ili nečiji način življenja? Mogu li se oni zadovoljiti time što se ispostavilo da opasnost nije ništa više od nesporazuma? Ili tjerati po svome i bez izlike izvršavanja pravde?

Imamo odgovor na sva ta pitanja. Čuli smo ga u Arovim lažljivim riječima - jedno od nas ima dar znanja takvih stvari s izvjesnošću - i sada ga vidimo u Caiusovu zluradom osmijehu.

Njihova je garda tek bezumno oružje, oruđe nastojanja svojih gospodara ka svevlašću.

I tako sada ima još pitanja, pitanja na koja vi morate odgovoriti. Tko vama vlada, nomadi?

Slušate li volju nekoga osim sebe samih? Imate li slobodu odabira puta, ili će vam Volturi reći kako da živite?

Došao sam posvjedočiti. Ostajem se boriti. Volture nije briga za smrt ovoga djeteta. Njima je stalo do smrti naše slobodne volje."

Zatim se okrenuo prema pradavnima. "I zato, samo naprijed! Nemojte samo da slušamo daljnja lažljiva objašnjenja. Budite iskreni u svojim nakanama kao što ćemo mi biti iskreni u

svojima. Branit ćemo svoju slobodu. Vi ćete je ili napasti, ili nećete. Donesite sada svoju odluku i pustite da ovi svjedoci vide stvarno pitanje o kojem se ovdje raspravlja."

Ponovno je pogledao volturske svjedoke, istražujući očima svako lice. Moć njegovih riječi vidjela im se na licima. "Razmislite o tome da nam se pridružite. Ako mislite da će vas Volturi ostaviti na životu da pričate ovu priču, grdno se varate. Svi ćemo možda biti uništeni" - slegnuo je ramenima - "ali možda i nećemo. Možda su nam snage bolje izjednačene nego što to oni znaju. Možda su Volturi napokon naišli na sebi ravne. Kako bilo da bilo, obećavam vam ovo - padnemo li mi, past ćete i vi."

Završio je gorljivi govor tako što se vratio do Kate, te prignuo u polu-čučanj, pripravan za navalu.

Aro se osmjehnuo. "Vrlo lijep govor, moj revolucionarni prijatelju."

Garrett je ostao u položaju spremnom za napad. "Revolucionarni?" zarežao je. "Protiv koga ja to dižem revoluciju, ako smijem pitati? Jesi li ti moj kralj? Želiš li da te i ja zovem gospodarom kao tvoja ulizička garda?"

"Mir, Garrette", snošljivo je rekao Aro. "Samo sam aludirao na vrijeme u kojem si rođen. Još uvijek si patriot, kao što vidim."

Garrett ga je ošinuo bijesnim pogledom.

"Upitajmo naše svjedoke", predložio je Aro. "Saslušajmo što oni misle prije nego što donesemo odluku. Recite, prijatelji" - i tu nam se nehajno okrenuo leđima, prešavši nekoliko metara prema gomili svojih promatrača u nedoumici, sada bližih nego ikad rubu šume - "što vi kažete na sve ovo? Uvjeravam vas da dijete nije ono čega smo se bojali. Hoćemo li se izložiti riziku i pustiti dijete da preživi? Hoćemo li dovesti svoj svijet u opasnost samo zato da njihova obitelj ostane netaknuta? Ili iskreni Garrett točno tumači stvar? Hoćete li stati na njihovu stranu u borbi protiv naše iznenadne potrebe za sjevlašćem?"

Svjedoci su dočekali njegov pogled pažljivo složenim izrazima lica. Jedna od njih, sitna i crnokosa, načas je pogledala muškarca zagasitoplave kose pokraj sebe.

"Jesu li nam to jedine mogućnosti?" odjednom je upitala, naglo opet pogledavši Ara. "Složiti se s vama, ili se boriti protiv vas?"

"Naravno da nisu, najšarmantnija moja Makenna", rekao je Aro, naizgled užasnut time što bi itko mogao doći na takav zaključak. "Naravno da smijete otići u miru, kao što je otišao Amun, čak i ako se ne slažete s odlukom vijeća."

Makenna je opet pogledala svoga partnera u lice, a on je jedva primjetno kimnuo.

"Nismo došli ovamo zbog borbe." Zastala je, izdahnula, a onda rekla: "Došli smo zbog svjedočenja. A naše svjedočenje glasi da je ova optužena obitelj nedužna. Svaka je Garrettova tvrdnja istinita."

"Ah", tužno je rekao Aro. "Žao mi je što tako gledate na nas. Ali takova je priroda našeg posla."

"Nije stvar u tome što vidim, već u tome što osjećam", progovorio je Makennin partner kose boje žita visokim, plahim glasom. "Garrett kaže da oni imaju načina da prozru laž. I ja znam kada je to što čujem istina, a kada nije." Zabrinutih je očiju prišao bliže partnerici, čekajući Arovu reakciju.

"Ne strahuj od nas, Charles, prijatelju. Nema sumnje da patriot istinski vjeruje u to što kaže", lagano se zahihotao Aro, a Charles je stisnuo oči.

"To je naše svjedočenje", rekla je Makenna. "Sada odlazimo."

Ona i Charles polako su počeli uzmicati, ne okrenuvši se prije nego što su se izgubili s vidika među drvećem. Još jedan neznanac počeo se povlačiti poput njih, a onda je još troje šmugnulo za njim.

Procijenila sam trideset sedmero vampira koji su ostali. Nekolicina je djelovala jednostavno prezbunjeno da donese odluku. Ali većina se činila i previše svjesna smjera u kojem je ovo suočavanje pošlo. Pretpostavila sam da su se odlučili odreći početne prednosti za volju točnog saznavanja tko će krenuti za njima u progon.

Bila sam sigurna da Aro vidi isto što i ja. Okrenuo se i odmjerenim koracima vratio do svoje garde. Zastao je pred njima i obratio im se jasnim glasom.

"Brojčano smo nadjačani, najmiliji moji", rekao je. "Ne možemo očekivati pomoć izvana. Bismo li trebali ostaviti ovo pitanje neriješenim kako bismo spasili sebe?"

"Ne, gospodaru", prošaptali su uglas.

"Vrijedi li zaštita našega svijeta možda i stradavanja ponekih između nas?"

"Da", dahnuli su. "Ne bojimo se."

Aro se osmjehnuo i obratio svojim sudruzima u crnom.

"Braćo," ozbiljno je rekao Aro, "mnogo toga ovdje valja razmotriti."

"Vijećajmo", željno je rekao Caius.

"Vijećajmo", ponovio je Marcus nezainteresiranim tonom.

Aro nam se opet okrenuo leđima, dolazeći licem u lice s drugim pra-davnicima. Primili su se za ruke i oblikovali trokut ogrnut crnilom.

Čim se Aro sav posvetio tome nijemom vijećanju, još dvoje njihovih svjedoka nečujno se izgubilo u šumi. Za njihovo dobro, ponadala sam se da su brzi.

To je bilo to. Pažljivo sam odvojila Renesmeeine ruke od svoga vrata. "Sjećaš se što sam ti rekla?"

Suze su joj navrle na oči, ali kimnula je glavom. "Volim te", prošaptala je.

Edvard nas je sada promatrao širom otvorenim očima boje topaza. Jacob nas je netremice gledao iz kuta svojega krupnog, tamnog oka.

"I ja tebe volim", rekla sam joj, a onda sam dotaknula njezin privjesak. "Više od vlastita života." Poljubila sam je u čelo.

Jacob je zacvilio, pun nelagode.

Protegnula sam se na nožnim prstima i šapnula mu u uho. "Pričekaj da im se pažnja potpuno skrene, a onda bježi s njom. Idite što je moguće dalje odavde. Kada odmakneš najdalje što možeš pješice, kod nje je sve što vam treba da nastavite zrakom."

Lica Edvarda i Jacoba nosila su gotovo istovjetne maske užasa, premda je jedno od njih bilo životinjske

Renesmee je ispružila ručice prema Edvardu, a on ju je primio u naručje. Čvrsto su se zagrlili.

"Ovo si tajila od mene?" prišapnuo mi je preko njezine glave. "Od Ara", dahnula sam. "Alice?" Kimnula sam.

Lice mu se izobličilo od razumijevanja i boli. Je li takav izraz nosilo i moje lice kada sam napokon protumačila značenje naznaka koje je Alice ostavila?

Jacob je tiho režao, ispuštajući potmulo struganje koje je zvučalo ravnomjerno i neprekinuto kao da prede. Krzno na zatiljku stršalo mu je kruto uvis dok je kezio zube.

Edvard je poljubio Renesmee u čelo i oba obraza, a onda je stavio Jacobu na rame. Okretno se uzverala na njegova leđa, primajući se punim šakama za krzno da se pridrži, i s lakoćom se smjestila u udubinu između njegovih masivnih lopatica.

Jacob se okrenuo prema meni, izražajnih očiju punih agonije, dok mu je prigušeno rezanje i dalje paralo prsa.

"Ti si jedini kome bismo je ikada mogli povjeriti", prišapnula sam mu. "Da je toliko ne voliš, nikada ne bih mogla ovo podnijeti. Znam da je ti možeš zaštititi, Jacobe."

Opet je zacvilio i spustio glavu da mi njome lagano gurne rame.

"Znam", prošaptala sam. "Volim i ja tebe, Jake. Uvijek ćeš mi biti najbolji frend."

Suza veličine teniske loptice skotrljala mu se u crvenkastosmeđe krzno ispod oka.

Edvard je oslonio glavu na isto rame na koje je bio smjestio Renesmee. "Zbogom, Jacobe, brate moj... sine moj."

Prizor rastanka nije prošao neopaženo među ostalima. Pogledi su im bili uprti u šutljivi crni trokut, ali razabirala sam da nas slušaju.

"Zar onda zaista nema nade?" prošaptao je Carlisle. U glasu mu nije bilo straha. Samo odlučnosti i prihvatanja.

"Svakako da ima nade", odgovorila sam mu tiho. To bi moglo biti točno, opomenula sam se.

"Znam samo svoju sudbinu."

Edvard me primio za ruku. Znao je da mislim i na njega. Kad sam rekla svoju sudbinu, nije bilo spora oko toga mislim li na nas dvoje. Bili smo tek polovice cjeline.

Esme je isprekidano disala iza mene. Krenula je pokraj nas, dodirnuvši nam lica u prolazu, stala uz Carlislea i primila ga za ruku.

Odjednom su nas okružili prošaptani pozdravi i izrazi ljubavi na rastanku.

"Ako preživimo ovo," prišapnuo je Garrett Kate, "nikad se više neću odvojiti od tebe, ženo."

"Sad mi to kaže", promrsila je.

Rosalie i Emmett poljubili su se na brzinu, ali strasno.

Tia je pomilovala Benjamina po licu. Uzvratio joj je vedrim smiješkom, ulovivši joj ruku i prislonivši je sebi uz obraz.

Nisam vidjela sve njihove izraze ljubavi i boli. Pažnju mi je odvuкао iznenadan, treperav pritisak na vanjsku stranu moga štita. Nisam mogla razabrati odakle dopire, ali stekla sam dojam da je uperen u rubove naše skupine, napose u Siobhan i Liama. Pritisak nije nanio štetu, a onda je nestao.

Šutljive, nepomične prilike pradavnika u vijećanju nisu se promijenile. Ali možda je odaslan neki signal koji mi je promaknuo.

"Spremite se", prišapnula sam ostalima. "Počinje."

38. MOĆ:

Chelsea pokušava razvrgnuti naše spone", prošaptao je Edvard. "Ali ne može ih pronaći. Ne osjeća nas ovdje..." Oči su mu naglo prešle na mene. "Ti to izvodiš?"

Mrko sam mu se osmjehnula. "Imam sve pod kontrolom."

Edvard se naglo, grčevito odmaknuo od mene; ruka mu se ispružila prema Carlisleu. U isti mah, osjetila sam mnogo oštiri ubod u štit na mjestu gdje se zaštitnički obavijao oko Carlisleova svjetla. Nije mi bio bolan, ali nije mi baš bio ni ugodan.

"Carlisle? Jesi li dobro?" procijedio je Edvard u mahnitoj žurbi.

"Jesam. Zašto?"

"Jane", odgovorio mu je Edvard.

U trenutku kad je izgovorio njezino ime, tuce preciznih napada udarilo je u sekundi, zabijajući se cijelom površinom elastičnog štita, usmjereno u dvanaest različitih svijetlih točaka. Napela sam ga, brinući se za to da štit ostane neoštećen. Nisam imala dojam da ga je Jane uspjela probiti. Obazrela sam se na brzinu; svi su bili dobro.

"Nevjerojatno", rekao je Edvard.

"Zašto ne čekaju na odluku?" prosiktala je Tanva.

"Uobičajen postupak", odgovorio joj je Edvard otresito. "Obično onesposobe one kojima se sudi kako ne bi pobjegli."

Bacila sam pogled preko puta na Jane, koja je zurila u našu skupinu u razjarenoj nevjerici. Bila sam prilično sigurna da, izuzev mene, nikad nije vidjela nikoga tko bi ostao na nogama nakon njezina ognjena nasrtaja.

Vjerojatno to nije bilo pretjerano zrelo od mene. Ali računala sam da će Aru trebati otprilike pola sekunde da pogodi - ako već i nije - kako

Praskozorje

519

je moj štit moćniji nego što je Edvard dosad znao; na čelu mi je već bila nacrtana velika meta, pa stvarno nije bilo smisla da pokušavam i dalje prikrivati razmjere onoga što mogu. I tako sam se široko, samodopadno nasmiješila ravno u Janeino lice.

Oči su joj se stisnule, i osjetila sam još jedan ubod pritiska, ovaj put usmjeren u mene.

Razmaknula sam usne, otkrivajući zube u osmijehu.

Jane je zarežala tako prodorno da je zvučalo kao vrisak. Svi su poskočili, čak i disciplinirana garda. Svi izuzev pradavnika, koji nisu čak ni odmaknuli pogled sa svojeg vijećanja. Njezin ju je blizanac ščepao za lakat kad se zgrčila za skok.

Rumunji su se počeli cerekati s mračnim iščekivanjem.

"Rekao sam ti da je ovo naša prilika", rekao je Vladimir Stefanu.

"Gledaj samo kakvu facu ima vještica", podsmjehnuo se Stefan.

Alec je potapšao sestru po ramenu da je smiri, a onda ju je privio pod svoju mišicu. Okrenuo se licem prema nama, savršeno smirenim, potpuno andeoskim.

Pričekala sam nekakav pritisak, neki znak njegova napada, ali ništa nisam osjetila. Nastavio je zuriti u nas lijepim, sabranim licem. Napada li on to? Probija li mi se kroz štit? Jesam li jedina koja ga i dalje može vidjeti? Čvršće sam stisnula Edvardovu šaku.

"Jesi li dobro?" stegnuto sam izgovorila.

"Jesam", prišapnuo mi je.

"Pokušava li Alec?"

Edvard je kimnuo. "Njegov je dar sporiji od Janeina. On gmiže. Dotaknut će nas za koju sekundu."

Tada sam ga ugledala, kad sam dobila naputak što da tražim.

Čudna, bistra maglica gmizala je preko snijega, gotovo nevidljiva spram bjeline. Podsjetila me na fatamorganu - blago je iskrivljavala prizor, kao da se pomalo ljeskala. Izgurala sam štit od Carlislea i ostalih u prvoj crti, u strahu da lelujava izmaglica ne bude preblizu kada udari. Sto ako se prikrade ravno kroz moju neopipljivu zaštitu? Da ipak počnemo bježati?

Potmula tutnjava zamrmorila je tlom pod našim nogama, i iznenadan nalet vjetra podigao je snijeg u kovitlacima između našeg i volturskog položaja. To je Benjamin također opazio gmižuću prijetnju, i sada je nastojao otpuhati izmaglicu od nas. Zbog snijega je bilo lako vidjeti kamo on to baca vjetar, ali maglica nije ni na koji način reagirala. Bilo je kao kad zrak bezopasno puše kroz sjenu; sjena je bila imuna.

Trojna formacija pradavnika napokon se raskinula kad je odjeknulo prodorno stenjanje i duboka se, uska rasjelina nazubljeno raskolila nasred čistine. Zemlja mi se načas zaljuljala pod nogama. Naleti snijega strovalili su se u ponor, ali maglica ju je glatko preskočila, neosjetljiva na silu težu jednako kao što je bila i na vjetar.

Aro i Caius razrogačenih su očiju gledali kako se zemlja otvara. Marcus je pogledao u istom smjeru, ali bezizražajno.

Ništa nisu rekli; također su čekali, dok nam se maglica primicala. Vjetar je snažnije zahujao, ali nije promijenio smjer izmaglice. Jane se sada smješkala.

A onda je maglica udarila o zid.

Osjetila sam joj okus čim je dotaknula moj štit - imala je gustu, slatkastu, sladunjavu aromu. Nejasno me prisjetila na tup okus Novocaina na jeziku.

Maglica se izvila uvis, tražeći neku pukotinu, neku slabost. Nije našla nijednu. Pretraživački pipci izmaglice savijali su se uvis i u stranu, ne bi li pronašli put prodora, u isti mah jasno ocrtavajući zapanjujuće razmjere zaštitničkog paravana.

Zgranuti su se uzdasi začuli s obje strane Benjaminova klanca.

"Svaka čast, Bella!" pohvalio me Benjamin ispod glasa.

Osmijeh mi se vratio na lice.

Primijetila sam da je Alec stisnuo oči, da mu se na licu ukazao prvi tračak nedoumice kad se njegova maglica počela bezopasno komešati oko rubova moga štita.

A onda sam shvatila da ja to mogu. Očito, bit ću im glavni prioritet, prva koja će poginuti, ali dokle god se budem držala, bit ćemo više nego izjednačenih snaga s Volturima. S nama su još uvijek Benjamin i Zafrina; oni, pak, nemaju baš nikakve nadnaravne pomoći. Dokle god se budem držala.

"Morat ću se potpuno usredotočiti", prišapnula sam Edvardu. "Kada dođe do borbe prsa o prsa, bit će teže održati štit oko onih najvažnijih."

"Neću im dopustiti da ti priđu."

"Ne. Ti moraš srediti Demetrija. Zafrina će ih držati dalje od mene."

Zafrina je svečano kimnula. "Nitko neće ni taknuti ovu mladu", obećala je Edvvardu. "Radije bih otišla na Jane i Aleca, ali ovdje mogu biti od veće koristi."

"Jane je moja", prosiktala je Kate. "Da okusi vlastiti gorki lijek."

Praskozorje

521

"A Alec mi duguje mnoge živote, ali zadovoljit ću se njegovim", zarežao je Vladimir sa suprotne strane. "On je moj."

"Ja samo želim Caiusa", ravnim je tonom rekla Tanya.

I ostali su se počeli izjašnjavati tko će kojeg suparnika, ali brzo su bili prekinuti.

Smireno promatrajući Alecovu nedjelotvornu maglicu, Aro se napokon oglasio.

"Prije glasanja", započeo je.

Ljutito sam odmahнула glavom. Bila sam umorna od ovog pretvaranja. Pomama za krvlju opet se raspirila u meni, i bilo mi je žao što ću ostalima biti od veće pomoći budem li stajala u mjestu. Željela sam se boriti.

"Podsjetio bih vas na nešto", nastavio je Aro. "Bez obzira na odluku vijeća, nema potrebe da ovdje dode do nasilja."

Edvvard se zacerekao mračnim rezanjem.

Aro ga je tužno pogledao. "Gubitak bilo koga od vas bio bi žalosno traćenje našega soja. Ali tebe naročito, mladi Edvvarde, i tvoje novorođene partnerice. Volturi bi rado primili mnoge od vas u svoje redove. Bellu, Benjamina, Zafrinu, Kate. Mnoge mogućnosti stoje pred vama.

Razmotrite ih."

Chelsea je uložila pokušaj da nas pridobije. Bespomoćno je zatreptao pred mojim štitom. Arov je pogled prešao preko naših tvrdih očiju, tražeći bilo kakvu naznaku promišljanja. Sudeći prema izrazu njegova lica, nije našao nijednu.

Znala sam da očajnički želi zadržati Edvvarda i mene, zarobiti nas onako kako se nadao dobiti Alice za svoga roba. Ali ovaj je obračun bio prevelik. Preživim li, on neće odnijeti pobjedu. Bilo mi je svirepo drago što sam tako moćna da mu ne ostavljam načina da me ne ubije.

"Glasajmo, onda", rekao je, naizgled nevoljko.

Caius je progovorio željno i žurno. "Dijete je nepoznanica. Nema razloga da dopustimo postojanje takova rizika. Mora se uništiti, zajedno sa svima koji ga štite." Osmjehnuo se u iščekivanju.

Suspregnula sam prkosan krik u odgovor na njegovo okrutno smješkanje.

Marcus je podigao svoje nezainteresirane oči, koje kao da su gledale kroz nas kad je dao svoj glas.

"Ne vidim neposrednu opasnost. Dijete je zasad posve bezopasno. Uvijek je naknadno stignemo prevrednovati. Otiđimo u miru." Glas mu je bio slabiji čak i od sipljivih uzdaha njegove braće.

Nijedan pripadnik garde nije opustio svoje pozorne položaje zbog njegovih riječi neslaganja.

Zlurado cerenje nije sišlo s Caiusova lica. Bilo je kao da Marcus nije baš ništa rekao.

"Kako se čini, glas odluke pao je na mene", zamišljeno je rekao Aro.

Odjednom, Edvvard se sav ukočio pokraj mene. "Da!" prosiktao je.

Usudila sam ga se načas pogledati. Lice mu je zablistalo izrazom likovanja koji mi nije bio jasan - bio je to izraz kakav bi moglo imati lice anđela uništitelja dok svijet gori. Prekrasno i prestrašno.

Garda je reagirala prigušeno, žamorom nespokoja.

"Aro?" pozvao gaje Edvard, gotovo viknuvši nesputano pobjedonosnim glasom.

Aro je načas oklijevao, sumnjičavo procjenjujući to novo raspoloženje prije nego što će odgovoriti. "Da, Edvarde? Imaš nešto dodati...?"

"Možda", prijazno je rekao Edvard, obuzdavajući svoje neobrazloženo uzbuđenje. "Ali, prije toga, smijem li dobiti pojašnjenje jedne točke?"

"Svakako", rekao je Aro, podigavši obrve, glasom sada lišenim svega izuzev pristojna zanimanja. Zubi su mi zaškrgutali; Aro nikada nije opasniji nego kad je velikodušan.

"Ta opasnost koju predviđaš u mojoj kćeri - ona potječe potpuno odatle što nismo u stanju pretpostaviti u što će ona izrasti? To je prijelomna točka cijele stvari?"

"Da, prijatelju Edvarde", složio se Aro. "Kad bi barem postojalo jamstvo. .. postojao dokaz da će ona, pri odrastanju, uspjeti ostati prikrivena od ljudskoga svijeta - da neće ugroziti sigurnost koju nam skrovitost pruža..." Nije dovršio rečenicu, slegnuvši ramenima.

"Znači, kad bismo samo imali dokaz", predložio je Edvard, "toga što će ona točno postati... onda ne bi postojala baš nikakva potreba za vijećanjem?"

"Kad bi postojao način da se dobije nepobitan dokaz", složio se Aro, s nešto više reskosti u svome sipljivom glasom. Nije uviđao na što to Edvard smjera. Nisam niti ja. "Točno, tada ne bi bilo pitanja koje valja raspraviti."

"I razišli bismo se u miru, ponovno kao dobri prijatelji?" upitao ga je Edvard s tračkom ironije. Još više reskosti. "Naravno, prijatelju moj mladi. Ništa mi ne bi bilo milije."

Edvard se počeo pobjedonosno cerekati. "U tom slučaju, imam još nešto dodati."

Aro je stisnuo oči. "Ona je apsolutno jedinstvena. Njezina se budućnost može samo nagađati."

"Nije apsolutno jedinstvena", usprotivio se Edvard. "Rijetka je, to sigurno, ali nije jedina takva."

Oduprla sam se šoku, nadi stoje iznenada oživjela, jer je zaprijetila da mi odvuče pažnju.

Mučna se maglica i dalje kovitlala oko rubova moga štita. A dok sam se s naporom nastojala usredotočiti, opet sam osjetila oštre ubode pritiska u zaštitu koju održavam.

"Aro, bi li zatražio od Jane da prestane napadati moju suprugu?" ljubazno je upitao Edvard.

"Još uvijek raspravljamo o dokazima."

Aro je podigao jednu ruku. "Mir, mili moji. Saslušajmo ga."

Pritisak se izgubio. Jane je iskezila zube prema meni; nisam joj mogla ne uzvratiti cerenjem.

"A da nam se pridružiš, Alice?" glasno ju je pozvao Edvard.

"Alice", zgranuto je prošaptala Esme.

Alice!

Alice, Alice, Alice!

"Alice!" "Alice!" proširio se žagor drugih glasova oko mene. "Alice", dahnuo je Aro.

Olakšanje i silovita radost nahrupili su kroz mene. Morala sam uložiti svu voljnu snagu da održim štiti na mjestu. Alecova me maglica i dalje iskušavala, tražeći slabu točku - Jane će uočiti svaku rupu koja mi promakne.

A onda sam ih začula kako trče šumom, hitaju, prelaze preostalu razdaljinu što brže mogu, ne trudeći se usporavati kako bi bili nečujni.

Obje su strane nepomično stale u iščekivanju. Volturski svjedoci namrštili su se, iznova smeteni.

Zatim je Alice uplesala na čistinu s jugozapada, a meni se učinilo kako bi me blaženstvo ponovnog pogleda na njezino lice moglo oboriti s nogu. Jasper je bio svega koji pedalj iza nje, žestoko gledajući oštrim očima. Tik za njima dotrčalo je troje neznanaca; prva je bila visoka i mišićava, raščupane tamne kose - očito Kachiri. Udovi i crte lica bili su joj jednako izduženi kao i u ostalih Amazonki, u njezinu slučaju još izraženiji.

Sljedeća je bila sitna vampirica maslinaste kože, kojoj je duga pletenica crne kose lelujala nad leđima. Očima zagasite bordo nijanse plaho je zvjerala po sukobu pred kojim se našla.

A na začelju je stigao mladić... ne tako brz i ne tako gibak u trku. Koža mu je bila zagasitosmeđa, nepojmljivo bogate nijanse. Promotrio je skup opreznim očima, boje tople tikovine. Kosa je i njemu bila crna i upletena, kao i ženi, premda ne tako duga. Bio je prekrasan.

Dok nam se približavao, novi je zvuk stvorio udarne valove u mnoštvu promatrača - zvuk još jednog bila, ubrzanog od napora.

Alice je lagano preskočila rubove sve slabije izmaglice što mije oplakivala štit i gipko se zaustavila uz Edvarda. Ispružila sam ruku da joj dotaknem nadlakticu, kao i Edvard, Esme i Carlisle. Nije bilo vremena za bilo kakav drugi pozdrav. Jasper i ostali ušli su za njom kroz štit. Cijela je garda promatrala, s nagađanjem u očima, kako zakašnjeli pri-došlice bez poteškoća prelaze nevidljivu granicu. Oni mišićavi, Felix i ostali poput njega, uprli su oči iznenada pune nade u mene. Nisu sa sigurnošću znali što sve moj štit odbija, ali sada je bilo jasno da neće spriječiti fizički napad. Čim Aro izda naredbu, uslijedit će streloviti napad, a ja ću mu biti jedini cilj. Upitala sam se koliko će njih Zafrina uspjeti oslijepiti, i koliko će ih to usporiti. Dovoljno dugo da Kate i Vladimir izbace Jane i Aleca iz stroja? Nisam mogla tražiti više od toga. Edvard se, premda sav uživljen u prevrat koji je režirao, ljutito ukrotio u odgovor na njihove misli. Obuzdao se i ponovno obratio Aro.

'Alice je proteklih tjedana tragala za vlastitim svjedocima', kazao je prдавniku. "I nije se vratila praznih ruku. Alice, zašto nas ne bi upoznala sa svjedocima koje si dovela?"

Caius je zarežao. "Prošlo je vrijeme za svjedoke! Glasaj već jednom, Aro!"

Aro je podigao ispružen prst da ušutka brata, očiju prikovanih za Ali-ceino lice.

Alice je lagano iskoračila i predstavila neznance. "Ovo su Huilen i njezin nećak Nahuel."

Kad sam joj čula glas... bilo mi je kao da nikad nije otišla.

Caiusov se pogled stvrdnuo kad je Alice navela odnos između novopridošlica. Volturski svjedoci stali su se došaptavati siktajima. Vampirski se svijet mijenjao, i svi su to osjećali.

"Zbori, Huilen", zapovjedio joj je Aro. "Da čujemo svjedočenje koje si nam došla dati."

Sitna je žena plaho pogledala Alice. Alice joj je kimnula da je ohrabri, a Kachiri je položila svoj dugi dlan na rame male vampirice.

"Ja sam Huilen", izjavila je žena na čistom, ali čudno izgovorenom engleskom jeziku. Kad je nastavila, postalo je jasno da se pripremila za pripovijedanje ove priče, daje vježbala. Tekla je poput dobro znane dječje

pjesmice. "Prije stoljeća i pol, živjela sam sa svojim narodom, imenom Mapuche. Sestra mi je bila Pire. Naši su je roditelji nazvali prema gorskom snijegu zbog njezine svijetle kože. I bila je vrlo lijepa - odviše lijepa. Potajice mi je došla jednoga dana i kazala mi da ju je jedan anđeo pronašao u šumi i sada je obilazi noću. Upozorila sam je." Huilen je tužno odmahнула glavom. "Kao da joj modrice na koži nisu već bile dovoljno upozorenje. Znala sam da je to Libishomen iz naših legendi, ali nije me htjela slušati. Crne su je čini obavijale.

Kad je bila sigurna, kazala mi je da dijete njezina tamnog anđela raste u njoj. Nisam je pokušala odgovoriti od namjere da pobjegne - znala sam da bi se čak i naši otac i majka složili kako se dijete mora uništiti, a Pire zajedno s njim. Otišla sam s njom u najdublje dijelove šume. Tragala je za svojim demonskim anđelom, ali ništa nije našla. Skrbila sam za nju, lovila za nju kad ju je snaga izdala. Jela je sirove životinje, pila njihovu krv. Nije mi trebala daljnja potvrda o tome što to nosi u svojoj maternici. Nadala sam se da ću spasiti njezin život prije nego što ubijem čudovište.

Ali ona je voljela dijete u sebi. Prozvala gaje Nahuel, prema prašumskoj mački, kad je ojačao i počeo joj lomiti kosti - i voljela ga je i dalje.

Nisam je mogla spasiti. Dijete je proderalo put iz nje, i brzo je umrla, kumeći me cijelo vrijeme da skrbim za njezina Nahuela. To je poželjela na samrti - i ja sam pristala.

Samo, ugrizao me kad sam ga pokušala odići s njezina tijela. Odvukla sam se u džunglu da umrem. Nisam daleko stigla - bol je bila prejaka. Ali pronašao me; novorođenče je s mukom otpuzalo kroz gustiš i pričekalo. Kad je bol prošla, ležao je sklupčan pokraj mene, u snu. Skrbila sam se za njega sve dok nije mogao sam u lov. Lovili smo po selima oko naše šume i držali se za sebe. Nikad još nismo bili ovako daleko od doma, ali Nahuel je poželio vidjeti ovdašnje dijete."

Huilen se poklonila glavom kad je završila, te odstupila, tako da ju je Kachiri djelomice zakrila. Arove su usne bile čvrsto stisnute. Netremice je gledao mladića tamne kože.

"Nahuele, tebi je stotinu pedeset godina?" upitao gaje.

"Desetljeće manje-više", odgovorio mu je bistrim, predivno toplim glasom. Strani se izgovor jedva dao zapaziti. "Ne vodimo točno računa."

"A zrelost si dosegao u kojoj dobi?"

"Otprilike sedam godina nakon rođenja, više-manje, narastao sam do punog stasa."

"Otada se nisi promijenio?"

Nahuel je slegnuo ramenima. "Barem koliko primjećujem."

Osjetila sam kako drhtaj prožima Jacobovo tijelo. Nisam još htjela razmišljati o ovome.

Pričekat ću da opasnost prođe, da mogu pribрати misli.

"A čime se hraniš?" uporno je nastavio Aro, djelujući i preko volje zainteresirano.

"Uglavnom krvlju, ali mogu i ljudskom hranom, tu i tamo. Mogu živjeti i od jedne i od druge."

"Bio si u stanju stvoriti besmrtnicu?" Kad je Aro pokazao na Huilen, glas mu je naglo postao napet. Iznova sam se usredotočila na svoj štit; možda je samo tražio novu izliku.

"Jesam, ali nijedna od ostalih to ne može."

Zgranuti žamor prostrujao je svim trima skupinama.

Aro je naglo podigao obrve. "Ostalih?"

"Mojih sestara." Nahuel je opet slegnuo ramenima.

Aro je načas samo smeteno blenuo prije nego što je pribrao izraz lica.

"Da nam možda ispričovijedaš ostatak svoje priče, jer čini se da je ima još."

Nahuel se namrštió.

"Otac me došao potražiti nekoliko godina nakon majčine smrti." Naočito mu se lice blago iskrivilo. "Bilo mu je drago što me našao." Nahuelov je ton davao do znanja da osjećaj nije bio obostran. "Imao je dvije kćeri, ali nijednog sina. Očekivao je da ću mu se pridružiti, poput mojih sestara.

Iznenadilo ga je što nisam sam. Sestre mi nisu otrovne, ali je li razlog tome spol, ili nasumična slučajnost... tko zna? Već sam imao obitelj s Huilen, i nije me zanimalo" - izobličio je tu riječ - "mijenjati situaciju. Vidim ga s vremena na vrijeme. Imam novu sestru; dosegla je zrelost prije desetak godina."

"Kako ti se otac zove?" upitao ga je Caius kroz tvrdo stisnute zube.

"Joham", odgovorio mu je Nahuel. "Smatra se znanstvenikom. Misli da stvara novu nadržasu."

Nije ni pokušao prikriti gađenje u svome glasu. Caius me pogledao. "Tvoja kći, je li ona otrovna?" grubo me priupitao.

"Ne", odvrátila sam mu. Nahuel je naglo podigao glavu na Caiusovo pitanje, a oči boje tikovine oštro je upro u moje lice.

Caius je pogledom potražio potvrdu od Ara, ali Aro je bio obuzet vlastitim mislima. Škubio je usne i zurio u Carlislea, pa u Edwarda, da bi mu se oči naposljetku zaustavile na meni.

Caius je zarežao. "Sredit ćemo izroda ovdje, a onda idemo njegovim tragom na jug", kazao je Aro.

Aro me jedan dug, napet trenutak gledao u oči. Pojma nisam imala što traži, ili što je našao, ali nakon što me u tom trenutku odmjerio, došlo je do neke promjene u njegovu licu, blage preinake držanja usta i očiju, i znala sam da je Aro donio svoju odluku.

"Brate", kazao je blago Caiusu. "Čini se da opasnosti nema. Ovo je neobičan obrat, ali ne vidim prijetnju. Ta poluvampirská djeca umnogome su poput nas, kako se čini."

"Dakle, to je tvoj glas?" oštro ga je upitao Caius.

"To je moj glas."

Caius se namrgodio. "A taj Joham? Taj besmrtnik koji tako voli pokuse?"

"S njime bi možda trebalo porazgovarati", složio se Aro.

"Zaustavite Johama, ako hoćete", suho je rekao Nahuel. "Ali ne dirajte mi sestre. Nedužne su."

Aro je kimnuo, svećana izraza lica. A onda se okrenuo natrag prema gardi s toplim osmijehom.

"Mili moji", doviknuo im je. "Danas se nećemo boriti."

Garda je kimnula u isti mah i ispravila se iz svoga pripravnog stava. Izmaglica se brzo raspršila, ali zadržala sam svoj štit na mjestu. Možda je ovo bila još jedna varka.

Analizirala sam njihove izraze kad nam se Aro okrenuo leđima. Lice mu je bilo blagonaklono kao i uvijek, ali za razliku od dosad, razaznala sam neobičnu prazninu ispod paravana. Kao daje njegovo spletkarenje završilo. Caius je očito kiptio od bijesa, ali sada okrenuta prema sebi; rezignirao je. Marcus je izgledao... kao da se dosađuje; to se stvarno ne bi moglo drugačije opisati. Garda je opet bila suzdržana i disciplinirana; u njihovim redovima nije bilo pojedinaca, postojala je samo cjelina. Bili su u formaciji, spremni za odlazak. Volturski su

svjedoci i dalje bili na oprezu; odlazili su jedan za drugim, raštrkavajući se po šumi. Kako im se broj smanjivao, tako su ostali bježali sve brže. Ubrzo su svi nestali s vidika.

Aro je ispružio ruke prema nama, gotovo u znak isprike. Iza njega je veći dio garde već brzo klizio u daljinu, zajedno s Caiusom, Marcusom i šutljivim, zagonetnim suprugama, ponovno se držeći u preciznoj formaciji. S njim se zadržalo samo ono troje koje mu je očito služilo kao osobna straža.

"Tako sam sretan što smo ovo uspjeli razriješiti bez nasilja", slatko je rekao. "Prijatelju moj Carlisle - kako mi je drago što te opet mogu nazvati prijateljem! Nadam se da mi nisi zamjerio na ovome. Znam da shvaćaš kako strog teret dužnosti nosimo na plećima."

"Otiđi s mirom, Aro", ukočeno je rekao Carlisle. "Molim te, imaj na umu da i dalje moramo čuvati svoju ovdašnju anonimnost, pa pazi na to da tvoja garda ne ide u lov u ovom području."

"Naravno, Carlisle", potvrdio mu je Aro. "Žao mi je što sam izazvao tvoje negodovanje, prijatelju dragi. Možda ćeš mi, s vremenom, moći oprostiti."

"Možda, s vremenom, pokažeš li nam se opet kao prijatelj."

Aro je naklonio glavu, kao slika i prilika kajanja, i načas kliznuo unatrag prije nego što se okrenuo u smjeru odlaska. Šutke smo promatrali kako posljednja četiri Voltura nestaju među drvećem.

Zavladao je tajac. Nisam spustila svoj štit.

"Zar je zaista gotovo?" prišapnula sam Edvardu.

Osmjehivao se od uha do uha. "Da. Odustali su. Kao i svi nasilnici, kukavice su ispod sve te silne razmetljivosti." Zahihotao se.

Alice se nasmijala s njim. "Mislim, stvarno, ljudi. Neće se vratiti. Svi se sada možete opustiti." Uslijedio je još jedan trenutak tišine.

"Ma kojeg li teškog peha", promrsio je Stefan.

A onda nas je pogodilo.

Prolomilo se klicanje. Zaglušno urlikanje ispunilo je čistinu. Maggie je stala lemati Siobhan po leđima. Rosalie i Emmett ponovno su se poljubili -dulje i gorljivije nego prije. Benjamin i Tia pali su jedno drugome na grudi, kao i Carmen i Eleazar. Esme je čvrsto zagrlila Alice i Jaspera. Carlisle je toplo zahvaljivao južnoameričkim novopridošlicama koji su nas sve spasili. Kachiri je stajala vrlo blizu Zafrine i Senne, isprepletenih vrškova prstiju. Garrett je podigao Kate sa zemlje i počeo je vrtjeti u krug.

Stefan je pljunuo u snijeg. Vladimir je zaškrgutao zubima, skiseljena lica.

A ja sam se napola uzverala na divovskog crvenkastosmedeg vuka da strgnem svoju kćer s njegovih leđa i zatim je čvrsto privijem uz grudi. Edvardove su nas ruke istog trenutka objumile.

"Nessie, Nessie, Nessie", zapjevala sam.

Jacob se nasmijao onim svojim krupnim lavežom i bubnuo me nosom u zatiljak.

"Ni riječi", promrmljala sam.

"Mogu ostati s tobom?" priupitala me Nessie. "Zauvijek", obećala sam joj.

Imali smo zauvijek. I Nessie će biti dobro, bit će zdrava i snažna. Kao i poluljudski Nahuel, za sto pedeset godina bit će i dalje mlada. I mi ćemo svi biti zajedno.

Sreća se proširila mnome kao od eksplozije - tako strelovito, tako silovito da nisam bila sigurna da ću je moći preživjeti.

"Zauvijek", ponovio mi je Edward u uho.

Više nisam mogla govoriti. Podigla sam glavu i poljubila ga s tako vrelom strašću da je u šumi lako mogao buknuti požar.

Koji ne bih primijetila.

39. SRETNI ZASVAGDA:

Tako da se na koncu radilo o sprezi različitih stvari, ali sve se zaista svelo samo na... Bellu", objašnjavao je Edvard. Naša obitelj i preostalih dvoje gostiju sjedili su u velikoj sobi Cullenovih dok je šuma iza visokih prozora tonula u mrak.

Vladimir i Stefan izgubili su se prije nego što nam je slavlje završilo. Krajnje ih je razočarao način na koji se situacija razriješila, ali Edward je rekao da im je kukavičko držanje Voltura bilo zabavno gotovo u dovoljnoj mjeri da im nadoknadi osjećaj osujećenosti.

Benjamin i Tia otišli su brzo nakon Amuna i Kebi, jedva čekajući da im jave ishod sukoba; bila sam sigurna da ćemo ih opet vidjeti - barem Benjamina i Tiu. Nijedan se nomad nije zadržao.

Peter i Charlotte obavili su kratak razgovor s Jasperom, a zatim su i oni nestali.

I ponovno okupljene Amazonke jedva su čekale povratak kući - teško im je padalo izbjivanje iz ljubljene kišne prašume - premda su više oklijevale s odlaskom od drugih pojedinaca.

"Moraš mi dovesti dijete u posjet", usrdno me zamolila Zafrina. "Obećaj mi, mlada."

Nessie je pritisnula ručicu na moj vrat, također me moleći. "Naravno, Zafrina", pristala sam.

"Bit ćemo mi velike prijateljice, Nessie moja", izjavila je divlja žena prije nego što je otišla sa svojim sestrama.

Irski je koven otputovao za njima.

"Svaka čast, Siobhan", pohvalio ju je Carlisle dok su se opraštali.

"Ah, moć pustih želja", sarkastično mu je odgovorila, zakolutavši očima. A onda se uozbiljila.

"Naravno, ovo nije gotovo. Volturi neće oprostiti to što se tu dogodilo."

Edvard je na to dao odgovor. "Ozbiljno su poljuljani; samopouzdanje im je smrskano. Ali, točno, siguran sam da će se jednog dana oporaviti od udarca. A tada..." Oči su mu se stvrdnule. "Slutim da će nas pokušati likvidirati jednog po jednog."

"Alice će nas upozoriti kada odluče napasti", rekla je Siobhan sigurnim glasom. "Pa ćemo se opet okupiti. Možda dođe vrijeme kad će naš svijet biti spreman u cijelosti se riješiti Voltura."

"Možda dođe to vrijeme", odvratio je Carlisle. "Dođe li, stajat ćemo zajedno."

"Da, prijatelju, hoćemo", složila se Siobhan. "A kako da doživimo neuspjeh, kada ja to svojom voljom neću dopustiti?" Grohotom se nasmijala.

"Upravo tako", rekao je Carlisle. Zagrlio se sa Siobhan, te rukovao s Liamom. "Pokušajte pronaći Alistaira i ispričati mu što se dogodilo. Grozno mi je kad ga zamislim kako se idućih deset godina skriva u mišjoj rupi."

Siobhan je opet prasnula u smijeh. Maggie se izgrlila s Nessie i sa mnom, a zatim je irski koven otišao.

Denalijevci su otišli posljednji, a Garrett je pošao s njima - kao što će i ubuduće ići s njima, bila sam prilično sigurna. Slavljeničko je ozračje preteško padalo Tanyi i Kate. Trebalo im je vremena za žalovanje nad izgubljenom sestrom.

S nama su ostali Huilen i Nahuel, makar sam očekivala da će se njih dvoje vratiti s Amazonkama. Carlisle je bio duboko uživljen u razgovor s Huilen; Nahuel je sjedio blizu nje i slušao kako Edvard nama ostalima pripovijeda ostatak priče o sukobu, kako ga je samo on znao.

"Alice je dala Aru izgovor koji mu je trebao da se izvuče iz borbe. Da ga Bella nije tako prestravila, po svoj prilici bi pristupio provedbi njihova prvotnog plana."

"Prestravila?" sumnjičavo sam rekla. "Ja?"

Osmjehnuo mi se pogledom koji nisam potpuno prepoznala - blagim, ali također punim divljenja, a čak i pomalo iznurenim. "Kad ćeš se napokon jasno sagledati?" nježno je rekao. Zatim je glasnije progovorio, obraćajući se i meni i ostalima. "Vulturi nisu vodili poštenu borbu već dvije i pol tisuće godina. I nikad, nikad nisu vodili borbu u kojoj ne bi bili u prednosti. Naročito otkako su stekli Jane i Aleca, upuštali su se isključivo u klanja gdje im se nitko nije protivio.

Da si samo vidjela kako smo im mi izgledali! Obično Alec dokine sve osjete i osjećaje u njihovim žrtvama dok oni izvode farsu vijećanja. Tako da nitko ne može pobjeći nakon izricanja presude. Ali, eto, mi smo stajali spremni i čekali ih, brojčano nadmoćni i naoružani vlastitim darovima, dok je Bella njihove učinila ništavnima. Aro je znao da će, uz Zafrinu na našoj strani, oni biti slijepci kada bitka počne. Siguran sam da bi naši redovi bili prilično teško desetkovani, ali oni su bili sigurni da bi ista sudbina snašla i njihove redove. Postojala je čak uvjerljiva mogućnost da pretrpe poraz. Nikad se dosad nisu susreli s tom mogućnošću. Danas se nisu uspjeli dobro nositi s njome."

"Teško je osjećati samopouzdanje kad te okružuju vukovi veličine konja", nasmijao se Emmett i bubnuo Jacoba u mišicu.

Jacob mu se kratko iscerio.

"Upravo zbog vukova su uopće i zastali", rekla sam. "Nego što", složio se Jacob.

"Apsolutno", složio se Edvard. "To je bio još jedan prizor koji nikad nisu vidjeli. Prava Mjesečeva djeca rijetko se kad udružuju u čopore, a nikada ne mogu naročito vladati sobom. Sesnaestero pregolemih, postrojenih vukova pružilo im je iznenađenje za koje nisu bili spremni. Caius zapravo premire od straha od vukodlaka. Prije nekoliko tisuća godina zamalo je izgubio borbu s jednim i nikada nije uspio prijeći preko toga."

"Znači, postoje pravi vukodlaci?" upitala sam. "S punim Mjesecom, srebrnim mecima i svim tim?"

Jacob je frknuo. "Pravi. Ti to hoćeš reći da sam ja izmišljen?"

"Znaš što hoću reći."

"Puni Mjesec, da", rekao je Edvard. "Srebrni meci, ne - to je još jedna tlapnja koju su ljudi izmislili ne bi li sebe uvjerali da imaju ikakvih izgleda. Nije ih baš mnogo preostalo. Caius je poveo lov na njih i gotovo ih istrijebio."

"A to nikad prije nisi spomenuo zato što...?"

"Nikad nismo razgovarali o tome."

Prevrnula sam očima, a Alice se nasmijala i nagnula - bila se ugnijezdila pod Edvardovom drugom rukom - da mi namigne.

Zauzvrat sam je ošinula pogledom.

Suludo sam je voljela, naravno. Ali sad kad sam imala priliku shvatiti da se zaista vratila kući, da je njezin bijeg bio samo varka zato što je Edvard morao vjerovati da nas je napustila, počinjala mi je prilično ići na jetra. Alice mi je dugovala podosta objašnjenja.

Alice je uzdahnula. "Hajde, više, skini to sa srca, Bella."

"Kako si mi to mogla učiniti, Alice?"

"Bilo je nužno."

"Nužno!" prasnula sam. "Potpuno si me uvjerala da ćemo svi stradati! Tjednima sam bila u komi."

"Moglo je i tako završiti", smireno je rekla. "A u tom si slučaju trebala biti spremna spasiti Nessie."

Nagonski sam čvršće obujmila Nessie, koja mi je sada spavala u krilu.

"Ali znala si da postoje i druge mogućnosti", optužila sam je. "Znala si da ima nade. Je li ti ikada palo na pamet da si mi mogla sve ispričati? Znam da je Edvard zbog Ara morao misliti da smo se našli u bezizlaznom položaju, ali mogla si reći meni."

Odmjerala me kratkim pogledom. "Ne bih rekla", kazala je. "Jednostavno nisi tako dobra glumica."

"Razlog su bile moje glumačke sposobnosti?"

"Joj, daj se snizi za oktavu, Bella. Imaš li pojma koliko je ovo bilo komplicirano organizirati? Čak nisam mogla biti sigurna da netko poput Nahuela postoji - samo sam znala da ću tražiti nešto što ne mogu vidjeti! Pokušaj zamisliti potragu za slijepom točkom - nije baš najlakši zadatak koji se ikada našao preda mnom. K tome, morali smo poslati ovamo ključne svjedoke, kao da nam se ionako nije već dovoljno žurilo. I još sam cijelo vrijeme morala držati otvorene oči za slučaj da mi uvališ još neku uputu. Morat ćeš mi u jednom trenutku reći što se to točno nalazi u Rijui. A prije svega toga, morala sam pokušati razabrati svaku varku koju bi Volturi mogli smisliti i dati vam one malobrojne naputke koje mogu kako biste bili spremni za njihovu strategiju, a imala sam tek nekoliko sati da uđem svim mogućnostima u trag. Iznad svega, morala sam vas čvrsto uvjeriti da sam vam dala nogu, jer Aro je morao biti uvjeren da vam ništa nije ostalo u rukavu, inače se nikada ne bi obvezao dati vam ovakvu mogućnost da se izvučete. A ako misliš da se nisam osjećala kao prasica—"

"Okej, okej!" upala sam joj u riječ. "Žao mi je! Znam da ni tebi nije bilo lako. Ma samo što... znaš, nepodnošljivo si mi nedostajala, Alice. Nemoj mi to više raditi."

Cvrkutavi Alicein smijeh zazvonio je sobom, i svi smo se osmjehnuli na povratak te glazbe. "I ti si meni nedostajala, Bella. Oprosti mi, zato, i pokušaj se zadovoljiti time što si superjunakinja dana."

Sada su se i svi ostali nasmijali, a ja sam postideno sakrila lice u Nessienu kosu.

Edvard se vratio analiziranju svake promjene namjera i prevlasti koja se danas zbilila na čistini, te izjavio da je upravo moj štit natjerao Volture

da pobjegnu podvijena repa. Svi su me pogledali tako da mi je postalo neugodno. Čak i Edvard. Bilo mi je kao da sam tijekom jutra narasla za trideset metara. Pokušala sam

zanemariti zadivljene poglede, držeći oči na usnulom Nessienu lišću i nepromijenjenom Jacobovu izrazu. Njemu ću ja uvijek biti samo Bella, a od toga mi je bilo lakše.

Najteže je bilo zanemariti onaj pogled koji me ujedno i najviše zbunjivao.

Nije baš daje ovaj polučovjek-poluvampir Nahuel imao naviku gledati na mene na određen način. Koliko je on znao, ja sam svaki dan rutinski odbijala napade vampirskih postrojbi, pa prizor na čistini nije bio ni po čemu neobičan. Ali dečko ni trenutka nije odmicao oči s mene. Ilije možda buljio u Nessie. A i ta mi je mogućnost nelagodno padala.

Nije moguće da nije zamijetio činjenicu daje Nessie jedina pripadnica njegova soja koja mu pritom nije polusestra.

Imala sam dojam da Jacob to još nije pokopčao. Pomalo sam se nadala da u dogledno vrijeme i neće. Bilo mi je dovoljno borbe za dogledno vrijeme.

Ostalima je napokon ponestalo pitanja za Edvarda, pa se rasprava raspala na niz manjih razgovora.

Osjetila sam čudan umor. Nisam bila pospana, naravno, ali bilo mi je kao da je dan već sasvim dugo potrajao. Poželjela sam malo mira, malo normalnosti. Htjela sam spremiti Nessie u njezin krevetić; htjela sam se okružiti zidovima vlastite kućice.

Pogledala sam Edvarda i na trenutak imala dojam da mogu čitati njegove misli. Vidjela sam da on u potpunosti dijeli moj osjećaj. Da je spreman za malo mira.

"Da ponese Nessie..."

"Vjerojatno bi trebalo", brzo se složio. "Siguran sam da se sinoć nije naspavala od silnog hrkanja."

Iscerio se Jacobu.

Jacob je zakolutao očima, pa zijevnuo. "Već dosta dugo nisam spavao u krevetu. Kladam se da bi mome tati bilo super da mu se malo vratim pod krov."

Dotaknula sam mu obraz. "Hvala, Jacobe." "Uvijek, Bella. Ali već to znaš."

Ustao je, protegnuo se i poljubio u tjeme prvo Nessie, a onda i mene. Na kraju je bubnuo Edvarda u rame. "Vidimo se sutra, narode. Život će nam sada postati pomalo dosadan, je li tako?"

"Usrdno se nadam", rekao je Edvard.

Ustali smo nakon što je otišao; pažljivo sam premjestila težinu, tako da nisam prodrmla Nessie. Bila sam duboko zahvalna na tome što čvrsto spava. Toliko je breme nosila na malenim ramenima. Bilo je vrijeme da opet smije biti dijete - zaštićeno i sigurno. Da ima još koju godinu djetinjstva.

Pojam mira i sigurnosti podsjetio me na nekoga tko se ne može cijelo vrijeme tako osjećati.

"E, da, Jaspere?" oslovila sam ga kad smo krenuli prema vratima.

Jasper je sjedio čvrsto uglavljen između Alice i Esme, nekako više djelujući kao središte obiteljske slike nego inače. "Da, Bella?"

"Nešto me zanima - zašto je J. Jenks u smrtnom strahu već na sam spomen tvoga imena?"

Jasper se zahihotao. "Samo zato što iz iskustva znam da određenim vrstama poslovnih odnosa bolji poticaj daje strah nego mogućnost zarade."

Namrštila sam se i obećala sama sebi da ću ubuduće preuzeti taj poslovni odnos na sebe i poštediti J.-a srčanog udara koji mu se nedvojbeno sprema.

Primili smo poljupce i zagrljaje i poželjeli laku noć obitelji. Jedina je neskladna nota opet bio Nahuel, koji je napeto gledao za nama, kao da bi nam se najradije pridružio. Nakon što smo prešli rijeku, počeli smo šetati jedva brže od ljudi, bez žurbe, držeći se za ruke. Bilo mi je dosta pritiska rokova i samo sam si htjela dati vremena. Edvard je zacijelo dijelio moj stav.

"Moram ti reći da me Jacob u ovom trenutku istinski zadivio", kazao mi je Edvard.

"Vukovi stvarno ostave dojam, zar ne?"

"Nisam na to mislio. Ni jedan jedini put nije danas pomislio na činjenicu da će, prema Nahuelovim tvrdnjama, Nessie doći u punu zrelost za samo šest i pol godina."

Porazmislila sam o tome. "Ne gleda on tako na nju. Ne žuri mu se da ona odraste. Samo mu je stalo do njezine sreće."

"Znam. Kao što kažem, zadivio me. Nije uobičajeno da kažem takvo što, ali mogla je i gore proći."

Namrštila sam se. "Neću razmišljati o tome još otprilike šest i pol godina."

Edvard se nasmijao, a onda je uzdahnuo. "Naravno, čini se da će imati briga oko konkurencije kada dođe to vrijeme."

Mrštenje mi se pojačalo. "Primijetila sam. Zahvalna sam Nahuelu zbog ovoga danas, ali bilo mi je malo trknuto što onoliko bulji. Uopće me ne zanima što je ona jedina poluvampirica koja mu nije u rodu."

"Ma, nije on buljio u nju - buljio je u tebe."

Tako mi je to i izgledalo... ali to mi nije imalo smisla. "Kakvog bi razloga imao za to?"

"Razlog mu je što si živa", tiho je rekao.

"Ne uspijevam te pratiti."

"Cijeloga života", pojasnio je, "—a pedeset je godina stariji od mene..." "Starkelja", ubacila sam se.

Prečuo me. "Uvijek je sebe smatrao stvorenjem zla, ubojicom po prirodi. Sve su njegove sestre također ubile svoje majke, ali one za to nisu hajale. Joham ih je odgojio tako da ljude smatraju životinjama, dok su oni sami bogovi. Ali Nahuela je odgojila Huilen, a Huilen je voljela svoju sestru više od svega na svijetu. To je oblikovalo cijeli njegov svjetonazor. I u nekim je pogledima istinski mrzio sebe."

"Kako je to tužno", promrmljala sam.

"A onda je vidio nas troje - i prvi put shvatio da sama činjenica da je napola besmrtnan ne znači da je po naravi zao. Kad mene pogleda, on vidi... to što je njegov otac trebao biti."

"Kad i jesi prilično idealan u svakom pogledu", složila sam se.

Frknuo je, pa se opet uozbiljio. "Kad tebe pogleda, vidi život koji je njegova majka trebala imati."

"Siroti Nahuel", promrmljala sam, a onda uzdahnula, jer sam znala da nikad više neću moći ružno misliti o njemu nakon ovoga, ma koliko mi nelagodno bilo zbog njegova zurenja.

"Nemoj biti tužna zbog njega. Sada je sretan. Danas je napokon počeo opraštati samome sebi."

Osmjehnula sam se zbog Nahuelove sreće i onda pomislila da današnji dan pripada sreći. Premda je Irinino žrtvovanje bacalo tamnu sjenku spram bijele svjetlosti i priječilo da trenutak bude savršen, radost se nije mogla zaniijekati. Život za koji sam se borila bio je ponovno

siguran. Obitelj mi se opet našla na okupu. Pred mojom se kćeri prostrla prekrasna, beskrajna budućnost. Sutra ću otići ocu u posjet; vidjet će da mi je namjesto strahovanja u očima radovanje, i bit će i sam sretan. Odjednom sam postala sigurna da ga neću zateći samoga kod kuće. U proteklih nekoliko tjedana nisam zapažala koliko sam možda trebala, ali u ovom trenutku bilo mi je kao da sam cijelo vrijeme to znala. Sue će biti s Charliejem - vukodlačka majka s vampirskim tatom - i on više neće biti sam. Široko sam se osmjehnula zbog te nove spoznaje.

Ali naznačajnija je u tom plimnom valu sreće bila ona najizvjesnija činjenica: s Edvardom sam. Zauvijek.

Ne kažem da sam htjela ponoviti proteklih nekoliko tjedana, ali morala sam priznati da sam zbog njih naučila više nego ikad cijeniti to što imam.

Koliba je bila mjesto savršena mira u srebrnkastomodroj noći. Odnijeli smo Nessie u njezin krevet i nježno je ušuškali. Osmjehnula se u snu.

Skinula sam Arov poklon s vrata i lagano ga odbacila u kut njezine sobe. Ako želi, može se igrati njime; sviđale su joj se svjetlucave stvarčice.

Edvard i ja polako smo prošetali u svoju sobu, ljuljajući ruke kojima smo se držali.

"Noć za proslave", prišapnuo mi je i stavio mi ruku pod bradu da prinese moje usne svojim.

"Čekaj", odmaknula sam se, oklijevajući.

Zbunjeno me pogledao. U pravilu se općenito nisam odmicala. No dobro, bilo je to češće nego u pravilu. Ovo je bio presedan.

"Htjela bih nešto pokušati", obavijestila sam ga i blago se osmjehnula njegovu smetenom izrazu.

Prislonila sam dlanove na obje strane njegova lica, sklopila oči i usredotočila se.

Ovo mi nije išlo naročito dobro prije, kad me Zafrina pokušala podučiti, ali sada sam bolje poznavala svoj štiti. Shvaćala sam onaj dio koji se opire odvajanju od mene, onaj automatski nagon za zaštitom sebe same iznad svega ostaloga.

I dalje mi nije bilo ni približno tako lako kao štiti druge uz samu sebe. Osjetila sam kako se elastično tkivo opet zbija, jer se štiti upinje da me zaštiti. Morala sam uložiti silan napor da ga potpuno odgurnem od sebe; sva sam se u to usredotočila.

"Bella!" zgranuto je prošaptao Edvard.

Tada sam znala da mi uspijeva, pa sam se usredotočila još jače, prizivajući konkretne uspomene koje sam čuvala za ovaj trenutak, puštajući ih da preplave moj um, kao i - nadala sam se - njegov.

Neke mi uspomene nisu bile jasne - mutna ljudska sjećanja koja sam vidjela slabim očima i čula slabim ušima: prvi put kad sam vidjela njegovo lice... kako mi je bilo kad me grlio na proplanku... zvuk njegova glasa u mraku gašenja moje svijesti kad me spasio od Jamesa... njegovo lice dok je čekao pod cvjetnim svodom da se vjenčamo... svaki dragocjeni trenutak s otoka... njegove hladne ruke što dodiruju našu bebu kroz moju kožu...

I bistre uspomene, savršeno prizvane u pamćenje: njegovo lice kad sam otvorila oči u svoj novi život, u beskrajnu zoru besmrtnosti... onaj prvi poljubac... ona prva noć...

Njegove su se usne odjednom žestoko priljubile o moje i raspršile mi usredotočenost.

Zgranuto sam zinula i ispustila tešku masu koju sam držala izvan sebe dok se otimala. Odapela se natrag u mene poput otpuštene gumice i ponovno mi zaštitila misli.

"Ups, pobjeglo mi je!" Uzdahnula sam.

"Čuo sam te", dahnuo je. "Kako? Kako si to izvela?"

"Toga se Zafrina sjetila. Nekoliko puta smo to uvježbavale."

Bio je ošamućen. Dvaput je zatreptao i odmahnio glavom.

"Sada znaš", lagano sam rekla i slegnula ramenima. "Nitko nikoga nikada nije volio toliko koliko ja volim tebe."

"Maltene si u pravu." Osmjehnuo se, očiju i dalje malčice razrogačenijih nego inače. "Znam za samo jednu iznimku."

"Lažeš."

Ponovno me počeo ljubiti, ali onda je naglo prekinuo. "Možeš li to ponoviti?" upitao me. Složila sam grimasu. "Vrlo je teško." Pričekao je, željna izraza lica.

"Ne mogu to održati ako mi išta iole odvrća pažnju", upozorila sam ga. "Bit ću dobar", obećao mi je.

Naškubila sam usne i stisnula oči. Zatim sam se nasmiješila.

Ponovno sam prislonila dlanove uz njegovo lice, odignula štit potpuno iz svoga uma te nastavila na mjestu gdje sam stala - s kristalno bistrom uspomenu na prvu noć moga novog života... s naglaskom na potankostima.

Zadihano sam se nasmijala kad me njegov žustri poljubac ponovno omeo u naporu.

"Dovraga", zarežao je dok me gladno ljubio niz rub vilice.

"Imamo obilje vremena da to razradimo", podsjetila sam ga.

"Zauvijek i zauvijek i zauvijek", promrmlijao je.

"Meni to zvuči baš kako treba."

A onda smo blaženo produžili u taj mali, ali savršeni dio naše vječnosti.

K R A J

KAZALO VAMPIRA **ABECEDNO PREMA KOVENU**

* vampir posjeduje mjerljiv nadnaravni dar - vezani par (stariji partner naveden je prvi) prekriziženo preminuo prije početka ovog romana

Amazonijski koven

Kachiri

Senna

Zafrina*

Koven iz Denalija

Eleazar* - Carmen
Irina - Laurcnt
Kate*
Sasha
Tanva
Vasilii
Egipatski koven
Amun - Kebi Benjamin* - Tia
Irski koven
Maggie*
Siobhan* - Liam
Olimpijski koven
Carlisle - Esme Edward* - Bella* Jasper* - Alice* Renesmee* Rosalie - Emmett
Rumunjski koven
Stefan Vladimir
Koven Voltura
Aro* - Sulpicia Caius - Athenodora Marcus* - Didvnc*
Garda Voltura (dio)
Alec*
Chelsea* - Afton*
Corin*
Demetri*
Felix
Heidi*
Jane*
Renata*
Santiago
Američki nomadi (dio) Garrett
James* - Victoria* Mary
Peter - Charlotte Randall
Europski nomadi (dio)
Alistair*
Charles* - Makenna
ZAHVALE

I^-ao i uvijek, ocean hvale pripada:

Mojoj fenomenalnoj obitelji, zbog sve njihove neusporedive ljubavi i podrške. Mome nadarenom komadu od publicistice, Elizabeth Eulberg, zbog toga što je stvorila STEPHENIE MEYER od sirove gline koja je nekada bila tek plaha Steph. Cijelome timu u Little, Brown Books for Young Readers zbog pet godina entuzijazma, vjere, potpore i nevjerojatne marljivosti.

Svim veličanstvenim tvorcima i administratorima internetskih stranica za poklonike Sage Sumrak; ne mogu doći k sebi koliko ste svi vi cool.

Mojim predobrim, prelijepim fanovima, s neusporedivo dobrim ukusom u knjigama, glazbi i filmu, zbog toga što me i dalje vole više nego što zaslužujem.

Knjižarama koje su svojim preporukama pretvorile ovu seriju u hit; svi su pisci vaši veliki dužnici zbog ljubavi i strasti koju gajite prema književnosti.

Mnogim sastavima i glazbenicima koji mi stalno daju poticaj; jesam li već spomenula Muse? Jesam? Žalim slučaj. Muse, Muse, Muse...

Novi primatelji zahvalnosti:

Najbolji sastav koji nikad nije nastao: Nic and the Jens, featuring Shelly C. (Nicole Driggs, Jennifer Hancock, Jennifer Longman i Shelly Colvin). Hvala vam što ste me sve zajedno primile pod svoje okrilje, narode. Da vas nema, iz kuće ne bih izlazila.

Moje prijateljice na daljinu i vrela zdravog razuma, Cool Meghan Hibbett i Kimberh/ "Shazzer" Suchy.

Kolegica koja me podržava, Shannon Hale, zato što sve shvaća, a i zato što hrani moju ljubav prema humoru sa zombijima.

Makenna Jevvell Levvis, zato što sam iskoristila njezino ime, i njezina majka Heather, zato što podržava Arizona Ballet.

Novopridošlice na mojoj plavlisti za "spisateljsko nadahnuće": Interpol, Motion City Soundtrack i Spoon.

For more books visit us at:

[---> www.crostuff.net <---](http://www.crostuff.net)

If you have problem with my book, tell me:

matafyx@hotmail.com

OR

matafyx@gmail.com